

ଶାରଳା
ମୁଦ୍ରାପ୍ରକଟ

ବୀର୍ବୂତିକ ବ୍ୟାପାର କ୍ଲିନ୍କ, ଓଡ଼ିଶା।

ସାରଳା ମହାଭାରତ

ମଧ୍ୟପର্ব

—*—*—*

[ଦ୍ୱିତୀୟ ଖণ୍ଡ]

ମୁଖ୍ୟ ପାଠକ, ଫର୍ମ/ହକ ଓ ସଂପାଦକ

ଡକ୍ଟର ୱ ଆର୍ତ୍ତବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି

ଏମ୍. ଏ., ଡି. ଲିର୍., ପଦ୍ମଶିଳ୍ପୀ

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ

୧୯୭୫

ଓଡ଼ିଆ ସରକାରଙ୍କ ସଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟାପାର ବିଭାଗ
ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ

ମୁଦ୍ରାକର

ଶ୍ରୀ ଜାନକିନାଥ ହାଲଦାର
ପାଯୋନିଆର ପ୍ରେସ,
ନଟକ-୧

ସୂଚୀପତ୍ର

(ଦ୍ୱିତୀୟ ଖଣ୍ଡ)

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ
୧ । ବଳରାମଙ୍କ ହତ୍ତିନା ତାଡ଼ନ ଓ ସିଂହଦ୍ଵାର ବନ୍ଦକରଣ	୭୧୩
୨ । କଟମ୍ବାସୁର ଉପାଖ୍ୟାନ	୭୭୮
୩ । ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ ବିବାହ	୭୪୭
୪ । ଉଷାହରଣ	୭୫୦
୫ । ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ଓ ବଳରାମଙ୍କ ବିଦ୍ୟା ପଠନ	୭୭୮
୬ । ସୁରେଖା ହରଣ	୭୧୯
୭ । ପ୍ରଦୁୟମ ବନ୍ଦୀ ମୋଚନ	୭୭୫
୮ । ସୁରେଖା ବିଘ୍ନ	୭୪୭
୯ । କୁଠାସୁର ବଧ	୭୭୭
୧୦ । କଲ୍ପାସୁର ବଧ	୭୮୩
୧୧ । କୁମୁକ ଦେଇୟ ବଧ	୮୦୪
୧୨ । ଧର୍ମୟଙ୍ଗର ପ୍ରସ୍ତାବ	୮୨୮
୧୩ । ଧର୍ମୟଙ୍ଗର ଆୟୋଜନ	୮୪୧
୧୪ । ରାଜାମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ	୮୪୩
୧୫ । ନକୁଳର କୁନ୍ତମୁନେ ପୃଥ୍ବୀ ଧାରଣ	୮୭୪
୧୬ । ଧର୍ମୟଙ୍ଗ	୮୭୭
୧୭ । ଶୋଭାବଣୀ ହରଣ	୮୮୦
୧୮ । ଶୋଭାବଣୀର ବିବାହ	୮୪୪
୧୯ । ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ଓ ରୁତ୍ଥାସୁରର ବରଲ୍ଲଭ	୯୫୦
୨୦ । ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁରର ଦିଗ୍ବିଜୟ	୯୫୯
୨୧ । କୃତକେଣୀ ସହ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁରର ଯୁଦ୍ଧ	୯୮୭
୨୨ । ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁରର ବଧ	୯୯୮
୨୩ । ମୁତ୍ତାସୁରର ବରଲ୍ଲଭ ଓ ଗଣେଶଙ୍କ ଜନ୍ମ	.୧୦୧୬
୨୪ । ମୁତ୍ତାସୁରର ସ୍ଵର୍ଗ ଆହୁମନ୍ତି	୧୦୨୪

ବିଷୟ

ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ

୨୫ । ମୁଢାସୁରର ଏକୋଇଶବାର ସୁର୍ ଆହମଣ	୧୦୩୩
୨୬ । ନକୁଳ ଶିରେ ପାଠବନ୍ନନ	୧୦୭୮
୨୭ । ନାରକାସୁର ବଧ ଓ ପାରିଜାତ ହରଣ	୧୦୮୭
୨୮ । ଶିବ ବିବାହ	୧୧୨୯
୨୯ । କୁନ୍ତୀ ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ କଳି (ମଧ୍ୟପଦର ପରିଶିଳ୍ପ)	୧୧୫୭

ସାରଳା ମହାଭାରତ ମଧ୍ୟପର্ব

[ଦୃଢ଼ୀୟ ଖଣ୍ଡ]

ବଲରାମଙ୍କ ହପ୍ତିନା ତାଡ଼ନ ଓ ସିଂହଦ୍ୱାର ବନ୍ଦିକରଣ

ଶୁଣ ବଇବସୁତ ମନୁ ବଦୟନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ରୀ ଯେ ମୁନି
ସାତବନ୍ଦ ଯାଦବନ୍ଦ ରାମକୃଷ୍ଣ ଦେଲି । ୧ ।
ତାଳଧୂଜ ରଥେ ବିଜପ୍ରେ ଦେବ ହଳୀ
ମହା ମତ୍ତଭରେ ଯେ କମ୍ପଇ ମହାଆଳୀ । ୨ ।
ସମର୍ଥକ ଲଙ୍ଘଳ ଯେ ବୁଲାଇ ବଳେବର
ନିଚପ୍ରେ ରାସାଂଗତ ମୁଂ କରିମି ହପ୍ତିନା ନବର । ୩ ।
ବଲରାମଙ୍କର କୋପ ଦେଖିଣ ବଦୟନ୍ତି ନାରାୟଣ
ଆମ୍ବ ବଚନ ଶୁଣିମା ହୋଉ ଆଗନ୍ତୁ କୋପ କିମେ ସଂକ୍ଷିଷେଣ । ୪ ।
ନ ଜାଣି ଦ୍ଵୀଯୋଧନ କୋପ କଲାକ ଅବା
ଶ୍ରାବସ୍ତେ ଲେଖ ଲେଖ ଆମେ ଦୂର ବରଗିବା । ୫ ।
ତାଳପତ୍ର ଗୋଟିପ୍ରେ ଆଶି ହର କରନ୍ତି ଲେଖନ
ଯେଉଁମତେ ପଦ ଆଗ୍ନାଂ ଦିଲେକ ବଲରାମ । ୬ ।

୧୨ ମହାଆଳୀ = ପୃଥିବୀ ।

ଶ୍ରୀମୁଖ ଲେଖନ

ଜୟ ଜୟ ଶ୍ରୀ ଅନନ୍ତ ବିଶ୍ୱଭୂତ
 ସପତ ବିଶ୍ୱ ଭାରତର ବିହିତ । ୭ ।
 ସୁର ସନକାଦି ବନ୍ଧିତ । ଅର୍କ ବିଧୁ ଉଦ୍‌ଦିତ । ୮ ।
 ସଇଲୋକ୍ୟ ନାଥ । ବଳେ ବଳବନ୍ତ । ବିଷମ ହିଂସା ମଞ୍ଚ । ୯ ।
 ରୋହଣୀ ଗର୍ଭ ସମ୍ମୂତ । ଅଶେଷ କୋଟି ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗ ଆଧୁପତ୍ୟ । ୧୦ ।
 ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱ ଯୋଗେଶ୍ୱର । ଶ୍ରୀ ଅନାଦି ଦେବ ପରଂବୃଦ୍ଧ ଶିଶ୍ୱର । ୧୧ ।
 ଅଂକୁଶ ଧାରଣ ମାଳାମୟର । ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଭୂବନ ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ପ୍ରଖର । ୧୨ ।
 ବିଶ୍ୱାସୀ ହିତସାଧକ । ସମସ୍ତ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଅଳଂକୃତ କାରକ । ୧୩ ।
 ସୁର ମନୁଷ୍ୟ ମର୍ଯ୍ୟାଦାରକ୍ଷିତ ଅଭିଷେକ । ସତ୍ୟ ସାଧକ । ୧୪ ।
 ଉତ୍ତପ୍ତି ପ୍ରତି ନାଶ କାରକ । ଦୁଷ୍ଟ ଜନ ନାଶକ । ୧୫ ।
ବିଷ୍ଟାର ବିଶ୍ୱାମ ଗର୍ଭ
 ସୁଧା ଗଳିତ ଅଭୟ ଦେବ । କୋଟି କନ୍ଦର୍ପ ଲାବଣ୍ୟ ସରୁପ । ୧୬ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଜନ ନାଶନ । ଦେବ କୁଳ ରକ୍ଷଣ । ୧୭ ।
 ଅବିବେକୀ ବିହୃଦ ବିବେକ ଦାନ
 ସତ୍ତ୍ଵ ରଜ ତମ ସିରୁଣ ନିବାଣ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ବିମଳ ମଣିମୟ ମଣ୍ଟନ । ୧୮ ।
 ସମର୍ଥକ ସଂଧାରଣ । ଉତ୍ତମ ସତ୍ତନନ୍ଦ ଭୂଷଣ । ୧୯ ।
 କଦମ୍ବ ମୋଡ଼ଣ । ଜରାସନ ମର୍ଦନ । ଦୁର୍ବିନ୍ଦ ବାନର ନାଶନ । ୨୦ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ପଉରାଣିକ ବିଧୁଂସନ । ପ୍ରଳମ୍ବ ରୂପୁର ଦର୍ପ ଦଳନ । ୨୧ ।
 କୁବଳ୍ୟା ପ୍ରାଣ ହରଣ । ଉତ୍ତଙ୍ଗ ଦେଶ ଭଙ୍ଗାଣ । ୨୨ ।
 କଂସାମୂର୍ତ୍ତ ନିସ୍ତୁଦନ । ଅବମ୍ବ ଭାର ନିବାରଣ । ୨୩ ।
 ଶାମ୍ଭ ଗଦ ପଦ୍ମନ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରୀ ପରିବାର ଭୂଷଣ । ୨୪ ।
 ଗୋମନ୍ତ ପଦ୍ମତ ଶିର ମଣ୍ଟନ । ବୃଦ୍ଧାବନ ମୋହନ । ୨୫ ।
 ଅସତ୍ୟ ଧୂଂସ କାରକ । ତମ ନାଶକ । ୨୬ ।
 ଶ୍ରୀ ନିରଞ୍ଜନ ପାଦେ ନତ ମସ୍ତକ
 କୁଞ୍ଜଗଲ ଦେଶ ହପ୍ତିନା କଟକ । ୨୭ ।

୧୮୧ ବିହୃଦ = ଶତ୍ରୁ ।

ଦ୍ଵୀଯୋଧନ ରୁମୁକୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଶ୍ରୀମୁଖ । ଶ୍ରୀହଷ୍ଟ ପ୍ରସାଦ ସନ୍ତ୍କଳ । ୨୮ ।
 ପୈଥା ପତି ଦୂତ ବଚନ ଶୁଣି
 ଶାମ୍ୟ କୁମୁର ତୁଲେ ତୋହୋର ଦୁହିତା ଚନ୍ଦ୍ରବଜ୍ଞକ ଘେନି । ୨୯ ।
 ବହନ ହୋଇ ତୁ କରିଯିବୁ ଦୁଶନ
 ନଇଲେ ନଉଚେତ ଧୁଶାସନ । ଦୁର୍ଜୟ ଦୁର୍ବିନ୍ଦ ଜଦ୍ୟରଥ କର୍ଣ୍ଣ । ୩୦ ।
 ଭୂରିପଦା ବାହୁ କ ଭୂଷ୍ଠ ଦ୍ରୋଣ ଶକୁନି ।
 ସେ ପୈଗାର ଅଷ୍ଟଉଣୀ ବଳ ଘେନି । ୩୧ ।
 ପଟୋପୁରେ ସାବଧାନେ ଥବୁ ।
 ନୋହିଲେ ତୁ ଆସି ମୋର ତୁଲେ ସମର କରିବୁ । ୩୨ ।
 କେତେ ଗାତ କେତେ ଯୁଝିବ । ୩୩ ।
 ଦେଖିବାକ ପୁଣି ।
 ନ ଜାଣୁ କି ଶାମ୍ୟ କୁମୁର କାହାର ନନ୍ଦନ । ୩୪ ।
 ମୋହୋର ନାମ ଗୋଟି ଜାଣିଥିବୁ ବଳରେ ବଳରମ । ୩୫ ।
 ଆହୋ ମାନଗୋବିନ୍ଦ । ତୋହୋର ବାପ ସିନା ଅନ୍ଧ । ୩୬ ।
 ତୋହୋର ଯେବେ ଅଛି ବେନି ଚଙ୍ଗୁ
 ମୋହୋର ପୁଷ୍ଟକୁ କିମେ ପୈତେ କଷ୍ଟ ଦେଉଅଛୁ । ୩୭ ।
 ପୁଷ୍ଟ ଅଭାବେ ତୁ ନାଶ ଯେ ହୋଇଣା । ସମସ୍ତ ଜନ ମରାଇଣ । ୩୮ ।
 ପୈମନ୍ତ କରିବ । ହସ୍ତିନା ନବର ଲଙ୍ଘନ ମୁନରେ ତାତିବି । ୩୯ ।
 ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ନେଇଣ ମାତିବି । ୪୦ ।
 ତଦ୍ୟପି ମନେ ପ୍ରତେ ନ ଯିବ । ମୁହିଁ ଅଟଇ ବଳେ ବଳଦେବ । ୪୧ ।
 ପୈମନ୍ତ କର ଯେ ଶ୍ରୀମୁଖ ଲିହି
 ମୁଦ ଦିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର କରୁର ମିଶ୍ରିତ କର ଦେଇ । ୪୨ ।

୪୦ । ବଡ଼ବାନଳ ସମୋତ୍ତ୍ର । ବାରାନିଧ ଶଙ୍ଖନାରି । ଭିତରେ ମାତିବି ।
 ତୋ ଧୂନ ଛତାଇବି । ଦାନ୍ତ ଧାତିବି । ମାତି ବସିବି । ଜିଭ ଉପାତିବି ।
 ଶୁଭ ଉପରେ ଚଢିବି । ତୋ ରାଜ୍ୟ ଜଲେ ଶୁଭାଇବି । ବହୁତ ଅବସ୍ତା
 କରିବି ।
 କଥା ରଖିବି । ଶାମ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରବଜ୍ଞକ ବିଶ୍ଵ କରାଇବି । ତେବେ ଯାଇଁ
 ଆସିବ । (ଚ)

ଶ୍ରୀହଳ ସନ୍ତୁକ୍ତ କର ଲେଖି ଦେଇ
 ପଠିଆଇବାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଅନୁସରଇ । ଦ୍ଵିଯୋଧନକୁ ଦୂତ ବରଗଇ । ୪୩ ।
 ଆହୋ ଚରତନ ନାରଦ ଆଗେ କହନ୍ତି ଦେବ ହଳୀ
 ଯୈହିକଣି ଯାଆ ତୁମେ ହସ୍ତିନା ପୁର ରଳି । ୪୪ ।
 ଶାମ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣାକ ସମପି ମୋତେ ଯାଉ
 ନିରନ୍ତର ହୋଇଣ ସେ ହସ୍ତିନା ପୁରେ ଥାଉ । ୪୫ ।
 ନ ଦିଲେ ପୁର ତାର କରିବ ନାରଖାର
 ସମସ୍ତ ଜନ ତାର ଯିବେ ଯମପୁର । ୪୬ ।
 ଯୈମନ୍ତ କହିଣ ସେ ଯେ ଲେଖ ଗୋଟି ଦେଇ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ କହ ତୁମେ ସମସ୍ତ ବୁଝାଇ । ୪୭ ।
 ଶୁଣ ହୋ ବଇବସୁତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ନାରଦଙ୍କୁ ଆଗରେ ପଠିଆଇ ହାରିକାରୁ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଶାକୃଷ୍ଟ ହଳପତି । ୪୮ ।

ଥାଠ ଚଳିବାରୁ ଦେଖି ସିଦଶ ବିଷାଦ
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଯୈଥେ ଆସି ପଞ୍ଚଲ ପରମାଦ । ୪୯ ।
 ହାର୍ଥ ବ୍ରହ୍ମବାଣା ଦେନିଣ ତପୋଧମ
 ହସ୍ତିନା ପୁରେ ଯାଇଁ ମିଳିଲେ ବ୍ରହ୍ମମୁନି । ୫୦ ।
 ସଭାରେ ବସିଣ ଯେ ଥିଲେ ଦ୍ଵିଯୋଧନ ଭାଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣେ
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ସବେ ଉଠିଲେ ତତକଣେ । ୫୧ ।
 ମୁନିଙ୍କର ପାଦେ ସବେ କଲେ ଦିବ୍ୟ ପୂଜା
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ କୁରୁରଜା । ୫୨ ।
 ନିରନ୍ତର ହୋଇଣ ତୁମେ ଅର ତ ସମସ୍ତ
 ବଳରମଙ୍କର କୋପ ତୋତେ ହୋଇଲୁ ଅପ୍ରମିତ । ୫୩ ।
 ଛପନ କୋଟି ଯାଦବେ ସାତଙ୍କ ଦେନି
 ତୋହୋର ଉପରକୁ ବାହିଲେ ରାମକୃଷ୍ଟ ବେନି । ୫୪ ।
 ବାବୁ ରତ୍ନଗ୍ରେର ବୋଲିଣ ଧଇଲୁ ଯାହାକୁ
 ଧର୍ମ ଉଦ୍‌ଦିତ ହୋଇଲୁ ତୁ ଯେ ନ ମାଇଲୁ ତାହାକୁ । ୫୫ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ପାଣ୍ଡବେ ସେ ତୁମ୍ଭର ଜୀବତ
 ସେହି ମେ ପଞ୍ଚ କଟକେ ହୋଇବେ ଆଧୁପତି । ୫୬ ।

କୃଷ୍ଣର ଦୁଲଳ ସେ ଯେ ଜମୁବଣ୍ଠାର କଳା
 ଶାମ୍ କୁମାର ନାମ ତା କୃଷ୍ଣବଞ୍ଚି କଳା । ୫୭ ।
 କଉତୁକ ଖେଉରେ ସେ ହରିଲା ତୋହୋର ଦୁଲଣୀ
 ଯୈତେବଜ୍ଞ ଦୂନ କଲ ତୁମେ ତ ନ ଜାଣି । ୫୮ ।
 ଯୈବେ ବଳରାମଙ୍କର କୋପ ଯେ ଦୁଲଭ
 କେମନ୍ତ ବୁଢ଼ିରେ ଯୈବେ ତୋର ବଂଶ ରକ୍ଷା ଯିବ । ୫୯ ।
 ଶ୍ରୀମଣ ଗୋଟିଏ ତୋତେ ଦେଇଅଛଇ ବଳରାମ
 ପୁଷ୍ଟ ଦୋହିତାକୁ ଦେନି ଯାଇ ପାଦେ କରିବୁ ପ୍ରଣାମ । ୬୦ ।
 ଯୈହା ଶୁଣି କୋପ କଳା ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ରବୁଣ୍ଡ
 ଆସ୍ତାନ ଉପରୁ ତେଇଁ ପଞ୍ଜିଲାକ ଥାନ୍ତି । ୬୧ ।
 ସାଜ ସାଜ ସମଦଣ୍ଟ ବୋଲି ଶୁଭିଲା ଉକେ ବାଣୀ
 ଦ୍ଵାରିକା ପୁର ଥାଠ ଆଜ ସବୁ ପକାଇବା ହାଣି । ୬୨ ।
 ଯୈବେ ରତ୍ନଗ୍ରେରର ପକାଅ ରେ ମୁଣ୍ଡ କାଟି
 ଯୈମନ୍ତେ କୋପେଣ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲା ରଜା ଧୃତିରଷ୍ଟି । ୬୩ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ କୁରୁନାଥ
 ବଳରାମଙ୍କର କୋପକୁ ତୁ କି ସାମରଥ । ୬୪ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲା ମୁନି ହେ ଦେଖ ଯୈହିଷଣି
 କେମନ୍ତେ ସାଂଗ୍ରାମଟି କରିବେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି । ୬୫ ।
 ନିରପ୍ରେ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଜ ହୋ କରିବ କାହିଁ ସଂହିତେଣ
 କେ ରକ୍ଷା କରିବ ରତ୍ନଗ୍ରେରର ମୁଣ୍ଡ ପୁଣ । ୬୬ ।
 ଧୂଶାସନକୁ ବୋଇଲା ଆଶ ଶାମ୍ କୁମରକୁ ଧରି
 ଆନ ପ୍ରାୟେ ବୁଝି ମୁହିଁ ଥିଲି ହେଲା କରି । ୬୭ ।
 ଯୈ ମୋହୋର ଭୁବନେ ପଣି ଲଗାଇଲା କାଳ
 ଯୈତେ ଗରବ ହୋଇଲା ହରିଲା ମୋହୋର ଦୁଲାଳୀ । ୬୮ ।
 ଅଣି ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ସେ ଦେନିଣ କୁମାର ଧୂଶାସନ
 ଶାମ୍ କୁମରକୁ ଆସି ବେତ୍ତିଲେ ବହନ । ୬୯ ।
 ଶାମ୍ କୁମରକୁ ବେତ୍ତନ୍ତେଣ ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚ ଭାଇ
 ଯେ ଯାହାର ଶହସ୍ର ଧରି ଡାକନ୍ତି ତୁହାଇ । ୭୦ ।

ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବେ ବେଢି କରି କରନ୍ତେ ରଣଗୋଳ
 ମୁଖୟବ ଶବଦ ଯେ ଶୁଭଇ ଚହଲ । ୭୧ ।
 ପଛି ମ ମୂରତି ସେ ଯେ ଦ୍ଵାରିକାର ଥାଠ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ହସ୍ତିନା ପୁର ନିକଟ । ୭୨ ।
 ଆହୋ ଚଇତନ ନାରଦେ ମିଳିଲେ ଯାଇଂ ରମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଶେ
 ବୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବ ଦ୍ଵିଯୋଧନ ବହୁତ ଅମରିଷେ । ୭୩ ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣ ମଧୁଧାରୀ
 ବେଗେ ଆସ ବୋଲି କୋପେ ଧାଇଂଲେ ହଳଧାରୀ । ୭୪ ।
 ଶାଭୁଜେ ଶୋଘବନ ହଳ ମୁଷଳ ଆୟୁଧ
 ଦେବାଧିଦେବ ସ୍ଵାମୀ କରିବେ ମହାଯୁଦ୍ଧ । ୭୫ ।
 ବଳରାମଙ୍କ କୋପ ମହାଅନଳ ତେଜ ଜାଣି
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପ ଅଛି ରୋଷେଣ ଧରଣୀ । ୭୬ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ଯଦ୍ୟପି ହୋ ହୋଇଲେ ଶସ୍ତ୍ରଧାରୀ
 ଭାଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଷ ସହିତେ ଆସନ୍ତ ଆଗସର । ୭୭ ।
 ପଞ୍ଚମଭୂତ ସଇନି ଦେନି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ରପଣୀ
 ଭାମ ଅଜ୍ଞନ ତୁଲେ ସେ ସମର ଅପ୍ରମିତ । ୭୮ ।
 ନାରଦେ କହିଲେ ଯାଇଂ ଶୁଣ ହୋ ବଳରାମ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ତୁଲେ କଉରେବେ ହାଦେ ଅନେକ ସାଂଗ୍ରାମ । ୭୯ ।
 ବଳରାମେ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ହଳମୁନେ ତାତିବ ମଂ ହସ୍ତିନା ନାମେ ପୁରୀ । ୮୦ ।
 ସମୋଦ୍ର ଭିତରେ ଆଣି ପକାଇବି ତାତି
 ପୁଣ ପୁଣ ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ସେ କରନ୍ତି ହଳଧାରୀ । ୮୧ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପିଲ ବଳରାମଙ୍କର କୋପେ
 ଗଳଇ ହିପଣ୍ଡ ଝାଲ ଅଛି ଗରୁତାପେ । ୮୨ ।
 ପବନ ଦେବତା ତେଜ ନୂଆରିଲୁ ସହି
 ତେତିଶ କୋଟି ଦେବେ କମ୍ପିଲେ ସର୍ଗପୁରେ ଥାଇ । ୮୩ ।

୭୩ । ଅମରିଷ = ଅମର୍ଷ, ହୁକ୍ତ, ଅଧେରୀ ।

ଶିଳଲୋକ୍ୟ କଷ୍ଟିଲ ଯେ ବଳରାମଂକର ଶୁଣି ସିଂଘରତୀ
ଗିର କନ୍ଦରମାନ କି ପଡ଼ୁଆଛି ହୁତି । ୮୪ ।

ଶିଳଲୋକ୍ୟ ଶଂକିଲ ଦେଖି ବଳରାମଂକର କାପୁ
ନିଦାଘ ତେଜ ଜାଣି ବଳରାମଂକର ଛୁପ୍ତା । ୮୫ ।

ଧବଳ ବଦନ ହୋଧେ ଦିଶାଇ ଶୋଣିତମପ୍ରେ
ବଦନ ଦେଖି ଶିଳଲୋକ୍ୟ କଲେ ମହାଉପ୍ରେ । ୮୬ ।

ସମର୍ଥକ ଲଙ୍ଘଳ ଯେ ହଳ ମୂରଳ ପାଣି
କୋପେ ପ୍ରକୃତିର ରାମ ଯେ ଜୀମୁଢ ମେଘ ଜାଣି । ୮୭ ।

କଉରୋବ ସଇନି ଭପ୍ରେ ପଳାଇଲେ ଉଠି
ସରସ୍ଵତୀ ନଦୀ ଖାରେ ହୋଇଲେ ଭେଟାଭେଟି । ୮୮ ।

ଦେଖିଲେ ଅସମ୍ଭବ କଉରୋବ ସଇନି
ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ରହିଲେ ପାଣ୍ଡବେ ଶାମ୍ଭ କୁମରକୁ ଦେନି । ୮୯ ।

ନାରଦେ କହିଲେ ଶୁଣ ଧୃତିରଷ୍ଟଂକ ସୁତ
ବଳରାମଂକର କୋପ ହାଦେ ଦେବତାନ୍ତ ଅପ୍ରମିତ । ୯୦ ।

ହୃତାଶନ ତେଜ ପ୍ରାପ୍ତେ ହୋଇଛନ୍ତି ହଳପାଣି
ଅଗ୍ନିରେ ପଡ଼ିଲେ ଯେହି ପତଙ୍ଗେ ନ ବ୍ରୁତନ୍ତ ପୁଣି । ୯୧ ।

ଶାମ୍ଭ କୁମରକୁ ଦେନି ପୁରୁଷେଷ୍ଟ ସହିତେ
ରାମକୃଷ୍ଣଂକୁ ଯାଇଁ ଶାନ୍ତି କର ହୋ ସମପ୍ରେ । ୯୨ ।

ପୁରୁଷେଷ୍ଟ ମିଳିଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦର ପାଶ
ବାବୁ ରେ ଶିଳଲୋକ୍ୟ କଷ୍ଟିଆଛି ବଳରାମଂକ ରତ୍ନଦୋଷ । ୯୩ ।

ସପତ ଭୁବନଥାକ କାଳାନ୍ତେକ କାପ୍ତେ
ବଳରାମ ସନ୍ଦିଧକୁ କେହି ରହମାନ ନୋହେ । ୯୪ ।

ବାବୁ ତାହାର ପୁନ୍ର ସଙ୍ଗେ ଦୋହିତାକୁ ଦେନି
ରାମକୃଷ୍ଣଂକର ଚରଣେ କରିବା ଦଇନ । ୯୫ ।

ଆମୁନ୍ତ ଦେଖିଣ ସେ କୋପ କରିବେ ଶାନ୍ତି
ଅପାଦ କ୍ଷେତ୍ର ଖଣ୍ଡଣ ହୋଇବ ନପଢି । ୯୬ ।

ମଧୁର ବଚନ ଶୁଣି ସେ ହୋଇଲା କୋପ ଅତି
 ଯେ ସେ ମଧୁପିଙ୍ଗଳ କର୍କଣ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବୃଣ୍ଡ । ୫୭ ।
 ଧାଆଂରେ ଧୁଶାସନ ଦୁର୍ଜୟେ ଦୁରକଞ୍ଚ
 ଥାଠରେ ଆଗିଆଣି ହୋଇଲା ରଜା ଦ୍ଵିଯୋଧନ । ୫୮ ।
 ରଜାର ବଚନେ ଧାଇଂଲେ ଥାଠାଣୋଇଂ ଭାଇ
 ଭୋଜବଣ ଥାଠ ବେଢିଲେ ବେଗେ ଯାଇ । ୫୯ ।
 ଗଦା କୋନ୍ତ ନାରାଜ ଦେନିଣ ଖଡ଼ଗ ଫଳା
 ଗୁରୁଜ ଶକତ ଯେ ତେଜ ଅନର୍ଗଳା । ୧୦୦ ।
 ଯେକ ପ୍ରହାର କରନ୍ତେ ଆରେକ ହନ୍ତ ଆଗ
 ଅଜ୍ଞାୟୁଥ ଦେଖି ଯେତେହୁ ଧାମନ୍ତ ମତ୍ତବ୍ରାଦ । ୧୦୧ ।
 ଦୁର୍ଜୟେ ଧୁଶାସନ ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ଯାର ବାରଧୂ
 ରଣଗୋଳ ଧନୋଳ କେ ତାହାର ନିର୍ଭୁ । ୧୦୨ ।
 ଗଜେକ ଆରେହି ଧ ଶାସନ ବାର ଉଠି
 ଉଗ୍ରସେନର ଉପରେ ଗଦା ନେଇ ପିଟି । ୧୦୩ ।
 ଗଦାବର ପଢନ୍ତେ ଭାଜିଲେ ସରନି
 ମୃଖରାବ ଶବଦ ଶୁଭିଲ ଅନେୟାଅନ୍ୟ । ୧୦୪ ।
 ମହାଗୋଳ ଉପୁଜିଲ ଓହୋବଳ ଥାଠ
 ତନି ଭୁବନ କମ୍ପିଲ କମ୍ପିଲେ ସମରଷ୍ଟୁ । ୧୦୫ ।
 ଦ୍ଵିଯୋଧନ ଦୁଷ୍ଟପଣ ଦେଖିଣ ହଳଧାରୀ
 ମହା କୋପେଣ ଦେବ ଆସନ୍ତ ଆଗସର । ୧୦୬ ।
 ଆଜ ଯେ ହସ୍ତିନା କଟକ ପକାଇବି ତାତି
 ମରନ୍ତ ଯେ କଉରୋବେ ବନ୍ଧବାନକେ ପତି । ୧୦୭ ।
 ଯେଉଁ ବୋଲି ଦେବ ହଳ ମୂଷଳ କରେ ଧରି
 ଅନ୍ତର୍ଷେ ବୁଲାଇଲେ ପଦନ ଗତି କରି । ୧୦୮ ।

୫୭୧ ମଧୁର ବଚନ ଶୁଣି ସେ ହୋଇଲା କୋପମୂତ୍ରି । (ଷ,ତ,ଣ,ର,୦)

୧୦୫୨, ତନି ଭୁବନ କମ୍ପିଲ କମ୍ପିଲେ ସୁରରଷ୍ଟୁ । (ଘ)

୧୦୫୩, ତନି ଭୁବନ କମ୍ପିଲ କମ୍ପିଲେ ସମରଷ୍ଟୁ ମୁରାଟ । (ଷ,ର)

ସମର୍ଥକ ଲଙ୍ଗଳ ଦେବ ବୁଲାଇଲେ ଧରି
 ମହାବନ୍ଦ ଯେହେ ବିନ୍ଦମକେଶରୀ । ୧୦୯ ।
 ହଳମୁନେ ପ୍ରହାର କଲେକ ବସୁନନ୍ଦ
 ମେରୁକାଳା ଜାଣିଣ ଯେ ରହିଲା ଆବୋର । ୧୧୦ ।
 ପୁଷ୍ଟିଲା ବସୁନନ୍ଦ ମେଦିମା କୋଟି କୋଟି
 ନୃତ୍ୟ ଅବତାର ବଳରାମ ହେଠି । ୧୧୧ ।
 ନରକେଶରୀ ରୂପ ଧରିଲେ ହଳଧାରୀ
 ଲଙ୍ଗଳମୁନେ ଉତ୍ତରିଲେ ହସ୍ତିନା ନାମେ ପୁଣି । ୧୧୨ ।
 ପଞ୍ଚବିଂଶ ଯୋଜନ ହସ୍ତିନା ମହାପୁଣି
 ହଳମୁନେ ବଳରାମେ ଧଇଲେ ତାହା ତୋଳି । ୧୧୩ ।
 କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ରକେ ତାହା ଧଇଲେ ହଳ ଅଗ୍ରେ
 ପୃଥିବୀକ ବୁଲାବନ୍ତ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ମାର୍ଗେ । ୧୧୪ ।
 ଦେଖିଣ ବିଶାଦ ଯେ ହୋଇଲେ ବୃଦ୍ଧାର୍ଥକେ
 ରଖ ରଖ ସ୍ଵାମୀ ବୋଲି ଡାକନ୍ତ ଦେବଲୋକେ । ୧୧୫ ।
 ତିନିଭୁବନକୁ ଯେ ଲଗିଲକ ମହାତ୍ମାସ
 କେ ଆଗ ହୋଇବଟି ସ୍ଵାମୀ ଫନ୍ଦିଷେଣ ପାଶ । ୧୧୬ ।
 ଯାହାର କୋପିଲେ କମ୍ପଇ ପଦୁଯୋନି
 ଶାସେ ପଳାଇଲେ ଯେ ସୁର ସିଦ୍ଧ ମୁନି । ୧୧୭ ।
 ଶଇଲୋକ୍ୟ ପୂରିଲ ଯୈକା ତେଜ ଫନ୍ଦିଷେଣ
 ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ବୁଲାବନ୍ତ ଯେ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ । ୧୧୮ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଂକର ଶ୍ରୀମୁରେ କହିଲେ ବିହନ୍ତା ପୁରୁଷେ
 ସ୍ଵାମୀ ହସ୍ତିନାପୁର ନାଶଗଲୁ ବଳରାମଂକର ରୋଷେ । ୧୧୯ ।
 ଶୁଣି ବେଦବର ବିଜେ ମରୁଳ ବାହାନେ
 ବ୍ରହ୍ମଲୋକନ୍ତ ଘେନିଣ ଯେ ବିଜପୈ ଅନ୍ତର୍ଧାନେ । ୧୨୦ ।

୧୦୯ । ମହା ବିଶମୁଣ୍ଡି ବିକାଶିଲେ ତେଜ କର । (କ,୦)

୧୧୦ । ଶ୍ରେ ପଞ୍ଚବିଂଶ ଯୋଜନ ଯେ ହସ୍ତିନା ରଜ୍ୟପୁଣି

ହଳ ମୂଷଳେ ଅଛନ୍ତ ବଳରାମେ ତୋଳି । (ବହୁପାଠ)

ଦେଖିଲେକ ହଳମୁଣ୍ଡନ ଲଗଇ ଯେହେତୁ ମାଟି
 ସେହିମତି ଦିଶଇ ଯେ ହସ୍ତି ନା ରାଜ୍ୟ ଗୋଟି । ୧୭୧ ।
 ପୃଥିବୀର ମଧ୍ୟ ଯେ ସାରସ୍ଵତ ଭୂବନ
 ଅଦ୍ଭୁତେ ଅନମିତେ ହେଉଛି ନାଶପାନ । ୧୭୨ ।
 ତିନି ଭୂବନ ମଧ୍ୟ ଯେ ହେଉଛି ଉଲ୍ଲବ୍ଧାତ
 ଅଗାଦ ସମୋଦ୍ରେ ଯେହେତୁ ଲହୁତ ଉତ୍ତପାତ । ୧୭୩ ।
 ଯୈକା କାଷ୍ଟେ ଘୋଟିଲା ସପତିଶାପା ପୃଥୀ
 ଦେଖିଣ ଭର୍ଯ୍ୟ କଲେ ଶ୍ରୀ ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି । ୧୭୪ ।
 ହଳ ଅଗ୍ରେ ଥାଇଣ ସମପ୍ତେ ଦ୍ୟନ୍ତ ଡାକ
 ଭେ ଦେବ କାମପାଳ ସ୍ବାମୀ ହସ୍ତିନା ବାରେ ମାସ ରଖ । ୧୭୫ ।
 ନ ଶୁଣନ୍ତି କଉରୋବଂକ ବିନୟ ଭୁଷି ବାଣୀ
 ଦର୍ଶିଣାବ୍ରତେକ କରି ବୁନ୍ଦୁ ପବନ ଦାତ ଜାଣି । ୧୭୬ ।
 ଦିଗାମ୍ବର ପୁରୁଷେ ଯେ ରହିଲେ ଅନ୍ତର୍ଗତେ
 ଦେଖନ୍ତି କାମପାଳଙ୍କ ମୂରତ ପ୍ରତକ୍ଷେ । ୧୭୭ ।
 ଅମ୍ବିକାର ନନ୍ଦନ ଗଲାରେ କୋଠାର ଯେ ଦନ୍ତରେ ତିରଣ ଲଗାଇ
 ସଞ୍ଜପ୍ରେ ବିଦୁରେ ପ୍ରଣପତ୍ୟ ହୋଇ ଶୋଇ । ୧୭୮ ।
 ଧୂଶାସନ ଦୁର୍ଜପ୍ରେ ମୂଳେ ଅନେଶ୍ୱର ଭାଇ ଘେନି
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ରାଜା କରଇ ଅନେକ ଦଇନି । ୧୭୯ ।
 ତୁ ଦେବ ଅନାଦି ଯେ ସଂସାର ପ୍ରସିଦ୍ଧି
 ତୁ ଦେବ ପରଂବ୍ରାନ୍ତ ସଂସାର ଗୁଣନିଧି । ୧୮୦ ।
 ତୁ ପ୍ରତକ୍ଷେ ନିରଞ୍ଜନ ତୁ ପ୍ରତକ୍ଷେ ନିରାକାର
 ମାନବ ମାସକେ ତୋତେ କେ କରିବ ଗୋରର । ୧୮୧ ।
 ଧବଳାଙ୍ଗ ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ପୁଣିକମପ୍ରେ
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାହାକୁ ତିଳମନା ପ୍ରାୟେ । ୧୮୨ ।
 କିଞ୍ଚିତ ମାସକେ ହସ୍ତି ନା ଧଇଲୁ ଦେବ ତୋଳି
 ତୁମେ ସେ ବଳଭଦ୍ର ଅତି ବଳେ ବଳୀ । ୧୮୩ ।

୧୮୩, ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାହାକୁ ତିଳପୁଷ୍ପ ପ୍ରାୟେ । (କ,ଘ,୦,୭)

ତୁହି ଦେବ ଜଳ ସ୍ନାନ ଅନାଦି ଦେବତା
 ପାଦ ନଶ କୋଣେ ଯାର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କୋଟି ଥତା । ୧୩୪ ।
 ପୃଥୀ ନାଭିଶଣ୍ଟ ପାତାଳ ପାଦ ଆକାଶ ଯାର ଶିର
 ତୁମ୍ଭର ମହିମା ଦେବ ଦେବନ୍ତ ଅଗୋଚର । ୧୩୫ ।
 ଯେ ସଂସାର ସାଗରକୁ ମୁକତି ଗତି ଅର୍ଥେ
 ନିଜ କାୟା ଦେଖାଇଲ ସ୍ଵାମୀ କାରଣ ନିମନ୍ତେ । ୧୩୬ ।
 ନିମଷ୍ଟେ ନିରଞ୍ଜନ କାମପାଳ ନିରାକାର
 ମହାପଳିଷ୍ଠ ଦିଶର ଯାକୁ ବୁଦୁବୁଦ ଆକାର । ୧୩୭ ।
 ସରଳ ନିରଳ ଦେବ ନିରାକାର ତୁହି
 ଶୂନ୍ୟକୁ ଆକାର ଦେବ ତୋ ତହୁଁ ଆନ ନାହିଁ । ୧୩୮ ।
 ଅନେକ ତୁଷ୍ଟି ସେ ଯେ କରନ୍ତି ବେଦବ୍ରହ୍ମା
 କେ ଆନ କରିବ ଦେବ ତୋହୋର ମହିମା । ୧୩୯ ।
 ବୃଷତ ବାହାନେ ଦେବ ବିଜ୍ୟେ ପଶୁପତି
 ନିରାକାର ପୁରୁଷଙ୍କୁ କରନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ ତୁଷ୍ଟି । ୧୪୦ ।
 ଯେ ସରବରତରକୁ ଦେବ ତୁହି ସେ ଯେକ ପ୍ରମୁଖ
 ସ୍ଵାମୀ ଆଉମାନେ ଚଞ୍ଚଳ ତୁହି ଯେକା ଦମ୍ଭ । ୧୪୧ ।
 ତୁହି ସେ ପୃଥିବୀକ ଯେ କରୁ ଯେକା ଘେଗ
 ତୋହୋର କୋପ କଲେ କି ରହିବ ମଧ୍ୟର୍ଗ । ୧୪୨ ।
 କେହି ବ୍ରହ୍ମା କେହି ବିଷ୍ଣୁ କେହି ମହେଶ୍ୱର
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ନାମ ଗୋଟି ତୋର ସବୁର ଉପର । ୧୪୩ ।
 ଅମ୍ବା କଦମ୍ବା ଯେ ପ୍ରଳମ୍ବାସୁର ମାରି
 ପୃଥୀର ଭରଭର ତୁହି ସେ ଉଛାର । ୧୪୪ ।
 କାହୁଁ ଉତ୍ତପତି ହୋଇଲୁ ନାଥ ତୋତେ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
 ନିରାକାର ପୁରୁଷ ତୁ ତୋର କୁଳ ଗୋତ୍ର ନାହିଁ । ୧୪୫ ।
 ତୁହି ସେ ଆନର କୋପ କରୁ ଦେବ ଶାନ୍ତି
 ତୋହୋର କୋପ କଲେ କି ରହିବ ବସୁମଣି । ୧୪୬ ।
 ତୁ ଦେବ ଦାନବ ଯେ ନର ନାଗ ଲୋକକରଂ
 ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାର ଗୋମମୁଲେ ରହଇ । ୧୪୭ ।

ନ ଜାଣି ସଂସାରେ ଦେବ ହେଉଛନ୍ତି ବଣ
 ତୋ ତହୁଁ ପୃଥ୍ବୀକ ଆନେ ନାହିଁଟି ଧାରଣା । ୧୪୮ ।
 ଅନେକ ବିନୋଦୀ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ଦେବଲୋକେ
 ଶାନ୍ତି ନୁହନ୍ତି ଯେ ରାମ ଶାମ୍ କମ୍ମରର ଶୋକେ । ୧୪୯ ।
 ଆହୋ ଚଇତନ ଦେବଲୋକେ କରନ୍ତେ ଯହୁଁ ତୁସ୍ତି
 ଆମ୍ବେ ରାସାଙ୍ଗତ ହୋଇଲୁ ତୋହୋର ଅଛି ଯେ ଅପ୍ରୀତି । ୧୫୦ ।
 ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚଭାଇ ତ ତୋହୋରେ ଭଗତ
 ତାହାକୁ କେମନ୍ତେ ନାଶ କରିବୁଁ ହଳପତି । ୧୫୧ ।
 ଭେ କାମପାଳ ଯେ କର ଦେବ ରକ୍ଷା
 ଯାବତି କାଳକୁ ଦେବ ରହିଲା ତୋର କଷା । ୧୫୨ ।
 ବ୍ରହ୍ମାୟେ ବୋଲିଲେ ନାରଦଙ୍କ ମୁଖ ଗୁହିଂ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଗ୍ରମରେ କହ ତୁ ବେଗେ ଯାଇଁ । ୧୫୩ ।
 ସେ କିମେ ମତିନବୁତ ବଳରାମଙ୍କ କୋପକୁ
 ଯେ ପଞ୍ଚଭାଜନ୍ୟ ପ୍ରାପତ ଯେ ହୋଇବ ତାହାଙ୍କୁ । ୧୫୪ ।
 କାଳି ସେ ପଞ୍ଚ କଟକେ ହୋଇବେ ଆଧୁପତି
 ତାହାଙ୍କର ଅଟଇ ନା ସପତିଷାପା ପୃଥ୍ବୀ । ୧୫୫ ।
 ପିତାମହର ବଚନେ ଚଳନ୍ତି ନାରଦେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଅଗ୍ରତେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ହାଦେ । ୧୫୬ ।
 ଆସନ ତେଜିଣ ଯେ ଉଠିଲେ ପଞ୍ଚ ଭ୍ରାଥେ
 ନାରଦଙ୍କ ପଦ୍ମରେ ଯେ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଳମ୍ଭିତେ । ୧୫୭ ।
 ପାଦ ପଶାକିଲେ ଦେଇ ପାଦାର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଗୋଟିଯେ
 ଅନେକ ଦଇନ ସେ କଲେ ଧର୍ମରାୟେ । ୧୫୮ ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ତୁମେ ଶୁଣ ପଞ୍ଚ ଭାଇ
 ହତ୍ତି ନା ରାଜ୍ୟ ଯେ ହେଉଥାଇଲୁ ଜଳଶାମ୍ । ୧୫୯ ।
 ବଳରାମ ଦେବ ଯେ ଅଟନ୍ତି କାଳସର୍
 ଗରୁଡ଼ ସିନା ହରିପାରିବ ତାହାଙ୍କର ଦର୍ଶ । ୧୬୦ ।
 ସେ ରାମ କାଳସର୍ ତୁମେ ସେ ଖଗେଶ୍ୱର
 ଦେଖି କୋପ ଶାନ୍ତି ଯେ ହୋଇବ ତାହାର । ୧୬୧ ।

ବାବୁ ତୁମ୍ହନ୍ତି ଦେଖି ସେ ବଳରାମ କରିବେ କୋପ ଶାନ୍ତି
ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ପାଣ୍ଡବେ ଉଠିଲେ ତତ୍ତ୍ଵ । ୧୭୭ ।
ଶାମ୍ଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଜ୍ଞାକ ସଙ୍ଗତରେ ଦେନି
ଦ୍ଵିଯୋଧନକୁ ବୋଇଲେ ଚାଲ କରିବା ଦଇନି । ୧୭୮ ।
କରେ କୁଠାର ଯେ ଦନ୍ତେ ତିରଣ ଦେନି
ଘୃଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶଳ୍ମ ଅଶ୍ଵସ୍ତ୍ରମା ଶକୁନି । ୧୭୯ ।
କରପଦ ଯୋଦ୍ଧ ତୁପ୍ତି କରନ୍ତି ଉପରେ
ଶରଣ ରଖ ସ୍ଥାମୀ ଦେବ ବଳେବରେ । ୧୮୦ ।

୧୮୧ ॥ “ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ପାଣ୍ଡବେ ଉଠିଲେ ତତ୍ତ୍ଵ” ପାଠ ପରେ ‘ଜ’
ପୋଥରେ ପାଠ—

ଦ୍ଵିଯୋଧନ ଘୃଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଅଶ୍ଵସ୍ତ୍ରମା ଶଳ୍ମ କର୍ଣ୍ଣକରଂ ରାଜ
ଆବର ପାତ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀ ଦ୍ଵିଯୋଧନ ଅଠାଣୋଇ ଭାଇ
ଦେକା ଠାବ କରିଣ ସେ ବସାଇ ସମସ୍ତଂକୁ
ବିରୁର କରି ବାବୁ ଦେବେ କହନ ଆମ୍ବଂକୁ ।
ସମସ୍ତେ ଥାଇ ତହିଂ ବିରୁର କହିଲେ
ଯେ ତୁମ୍ହର ଚିତ୍ରକୁ ଯେ ଆସଇ ବୋଇଲେ ।
ସୁରେଷ୍ଟି ବୋଇଲେ ଆମ୍ବ ମନକୁ ଆସିବଟି ଯାହା
ଆମ୍ବେ କଲେ ନ ପୁଣ ନାପ୍ତି କର ତୁମ୍ହେ ତାହା ।
ଦେହାଶୁଣି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବଚନ ବୋଲଇ
ଯାହା ତୁମ୍ହେ କହିବ ସେ ଆମ୍ବର ସମତର ।
ସୁରେଷ୍ଟି ବୋଇଲେ ଶାମ୍ଭୁ କୁମର ଚନ୍ଦ୍ରାବଜ୍ଞାକ ଆମ୍ବେ ଦେନି
ବଳରାମଙ୍କ ପାଦେ ଯାଇ କରିବା ଦଇନି ।
ଦେହା ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହେଲ ମାନଗୋବିନ୍ଦାଇ
ମେତର ଭିତରୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଜ୍ଞାକ ଥଣାଇ ।
ଶାମ୍ଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଜ୍ଞା ଦୁଇ ଜଣନ୍ତ ସଙ୍ଗେ ଦେନି
ଦ୍ଵିଯୋଧନ ସହତେ ଯେ ସକଳ ସଇନି ।
ଗଳାରେ କୋଠାର ଦନ୍ତେ ଧରିଣ ତିରଣ
କରନ୍ତି ତୁପ୍ତି ଅଶ୍ଵସ୍ତ୍ରମା ଶଳ୍ମ କର୍ଣ୍ଣ ଘୃଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ।
ହାଥ ଯୋଦ୍ଧ କରି ଡାକ ଦିଅନ୍ତି ଉପରେ
ଶରଣ ରଖ ବୋଲି ଡାକ ଶୁଭିଲ ଦିଇରେ ।

ଶରଣ ଶବଦ ଗୋଟି ଯେ ଶୁଭଲୁ ଘୋର ବାଣୀ
 ରଖ ରଖ କୋପ ଗ୍ରୁଡ଼ ହେ ହଳପାଣି । ୧୭୭ ।
 ପୃଥୀ ନ ସହଇ ଯେ ତୋହୋର କୋପ ଭର
 ଯେଉଁଷଣି ରସାଙ୍ଗତ ହୋଇବ ବସୁନ୍ଧରା । ୧୭୮ ।
 ଯେ ସଂସାର ସାଗରକୁ ଭୁବି ସେ ନଉକା
 ସମସ୍ତ ନିଶ୍ଚାଧନ ଭୁବି ସେ କରୁ ଯେବା । ୧୭୯ ।
 ଶ୍ରୀବଳରାମ ବଳରାମ ଘୋଷନ୍ତି ହୃଦପଦ୍ମେ
 ଅତିହିଂସା ଆକୁଳ ଯେ ହୋଇଲେ ସୁରସିଂହେ । ୧୮୦ ।
 ଭୁମୁର କୋପ କଲେ କି ରହିବ ହସ୍ତନା
 ଯେ ସଂସାରକୁ ଧାରଣା ପୁରୁଷ ଭୁବି ସିନା । ୧୮୧ ।
 ଶିଖେ ରହି କରି ବହୁତ ଭୁଷ୍ଟ କରି
 ଉଦ୍ଧରି ଧର ବଳରାମ ବୋଲି ଗୁପ୍ତଲେ ଧର୍ଦ୍ଦ ରତ୍ନ । ୧୮୨ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଜେକଲେ ବଳରାମଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ
 ସ୍ଵାମୀ କଣକ ବିଶ୍ଵମ କରିବା ହେଉ ଯେଉଁ । ୧୮୩ ।
 ଆକାଶେ ରହି ଭୁଷ୍ଟ କରନ୍ତି ବୃଦ୍ଧାଅର୍କେ
 ଅନେକ ନିବେଶି କହନ୍ତି ଦେବଲୋକେ । ୧୮୪ ।
 ଅନେକ ବରକୁଳ୍ୟ ଯେ ହୋଇଲେ ଧୃତିରଷ୍ଟି
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ନାଥ ଭୁମ୍ବ ନାମ ଗୋଟି । ୧୮୫ ।
 ତୋହୋରେଣ ନାଥ ଯେ ବ୍ରୁତିବେ ସକଳ
 ଭଗତବସ୍ତଳ ଭୁମ୍ବେ ଅଟ କାମପାଳ । ୧୮୬ ।
 ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇଁ ଦେବ ଶାମ୍ୟ କୁମର ବୋଲି
 ସ୍ତ୍ରୀଶର୍ଗେର ବୋଲି ମୁଁ ଅନେକ ଦୁଃଖ ଦେଲି । ୧୮୭ ।
 ତୁ ଦେବ ମୋହୋର ଯେ ଦୋଷ କ୍ଷମା କରିବା
 ଭୁମର ରରଣେ ଦେବ ସବୁଙ୍କରି ସେବା । ୧୮୮ ।
 ବଳରାମେ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଶୁଣ ବନମାଳୀ
 ମୁଁ ଯେ ସତ୍ୟ କରିଅଛି ହସ୍ତ ନା ସମୋଦ୍ର ପକାଇବ ବୋଲି । ୧୮୯ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମୀ ହସ୍ତନା ସମୋଦ୍ରେ ପକାଇଲେ
 ପାଣ୍ଡବେ ପାଞ୍ଚ ଅଛନ୍ତି ଯେ ସୋହୋଦ୍ରାର ତୁଲେ । ୧୯୦ ।

ଶାମ୍ଭ କୁମର ତୁଳେ ସମସ୍ତେ ଯିବେ ନାଶ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁଅ ଦୋଷେ କିମେ ଆମ୍ଭ ପୁଷ୍ଟ ହେବ ନାଶ । ୧୮୦ ।
 ନିଜ ଥାନେ ଥୋଅ ହସ୍ତିନାର କିଷ ଦୋଷ
 ଜଗନ୍ନାଥେ କହିଲେ ବଳରାମଂକର ପାଶ । ୧୮୧ ।
 ରକ୍ଷା କରିବା ଦେବ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ରକ୍ଷା ହୋଇବ ଦ୍ରୁଯୋଧନ । ୧୮୨ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଭଗତ ବଳରାମଂକ ପାଦ ତଳେ
 ଅପାଦ ଖଣ୍ଡନ ଦେବ ଦୁସ୍ତର ବେଳେ । ୧୮୩ ।
 ଆମ୍ଭର ସଞ୍ଚଳ ଦେବ ସିନା ଯୈତ୍ତ ବସୁନନ୍ଦ
 ଆମ୍ଭେ ନାଶ ଯିବା କି ଶବ୍ଦରୁ ଦୋଷୁ କର । ୧୮୪ ।
 ତାହାର ଦୋଷେ ନାଶ ଯିବ ସେ ଯୁଗତେ
 କୋପ ଶାନ୍ତି କରିବା ଦେବ ସବୁର ଦେଖନ୍ତେ । ୧୮୫ ।
 ଅନେକ ପାର୍ଥନା ଯେ ବିନୟ ଭାବେ ବୋଲି
 ବଳରାମଂକ ପାଦତଳେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଶୁଭଲେ ଗଢିଦାଳ । ୧୮୬ ।
 ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନ ଯେ ନକୁଳ ସହଦେବ
 ପୈଦାନେ ସମସ୍ତେ ଅନେକ ବିନୟ ଭଗତ ଭବ । ୧୮୭ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମୀ ସଂହରିବା କୋପ
 ତୁମର କୋପକୁ ପୈ ନୋହନ୍ତି ଅନରୂପ । ୧୮୮ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଂକର ବଚନେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକର କହନ୍ତେ
 ଲେଉଛିଲେ କାମଧାଳ ନଗ୍ର ବାରୁଣାବନ୍ତେ । ୧୮୯ ।
 ଦେଖିଲେ ସମସ୍ତେହେଂ ହସ୍ତିନା ନଗ୍ର ପ୍ଲାନ
 ଅଗାଦ ଗଭୀର ଜାଣି ଦିଶଇ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ । ୧୯୦ ।
 ଦେବତାଂକ ବଚନେ କୋପ ଶାନ୍ତି ବଳଦେବ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ହସ୍ତିନା ଭୂମି ଠାବ । ୧୯୧ ।
 ନିଜପ୍ଲାନେ ନେଇ ହସ୍ତିନା ବସାଇଲେ
 ସିଂଘଦାର ଦେବ ସେ ବନ୍ଦଭାବ କଲେ । ୧୯୨ । ୭୨୦୭ ।

କଟମ୍ବାୟୁର ଉପାଖ୍ୟାନ

ଶୁଣ ହୋ ବଇବସୁତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 କୋପ ଶାନ୍ତି ହୋଇଲେ ଦେବ ହଳପତି । ୧ ।
 ଯୁଗେ ଯୁଗେଣ ସେ ରୁହାଇଲେ କଥା
 ତତ୍ତ୍ଵ ସିଂଘଦାର ବନ୍ଧ କଲେ ଦେବ ହଳହସ୍ତା । ୨ ।
 ଶୁଣିଲୁଟି କି ମନୁରାଜା ଶାହାସ ସଙ୍କଳ
 ସିଂଘଦାର ବଂକା କଥା ପୁକ୍ଳିଲୁ ମୋର କଣ୍ଠ । ୩ ।
 ଶାମ୍ଭ କୁମର ସକାଶୁ ପ୍ରେସନ ପ୍ରସ୍ତାବ
 ତୋର ଆଗେ କହିଲୁ ହସ୍ତିନା ସିଂଘଦାର ବନ୍ଧଭାବ । ୪ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟକ ପାଦତଳେ ମନୁ କଲେ ସେବା
 କହିବା ମହାମୁନି ମୋତେ ଶାମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ ବିଭା । ୫ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାଜା ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ତୁ ଯେ ପୁକ୍ଳାକଳୁ ବିଭାର ଯିସ ଶାନ୍ତି । ୬ ।
 ହସ୍ତିନା ରାଜ୍ୟରେ ଦ୍ଵିଯୋଧନ ମହାରାଜା
 ସମସ୍ତ ନୃପତି ତାକୁ କରନ୍ତି ପାଦପୂଜା । ୭ ।
 ହସ୍ତିନା ରାଜ୍ୟ ମାତ୍ର ବସିଲେ ଯାଦବେ
 ଯଦୁବ୍ରଣ ରୋଜବ୍ରଣ ସକଳ ପ୍ରେକ୍ଷାବେ । ୮ ।
 ଅନେକ ଉତ୍ୟାର ଫେଣ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବ୍ରଣ
 ବଳରାମଙ୍କ ପାଦତଳେ ପୂଜା କଲାକ ଉଡ଼ିଛି । ୯ ।
 ତୁ ଦେବ ହୋ ଯୋଗେଶ୍ୱର ପୁରୁଷ ଉତ୍ୟମା
 ଦଶ ଦୋଷ ଅପ୍ରାଧ କରିବା ମୋର କ୍ଷମା । ୧୦ ।
 ତୁ ଦେବ ବଳଭଦ୍ର ରେବଣାର ପତି
 ଅପ୍ରାଧ କ୍ଷମା ମୋର କର ହୋ ହଳପତି । ୧୧ ।
 କନ୍ୟା ଗୋଟି ଦେଇଣ ମୁହଁ ହୋଇଲି ସମର୍ପି
 ଅପ୍ରାଧଉଞ୍ଜନ ସ୍ଵାମୀ ମୋତେ ଦୟା କରିବା ଅଧ୍ୟାପି । ୧୨ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ପ୍ରାତିଲୁ ସବ ଦୋଷ
 ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳ କଲେ ପ୍ରଭୁ ହୃଦୀକେଣ । ୧୩ ।

ଯୁଦ୍ଧସ୍ତିଂକ କୋଳ କରି ଧଇଲେ ବଳରାମ
 ରାଜଧୂରଙ୍ଗେଶ୍ଵର ହୋଇବୁ ଦେବ ଧର୍ମ । ୧୪ ।
 ଯେ ପଞ୍ଚ ରାଜ୍ୟର ତୁ ହୋ ହୋଇବୁ ଚନ୍ଦ୍ରବୃଣ୍ଡ
 ଉଭୟ କୁଳ ମଧ୍ୟ ରହିବ ତୋହାର କାରତ । ୧୫ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ହୋ ରାଜନ
 ବିଷ୍ଟୁର ଚରିତ ଶୁଣି ପାପ କରସି ଦହନ । ୧୬ ।
 ଆହୋ ଚଇତନ ବଳରାମଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ କହିଲେ ଅବ୍ୟତେ
 ଦ୍ଵାରିକା ଭୁବନକୁ ପେଣିବା ଯେକ ଦୁଃତ । ୧୭ ।
 ମହାଦୋଧ ହୋଇଛନ୍ତି ଦ୍ଵାରିକା ବନ୍ଦିତା
 ସନ୍ତାପି ଚନ୍ଦ୍ରରେ ହୋଉଥିବେ ଦୋଧ ଅପ୍ରମିତା । ୧୮ ।
 ଶୁଣିଣ ବଳଦେବେ ହରିଷିତ ମନେ
 ସାତୁକାକ ବୋଇଲେ ଦ୍ଵାରିକାକୁ ଯାଆ ତୁ ବହନେ । ୧୯ ।
 ଶୁଭ ଯୋଗେ ଆସି ଭେଟିଲୁ ପୁଷ ଶାମ
 ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଣ ସେ ହୋଇଅଛନ୍ତି କ୍ଷମ । ୨୦ ।
 ଶାମୁଖୁ ସତେକ ପାଇ ସାତୁକା ଚଳିଲ
 ଦ୍ଵାରବଣ୍ଠ ଭୁବନେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ । ୨୧ ।
 ଦ୍ଵାରିକାର ଜନ ସାତୁକା ପ୍ରବେଶ ଜାଣି
 ପ୍ରବୋଧ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ସାତୁକା ବଚନ ଶୁଣି । ୨୨ ।
 କୁଣଳ ବାରତା ସମସ୍ତ ଶୁଣିଲେ ଉତ୍ତମ
 ଶୁଭ ଯୋଗେ ଭେଟ ପାଇଲେ ପୁଷ ଶାମ । ୨୩ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ଚଇତନ ହପ୍ତିନାଥ୍ୟ କଳି ମଙ୍ଗଳ ବିଧୁ
 ଯେସନେକ ମତେ ପୂର୍ବର ବିଧାନ ପ୍ରସିଦ୍ଧି । ୨୪ ।
 ରହିବେଦୀ ଉପରେ କଳେକ ସୁଗଳ ଖମ୍ବ
 ମୁଦି ବିପ୍ରଗଣେ ବସି କଳେକ ଆରମ୍ଭ । ୨୫ ।
 ଦେବାଧିଦେବ ରାଜା କୃଷ୍ଣର ନନ୍ଦନ
 ବିଭା କରାବନ୍ତି ଯେ ଦେବ ଭଗବାନ । ୨୬ ।
 ଅପକଷା କିନ୍ମତି ଦେବଗଣ ଗନ୍ଧବେ
 ବିଜେ କରିଅଛନ୍ତି ସ୍ଵାମୀ ବଳରାମ ଦେବେ । ୨୭ ।

ଦିଗପାଳମାନେ ଯେ କରନ୍ତି ଗବନ
 ବିଭା ହୋଇବେ ଗୁଲ ଦେଖିବା କୃଷ୍ଣର ନନ୍ଦନ । ୧୮ ।
 ଆହୋ ଚଇତନ ଦଇବଗ୍ୟ କହିଲେ ଶୁଭଲଗ୍ନ
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ କହିଲେ ବରଣ ବିଧୁ ଆଶ ହୋ ବହନ । ୧୯ ।
 ବିଧୁ ପୂର୍ବମତେ ବିଭାରେ ଯେତେ ଦ୍ଵବ୍ୟ ଲୁଗଇ
 ହାଥ ଯୋଡ଼ଣ ବେଳେ ଲୋଡ଼ିଲେ କାହିଁକି ନ ପାଇ । ୨୦ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ର ପାଦ ଅର୍ଦ୍ଧ ମଧୁପର୍କ ବିଧୁ
 କଟମ୍ବା ଆଶ ବୋଲି ବୋଇଲେ ବ୍ୟାସ ଉପୋନିଧି । ୨୧ ।
 କନ୍ୟାକୁ ସଂକଳ୍ପ କରାଇଲେ ମହାମୁଦ୍ର
 ସାମାଜିକ ବେଭାରେ ଯେତେକ ଦ୍ଵବ୍ୟ ବିଧୁ ଦେନି । ୨୨ ।
 ପୁରୁଷେ କହିଲେ ଶୁଣିମା ବେଦବ୍ୟାସେ
 ବିଭାର ଯୋଗାଡ଼ମାନ ସମସ୍ତ ଅଭ୍ୟାସେ । ୨୩ ।
 ପୈ ସଂଯୋଗ ପୁଣ ଅଟଇ କେମନ୍ତ
 କଟମ୍ବା ବୋଲି କର କାହିଁର ସମ୍ଭୂତ । ୨୪ ।
 ତାହାର ନ ଥିଲେ ପୁଣ ନୋହଇ ଯେ ବିଭା
 କଟମ୍ବା କଥା ମୋତେ ବିଶେଷ କହିବା । ୨୫ ।
 ବ୍ୟାସେ କହିଲେ ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ ମହାରାଯ୍ୟେ
 ପୁରୁଷେ ବୋଇଲେ ପୈ ବଞ୍ଚାଇ ସନ୍ଦେହ କଥାଯ୍ୟେ । ୨୬ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲୁ ପୈ ଜାଣି ତ ନୁଆଚି
 କଟମ୍ବା ଆସନ ବୋଲି ସୋମପାଳ ଲଜା ଯେ କର । ୨୭ ।
 ବ୍ୟାସେ ବୋଇଲେ ହୋ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ରଜନେ
 କଟମ୍ବାସୁର କଥା ଶୁଣ ହୋ ଲକ୍ଷେ ରଜାମାନେ । ୨୮ ।
 ମଧୁ ସଂବହର ବୋଲି ଯୈକଇ ସତ୍ୟ ଯୁଗେ
 କଞ୍ଚନ ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମା ବସନ୍ତ ଯଶୋବନ୍ତୀ ନାମେ ସର୍ଗେ । ୨୯ ।

୩୧୨ ଟ ପୋଥରେ “କଟମ୍ବା ଆଶ ବୋଲି ବୋଇଲେ ବ୍ୟାସ ଉପୋନିଧି”
 ପାଦାନ୍ତ ପରେ ବୈବାହିକ ହାମଗ୍ରୀର ବର୍ଣ୍ଣନ ଅଛି ।

୩୧୩ ମଧୁପର୍କ = ମଧୁ, ଦଧୁ, ପୃତ, ଶର୍କରା, ଜଳ ଏହି ପାଞ୍ଚଦ୍ଵବ୍ୟ ମିଶ୍ରିତ
 ଖାଦ୍ୟ ବା ନେବେଦ୍ୟ ବିଶେଷ ।

୩୧୪ କଟମ୍ବା = ବେଦ ଉପରେ ବ୍ୟବହୃତ ମସିଣା, ପରୁଞ୍ଜ ମସିଣା ।

ଯେ ବ୍ରହ୍ମାର ଭରିଯା ନାମ ଅଟଇ ସାକ୍ଷୀ
 ତାହାର ଦୁହିତାପ୍ରେ ଉପୁଜିଲା ନାମ ସରସ୍ଵତୀ । ୪୦ ।
 ସେ ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ ପରୁରିଲେ କଞ୍ଚନ ନାମେ ବ୍ରହ୍ମା
 ତୁ ଆୟୁ ଧବଳାଙ୍ଗୀ ଗୋ କାହାର ହୋଇବୁ ବାମା । ୪୧ ।
 କାହାକୁ ପ୍ରଦାନ ତୋତେ କରିବା ରେ ବାଳୀ
 ଦେବତାଗଣ ମଧ୍ୟେ କେ ତୋ ମନର ହିଆଳି । ୪୨ ।
 ସରସ୍ଵତୀ ବୋଇଲେ ପିତା ହୋ କୃଷ୍ଣ ଅବତାରେ
 ସେହି କୃଷ୍ଣ ନିଚ୍ୟେ ଅଟଇ ମୋହୋର ବରେ । ୪୩ ।
 ଦୋହିତାର ବଚନ ଶୁଣି ସନ୍ନୋଷ ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମା
 ମେରୁ ସଭା କରଇ ବସିଲେ ତହିଁ ମହାତମା । ୪୪ ।
 ନାରଦଂକୁ ରୁହିଁ ବୋଇଲେ କଞ୍ଚନ ନାମେ ବ୍ରହ୍ମା
 ସକଳ ଦେବତାଙ୍କ ବର ଆଣ ହୋ ମହାତମା । ୪୫ ।
 ଯେଉଁ ଥକଇଁ ବର ଆଣ ସକଳ ଦେବତା
 ବାଜଇ ବାରତୀର ଯେ ଦୁନ୍ଦୁଭି ସଙ୍ଗୀତା । ୪୬ ।
 ପିତାମହ ବଚନେ ନାରଦ ବେଗେ ଗଲେ
 ସକଳ ଦେବତାଙ୍କ ଦେନି ସଭାରେ ମିଳିଲେ । ୪୭ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବିଜେ କଲେ ମେରୁ ସଭାର ମଧ୍ୟ
 ଚିରିରାଜ ବିଜେ କଲେ ପବତଗଣ ସାଥେ । ୪୮ ।
 ମୃଗ ବାହାନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ପବନ
 ସେହି ଯେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ମେରୁ ପୃଷ୍ଠା ପ୍ଲାନ । ୪୯ ।
 ମଗର ବାହାନେ ବିଜ୍ପୁ ରହାକର
 ଜଳଚର ସଇନ ତାର ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗତର । ୫୦ ।
 ଦେବସଭା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆସି
 ବଶିଷ୍ଠ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ବାମଦେବ ରୁଷି । ୫୧ ।
 ଶଙ୍କପଦ୍ମ ମହାପଦ୍ମ ତଷ୍ଠକ ଅନନ୍ତ
 ବାୟୁକା ବିଜେ କଲେ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ଅଶ୍ଵକୁଳା ନାଗନ୍ତ । ୫୨ ।
 ମହିଷ ବାହାନେ ବିଜେ କୃତାନ୍ତେକ ଦେବତା
 ଗୁହଗଣମାନେ ତହିଁ ମିଳିଲେ ଅପ୍ରମିତା । ୫୩ ।

ଯେ ଯାହାର ବାହାନ ଚଢ଼ିଣ ବୃଦ୍ଧାଥକେ
 ମେରୁ ସଭାରେ ବିଜପ୍ରେ ସମସ୍ତ ଦେବଲୋକେ । ୫୪ ।
 ବଇନେତ୍ର ବାହାନେ ବିଜପ୍ରେ ଚନ୍ଦଧାରୀ
 ବିଜପ୍ରେ ନାରାୟଣ ଆସିଣ ମେରୁ ଶିର । ୫୫ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧ ଆସ୍ତାନେ ବିଜପ୍ରେ ସବ୍ ଦେବ
 ବୃଷତ୍ ବାହାନେ ବିଜପ୍ରେ ସଦାଶିବ । ୫୬ ।
 ଆକାଶରୁ ବିଜେ କଲେ ସମସ୍ତ ଦେବଲୋକେ
 ବିସିଲେ ଦେବତାମାନେ ଯେ ଯାହାର ସୁଖେ । ୫୭ ।
 ଦୋହିତା ଘେନି ବିଜେ କଞ୍ଚନ ନାମେ ବ୍ରହ୍ମା
 ମେରୁ ସଭା ମନ୍ତ୍ରରେ ବିଜପ୍ରେ ମହାତମା । ୫୮ ।
 କରେ ଅର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଘେନି ଯେ ପାରିଜାତେକ ମାଳି
 ବିଷ୍ଣୁର ଛାମୁରେ ବେଦବର ଯାଇଁ ମିଳି । ୫୯ ।
 ମଳୟ ଅଗର ଚନ୍ଦନ ଲେପିଲେ ଲଳଟେ
 କରୁର କୁଂକୁମ କଞ୍ଚୁର ଦିଲେ ହରି ହୃଦ ତ୍ରୁଟେ । ୬୦ ।
 କଣ୍ଠ ଲମ୍ବାଇଲେ ଅମଳାଣ ମାଳି
 ଦେବାଙ୍ଗ ବସନ ମଣ୍ଡିଲେ କୃଷ୍ଣର କଟିଷ୍ଠଳୀ । ୬୧ ।
 ଦେବ ସଭାରୁ ଗୁହିଂଣ ବ୍ରହ୍ମା କହନ୍ତି ଉତ୍ତର
 ବିନୋଯୀ ଭାବ ହୋଇ ଯୋଜଣ ବେନି କର । ୬୨ ।
 ସମସ୍ତ ଦେବତାପ୍ରେ ମୋତେ ଆଗ୍ୟାଂ ଦେବା
 ପ୍ରେ ମୋର କଥାକୁ ଅବଧାନ କରିବା । ୬୩ ।
 ମୋହୋର ଦୋହିତା ନାମ ଗୋଟି ଅଟଇ ସରସ୍ଵତୀ
 କୃଷ୍ଣକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବଇଁ ମୋହୋର ଦୋହିତା । ୬୪ ।
 ତହିଂର ନିମନ୍ତେ ମୁଂ କଳାର ବରଣ
 ପ୍ରସନ୍ନ ଆଗ୍ୟାଂ ମୋତେ ଦେବା ଦେବଗଣ । ୬୫ ।
 ଦେବେ ବୋଇଲେ ଯେମନ୍ତ ଆଗ୍ୟାଂ ତୋର ପିତା
 ପୁରୁଷଙ୍କ ଉତ୍ତମ ଭୁ ବିହନ୍ତା ବିଧାତା । ୬୬ ।

୫୬୧ କରେ ଅର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଘେନି ଯେ ଅମଳାନ ରହୁମାଳ । (କ, ଥ, ଖ)

ତୁ ଯେବେ ପ୍ରଦାନ ହୋ କରିବୁ କୁମାଣ୍ଡା
 ଯେହେ ତୋହୋର ଆଗ୍ୟାଂ ବଞ୍ଚିତ କେ ପାରି । ୭୭ ।
 କନ୍ୟାକୁ ବେଶ ବେଶନ କରଇ ବିଧାତା
 କୃଷ୍ଣର ଛୁମୁରେ ନେଇ ବସାଇଲେ ଦୋହିତା । ୭୮ ।
 ବିଭାର ବିଧାନ ଯେ କରନ୍ତି ବେଦବର
 ବରୁବେଶ ହୋଇ କୃଷ୍ଣ ବସିଲେ ବେଦିର ଉପର । ୭୯ ।
 ବିଭା ଚହନେ ଯେ ଶୁଭିଲ ବେଦ ବାଣୀ
 ମେରୁ ଥାନେ ଥାଇ ତାହା କଟମ୍ବାସୁର ଶୁଣି । ୮୦ ।
 କୋକ ଦେଶ ବୋଲି ଶାମର୍ଦ୍ଦିନ ନାମେ ପୁର
 ତହିଂରେ ରାଜ୍ୟ କରଇ କଟମ୍ବା ଅସୁର । ୮୧ ।
 ଦେବପ୍ରତିଶ୍ରୀଷ୍ଟ କଲେ ହୁଳହୁଳ ବାଣୀ
 ବନ ଗହନ ପୂରିଲା ଶବଦର ଧୂନି । ୮୨ ।
 ମନୀକି ଗୁହିଂଶ ଯେ ପଗୁରିଲା କଟମ୍ବା
 କିମ୍ବ ଶବଦ ଗୋଟିଏ ଶୁଭିଲ ରେ ବାବା । ୮୩ ।
 ମନୀ ବୋଇଲା ଶୁଣ ହୋ ଦାନବ ଶିରୋମଣି
 ମେରୁ ପୃଷ୍ଠରେ ଶୁଭିଲ ହୁଳହୁଳ ଧୂନି । ୮୪ ।
 କଞ୍ଚନ ନାମେଣ ବ୍ରହ୍ମାର ଦୁହିତା ସରସ୍ଵତି
 ନାରୟଣଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରଇ ବେଦପତି । ୮୫ ।
 ତହିଂ ସେ ଶୁଭିଲକ ହୁଳହୁଳ ବାଣୀ
 ଯୈସନକ କଥାକୁ ବିରୁର କର ତୁ ଦତ୍ୟମଣି । ୮୬ ।
 ବୋଇଲୁ କେମନ୍ତ ସେ ଯେ ତାହାଂକର କଥା
 ଆଜି ସେ ମାରିବି ମୁହିଂ ସମସ୍ତ ଦେବତା । ୮୭ ।
 କହୁଂ କହୁଂ କୋପିତ ହୋଇଲା ଦନୁଜ
 ଶହସ୍ର ଦେନି ଆପଣେ ହୋଇଲାକ ସଜ । ୮୮ ।
 ଆରେ ଆରେ ବୋଲି ଦିଲୁ ଗରୁ ଡାକ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୂରିଲା ସେ କଉଣୋପର ହାକ । ୮୯ ।
 ତୁଲେ ନାହିଁ ତାର ରଥ ଗଜ ସଇନି
 ଲୁହାର ଲହୁତ ଯୈକ କରେ ଅଛି ଦେନି । ୯୦ ।

ଶରୀର ବିଶକଇ ମନର ଗିରି ପ୍ରାୟେ
 ତିମ୍ବୁରୁ ଗୋଟାପ୍ଯେ ସେ ଦନୁଜ ବଜାପ୍ଯେ । ୮୧ ।
 ମେରୁ ଆସ୍ତାନକୁ ଆସଇ ଖର କରି
 ଗରୁ ଡାକ ଶୁଣି ଦେବତାପ୍ଯେ ଉଚି । ୮୨ ।
 ଆକାଶେ ଲାଗିଥାଏ ଅସୁର ବର୍ଣ୍ଣ ଚିହ୍ନ
 ଦେଖିଣ ସାସିଲେ ଯେ ସକଳ ଦେବଗଣ । ୮୩ ।
 ଫୁନ୍ୟେଣ ଶୁଭିଲୁ ଯେ ଅସୁର ଶବଦ ଗରୁ ଡାକ
 ଆସ୍ତାନୁଂ ଉଠିଲେ ଯେ ସକଳ ବୃଦ୍ଧାର୍ଥକ । ୮୪ ।
 ସଭାରୁ ଉଠି ବୋଇଲେ ନାରଦ ବ୍ରହ୍ମରୂପ
 ଅନମିତେ ପଡ଼ିଲା ହୋ କଟମୟୀସୁର ଧାଉ । ୮୫ ।
 ସମସ୍ତ ଦେବତାଙ୍କ ଲାଗିଲା ମହାଭାରତପ୍ଯେ
 ବିଷ୍ଣୁ ଆଶ୍ୟା ଦିଲେ ରହ ରହ ଦେବତାପ୍ଯେ । ୮୬ ।
 ମୋହୋର ଥାଆନ୍ତେ ତୁମ୍ଭର କାହାକଇ ଭାତି
 ଆଜ ଯେହାକୁ ମୁହଁ ମାରିବି ନିପାତି । ୮୭ ।
 ମୁହଁ ନ ଜାଣଇଁ ଯେଥୁ ଯେତେ ବଞ୍ଚି ଦତ୍ୟ ଅଛି
 ପାତାଳଗାମୀ ମୁହଁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ କିମ୍ବାଇ ନ ପୁଛି । ୮୮ ।
 କରପଦ ଯୋତି ତହୁ କହଇ ବସୁନ୍ଧରା
 ସହି ନୁଆରଇ ଦେବ କଟମୟୀସୁର ଭରା । ୮୯ ।
 ଅଣ୍ଣ କରି ପକାନ୍ତେ ରେଣ ତୁଥର ବହଇ ମୋର ମୁଖେ
 କାହାର ଆଗରେ କହିବି ମୋହୋର ଯେତେ ମନ ଦୁଖେ । ୯୦ ।
 ଯେମନ୍ତ ବିରାନ୍ତେ କଟମୟୀସୁର ବେଗେ
 ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ମେରୁ ସର୍ଗ ଲାଗେ । ୯୧ ।
 ରେ ରେ କାର କରିଣ ଅସୁର ଡାକ ଦେଇ
 ବ୍ୟାତ୍ର ପିଠିରେ ବସି ସେ ଗତାବର ବୁଲଇ । ୯୨ ।
 ଦାନବର କୋପ ଦେଖିଣ ବିଶେଷ୍ୟର
 ବୋଇଲେ ସଭକୁ ନ ଉଠ ରେ ଅସୁର ରହିଥାଅ ଦେହିତାର । ୯୩ ।

୯୩୯ ଆଗହୁ ନ ଜାଣଇ ହୋ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ତ ନ ପୁଛି । (୦)

୯୩୧ ମୁହଁ ପାତାଳଗାମୀ ହୋଇଲା ନ ପୁଛି । (ଅନେକ ପୋଥ ପାଠ)

ପୈହା ଶୁଣି କୋପେ ଅସୁର କରଇ ପହିଜ
 ଅଧରେ ଦନ୍ତ ଗୁପକୁ ବଳିଷ୍ଠ ଦନ୍ତୁଜ । ୯୫ ।
 ଲୁହାର ଲଉଡ଼ିପୈ କୋପଭରେ ବୁଲଇ
 ଶିଶୁରଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରହାର କଲା ନେଇ । ୯୬ ।
 ଶହସ୍ର ପଞ୍ଚନେ ଦେଖିଲେ ଶଂକର
 ରହ ରହ ବୋଲି ଅସୁରକୁ ପାତିଲେ ବାମକର । ୯୭ ।
 ଶିଶୁରେ ଲେଉଛି କରେ ଶୁଳ ଧରି
 ପୁଣି ଧାଇଲୁ ଦଇତ ବାହାନାଦ କରି । ୯୮ ।
 ଶ୍ରାକରେ ଶୁଳ ଦେନିଶ ଦେବ ଯେ କାପାଳୀ
 ଅସୁର ଉପରେ ନେଇ କୋପେଣ ପତିତାଳି । ୯୯ ।
 ଶୁଳ ପଞ୍ଚନେ ଦାନବ ପାତିଲୁ ବାମ ହାଥ
 ଶିଶୁରଙ୍କ ହାଥରୁ ଉଛୁନ୍ତ ଦେନିଲୁ ଦୁରପାତ । ୧୦୦ ।
 ସେହି ଶୁଳ ଦେନି ବୁଲଇଣ ପିଟି
 ବନ୍ଧୁଲେ ବାଜନେଣ ତଳ ପତିଲେ ଧୂର୍ଜିଟି । ୧୦୦ ।
 ପୁଣି ଦଇତ ପୈକ ଶକତ ବୁଲଇ କୋପ କଲା
 ଲଲଟରେ ଶିଶୁରଙ୍କର ଦେନିଣ ପିଟିଲୁ । ୧୦୧ ।
 ଘାପୈଣ ଶିଶୁର ହୋଇଲେ ସତ୍ତ୍ଵ ମୁକ୍ତି
 ପ୍ରତିଗ୍ୟା କରି ଦାନବ ବୋଲଇ ତୋତେ କେ କରିବ ରକ୍ଷା । ୧୦୨ ।
 ଦର୍ଶ ରଞ୍ଜ ଶୁଣିଲ ସଭାକୁ ଉଠନେ ଦନ୍ତୁଜ
 ବଜ୍ରେକ ପ୍ରହାର କଲେ କୋପେ ଦେବରଜ । ୧୦୩ ।
 ସହସ୍ରଧାର ଶକତ ପତେନ୍ଦ୍ରଣ ଦନ୍ତୁଜର ଗାତ୍ରେ
 ପବନତ୍ତି ଖର କରି ଦତ୍ୟ ଧଇଲା ବାମ ହାଥେ । ୧୦୪ ।
 ବାମ ପାଦ ନେଇ ଇନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ପ୍ରହାରି
 ତାହାର ଶକତ ଦେନି ତାହାକଟେ ମାରି । ୧୦୫ ।
 ଅସୁର ପ୍ରହାରେ ଅଚେତ ହେଲେ ସୁରପତି
 ଭୁଜ ଧରି ରନ୍ଧ୍ରକୁ ପିଟିବିଲା ଅସୁର ତତକଣାନ୍ତି । ୧୦୬ ।
 ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ପତିଲେ ମେରୁ ତଳେ
 ମୋହଗତ ହୋଇଣ ତହି ପତିଲେ ଆଖଣ୍ଟିଲେ । ୧୦୭ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ଅସାଷ୍ଟମ ଦେଖିଣ କୁବେର
 ରହାବଳୀ ଗଦା ଦେନେ ହୋଇଲେ ବାହାର । ୧୦୮ ।
 କୁବେରକୁ ଦେଖି ଅସୁର ମାଳା ବଜ୍ର ମୁଥେ
 ଯୈକା ପ୍ରହାରକେ କୁବେର ପଡ଼ିଲା ଅଚେତେ । ୧୦୯ ।
 କୁବେରକଙ୍କ ଅଚେତ ଦେଖିଣ ଅସୁର ମହାରାଜୀ
 କେଣ ଧରି ଚାହାକୁ ଅନ୍ତର୍ଶାନେ ଦିଲାକ ସେହି ପିଞ୍ଜି । ୧୧୦ ।
 କୁବେର ପଡ଼ିଲା ଯାଇଁ ମେରୁର ମେଖଲେ
 ସାସେଣ ପଳାଇଲେ ତହୁଁ ସକଳ ଦିଗପାଳେ । ୧୧୧ ।
 ଅମର ସଦ୍ଵରେ ବିଜେ ଅସୁର ମହାବାର
 ପୃଥୀ ଦେଖା ନ ସହଇ ପାଦର ଗରୁ ଭାର । ୧୧୨ ।
 କଞ୍ଚନ ବ୍ରହ୍ମାର କୋଳେ ବିଜପ୍ରେ କରିଅଛନ୍ତି ସରସ୍ଵତୀ
 ନାରାୟଣେ ଅହରେୟ ବିଜପ୍ରେ କରି ଯାଇଅଛନ୍ତି । ୧୧୩ ।
 ପୂର୍ବଦିଗେ ଅଛି ନାରାୟଣଙ୍କ ପଢୁପାଦୁକା
 ଧ୍ୟାନ କଲେ ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ନାରାୟଣ ଦିଲେ ଦେଖା । ୧୧୪ ।
 ଆହାନିକ ସାରି ଆସନ୍ତି ପୁତ୍ରେୟକେ ବିଜେ କରି
 ବ୍ରହ୍ମାର ଶ୍ରୀମୁକୁ ବିଜେ କରୁଛନ୍ତି ଦେବ ଦଇତାର । ୧୧୫ ।
 ଶୁଣ ହୋ ବିଜେବ୍ସୁତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତୀ
 ଯେବଣ କୃତ୍ୟ କଲା ଦାନବ ଦୁଷ୍ଟ ମତି । ୧୧୬ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶ୍ରୀମୁରେ ମିଳାଇ ଅନେକ ଭ୍ରତନା ବୋଲି
 ରାଗେଣ ପିତାମହଙ୍କୁ ପକାଇ ଦିଲା ପେଲି । ୧୧୭ ।
 ଅସୁର ବିଦ୍ୟାତେ ପିତା ଉତ୍ସନଶାପୁଁ ହୋଇ
 ମୋହେ ପଢି ପିତା ଡାକନ୍ତି ହେ କୃଷ୍ଣ କର ସାହି ସାହି । ୧୧୮ ।

୧୧୨ । ମେରୁ ସଦ୍ଵରେ ବିଜେ ଅସୁର ମହାବାର । (ଜ, କ, ଶ)

୧୧୩ । କଞ୍ଚନ ନାମେ ବ୍ରହ୍ମାର କୋଳେ ସରସ୍ଵତୀ

ନାରାୟଣ ଆଗରେ ବିଷଣ ଅଛନ୍ତି । (ଧ, ଙ୍ଗ, ଞ, ଥ, ଘ, ଝ)

୧୧୪ । ପଢୁଦ୍ବୀପେ ଅଛଇ ନାରାୟଣଙ୍କ ପାଦୁକା

ଧ୍ୟେ କଲେ ନାରାୟଣ କୃଷ୍ଣ ଦିଲେ ଦେଖା । (ଧ, ଙ୍ଗ, ଞ, ଥ, ଘ, ଝ)

କଟମ୍ବା ଅସୁର ବୋଲଇ ତୋର ଯୈତେକ ଭରସା
 ବାଲକାଳହୃଂ ଯୈ କନ୍ୟାକୁ ମୁଂ କରିଅଛି ଆଶା । ୧୯୫ ।
 ମୋତେ ଛୁଟି କର କୃଷ୍ଣଂକୁ କଳୁ ବିଭା
 କାହିଁଂ ଅଛି ରଖୁ ଯୈବେ ଆସି ଦେଖିବା ବାସୁଦେବା । ୧୯୦ ।
 ଯୈହିକଣି ମୁଣ୍ଡ ତୋର ପକାଇବି ମୋଡ଼ି
 ଅନେକ କାଳର ବୃଦ୍ଧ ତୁ ଅନେକ ସର୍ଜନା କରି । ୧୯୧ ।
 ଯୈତେ ବୋଲି କୋଳୁଂ କନ୍ୟା ଦେନିଲା ସରସ୍ଵତୀ
 କାଶେ ବସାଇ କନ୍ୟା ଦତ୍ୟ ହୋଇଲା ଶୂନ୍ୟଗତି । ୧୯୨ ।
 ପ୍ରତିଗ୍ୟାଂ କରଣ ଯେ ଆସଇ କଉଣୋପ
 ଲେଉଠି ଆସନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ଭେଟିଲେ ଶାକଲ୍ଲ ଦୀପ । ୧୯୩ ।
 ସରସ୍ଵତୀ ଡାକ ଦିଲେ ହୋ କୃଷ୍ଣ ମୁଂ ତୋହୋର ଘରିଯା
 ମୋତେ କଟମ୍ବା ଅସୁର ବଳେ ନେଉଛି ହୋ ଦେବରାଜା । ୧୯୪ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣିମା ଶିରବଜ୍ଜି
 ସେ ତୋହୋର ପରୀ ତାହାକୁ ଦାନବ ନେଉଅଛି । ୧୯୫ ।
 ଶୁଣି କୋପାନଳ ଦେବ ଚନ୍ଦପାଣି
 ଅସୁରକୁ ଆଗ କରି ଓଗାଳିଲେ ତତକଣି । ୧୯୬ ।
 କଉମୋଦୀ ଗଦା ଧରିଣ ଚନ୍ଦଧର
 ଅସୁର ଉପରକୁ ମୁଠି କରି ମାଇଲେକ ଖର । ୧୯୭ ।
 କଟମ୍ବା ଅସୁର ବୋଲଇ ତୁ ଦେବ ଦଇତାର
 ଅସୁରବଳ ନିସ୍ତୁଦନ ତୁ ଦେବ ଦାନବ ଅନ୍ତକାଶ । ୧୯୮ ।
 ଆଜ ପଡ଼ିଲୁ ତୁ ମୋହୋର ଗୁମୁରେ ତୋର ଯିବାକୁ ବାଟ ନାହିଁ
 ଯତନେ ଯାହାକୁ ଲେଉଥିଲି ଦେଖିଲି ତାହାକୁ ମୁହିଁ । ୧୯୯ ।
 ଯୈତେକ ବୋଲି ଦାନବ ପବନୁଂ ଖର ବେଗେ
 ବଜ୍ର ମୁଦୁଗର ପ୍ରହାର କଲା ଅଙ୍ଗେ । ୨୦୦ ।
 କଉମୋଦକୀ ଗଦା କରେ ବୁଲାଇ ଦେବ ହରି
 କଟମ୍ବାସୁର ଉପରେ ପ୍ରହାର ସେ କରି । ୨୦୧ ।

ଦେଖିଣ ଦାନବ ତହିଁ ପାତଳ ବାମ ହାଥ
 କୃଷ୍ଣର କରୁ ଗଦା ସେନ ଗଲା ସେ ତୁରିତ । ୧୩୧ ।
 ସେହି ଗଦା ସେନ ତହିଁ ଲେଉଟାଇ ପିଟି
 ବାମ ଅଙ୍ଗ ପାତଳ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ତାହା ମେଣ୍ଡି । ୧୩୨ ।
 ଦାନବ ହାଥରୁ ଗଦା ଛଡ଼ାଇ ଅଚୁୟତ
 ପୁଣ ଅସୁର ଉପରେ କଲେ ଗଦାଘାତ । ୧୩୩ ।
 ତଦ୍ୟାପି ନ ତୁଟିଲା ଦାନବର କାପ୍ତେ
 ଦେଖିଣ ବିସ୍ମୟପ୍ରେ ସ୍ଵାମୀ ହୋଇଲେ ଦେବରାପ୍ତେ । ୧୩୪ ।
 ଅସୁର ଭୁଲେ ଦେବ ଅନେକ ସାଂଗ୍ରାମ
 ବିମୁଖ ହୋଇଲେ ପୁରୁଷଂକର ଉତ୍ତମ । ୧୩୫ ।
 ମହାତେଜେ ଉପୁଜିଲା ଦେବ ବିଶ୍ଵରୂପ
 ଦୁଇ ଭୂଜେ ଧଇଲେ ସେ ଦୁର୍ବାର କଞ୍ଚଣୋପ । ୧୩୬ ।
 ବିଂଝଗିରି ପଦ୍ମତେ ଦେବ କରୁତିଲେ ତୋଳି
 ଦଇତ ଅଙ୍ଗ ପତ୍ର ପଦ୍ମତ ହୋଇଲାକ ଧୂଳି । ୧୩୭ ।
 ଦେଖିଣ ଭଗବାନ ହୋଇଲେ ଆଶ୍ରିଯ
 ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ରେ ଦନ୍ତୁଜ । ୧୩୮ ।
 ନାହିଁ ଦେଖିଲା ଦାନବ ପ୍ରେତେକ ପରଚଣ୍ଠା
 ପୈଢାର ଦେହ ଲାଗି ବିଂଝଗିରି ହୋଇଲା ମସିଗୁଣ୍ଠା । ୧୪୦ ।
 ପୁଣି ଦୁଇ ପାଦ ଧରି ବୁଲାଇ ଅନୁଶାଷନ
 ଲୋହଗିରି ପଦ୍ମତେ କରୁତିଲେ ପ୍ରତକ୍ଷେ । ୧୪୧ ।
 କି ଜାଣି ଅସୁର ଦେହ ଅଭେଦ ବଜୁସେହା
 ଲୋହଗିରି ଉପରେ ପତନେ ହୋଇଲାକ ଚାନ୍ଦା । ୧୪୨ ।
 କୃଷ୍ଣ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଦାନବ ସାଧୁ ସାଧୁ
 ଦତ୍ୟ କୁଳେ ଜନମ ହୋଇ କେ ଅବା ତୋତେ ନିନ୍ଦ୍ରା । ୧୪୩ ।
 ପ୍ରେହେନେକ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଚନ୍ଦଧର
 ଅସୁର କୁଳେ ଜାତ ତୋର ମହିମା ଅଗୋଚର । ୧୪୪ ।
 ଗୁରୁତ୍ବ ଦାନବକୁ ହୋଇ ପୈ ସିଙ୍ଗାଙ୍ଗ
 ଦେବାତାମାନେ ପଛେ ନ ଥାନ୍ତି ସର୍ବ ଭୂବି । ୧୪୫ ।

କୃଷ୍ଣ ଯହୁ^୦ ବିରୁଳେ ଅସୁର ଗୁଡ଼ିବାକୁ
 ମହାଭୟେ ଲାଗିଲା ସେ ଦେବତାମାନଂକୁ । ୧୪୭ ।
 ସ୍ଵାମୀ ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ରଷି ନାଶି ଯେ ହୋଇଲା ପୃଥିକ ମହାଭାଗ
 ତୋର ଗୁଡ଼ନେ ଯେ ହୋଇବ ଅମର । ୧୪୮ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଯେ ନ ମରଇ ମୋହୋର ହାଥେ
 ବ୍ରାହ୍ମାଂକୁ ବୋଇଲେ ଯେ ମରିବ କେମନ୍ତେ । ୧୪୯ ।
 ପିତାମହ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଦେବାଧିଦେବ ରଜା
 ମୋତେ ଭଗତି ହୋଇ ଯେ ବହୁତ କଲା ପୂଜା । ୧୫୦ ।
 ନିରଣ ହୋଇ ଯହୁ^୦ ସେବା କଲା ମୋତେ
 ମହାକଷ୍ଟେ ବସିଲା ମନୁୟେ ପରିଯନ୍ତେ । ୧୫୧ ।
 ମୁହଁ^୦ ବୋଇଲା ବର ମାଗ ରେ ଦାନେବା
 ସେ ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭର ସମାନେ ମୋର ଆୟୁଷ ହୋଇବା । ୧୫୨ ।
 ଯେତେକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବ ସିଙ୍ଗାବ
 ମୁହଁ^୦ ତେତେକାଳ ପରିଯନ୍ତେ ଥବି । ୧୫୩ ।
 ଯେସନେକ ବର ମୋତେ ମାଗିଅଛି ପୂର୍ବ
 ଭଲେ ବୋଇଲା ମୋହୋର ଆୟୁଷ ହେଉ ରେ ଦାନେବା । ୧୫୪ ।
 ପିତାମହ ମୁଖୁ^୦ ଯେସନକ ବାଣୀ ଶୁଣି
 ଅସୁରକୁ ଭଜିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦପାଣି । ୧୫୫ ।
 ନାରୂପଣ ବୋଇଲେ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମାର ଅଟେ ବଳ
 ସରସ୍ଵତୀଂକର ଭାଇ ଆସୁର ହୋଇଲାକ ଶଳା । ୧୫୬ ।
 ବ୍ରାହ୍ମାଂକୁ ବୋଇଲେ ଯେ କଟମ୍ବାସୁର ଥାଉ
 ତୁମ୍ଭର ବର ପାଇଛୁ ନାଶ ଯେ ନ ଯାଉ । ୧୫୭ ।

୧୫୮, “ତୁମ୍ଭର ବର ପାଇଛୁ ନାଶ ଯେ ନ ଯାଉ” ସେହି ପାଦ ପରେ
 ‘ଜ’ ପୋଥର ଅଧିକ ପାଠ—

ତୁମ୍ଭେ ମାତି ବସିବ ଅସୁର ବକ୍ଷପଳେ
 ସରସ୍ଵତୀଂକ ଘେନି ବସ ଯେହାର ଉପରେ ବିଷକାଳେ ।
 କୃଷ୍ଣର ଆଗ୍ର୍ୟାଂଯେ କନ୍ୟା ଘେନି ପିତାମହ
 ଯେସନେକେ ବିଭାର ଯେ ବିଧାନ ସନ୍ଦେହ ।

ଅବଶିଷ୍ଟାଂଶ ପର ପୃଷ୍ଠାରେ—

ତୁମେ ମାଡ଼ି ବସିବ ପ୍ରେସାର ବଷଷ୍ଠଳେ
ବ୍ରହ୍ମାଂକୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଦେଇ କନ୍ୟା ଘେନି କୃଷ୍ଣ ବିଜେ କଲେ । ୧୫୭ ।
ବ୍ରହ୍ମା ମାଡ଼ି ବସିଲେ କଟମ୍ବାସୁର ଉପରେ
ତେଣୁ କରି କଟମ୍ବା ବୋଲି ବିଦିତ ତିନି ପୁରେ । ୧୫୮ ।
ବେଦବ୍ୟାସେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ରାଜାମନେ.
ସେ ଦିନୁ କଟମ୍ବା ଆସନଟି ବିଭାର ବିଧାନେ । ୧୫୯ ।
ବ୍ରହ୍ମାର ବଚନ ରକ୍ଷା କଲେକ ମୁରାରି
କନ୍ୟାକୁ ପ୍ରଦାନ କଲେ ତରୁମ୍ବୀ ଖଧାରୀ । ୧୬୦ ।
ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ ବିଭା ହୋଇଲେ ନାରାୟଣ
ସନ୍ଦିଘେ ମିଳିଲେ ଆସି ସକଳ ଦେବଗଣ । ୧୬୧ ।
ଅସୁର ଶରଘାତେ ସେ ହୋଇଥୁଲେ ମୁକ୍ତି
ମୋହ ତେଜି ଉଠିଲେ ସବେ ଯେ ଯାହାର ଇଚ୍ଛା । ୧୬୨ ।
ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ ବିଭା କଲେ ଅମୃତ ଯୋଗ ଦେଲେ
ଦୋହିତା ଘେନି ବସିଲେ ବ୍ରହ୍ମା କଟମ୍ବା ବଷଷ୍ଠଳେ । ୧୬୩ ।
ନିରାକୁଳ ଗୋଟି ଦେବ ଯେ ଅନନ୍ତ
ଜଳଧର ଗୋଟି ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ଦଇବତ । ୧୬୪ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଷ୍ଠାର ପାଠାନ୍ତର—

କଟମ୍ବାସୁର ବୋଇଲ ମୁଂ ହୋଇଲ ତ୍ରିଜୀବ
ବିଭାଯୋଗ ବେଳେ ମୁହିଂ ଗୁର ଯୁଗେ ଥବି ।
ବ୍ରହ୍ମାସେ ବୋଇଲେ ତୁ ଯେ ବର ମରିଅଛୁ
ସେ ଆମୁର ବର ତୋତେ ହୋଇ ସାଧୁ ସାଧୁ ।
ଯେ ଗୁର ଯୁଗରେ କନ୍ୟା ପ୍ରଦାନର ବେଳେ
ପିତାସେ ମାଡ଼ି ବସିବେ କନ୍ୟା ଥବ କୋନେ ।
ସେବେ ଅସୁର ପାକର୍ମ ତୋର ହୋଇବ ନିଉନ
କଟମ୍ବାସୁରକୁ ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ସେ ବଚନ ।
ଗୁର ଯୁଗେ କଟମ୍ବାସୁର ତୃଣବତ ହେଲ
ସେ ତୁପେ ସେ କଥା ଗୁର ଯୁଗକୁ ରହିଲ ।
ବ୍ରହ୍ମାର ବଚନେ ଅସୁରକୁ ରକ୍ଷା କଲେ ମୁରାରି
ବିଷ୍ଣୁନାଥଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାସେ ଯେ ବିଭା କରିବେ କୁମାଣ ।

ଓହୋକୁଳ ଗୋପ ଯେ ଉଛାରି ଦେବ ଦେବା
 ଶୁଭ ଯୋଗେ ନାରାୟଣ ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ ହୋଇଲେକ ବିଭା । ୧୭୫ ।
 ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ ଘେନିଶ ଦେବ ବନମାଳୀ
 ବଇକୁଣ୍ଠ ଭୁବନକୁ ନାରାୟଣେ ଗଲେ ଚଳ । ୧୭୬ ।
 ବ୍ୟାସେ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଧର୍ମରାଷ୍ଟେ
 କଟମାସୁର କଥା ବିଭାବେଲେ ଯୈମନ୍ତ ଯେ ହୋଯେ । ୧୭୭ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଯାହା ସଞ୍ଚଲେ ସତ୍ୟପୁରେ
 ଯାବତ କାଳକୁ କଥା ରହିଲ ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟପର୍ବତ । ୧୭୮ ।
 ପ୍ରସ୍ତାପ ବାକେୟ କହିଲୁ ସରସ୍ଵତୀ ବିଭା
 ଆହୋ ବୁଧ ଜନମାନେ ଯୈହା ସଞ୍ଚାରି ଶୁଣିବା । ୧୭୯ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦୁଲଣୀକୁ ବର ଯେ ଶ୍ରାବନୀ
 ସିଦଶ ଲୋକେ ବିଭାକୁ ଶୁଭ ଅବଧାରା । ୧୮୦ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ଯୈ ଅମୃତ ରସ ବାଣୀ
 ଜାକ ଥିବାଯାପେ ଯୈଥିକୁ ମନ ଦିଅ ପ୍ରାଣୀ । ୧୮୧ ।
 ମୁହଂ ଯେ କଳିକାଳ ଦର୍ଶ ଧର୍ମବା ନିମନ୍ତେ
 ଶ୍ରାବମଂକର ଦୟା । ଯେ ହୋଇଲା ସୁଖିତେ । ୧୮୨ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେବା ମୋର ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ ପଦ୍ମପାଦେ
 ବିଦନ୍ତ ସାରୋକା ଦାସ ସର୍ବମଙ୍ଗଳା ପାଦେ ବିନ୍ଦେ । ୧୮୩ ।
 ଆହୋ ଚଇତନ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ସରସ୍ଵତୀଙ୍କ ବିଭା ଅନ୍ତରେଣ କଥା
 ପ୍ରସ୍ତାପ ବାକେୟ କହିଲି ଯୈଷନକ ବ୍ୟକସ୍ତା । ୧୮୪-୧୮୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଶିବାହୁ

ଶୁଣ ହୋ ବଇବସୁତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ବିଭାଗେ ବେଳେ କଟମ୍ବା ମାତ୍ର ବସିଲେ କୁରୁପତି । ୧ ।
 ଦ୍ଵିଯୋଧନ କୋଳେ ଅଛି ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ ବାଲୀ
 ଶାମ୍ବ କୁମରକୁ କୋଳେ ବସାଇଲେ ବନମାଳୀ । ୨ ।
 ଯେସନେକ କୁମାର କୁମାରୀଙ୍କ ବିଭାର ବିଧାନ
 ଆରୋଗ୍ୟ ଆଶିଷ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ରୁଷି ବିପ୍ରମାନ । ୩ ।
 ଅନେକ ଦାନ ଦିଲେ ଯେ ଅନେକ ଆହୃତ
 ଯଦୁବ୍ରଶେ ଉଦ୍‌ଦିତ ହୋଇଲୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ । ୪ ।
 ଗାଗ୍ରବ ମୁନି କଲେ ଦେଶ କାଳ ପାତ୍ର ବାକେୟ
 ଓହୋକୁଳ ବାଞ୍ଚୀ କରନ୍ତି ଦେବଲୋକେ । ୫ ।
 ଯଦୁ କୁଳେ ଜାତ ଶାମ୍ବ ଯେ କୁମର
 ଚନ୍ଦ୍ରଧୂଜ ଗୋଟି ଯେ ଦ୍ଵିଯୋଧନ ରାଜାର । ୬ ।
 ଶଙ୍ଖପଦ୍ମ ମହାପଦ୍ମ ତକ୍ଷକ କୁଳକ ଅନନ୍ତ
 ଆସନ ପାଦାସନ ଦିଲେ ଅଷ୍ଟକୁଳା ନାଗାନ୍ତ । ୭ ।
 ଦଇବତ ପୁରୁଷ ଯେ ବରୁଣ ଦେବତା
 ବେଦମନ୍ତ ଆଧାନ ଯେ ପୂର୍ବର ବାରତା । ୮ ।
 ଓହୋକୁଳ ଗୋଟି ଯେ ଉକାରିଲେ ପୁରୋହିତେ
 କୁଣି ବନ୍ଧନ କଲେ ବର କନ୍ୟାଙ୍କ ହାଥେ । ୯ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଧୂନି କରନ୍ତି ଶୁଭ ଅବଧାରି
 କୁମୁମ ବୃକ୍ଷ ବର କନ୍ୟାଙ୍କ ଉପରେ ଯେ କରି । ୧୦ ।
 ଡାହାଶବୁତେକ ଶଙ୍ଖେ ଜଳ ତିଳ ଭରି
 ଦ୍ଵିଯୋଧନ କରେ ପୁରୋହିତେ ଦିଲେ ନେଇ କରି । ୧୧ ।
 ଯଉତୁକ ଦିଅ ହୋ କୁରୁବାର ରାଯେ
 ଯୈ ତୋହୋର ଦୋହିତା ବିଭାର ସମୟେ । ୧୨ ।
 ପ୍ରଥମେ ପାଣି ଛୁଡ଼ି ଦୋହିତା ଦିଲୁ ଦାନ
 ଯୈବେ ଦଶିଶା ଦିଅ ହୋ ରାଜା ଦ୍ଵିଯୋଧନ । ୧୩ ।

ଶୁଣିଣ କୁରବଇ ହାଥେ ଶଙ୍ଖ ଦେନି
 ଅନେକ ଧନ ଦିଲ୍ଲ ବିବିଧ ରହମଣି । ୧୪ ।
 ପୁଣ ଦାନ ଦିଲ୍ଲ ନବରହ ଶୁଦ୍ଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣଇ
 ବହା ସହିତେ ଦିଲ୍ଲ ସହସ୍ର ଧେନ୍ଦୁ ଗାଇ । ୧୫ ।
 ସଂକ୍ଲପ ଉଚ୍ଚାରି ଦିଲା ଦୁଇ ସହସ୍ର ଗଜ ଚାରି ସହସ୍ର ହେଯେ
 ତନ ସହସ୍ର ପାରିଦଣ୍ଡ ଦିଲ୍ଲ କୁରୁରାଯେ । ୧୬ ।
 ବେନି ଲକ୍ଷ ଦିଲେ ସେ ପରିବାସାମାନ
 ଆଉ କେତେ ଦିଲେ ସେ କେ କରିବ ଲେଖନ । ୧୭ ।
 ଯଉତୁକ ଦେଇ ରାଜା ହୋଇଲ୍ଲ ବିନପୁ ମନ୍ତି
 ଦଶ ଦୋଷ ଅପ୍ରାଧ କ୍ଷମା କରିବା ହଳପତି । ୧୮ ।
 ଅଗ୍ର୍ୟାନ ମତେଣ ମୁଂ କଲଇଂ ଯେବଣ ଦ୍ରୋହ
 ଶରଣାପଞ୍ଜିର ନାଥ ଦୋଷ ମୋର ଦହ । ୧୯ ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାହାର ଭାରିପା ସରସ୍ଵତୀ ଯାହାଂକୁ ଆରାଧ
 ତାହାଂକୁ ଯଉତୁକ ଦେବାକୁ କି ମୋହୋର ସମ୍ପଦ୍ରି । ୨୦ ।
 ଭୋ ଦେବ ନାରାୟଣ ମୋତେ କରି ବା କାରଣ
 କନ୍ୟା ଗୋଟି ଦେଇଣ ମୁଂ ପଣିଲି ଶରଣ । ୨୧ ।
 ମଦୁରିଶେ ଭୂଷିତ ମୋ ଦୋହିତା ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ
 କହୁଂ ଅଣ୍ଣୁଜଳ ବହଇ ଆନନ୍ଦେ ବେନି ଆଖି । ୨୨ ।
 କନ୍ୟାକୁ ସମପି ରାଯେ ଚଳିଲେ ନିଜ ପୁରେ
 ବର କନ୍ୟା ବସାଇଲେ ନେଇ ପ୍ରେକ୍ଷଣ ଆସନରେ । ୨୩ ।
 ଅଗ୍ନି ଆରୋପଣ କଲେ ଗାଗ୍ରବ ପୁରୋହିତେ
 ବିଶ୍ୟାନର ଅଗ୍ନି ନାମହଂ ଯେବଣ ଯୁଗତେ । ୨୪ ।
 ମହା ବ୍ରହ୍ମଲୟେ ପଞ୍ଚଭୂତ ଆୟ୍ଵା
 ଅଗ୍ନି ଦେବତାର ବାରକଇ ବଦନ ସମ୍ପତ ଜିଭା । ୨୫ ।
 ଅଗ୍ନି ଦକ୍ଷିଣାବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଣ ଦିଲେକ ଆହୂତ
 ଆଧୁଷ ବର୍ଷମାନ ହୋଅଇ ଯେ ବଢ଼ଇ ସନ୍ତୃତ । ୨୬ ।
 ହୋମ କଲେ ପୁଣ ଯେ ଯଥା ଶାହାସ୍ତ୍ର ମତେ
 ଦୃଢ଼ ପାରଣା କଲେ ବର କନ୍ୟା ଯୁଗତେ । ୨୭ ।

ବିଷ ବିଧ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଯେସନେକ ଧାରଣା
 ଯେ ବିଧମତେ ହେଲ ପର ଯେ ଆପଣା । ୨୮ ।
 ଦୃତ ପାରଣା କର ବର କନ୍ୟା ଅନ୍ତପୁରେ ପଶି
 ଆଶୀର୍ବାଦ ତହିଁ କରନ୍ତି ସବ୍ ରଖି । ୨୯ ।
 ଅହିଯୋ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ହୃଦୟ ଗୋ ଚନ୍ଦ୍ରବଣ୍ଡ
 ଶୁଭେଣ ପ୍ରାପତ୍ତ ତୋତେ ହୋଉ ଯେ ସନ୍ତୃତି । ୩୦ ।
 ଭାନୁବଣ୍ଡ ମୂଳେ ଯେ ଅନେକ ଯୁବଣ୍ଡ
 ଅହିଯୋ ସୁଲକ୍ଷଣୀମାନେ ବର କନ୍ୟା ବନ୍ଧାବନ୍ତି । ୩୧ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାଇ ହୃଦୟହୃଦ ଦିଲେ ବାଳୀ
 ଶିରେ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଦିଲେ ଜପ୍ଯ ମଙ୍ଗଳ ତୋଳି । ୩୨ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଦେଇ ସବ୍ ଶୁଭେ ଗଲେ ଯେ କାମେନୀ
 ଜପ୍ଯ ଜପ୍ଯ ଶବଦ ଶୁଭିଲ ମଙ୍ଗଳ ଧୂନି । ୩୩ ।
 ମୁନିମାନେ ଆସି ମିଳିଲେ ନିଜସ୍ଥାନେ
 ଆଶିଷ ଦିଲେ ଅନ୍ତପୁର ନାଶମାନେ । ୩୪ ।
 ଅମୃତ ରସ ପାକ ସୁପଂକୁ ଦ୍ଵବ୍ୟ ଅନ୍ତମାନ
 ଯେକା ପଦେ ବର କନ୍ୟା କରନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠନ । ୩୫ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାବନ୍ତି ଶୁଭ୍ରବ୍ରକଣୀ କାମେନୀ
 ହୃଦୟହୃଦ ସଙ୍ଗେ ଶୁଭଇ ଜପ୍ଯ ଜପ୍ଯ ଧୂନି । ୩୬ ।
 ଅନେକ ନିଶାଶ ତୋଲ ଘନ ଘନ ବାଜେ
 ଦାରିକା ପୁରକୁ ସଜ ହୃଅନ୍ତି ଦେବରଜେ । ୩୭ ।
 ଅଶ୍ଵ ଗଜ ରଜା ଯେ ଯେତେକ ଦିଲେଟି ବଧାଇ
 କୃଷ୍ଣକୁ ସମାଧନା କରନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚ ଭାଇ । ୩୮ ।
 ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପଞ୍ଚଭୂତ ଆମ୍ବା ଅଟ ପାଣ୍ଡବେ
 ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଲ ମୋର ଅନେକ ଉଛବେ । ୩୯ ।
 ଅନେକ ଧନ ରହ ଦିଲେକ ବଧାଇ
 ବର କନ୍ୟା ସନ୍ଧିଷ୍ଠେ ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାଇ । ୪୦ ।

୪୦୧ ରଜାମାନେ ଦିଲେ ଅନେକ ଅକ୍ଷତ ବଧାଇ । (କ)

୪୦୨ ଅଶ୍ଵଗଜ ରଜାମାନେ ଦିଲେକ ଅକ୍ଷତ ବଧାଇ । (ଥ)

ବୃଷ୍ଟିବଂଶ ସଦୁବଂଶ ଭୋଜବଂଶ ହୃଦୟ ବଂଶ
 ସାଜନ୍ତି ଯୋଜାମାନେ ମନେ ଅନେକ ହରଷ । ୪୧ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଣ୍ଟ ସାଜନ୍ତି ଅନେକ ପାଦାନ୍ତି
 ଲଗିଲା ଜଗହୁଳା ଦିବସ ପ୍ରାୟେ ଦିଶିଲକ ରାତି । ୪୨ ।
 ବର କନ୍ୟାକୁ ନେଇ ବସାଇଲେ ହାନ୍ଦୋଳାୟେ
 ସମଦଣ୍ଡ ଦେନି ବିଜୟ କଲେ ଦେବରାୟେ । ୪୩ ।
 ସାତ ଭଣ୍ଟାର ଦିଲେ ରାଜା ଚନ୍ଦ୍ରାବଣାର ତୁଳେ
 ଦେବତାମାନେ ସମପ୍ତେ ସାଧୁ ସାଧୁ କଲେ । ୪୪ ।
 ବର କନ୍ୟାକୁ ଦେନି ଦେବ ଦାରିକାକୁ ବିଜେ
 ବିଜିଦୋଷ ଦାଉଣ୍ଟ ଯେ ଶରତ୍ତୁର ବାଜେ । ୪୫ ।
 ଦାରିକା ପୁରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପରବେଶ
 ଜୟେ ମଙ୍ଗଳ ଧୂନି ପୂରିଲା ଚଉପାଶ । ୪୬ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଧୂନି ବାଣୀ ଶୁଭିଲା ଦାରିକା
 ଅର୍ଦ୍ଦ ଦେନି ବାହାର ସକଳ ନାୟିକା । ୪୭ ।
 ବର କନ୍ୟା ଯାନ୍ତେ ଦେଖନ୍ତି ସର୍ବ ବାଳୀ
 ଆନନ୍ଦେ ବାମାମାନେ ଦିଅନ୍ତି ହୁଲହୁଳ । ୪୮ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଗୋ ଦେଖା ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ
 ଧନ୍ୟ ଭାନୁବଣ ଗଭୁଁ ହୋଇଲୁ ଉତ୍ତପ୍ତି । ୪୯ ।
 ଦଇବକା ଯଶୋବନ୍ତୀ ଦେଖନ୍ତି ଜମ୍ବୋବଣ
 ସତ୍ୟଭାମା ରୁକ୍ଷୁଣୀ କାଳିନୀ ପ୍ରିୟବଣ । ୫୦ ।
 ପୈହାଙ୍କର ମୂଳେ ଯେ ବନ୍ଦିଶସହସ୍ର ବାମା
 ଅଷ୍ଟ ପାଠବଂଶୀ ସେ ଯେ ଦାରିକା ଉପମା । ୫୧ ।
 ବିହଞ୍ଚନ୍ତି କନ୍ୟାମାନେ ମନର ସାନନ୍ଦେ
 କଉତୁକେ ନାଟ ମୁନି ଯେ କରନ୍ତି ନାରଦେ । ୫୨ ।

୪୮ । ବର କନ୍ୟାନ୍ତି ବନ୍ଧାପନା ଯେ କରନ୍ତି ସର୍ବ ବାଳୀ

ଦେଖନ୍ତି ବର କନ୍ୟା ଯେ ମନର ହୁଆଳି । (ଜ)

୪୧୯ ହୃଦୟର୍ଵୟ = ହେହୟ ।

ରୁଚିଲକ୍ଷ ବନ୍ଦିଶସହସ୍ର ଦାରିକା ଯଦୁବଣୀ ସାହି
 ଦରେ ଦରେ ବର କନ୍ୟାନ୍ତ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଯେ ବନ୍ଦାଇ । ୫୩ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ପୁରେ ଯେ ମହୁଶେଷ୍ୟା ପାଞ୍ଜ
 ତହିଁରେ ଯାଇ କୁମର କୁମାରୀ ପଢୁଛି । ୫୪ ।
 ଭୁଞ୍ଜିଇ କୁମର ସାନନ୍ଦ ହୋଇଣ ପଞ୍ଜୁ ଭୂତେ
 ଶିଳଲୋକ୍ୟ ମୋହିମାକ ସେ ଦେନ କୋଳାଗ୍ରତେ । ୫୫ ।
 ଅଭେଦ ଆସା ତହିଁ ଯେ ବଚିଲ ପୀରତି
 କୁମର କୁମାରୀ ଯେ ମନରେ ଶାନ୍ତି ହୁନ୍ତି । ୫୬ ।
 ଶୃଙ୍ଗାରଭରେ ପ୍ରତୋଷ ଯେ କୁମାରୀ କୁମର
 ଯହିଁ ପଡ଼ୁଥୁବୁ ଧାଉ କାମ ଯେ ଦେବର । ୫୭ ।
 ପୀରତି ମନୋହର ସେ କହିତ କି ପାରି
 କରୁଥୁକେ ରାତ ତହିଁ ଗଲାକ ଅପସର । ୫୮ ।
 କନକ ରୁପୁଣୀ ମଣ୍ଡୋପେ ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ଟାଣି
 ଲମ୍ବିତ ମୁକୁତା ଝରା ଝଟକନ୍ତି ରହ ମଣି । ୫୯ ।
 ନିଧିମାନ ଦେନ ଯେ ବାରାନିଧି ଖଟଇ
 ଦେବଙ୍କୁ ଦୁଲଭ ଦାରିକା ଭୁବନ ସମ୍ବନ୍ଧର । ୬୦ ।
 ତାହା ବଞ୍ଚିବାକୁ ଶକ୍ୟ ମୋର କିସ
 ଯାହାର ମହିମା କହି ନୁଆରନ୍ତି ବେଦବ୍ୟାସ । ୬୧ ।
 ଚଉଷଠି ବିଧାନେ ମଙ୍ଗଳ ବିଧ ଯେହେ
 ଅଇଲେ ଧୂଶାସନ ଦୂମନ ଦୂଜପୈ ଦୂରକଞ୍ଜେ । ୬୨ ।
 ପୈହାଂକର ମୂଳେ ଯେ ଦଶସହସ୍ର ରଥୀ
 ଦାରିକା ପୁରେ ଆସି ଉଛବ କରନ୍ତି । ୬୩ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ମିତ ଯେ ଅଷ୍ଟରହରେ କଳସୀ
 ହରା ମାଣିକ୍ୟ ତହିଁ ଉପରେଣ ବସି । ୬୪ ।
 ବର କନ୍ୟା ପ୍ରୁକ ଆସନେଶ କଲେ ଉତ୍ତର
 ଚନ୍ଦ୍ର ରୋହଣୀ ପ୍ରାପ୍ୟ ଦିଶନ୍ତି ବେନି ଶୋଭା । ୬୫ ।

ବିଦୁ ପୂର୍ବମତେ ପଢନ୍ତି କଳଶା ।
 ବଶିଷ୍ଠ ମାରକଣ୍ଠ ଆବର ଦୁର୍ଭାସା । ୭୭ ।
 ଆବର ଜେଥାତିର ସେ ଭରହ ଶିଶୁମୁନା
 ଗୁରିବେଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମ ମୁନି ସିନା । ୭୭ ।
 ଯେ କଳଶା ଗୁରିବେଦୁଂ ଉତ୍ତପତ୍ତି କର
 ଉଚ୍ଛବ ବଢିଲା ଉତ୍ତରକୁ ଗଲେ କୁମର କୁମାଶା । ୭୮ ।
 ଅନେକ ହରଷ ମନ ହୃଥିନ୍ତି କଉରୋବେ
 ଆନନ୍ଦେ ହରଷ ଯେ କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବେ । ୭୯ ।
 ପଞ୍ଚମ ଦିନ ଉପୁଜିଲା ଉଚ୍ଛବ ଗୋଟାମ୍ଭେ
 ଯେକ ଆରେକ ମଉ ହୋଇ ନ ମଣନ୍ତି କିଛି ଭୟେ । ୮୦ ।
 ଯେକକୁ ଆରେକ କରେ ହାସ ପରିହାସ
 ପ୍ରଥମେ ଚନ୍ଦନ ଫିଙ୍ଗି ହୋଇଲେ ହରଷ । ୮୧ ।
 ତଦନ୍ତରେ କର୍ଦ୍ଦନ କଲେ ଲେପନ କାଷ୍ଟେ
 ତହୁଂ ମରମର ଯେ ପିଚିକା ଜଳମୟେ । ୮୨ ।
 ବେଳକୁ ବେଳ ହୋଇଲୁ ଅପାର ରସକେଳ
 ଯେକର ଉପରେ ଆରେକ ନିଉଡ଼ି ଯେ ଧୂଳି । ୮୩ ।
 ପୁଣ ପୁଣି ନିଉଡ଼ିଲେ ଉଠିଲା କର୍ଦ୍ଦନ
 ଦିଶିଲା ଭବିଷ୍ୟ ଯେ ହାରିକା ଭୁବନ । ୮୪ ।
 ବସୁଦେବ ପୁଞ୍ଜାକଲେ ଯେ ବ୍ୟାସ ମୁନିଂକ
 ଯେ କେଉଣ ଚରିତ ମୁନି ତୁମ୍ଭେ ଜାଣଟି କି । ୮୫ ।
 ବ୍ୟାସେ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ତୁ ବସୁଦେବ
 ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଆସି ମିଳନ୍ତ ଯେକ ଠାବ । ୮୬ ।
 ଦିବସେ ହୋଇଲେ ଯେ ରାତ୍ରେକ ହୃଥିର
 ସଂସାର କଥା ଯେହା କେହି ନ ଜାଣଇ । ୮୭ ।
 ପୁଣ୍ୟ ହୋଇଲୁ ଯେ ପୁଣ ବିଭାର ଯୁଗତେ
 ନାନାଦି ବେଶ ବେଶନ ହୋଇଲେ ଯେ ପଞ୍ଚୁଦିବସ ପରିଯନ୍ତେ । ୮୮ ।

୭୧୯ ତଦନ୍ତରେ ହରିଦା କର୍ଦ୍ଦନ କଲେ କାଷ୍ଟେ । (କ)

ଅନେକ ଭ୍ରେଗ ବିଳସନ୍ତ ଅନେକ ଶରଧା
 କାଳେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ କରିବ ନାହିଁଙ୍କ ବାଧା । ୭୯ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ଯେ ବିଳସୁଥିଲୁ ପୁଣ୍ୟମଧ୍ୟେ
 ସେ ଦେହେ ପଡ଼ିଲୁ ଧୂଳି କର୍ଦ୍ଦନ ଗୋଟାଯେ । ୮୦ ।
 ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଦୁହେଁ ଯେ ହୋଇଲେ ଅଇରି ସରି
 ଦେବତାମାନେ ଯେ ଯୈହା ନୁଆରିଲେ ଅନ୍ତ କରି । ୮୧ ।
 ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବଙ୍କର ଯେ କଉତୁକ ରଞ୍ଜନା
 ଯୈକା ପୁନ୍ଦେ ବିଭା କରି ଉଛୁବ କଲେ ଜଗବନ୍ଦନା । ୮୨ ।
 ମାୟା ମୋହ ସଂସାର ଯୈ ହୋଇଲୁ ମୋତେ ବଣା
 ଯୈକକୁ ଆରେକ ଯେ ବିପରୀତ କହଣା । ୮୩ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆରଧନା ହୃଦରେ ମୋର ଥାଉ
 ବିଷ୍ଟୁ ବିଷକେ ମୋହୋର ମନ ଅନ୍ୟ ଗତିକି ନ ଯାଉ । ୮୪ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଦ୍ମପାଦେ ମୋହୋର ମନବାଞ୍ଚୀ
 ଜଗବନ୍ଦନ ନାରାୟଣ କରିଲୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା । ୮୫ ।
 ନିରନ୍ତରେ ଭାବନାରେ ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ଗୋଟି
 ସଦା ସମ୍ପଦ ଯୈହା ନିତେଖେଁ ପରକଟି । ୮୬ ।
 ଭୋଜନ ଶାୟନ ଶତ୍ରୁଭାବ ମନେ
 ଭାବେ ଭକ୍ତିଲୁ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନେ । ୮୭ ।
 ଯାହା ସେ କହିଲେ ମହାମୁନି ବ୍ୟାସେ
 ରହ ପରଲୋକ ଯେ କାଳର ଅଭ୍ୟାସେ । ୮୮ ।
 ଶ୍ରୀବାସୁଦେବଙ୍କ ତରଣେ ଭାବର ମୁଂ ନିତେୟ
 ବଦନ୍ତ ସାରୋଲା ଦାସେ ସଂସାର ଜନ ହିତେ । ୮୯ ।
 ଯୈହା ଶୁଣିଣ ବନ୍ଦବସୁତ ମନୁ ଯେ ବୋଇଲୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ ବିଭ ଯୈକା ପାଣ୍ଡବଙ୍କରେ ହୋଇଲୁ । ୯୦ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ଅନ୍ତର କରିଥିଲେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟବନ୍ତ
 ପୁଷ୍ପବଧୁ ଦେଖି ଯେ କଞ୍ଜକା ଗୁଡ଼ିଲେ ତାହାନ୍ତ । ୯୧ ।

୮୦ । ରହଲୋକ ପରଲୋକ ସଦାର ଅଭ୍ୟାସେ । (ଷ,କ,ଥ,ଜ)

୯୧ । ପୁଢ଼ବଧୁ ଦେଖି ଯେ କୋପ ଗୁଡ଼ିଲେ ତାହାନ୍ତ । (ଷ,ଥ,ଜ)

୯୨ । ବିଦ୍ରକେ = ବଂତିରେକେ, ଭିନ୍ନ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦ୍ଵିଯୋଧନର ହୋଇଲା ପ୍ରିୟୋଗ
 ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ କଥ ହୋଇଲା ମୁନି ଦେବ । ୯୨ ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗନ୍ତ୍ର ତୁ ପୁଜା କଲୁ ଯାହା
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ହୋ ଭରଥକୁଳ ନାହା । ୯୩ ।
 ତୁମେ ପୁଜିଲ ଯେ ହପ୍ତିନା ସିଂଘଦାରର ପ୍ରସ୍ତାବ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଣାର ନିମନ୍ତେ ଯେଉଁ କଲେ ବଳଦେବ । ୯୪ ।
 ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବଙ୍କର ଚରଣେ ଭଗତ
 ଶୂନ୍ୟମୁନି ସାରୋଲା ଦାସ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣେ ସେବନ୍ତ । ୯୫ ।
 ନିମନ୍ତେ ସାରୋଲା ମା ଗୋ ଜଙ୍ଗେର ପୁର ବାସୀ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ବର ଦାୟିନୀ ଦୁଃଖ ଧଂସି । ୯୬ ।
 କଳିକାଳ ବିଧଂସିନୀ ଯେ କରୁଣା ବାରନିଧ୍ୟ
 କରିବା କାରଣ ମା ଗୋ ଦେବା ସଦବୁଦ୍ଧ । ୯୭ ।
 ଶ୍ରୀ ସରସ୍ଵତୀ ଦେବୀ ଗୋ ବିଷ୍ଣୁର ପାଟରଣୀ
 କରିବା ସଦୟେ ଗୋ ବିଷ୍ଣୁର ଉରଣୀ । ୯୮ ।
 ସପତ ସ୍ଵର ବାଣାଯେ ସୁସ୍ଵରେ ଗାୟନ କଲୁ
 ଭରହରଷେ ମା ଗୋ ନାରୟଣନ୍ତ ମୋହିଲୁ । ୯୯ ।
 ଅପାପୀ ଅପଣୀ ଗୋ ପରମ ଯୋଗେଶ୍ଵରୀ
 କୋଟି କୋଟି ପ୍ରଳୟ ଯେ ନିମିଷକେ କର । ୧୦୦ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ସଷ୍ଟିକ ବର୍ଣ୍ଣ ଅଭୟେ ହେଙ୍କୁଳା
 ଦୁର୍ଗତିନାଶିନୀ ମା ଗୋ ଶ୍ରୀ ସର୍ବମଙ୍ଗଳା । ୧୦୧ ।
 ସର୍ବ ଜନଂକର ହୃଦରେ ଯାର ବାସ
 ଶ୍ରୀବାକ୍ୟଦେବୀ ଚରଣେ ଶ୍ରୀସାରୋଲା ଚଣ୍ଡୀ ଦାସ । ୧୦୨ ।
 ଯହଂ ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ସାରୋଲା
 ତେଣୁ ସପତ ସାହେରକୁ କରି ଲୋତ୍ତର ଭେଲା । ୧୦୩ ।
 ସପତ ସାହେରର କେ ପାଇବାକ ତଦନ୍ତ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଅଗୋଚର ଯେ ଶ୍ରୀ ମହାଶ୍ଵରଥ । ୧୦୪ ।
 ବ୍ୟାସ ମହାମୁନି ଯେ ଯୈଥକୁ କାରଣ
 ସେ କହିତେ ସାମରଥ ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁ ପୁରାଣ । ୧୦୫ ।

କୋଟିଯେ ଯୁଗ ବସି ସେ ଅନ୍ତ ନ ପାଇଲେ
ମହାଭାରତ ଲଗିଲକୁ ଭାରଥ ନାମ ଦିଲେ । ୧୦୭ । ୭୭୯ ।

ଉଷା ହରଣ

ବଦୟନ୍ତି ଅଗନ୍ତି ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାଯେ
ସଞ୍ଚପି କହିବାକୁ କାହାର ସଖ୍ୟ ହୋଯେ । ୧ ।
ତୁମେ ଯେ ପୁଞ୍ଜା କଳ ବିନୟ ଭଗତେ
କହିବା ବିଷ୍ଣୁ ପୁରାଣ ସଂପାଦୁ ତରିବା ନିମନ୍ତେ । ୨ ।
ଯେ ମଧ୍ୟପଦ ଯେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର କଥା
ହରଇ ଦୁଷ୍ଟୁତ ଯେ ଖଣ୍ଡିଲ ମନୋବ୍ୟଥା । ୩ ।
ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁ ପୁରାଣ ଯେ ଶାହାସ୍ତ୍ର ସଙ୍ଗତେ
ଯେ ଅବା ଶୁଣନ୍ତି ହୋଇଣ ଯେବୁକ ଚିତ୍ରେ । ୪ ।
ଅନ୍ତେଣ ବରକୁଣ୍ଠ ଦିଅନ୍ତି ଚନ୍ଦପାଣି
ନାନାଦି ପାତେକରୁ ତର ଯାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ । ୫ ।
ତୁମେ ଯେ ଧାର୍ମିକ ଦିବେକ ପୁଣ୍ୟବନ୍ଧୁ
ଯେବୁକମନେ ଶୁଣ ହୋ ଶ୍ରୀ ମହାଭାରଥ କଥା । ୬ ।
ଶୋଣିତ ପୁର ବୋଲି ବଇତରଣୀ ନଦୀ ଜୀରେ
ବାଣୀପୁର ବୋଲି ତହିଁର ନୃପବରେ । ୭ ।
ବଳୀର କୁମର ସେ ମହାଦେବଙ୍କୁ ସେବି ପାଇଲା ବର
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅମର ସେ ସହସ୍ରେ ତାର କର । ୮ ।
ମହାବାର ପଣେ ସେ ବଡ଼ାଇ କଉଣୋପ
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅଜାମ୍ବର ତାର ଭୟଂକର ରୂପ । ୯ ।

୧। ତୁ ଯେ ପର୍ବତିଲୁ ଯୁରେଖା ଜନ୍ମ ଚରିତ

ସେ କଥା କହିବା ଶୁଣ ତୁ ହୋ ବିଲଂକ ନୃପ ନାଥ । (ଜ)

୨। “ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅଜାମ୍ବର ତାର ଭୟଂକର ରୂପ” ପରେ ‘ଜ’ ପୋଥରେ—
ସହସ୍ରେକ ଯୁବତୀ ଦେନି ବିଳସଇ ନିତ
ସେବୁକ ମନ ହୋଇ ଶୁଣ ତୁ ବିଲଂକ ନୃପତି ।
ପ୍ରଥମ ଭାରିଯା ନାମ ତାର ଉତ୍ତିଲ ଅଟଇ
ତାହାର ଗର୍ଜେ ଯାଇଣ ଜାତ ହେଲ ସେ ତନୟି ।

ତାହାର କୋଳେ ଜନମ ଘେକଇ ଦୁଲଣୀ
 କୋଟିଘେ ପାଖଣ୍ଡା ରୂପକୁ ପାରଇ ସେ ଜଣି । ୧୦ ।
 ସୁକୁମାରୀ ସୁନ୍ଦରୀ ସେ ମୋହଇ ଜଗତ
 ଚନ୍ଦ୍ର ମହାଲଗ୍ନ ଦେନିଶ ହୋଇଲାକ ଜାତ । ୧୧ ।
 ପାଲଗୁନ ମାସ ଶୁକ୍ଳପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚମୀ ଚନ୍ଦ୍ରବାର
 ରେବଣା ମୀନରେ ଚନ୍ଦ୍ର କରଇ ବିହାର । ୧୨ ।
 ବବ ନାମେ କରଣ ଯେ ଶୁଭ ନାମେ ଯୋଗ
 କୁନ୍ତ ସଂକାନ୍ତିକ ଯେ ବାଇଶି ଦିନ ଭୋଗ । ୧୩ ।
 ସପ୍ତମେ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ପଞ୍ଚମେଣ ବୁଧ
 ଦିବସ ଭୋଗ ଯାଇଁ ରପୁଣୀ ହୋଇଲାକ ଅର୍ଦ୍ଦ । ୧୪ ।
 ଘେମନ୍ତ ସମଘେଣ ସେ ଜାତ ହୋଇଲା କୁମାରୀ
 ସବ୍ରମନ ପୋଗ ପଣ୍ଡିତେ ବିଶୁର । ୧୫ ।
 ଦୋହିତାକୁ ଦେଖି ତାର ଉଲଷିତ କାପ୍ତେ
 ତେଣୁ କରି ରାଜା ତାର ଉଷା ନାମ ଦିଘେ । ୧୬ ।
 ଦିନୁଂଦିନ କୁମାରୀ ଯେ ବଢ଼ଇ ଆନ୍ତୁ ଆନ
 ଶୁକଳ ପକ୍ଷେ ଯେହେନ ଉଦିତ ହୋପ୍ତେ ଜହନ । ୧୭ ।
 କେତେହେଂକ ଦିନେ କନ୍ୟା ହୋଇଲା ନବୟୁବା
 ମଦନ ପସର ଜାଣି ଦିଶଇ ବେନି କୁଠ ଆଶ୍ରା । ୧୮ ।
 ନୟନ ମାଳ ଉପୂଳ ନାସା ତିଳ ଫୁଲ
 ଦନ୍ତ ଶଜମୋତି ବଧୁଲୀ ଅଧର ଅମୂଳ୍ୟ । ୧୯ ।
 ବୃଷାଳ ବକ୍ଷପୁଲ ପଦୁଲଙ୍ଘ ବେନି ଭୁଜ
 ପଦ୍ମ ପଦ୍ମ ପେଟ ନିତମ୍ବ ଉରଜ । ୨୦ ।

୧୩, “କୁନ୍ତ ସଂକାନ୍ତିକ ଯେ ବାଇଶି ଦିନ ଭୋଗ” ପରେ ‘ଜ’ ପୋଥର ପାଠ
 ସେତେ ଯୋଗ ଦେନି ଜାତ ହେଲ ସେ ଦୁଲଣୀ
 କୋଟିଘେନ ପାଖଣ୍ଡା ରୂପକୁ ସେ ଜଣି ।
 ସୁନ୍ଦର ସୁକୁମାର ଦେଖି ତାର ପିଅର ଜନନୀ
 ଉପା ବୋଲିଣ ନାମ ଯେ ତାହାର ଫଳେ ଘଣ୍ଠି ।

ରକତ କୁମୁଦ ଜାଣି ପାଦତଳ ରଙ୍ଗ
 ରାଜହଂସ ରୁଲି ଶୋଘ୍ର ଦିଶର ସୁରଙ୍ଗ । ୨୧ ।
 କୋକିଳ ବଚନ ଭାଷନ ମୃଦୁରସ
 ଅପାଙ୍ଗ ରୁହାଣୀରେ କନ୍ଦର୍ପ ହୋଇବଟି ଧଂସ । ୨୨ ।
 କପାଳେ ସିନ୍ଧୂର ଅରୁଣ ଜ୍ୟୋତି ଜାଣି
 ନାସାରେ ଗଜମୁକୁତା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରସାଣି । ୨୩ ।
 ନୟନେ କଞ୍ଚକ ଭ୍ରମିତା ବେନି ସାଜେ
 କର୍ଣ୍ଣେଣ ରହ କାପ ଗୁରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଗଞ୍ଜେ । ୨୪ ।
 କଣ୍ଠେ ଶୋଘ୍ରବନ ମୁକୁତା ସର ରୂପ
 ବାହେ ରହ ରୂପ ନାନା ମଣି ଧାପ । ୨୫ ।
 ପୟୁରେ ନେପୂର ବାଜଇ ରୁଣରୁଣ
 ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ମୁଦ୍ରିକା ଦିଶେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି ସମ । ୨୬ ।
 ଦେବାଙ୍ଗ ବସନ ପରିହରଣ ଯେ ବାଳୀ
 ନାନା କୁସୁମେ କବଣ୍ଣ ଅଛଇ ଶାମଳୀ । ୨୭ ।
 ସଙ୍ଗେ ଚିତ୍ରରେଖା ନାମେ ସହଚରଣ ଦେନେ
 କୁସୁମ ବନିକାପ୍ତେ ଭ୍ରମଇ କାମେମା । ୨୮ ।
 ନାନା ଜାତି କୁସୁମ ସେ ତୋଳେ ମନଇଛା
 ପୂଜଇ ସଦାଶିବ ବର ମାଗଇ ମନ ବାଞ୍ଚା । ୨୯ ।
 ଭୁଙ୍ଗ ଧୂନି ଶୁଣି ଚମକଇ ତାର ତନୁ
 ରତ୍ନ ଶାହାସ୍ତ୍ର ସୁମରି ଶିକଳିତ ମନ୍ଦୁ । ୩୦ ।
 ପୁଣ ପୁଣ ବସନ ସେ ଫେତଇ ସରାଗେ
 ଦେଖଇ ମର୍ମିଣ୍ଣାନ ସେ ମନର ଉଦବେଗେ । ୩୧ ।
 ଯହୁ ନିର୍ଜନ ସେ ଅଟଇ ବିପୁନ୍ୟ
 ତେଣୁ କର ଫେଡ଼ ପିନ୍ଧଇ ବସନ । ୩୨ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ସୁମରି ଯେ ରତ୍ନ ଇଚ୍ଛା କରି
 ନାନା ପରିବନ୍ଧ ସେ ମନରେ ଅନୁସରି । ୩୩ ।

୩୩, ନାନା ପରିବନ୍ଧ ମନରେ ସୁମରି । (ଘ, ଙ, ଙ, ଠ)

୩୪ ବିପୁନ୍ୟ = ବିପିନ ।

ପୁଷ୍ପକୁ ଆବୋରି ଚୁମ୍ବଇ ଭ୍ରମର
 ମତ୍ତଭରେ ଧୂନି କରଇ ସୁସ୍ଵର । ୩୮ ।
 ଦେଖିଣ ବିଷାଦ କରଇ ମନକୁ
 ସାହିକ ବିକାର ଭେଦିଲା ତନୁକୁ । ୩୯ ।
 ଫେରତର ନିଶ୍ଚାସ ଶୁଣଇ ଘନ ଦନ
 ତରଳିତ ତନୁ ତାର ବିରସ ବଦନ । ୩୩ ।
 ଚରଣ ବଢାଇ ବାଳୀ ନୁଆରଇ ଯାଇ
 - ଦେଖି ଚିତ୍ତରେଖା ଧଇଲା ବେଗ ହୋଇ । ୩୭ ।
 ଆଶ୍ରାସନା କରି ନିଜ ପୁରକୁ ଦେନିଗଲା
 ସୁବାସିତ ଜଳ ବଦନେ ଛାହିଲା । ୩୮ ।
 ସୁଗର ଲେପନେ ମଣର ବିମୁଖ
 ଭୋଜନ ଶୟନେ ଅତିହିଂସା ଗରୁ ଦୁଖ । ୩୯ ।
 ନ କହେ ସଙ୍ଗୀକ ସରସ ବଚନ
 ନୁହିଂଇ ସୁବେଶ ନ ସମ୍ବାଲଇ ବସନ । ୪୦ ।
 ଚିତ୍ତରେଖା ଚିତ୍ତ ଚଞ୍ଚଳ ତାର ଜାଣି
 ବହୁତ ମତେ ତାକୁ ପ୍ରବୋଧଇ ତରୁଣୀ । ୪୧ ।
 ନ ଦେନେ ସଙ୍ଗୀକ ହାସ ପରିହାସ
 ଦିବସ ଅନ୍ତେଣ ରପୁଣୀ ପ୍ରବେଶ । ୪୨ ।
 ଶେଯାରେ ପହୁଞ୍ଚ ଅଳସିତ ତନୁ
 ପ୍ରଥମ ତେଜକୁ ମଣିଲା ସେ ଭାନୁ । ୪୩ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ପୁର ନ ମଣଇ ବାଳୀ
 ନୟନେଣ ନିଦ୍ରା ନୋହୋଇ ବିଭଳି । ୪୪ ।
 ଅନେକ ଚେରଷ୍ଠା ମଦନ ବିକାର ଦେନି
 ଅତି କଷ୍ଟେ ବଞ୍ଚିଲ ସେ ଦିବସ ରପୁଣୀ । ୪୫ ।
 ରପୁଣୀ ପ୍ରଭାତେ ଦେଖିଲା ସପନ
 ଦିବ୍ୟ ପୁରୁଷେକ ମିଳି ସନ୍ଧିଧାନ । ୪୬ ।
 ପଳଂକେ ବସିଣ ଅଳପେ ମୃଦୁ ହସି
 ଉପରେ ଦେଇ ହାଥ ରୁଟୁ ବଚନ ଭଷି । ୪୭ ।

କୋଳେ ବସାଇଣ ରୂପର ଅଧର
 ଯେସନେକ ସମୟେ ନିଦ୍ରା ଭଜିଲା ତାହାର । ୪୮ ।
 ଚଷୁ ମଳ ଗୁହ୍ନଙ୍କ ବାଳୀ ପଳୁଙ୍କ ଉପରକୁ
 ନ ଦେଖି ଦରଶିଣ ନ ପାଇଲା ତାହାକୁ । ୪୯ ।
 ହା ପ୍ରାଣନାଥ ବୋଲି ଉକେ ରାବ ଦିଲା
 ଶୁଣି ଚିଦରେଖା ତବଦ ହୋଇଲା । ୫୦ ।
 ବୋଲଇ ସୁନ୍ଦର ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ
 ବିପରୀତ କଥା କହୁ ଗୋ ମିତଣୀ । ୫୧ ।
 ବିଦୟିତ ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ହୋଇଅଛୁ
 ଭୃଙ୍ଗ ଲଭିନାହୃତ୍ତଂ ପୁଂସ କିଂକେ ଇଚ୍ଛୁ । ୫୨ ।
 ସଖୀ ବଚନ ଶୁଣି କହେ ମୃଦୁବାଣୀ
 ଅଭିନବ ପୁରୁଷେ ମୋ ପାଶେ ଥିଲ ଯେହିଷଣି । ୫୩ ।
 ତାହାଙ୍କ ରୂପ ଶୁଣ କହିବଇଂ କିସ
 କୋଟିପ୍ରେ କନ୍ଦପ୍ରୀ ଯାର ହୋଇବାକ ଦାସ । ୫୪ ।
 ସେ ଆସି ମୋହୋର ଶେଯାରେ ବସିଥିଲ
 ଅଧର ରୂପିଣ ମୋରେ ବହୁ ଗୁଟୁ କଲ । ୫୫ ।
 ଯେଉଁ କହି ମୋହେ ପଡ଼ିଲ ପୁରଣୀ
 ଯେଉଁ କହି ମୋହେ ପଡ଼ିଲ ପୁରଣୀ । ୫୬ ।
 ତିଦରେଖା ତୋଳି କରଇ ଆଶ୍ରୟ
 କାହୁତ୍ତଂ ଅଦ୍ଵ୍ୟତେ ଅଳଲ ପୁରୁଷ । ୫୭ ।
 ଆଗୋ ସଖୀ ସଚେତ ହୋଇ କହ ମୋତେ
 ତିନ ପୁରେ ଥିଲେ ନିରେ ଆଣି ଦେବ ତୋତେ । ୫୮ ।
 ନୋହସ ଅଗ୍ରାନ ଗୋ ଚେତା ହୋଇ କହ
 ସଖୀର ବନେ ଶୁଣି ତେଜିଲକ ମୋହ । ୫୯ ।
 ତରଣ ଧରି କହଇ ବହୁତ ବିନ୍ଦ୍ୟେ
 ତୁ ସଖୀ ମୋହୋରେ ଗୋ କରସି ସଦପ୍ରେ । ୬୦ ।
 ତୁ ଯେବେ ଅଟୁ ଗୋ ମୋ ପ୍ରାଣର ମିତଣୀ
 ଅନହୁପେ ପଢି ଦେବୁଂ ମୋତେ ଆଣି । ୬୧ ।

ସ୍ଵପନେ ଦେଖିଲି ସଖୀ ଗୋ ଯେଉଁଣ ମୁରତି
 ସେ ମୋହୋର ଜାଣ ନିଚେଂ ଥଟେ ପତି । ୭୭ ।
 ତାହାର ବିହୃନେ ମୋ ନ ସରଇ ଦିନ
 ସେହି ସେ ଅଟଇ ସଖୀ ମୋହୋର ଜୀବନ । ୭୮ ।
 ତାହାକୁ ସଖୀ ଆଗୋ ଆଣିଦେବୁ ମୋତେ
 ଅନେକ ବିନୋଧୀ ହୋଇ କହୁଆଛି ତୋତେ । ୭୯ ।
 ଯେୁତେ ବୋଲି ବାଳୀ ଧଇଲୁ ଚରଣ
 ମୁହିଁ ସେ ଅନାସ୍ତ ସଖୀ କର ଗୋ କାରଣ । ୮୦ ।
 ଚିଷ୍ଠରେଣୀ ବୋଲଇ ଶୁଣ ରେ ପ୍ରାଣସଖୀ
 ଆସା ବଇକୁଳ ମୋର ତୋର କଷ୍ଟ ଦେଖି । ୮୧ ।
 ଯେବଣ ପୁରୁଷକୁ ଦେଖିଲୁ ସପନ
 ଚିଷ୍ଠପଟ ଲେଖି ତୋତେ ଦେଖାଇବା ବହନ । ୮୨ ।
 ଯେ ତୋହୋର ଇଚ୍ଛା ଆଣିଦେବଇଁ ମୁଁ ତାହା
 ଯେୁ ସେ ଚିଷ୍ଠପଟ ସଖୀ ନିରେଖଣ ଗୁହାଁ । ୮୩ ।
 ଯେୁତେ କହି ଚିଷ୍ଠପଟକୁ ଦେଖାଇ
 ଜଣେ ଜଣେ କର କହଇ ଚିହ୍ନାଇ । ୮୪ ।
 ଯେୁ ସେ ସଖୀ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଁଙ୍କ ରାଜା
 ଦେଖ ଚିଷ୍ଠସେନ ବାସବ ତନୁଜା । ୮୫ ।
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍କ ବରୁଣ କୁବେର
 ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ଲେଖିଲା ଚିଷ୍ଠପଟର । ୮୬ ।
 ଗନ୍ଧବ ଦକ୍ଷଗଣ ବିଦ୍ୟାଧରମାନ
 ପୈକ ପୈକ କର କହିଲ ସବୁଂକର ନାମ । ୮୭ ।
 ନାଗଲୋକ ଦେବଲୋକ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଯାପୈ
 ଚିଷ୍ଠପଟ ଲେଖି ଦେଖାଇଲା ତାପୈ । ୮୮ ।
 ମଧ୍ୟ ଭୁବନରେ ଲକ୍ଷେ ନୃପତି ଦେଖି
 ଶିଷାଦ ହୋଇଣ ଯେ ବର୍ଷିଲ ଶରୀମୁଖୀ । ୮୯ ।
 ଦ୍ଵାରିକା ପୁର ରଞ୍ଜିଲ ଲେଖିଲ ଉଗ୍ରସେନ
 ସାତଙ୍ଗଶ ଯାଦବ ଦିଶନ୍ତ ଆନୁଆନ । ୯୦ ।

ରାମକୃଷ୍ଣ ଦେଖି ହରଷ ଚତୁର୍ବୀ
 ପ୍ରଦୂୟମନ୍ତର ଦେଖି ଶିର ଲମ୍ବାଇଲା ବାଳୀ । ୭୭ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟର ଲକ୍ଷେ ଶାଠିସହସ୍ର ଅଣିପୈ ନନ୍ଦନ
 ସମସ୍ତେ ଦିଶନ୍ତି କୃଷ୍ଟର ତେଜବର୍ଣ୍ଣ । ୭୮ ।
 ପୁଣି ଲେଖିଲା ଚିତ୍ତରେଖା ଅନିରୁଦ୍ଧ ବାର
 ଦେଖିଣ ହରଷ ମନ ହୋଇଲା ବାଳୀର । ୭୯ ।
 ସଖୀର କରିବୁ ଚିତ୍ତପଠ ଘେନ
 ଆନନ୍ଦେ ଅଣ୍ଣୁଜଳ ବହଇ ନୟନ ବେନି । ୮୦ ।
 ଚିତ୍ତରେଖା ବୋଲଇ ଧନ୍ୟ ଗୋ ଚତୁର୍ବୀ
 ତୋହୋର ଅନରୁପେ ଅଟଇ ପୈ ଶରୀ । ୮୧ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟର ନାତି ପୈ କନ୍ଦର୍ପର ସୁତ
 ରତ୍ନ ମାହାମାଣୀ ଅଟଇ ପୈହାର ନିଜ ମାତ । ୮୨ ।
 ଶତେବାର ଯେ ଗଙ୍ଗାରେ ଝାସିଥାଇ
 କୋଟିପୈ ଶିଶୁର ପୂଜିଲେ ପୈହାକୁ ନ ପାଇ । ୮୩ ।
 ପୈହି ସେ ସଖୀ ରେ ପୁରୁଷଙ୍କ ସାର
 ଧନ୍ୟ ଜୀବନ ସଖୀ ରେ ଅଟଇ ତୋହୋର । ୮୪ ।
 ବୋଲଇ କୁମୁଦ ଶୁଣ ଗୋ ମିତଣୀ
 ମୋହୋରେ ଦୟା ଯେବେ ଅଛି ତୋର ପୁଣି । ୮୫ ।
 ବେଗେ ଆଣି ସଖୀ ଦିଅ ପୈହୁ ପତି
 ପୈହାର ବିଷକେ ଆନେ ନ ବଲେ ମୋର ମତ । ୮୬ ।
 ନୋହିଲେ ସଖୀ ଆରେ ନ ରଖଇ ଶରୀର
 କେ ଆଣି ଦେବ ମୋତେ ପୁରୁଷ ରହ ସାର । ୮୭ ।
 ପୁଣ ପୁଣ ବିନନ୍ଦି କରୁଅଛି ତୋତେ
 ପୈ କଷ୍ଟରୁ ସଖୀ ଗୋ ରକ୍ଷାକର ମୋତେ । ୮୮ ।
 ଉଠି ଉଦ୍‌ଭବ ହୋଇ ଧରଇ ଚରଣ
 ବହୁତ ବିକଳ ହୋଇ କରଇ କାରୁଣୀ । ୮୯ ।
 ଚିତ୍ତରେଖା ବୋଲଇ ଗୋ କୁହସ ବିକଳ
 ଆଜର ମଧ୍ୟରେ ଆଣିମି ପଦ୍ମନର ବାଳ । ୯୦ ।

ମୋହୋର ଆସିବା ଯାଏୟ ଧଉର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଥାଅ
ଆଜ ରଯୁଣୀରେ ଆଶିମେ ଗୋ କନ୍ଦର୍ପର ପୁଅ । ୯୦ ।
ନାରଦଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରି ହୋଇଲୁ ବାହାର
ରଯୁଣୀ ଅଛ' ସମୟେ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ଵାରାବଣୀ ପୁର । ୯୧ ।
ଦେଖିଲୁ ଅନିରୁଦ୍ଧ ପଳଙ୍କେ ଅଛି ବସି
ଦିବ୍ୟ ବିଳାସୁଣୀଯେ ନୃତ୍ୟ ରଙ୍ଗେ ତୋଷି । ୯୨ ।
ଦିବ୍ୟ ବେଶ ହୋଇ ବିରସ ବଦନ
ଚିତ୍ତ ଉଦବେଗ ଯେ ମନ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ । ୯୩ ।
ଦିବ୍ୟ କଉତୁକ ଯେ ନ ରୁଚଇ ମନକୁ
ପଞ୍ଚଶର ପୀଡା କରଇ ତମୁକୁ । ୯୪ ।
ଆପଣା ସାଢ଼ୁଣେ ବଳିଶା ଯହୁଂ ନାହିଁ
ଅଞ୍ଚଳ ଚିତ୍ତ ତାର ଚଉଦିଗେ ଭ୍ରମଇ । ୯୫ ।
ଉଠଇ ବସଇ ଯେ ତାପଇ ଚନ୍ଦନ
କ୍ଷଣକେ ସରେତ କ୍ଷଣକେ ନିଦ୍ରା ମାଉଇ ନପୁନ । ୯୬ ।
ଚିତ୍ପରେଖା ଜାଣିଲୁ ମଦନ ଚେରସ୍ତା ଅତି
ମନ୍ତ୍ର ସୁମରି ପଳଙ୍କ ଶିରେ ଘେନିଲୁ ତଡ଼କି । ୯୭ ।
ପବନହୃଂ ବେଗ ସେ କରଇ ଗବନ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ଯାଇଂ ସଖୀର ସନ୍ଧିଧାନ । ୯୮ ।
ଦେଖଇ ବିଭଳିତ ହୋଇଣ କୁମାର
ଚିତ୍ପଟକୁ ରୁହିଂ ବସିଛି ଲୟେ କର । ୯୯ ।
ଯୈମନ୍ତର ସମୟେ ପ୍ରବେଶ ଚିତ୍ପରେଖା
ପଳଙ୍କ ରଖିଣ ସଖୀକ ଦିଲୁ ଦେଖା । ୧୦୦ ।

୯୧ ଉଠଇ ବସଇ ରୁହାଇଂ ନନ୍ଦନ । (ଜ)

୯୨, “କ୍ଷଣକେ ସରେତ କ୍ଷଣକେ ନିଦ୍ରା ମାଉଇ ନପୁନ” ପରେ
‘ଜ’ ପୋଥରେ ପାଠ ।

ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗ କରନ୍ତେ ଅଛ' ହୋଇଲୁ ଯେ ନିଶି
ଯେ ଯାଦା ମନ୍ଦରକୁ ଗଲେ ଶୁଭକେଶୀ ।

ଅନିରୁଦ୍ଧକୁ ନିଦ୍ରା ଯହୁଂ ନୟନେ ଘାରିଲ
ହଂସୁଲୁ ତୁଳୀ ତେଜି ସେ ପଳଙ୍କେ ଶୁଭିଲ । (ଜ)

ଦେଖିଣ କୁମାରୀ ଯେ ଉଠିଲା ଆସନ୍ତୁ
 ଧାଇଂଣ କୋଳକଳୁ ଅସୁରର ତନୁ । ୧୦୧ ।
 ବହୁତ ବିନୋଯୁଁ କହଇ ପୁରସର
 ଆଜହାଂ ଜାଣ ସଖୀ ମୁଂ ତୋହୋର ପରିଗୁଣୀ । ୧୦୨ ।
 ଦେଖଇ କୁମର ପଳଂକେ ଅଛି ଶୋଇ
 ଚନ୍ଦ୍ରମା ପାଶରେ କି ଆରେକ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଙ୍ଗଂ । ୧୦୩ ।
 ଚତୁରସମ ଗୋଳି ଲେପଇ ଚିଷରେଖୀ
 ନିଦ୍ରା ତେଜି କୁମର ଚନ୍ଦ୍ର ମଳ ଦେଖି । ୧୦୪ ।
 ଅପୂର୍ବ କାମିନୀ ପାଶେ ଅଛି ଉଭାହୋଇ
 ଚକିତେ କୁମରମଣି ଚଉଦିଗେ ଗୁହ୍ନଂ । ୧୦୫ ।
 ଚିଷରେଖା କହଇ ଯୋଦିଣ ବେନି କର
 ପ୍ରେ ସେ ଦେବ ଅଟଇ ଶୋଣିତ ନାମେ ପୁର । ୧୦୬ ।
 ପ୍ରେଥମ ନୃପତି ଯେ ବାଣୀୟ ରାସ୍ତେ
 ପ୍ରେହାର ନନ୍ଦମା ଉଷା ପ୍ରେ ଛୁମୁରେ ତୋର ରହେ । ୧୦୭ ।
 ଅବିଭାଇତ କୁମାରୀ ଅଟଇ ନବଯୁବା
 ସାଦୃଶେ ବର ନାହିଁ ହୋଇ ନାହିଁ ବିଭା । ୧୦୮ ।
 ରାଜାର ଉଗରେ ଯେ ଅଛନ୍ତି ଚଉକଣ୍ଠ
 କାହାଂ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଅର୍ଦ୍ଧରାତି । ୧୦୯ ।
 କେ ତୁମ୍ଭର ମାତା କେ ତୁମ୍ଭର ପିତା
 ତୁମ୍ଭନ୍ତ ଦେଖି ବଣ ହୋଇଲ ପ୍ରେ ରାଜାର ଦୋହିତା । ୧୧୦ ।

୧୦୫, “ଚକିତେ କୁମରମଣି ଚଉଦିଗେ ଗୁହ୍ନଂ” ପରେ
 ‘ଜ’ ପୋଥରେ ପାଠ :—

ମନେ ବିଗୁରଇ ସ୍ଵେତ ନୋହଇ ଦ୍ୱାରିକା
 କେମନ୍ତେ ଅଳକି ସ୍ଵେ ଭୁବନକୁ ମୁହଂ ସ୍ଵେକା ।
 କେହୁ ମତେ ସ୍ଵେ ଭୁବନକୁ ଆଖିଲ
 କିନ୍ତୁ ତ ମାୟା ସ୍ଵେତ ପୁଣ ଜଣା ଯେ ନ ଜାଲ ।
 ଥକିତେ କୁମର ବିଶୁରନ୍ତେ ସ୍ଵେହା
 ଚିଷରେଖା ସୁନ୍ଦରୀ ଯେ ଜାଣିଲୁକ ତାହା ।

କେବଣ ନାମ ତୁମ୍ଭର କାହାର କୋଳେ ଜାତ
କି କାର୍ଯ୍ୟ ଆସି ଯେଉଁଥେ ହୋଇଲ ଉପଗତ । ୧୧୧ ।
କୁମର ବୋଲିଲୁ ଦ୍ୱାରିକା ଅଟଇ ଆମ୍ଭର ପୁର
ଶାକୁଷ୍ଠଂକ ପୁଷ ପଦ୍ମନ ଅଟଇ ମୋହୋର ପିଆର । ୧୧୨ ।
ଭ୍ରମନେ ବଣା ହୋଇ ଅଇଲଙ୍କ ଯେଉଁଥିକୁ
ତୁମେ କିମ୍ବା ଭୟ ଯେଉଁଥେ ପାଉଛ ମନକୁ । ୧୧୩ ।
ଯେହା ଶୁଣି ଚିନ୍ତରେଖା ବୋଲଇ ତୁମ୍ଭର ରୂପ ଦେଖି
ଶରୀରଯାକ କିମ୍ବା ନୋହିଲୁ ଆମ୍ଭର ଆଖି । ୧୧୪ ।
ଆମ୍ଭର ସଖୀକ କର ହେ ସୁଦୟା
ବିଧାତା ଘଟସ୍ଵର୍ତ୍ତ କରିଅଛି ଯେହା । ୧୧୫ ।
କୁମର ବୋଲିଲୁ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଆଜର ଦିନ
କେବଣ ଖର୍ତ୍ତେ ଅବା କଲଇ କେବଣ ପୁଣ୍ୟ । ୧୧୬ ।
ରୟଣୀ ଦିବସେ ଯହି କରିଥାଇ ଇଚ୍ଛା
ଦଇବ ଆଣି ମୋର ପୂରୋତ୍ତମ ମନବାଞ୍ଚି । ୧୧୭ ।
ଯେଉଁତେ ବୋଲି ଯେ ପଲଂକରୁ ଉଠିଲୁ ଧାତିକାରେ
କନ୍ୟା ଭୁଜ ଧରି ନେଇ ବସାଇଲୁ ଜାନୁରେ । ୧୧୮ ।

୧୧୯ । ନ ଜାଣଇ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ମୁଂ ଅଇଲି ଯେଉଁକୁ । (ଜ)

୧୧୯ । “ବିଧାତା ଘଟସ୍ଵର୍ତ୍ତ କରିଅଛି ଯେହା” ପରେ ‘ଜ’ ପୋଥରେ ପାଠ :—

ଯେହା ଶୁଣି କୁମର ଯେ ହରପ ଚିତ୍ତ ହେଲ
ଚିନ୍ତରେଖା ସୁନ୍ଦରିକ ବଚନ ବୋଲିଲୁ ।

ଶୁଣ ଗୋ ସୁନ୍ଦର ! ତୁମେ ମୋହୋର ବଚନ
ଯୁଗତେ ଅଟଇ ଯେହୁ ଅସୁର ଭୁବନ ।

ଅଛନ୍ତି ଅସୁରମାନେ ମହା ମହା ବାର

ମୁଂ ତ ସଭାବେ ଅଟଇ ବାଲୁତ କୁମର ।

ଯେ ଗୁପତ କଥାମାନ ଗୋ ଅବଶ୍ୟ ଫିଟିବ

ମହାବଳୀ ବାଣୀୟ ମୋତେ ନିର୍ଯ୍ୟ ଧରିବ ।】

ତେତେବେଳେ କିମ୍ବା ଗୋ କରିବଇ ମୁହିଁ

ଯେ କଥା ବିରୁଦ୍ଧ ମୋତେ କହ ପ୍ରାଣସର୍ବ ।

ଅବଶ୍ୟାଂଶ ପର ପୁଣ୍ୟାରେ—

ବଦନ ରୂପିଣୀ ଯେ ଦିଅଇ ଚୁମ୍ବନ
 କୋଳେ କୋଳାଗ୍ରତ କରଇ ଆଲିଙ୍ଗନ । ୧୧୯ ।
 ସେ ବେନି ଜନଂକର ଉଷ୍ଣକ ଦେଖି ମନ୍ତି
 ଟେରା ପାଞ୍ଚ ଚିତ୍ତରେଖା ଅନ୍ତର ହେଲା ଧାତି । ୧୨୦ ।
 ବିବିଧ ହୀଡ଼ା ଯେ କରନ୍ତି ମନଇଛା
 ବିରହେ ବେନି ଜନେ ତୃପ୍ତ କଲେ ମନବାଞ୍ଚା । ୧୨୧ ।
 ଚଉଷଠି ପରିବନ୍ନେ ବାଆସ୍ତରା ହୀଡ଼ାରସ
 ବିବିଧ ବିନୋଦେ ଯେ ବେନି ଜନେ ତୋଷ । ୧୨୨ ।
 ଅରୁଣ ଉଦୟେ ପ୍ରସର ହୋଇଲା ନିଶି
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର ସୁବେଶ ଶୁଭ୍ରକେଶୀ । ୧୨୩ ।
 ଅମୃତ ମୁଣୋହି କରନ୍ତି ବେନି ଜନ
 ନାନା କଉତୁକେ ବଞ୍ଚିଲେ ସେ ଦିନ । ୧୨୪ ।
 ଗୁପତ ପୀରତି ଯେ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
 କେବଳ ଜାଣଇ ପ୍ରେକ୍ଷା ଚିତ୍ତରେଖା ସମ୍ମା । ୧୨୫ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତେ କେତେହେଠିକେ ଦିନର ଅନ୍ତରେ
 ଡଗରେ ଜଣାଇଲା ନୃପତି ରୁମୁରେ । ୧୨୬ ।
 ଶୁଣିମା ସାବଧାନେ ଅସୁରକୁଳ ସାଙ୍ଗ
 କନ୍ୟା ପୁରେ ଉତ୍ତପାତ ମଣିଲୁଂ ଗୋସାଇ । ୧୨୭ ।
 ତୋଟାପୁରେ ଦେଖିଲୁ ପୁରୁଷ ପାଦ ଚିହ୍ନ
 ଚିତ୍ତରେଖାର ଗତି ମଣିଲୁଂ ଅନୁଆନ । ୧୨୮ ।

ପୂର୍ବ ପୃଷ୍ଠାର ପାଠାନ୍ତର—

ଯୈହା ଶୁଣି ଚିତ୍ତରେଖା ବୋଲଇ ବଚନ
 ତୁମେ ଯେବେ ନିରେ ଶ୍ରାନ୍ତକୁଷଂକ ନାତି ପ୍ରବୁଦ୍ଧ ନନ୍ଦନ ।
 ତୁମ୍ଭକରଂ କି କରିବ ସେ ଅସୁର ପୁର କିସ
 ରମକୃଷ୍ଣ କୋପ କଲେ ସଂଘୋଡ଼େ ଯିବ ନାଶ ।
 ସେ କଥା ଶୁଣ ତୁମେ କିଛି ନ ବିଶୁର
 ହରଷ ହୋଇଣ ମୋର ସଖୀକ ଭୋଗ୍ୟ କର ।
 ୧୧୩, ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରଣ ପ୍ରବେଶ ଶୁଭ୍ରକେଶୀ । (ଓ,ଏ,୦,ର,ତ)

ଶୁଣି କରି ନୃପତି ମୁଦୁସୁଲୁକ ରାଇ
 କନ୍ୟାର ପୁର ଦେଖି ଖୋଜି ଆସ ଯାଇଂ । ୧୨୯ ।
 ଡଗରେ କହିଲେ ଯେ ବିପଶ୍ଚତ କଥା
 ତୁମେ ବୁଝି ଆସନ ଦେଖି ତହିଂର ବାରତା । ୧୩୦ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପ୍ରମାଣେ ମୁଦୁସୁଲୁ ହୋଇଲୁ ବାହାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ଯାଇଂ ତୋଟାପୁର ଘର । ୧୩୧ ।
 ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାରରେ ଯେ ଦେଖିଲୁ ଚିତ୍ତରେଖା
 ତାହାର ସଙ୍ଗ ହୋଇଲୁକ ନାହିଁ ଦେଖା । ୧୩୨ ।
 କୁଶଳ ବାରତା ଯେ ପୁଞ୍ଜି ଲେ ତାହାର
 ସେ ଠାବକୁ ଶୁଭିଲୁ ବେନି ଜନଂକର ଉତ୍ତିର । ୧୩୩ ।
 ପଶା ଖେଳୁଛନ୍ତି ଭିତରେ ବେନି ଜନେ ପଶି
 ଦାନ ପାତିବାର ଯେ ବଚନ ସମ୍ମାଷି । ୧୩୪ ।
 ଶୁଣିଣ ମୁଦୁସୁଲୁ ଅଇଲୁକ ଖରେ
 ବେଗେଣ କହିଲା ଯାଇଂ ନୃପତି ଗୁମୁରେ । ୧୩୫ ।
 ଡଗର କହିବା କଥା ଅଟଇ ଦେବ ସତ
 ତ'ହା ଶୁଣିଣ ନୃପତି ପ୍ରଜ୍ଞାନିତ ଚିତ୍ତ । ୧୩୬ ।
 ଧନୁ ଶହସ୍ର ଧରି ଡିଲା ବହନ
 ଦୋଧେଣ ଅସୁର ଯେ ଗର୍ଜଇ ଘନ ଘନ । ୧୩୭ ।
 ଧସାଇ ପଶିଲା ଯାଇଂ କିମ୍ବାଶର ଗୁରେ
 ଚିତ୍ତରେଖା ଅପସର ଗଲାକ ଭପୁରେ । ୧୩୮ ।
 ଭିତର ପୁରକୁ ସେ କରନ୍ତେ ଗବନ
 ଦେଖିଲା ପଶା ଖେଳୁଅଛନ୍ତି ବେନି ଜନ । ୧୩୯ ।
 ବୋଇଲା ନୃପତି ତୁ ରେ କାହାର କିମ୍ବର
 ମରଣକୁ ଭପୁୟ କି ନାହିଁ ରେ ତୋହୋର । ୧୪୦ ।
 ଜଳନ୍ତା ଅଗିରେ ପଶିଲୁ କିଏ ପାଇଁ
 ଯମର ଦରକୁ ଧାରଣା ପଡ଼ିଲୁ ରେ ତୁହି । ୧୪୧ ।
 କହୁ କହୁ ପ୍ରଜ୍ଞାନିତ ଅସୁର କୁଳ ରାଷ୍ଟ୍ର
 ଦେଖିଣ କିମ୍ବର ଯେ ତବଦ ହୋଇ ରୂପେ । ୧୪୨ ।

କୋପେଣ ଦାନବ ଯେ ମାଇଲ୍ ବଜ୍ର ମୁଥେ
 ଅଙ୍ଗ ତାଳ ଦେଇ ସେ ବଞ୍ଚିଲ୍ ତୁରି ତେ । ୧୪୩ ।
 ଦେଖିଣ ଅସୁର ଯେ ଧନୁ ଆଧାନ କରି
 ଅନ୍ତରୁକ୍ଷିତଃ କରେ ଧନୁ ଶହସ୍ର ଧରି । ୧୪୪ ।
 ଗର୍ଜଇ ବାଣୀସୁର କାଳସର୍ପ ଜାଣି
 ହାବୋଡ଼ା ଶରେକ ଯେ ବିନ୍ଧିଲ୍ ବେଗେ ଟାଣି । ୧୪୫ ।
 ଦେଖିଣ କୁମର ଯେ ପେଣିଲ୍ ଖଣ ଶର
 ବେନି ଜନଂକର ଯେ ବାଜିଲା ସମର । ୧୪୬ ।
 ମହାଦୋର ଯୁଦ୍ଧ ବେଳକୁ ବେଳ ଆନ
 ଅନିଯାପ ଶର ବିନ୍ଧିଲା ଅସୁର ରାଜନ । ୧୪୭ ।
 କୁମରହିଂ ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର କରଇ ଅସୁରକୁ
 ଦେଖିଣ ବିରୁଦ୍ଧ ଅସୁର ମନକୁ । ୧୪୮ ।

୧୪୯, “ଦେଖିଣ ବିରୁଦ୍ଧ ଅସୁର ମନକୁ”

ପରେ କେତେକ ପୋଥରେ ଭିନ୍ନ ପାଠ—
 ହେଲୀଯୁଦ୍ଧ କଲେ ଯାକୁ ନୁଆରିବି ଜିଣି
 ଦେବ ଶସ୍ତ୍ର ଆଧାନ କଲ ଅସୁର ଶାରମଣି ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟଧାର ନାରାଜ ଯେ ପେଣିଲ୍ ଅସୁର
 ଅଦ୍ଵୀତୀଳୀ ଶରେ ତାହା ନିବାରିଲ କୁମର ।
 ଦୃଣି ଅଛେଷି ଅସୁର ପାଥ୍ବ ଶର ବିନ୍ଧିଲ୍
 ଶୈୟୁମ୍ବେକ ଶରେ ତାହା କୁମର ଛେଦିଲା ।
 ପୁଣି ତୋଣୁ କାଢି ଅସୁର କୁହକା ଶର ପେଣି
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବ୍ରତ ଶସ୍ତ୍ର କର ତାହା କୁମର ବିନାଣି ।
 ଅନିଯାପ ସମର କଲା ଅସୁର କୁମରର ସଙ୍ଗେ
 ବିମୁଖ ହୋଇ ଅହ ଶର କରେ ଧଇଲାକ ବେଗେ ।
 ଧନୁରେ ବସାଇ ମଞ୍ଚ ସୁମର ପେଣି ଦିଲା
 ଅହ ଶସ୍ତ୍ରକୁ ପ୍ରତିଶୟ, କୁମର କରି ନୁଆରିଲା ।
 ଯହୁଂ ଅହ ଶରକୁ ତହିଂ ପେଣିଲା ନୃପତି
 ଚଳିଲାକ ଶହସ୍ର ତହିଂ ହୋଇଣ ପବନ ଗଢି ।

ହେଲ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ନୋହିବାକ ଜଣି
 ଅଛି ଶର ଧନୁରେ ବସାଇଲା ନୃପମଣି । ୧୪୯ ।
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମରିଣ ଯେ ପେଷିଲା ନୃପତି
 ଚଳିଲା ଅସ୍ତ୍ର ଯେ ପବନହୃଂ ଖର ଗତି । ୧୫୦ ।
 ଚରଣରୁ ବେଢାଇଲା କଣ୍ଠ ପରିଯନ୍ତେ
 ଅଛି ଶରେ କୁମର ପଡ଼ିଲା ମୋହିଗତେ । ୧୫୧ ।
 ଦେଖିଣ ନୃପତି ଯେ ବାହୁଡ଼ିଲା ଧାତି
 ଆପଣା ନବରେ ମିଳିଲା ତତ୍ତ୍ଵି । ୧୫୨ ।
 ଯେଉଁଂ ଅନନ୍ତରେ ମିଳିଲା ଯାଇଁ ବାଳୀ
 ଦେଖିଲା ନାଗପାଶ ବନ୍ଧନେ କୁମରକୁ ବାନ୍ଧିଛି ମହାବଳୀ । ୧୫୩ ।
 ଆହା ସ୍ଥାମୀ ବୋଲି କରଇ ରୋଦନ
 ନୟନୁଂ ଅଶ୍ରୁଜଳ ବହଇ ଅବିଜ୍ଞନ । ୧୫୪ ।
 ମୁଖକୁ ଅନାଇଣ ବାଉନଙ୍କ ବସି
 କୋମଳ ଶରୀର ଗୋଟି ହୋଇଲାକ ଧଂସି । ୧୫୫ ।
 ଆହା ପ୍ରାଣନାଥ ମୋତେ ଯେବୁକା କରି ଗଲ ଗୁଡ଼ି
 ମୁହିଁ ଯେ ଶୋକଜଲେ ମରୁଆଛି ବୁଡ଼ି । ୧୫୬ ।
 ମୋହେର ବିକଳ ଦେଖି କେହେ ଧରିଅଛ ଦେହ
 ଅନେକମତେ ମୋତେ କଳ ଯେ ସେନେହି । ୧୫୭ ।
 ଯେବେ ମୁକ୍ତାଗଲ ନାଥ କେବଣହୀଁ ମତେ
 ଅନେକ ବିନୋଦ କରି କହୁଥାଅ ମୋତେ । ୧୫୮ ।
 ପଳଂକେ ପହୁଚିବାର ନ ସହଇ ଦେହ
 କେମନ୍ତେ ଗୁଡ଼ିଲ ନାଥ ଯେଉଁକ ସେନେହି । ୧୫୯ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ପିଅର ମୋର କଲାକ ଯେଉଁ କର୍ମ
 କେବଣ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ସହିବଟି ଧର୍ମ । ୧୬୦ ।
 ସୁକୁମାର ସୁନ୍ଦର ମୋହନ ମୁଖ ଦେଖି କର
 କେମନ୍ତେ ସତ ବଳିଲୁ ପ୍ରାଣେ ଗଲୁ ମାରି । ୧୬୧ ।
 ବାବୁ ଦଇବରେ ତୁ କଲୁସି ମୋତେ ଯେବୁହା
 ଜାଣିଲି ତୋର ପାଷାଣୁଁ ନିଷ୍ଠୁର ଯେ ହିପୁ । ୧୬୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ରରେଖାକୁ ଗୁହ୍ନିଂ କରଇ ରେଦନ
 ଅଣ୍ଟି ଆରୋପଣ କର ତୁ ମୁଁ ପଶିବ ବହନ । ୧୩ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ବୋଇଲା ଶୁଣ ରେ ଯୁବଣ
 କେବେହେଂ ନ ମରଇ ଗୋ ଯୈ ତୋହୋର ପତି । ୧୪ ।
 ଦ୍ୱାରିକାରେ ଅଛନ୍ତି ଯୈହାଂକର ତାତ
 ବେଗେ ସେ ଆସିବେ ଯେ ପାଇଲେ ବାରତ । ୧୫ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ନିତଯୈ ଗୋ କରିବେ ବିଜପ୍ରେ
 ତାହାଂକର ଦ୍ଵୋଧେ ସଙ୍ଗୀ ନୃପତି ନାଶ ଯାଏୟେ । ୧୬ ।
 ଉଷା ବୋଇଲା କେ କହିବ ତାଂକୁ ଯାଇ
 ମାରନ୍ତି ପିଅର ପରେ ରଖନ୍ତି ମୋର ସାଙ୍ଗ । ୧୭ ।
 ଯୈମନ୍ତର ସମପ୍ରେ ନାରଦ ମୁନି ଆସି
 ଅନ୍ତରାଷ୍ଟେ ଥାଇଂ ବଚନ ସମ୍ମାନି । ୧୮ ।
 ନ ରେବରେ ସୁନ୍ଦରୀ ମୋହୋର ବୋଲି କର
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ଯୈହାର ପିଅରର ପିଅର । ୧୯ ।
 ତାହାଂକ ଆସିବା ଯାଏୟେ ରଖିଥାଅ ସବୁ କର
 ଆମ୍ବେ ଯାଉଥାରୁ ଯେ ଦ୍ୱାରାବଣୀ ପୁଣୀ । ୨୦ ।
 ଯୈ ତୋହୋର ଚରିତ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହିବ
 ଛପନ କୋଟି ଯାଦବ ସଜନୀ ଅଣାଇବ । ୨୧ ।
 ମହାଦୋର ହାତ୍ରାମ ସେ ଯୈଠାରେ କରିବେ
 ଅସୁରକୁ ବିନାଶି ତୋତେ ଯେନି ଯିବେ । ୨୨ ।
 ଶୁଣିବ କୁମାରୀ ଯେ ପାଦରେ ପଡ଼ିଲା
 ପଢିଂ ଦେହି ପଢିଂ ଦେହି ବୋଲିଣ ବୋଇଲା । ୨୩ ।
 କୁମର ପାଦତଳେ ବସି ରୂପର ଚରଣ
 ଦ୍ରୋଣମେଘ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାୟେ ନଯୁନରୁଂ ମାର ପଡ଼ଇ ଗଲଣ । ୨୪ ।
 ଯୈତେ କହି ନାରଦ ମୁନି କଲେକ ଗବନ
 ମନ ପବନ ଦଣ୍ଡେ ଚଢିଯାଇଂ ମିଳିଲେ ଦ୍ୱାରିକା ଭୁବନ । ୨୫ ।
 ଉତ୍ତରେନ ନୃପତି ସାତବଂଶ ଯାଦବ
 ନନ୍ଦ ବୟୁଦେବ ଦୟ ଶ୍ରୀରାମ ମାଧବ । ୨୬ ।

ମୁନିଂକ ଚରଣେ ସେ ଯେ କରନ୍ତି ଦିବ୍ୟପୂଜା।
 ଆସ୍ତାନେ ବସାଇ ପୁଛନ୍ତି ଦେବକା ତନୁଜା । ୧୭୭ ।
 ଘେ ମହାମୁନି ମୋତେ ନ କର ଗୁପତ
 କେଉଣ କାର୍ଯ୍ୟେ ଯେଉଁ ହୋଇଲ ଉପଗତ । ୧୭୮ ।
 କେଉଣ ସନ୍ଦେଶମାନ ଅଛ ତୁମେ ଜାଣି
 ସନ୍ଦେହ ତୁଟିବ ଯେ ତୁମ୍ଭର ମୁଖୁ ଶୁଣି । ୧୭୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ରାମକୃଷ୍ଣ ବେନି ଘର
 ବାଣାସୁର ନୃପତିର ଉଷା ନାମେ ତନପୂରୀ । ୧୮୦ ।
 ଅବିଭାଇତ କନ୍ୟା ସେ ପିତାର ଘରେ ଥିଲା
 ପଦ୍ମନ ପୁଷ୍ପ ତାର ତୁଲେ ପୀରତି ବଢାଇଲା । ୧୮୧ ।
 ତାନା ଜାଣି ନୃପତି କଲା ସମର ଦୋର
 ଅହି ଶରେକ ପେଣି ପୁଷ୍ପକୁ ବନୀ କଳା ବାର । ୧୮୨ ।
 ଆମ୍ବେ ଭ୍ରମନ୍ତେଣ ଦେଖିଲୁ ତାକୁ ଯାଇଁ
 କରଇ ଗେଦନ ଉଷା ସ୍ଵାମୀର ମୁଖ ରୂପିଂ । ୧୮୩ ।
 ଅଗ୍ନିରେ ପଣିବେ ସେହି ନିଜ ପତିର ନିମନ୍ତେ
 ଯେ କଥା ସରୁପେ କହିଲୁ ତୁମ୍ଭର ଅଗ୍ରତେ । ୧୮୪ ।
 ଶୁଣିଣ ରାମକୃଷ୍ଣେ ପଡ଼ିଲେ ମୂର୍କ୍କା ଯାଇଁ
 ପଦ୍ମନର ଦେହରେ ଯେ ଗ୍ୟାନ ଆଉ ନାହିଁ । ୧୮୫ ।
 ବସୁଦେବ ନନ୍ଦ ଯେ କରନ୍ତି ଗେଦନ
 ଦଇବକା ଯଶୋବନୀ ବିକଳତ ମନ । ୧୮୬ ।
 ରୁକ୍ଷୁଣୀ ସତ୍ୟଭାମା ଯେ ଆବର ଜମ୍ବୋବଣ
 କାଳିନୀ ଆଦି କରି ଯେତେକ ଯୁବଣୀ । ୧୮୭ ।
 ଦ୍ଵାରିକା ପୁରରେ ଯେ ପଡ଼ିଲୁ ବୋବାଳ
 ସବୁଂକରି ନପୁନରୁ ଅଶ୍ରୁଜଳ ଗଳି । ୧୮୮ ।
 ବେନିଦଣ୍ଡ ପରିଯନ୍ତେ ଉଠିଲକ କୋହ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସରେତ ତେଜି କରି ମୋହ । ୧୮୯ ।

୧୯୧, ଅନୁଗ୍ରହ କରି ମୁନି କହିବା ପରିମାଣ । (ଲ)

ନାରଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ପଦ୍ମନକୁ ଦେଖ
 ଦେହରେ ଗ୍ୟାନ ନାହିଁ ବିପରୀତ ମୁଖ । ୧୯୦ ।
 ଅନିରୁଦ୍ଧ ନିମନ୍ତେ କରୁଛି ରୋଦନ
 ପୁଷ୍ଟି ଶୋକେ ମୋହ ହୋଇଛି ପଦ୍ମନ । ୧୯୧ ।
 ଦେଖିଣ ନାରାୟଣ ପୁଷ୍ଟିକୁ କୋଳ କରି
 ମୁଖରେ ସିଞ୍ଚିଲେ ଆଣି ସୁବାସିତ ବାର । ୧୯୨ ।
 ସତେତ ନିମନ୍ତେ ବିଶ୍ଵାସ କୁଷ୍ଟର ସୁତମାନେ
 ଶାମ୍ ଯେ ଫୁଲୁଅଛି ପଦ୍ମନର କାନେ । ୧୯୩ ।
 ବଳରାମ କର ଧର ଫୁଟାନ୍ତି ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି
 କେତେହେଂକେ ବେଳେ ସେ ଯେ ସତେତ ହୋଇ ଉଠି । ୧୯୪ ।
 ରୋବଇ ପଦ୍ମନ ଯେ ପୁଷ୍ଟର ନାମ ଧର
 କେଣେ ଗଲୁ ବାବୁ ରେ ମୋତେ ଘେରିବା କରି । ୧୯୫ ।
 ଦରିଦ୍ରର ଧନ ମୋର ଅନ୍ଧର ଲିଙ୍ଗି
 ମୁହିଁ ଯେ ମରୁଅଛି ଶୋକଜଳେ ବୁଡ଼ି । ୧୯୬ ।
 ଆହା ରେ ଧୂଷ ମୋର ସଂସାର ସୁନ୍ଦର ଅନିରୁଦ୍ଧ
 ଦାନବର ହାଥେ ତୁ ହୋଇଲୁ ପ୍ରାଣେ ବଧ । ୧୯୭ ।
 ବଳରାମେ ବୋଇଲେ ଉତ୍ତରସେନକଙ୍କାରୀ ରାଜ
 ସାତବ୍ରଣ ଯାଦବେ ବେଗେ ଧଜ କର ତୃତ୍ତି । ୧୯୮ ।
 ପୁଷ୍ଟର ନିମନ୍ତେ ଆଜି ବାଣାସୁରକୁ ମାରି
 ତାଳଧୂଜ ରଥ ମୋର ଆଣ ସଜ କରି । ୧୯୯ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଇଲେ ଦାରୁକକୁ ରାଜ
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ ଆଣ ବେଗେ ତୁ ସଜାଇ । ୨୦୦ ।
 ସାଜ ସାଜ ବୋଲି ଯେ ପଞ୍ଚଲୁକ ଡାକ
 ସାଜିଲେ ରଥ ଗଜ ଚତୁରଙ୍ଗ ଲୋକ । ୨୦୧ ।
 କରେ ଶହସ୍ର ଧରି ଗର୍ଜନ୍ତି ବାରମାନେ
 ନାରାୟଣେ ସୁମରିଲେ ଶିନତା ନନ୍ଦନେ । ୨୦୨ ।
 ତଷ୍ଠଣେ ଖଗବର ମିଳିଲୁକ କତ
 ଗରୁଡ଼ ପିଠରେ ଶିଜେ କଲେ ଶିଶୁପତି । ୨୦୩ ।

ତାଳଧୂଜ ରଥେ ଯେ ବିଜପ୍ରେ କାମପାଳ
 ଶ୍ରାକରେ ଧରିଲେ ରାମ ସଉନନ୍ଦ ମୁଷଳ । ୨୦୪ ।
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥରେ ଯେ ବିଜପ୍ରେ ପଦ୍ମନ
 ତୋଳ ମର୍ଦଳ ଶଙ୍ଖ ମହୁରି ଠମକ ବାଦ୍ୟମାନ । ୨୦୫ ।
 ନିଶାଶ ପାଠଛୁତ ଆଳମ୍ ପନ୍ତି ପନ୍ତି
 ରଥୀଂକ ଭିତରେ ଯେ ପାଦାନ୍ତି ଝଟକନ୍ତି । ୨୦୬ ।
 ସମୁଦ୍ର ଦୋଷ ଜାଣି ସନ୍ଧର ଚହଳ
 ଦ୍ୱାଦଶ କ୍ଷତ୍ରଶୀ ଯେ ଯଦୁବ୍ରଣ ବଳ । ୨୦୭ ।
 ଧାମନ୍ତି ବାରମାନେ ପୈକୁ ପୈକ ଆଗ ହୋଇ
 ରଞ୍ଜନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧାପ୍ରେ ରଥ ଅଛନ୍ତି ଧୂଆଂଇ । ୨୦୮ ।
 ତାଳଧୂଜ ରଥ ଯେ ଚଳଇ ଘନ ଘନ
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ ତହିଁ ଚଳଇ ବିତପନ । ୨୦୯ ।
 ଗରୁଡ ଗବନ ତହିଁ କରଇ ଅତି ରୋଷେ
 ବେଗେଣ ମିଳିଲେ ଯାଇ ବାଣୀସୁର ଦେଶେ । ୨୧୦ ।
 ଗ୍ରାମ ପୁର ପାଠଣା ଅକ୍ଳାଳ ଜଗଣ ପୁରମାନ
 ଯେ ମୁଖେ ପଡ଼ଇ ସେ ହୋଅଇ ନିଧନ । ୨୧୧ ।
 ବାଳ ବୃଦ୍ଧ ଯୁବାଜନ ରଜ୍ୟର ପରଜାମାନ
 ପଦ୍ମନ ଶର୍ଦ୍ଦାତେ ହୋଇଛନ୍ତି ନିଧନ । ୨୧୨ ।
 ବାଣୀସୁର ନୃପତିର ଆଗରେ କହିଲେ ଗୁର ଯାଇଁ
 ପ୍ରେ ତୋହୋର ରଜ୍ୟ ପ୍ରେବେ ସମ୍ଭାଳ ଗୋସାଇଁ । ୨୧୩ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଦିନେ କଲେ ସାତବଂଶ ଦେନି
 ଶୁଣିଣ ନୃତ୍ତି ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲୁ ସାଜ ଆମ୍ବର ସଇନି । ୨୧୪ ।
 ରହୁବର ଆଗେହି ଅସୁରକୁଳ ସାଇଁ
 ଦ୍ୱାଦଶ କ୍ଷତ୍ରଶୀ ବଳ ନେଇ ଓଗାଳିଲୁ ଯାଇଁ । ୨୧୫ ।
 ଦେଖିଣ ପଦ୍ମନ ଯେ ମିଳିଲା ତାର ଆଗ
 ଛୁଗଳ ପଲ ଦେଖି ଯେହେ ପଲଶର ବ୍ୟାତ୍ର । ୨୧୬ ।
 ହୋଧେ ଅରୁଣ ବର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଶାକୃଷ୍ଟର ସୂତ
 ଗୁଣରେ ବସାଇଲୁ ହାବୋଡା ଟର ଟତ । ୨୧୭ ।

୧୨୨, ପଲଶିବା = ବେଗରେ ଗମନ କରିବା ।

ଆଗଭର ହୋଇ ପଦ୍ମନ ଦିଲାକ ଶର ଗୁଡ଼
 ତନ ଶତ ରଥୀ ପଢିଲେ ହାବୋଡ଼ା ହାବୋଡ଼ା । ୧୮୮ ।
 ସାରଙ୍ଗ ଧନୁ ଧରଣ ଦେବ ଦାମୋଦର
 ଅସୁର ଉପରକୁ ବିନ୍ଦୁ ଖଣ ଶର । ୧୯୯ ।
 ରେ ରେ କାର କରଣ ଯେ ଦେବ କାମପାଳ
 କରେ ବୁଲାଇ ସେ ଯେ ପିଟିଲେ ସତ୍ତନର ମୁଷଳ । ୨୦୦ ।
 ଘେକା ପ୍ରହାରକେ ଯେ କୋଟି କୋଟି ମାରି
 ଶାକୁଷ୍ଠ ପୁଷମାନେ ସମରେ ଗୋଳ କରି । ୨୦୧ ।
 ବାଣୀସୁର ନୃପତି ଯେ କରଇ ସମର
 ସହସ୍ରେକ କରେ ଧରିଅଛି ଧନୁଣର । ୨୦୨ ।
 ପାଞ୍ଚଶତ ନାରାଜ ଘେକାବେଳକେ ମରି
 ନିମିଷକେ ଶତେବେଳ ପେଣଇ ମନ ସରି । ୨୦୩ ।
 ଗରୁଡ଼ ଉପରେ ପତି ଉପୁଡ଼ନ୍ତି କାଣ୍ଡ
 ଗର୍ଜଇ ଅସୁର ଯେ କମ୍ପଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ୨୦୪ ।
 ନନ୍ଦଗୋପ ରଥ ଶରରେ ଅଦୃଶ୍ୟ କଳା
 କୋଟି କୋଟି କରି ନାରାଜ ଗୁଡ଼ ଦିଲା । ୨୦୫ ।
 ହଣ୍ଡର ସେବା କରି ସେ ପାଇଅଛି ବର
 କାହାକୁହିଂ ଭୟ ନାହିଂ ଯହୁଂ ହୋଇଛି ଅମର । ୨୦୬ ।
 ମହାଗୋର ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଲା ଅନ୍ୟାଅନ୍ୟ
 ବାରି ତ ନୋହିଲା ତହିଂ ଦିବସ ରପୁଣୀ । ୨୦୭ ।
 ଅନେକ ସମର ଯେ କରନ୍ତି ଯହୁଂ ଖରେ
 କେହି କାହାକୁ ଓଛ ଯେ ନୋହନ୍ତି ସମରେ । ୨୦୮ ।
 ତାହା ଦେଖିଣ ନାରାଯଣ ମନରେ ବିଗୁରି
 ସୁଦ୍ଧି ଶେନ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେ ଧଇଲେ ମୁରାରି । ୨୦୯ ।
 ଯେତେ ଶର ଅସୁରେ ବିନ୍ଦୁ ଥିଲେ ତହିଂ
 ସୁଦ୍ଧି ଶେନ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖି ପଳାଇଲା ଦନୁଜ
 ବୋଲଇ ସଦାଶିବଙ୍କୁ କହିବିଂ ଆଜ । ୨୧୦ ।

ଯେଉଁତେ ବିରୁଦ୍ଧ ଅସୁର କରଇ ଗବନ
 ନିମିଷକେ ମିଳିଲା ଯାଇଂ କପିଲାସ ଭୁବନ । ୨୩୬ ।
 ସଦାଶିବଙ୍କ ପାଯୈ ପଞ୍ଚ କହଇ ଦିନୋପୁଣୀ
 ଶୁଣ ଦେବ ଶଂକର ଗଉରା ଦେଖା ସାଇଂ । ୨୩୭ ।
 ପଦ୍ମନର କୁମର ଯେ ଅନିରୁଦ୍ଧ ବାର
 ବଳେ ଆସିଣ କନ୍ୟା ହରିଲା ମୋର ପୁର । ୨୩୮ ।
 କୋପେଣ ଅହି ଶରେ ତାକୁ କଳଇଂ ବନ୍ଧନ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଆସିଲେ ଦେନିଣ ଯଦୁ ସଇନ । ୨୩୯ ।
 ଅଜାଗେ ପଣି ମୋର କଟକ କରଇ ନାଶ
 ତେଣୁ କରି ଦେବ ଅଇଲି ତୁମ୍ଭ ପାଶ । ୨୪୦ ।
 ଶଂକର ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ଅସୁରେଣ୍ୟର
 ଆମ୍ବର ବରେ ତୁ ଯେ ହୋଇଲୁ ଅମର । ୨୪୧ ।
 ଅମର ହୋଇ କରି ମରିବାକୁ ଡର
 କୃଷ୍ଣର ତୁଲେ ଯେବେ କର ଯା ସମର । ୨୪୨ ।
 ମୁହିଂ ବିଜେ କରିବି ବୃତ୍ତର ଆରୋହି
 ଆଗ ହୋଇ ସମର କରୁଥାଅ ତୁହି । ୨୪୩ ।
 ଶୁଣି ବିଦମି ଅସୁର ଅଇଲା ଖର ବେଗେ
 ସମର କରଇ ସେ ହୋଇଣ ବଇରାଗେ । ୨୪୪ ।
 ଯେତେବେଳେ ଅସୁର ଗଲା ଆଡ଼େ ହୋଇ
 ସରନେ ପଳାଇଲେ ମହାଭୟେ ପାଇ । ୨୪୫ ।
 ଦେଖିଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ୍ୟ କେତୁ
 ସରନିଂକୁ ବୋଇଲା ରେ ପଳାଇଛ ଦେଖି ଶନ୍ତୁ । ୨୪୬ ।
 ଶନ୍ତୀ ହୋଇ କରି ରେ ମରିବାକୁ ଡର
 ମୋହୋର ତୁଲେ ଆସ କରିବା ସମର । ୨୪୭ ।
 ଯେଉଁତେ ବୋଲି ଅସୁର ଉଠିଲାକ ଗଜି
 ମେରୁ ଗିରି ଶିଖର ଅବା ପଞ୍ଚଲା କି ଭାଜି । ୨୪୮ ।
 କରେ ଶୂଳ ଦେନିଣ ସେ ହୋଇଲା ଆଗୁସାର
 ଆପଣାର ସଇନି ଯେ ଅନ୍ତୁ ସଙ୍ଗତର । ୨୪୯ ।

ସମର କରଇ ସେ ଭପୁ ଭାତି ଗ୍ରହ
 ଶୂଳ ଘେନି ପିଟଇ ବଜୁସମ ବାତି । ୨୪୭ ।
 ଦେଖିଣ କାମପାଳ ଓଗାଳିଲେ ଯାଇଁ
 ବିନନ୍ଦ ନାରଜ ସେ କୋପମୁଖ ହୋଇ । ୨୪୮ ।
 ମୁଣ୍ଡ ପାତି ଅସୁର ରାମ ଶର ମେଣ୍ଡି
 ଦେଖିଣ କାମପାଳ ମୁଷଳ ଘେନି ପିଟି । ୨୪୯ ।
 ଦାୟେ ଦୁମାଇଲା ସେ ଅସୁରକୁଳ ବାର
 ବାଣାସୁର ଛୁଲେ ଯେ ଯୁଦ୍ଧ ଚନ୍ଦଧର । ୨୫୦ ।
 ବେଳୁଂବେଳ ସମର ବତି ଲା ରଣରଙ୍ଗ
 ରକତେ କର୍ଦ୍ଦନ ଯେ ବେନି ଜନଂକର ଅଙ୍ଗ । ୨୫୧ ।
 ଗଦା ଛେଲ ଚନ୍ଦ ଯେ ଶକତି ମୁଦୁଗର
 ବରଣଣ ପ୍ରାୟେ କରି ମାରଇ ଅସୁର । ୨୫୨ ।
 ଗରୁଡ଼ର ଉପରେ ଯେ ପଞ୍ଚନ୍ତି ଶୟମାନ
 ଅନେକ ଜୁଳୁଜୁଳା ପୋକ କି ଉଡ଼ଇ ଗଗନ । ୨୫୩ ।
 ଯୈମନ୍ତର ସମୟେ ଯେ ବିଜେ କଲେ ହର
 ଉଦ୍‌ଦିଃ ଉଦ୍‌ଦିଃ ଉଦ୍‌ଦିଃ ଯେ ବାଜଇ ସୁସୁର । ୨୫୪ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟ ଜାଣିଲେ ଯେ ବିଜୟ କଲେକ ଆସି ହର
 ବାଣାସୁର ପାଇଁ ସେ ଯେ କରିବେ ସମର । ୨୫୫ ।
 ହୋଧେ କୋପାନଳ ଯେ ଦଇବଙ୍କା ନନ୍ଦନ
 ସୁଦ୍ର ଶେନ ଚନ୍ଦକୁ ସୁମରିଲେ ବହନ । ୨୫୬ ।
 ତଷଣ ଚନ୍ଦ ଆସି ଶାକୃଷ୍ଟଙ୍କ କର
 ଧାତିକାରେ ପ୍ରେସିଲେ ଯେ ଦେବ ଦାମୋଦର । ୨୫୭ ।
 ଡାହାଶ ଭୁଜ ଉପରେ ପଢିଲାକ ଯାଇ
 ଛିତ୍ତଲେ କରମାନ ନ ରହିଲେ କେହି । ୨୫୮ ।
 ପୁଣ ଯାଇ ବାମ ଭୁଜ ଉପରେଣ ପଢି
 ତଷଣେ ଭୁଜମାନ ପଢିଲାକ ଛିତ୍ତ । ୨୫୯ ।
 ମୁଣ୍ଡା ବୃକ୍ଷ ପ୍ରାୟେ ଦଶିଲା ଅସୁର
 ପୁଣ ସୁଦ୍ର ଶେନ ଚନ୍ଦ ଧଳିଲେ ଦେବ କର । ୨୬୦ ।

ଶିଶୁରେ ବିଗୁରିଲେ ବାଣାସୁର ନ ବର୍ତ୍ତିବ
 ଆମ୍ବର ବର ଦେବାର ତ ବିଅର୍ଥ ହୋଇବ । ୨୭୦ ।
 ଯେଉଁ ବୋଲି ଶଂକର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଗେ ମିଳି
 କହନ୍ତି ପୁରସରି ଶୁଣ ହୋ ବନମାଳୀ । ୨୭୧ ।
 ମୋହୋର ବରେ ଯେ ତ ଅଟଇ ଅମର
 ତୁମେ ଯେବେ ସୁଦ୍ରିଶେନ ଧଇଲ ନିଜ କର । ୨୭୨ ।
 ତୋହୋର ମାରନ୍ତେ ଯେବେ ଅସୁର ମରିବ
 ଆମ୍ବନ୍ତ କେମନ୍ତେ ଶିଶୁର କଲୁ ହୋ ବାସୁଦେବ । ୨୭୩ ।
 ହୋଧ ଶାନ୍ତି କର ଆହେ ଦେବ ଚନ୍ଦଧର
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ କର ଦିଆ ତୁମେ ବର । ୨୭୪ ।
 ସହସ୍ରେକ ଭୁଜ ଗଲା ଗୁରିଭୁଜ ଥାଉ
 ଆମ୍ବର ଦିଲାର ବର ଅନ୍ୟଥାହିଁ ନୋହୁ । ୨୭୫ ।
 ବିନପୁ ହୋଇଣ ଯନ୍ତ୍ର କହିଲେ ଶିଶୁର
 ସୁଦ୍ରିଶେନ ସଂହର ଶାନ୍ତି ହୋଇଲେ ଦାମୋଦର । ୨୭୬ ।
 ବିନପୁ ହୋଇଣ ପୁଛଇ ମନୁଷ୍ୟେ
 ଭୋ ମୁନି ଅଗଣ୍ଠି ମୋତତ ଲାଗିଲା ସନ୍ଦେହେ । ୨୭୭ ।
 ଅସୁର ହୋଇ କରି ପୃଥିବୀର ଯେତେ ଥିଲେ
 ଅମର ହୋଇ କରି ଜଣେହେଁ ନ ରହିଲେ । ୨୭୮ ।
 ଶିଶୁରଙ୍କ ବରେ ଯେ ଅମର ବାଣାସୁର
 ତନ୍ତ୍ରେ ଛେଦନ କିଂପା ହୋଇଲ ତାର କର । ୨୭୯ ।
 ବଦୟନ୍ତି ଅଗଣ୍ଠି ଶୁଣ ହୋ ମନୁ ରଜା
 ବହୁତ ସେବା କଲା ଯେ ବନ୍ଦର ତନୁଜା । ୨୮୦ ।
 କଠୋର ତପ ଦେଖି ମିଳିଲେ ସିଲୋଚନ
 ବୋଇଲେ ବର ମାଗ ରେ ଅସୁର ରଜନ । ୨୮୧ ।
 ଆମ୍ବେ ଯେ ଶିଶୁର ଜଗତର ସାଇଁ
 ମାଗ ଯେବେ ବର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲଇଁ । ୨୮୨ ।

୨୭୩, ସୁଦ୍ରିଶେନ = ସୁଦ୍ରିନ ।

ଅସୁର ବୋଇଲ ମୁଂ ହୋଇବି ଅମର
 ଆବର ହୋଇବ ମୋର ସହଦେକ କର । ୨୩ ।
 ଭ୍ରେଳେଣ ସଦାଶିବ ବୋଇଲେ ଅସୁ ହେଉ
 ଅମର ହୋଇଲୁ ତୁ ହୃଥ ସହସ୍ର ବାହୁ । ୨୪ ।
 ବର ପାଇ ଅସୁର ଅଇଲ ଦିଜ ପୁର
 ଅନେକ ନୃପତି ସେ ଜଣିଲ କରିଣ ସମର । ୨୫ ।
 ଭଷେ ରାଜାମାନେ ନ ରହିଲେ କେହି
 ଜଗତ ବୁଲି ଅସୁର ସାଧ କଲ ମଞ୍ଚ । ୨୬ ।
 କେତେହେଠିକ ଦିନେ ସେ କପିଳାସକୁ ଗଲ
 ଶିଶୁର ଦେବତାକରଂ ଦ୍ଵିଶନ ଯାଇଂ କଲ । ୨୭ ।
 ଶିରେ କର ଦେଇ ସେ କହଇ ଉତ୍ତର
 ତୋହୋର ପ୍ରସନ୍ନେ ଦେବ ସହସ୍ର କର ମୋର । ୨୮ ।
 ପୃଥୀର ରାଜାମାନେ ନ ରହିଲେ କେହି
 ତୋହୋର ତୁଳେ ସାଂଗ୍ରାମ କରିବଇଂ ମୁହିଁ । ୨୯ ।
 ନୋହିଲେ ମୁଂ କପିଳାସ କରିବଇଂ ଧୂଳ
 ସମର କର ତୁ ହୋ ପଞ୍ଚଇ ମଞ୍ଚିଲ । ୩୦ ।
 ପୈହା ଶୁଣି କୋପେଣ ସଦାଶିବ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ଆମ୍ବେ ତୋହୋର ତୁଳେ ନୋହନା ଭାର୍ଜନ । ୩୧ ।
 ଭୁଜବଳ ପ୍ରତିଗ୍ୟାଂ ଅଟଇ ତୋହୋର
 କୃଷ୍ଣ ସେ ଛେଦନ କରିବେ ନା ତୋର କର । ୩୨ ।
 ଯୈତେକ କହି ଶିଶୁର ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ
 ବିଷାଦେ ଅସୁର ଆସି ମିଳିଲୁ ଆପଣା ଭୁବନ । ୩୩ ।
 ସେ କାଳର କଥା ଆସି ହୋଇଲକ ପୈବେ
 ଚନ୍ଦେ ଭୁଜ ତାର ନାଶ କଲେକ ବାସ ଦେବେ । ୩୪ ।
 ଶିଶୁର କହନ୍ତେଣ ଶ୍ରୀହରି ହୋଇଲେକ ତୋଷ
 ବଳରାମ ମନରୁ ଶ୍ରୁତିଲେ ଗରୁଗେଷ । ୩୫ ।
 ସଦାଶିବ ପ୍ରସନ୍ନେ ବାଣୀସୁର ପାଇଲ ଗୁରି କର
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଶିଶୁରେ ବିଜେ କଲେ ବାଣୀର ନବର । ୩୬ ।

ଗରୁଡ ପକ୍ଷୀର ଶୁଣିଣ ଅହି ଶର
 ଭର୍ପେ ପଳାଇଲ ସେ ହୋଇଣ ବଢ଼ୁଛ ଦୂର । ୨୮ ।
 ଅନିରୁଦ୍ଧ ଦେହ ହୋଇଲକ ଶୁନ୍ୟ
 ମୋହ ତେଜି ଉଠିଲ ସେ ପଦ୍ମନ ନନ୍ଦନ । ୨୯ ।
 ଆସନ ପାଦାସନ ଯେ ଅନେକ ସମ୍ମାର
 ପୂଜଇ ଅସୁର ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପଦ୍ମର । ୨୩ ।
 ଦିବ୍ୟ ଭୂବନେକ ଯେ ମଣ୍ଡାଇ ରାଜନ
 ନେତର ଚିରାଳ ଯେ ଉତ୍ତର ବିତପନ । ୨୫ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବିଜେ କଲେ ସାତବଞ୍ଶ ସାଦବନ୍ତ ଦେନି
 ବ୍ୟାସ ମାରକଣ ଯେ ଉଦ୍‌ବଳେକ ମହାମୁନି । ୨୬ ।
 ଭରଦ୍ଵାଦଶ ଯେ ଗରୁଡମ ଆୟେ
 ଦୁର୍ଗାସା ମହାମୁନି ଯେ ପ୍ରବେଶ ସଭାପ୍ରେ । ୨୭ ।
 ନଗ ପୂର ମଣ୍ଡାଇ ମଙ୍ଗଳ ଧୂନି କରି
 ଦ୍ଵାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ବ ଯେ ଅଛନ୍ତି ଉଦ୍‌ବରି । ୨୮ ।
 ନଗ ନର ନାଶ ଯେ କାମଦେବର ହଜାତ
 ଆପଣେ ସଦାଶିବ ରଚନ୍ତ ସମସ୍ତ । ୨୯ ।
 ପଣ୍ଡିତେ କହିଲେ ଯେ ଶୁଭ ଅନକୂଳ
 ଆଖାତ ଶୁକଳ ଯେ ଦଶମୀ ଗୁରୁବାର । ୨୩ ।
 ବିଭାଲଗ୍ନ ବେଳ ଯେ ହୋଇଲକ ଆସି
 ସଂକଳ୍ପ କରବନ୍ତ ଗାଗ୍ରବ ମହାରକ୍ଷି । ୨୪ ।
 ବରୁଣ ପୂଜା ସାର ବର କନ୍ୟା ଆଣି
 ମନ୍ତ୍ର ପର୍ବି ବନ୍ନନ କଲେ କୁଣପାଣି । ୨୫ ।
 ଡାହାଣବ୍ରୁତେକ ଶଙ୍କେ ଜଳ ତଳ ପୂରୋଲ
 ଆନନ୍ଦେ ବାଣୀସୁର ଯଉତୁକ ଦେଇ । ୨୬ ।
 କୋଟିଯେକ ରଥ ଯେ ବେନି କୋଟି ହାଥୀ
 ରୁରିକୋଟି ଅଣ୍ଟ ଯେ ଦଶ କୋଟି ପାଦାଙ୍କ । ୨୭ ।
 ଲକ୍ଷେକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଗାଁ ସବଜ୍ଞା ସହତେ
 ଶତେକ ପରିବାଶ ଯେ ଅଳଙ୍କାର ମମେତେ । ୨୮ ।

ପାଠ ଛଦ୍ମ ଆଲମ୍ୟ ଯେ ନେତର ସୁପାତି
 ଅନେକ ସମ୍ବୂରେ ପଞ୍ଚତୁକ ଦିଲ୍ଲକ ନୃପତ । ୩୦୧ ।
 କୋଟିପ୍ରେକ ରହ ବଳରାମଙ୍କ ପାଦେ ଦେଇ
 ଶରଣ ପଞ୍ଜର ନାଥ କରିବାକ ମୋତେ ସାହି । ୩୦୨ ।
 ନ ଜାଣି ଅପରାଧ କଲଇଂ ଯେତେକ
 ଶମାକର ଦୋଷ ବୋଲି କରଇ ରଜା ଶୋକ । ୩୦୩ ।
 ବହୁତ ପୁରସର କହନ୍ତି ଦେବକାର ତନୁ
 ଆମ୍ବର ପୁଷ୍ଟକୁ ଦୋହିତା ଦିଲ୍ଲୁ ତେଣୁ ଦୋଷ ଯେ ନ ଦେନୁ । ୩୦୪ ।
 ଆମ୍ବର ବନ୍ଧୁତୁ ହେଲକୁ ଯୁଗତେ
 ସଦାଶିବଙ୍କ ବର ପ୍ରାପତ ହୋଉ ତୋତେ । ୩୦୫ ।
 ପୁଗେ ପୁଗେ ଥିବୁ ତୁ ଅମର ତନୁ ଧରି
 ତେବେ ସେ କାରତ ସିନା ରହିବ ଆମ୍ବର । ୩୦୬ ।
 ବର କନ୍ୟାକୁ ଆଶିଷ ଦିଅନ୍ତି ରଷ୍ଟମାନେ
 ନତ୍ର ନର ନାଶ ଯେ ଦେଖନ୍ତି ଆନନ୍ଦ ମନେ । ୩୦୭ ।
 ବିରୂଚନ୍ତି ସୁନ୍ଦର କୁମର ରୂପରାଶି
 ବରକୁ କନ୍ୟା କନ୍ୟାକୁ ବର ଯେ ସାଦ୍ଵିଶି । ୩୦୮ ।
 ବିଧାତା ନିଷାଣ ନୂହଇ ଯେ ଆନ
 ଯାହାକୁ ଯେମନ୍ତ ସେ କରଇ ଭିଆଶ । ୩୦୯ ।
 ପେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ରାଜାର ଯେତେ ରଣୀ
 ବର କନ୍ୟାକୁ ଅର୍ଦ୍ଧ ସେ ଦିଅନ୍ତି କାମିନା । ୩୧୦ ।
 ଅନେଶ୍ଵର ପୁରକୁ ବର କନ୍ୟା ଗଲେ ଦେନି
 ମଙ୍ଗଳ ହୃଳହୃଳ ଦିଅନ୍ତି ସକଳ କାମିନା । ୩୧୧ ।
 ପ୍ରେକ ପତେ ବେନି ଜନେ କରନ୍ତି ଭୋଜନ
 ବେତଣ ଅଛନ୍ତି ଯେ ସକଳ ପରିଜନ । ୩୧୨ ।
 ଆଶ୍ରୋବନ ସାରିଣ କର୍ପୁର ତାମ୍ଭୋଳ ଖାଇ
 ଯିବାକୁ ଉଦବେଶ ସେ ସୁବେଶ ହୋନ୍ତି ତହିଁ । ୩୧୩ ।
 ତାଳଧୂଜ ରଥ ଆରୋହି କାମପାଳ
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ ବିଜେ କଲେ ମଦନ ଗୋପାଳ । ୩୧୪ ।

ସାତବଂଶ ଯାଦବଙ୍କ ଘେନୀ ଦାରିକାକୁ ବିଜେ
 ଠମକ ନିଶାଣ ଦମାଲୁ ଭେଣ୍ଟ ବାଜେ । ୩୧୪ ।
 ରହମପୁ ରଥେ ଯେ ବର କନ୍ୟା ବନ୍ଧୀ
 ଗଗନୁଂ ଚନ୍ଦ୍ର କି ପଡ଼ିଲୁ ପୃଥିରେ ଖସି । ୩୧୫ ।
 ହୁଳହୁଳ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଅନେକ ସଧବା ବନିତା
 ଅମର ଅପନ୍ତରୀ କିନ୍ତୁ ନୃତ୍ୟରେ ଉନମତା । ୩୧୬ ।
 ଆଲମ୍ ପାଠଛୁଷ ଉତ୍ତର ବିତପନ
 ଉଗ୍ରପେନ ଆଗେ ଘେନାଇ ଯଉଭୁକ ଦୁବ୍ୟମାନ । ୩୧୭ ।
 ବାଟରେ ପୁଆଂଇ ଅଇଲେ ସଦାଶିବ
 ଦ୍ଵାରିକା ପୁରେ କଲେ ଅନେକ ଉଛୁବ । ୩୧୮ ।
 ମଙ୍ଗଳ ହୁଳହୁଳ ଜପ୍ତେ ଜପ୍ତେ ଘୋଷି
 ଅର୍ଦ୍ଧ ବନାବନ୍ତି ଯେ ଦାରିକା ପୁର ବାସୀ । ୩୧୯ ।
 ବର କନ୍ୟା ଦେଖି ଯେ ଅନେକ ହରଷ
 ଶୁଭ ମଙ୍ଗଳର ବେଳେ ଆସି ନବରେ ପ୍ରବେଶ । ୩୨୦ ।
 ଅଷ୍ଟ ପାଠବଂଶୀ ମୁଳେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟର ଯେତେ ବାମା
 ବର କନ୍ୟା ଦେଖିଣା ଉତ୍ସାହ ସବ୍ବ ରାମା । ୩୨୧ ।
 କନ୍ୟାକୁ ପରଶଂସା ସେ ଯେ କରନ୍ତି ବହୁତ
 ଧନ୍ୟ ତୋହୋର ପିତା ଧନ୍ୟ ତୋହୋର ମାତ । ୩୨୨ ।
 ଧନ୍ୟ ପୈ ଦାରିକା ପୁର ଶୋଘ୍ର ଦିଶି
 ଧନ୍ୟ ବିଧାତା କେତେକାଳ ଗଢ଼ିଲୁ ତୋତେ ବସି । ୩୨୩ ।
 ଧନ୍ୟ ହୋଇଲାଇ ଯେ ଆମ୍ବେ ଦେଖିଲୁଂ ବେନି ତୋଳେ
 ଧନ୍ୟ ଅନିରୁଦ୍ଧ କନ୍ୟାକୁ ଧଳିଲୁ ତୁମ୍ଭ କୋଳେ । ୩୨୪ ।
 ଧନ୍ୟ ଯେଉଁଣ ରାଜେୟ ହୋଇଲୁ ଉତ୍ତପତ୍ତ
 ଧନ୍ୟ ତୋର ପୁଣ୍ୟ ସାଦୃଶେ ପାଇଲୁ ପୈ ପତ । ୩୨୫ ।
 ଧନ୍ୟ ରେ ସୁନ୍ଦର ଧନ୍ୟ ଶୋଘ୍ର ତୁମ୍ଭ ଦିଶୁ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭ କୁରଙ୍ଗୀ ବଳ ନପୁନ ପ୍ରକାଶୁ । ୩୨୬ ।

ଧନ୍ୟ ତୋହୋର କବଶ କୃଷ୍ଣ ଗୁମର ନୋହେ ସରି
 ଧନ୍ୟ ସେ କୁସୁମ ଅଛଇ ଆବୋରି । ୩୨୮ ।
 ଧନ୍ୟ ନାସା ତୋହୋର ତିଳକୁସୁମ ଜାଣି
 ଧନ୍ୟ ତୋ ଦନ୍ତପନ୍ଥ ଡାଳିମ୍ବ ଶାଜେ କି ମାଣିକ୍ୟ ରସାଣି । ୩୨୯ ।
 ଧନ୍ୟ ବଧୁଲୀ ଅଧର ଧନ୍ୟ ତୋ ଭ୍ରୂଲତା
 ଧନ୍ୟ ବେନି ଶ୍ରବଣରେ ସାର କାପ ଶୋଉତା । ୩୩୦ ।
 ଧନ୍ୟ ବଶିଷ୍ଠଙ୍କ କମ୍ବୁକଣ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତେ
 ଧନ୍ୟ ତୋ କୁଚ ବେନି କଶ୍ମୁ କୁମୁ ପ୍ରାପ୍ତେ ଶୋହେ । ୩୩୧ ।
 ଧନ୍ୟ କଟିଶ୍ଵର ଡମ୍ବରୁ ସାଦ୍ରୁ ଶି
 ଧନ୍ୟ ବେନି ଜାନୁ ଉଲଟ ରମ୍ବା ରସ । ୩୩୨ ।
 ଧନ୍ୟ ତୋ ପାଦ ଅଙ୍ଗୁଳ ଚମ୍ପା କଢି ଜାଣି
 ଧନ୍ୟ ସେ ପୟୁର ଅଳତା ଅରୁଣ ତେଜ ଜଣି । ୩୩୩ ।
 ଧନ୍ୟ ସୁକୁମାରୀ ଧନ୍ୟ ତୋ ରୂପ ଶୋଭ
 ଧରଣୀଧର ପ୍ରିୟା ଉପମା ହେବ ଅବା । ୩୩୪ ।
 କେ ବୋଲଇ ସାବିଶୀ ପ୍ରେ ବ୍ରହ୍ମାର ବନତା
 କେ ବୋଲଇ ପାବଣୀ ପ୍ରେ ହେମବନ୍ତର ଦୋହିତା । ୩୩୫ ।
 କେ ବୋଲଇ ଶରୀ ପ୍ରେ ଇନ୍ଦ୍ରର ପାଠରଣୀ
 କେ ବୋଲଇ ଗ୍ରୟା ପ୍ରେ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଘରଣୀ । ୩୩୬ ।
 କେ ବୋଲଇ ବୃଦ୍ଧମତ ଭରିଯା ତାର ପ୍ରେ ଅଟଇ
 ରମ୍ବା ଉବ୍ରଣୀ ମେନକା ପ୍ରେହାକୁ ସରି ନୋହି । ୩୩୭ ।
 କେ ବୋଲଇ ତୁମ୍ଭେ ନ ଜାଣ ଗୋ କିଛି
 ପ୍ରେହାର ରୂପକୁ କେହି ସମ ଯେ ନ ଗଛି । ୩୩୮ ।
 ଦେବକୀ ଯଶୋବନ୍ତୀ ଯେ ବହୁତ ହରଷ
 ନାତି ନାତୁଣୀବନ୍ଧୁ ଦେନ ଆପଣା ପୁରରେ ପ୍ରବେଶ । ୩୩୯ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧ ବନ୍ଦାବନ୍ତୀ ଯେ ସକଳ କାମେନା
 ଆଶୀର୍ବଦ କଲ୍ପାଶ କରନ୍ତି ସମସ୍ତ ଜନମା । ୩୪୦ ।
 ପୁରେ ପୁରେ ଚହଳ କହିଛ କି ପାର
 ବର କନ୍ତା ଦେଖି ଆସନ୍ତ ନାହିଁ ନର ନାଶ । ୩୪୧ ।

ରାମକୃଷ୍ଣ ବିଜପ୍ରେ ଯେ ସମ୍ବବ୍ଧ ଆସ୍ତାନେ
 ଆବର ଅଛନ୍ତି ଦେବରଷ୍ଟି ବ୍ରହ୍ମଶିର ରଜରଷେମାନେ
 ଅପରଶ୍ଵର କିନ୍ତୁ ଯେ ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇ
 କେ ତାଳ ମୁଦଙ୍ଗ ବେଶୁ ସାଶା ବାଦ୍ୟ ବାଇ । ୩୪୩ ।
 ଚତୁର୍ଥ ଦିନେଶ ଯେ ଚଉଠି ବିଧୁ ସାରି
 ବେଶ ଶ୍ରୀମତୀଆରେ ବସିଲେ ବ୍ରହ୍ମରୂପୀ । ୩୪୪ ।
 ଯଥାବିଧୁ କର୍ମ ସାରି ବର କନ୍ୟା ଗଲେ
 ଅନେକ ପୁରଣ ତହିଁ ହୃଦୟକ ଦିଲେ । ୩୪୫ ।
 ବିଭବିଧୁ ବଜାଇଣ ମୁନିମାନେ ଗଲେ
 ଯେ ଯାହାର ଆଶ୍ରମେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୩୪୬ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରପ୍ରେ ପୁଜା କଲୁ ଯାହା
 ଖୋକାପ୍ରେ ଅନୁସରି ବଶାଣିଲୁ ତାହା । ୩୪୭ ।
 ପ୍ରେ ସେ ମଧ୍ୟପଦା ଅମୃତ ରସ ସାର
 ଆହୋ ପ୍ରାଣୀମାନେ ପ୍ରେକମନେ ଶ୍ରବଣ ଯେ କର । ୩୪୮ ।
 କଳିକାଳ ଘୋର ପ୍ରେ ହୋଇଲାକ ଆସି
 ରାମ ନାମ ଧର ନ ବାଧୁକ କାଳ ପାଶି । ୩୪୯ ।
 ରାମ ନାମ ବ୍ରହ୍ମ ବେନି ଯେ ଅକ୍ଷର
 ରାମ ନାମ ମୋର ମନୁ ନୋହିବ ବିଯର । ୩୫୦ ।
 ଭୁଲୁଷାର ବଜ୍ଜିଭୁ ହୃଦରେ ମୋର ଥାଉ
 ରାମ ନାମ ପୁମର ସାରୋଳା ଦାସ ଗତ ମୁକତି ପାଉ । ୩୫୧ ।

॥ ୭୫୩ ॥

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଳରମଙ୍ଗ ବିଦ୍ୟା ପଠନ

ବଇବସୁତ ମନୁ ପୁଞ୍ଜାକଲେ ଅଗସ୍ତିଂକ
 ଭେ ମହାମୁନି ମୋତେ କହିବା ଯେଉଣିକି । ୧ ।
 ଶ୍ରାନ୍ତାର୍ଥୀଙ୍କ ରଙ୍ଗାବତାର ଯେ ଦ୍ୱାପରେ
 ଜନମିଲେ ମାଧବ ଦେବକୀ ଉଦରେ । ୨ ।
 ରୋହିଣୀ ଉଦରେ ଯେ ମାଳାମୟର ଉଚିତପତ୍ରି
 ବାକୁତ ଖେଳରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଗୋଗୋଷ୍ଠେ ରହନ୍ତି । ୩ ।
 ପାଠ ପଢିବାର ନିମନ୍ତେ ଯୋଗେଶ୍ଵର
 ଖେଳନ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ଦେବ ଅବନ୍ତି ନାମେ ପୁର । ୪ ।
 ବିଦ୍ୟାବର ବ୍ରାହ୍ମଣ ନାମେ ଶାନ୍ତିପନି
 ପାଠ ପଢାନ୍ତି ସେ ବାଳଶିଳାମାନନ୍ତ ଦେନି । ୫ ।
 ତାହାଂକର ମନ୍ଦରେ ପ୍ରବେଶ ବେନି ଭାଇ
 ନିରୋପନ୍ତ ଶାନ୍ତିପନି ବ୍ରାହ୍ମଣ ମୁଖ ରୂପିଂ । ୬ ।
 ପର୍ବତନ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବାହିଯେ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ କେବଣ ଦେଶୀ
 ଦେବ କୁମାର ପ୍ରାପ୍ୟେ ତ ଅବୟବ ଦିଶି । ୭ ।
 ଶୁଣି ବିପ୍ରଂକୁ ସମାସ୍ୟା ଦିଅନ୍ତି ମାଳାମୟର
 ଆମ୍ବର ଶାସନ ମଧୁବନ ନଗପୁର । ୮ ।
 ଆଦି ଯଦୁବଣେ ଯଦୁ ନାମେ ରୂପି
 ଯଦୁବର ନନ୍ଦନ ସୁରଥ ବୋଲି ଶିଷ୍ଟି । ୯ ।
 ସୁରଥର ନନ୍ଦନ ଯେ ବଇଷ୍ଣୁବ ଚନ୍ଦ୍ରକଣ୍ଠ
 ତରୁଣ ତେଜ ବୋଲି ତାହାଂକର ସନ୍ତୁତି । ୧୦ ।
 ତରୁଣ ତେଜଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଅଟଇ ସୁଦେବ
 ତାହାଂକର ନନ୍ଦନ ଅଟଇ ବସୁଦେବ । ୧୧ ।

୫। ପାଠ ପଢାନ୍ତି ସେ ବାଳକ ପିଲମାନ ଦେନି । (ଛ,ଛ)

୬। ନିରୋପନ୍ତ ଶାନ୍ତିପନି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦଲ ରୂପିଂ । (ଟ,ଟ)

ଭୋ ଦେବ ପଣ୍ଡିତ ଭୁନ୍ମେ ପରୁରିଲ ଯାହା
 ବସୁଦେବ ନନ୍ଦନ ହରି ବଳଶମ ବୋଲି ତାହା । ୧୨ ।
 ନିରାକାର ବଂଶେ ଜାତ ଦେବଙ୍କ ଗୋହଣୀ
 ସଞ୍ଚ ସାବିଷ୍ଠୀ ଅଟନ୍ତ ସେ ବେନି ଭୃଷେଣୀ । ୧୩ ।
 ଯେହାଂକର ମାତା ଯେତୁକବଳା ପାଦଙ୍ଗ
 ତାହାଂକ ଉଦ୍ଧରୁ ଆମ୍ବେ ବେନି ଉତ୍ତପ୍ତି । ୧୪ ।
 ଅଂଶ ଅବତାର ଆମ୍ବେ ଭରତର ଅର୍ଥ
 ପୁଣି ପୁଣି ଉପୁଜୁଂ ଯେ ଦୁହିଂକର ଗର୍ଭଗତେ । ୧୫ ।
 ଗୋପାଳ ଦେଶ ହାଦେ ମଥୁର ନଗପୁର
 ଶାହାସ୍ତ୍ର ସଙ୍ଗତ ନାହିଁ ଅପାଠେକ ସେହି ଦୂର । ୧୬ ।
 କୁଞ୍ଚାନ ବାସେ ଆମ୍ବେ ପତିଲୁ ବେନି ଜନେ
 ବେଦ ବିଦ୍ୟା ନ ଜାଣୁ ନ ଶୁଣୁ ବେନି କର୍ଣ୍ଣେ । ୧୭ ।
 ଧର ଧର ମାର ମାର ଛନ୍ଦ ବନ୍ଧ କଥା
 କତା ଦୁମୁର ଅନରୂପେ ସେହି ମତା । ୧୮ ।
 କୁଞ୍ଚନ ହାଥେଣ ପତିଲ ପାଣି ଦୁବନ୍
 ମୁଖ୍ୟ ସଭରେ କି ପଣ୍ଡିତ କରଇ ଭବ । ୧୯ ।
 ଗାନ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଆମ୍ବେ ମୁଖ୍ୟ ହୋଇବୁଂ କେମନ୍ତେ
 ବୁଲୁ ଦେଶାନ୍ତରେ ପାଠ ସିଦ୍ଧ ଅର୍ଥ । ୨୦ ।
 ମାତା ପିତା ତେଜିଲୁ କୁଳ ଗୋତ୍ର ଗ୍ରାମ
 ତୋହୋର ଦୟା କଲେ ଆମ୍ବେ ହୋଇବୁଂ ରୁଟ ଧର୍ମ । ୨୧ ।
 ବିନୟ ଭାବେ ଦେବ ବାକ୍ୟ ଯେ ଉକାରୁ
 ଦେଖି ଦୟା କଲେ ପଣ୍ଡିତ ଭାଗ୍ୟ ଗୁରୁ । ୨୨ ।

- ୧୨। ଭୋ ପଣ୍ଡିତ ଭୁନ୍ମେ ପରୁରିଲ ଯାହା ।
 ବସୁଦେବଙ୍କର ନନ୍ଦନ ହରି ବଳଶମ ବୋଲି ଥାମ୍ବେ ବେନି ଭର । (ୟ,ଖ)
 ୧୩। ଗୋପାଳ ବଂଶେ ଜାତ ମଥୁର ନଗପୁର ।
 ଶାହାସ୍ତ୍ର ସଙ୍ଗତ ନାହିଁ ଗୋମ୍ବେକ ସେ ପୁର । (ଶ,ଟ,ର୍ର,ଷ୍ଟ)

ବାବୁ ପାଠକୁ ଯେବେ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଲା ତୁମ୍ଭର
 ତୁମ୍ଭେ ପାଠ ପଢି ଯେବେ ମୋହୋର ଗୃହର । ୨୩ ।
 ଶାନ୍ତିପନ୍ଦି ବିଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା ଗୁରୁତ୍ୱ ହରଇ
 ପୁଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ପାସୋରିଲା କେଣବ ମୁଖ ଗୃହିଂ । ୨୪ ।
 ରହିଲେ ବେନି ଭ୍ରାଥେ ଶାନ୍ତିପନ୍ଦିର ଘରେ
 ବିଦ୍ୟା ଆରୋପଣ କରାଇଲେ ଦୁଃଜବରେ । ୨୫ ।
 ଶ୍ରୀଅଳା ଲିଙ୍ଗ ଗୁରୁ ଦିଲେକ ଆଗରେ
 ଦେଖିଣ ଶିଖିଲେ ଯେ କୃଷ୍ଣ ବଳେବରେ । ୨୬ ।
 ବାକ୍ୟଦେବୀ ଅଠନ୍ତି ବଜ୍ରଶି ଯାହାର
 ବିଦ୍ୟା ଶିଖିବା ଅବା କେତେକ ମାତ୍ରର । ୨୭ ।
 ଦୁଃଖପୁଣ ଗୁରୁଦେବ ଲିଙ୍ଗିଲେକ ଫଳା
 ତାହା ଦେଖି ଶିଖିଲେ ଦେବଙ୍କ ବେନିବଳା । ୨୮ ।
 ଚଉତ୍ତିଂଶ ଅକ୍ଷର ପୂଣ ବାରହିଂ ଯେ ମାତ୍ରା
 ଦେଖି ଶିଖିଲେ ସ୍ଵାମୀ ଧାର୍ମିକ ବୁଦ୍ଧିବନ୍ଦା । ୨୯ ।
 ସିଙ୍କ କଂ କଥ ହ କୁ କୁ କୁ କୁ କୁ କର୍ଯ୍ୟ ହର୍ଷ
 ଶିଖିଲୁନି ଗୁରୁ ହେ ଆବର କି ପାଠ କହ । ୩୦ ।
 କୁ ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଅଂଶ ଯୋଗ
 ଯେତେକ ଗୁରୁ ହେ ହୋଇଲକ ଘୋଗ । ୩୧ ।
 ଚଉତ୍ତିଂଶ ଅକ୍ଷର ଯେ ଚଉତ୍ତିଂଶ ଫଳା
 ଯେତୁକା ଦିନକେ ଲିଙ୍ଗ ପଢିବା ହୋଇଲୁ । ୩୨ ।
 ଗୁହିଂଲ ମାତ୍ରକେ ଶିଖିଲେ ଦେବ ବନା
 ସାଧୁଲେ ଶିଳୋକ ନ ଦେଖି ନ ଚିହ୍ନା । ୩୩ ।
 ଯେମାନ ସାଧ ହୋଇଲ ଦିବସ ଯେ ତନି
 ଦେଖିଣ ଆଣ୍ଟିଯ ହୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶାନ୍ତିପନ୍ଦି । ୩୪ ।

୨୮ ପ୍ରଥମରେ ଲେଖିଲେ ତାଂକୁ ଯେ ଶ୍ରୀଅଳା

ନିଶ୍ଚାସକେ ସାଧ କଲେ ଦେବଙ୍କର ବଳା । (କେତେକ ପୋଷ୍ଟ)

୩୨୧ ପଞ୍ଚାଶ ଅକ୍ଷର କୋଣ୍ଡପୈ ଯେ ଫଳା । (ଞ୍ଚ)

୩୨୨ ଚଉତ୍ତିଂଶ ଅକ୍ଷର ସମ୍ମଦଶ ଫଳା । (ଞ୍ଚ)

ଓଡ଼ିଆ ତେଳଙ୍ଗା ନାଗେଶ୍ଵର ଦକ୍ଷିଣୀ
 କନାଉଜିଆ ମରହଠିଆ ରୁରୁଲେଖା ଖାଂଜଣୀ । ୩୫ ।
 ଶାର ଚୀର ମହାଚୀର ଦ୍ରାବିନ୍ଦ ମହାଶ୍ରାବ
 ଡାହାଳ ବେଳୁଉଳ ଯେ ପଞ୍ଚମ ରେଖା । ୩୬ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଉଛିମା ପଛିମା ମନ୍ଦାର କାଉଂଶ ଭାରତ
 ଭାଷା ଉପଦେଶ କଲେକ ଶ୍ରାପତି । ୩୭ ।
 ଘେକାଦଶ ଅଷ୍ଟର ଭାଷା ଚଉଷଠି
 ନବ ଦିବସେ ଲେଖି ବିଦ୍ୟା ତାଳି ପଢି । ୩୮ ।
 ବତ୍ତିଶ ଦିବସେ ଘେମାନ ସର୍ବ ପଢି
 ଦରତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ତୁଳେ ପୀରତ ଦେବ ହର । ୩୯ ।
 ଶାନ୍ତିପନ୍ଥ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଅଟନ୍ତି ସେ ଶିଷ୍ଟ
 ତାହାଙ୍କରେ ଅନେକ ଭାବ ଦେବ ହୃଷିକେଶୀ । ୪୦ ।
 ଅଷ୍ଟର ବିଦ୍ୟାଗୁରୁ ଯେତେ କହିଥୁଲେ
 ବତ୍ତିଶ ଦିବସେ ସେ ଯେ ସବୁ ସାଧ କଲେ । ୪୧ ।

- ୩୫। ଓଡ଼ିଆ ତେଳଙ୍ଗା ନାଗେଶ୍ଵର ଦ୍ରପତି
 କନାଉଜିଆ ପଛିମା ଗଉଜିଆ ଗାଘେଣୀ ।
 ଓଡ଼ିଆ ତେଳଙ୍ଗା ନାଗେଶ୍ଵର ରୁ ଦ୍ରପତି
 କନାଉଜ ଆଶାହରଣ ଗଉଜିଆ ଉଛାଣି । (ଖ)
- ୩୬। ସଂସ୍କାର ଦେବଭାଷା ପିଶାଚୀ ଦମନିକ ଭାଷା
 ପଢନ୍ତି ବିଦ୍ୟାମାନ କେ କରିବ ଲେଖ ।
 ଶାର ଚୀର ମହାଚୀର ମହା ମହା ସାଙ୍ଗ
 ଡାହାଳ ବେଳୁଉଳ ଘେ ସେ ପଞ୍ଚମ ଲେଖ ।
- ୩୭। ବଙ୍ଗ ମନ୍ଦାର କାଉଂଶ ଭାରତ
 ଭାଷା ଉପଦେଶ କଲେକ ଶ୍ରାପତି । (ଙ୍କ)
 ଦକ୍ଷିଣୀ କାଉଂଶ ଯେ ମନ୍ଦାର ଭାରତ
 ଭାଷା ଉପଦେଶ କଲେ ଦେବ ଶିଶ୍ପତି । (ଚ)
- ୩୮। ଉପଦେଶ କଲେ—ଶିକ୍ଷା କଲେ ।

ତଥଃ ବେଦବାକ୍ୟ ଯେ ଦେଖାନ୍ତି ଶାନ୍ତିପଦି
 ବେଳେ ଗୁରୁ ପଢ଼ିଲେ ହୃଦେ ତାହା ଦେନି । ୪୧ ।
 ରୁକ ଯଜ୍ଞ ସାମ ଅଥବା ରୂପିବେଦ
 ଲକ୍ଷେ ମହାମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲେ କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବ । ୪୨ ।
 ନବ ଅନ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ଫଳ ଗ୍ରହ ପାଞ୍ଜି
 ଯେମାନ ଶିଖିଲେ ଅଷ୍ଟ ଦିବସର ମହି । ୪୩ ।
 ତିଥି ବାର ନଷ୍ଟି ଗ୍ରହ କରଣ ଚନ୍ଦକଳା
 ରବି ଅଂଶ ରତ୍ନଶାସ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରପବନ ମେଲା । ୪୪ ।
 କାମ ଲୋଭ ଆରତୀ ରତ୍ନଶାସ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟା
 ସ୍ରୁତନ ମୋହନ ବଣ୍ୟ ଉକାଟନ ଗୁଡ଼ିକ ଅଞ୍ଜନ ମନ୍ତ୍ର ହିତା । ୪୫ ।
 ଯୋଗ ବ୍ରହ୍ମ ବିକାଳ ଗାରୁଡ ମହାମନ୍ତ୍ର
 ଯେମାନ ସାଧ କଲେ ଯେଗାର ଦିନ ଅନ୍ତେ । ୪୬ ।
 ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଶ୍ଵୁତ୍ତ
 ବାକ୍ୟଦେଖ ବିଦ୍ୟା ଆଦି କରି ଶିଖିଲେ ନବରତ୍ନ । ୪୭ ।
 ଚଉଦ ବିଦ୍ୟା ଆଦି କରି ଚଉଷଠ ବିନାଶ
 ଧନୁଶର ଉତ୍ତପତ୍ତି ଫଳା ଯେ ଆତଣ । ୪୮ ।
 ଛେଦ ତେଦ ମନ୍ତ୍ର ଦୁମରନ୍ତେ ଦେବଶର
 ଉଦେକ ବିଦ୍ୟା ସାଧ କରାଇଲେ ପଣ୍ଡିତ ଭଗ୍ୟବର । ୪୯ ।
 ଯେମନ୍ତେ ପାଞ୍ଚ ସହସ୍ର ବିଦ୍ୟା ଚଉଷଠ
 ଦେଖି ଶିଖିଲେ ସାଧିଲେ ବିଦ୍ୟା ନବ କୋଟି । ୫୦ ।
 ବଲବସୁତ ମନ୍ତ୍ର ପୁଞ୍ଜାକଲେ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମହାମୁନି
 ଯେ ବିଦ୍ୟାମାନ କାହିଁ ପାଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶାନ୍ତିପଦି । ୫୧ ।
 ମୁକୁଳା ଦିଜବର ହୋଇ ସକଳ ବିଦ୍ୟା ସାଧ
 ମଞ୍ଚ ଭୁବନେ ଜନ୍ମ ହୋଇ କେଉଣ ଗୁରୁ ବୋଧ । ୫୨ ।

୪୧। ବେଳେ ଗୁରୁ ପଢ଼ାଇଲେ ହୃଦେ ସେହି ଦେନି । (୪)

୪୨। ତଦ ଅନ୍ତେ ନେୟାତି ଶାସ୍ତ୍ର ଅରମ୍ଭ କରନ୍ତି

ନବଗ୍ରହ ଗୋରର ଷ୍ଟାଟାଦ ଫଳ ଚିନ୍ତି । (୫)

୪୩। ତଦ ଅନ୍ତରେ ଯେ ନବଗ୍ରହ ପାଞ୍ଜି । (୫.୦)

ସେ ଶାନ୍ତିପଦିର ମହିମାଂ ମୋତି କହିବା ମୁଣ୍ଡ ହେ
ନାରୀଯୁଗାଂକ ଗୁରୁ ସେ ହୋଇଲା ଦୁସହ ସନ୍ଦେହେ । ୫୪ ।

ଶୁଣ ହେ ଯୋଗେଶ୍ଵର ବଦୟୁନ୍ତ ଉପାବନ୍ତ
ପୂର୍ବେ ଶାନ୍ତିପଦି ହୋଇଅଛି ଜାତ । ୫୫ ।

ବୃଦ୍ଧାଥକେ ସତ୍ୟଯୁଗେ କଉଣିକ ନାମେ ବ୍ରହ୍ମା
ରୁଦ୍ରେ ବିବାହ ସେ ହୋଇଲେ ମହାତମା । ୫୬ ।

ଯୋଗେଣ ବ୍ରହ୍ମା ସେ ପୁରୁଷେକ ଭିଆଇଲା
ଦେବ ଗୋଲେଖ ବୋଲି ନାମ ତାହାର ଦିଲା । ୫୭ ।

ପ୍ରତ୍ଯେ ବ୍ରହ୍ମବେଶ ସେ ପାଇଲା ମନ୍ତ୍ର କଳା
ବେଦ ଶାହାସ୍ତ୍ର ଉଚି ସେ ଆକାଶକୁ ଗଲା । ୫୮ ।

ଭୟେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ନ ରହିଲେ ଆକାଶେ
ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ତେଜି ପଣିଲେ ହଟକେଶ୍ଵର କରିଲାସେ । ୫୯ ।

ଦିନେ ସେ ଶିଶୁରେ ଅଇଲେ କରିଲାସୁଂ ସ୍ଵର୍ଗବାସେ
ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋଲେକ ହୋଇଛି ଆକାଶେ । ୬୦ ।

ଶିଶୁର ଦେବତାନ୍ତ ବସ ବୋଲି ନ ବୋଇଲା
ପରପ ଯୋଗୀ ବୋଲି ବହୁତ ଝିଂଦାସିଲା । ୬୧ ।

ବ୍ରହ୍ମା ସେ ଅଟଇ ନବ ସୃଷ୍ଟି କରତା
ଧାତା ସେ ଅଜୀତ ପୁରୁଷ ବିହନ୍ତା ବିଧାତା । ୬୨ ।

ଯେକା ବିଧାତା ସେ ବ୍ରହ୍ମହିଂ ଜାଣଇ
ଆଉମାନନ୍ଦ ମୁଂ ରୂପ ପ୍ରାୟେ ମଣଇ । ୬୩ ।

୫୧୧ ଯୋଗେଣ ବ୍ରହ୍ମା ସେ ରୂପକୁ ଭିଆଇଲା । (ଟ,ଞ୍ଜ,ର୍ଷ)

୫୧୨ ଯୋଗେଣ ବ୍ରହ୍ମା ସେ ଗୁରୁ କର ଭିଆଇଲା । (ଚ,ତି)

୫୧୩ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଭାଷି ସେ ଆକାଶକୁ ଗଲା । (ଛ,ତି)

୫୧୪ ବିଧାତା ବୋଲିଶ ଯେ ସକଳ ସୃଷ୍ଟି କର୍ତ୍ତା

ସୃଷ୍ଟି ବିହବାରୁ ନାମ ବିହନ୍ତା ବିଧାତା । (ଷ)

୫୧୫ ଯେକାଦେବ ମୁହଂ ବ୍ରହ୍ମାକଙ୍କ ସେ ଜାଣଇ

ଆଉ ଦେବତାମାନନ୍ଦ ମୁଂ ଯେ କାହିଂରେ ନ ଗଣଇ । (କ,ତି)

ଅନେକ ମତେ ଭର୍ତ୍ତା ହରଂକୁ ସେ ବୋଲି
 ଆସ୍ତାନକୁ ଉଠନ୍ତେ ସେ ହରଂକୁ ଦିଲ୍ଲ ପେଲି । ୭୪ ।
 ଚଳଥା ଦିଲା ସେ ଯେ ଭୁଜେ ଭୁଜ ପଡ଼ିତାଳେ
 ଉତ୍ତି ଶିଶୁରେ ଯାଇ ପଢ଼ିଲେ ଅଗାଦ ଜଳେ । ୭୫ ।
 ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ସେ କୋପେ ରୁଦ୍ରଦେବ
 ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତାଙ୍କ ତହିଁ କୋପ କଲେ ସଦାଶିବ । ୭୬ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ସିନା କଲ୍ଲ ତାହାର କିଷ ଦୋଷ
 ଧାତାର ପ୍ରସାଦେ ଯେ ଆମ୍ବେ ତଜିଲୁଁ ଆକାଶ । ୭୭ ।
 ପିତାଙ୍କ ଶାପ ସେ ଦିଲେ ବଇରାଗେ
 ଯାଅ ରେ ବ୍ରହ୍ମା ଅପୂଜା ହୋଇଣ ଥାଅ ତନି ସ୍ଵର୍ଗେ । ୭୮ ।
 ଗୋଲକ ପୁରୁଷ ନୟ ଆକାଶେ କଳ୍ପ ରାଜା
 ତୋହୋରେ ଦେବତାପ୍ଯେ କେହି ନ ପାଇଲେ ପୂଜା । ୭୯ ।
 ସୋଦରମାନଙ୍କ ଅପୂଜ୍ୟକ କଳୁଟି ଅସ୍ତବେ
 ମାନବ ମାତ୍ରକ ତୋତେ ନ ପୂଜନ୍ତୁ ପ୍ରେବେ । ୮୦ ।
 ବଇରାଗେ ଶାପ ଯହିଁ ଦିଲେକ କପାଳୀ
 ତେଣୁ ସେ ବ୍ରହ୍ମା ଅପୂଜ୍ୟ ହୋଇଲ ତନି ପୁଣୀ । ୮୧ ।
 ରୁଦ୍ରଂକର ଶାପେ ଯେ ଜଗତର ପିତା
 ଦେବ ମାନବେ କେହି ନୋହିଲେ ପୂଜନ୍ତା । ୮୨ ।
 ମନୁକଳ୍ପ ପରିୟନ୍ତେ ଅପାର ବହିଗଲ
 ସଦାଶିବର ଶାପେ ଧାତା ଅପୂଜ୍ୟକ ମୋଇଲା । ୮୩ ।
 ପୂଜା ପାଇବା ନିମନ୍ତେ ଦେବ ବେଦପତି
 ସୁଦେବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଘରେ ହେଲେ ଉତ୍ତପତ୍ରି । ୮୪ ।
 ଶାନ୍ତି ନାମେଣ ତାହାର ଅଟଇ ଜନମ
 ତେଣୁ କରି ପିତା ନାମ ଦିଲେ ଶାନ୍ତିପନି । ୮୫ ।

୭୯୧ ବ୍ରହ୍ମା ଦେବା କଲ୍ପ କାହାକୁ ଦିବା ଦୋଷ । (୯)

୭୯୨ ଯାଅ ରେ ବ୍ରହ୍ମା ଅପୂଜା ହୋଇଣ ଥାଅ ମଧ୍ୟର୍ଗେ । (୯,୯)

୭୯୩ ସୋଦର ନ ମାନ ଯେ ଯୈମନ୍ତ କଳ୍ପ ତୁ

ଦେବଲୋକେ ନାଗଲୋକେ ମାନବଲୋକେ କେହି

ତୋତେ ନ ପୂଜନ୍ତୁ । (୯, ୯, ୯)

ବିରୁରଇ ଧାତା ମୋତେ ରୁଦ୍ର ଶାପ ଗରୁ
 ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବଂକର ମୁଂ ହୋଇବି ବିଦ୍ୟାଗୁରୁ । ୭୭ ।
 ବିଦ୍ୟାରେ ତୋଷ କରି ମନାଇବି ଦେବରଜା
 ଅନୁଗ୍ରହ କରି ମୋତେ ନାରୟଣ କରିବେ ପୂଜା । ୭୮ ।
 ତୁ ଯାହା ପୁଛା କଲୁ ଯୁଗପତି ମହାତମା
 ସେ ଶାନ୍ତିପନ୍ଦି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ପ୍ରତକ୍ଷେ ଅଟଇ ବେଦବ୍ରହ୍ମା । ୭୯ ।
 ଯାବତ କାଳ ପିତାମହ ଅଟଇ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭ୍ରାତ
 ତେଣୁ କରି ଗୁରୁପଦ ଚନ୍ଦ୍ରଲ ସ୍ଵପୁଂ ତାତ । ୮୦ ।
 ପୂଜାର ନିମନ୍ତେ କରି ସେ ସ୍ଵପୁଂ ପଦୁଯୋଦି
 ଜଗନ୍ନାଥଂକର ଗୁରୁ ହୋଇଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶାନ୍ତିପନ୍ଦି । ୮୧ ।
 ବିରୁରନ୍ତି ରୁଦ୍ର ବିଷ୍ଣୁ ଅଟନ୍ତି ଯେ ଭାଇ ବେନି
 ଅଂଶା ଅବତାର ଯେ ଅଟଇ ଦେହ ଦେନି । ୮୨ ।
 ରୁଦ୍ର ଅବତାର ଯେ ଅଟନ୍ତି ପ୍ରତକ୍ଷେ ବଳରାମ
 ଶାନ୍ତିପନ୍ଦିର ଶିଷ୍ୟ ଯେ ହୋଇଲେ ଶାହାସ୍ତ୍ର ଧର୍ମ । ୮୩ ।
 ପରମ ଆନନ୍ଦ ନାଥ ଭଗତ ବାରନିଧି
 ତଡ଼ପଠି ଦିବସ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ କଲେ ସିଦ୍ଧି । ୮୪ ।
 ଦେଖିଣ ଆଶ୍ରିଯ ହୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶାନ୍ତିପନ୍ଦି
 ବିରୁରନ୍ତି ରୁଦ୍ର ବିଷ୍ଣୁ ଅଟନ୍ତି ଯେ ଭାଇ ବେନି । ୮୫ ।
 ଗୁରୁ ବୋଲି ଅହନ୍ତିଶି କଲେ ନମସ୍କାର
 ପିତାମହ ନୋହିଲେ କି ସେ ଆନକୁ ହୋଇବ ପାର । ୮୬ ।
 ମନୁ ପରୁରଇ ଶୁଣ ଅଗନ୍ତି ମୁନି ହେ
 କଥାପ୍ରେକ ପରୁରିବା ହୋଇବା ସଦୟେ । ୮୭ ।
 କଥା ଗୋଟିପ୍ରେ ଆସି ମୋର ପଢ଼ିଲ ମନର
 ତେଣୁ କରି ପୁଛଇ ମୁଂ ଭୁନ୍ତର ଗ୍ରମର । ୮୮ ।
 ଗୋପ ପୁରୁଂ ଯାଇଂ ମଥୁରା ନଗରେ ରହିଲେ
 କଂସ ନାଶି ଉତ୍ତରେନେ ସେହି ରଜା କଲେ । ୮୯ ।
 ବରଜ କୁଳରେ ବଢ଼ି ନ ପଢ଼ିଲେ ପାଠ
 ଯଦୁ କୁଳେ ବଢ଼ନ୍ତେ ବିଦ୍ୟାକୁ ମନେ କଲେ ଉଚାଟ । ୯୦ ।

କଂସ ସୁନାମା ଯେ ଉଗ୍ରସେନଂକର ପୁଷ୍ଟ ଦୁଇ
 ଦଇବର ବଶେ ସେହି ଦୁହେଂ ନାଶ ଯାଇ । ୯୦ ।
 କଂସର ପୁଷ୍ଟ ହଂସ ତିନ୍ତକ ବେନି ଯେ ନନ୍ଦନ
 ସୁନାମାର ପୁଷ୍ଟ ଯେ ସାତୁଙ୍କ ବୋଲି ଜାଣ । ୯୧ ।
 ହଂସ ତିନ୍ତକକୁ ତ ଗଜା ଜଳିର ବୁଡ଼ାଇ
 ତାହାକୁ ସେ ମରାଇଲେ ଦେବ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୯୨ ।
 ସୁନାମାର ପୁଷ୍ଟ ଯେ ତାହାଂକର ଭଗତ
 ତାହାଠାରେ ଦୟା କରି ଥାଆନ୍ତି ଅଚୁଣ୍ଡ । ୯୩ ।
 ପ୍ରାଣ ପଞ୍ଚତୁଳ ସେହି ତାହାଠାରେ ଦେଇ
 ଅତିଅନ୍ତ ବିଶ୍ଵାସ ଯେ କରିଥାନ୍ତି ତାହାଠାଇ । ୯୪ ।
 ଯେଣେ ଯିବେ ତାହାକୁ ସେ ସଙ୍ଗରେ ଦେନିଥାନ୍ତି
 ରଥରେ ବସାଇ ତାକୁ ନଗର ବୁଲାନ୍ତି । ୯୫ ।
 ଯୈବେ ସେ ଯେ ବିଦ୍ୟା ପଢ଼ିବାରେ ଗଲେ
 ସାତୁଙ୍କ ଜେନାଂକୁ କିମ୍ପେ ସଙ୍ଗତେ ନ ନେଲେ । ୯୬ ।
 ଦେଇନ ଶପୁନେ ନ ଗୁଡ଼ନ୍ତି ସେହି କଣେ
 ଭିନ୍ନ ନ କରନ୍ତି ତାକୁ ପ୍ରଭୁ ନାରପୁଣେ । ୯୭ ।
 ତାହାକୁ ସଙ୍ଗତେ ପ୍ରଭୁ କିମ୍ପାଇ ନ ନେଲେ
 ଆପଣେ ପ୍ରଭୁ ଯେ ବିଦ୍ୟା ପଢ଼ିବାକୁ ଗଲେ । ୯୮ ।
 ଯୈବେ ସେ ରସ ବିଦ୍ୟା ପଢ଼ି ବାରେ ଗଲେ
 ତାହାକୁ କିମ୍ପାଇ ସେ ବିଦ୍ୟା ନ ଶିଖାଇଲେ । ୯୯ ।
 ଯୈଥର ଚରିତ ମୋତେ କହ ହୋ ବୁଝାଇ
 ତେଣୁ କରି ମୁହିଂ ତୁମନ୍ତ ପୁଛଇ ଗୋସାଇ । ୧୦୦ ।
 ଶୁଣିଣ ହସିଲେ ଯେ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନିବର
 ମୋହୋର ବଚନ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ନୃପବର । ୧୦୧ ।
 ଯୈତେ ଗୁପତ ଚରିତ ପୁଛା କଲୁ ମୋତେ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ କହଇ ମୁଂ ତୋତେ । ୧୦୨ ।
 ଯେତେବେଳେ ରାମକୃଷ୍ଣ ବିଦ୍ୟା ପଢ଼ିବାକୁ ଗଲେ
 ସୁନାମା ସୁତନ୍ତ ସେ ସଙ୍ଗତରେ ନେଲେ । ୧୦୩ ।

ରାମକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗତରେ ସେ ବିଦ୍ୟା ପଢ଼ୁଆଇ
 ଶୟ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟାମାନ ଶିଖିଲକ ପେହି । ୧୦୪ ।
 ଖଣ୍ଡ ବିଦ୍ୟାଠାରୁ ଧନ୍ତ ବିଦ୍ୟା ପରିଯନ୍ତେ ଯେତେ ବିଦ୍ୟା ଥିଲା
 ତାହାଂକର ସଙ୍ଗତେ ଥାଇ ସେ ସମସ୍ତ ବିଦ୍ୟା ସାଧିଲା । ୧୦୫ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ସେହି ହୋଇଲା ମହାଯୋଧୀ
 ପୈଥିର କଥା ମୁଂ ଯେ କହିଲା ସମ୍ପାଦି । ୧୦୬ ।
 ତୁ ଯେ ପରୁରିଲୁ ମୋତେ ନୃପତି ଶେଖର
 ଯାହା ପରୁରିଲୁ ଶୁଣିଲୁ କି ପୈଥିର ବିଗୁର । ୧୦୭ ।
 ଅଗନ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବିଳଂକ ରାଜନ
 ପୈଥିର ଉତ୍ତାରେ ହେଲା ଯେବଣ ବିଧାନ । ୧୦୮ ।
 ମକର ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ଯେ ଦ୍ଵାଦଶୀ ରାତ୍ରି କାଳେ
 ସ୍ଥାହାନ କରିଛେ ବିପ୍ର ଅଇଲା ସିନ୍ଧୁ ଜୁଲେ । ୧୦୯ ।
 ବାକୁତ ନନ୍ଦନ ଗୋଟି ନାମ ସନ୍ଦାସୀ
 ସେ କୁମାର ପିତାଂକ ତୁଲେ ଗୋତ୍ରାଇଣ ଆସି । ୧୧୦ ।
 ବାକୁତ ନନ୍ଦନକୁ ବିପ୍ର ଜଳ କୁଳରେ ବସାଇ
 ସମୋଦ୍ର ସ୍ଥାହାନକୁ ପଶିଲେ ଅବଗାନ୍ଧୀ । ୧୧୧ ।
 ଦୋର ନାଦେ ବାରନିଧ୍ୟ ଲହଞ୍ଚିପୈ ମାରି
 ବାକୁତ ପୁଷ୍ଟ ଗୋଟିକ ବ୍ରାହ୍ମଣର ନେଲା ହରି । ୧୧୨ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ଦେଖନ୍ତେ ହେଠବୁଡ଼ ସୁତ
 ଅଗାଦେ ପତିଲା ଯାଇଁ ଲହଞ୍ଚିର ଘାତ । ୧୧୩ ।
 ହା ହା ପୁଷ୍ଟ ବୋଲି ବିପ୍ର ପତିଲା ଯାଇଁ ଜଳେ
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଲହଞ୍ଚ ଆଣି ପକାଇଲା କୁଳେ । ୧୧୪ ।
 ଅଗାଦ ଗଭୀରେ ସେ ପତିଲା ପୁଷ୍ଟ ଗୋଟି
 ଆରେ ଆରେ ପୁଷ୍ଟ ବୋଲିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପତିଲେ ମହା ଲେଟି । ୧୧୫ ।
 ରୋବଇ ଦିଜବର ପୁଷ୍ଟର ନାମ ଧରି
 ପୁଷ୍ଟର ଗୁଣମାନ ସୁମରି ଶିରେ କର ତାତି । ୧୧୬ ।

୧୧୧, ଅବଗାନ୍ଧୀ = ଅନୁଭବ ।

କେତେକ ପୋଥରେ ଅବଗାନ୍ଧୀ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ ।

ଦାମୋଦର ଥିଲେ ଯେ ଧୋତି ପିତା ଦେନି
 କୋଳ କରି ଧରିଲେ ସେ ଗୁରୁ ଶାନ୍ତିପନ୍ଥ । ୧୧୭ ।
 ଗୁରୁଂକର ସଙ୍ଗତେ ଯେ ବାଳଶିଳା ଥିଲେ
 ଧାଇଂ ଯାଇଂଣ ପାଠ ମନ୍ଦରେ କହିଲେ । ୧୧୮ ।
 ଶୁଣିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଯେ ପଡ଼ିଲ ମୋହଗତ
 ଧଇଲେ ତୋଳି ତାଂକୁ ରାମକୃଷ୍ଣ ବେନି ଭ୍ରାଥେ । ୧୧୯ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ପାଖରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପଡ଼ିଲା ଯାଇ ମୂଳା
 କାହିଂ ଛୁଟିଲ ପଣ୍ଡା ହେ ଶେଳନ୍ତା ବାଳ ବଜ୍ଞା । ୧୨୦ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ତହିଂ କାନ୍ଦନ୍ତି ମୟୁଲୋଟି
 ଆରେ କେଣେ ଚଳୁ ମୋର ଶେଳନ୍ତା ପୁଷ୍ଟ ଗୋଟି । ୧୨୧ ।
 ଗୁରୁଂକ ବଇକୁଳ ଦେଖି କାହିଁ ଫନ୍ଦିଷେଣ
 କୋଳ କରି ଧଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ୧୨୨ ।
 କେଶବ ସମାର୍ଜନ୍ତି ହେ ଶୋକ ଛୁଟ ଗୁରୁ
 ନାଶ ଗଲା ନନ୍ଦନ ଆବର କିମ୍ବା ଶୋକ କରୁ । ୧୨୩ ।
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ପୁଷ୍ଟ ତ ପଡ଼ିଲ ଅଗାଦ ଜଳେ
 ଅଘ୍ରେଗ୍ୟ ଲିଙ୍ଗ ସେ ହୋଇଲା ତୁମ୍ଭ ବାଲେ । ୧୨୪ ।
 ଦିଜବର ବୋଇଲା ବାଉସ୍ତେ ମୁହିଁ ବଡ଼ ପାପୀ
 ପାଞ୍ଚ ପୁଷ୍ଟ ମୋର ନାଶ ଗଲେନି ଅତ୍ୟାପି । ୧୨୫ ।
 ଅପୁର୍ବିକ ଲକ୍ଷଣେ ଆବର ବ୍ରୁତ୍ତି କେମନ୍ତି
 ଛୁଟିବଇଂ ନିଜ ପ୍ରାଣ ମୋର ପୁଷ୍ଟର ନିମନ୍ତେ । ୧୨୬ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ତାଂକ ପାପେ ସେହୁ ମଳେ
 ଛୁମ୍ବେ ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରାଣୀ କଂକେ ମରଣ ଇଚ୍ଛ ଭଲେ । ୧୨୭ ।
 ଗୁରୁ ହେ ଭ୍ରେଗ୍ୟ ପୁରନ୍ଦର ଭୁବନେ ଉପୁଜିଲ
 ପାପ କରେ ତାହାକଇଂ ପ୍ରାପତ ନୋହିଲା । ୧୨୮ ।
 ପୁଣ୍ୟ ଥିଲେ ପ୍ରାଣୀ ବ୍ରୁତ୍ତି ନା ଭଲେ
 ତୁମ୍ଭର ପାତକ ନ ଜାଣିମା ଅଳପେ ନାଶ ଗଲେ । ୧୨୯ ।

୧୧୯୧ ସେ ପୁତ୍ରର ସଙ୍ଗତେ ବାଳଶିଳା ସୈକ ଥିଲା । (ଜ, ଥ)

୧୧୯୨ ଧାଇଂ ଯାଇ ଶାନ୍ତିପନ୍ଥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭରିଯା ପୁମତି ଆଗରେ କହିଲେ । (ଟ)

ତାହାର ସେତେକ ପୁଣ୍ୟ କରିଥିଲା ପୂର୍ବେ
 ତେତେକଇ ସିନା ଭୋଗ୍ୟ କରିବ ନା ପୈବେ । ୧୩୦ ।
 ସଂସାର ସାଗର ପୈଁ ଦଇବ ରଞ୍ଜନା
 ହିଂସା ଅପବାଦ ମୋହ ବନ୍ଧ ସିନା । ୧୩୧ ।
 ଯାବତି ଜୀବଂକର ମୂଳ ଜଗନ୍ନାଥହିଂ ଅଧିକାରୀ
 ଅନେକ ପ୍ରବୋଧନା କରି ଗୁରୁଂକୁ ଶାନ୍ତି କରି । ୧୩୨ ।
 ଗୁରୁ ଗୁରୁପଦ୍ମା ସେନିଶ ଜଗନ୍ନାଥେ
 ଚଳିଲେ ଜଟମୋହନ ଆଶ୍ରମ ଗୃହଗତେ । ୧୩୩ ।
 ଗୁରୁଂକୁ ସମାର୍ଜନା କରି ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବରାଜ
 ପୈକାଦଶ ଦିବସେ କରନ୍ତି ପ୍ରେତ କାର୍ଯ୍ୟ । ୧୩୪ ।
 ଦୃଢ଼ ପାରଣା ସେ ଯେ କରାଇଲେ ଗୁରୁଂକୁ
 ମାପ୍ତୁ ମୋହମାନ ହରି ଛଡ଼ାଇଲେ ତାଂକୁ । ୧୩୫ ।
 ଶାନ୍ତିପଦି ବୋଇଲେ ବାଉପୈ ମୋହୋର ସେତେକ ବିଦ୍ୟା ଥିଲା
 ତୁମ୍ଭନ୍ତ ଦିଲି ମୋହୋର ପ୍ରାନ୍ତକାଳ ହୋଇଲୁ । ୧୩୬ ।
 ଅପୁର୍ବକ ଦୋଷେ ମୁହିଂ ଯିବଳ ବାରଣସୀ
 ପାପ ଆୟ୍ଵା ପକାଇବି ପ୍ରପୂରେଣ ଖାସି । ୧୩୭ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶାନ୍ତିପଦ୍ମଂକର ଆଗେ
 କଥାପୈ କହିବୁଂ ଗୁରୁ ହେ ଶୁଣିମା ସୁବାଗେ । ୧୩୮ ।
 କାହିଂକି ଚିନ୍ତା ତୁମ୍ଭେ କରୁଅଛ ମନେ
 ପ୍ରପୂରେ ଖାସିବାକୁ କିମ୍ବା କରୁଅଛ ଧାନେ । ୧୩୯ ।
 ଥୋକେ ଦିନ ତୁମ୍ଭେ ହୋ ଥାଅ ପୈବେ ରହି
 ଆହୁରି ବିଦ୍ୟା ପଢ଼ିବାକୁ ଆମ୍ବର ମନ ହୋଇ । ୧୪୦ ।
 ତୁମ୍ଭର ବିଦ୍ୟାରେ ଆମ୍ବେ ହୋଇଲୁ ମହା ଭାର
 ତୁମ୍ଭର ଧର୍ମପୁନ ଆମ୍ବେ ଆମ୍ବନ ନ ନା ଗୁଡ଼ । ୧୪୧ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ କହନ୍ତେ ଶାନ୍ତିପଦି ଶୁଣିଲେ
 ପଞ୍ଚୁଭୂତ ଆୟ୍ଵାରେ ସେ କଥାନ୍ତି ଭୁଲିଲେ । ୧୪୨ ।
 ପୈହାଂକରେ ପୁତ୍ର କଷ୍ଟ ଯିବ ଅବା ମୋହୋର
 ପୈହାଂକର ବଚନ ମୋତେ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ଦୁଂ ଶୀତଳ । ୧୪୩ ।

ଶାକୃଷ୍ଟ କହନେ ଗୁରୁପହୀ ଯେ ଶୁଣିଲେ
 ଶାନ୍ତିପନ୍ଥ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ବଚନ ଉପିଲେ । ୧୪୪ ।
 ପୁଷ୍ପମାନେ ଯାହା ହୋ କହିଲେ ତୁମ୍ହଙ୍କୁ
 ବିରୂପିଣ କାର୍ଯ୍ୟ କର ହୋ ମନକୁ । ୧୪୫ ।
 ନ ଯିବା ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଫେରି ଥିବା ଥୋକେ ଦିନ
 ଯେବେ ନିବର୍ତ୍ତ କଲେ ବାକ୍ତତ ନନ୍ଦନ । ୧୪୬ ।
 ପୁଷ୍ପମାନଙ୍କ ଦେନି ଯେ ପାଠଶାଳାକୁ ବିଜେ କଲେ
 ସବୁ ଶିଷ୍ୟମାନ ଆସି ଗୁରୁ ପାଶେ ମିଳିଲେ । ୧୪୭ ।
 ସହପ୍ରେ ଗୁଠ ଯେ ସେହୁ ପଢାବନ୍ତି ନିତ
 ରୁଠ ମଧ୍ୟ ସାରସ୍ଵତ ଯେ ହରି ହଳପତି । ୧୪୮ ।
 ଯେମନ୍ତେ ଯେ ଥୋକାପ୍ରେକ ଦିନ ବହୁଗଲ
 ଗୁରୁଙକର ମନ କେବେହେଂ ଭ୍ରମ ଯେ ନୋହିଲା । ୧୪୯ ।
 ଜଗତର ନାଥ ଯାର ଘରେ ରହିଛନ୍ତି
 ତାହାର ମନରେ କିମ୍ପେ ହେବ ଅବା ଭ୍ରାନ୍ତ । ୧୫୦ ।
 ଆପଣେ ଶାକୃଷ୍ଟ ଦିନେ ମନେ ବିରୂପିଲେ
 ଆମ୍ବନ୍ତ ଦେଖି ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର ଚିନ୍ତା ଉପେକ୍ଷିଲେ । ୧୫୧ ।
 ଯେହାଂକର ଭଗତରେ ମୁଂ ନୁଆଜିଲ ଯାଇଂ
 ଗୁରୁ ଦିଷ୍ଟିଣା ନ ଦିଲେ ଯିବା କେମନ୍ତ ହୋଇ । ୧୫୨ ।
 ଯେମନ୍ତ ବିରୂପିଣ ଯେ ଦେବ ବ୍ରହ୍ମବାଣି
 ଗୁରୁପହୀ ମନ ଭ୍ରମ କରିଲେ ହୃଦିକେଣୀ । ୧୫୩ ।
 ଯେକଦିନେ ଶାନ୍ତିପନ୍ଥ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ରୂହିଂଣ
 ଭରିଯାପ୍ରେ କହନ୍ତି ଯେ କର ହେ ଅବଧାନ । ୧୫୪ ।
 ଆଜ ଅନ୍ତ ରନ୍ଧବାକୁ ଘରେ ଜାଳ ନାହିଁ
 ପୁଷ୍ପନ୍ତ ପଠାଇ ଜାଳ ଗୁଡ଼ା ଆଶକିନା ଭିଆଇ । ୧୫୫ ।
 କାଠ ଗୁଡ଼ାପ୍ରେକ ଆଶ ହୋ ବହନ
 ତେବେ ସେ ଅନ୍ତ ଆଜ ମୁଂ କରିବ ରନ୍ଧନ । ୧୫୬ ।
 ପହୁଂକର କହନ୍ତେଣ ପଣ୍ଡାପ୍ରେ ଶୁଣିଲେ
 ରୂତଶାଳୀ ମଧ୍ୟେ ସେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୧୫୭ ।

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ ତାହା ଆଗହୁଂ ଜାଣିଶ
 ଭ୍ରୁମ କରଇଲେ ଗୁରୁପହୀଂକର ମନ । ୧୫୮ ।
 ରୁଠଶାଳୀ ମଧ୍ୟେ ଗୁରୁ ଯେ ଉତ୍ତର ହୋଇ
 ସବୁ ପୁଅମାନନ୍ତ ସେ ଯେ ଅନାଇଶ କହି । ୧୫୯ ।
 ତୁମେ ସବୁ ପୋଷ୍ୟ ପୈଛିଷଣି ବହନ ହୋଇ ଯିବ
 କାଠ ଗୁଡ଼ାପ୍ରେ ଲେଖାପ୍ରେ ବନ୍ଦୁ ଭଙ୍ଗଣ ଆଖିବ । ୧୬୦ ।
 ଚଢ଼ରେ ଆମ୍ବର ହୋ ତରଣ କିଛି ନାହିଁ ।
 ଗୁରୁ କହନ୍ତେ ତାହା ଜାଣିଲେ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୧୬୧ ।
 ଶୁଣି ଆଗ ହୋଇଶ ଯେ କହନ୍ତି ଦାମୋଦର
 ଯିବୁ ଗୁରୁ ହେ କାଠ ଆଣିମୁଂ ତତପର । ୧୬୨ ।
 ସବୁ ରୁଠ ଦେନି ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଆବର ହଳଧର ସାତୁକା ଚଳିଗଲେ । ୧୬୩ ।
 ଘୋର ବନସ୍ତୁରେ ସେ ଯାଇଣ ପଣିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ଯେ କାଠ ଭଙ୍ଗିବାରେ ଗଲେ । ୧୬୪ ।
 ତତପର ହୋଇଶ ଯେ କାଠମାନ ଭଙ୍ଗି
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ଯେ କାଠମାନ ସାଜି । ୧୬୫ ।
 ଗୁରୁଂକର ଅଗ୍ୟାଂ କେ ମେଣ୍ଟିଶ ପାରିବ
 ଆପଣେ ଯହିଁ ସଜ ହୋଇଛନ୍ତି କାସୁଦେବ । ୧୬୬ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତେ ବେଳ ହୋଇଲା ତସିର ପହର
 ଗୁରୁ ଯେ ବାଟ ରୁହୁଂଶ ଅଛନ୍ତି ଖଣ୍ଡ ଦୁର । ୧୬୭ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତେଶ ମାୟା ଯେ କଲେକ ଦେବ ନାରୟୁଣ
 ମାୟାରେ ମୋହିଲେ ସଙ୍ଗ ବାଳକଂକ ମନ । ୧୬୮ ।
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣର ମାୟାରେ ଯେ ସମସ୍ତେ ମୋହ ଗଲେ
 ଯେଉଁ ମାୟା ବ୍ରହ୍ମ ଯେ ଜାଣି ନୁଆରିଲେ । ୧୬୯ ।
 ରୁର ମେଘନ ରାଜ ସନ୍ଧାନ
 ଗୁପତ କରିଶ ସେ ଯେ କହନ୍ତି ବଚନ । ୧୭୦ ।
 ରୁର ମେଘ ଘୋଷ ଝୁମ୍ବେ ବରଷିବ ପାଣି
 ଦେବନ ଦେବତା ରାଜ ଗୁପତେ କହନ୍ତି ଧୂଣି । ୧୭୧ ।

ଅଳପ ଅଳପ ତୁମେ ବହୁଥବ ଧୀରେ
 ଟୋପି ଟୋପି ହୋଇ ଜଳ ପଡ଼ୁଥବ ଶିତରେ । ୧୭୧ ।
 ଦିଗମାନ ନ ଦିଶିବ ଅନକାର ହୋଇ
 ଯେସନେ ମକର ମାସେ କୁହୁଡ଼ ଆଛାଦଇ । ୧୭୨ ।
 ଭୂଲ୍ ଧର ମେଘ ଗର୍ଜନ କରୁଥବ
 ଗୁଲିବାକୁ ପହଣ୍ଟେ ଯେ ଗୋଟାପ୍ଯେ ନ ଦିଶିବ । ୧୭୩ ।
 ପୈମନ୍ତେଣ ଆଗନ୍ମ ସେ ଯେ ଦିଲେକ ଜଗନ୍ମାଥେ
 ସାତୁଳା ହଳଧରନ୍ତ ଦେନି ରହିଲେ ଯେ ଥୋକେ ଦୂର ପଥେ । ୧୭୪ ।
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ପୋପ୍ଯେ କାଠ ସଜାଉଣ ଥିଲେ
 ପୈମନ୍ତର ସମପ୍ରେ ଯେ ମେଘ ଆଛାଦିଲେ । ୧୭୫ ।
 ଦୁଇ ଦୁଇ ଗରଜନ କର ବରଷିଲେ ପାଣି
 ଦନ ଦନ ବିଜୁଳ ଯେ ମାରେ ପୁଣ ପୁଣି । ୧୭୬ ।
 ଦନ ଦନ ଝାଙ୍କ ଝାଙ୍କ ହୋଇ ଯେ ବହଇ ପବନ
 ଚଢକ ମାରଇ ଯେ ସୂଚିବକ୍ର ବାଣ । ୧୭୭ ।
 ପୈମନ୍ତେ ଅନାରମଧ୍ୟ ପୃଥିବୀ ଦିଶିଲୁ
 ରୁମକୁ ରୁମ ବାହାକୁ ବାହା ଲୁହ ଦିଶିଲୁ । ୧୭୮ ।
 ପୈମନ୍ତ ନିଷଞ୍ଚରେ ଯେ ବରଷଇ ପାଣି
 କେ କେଣେ ଗଲେ ତାହା ନୁଆରିଲେ ଜାଣି । ୧୭୯ ।
 ରମକୃଷ୍ଣ ଯେ ସାତୁଳା ସଙ୍ଗେ ଦେନି
 ଆବର ସଙ୍ଗେ ଗୋଡ଼ାଇଅଛଇ ବାଳକେ ପୁଣି । ୧୮୦ ।
 ପୂର୍ବ ଗୋବିନ୍ଦର ସେହି ଅଟଇ ସେବକ
 ଶାପରେ ମୃତୁ ପୁରେ ଜନମି ଅଛି ପୈହାଙ୍କ । ୧୮୧ ।
 ବିପ୍ର କୁଳରେ ସେ ଯେ ହୋଇଅଛି ଜାତ
 ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ କଥା ତାର ଜାଣିଲେ ଅରୁଣ୍ଠ । ୧୮୨ ।
 ମାୟାରେ ସେ ଯେ ସଙ୍ଗତରେ ଦେଖିଗଲେ
 ଯେକୁ ଗୋଟି ବୃକ୍ଷ ଫୋଟ ମଧ୍ୟରେ ପଶିଲେ । ୧୮୩ ।
 ବିପ୍ର ବାଳକକୁ ଗୃହ୍ଣି ଶାକୃଷ୍ଟ ପରୁରନ୍ତ
 ତୁମର ନାମ କିମ୍ବ ହୋ ବୋଲିଣ ବୋଲନ୍ତୁ । ୧୮୪ ।

ଭଗତମନ୍ତର ସେହି କରୁଣାସାଗର
 ଭଗତର ମନ ସେ ଯେ ଜାଣନ୍ତି ଚନ୍ଦଧର । ୧୮୬ ।
 ଛଦ୍ମମରେ ନହାପ୍ରଭୁ ତାକୁ ପର୍ବତୀନ୍ତି ହସି
 ସେହି ବିପ୍ର ବାଳକକୁ ରୂପିଂ ଅନେକ ପ୍ରଶଂସି । ୧୮୭ ।
 ତାର ପୂର୍ବ ଭାଗ୍ୟପଳେ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରସରିଲ
 ଦୟାନିଧି ତାହାକୁ ଦୟା ଯହୁଂ କଲା । ୧୮୮ ।
 ସେ ବିପ୍ର ବାଳକ ବୋଲଇ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଂ
 ମୋହୋର ନାମ ଯେ ପର୍ବତିବା ହେଉଥାଇ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୧୮୯ ।
 ମୋହୋର ନାମ ଗୋଟି ଅଟଇ ଦାମୋଦର
 ତାହା ଶୁଣି ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ଦେବ ଚନ୍ଦଧର । ୧୯୦ ।
 ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଯୈହୁ ତ ଅଟଇ ମୋର ସଖା
 ଯୈହାର ସଙ୍ଗେ ମଇସ ହେବାକୁ ମୋହୋର ମନାଖା । ୧୯୧ ।
 ହସିଣ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ତୁମ୍ଭ ନାମ ଆମ୍ଭ ନାମ ଯୈକା ହେଲା ଜାଣ । ୧୯୨ ।
 ଆମ୍ଭର ନାମ ଗୋଟିତ ଅଟଇ ଦାମୋଦର
 ମନରେ ବିରୁର ଯେ କରନ୍ତି ଚନ୍ଦଧର । ୧୯୩ ।
 ଯୈକା ନାମ ଯହୁଂ ହୋଇଲା ବେଳେ ଜନ
 ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗେ ମଇସ ହୋଇତେ ମୋର ମନ । ୧୯୪ ।
 ତୁମ୍ଭନ୍ତ ଦେଖିଣ ଯେ ମୋର ଶରଧା ବଳିଲା
 ତେଣୁ ମଇସ ନାମ ମନରେ ଫୁରିଲା । ୧୯୫ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯୈସନକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 କୃତ କୃତ ହୋଇ କରି କହେ ବିପ୍ରମଣି । ୧୯୬ ।
 ମିଶପଣେ ମୁହଁଂ ଶ୍ଵର ନୁହଇଂ ଯେ କ୍ଷମ
 ଶ୍ରମୁଖରେ ମିଶ କିମେ ବୋଲୁଛ ଆପଣ । ୧୯୭ ।
 ଜାତିରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମୁଂ ଦରିଦ୍ର ଅଟଇ
 ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗତେ ମିଶପଣ କ୍ଷମ କାହିଁ । ୧୯୮ ।

୧୯୬ । ମୋହୋର ନାମ ଯେ ପର୍ବତିଲ ଭବ ବହୁ । (୫)

୧୯୧ । ମନାଖା = ମନାଖା, କଲ୍ପା ।

ବିପ୍ରର ବିନୟ ସେ ଭଗତ ଭାବ ଦେଖି
 ଆପଣେ ବିଶୁର ସେ କରନ୍ତି ଶାବଙ୍କି । ୧୯୯ ।
 ଭଗତର ମନ ପ୍ରଭୁ ବିଜବାର ପାଇଁ
 ମାୟାର କଥାମାନ ରଞ୍ଜିଲେ ଭାବଗ୍ରାମୀ । ୨୦୦ ।
 ବଳାକ୍ଷାରେ ବିପ୍ର ହାଥ ଗୋଟି ସେ ଧଇଲେ
 ମଇସ ବୋଲଣ ସେ ସେ ସୁକୃତ ଆଚରିଲେ । ୨୦୧ ।
 ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ ଆମ୍ବେ ମଇସ ବନ୍ଧାଇ
 ଆପଣେ ନାରୟଣ ଭଗତ ଭାବେ ବାଇ । ୨୦୨ ।
 ଯହୁଂ ସେ ବେନି ଜନେ ମଇସ ହୋଇଲେ
 ଭଗତମହାଲ ନାମ ତହୁଂ ବୋଲିଲେ । ୨୦୩ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନ୍ତ୍ର ପୁରୁଷ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ଭଗତ ଜନ ନିମନ୍ତେ ସବୁ ଚେତାଉଥାଆନ୍ତି ଶ୍ରାପତି । ୨୦୪ ।
 ତୁ ଯେ ପରୁରିଲୁ ହୋ ଯୈକମନେ ଶୁଣ
 ଯୈମନ୍ତେଣ ତହୁଂ ରହିଲେ ରାମ ନାରୟଣ । ୨୦୫ ।
 ବୃକ୍ଷର କୋଟରେ ସେହି ରାଷ୍ଟ୍ରକ ରହିଲେ
 ରଜମା ପ୍ରଭୁତେ ମେଘମାନନ୍ତ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ । ୨୦୬ ।
 ଯେ ଯାହାର ପ୍ଲାନକୁ ଯୈବେ ଯାଅ ହେ ମେଘମାନେ
 ଶାକୁଷ୍ଠଂକ ଆଗ୍ୟାଂରେ ମେଘେ ଯେ ଚଳିଲେ ଗଗନେ । ୨୦୭ ।
 ସ୍ଵୀର୍ଯ୍ୟଂକର କିରଣ ଯେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲୁ
 ଅନ୍ଧାର ଯାଇଣ ଯେ ଦିବସ ପ୍ରକାଶିଲୁ । ୨୦୮ ।
 ମେଘ ପରଳ ହୋଇଲୁ ଦିଶିଲକ ଦେଶ
 ବାଲକମାନଂକ ମନ ହୋଇଲୁ ହରଷ । ୨୦୯ ।
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ବୃକ୍ଷ ବୁଦା ମୂଳରେ ଯେ ଥିଲେ
 କ.୦ ଗୋଟୁମାନ ଘେନି ବାହାର ହୋଇଲେ । ୨୧୦ ।
 କାଠ ଗୋଟୁମାନ ସେ ଯେ ମୁଣ୍ଡରେ ଘେନିଣ
 ବନସ୍ତ୍ର ଭିତରୁ ବାହାର ହୋଇଲେ ତତକଣ । ୨୧୧ ।

ଚୃଷ୍ଣ କୋଟରେ ଯେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ଥିଲେ ରହି
 ବଳରାମ ସାତୁଙ୍କା ଯେ ସଙ୍ଗେ ଦେନି ଦୁଇ । ୨୧୨ ।
 ଦାମୋଦର ପଣ୍ଡା ତହୁଁ ବାହାର ଯେ ହୋଇ
 କାଠ ଗୋଗ୍ରମାନ ମୁଣ୍ଡେ ଛନ୍ତି ସବେ ବହି । ୨୧୩ ।
 ପୈମନ୍ତେ ସବ ପୋଯେ ହୋଇଲେ ପୈକ ମେଳ
 ହସି କରି ପରୁରକ୍ତ ମଦନ ଗୋପାଳ । ୨୧୪ ।
 ପୈତେ ଚୃଷ୍ଣରେ ତୁମେ କାହିଁ ରହିଥିଲ
 ରୂଟମାନେ ବୋଇଲେ ଥିଲୁଁ ଚୃଷ୍ଣର ଯେ ତଳ । ୨୧୫ ।
 କାଠ ଗୋଗ୍ର ଜଗନ୍ନାଥ ମୁଣ୍ଡରେ ବହିଲେ
 ବଳରାମ ପୈକ ଗୋଗ୍ର ମୁଣ୍ଡାଇଣ ନେଲେ । ୨୧୬ ।
 ସାତୁଙ୍କା ସହିତେ ଆଉ ବିପ୍ର ଦାମୋଦର
 ସବୁ ରୂଟ ପୋଯେ କାଠ ବହିଲେ ମୁଣ୍ଡର । ୨୧୭ ।
 ଆଗ ପଛ ହୋଇ କରି ସମସ୍ତେ ଚଳନ୍ତି
 ତେଣେ ଗୁରୁଦେବନ୍ତ ଲାଗିଲ ବଡ଼ ଭ୍ରାନ୍ତ । ୨୧୮ ।
 ଦଇବର ଯୋଗେ ପୋଯେ କାଷ୍ଟ ଆଣି ଚଲେ
 ଜଳ ଚୃଷ୍ଣି ହେଲା ଗୁହେ ଫେରି ସେ ନ ଅଇଲେ । ୨୧୯ ।
 ମନେ ବଡ଼ ଶାନ୍ତି କଲେ ଦେବ ଶାନ୍ତିପନି
 ପଥ ଅନୁସରି ଆସନ୍ତ ଡାକନ୍ତି ଯେ ପୁଣି । ୨୨୦ ।
 ଗୁରୁଙ୍କର ମନ କଥା ବିତିବାର ପାଇଁ
 ପୈମନ୍ତ ଉଆଶ କଲେ ପ୍ରଭୁ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୨୨୧ ।
 ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ପଥରେ ଶାନ୍ତିପନି ଯେ ଭେଟିଲେ
 ହରି ବଳରାମଙ୍କୁ ସେ ନପୁନେ ଦେଖିଲେ । ୨୨୨ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ପୋଯେ କାଷ୍ଟ ତଳେ ଥୋଇଣ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ । ୨୨୩ ।
 ହରି ବଳରାମେ ଯାଇଁ ଚରଣେ ନମନ୍ତ
 ତଠ ତଠ ବୋଲିଣ ଗୁର ତାଠକୁ ତଣଣେ ତୋଳନ୍ତି । ୨୨୪ ।
 ଦେଖିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଙ୍ଗ ଧୂଳରେ ଧୂଷର
 ଗାମ୍ବିଗ୍ନ ଦେନି ଅଙ୍ଗ ପୋଛନ୍ତ ବିପ୍ରବର । ୨୨୫ ।

କାଠ ଗୋଟୁମାନ ଗୃହେ ସବେ ଦେନି ଗଲେ
 ସ୍ରାହାନ ଭେଜନ ବେଗେ ସମସ୍ତେ ସାରିଲେ । ୨୨୭ ।
 ପୈମନ୍ତେଣ ଥୋକାପୈକ ଦିନ ବହିଗଲା ।
 ପୁଣି ଗୁରୁଂକର ମନେ ପୁଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ପଡ଼ିଲା । ୨୨୮ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୃହିଂ ଗୁରୁ କହନ୍ତି ବଚନ
 ବାଉପୈ ଆମ୍ବେ ଯିବୁ ଖର୍ତ୍ତ ଯେ ଫେରିଶ । ୨୨୯ ।
 ମଣି କଣ୍ଠିକାରେ ସ୍ରାହାନ ସାରିବୁ
 ମାଧବ ସୁମରି ଆମ୍ବେ ପ୍ରାଗରେ ଖାସିବୁ । ୨୩୦ ।
 ତେବେ ସିନା ପୁଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ଦୁଃଖ ପାସୋରିବୁ । ୨୩୧ ।
 ଯେହିପରି ଗୁରୁ ଗୁରୁପାତ୍ରୀ ଯେ କହିଲେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବ ଯେ ତହୁଂ ମନେ ବିଗୁରିଲେ । ୨୩୨ ।
 ମୋଷ ନ ମାଗି ଗୁରୁ ପୁଷ୍ଟରେ ମନ ଦେଇ
 ମୁଂ ଯେ ପରମ ବ୍ରହ୍ମ ମୋତେ ସେ ନ ଚିହ୍ନଇ । ୨୩୩ ।
 ଦଇବୀ ମାୟାରେ ଯେବେ ଗୁରୁ ମୋହ ଗଲେ
 କୋଟି ଖର୍ତ୍ତ ମୋହୋ ପାଦରେ ଅଛଇ ଯେ ଭଲେ । ୨୩୪ ।
 ଆଜ ପୈନ୍ଦାନ୍ତ ନିରପେ ମୁଂ କରିବି ବାରଣ
 ଗୁରୁ ଦକ୍ଷିଣା ଦାନ ସରୁପ ମୁଂ ଦେବି ପୁଷ୍ଟ ଦାନ । ୨୩୫ ।
 ମାୟାରେ ବଚନ ଯେ କହନ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ
 ଆନନ୍ଦ ମେଲଣି କର ଆହେ ଗୁରୁ ସାମୀ । ୨୩୬ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହନ୍ତି ଶାନ୍ତିପଦିଂକର ଆଗ
 ଗୁରୁ ଦକ୍ଷିଣା ଦେବୁଂ ଆମୁନ୍ତ ତୁମେ ମାଗ । ୨୩୭ ।
 ଦକ୍ଷିଣା ନ ହିଲେ ବିଦ୍ୟା ନୋହଇ ଯେ ସିଦ୍ଧି
 ବିନା ସଂକଳ୍ଯେ କି ପ୍ରାପତ୍ତ ହୋଇଯେ ରହି । ୨୩୮ ।
 ଗୁରୁ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭର ଦକ୍ଷିଣା ଦାନ ଧାନ
 ତେଣେ ମୋହୋର କିଷ ହୋଇବ ପିରୋଜନ । ୨୩୯ ।

୨୩୭ । ବିନା ସଂକଳ୍ଯରେ କି ପ୍ରାପତ୍ତ ହୋଇଯେ ପୁଣ୍ୟନିଧି । (ଜ)

୨୩୭ । ଶାନ୍ତିପଦ = ସାନ୍ତୀପନ ।

୨୩୭ । ରହି = ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ନିର୍ଣ୍ଣୟ, ପାଣ୍ଡା, ମାଙ୍ଗଳିକ କାର୍ଯ୍ୟ (ବିବାହ ଓ ବ୍ରତ) ସମ୍ପଦି ।

କାହାକୁ ଧନ ସଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବ ଯେବେ ନାହିଁ
 ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ବେନି ଭାଇ । ୨୩୯ ।
 ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦିଲେ ବିଦ୍ୟା ପ୍ରାପନ ନୋହଇ
 କିଛି ଦକ୍ଷିଣା ଗୁରୁ ହେ ଆମୁକୁ ମାଗ ତୁହି । ୨୪୦ ।
 କଷ ଦକ୍ଷିଣା ବାଉପୈ ମାଗିବି ତୁମୁଙ୍କୁ
 ମାଗିଲେ ନ ଦୁଃଖ ନ ଦିଅ ଆମୁଙ୍କୁ । ୨୪୧ ।
 ଧନ ଦରବେଶ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ହାତେ ମୁକୁ
 ତୋଷମନେ ଯେବେ ଦକ୍ଷିଣା ଦେବ ହୋ ମୁକୁ । ୨୪୨ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ନ କହୁ ଗୁରୁ ପହାଁ ଯେ କହନ୍ତି
 ଯାହା ମୁଁ ମାଗିବି ତାହା ଦେବ କି ଶ୍ରୀପତି । ୨୪୩ ।
 ପଞ୍ଚ ପୂର୍ବ ମୋର ଜଳରେ ବୁଦ୍ଧମଲେ
 ଗୁରୁ ଦକ୍ଷିଣା କରଣ ତାହାନ୍ତ ଦେବୁ ଭଲେ । ୨୪୪ ।
 କହୁଅଛୁ ବାବୁ ନିରଧାର ଯେ ତୁମୁଙ୍କୁ
 କହୁ କହୁ ଶୋକ କଲେ ବେଳୁ ଯେ ବେଳକୁ । ୨୪୫ ।
 ଗୁରୁପହାଁ ଯେହିପରି ବାକ୍ୟ ଯେ କହିଲେ
 ଶୁଣି ନାରାୟଣ ତାହା ମନରେ ଜାଣିଲେ । ୨୪୬ ।
 ପୁଣି ସେ ଶାନ୍ତିପନି ବଚନ ଭାଷନ୍ତି
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଆହେ ଶିଶୁପତି । ୨୪୭ ।
 କହୁଅଛୁ ତୁମନ୍ତ ନିରଧାର ବାବୁ
 ଆଣିଣ ତୁ ମୋହୋର ପଞ୍ଚ ପୂର୍ବ ଦେବୁ । ୨୪୮ ।
 ଆନ ଦକ୍ଷିଣାରେ ମୋର ପିରେଜନ ନାହିଁ
 ନଉରେତ ତୁମର ପୁରକୁ ଚଳ ଯା ବେନି ଭାଇ । ୨୪୯ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ପରମ ପବିତ୍ର ଗୁରୁ
 ଅମାନୁଷ ବୁଦ୍ଧ ସେ ପୈହା କିଂକର ନ ଦିଗ୍ଭୁବୁ । ୨୫୦ ।
 ଅଣି ବରଷ ହୋଇଲଣି ଆଦି ପୂର୍ବ ଗଲେ ନାଶଙ୍କ
 ଯେଉଁତେବେଳେ ଲୋଡ଼ନେ କାହିଁ ଲବନେ ଆସଇ । ୨୫୧ ।
 ଶାନ୍ତିପନି ବୋଇଲେ ବାଉପୈ ଯେବେ ନୁଆୟଇ ତୋହୋରେ
 ନଉରେତ ତୁମ୍ଭେ ଚଳ ଯାଥ ନିଜ ପୁରେ । ୨୫୨ ।

ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ଯେବେ ପୈହା ମାଗିଲ ହେ ଗୁରୁ
 ଯତନେ ଲେଉବୁ ଆମ୍ବେ ଯେତେ ଦୂର ପାରୁ । ୨୫୩ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଅଗ୍ରାଂରେ ତହୁଁ ଚଳିଲେ ଭ୍ରାଥ ବେନି
 ମଞ୍ଜଦଧ ଖରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ରପୁଣୀ । ୨୫୪ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମୀ ଶୁଣିମା ବଳରମେ
 ତୁମେ ଚଳିଯାଆ ଯା ମଧୁ ବନ ଆଶ୍ରମେ । ୨୫୫ ।
 ସମୋତ୍ତୁ ଭିତରେ ଯାଇ ମୁହଁ ଦେଖଇ ଗୁରୁଙ୍କର ପଞ୍ଚୁ ପୁଷ୍ଟେ
 ଆମ୍ବେ ଥାଆନେ ରହାକର କିମ୍ପେ କଲାକ ଅନିତେୟ । ୨୫୬ ।
 ବଳରମ ବିଜେ କଲେ ନିଜ ଯେ ଭୁବନ
 ସମୋତ୍ତୁ ଭିତରେ ଯାଇଃ ପଣିଲେ ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନେ । ୨୫୭ ।
 ରହା କାଳେ ପଣନ୍ତି ପୁରେ ପୁରେ ଉନ୍ନେଷ୍ଟି
 ଗୁରୁ ପୁର ଦେବ ଖୋଜନ୍ତି ଉପନେଷ୍ଟି । ୨୫୮ ।
 ଭ୍ରମନ୍ତେ ଭେଟିଲେ ଦେବ ରହାକର ଜଳଧ
 ଅନେକ ପୂଜା କଲା ତହୁଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାରନଧ । ୨୫୯ ।
 ଅନ୍ତି କଷ୍ଟୋର କରି ବୋଲନ୍ତି ମଧୁହାଶ
 ଗୁରୁଙ୍କର ପଞ୍ଚୁ ପୁର ଆଣିଅଛୁ ହରି । ୨୬୦ ।
 ବରୁଣ ବୋଇଲେ ସେ ବୁଦ୍ଧିଲେ ମହାଜଳେ
 ଆନକୁ ଅପରୁତ ଦେଖାଇ ଯମର ବୁଦ୍ଧି ବଳେ । ୨୬୧ ।
 ଯେଉଣ୍ଡସି ମତେ ନାଶ ଯାନ୍ତି ସବ୍ ପ୍ରାଣୀ
 ଯମେର ଭୁବନ ଛଢା ଥାନ କାହିଁ ପୁଣି । ୨୬୨ ।
 ସଞ୍ଜୀବନା ପୁରେ ତୁମେ ଲେଉସି ଅନନ୍ତ
 ଜନ୍ମୁଙ୍କର ଉଠରେ ସେହି ସେ କୃତାନ୍ତ । ୨୬୩ ।
 ରହାକର ବଚନେ ସ୍ଵାମୀ ବରନେଷ ସୁମର
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ସ୍ଵାମୀ ଯାନ୍ତି ବିଜେ କରି । ୨୬୪ ।

୨୬୦୧ ଅନେକ କଟାଳ କରି ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ମଧୁହାଶ । (କ)

୨୬୦୨ କୋପମୁଖ ହୋଇଣ ବୋଲନ୍ତି ମଧୁହାଶ । (ଡ)

୨୬୦୩ ଯମ ଦେବ ତହୁଁ କେ ତାହା ଆନେ ଜାଣି । (ଝ, ଛ, ଟ)

୨୬୦୪ ଯମ ଦେବତା ତହୁଁ ଆନ କେହି ନେମ ପୁଣି । (ଲ, ଥ)

ପଞ୍ଚକୁନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ପ୍ରଭୁ କରଣ ସେ ଧୂନି
 ମିଳିଲେକ ନାରୟଶ ଭୁବନ ସଞ୍ଜୀବିମା । ୨୭୫ ।
 ଅନେକ ପାତ୍ରୀ ଜନନ୍ତ ନାଶକର ଦିଅର ଶାସ୍ତି
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦୁଶ୍ମନେ ସଦେ ହୋଇଲେ ମୋଷ ଗଢି । ୨୭୬ ।
 ଗରୁଡ଼ଧୂଜ ଦେଖି କର ସେ ନାଶକର ଦଇବତ
 ପାଦାର୍ଥ୍ୟ ଦେଇଣ କେଶବ ରେଣେ କଳ ପ୍ରଳମ୍ଭିତ । ୨୭୭ ।
 ଚରଣ ପଶାଳ ସେ ଉଦେକ ଜଳ ବନ୍ଦେ
 ଆସ୍ତାନେ ବିଜେ କରଇଲୁ ପରମ ସାନନ୍ଦେ । ୨୭୮ ।
 ବହୁତ ବିନୟୁ ଭାବେ ନାଶକର ପରିଶାମି
 ଅନେକ ଯୁଗ ହେଲୁ ବିଜପ୍ରେ ନାହିଁ ସ୍ଵାମୀ । ୨୭୯ ।
 ତୋତେହେଂ କାରଣ କର ତରିଲେ ବହୁତ ପାପୀ
 ସସାର ତାରଣ ନାଥ କହିଲୁ ଅଦ୍ୟାପି । ୨୮୦ ।
 ତୁ ଦେବ ସପୂଳ ସସାର ଜନ ଚନ୍ଦ୍ର
 ବୁଦ୍ଧିଲୁ ମେଦିମା ଦେବ ତୁହି ସେ ଉଦ୍ଧରନ୍ତା । ୨୮୧ ।
 କାହିଁକି ସେ ପ୍ରେସ୍ତକ ବିଜପ୍ରେ କି ମୋତେ ଅନଗୃହ
 କହିବା ହେଉ ଜଗତ ତାରଣ ମୋତେ ଜେବଣ ସନ୍ଦେହ । ୨୮୨ ।
 ଶୁଣ ହୋ କୃତାନ୍ତକ ବୋଲନ୍ତ ଦାମୋଦର
 ଅତି ଅମାତ୍ର କଥା ଆମେ ଶୁଣିଲୁଂ ତୋହୋର । ୨୮୩ ।
 ଆୟୁଷ ସରିଲୁ ପ୍ରାଣୀନ୍ତ ହରିବୁନା ପୁଗତେ
 ବାକୁତ କୁମର ହରିଅଛୁ କେଉଣହିଁ ମତେ । ୨୮୪ ।
 ତୁହି ସେ ଅଟୁ ଯମ ତୁହି ସେ ଅଟୁ ଧର୍ମ
 ତୁ ଦଶଧାରା କିମ୍ବା କଲୁ ଅମାତ୍ର କାରମ । ୨୮୫ ।
 ନାଶକର ବୋଇଲୁ ତୁନେ ଶୁଣିମା ଶିଖିପତି
 ମୁହିଁ କିମ୍ବେ ରଜ୍ୟ ଦେବ କରିବ ଅମାତ୍ର । ୨୮୬ ।
 ସ୍ଵାମୀ ମାତା ରେତ ପିତା ବାର୍ଯ୍ୟରୁ ଉପୁଜଇ ସନ୍ତତ
 ପୁରୁଷ ଭ୍ରମରେ ସିନା କରଇ ଅମାତ୍ର । ୨୮୭ ।

ଅବିରୁଦ୍ଧ ସେ ଯେତେବେଳେ ପୁନଃ କରଇ ବାର୍ଯ୍ୟ
 ଆପଣେ ଆପଣେ ନାଶ କରଇ ତମୁଜ । ୨୮ ।
 ଯୋଗେଣ ବାର୍ଯ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଦିଅଇ ମଣିଷ
 ସେ ପୁନଃ କିମ୍ବେ ହୋଇବ ଅଳପ ଆୟୁଷ । ୨୯ ।
 ଯେତେବେଳେ ସ୍ତ୍ରୀ ହୃଅଇ ରଜବଣ
 ଶୃଙ୍ଗାର ଉପେକ୍ଷିବ ସପତ ଦିନ ରାତି । ୩୦ ।
 ସ୍ଵାମୀ କୁଳମ୍ ବୋଲି କରି ଯେବଣ ପୁରୁଷ
 ନାଶ ପାନ ଯୁଗତେ କରଇ ନିରାଶ । ୩୧ ।
 ନାଶକର ପୁରୁଷ ସେ ଯେ ନ ଜାଣଇଁ କାଳ ବେଳା
 ଅଯୋଗେ ସ୍ତ୍ରୀର ପୁରୁଷ କରଇ ପ୍ରେକ୍ଷନ ମେଳା । ୩୨ ।
 ଦିବସେ ଶୃଙ୍ଗାର କରଇ ଯେହୁ ଜ୍ଞାନ
 ପୁରୁଷ ମେଣ୍ଡି ନୁଆରଇ ତାହାର ଯେ କଷା । ୩୩ ।
 ଦିବସ ଶୃଙ୍ଗାରେ ଉପୁଜଇ ଯେବଣ ବାର୍ଯ୍ୟ
 ଅଳପ ଆଶ୍ୟ ତାର ଲେଖା କରଇ ଦେବରାଜ । ୩୪ ।
 ସ୍ଵାମୀ ରାତ ଅଟଇ ଯେ ନିତିଶ ଦଣ୍ଡ ଶୋଳ ଦାତ
 ସାତ ସାତ ଦଣ୍ଡ କାଳ ପୁରୁଷଙ୍କ ପଡ଼ଇ ଧାତ । ୩୫ ।
 ସ୍ଵାମୀ ପ୍ରଥମ ଦଣ୍ଡରେ ଯେବେ କରଇ ଶୃଙ୍ଗାର
 ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ସେ ପୁନଃ ହୋଇବ ଅପହାର । ୩୬ ।
 ରୂପ ଦଣ୍ଡରେ ଯେବେ ହୋଇବ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
 ବରଷକେ ସେ ପୁନଃ ହୋଇବ ପ୍ରାଣେ କଷତି । ୩୭ ।
 ପାଞ୍ଚ ଦଣ୍ଡରେ ଯେବେ ରହଇ ନିଜ ଧାତୁ
 ବିଶାଶ୍ୟେ ବରଷର ରୂପ ଭାଗେ ପାପ୍ୟେ ମୃତ୍ୟୁ । ୩୮ ।
 ଛଢି ଦଣ୍ଡର ମଧ୍ୟେ ରହଇ ଯେବେ ବାଳ
 ତରୁଣ ବୟସେ ତାର ଅବଶ୍ୟ ହୃଅଇ କାଳ । ୩୯ ।
 ଯେବେ ବାର୍ଯ୍ୟ ରହଇ ସାତ ଦଣ୍ଡର ମଧ୍ୟେ
 ସେ ପୁନଃ ନାଶ ଯାଇ ପଞ୍ଚାଶ ଅବଦେ । ୪୦ ।

୩୩ ଦିବସେ ଶୃଙ୍ଗାର କରଇ ତାହାର ମନ ଜଞ୍ଜା ।

(ମେଣ୍ଡି ନୁଆରଇ ସେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରତିଆଶା । (ଜ)

ଆଠ ଦଣ୍ଡରେ ଯେବେ ଉପୁଜଇ ବାଳ
 ସେ ପୁଷ୍ଟ ପ୍ରାଣ ପାଇ ସତ୍ତର ବରତର । ୨୯୧ ।
 ଦଶ ଦଣ୍ଡରେ ଯେବେ ଉପୁଜଇ ସନ୍ତତ
 ତତ୍ତ୍ଵ ସନ୍ତତ ଉପୁଜିଲେ ଅଶି ବରଷ ବୃତ୍ତି । ୨୯୨ ।
 କୃଷ୍ଣ ଶୁକଳ ଯୁଗ ଅବଦ ଲେଖି
 ସପତ ଦଣ୍ଡ ଭେଦ ତଥ କାଳ ହୋପ୍ତେ ଲକ୍ଷି । ୨୯୩ ।
 ସ୍ଵାମୀ ପ୍ରଥମ ସାତ ଦଣ୍ଡ ଯେବେ ଉପୁଜଇ ସନ୍ତତ
 ଅଳପ ଆୟୁଷ ହୋଇ ସେ ବହୁତ କାଳ ନ ବୃତ୍ତ । ୨୯୪ ।
 ମଧ୍ୟ ସପତ ଦଣ୍ଡ କାମ ଚନ୍ଦ୍ର କଳା
 ଜାଣିଣ ପଣ୍ଡିତେ ଯେବେ ଉପୁଜାନ୍ତ ବଳା । ୨୯୫ ।
 ଆୟୁଷ ବଧୁତ ଧନ ସନ୍ତାନ ବର୍ଧମାନର
 ତାହାନ୍ତ ଆଇଷ ଦିଅଇ ଗୁର ଅହବୁତର । ୨୯୬ ।
 ପାଞ୍ଚ ସହସ୍ର ଛଅଶ ସତାଶୋଇ
 ପ୍ରେତେକ ଦିନ ସେହୁ ବୃତ୍ତିଥାଇ । ୨୯୭ ।
 ସ୍ଵାମୀ ପ୍ରଥମ ସାତ ଦଣ୍ଡରେ ହୋଅଇ ଯେ ଦୋଷୀ
 ତତ୍ତ୍ଵ ସାତ ଦଣ୍ଡରେ ଯେ ହୋଅନ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶୀ । ୨୯୮ ।
 ସ୍ଵାମୀ ପାହାନ୍ତକ ସାତ ଦଣ୍ଡ ରାତ ଥାଉ
 ତତ୍ତ୍ଵର ଦୋଷ ଅଶେଷ ବୋଲି ଦେବ କହୁ । ୨୯୯ ।
 ତେ ପ୍ରଭୁ ଅନେକ ପୁରୁଷ ଦୋଷେ ନାଶ ଯାନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ
 ମୋତେ ଦୋଷ ସେ ଯେ ଦିଅନ୍ତ ନ ଜାଣି । ୩୦୦ ।
 ସଂସାରକୁ ଦୋଷ ଯେ ଦେବା କି ନିମନ୍ତେ
 ସ୍ମରେୟଣ ବେନି ଯୁଗ ଗଲନି ଧର୍ମ ଅର୍ଥେ । ୩୦୧ ।
 ଦ୍ଵାପରେ ହୋଇଲ ଦେବ ରଙ୍ଗ ଅବତାର
 ଧର୍ମ ଲଦ୍ଧି କଳ ଅବିଷଶେ ପରଦାର । ୩୦୨ ।
 ତୋହୋର କଲ କୃତ୍ୟ ଆବର କାହାକୁ ଦୋଷ ଦେବ
 ରାତ ଦିବସ ନ ମାନିଲୁ ତୁ ମାନିଣ୍ଣ ଗଉରେଖା । ୩୦୩ ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ଶୁଙ୍ଗାର ତ କଲୁ ହୋ ଶ୍ରାବିଲୁ
 ଆପଶେ ଲଦ୍ଧିଲୁ ଦେବ ଦୋଷ ଯେ ନ ବାରୁ । ୩୦୪ ।

ନିତ୍ୟକର୍ମ ପୁରୁଷ ହୋଇ ଦେବ କଳୁ ତୁ ଅମାତ୍ର
 ପରମ ବିଷ୍ଣୁ ଦେବ ସବୁରି ଦେହେ ବୃତ୍ତ । ୩୦୫ ।
 ସ୍ଵାମୀ ଆପଣେ ନ ବିଗୁରି କୋପ କରୁ ମୁକୁ
 ସମସ୍ତେ ତ ଘୋଡ଼ାଇଲେ ତୋହୋର କଥାକୁ । ୩୦୬ ।
 ନାପୁକ ଯେଉଁଣ ଦେଶେ ହୋଇବ ଅନାଗୁଣ୍ୟ
 କଳିଯୁଗ ଜନନ୍ତ କେ ପାରିବ ତିଆରି । ୩୦୭ ।
 କୃତାନ୍ତକ ବଚନେ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ଅନନ୍ତ
 ଅଳପ ଧୂରକୁ ମୁହଁଂଟି କଲଇଂ ଅକୃତ୍ୟ । ୩୦୮ ।
 କାଣୀ ନନ୍ଦାରୁ ହୃଦୟ ନନ୍ଦା ପରିପରେ ଯେତେ
 ପରଦାର ଦୋଷ ନ ଲାଗିବ ତେତେ ଦୂରହିଂ ପରିପରେ । ୩୦୯ ।
 ଯେଥେ ପରଦାର ଅଞ୍ଜିଲୁ ଆମ୍ବେ ପାପ
 ଯେ ଖଣ୍ଡିକ ଗୁରୁତ୍ବ ତୁ ନ କରିବୁ କୋପ । ୩୧୦ ।
 ପରଦାର ହରଣ ହୋଇଲେ ଅନ୍ୟ ଠାବେ
 ତହିଂକି ଶାସ୍ତ୍ର ଦେବୁ ତୁ ନାଶକର ଯମଦେବେ । ୩୧୧ ।
 ତଉବିଂଶ କୋଷ ଯେ ଦଶ ଦ୍ଵାରିକା
 ପରଦାର ହରଣ ଦୋଷ ନାହିଁ ଯେଥେ ଯେ ପ୍ରେସ୍‌ରେ
 ଯମ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମୀ ହେ ତରିଲେ ବହୁତ ପାପୀ
 ସଂସାରକୁ କାରଣ ନାଥ ତୁ କଳୁ ତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ । ୩୧୩ ।
 ତୁ ଦେବ ସପୁଲ ସଂସାର ଜନ ରଖନ୍ତା
 ବୁଦ୍ଧିଲ ମେଦିନୀ ଦେବ ତୁହି ଯେ ଉଦ୍ଧରନ୍ତା । ୩୧୪ ।
 ହେ ବୁଧ ଜନେ ମୋତେ ନ କରିବା କୋପ
 ସଙ୍କ ମଙ୍ଗଳା ଆଗ୍ରାଂୟେ ମୋତେ ଯୈସନେକ ସରୂପ । ୩୧୫ ।
 ଯାହା ମୋତେ କହିଲେ ପ୍ରସନ୍ନେ ହେଙ୍କୁଳା
 ଜଙ୍ଗେର ପୁର ବାସୀ ଶ୍ରାଚଣ୍ଠୀ ପାରେଲା । ୩୧୬ ।
 ସେ ରାଷ୍ଟ୍ରେ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ନିହଇ ଦିବସେ
 ଯମ ପୂରାଣ କହିଲ ବିଷ୍ଣ୍ଵାରଣ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଶେଷେ । ୩୧୭ ।

ମାନବେ ମେଣ୍ଟିବେ କି ଯାହା ଜଗନ୍ନାଥେ ଭିଆଇଲେ
 ଶୁଦ୍ଧମୁନି ସାରୋଳା ଦାସ ଆଗ୍ରାଂପ୍ରେ ବଞ୍ଚାଇଲେ । ୩୧୮ ।
 ବଦ୍ରି ଅଗସ୍ତ୍ରି ସେ କୁମ୍ର ରୁଷି ବଜ୍ରି
 ଜଗନ୍ନାଥେ ବୋଇଲେ ମୋ ଭ୍ରାଥମାନେ କାହିଁ ଅଛି । ୩୧୯ ।
 ବଦ୍ରି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶାନ୍ତିପନି ପଣ୍ଡାପ୍ରେ ଆମ୍ବର ଗୁରୁ
 ତାହାଂକର ପୁନି ଆମ୍ବର ଭ୍ରାଥ ଆମ୍ବେ ସେ ନିମନ୍ତେ ଲୋଡ଼ୁ । ୩୨୦ ।
 ତାହାନ୍ତ ଆମ୍ବକଇଁ ଦେବୁ ହୋନାଶକର
 ତେଣୁ କରି ଆମ୍ବେ ତ ଅଇଲୁ ତୋର ପୁର । ୩୨୧ ।
 ଯମ ବୋଇଲା ମୁଁ ଯେ ଜାଣଇ ସମସ୍ତ
 ଯହିଁର ନିମନ୍ତେ ମୁଁ ଆଣିଲି ଗୁର୍ଙ୍କ ପଞ୍ଚପୁତ୍ର । ୩୨୨ ।
 ସ୍ଵାମୀ ସତ୍ୟ ଯୁଗେ ସମ୍ବଦ ନାମେଣ ନୃପତି
 ନାରାଜେ ନାଶ କଲା ଯୈକ ବ୍ରହ୍ମଯତ୍ତ । ୩୨୩ ।
 ଯୈବେ ଦଣ୍ଡ ପାଉଅଛି ବାଇଣି ଲକ୍ଷ ବରଷ
 ଶିମୁଳୀ ବୃକ୍ଷେ ବାନ୍ଧ କାଠଇ ତାହାର ମାପ୍ରେଂସ । ୩୨୪ ।
 ସେ ମୋହୋରେ ଦଣ୍ଡ ପାଉଅଛି ବଡ଼ ଦୁଖ
 ମୁଁ ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଇ ତାକୁ ହୋଇଲି ବିମୁଖ । ୩୨୫ ।
 ସ୍ଵାମୀ ସେତ୍ୟା ଯୁଗରେ ରାଜା ଜଳତରଙ୍ଗ
 ତମ୍ଭାର ଭଣ୍ଡେ ପୂରୋଳ ଯୈହାଂକର ଅଙ୍ଗ । ୩୨୬ ।
 ନବଲକ୍ଷ ବରଷ ହେଲାନି ମୁଁ ଯୈହାକୁ ଦେଲିନି ଯୈତେ ଶାସ୍ତ୍ର
 ପ୍ରିଣ୍ଟା ହତ୍ୟା କଲା ଯୈ କରିଣିକ ନୃପତି । ୩୨୭ ।
 ଯୈତେ ବଡ଼ ରାଜାକୁ ମୁଁ ଦେଲଇଁ ବହୁତ ଶାସ୍ତ୍ର
 ଯୈସନେକ ସମ୍ବଦ କହିଲେ ଯମ ଯେ ନୃପତି । ୩୨୮ ।
 ସ୍ଵାମୀ ତୋହୋର ଦରଶନେ ମୁକତି ହୃଥନ୍ତ ତନି ରାଯୈ
 ଯୈହାଂକ ନିମନ୍ତେ ଆଣିଲି ତୁମ୍ଭର ଗୁରୁଂକର ତନପୈ । ୩୨୯ ।
 ଯୈହା ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥେ ଗଲେକ ବହନ
 ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ଜଳତରଙ୍ଗ ସନ୍ଧାନ । ୩୩୦ ।

ସମ୍ପାଦନେ ଜଳତରଙ୍ଗ ଦେଖିଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ନାରୀଯୁଣ ଦ୍ରୁଣନେ ସେ ପାଇଲେ ବିଷ୍ଟୁ ପଥ । ୩୩୧ ।
 ପୁଷ୍ଟେକ ରଥେ ବସାଇ ନେଲେ ବିଷ୍ଟୁ ଗଣେ
 ବଇକୁଣ୍ଠ ଭୁବନେ ନେଇ ବସାଇଲେ ତତକଣେ । ୩୩୨ ।
 କୃତାନ୍ତେକ ଅଗ୍ରତେ କେଶବ କହିଲେ
 ବହୁନ ଯିବୁ ଆମେ ଗୁରୁ ପୁଷ୍ଟ ପାଇଲେ । ୩୩୩ ।
 କରପଦ ଯୋତିଣ ସେ କହଇ ନାଶକର
 ଭାଇମାନେ ଅଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭର କଞ୍ଚନ ଦେଶର । ୩୩୪ ।
 କାଣୀଶ୍ୱର ଦେଶ କାଣୀ ନାମେ ନମ୍ବ
 ପ୍ରୟାଗ ନମ୍ବର ଅଳଶାନ୍ୟ ମୁଣ୍ଡି ଭେଦ । ୩୩୫ ।
 ବଇତ୍ତୁର୍ଯ୍ୟ ପଦ୍ମତେ ମଳପୂନିଳ ଶଇଳ
 କାଣୀଶ୍ୱର ନାମେ ତହିଁ ଲିଙ୍ଗ ଯେ ସୁତଳ । ୩୩୬ ।
 ଗୁପତ ଖର୍ତ୍ତ ସେ ଯେବାନ୍ତ ବାଣରସୀ
 ଅଶ୍ରୋଗ ଲିଙ୍ଗ ସେ ବିଜେ ଦକ୍ଷିଣ କାଣୀ । ୩୩୭ ।
 ସେ ଖର୍ତ୍ତ ଭିତରେ ଥାନ୍ତି ପଞ୍ଚୁଭ୍ରାତ୍ରେ
 ତତ୍ତ୍ଵ୍ୟ କର୍ମେ ସେ ବ୍ରତନ୍ତ ଦେବ ନିତ୍ୟ । ୩୩୮ ।
 ଯେବଣ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ସେ ନିଅନ୍ତ ଗୈରି କରି
 ବାଣ୍ଣନ୍ତ ଧନ୍ୟ ଦ୍ରୁବ୍ୟ କରନ୍ତ ଭାଗ ରୁରି । ୩୩୯ ।
 କାଣୀ ଦେବତାନ୍ତ ଦିଅନ୍ତ ଭାଗ ବେନି
 ପାଞ୍ଚେହେଂ ବ୍ରତନ୍ତ ଦେବ ବେନି ଭାଗ ଦେନି । ୩୪୦ ।
 ଜଗଦ ଜମନିକ ବେନି ସେନାପତି
 ରାଜ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲ ତାଂକୁ କୃତାନ୍ତ ନୃମତି । ୩୪୧ ।
 ବ୍ରାହ୍ମ ବାହାନେ ତୁମ୍ଭେ ଚଳ ଯେଉଁଷଣ
 ଗୁରୁ ପଞ୍ଚୁପୁଷ୍ଟେ ତୁମ୍ଭେ ବେଗ କରି ଆଣ । ୩୪୨ ।

୩୩୧୧ ସମ୍ପାଦନେ ଜଳତରଙ୍ଗ ଦେଖିଲେ ଜଗନ୍ନାଥେ । (ଛ,ୟ)

୩୩୩୩, କାମେଶ୍ୱର ନାମେ ତହିଁ ଲିଙ୍ଗ ଯେ ସୁତଳ । (କ,ର,ଷ,ଡ,ି,ଶ)

୩୩୩୩, ବାଣରସୀ = ବାଣରସୀ ।

ଆଗ୍ରାଂ ପରମାଣେ ସେ ଚଳିଲେ ନାଶକର ଗୁର
 କୁମାରନ୍ତ ଭେଟିଲେ ସେ କାଣୀ ନଥା ହୀର । ୩୪୩ ।
 ମାୟାରେ ସାଧେବ ସେ ହୋଇଲେ ଯମଦୂତେ
 ଅନେକ ରହୁ ଆଉରଣେ ଯାଉଛନ୍ତି ପଥେ । ୩୪୪ ।
 ଟସକର ବୃତ୍ତ ଦେଖିଲେ ଧନ ଦ୍ରୁବ୍ୟ
 ଆବର ନିର୍ଭୟ ଭୁଜ ଦିଶଙ୍କ ସଭାବ । ୩୪୫ ।
 ରହ ରହ ବୋଲି ଓଗାଳିଲେ ପାଞ୍ଚଭାଇ
 କରେଣ ମୂରଳ କୋଠାର ବୁଲାଇ । ୩୪୬ ।
 ବୋଲନ୍ତ ଯମଦୂତେ ଅଟୁ ଆମୟ ବିଦୁ
 ବିଶେଷେ ବେଦାଧ୍ୟାୟୀ ଆବର ବିପ୍ର ସାଧୁ । ୩୪୭ ।
 ଉତ୍ସର୍ପ୍ୟ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ସକ୍ଷନ
 ଆମ୍ବେ ଟସକର ଅଟୁ ହୁରୁଂ ପର ଧନ । ୩୪୮ ।
 କୋପେଣ ଯମଦୂତେ ପ୍ରହାର କଲେ କରସାତେ
 ବେନି ପ୍ରହାରେ ସେ ଛିଡ଼ିଲେ ପଞ୍ଚୁ ଭାଥେ । ୩୪୯ ।
 ଆନ୍ତରମେତେ ଆଣିଲେ କୋପ କରି
 ବ୍ରାହ୍ମ ପିଠିରେ ବସାଇଲେ କର ଧରି । ୩୫୦ ।
 ମୋହେ ବନନ କରି ଗୁରୁଂକ ପଞ୍ଚୁପୁଷ୍ଟ ଦେନି
 ତକ୍ଷଣେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଭୁବନ ସଞ୍ଜୀବନୀ । ୩୫୧ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦ୍ରମ ଅଗ୍ନି ଜାଣି ସେ ପୁଷ୍ଟକର କାପେ
 ଯମ ଛୁମୁରେ ଦେଇଣ ସେ ପ୍ରଣପତ୍ର୍ୟ ହନ୍ତ ପଦ୍ମପାପ୍ୟେ । ୩୫୨ ।
 ଅନେକ ଭୂଷଣ ଅଳଂକାର ଆଉରଣ କଲେ କୁମରଂକୁ
 କର ଧର ନାରପୁଣେ ଓହ୍ଲାନ୍ତ ତଳକୁ । ୩୫୩ ।
 ଯମର ଆସ୍ତାନ ତେଜି ତନ ପାବଛର ତଳେ
 ଦେଖି ପଣ୍ଡୁ ନିଜ କର ଦିଲାକ କପାଳେ । ୩୫୪ ।

୩୪୯ । ଟସକରମାନେ ତାଂକର ଦେଖି ଧନ ଦ୍ରୁବ୍ୟ

ଶହୁସ୍ତ୍ରମାନ ହୁଲାଇ ଧାଇଂଲେକ ବ୍ୟାଗ । (ଭ)

୩୫୧୧ ମୋହୁଶରେ ବନନ କର ଗୁରୁଂକ ପଞ୍ଚୁପୁତ୍ର ଦେନି । (ଏ,୦,୬,ଶ,ଛ)

ପଣ୍ଡୁକୁ ଦେଖିଣ ପୁଞ୍ଜିଲେ ଦେବ ହରି
 ଆସ ଆସ ପିତା ବୋଲି କେଣବ କୋଳ କରି । ୩୫୫ ।
 ନାରାୟଣ ବୋଇଲେ ସୋମବଂଶ ରହିବୁଣୀ
 ମଧ୍ୟଭୁବନେ ସୋମବଂଶୀ ପଞ୍ଚକୁଟକେ ଆଧୁପତି । ୩୫୬ ।
 ପ୍ରାତିଧ୍ୟାଜ ହୋଇଲୁ ସତୁର ବରପତ
 କେଉଣ ପାତକେ ଯେହାନ୍ତ ଆସ୍ତାନେ ନ ବସାଇ । ୩୫୭ ।
 କରପତ ଯୋଡ଼ି ଶୁମୁରେ କହଇ ଯମ
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କଲା ସ୍ଵାମୀ ନାଶିଲୁ ତପୋଧନ । ୩୫୮ ।
 ଅଗ୍ନିକା ମହରଷି ମୃଗୁଣୀ ସଙ୍ଗ ମେଳେ
 ନାରାଜେ ମାଇଲୁ ରଷି ଶୃଙ୍ଗାରର କାଳେ । ୩୫୯ ।
 ସ୍ଵାମୀ ଶଶୀର ଦେବତା ଯେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କଲା
 ତାହାଙ୍କର ହତ୍ୟା ପୁଣି ମେଣ୍ଣଣ ନ ଗଲ । ୩୬୦ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ଯେ ମୋହୋର ଧର୍ମତାତ
 ଆମ୍ବର ଦେଖନ୍ତେ ଖଣ୍ଡଣ ହେଲା ପାପମାନନ୍ତ । ୩୬୧ ।
 ଯମ ବୋଇଲେ ହୋ ଯେ ହୋଇଲାନି ମୋଷ
 କାରଣକୁ କଥାପ୍ଯ ଯେହାଙ୍କର କରିବା ଶ୍ରାବଙ୍କ । ୩୬୨ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଅଗ୍ରତେ କହିବା ଦେବ ଯାଇ
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦୋଷ ପିତାର ଖଣ୍ଡନ୍ତ ପାଞ୍ଚ ଘର । ୩୬୩ ।
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ହୋ କେଉଣ ପୁଣ୍ୟ କଲେ
 ପିତା ମୋଷ ହୋଇବ କେଉଣ ଶର୍ପ କଲେ । ୩୬୪ ।
 ଯମ ବୋଇଲେ ପୁଣ ଯେବେ ଧାରଣାର୍ଥ କରଇ
 ବଂଶେ କଳଙ୍କ ଥିଲେ ସବ୍ବ ଦୋଷ ହରଇ । ୩୬୫ ।

୩୬୦ । “ତାହାଙ୍କର ହତ୍ୟା ପୁଣି ମେଣ୍ଣଣ ନ ଗଲ”

ପାଦାଙ୍ଗ ପରେ ‘ଣ’ ପୋଥରେ ଅଧିକା ପାଠ—

ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ଯାହାର ପୁତ୍ର ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିର
 ଶ୍ରମ ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ସହଦେବ ବାର ।
 ଶୁଣିଲେ କୋପ ଯେ କରିବେ ଧର୍ମରାୟେ
 ଗର୍ବରେବ କର ତାଙ୍କୁ ବସାଥ ସଭାପ୍ତ ।

ନୋହିଲେ କ୍ରୁଦ୍ଧଗ୍ୟାନ ପାରଇ ଯେବେ ସାଧ
 ଶଜୁସି ଯାଗ କଲେ ପ୍ରାପତ୍ତ ଖୋପ୍ତେ ରଞ୍ଜି ସିଦ୍ଧି । ୩୭୭ ।
 ପଣ୍ଡୁ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମୀ ମୋତେ ଅନଗୃହ କର
 ମୋହୋର ଅବସ୍ଥା କହ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଆଗର । ୩୭୮ ।
 ରଜୁସି ଯାଗ କର ଅନ୍ତ ଦାନ ସେ ଦିଅନ୍ତ
 ରତ୍ନଗଣମାନେ ଆସି ଅଗ୍ନି ପ୍ରବୋଧନ୍ତ । ୩୭୯ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ କହିବା ରାପ୍ତେ ଆଗେ
 ତବ ପାତକ ଧଂସାଇବି କର ମହାଯାଗେ । ୩୮୦ ।
 ଆହୋ ନାଶକର ପ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଦେବଙ୍କର ପିତା
 ଆମ୍ବର ଅଟନ୍ତ ପ୍ତେ ରୁରୁ ପରମ ଦେବତା । ୩୮୧ ।
 ଆଜହଂ ଆମ୍ବେ ବାବୁ ବସାଇବୁଂ ଆସ୍ତାନେ
 ଭୁତ୍ୟ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ଖଟିଥିବୁ ସନ୍ନିଧାନେ । ୩୮୨ ।
 ଯମ ବୋଇଲୁ ମୋତେ ଗୁପ୍ତା ଶାପ ଦିଲୁ
 ବାମ ପାଦେ ମୋର ଗଳୁତ କୁଷ୍ଟ ବ୍ୟାଧ ଯେ ହୋଇଲୁ । ୩୮୩ ।
 ଶଜୁସି ଯାଗ ଯେବେ କରିବେ ପଣ୍ଡୁନାନେ
 ମୋହୋର ବ୍ୟାଧ ନାଶ ଯିବ ପଣ୍ଡ ର ପରସନ୍ନେ । ୩୮୪ ।
 ସ୍ଵାମୀ ଭୁନ୍ଧର ପ୍ରସନ୍ନେ ମୁଂ ପଣ୍ଡିକୁ ହୋଉଛି ଭଗତା
 ଶଜୁସି ଯାଗ ନ କଲେ ଦେବ ମୁଂ ଅବସ୍ଥା । ୩୮୫ ।
 ପୈହା କହ ଅନେକ ରହ ଆଭରଣ କଲେ ଯେ ପଣ୍ଡିକୁ
 ଯମ ଦେବତା ଦଣ୍ଡ ଧର ଯେନିଗଲେ ଆସ୍ତାନ ଉପରକୁ । ୩୮୬ ।
 ଆସ୍ତାନେ ବିଜେ କଲେ ବିରତଗ୍ୟେର ତନପ୍ତେ
 ପ୍ରତକ୍ଷେ ଦିଶନ୍ତ ସେ ଦୁଃଖନ୍ତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତେ । ୩୮୭ ।
 ଗୁରୁ ପଞ୍ଚପୁଷ୍ଟ ଦେନି ବିଜପ୍ତୁ ଜଗୁସାରଂ
 ଆସନ୍ତ ଜଗମୋହନ ଯମ ଆସ୍ତାନୁଂ ଓହ୍ଲାଇ । ୩୮୮ ।
 ଅନେକ ପାପୀଜନେ ପାଉଥୁଲେ ଶାନ୍ତି
 ଶାକୃଷ୍ଟ ଦ୍ରଶ୍ୟ ସେ ପାଇଲେ ମୋଷ ରତି । ୩୮୯ ।
 ସମସ୍ତ ଜନମାନଂକର ଶାନ୍ତି କେଶବ କଲେ ରତା
 ପାଇଲେ ଧର୍ମଗତ ସେ ଯାହାର ଛକ୍କା । ୩୯୦ ।

ଗୁରୁ ପଞ୍ଚପୁଷ୍ଟ ଦେନିଶ ମନେ ତୁଣ୍ଡି
 ବିଜପ୍ରେ ଜଗମୋହନ ଖଗେଶ୍ୱର ପିଠି । ୩୮ ।
 ହାମ ଦେବତା ଯେ ଶତ ସହସ୍ର ପ୍ରଣପତ୍ର୍ୟ
 ସଦା ଅନଗୃହ କରିବା ମୋତେ ଜଗତଭୂତ । ୩୯ ।
 ଜଗନ୍ନାଥେ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣିମା ନାଶକର
 ଆମ୍ବର କଥାପ୍ରେ ରହୁ ତୋହୋର ଭୁବନର । ୩୧ ।
 କଳିପୁଗେ ନାଶ କରିବୁ ଯେ ସଂସାର ଜନଙ୍କୁ
 ଅନେକ ପାତକ କରାଇବୁ ମାନୁଷଙ୍କୁ । ୩୨ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଘରଥ ଯେ ଶୁଣନ୍ତି ପୈକିମନେ
 ତୋହୋର ଦଣ୍ଡେ ଝିଂଦାସ ନୋହିବେ ରଜନେ । ୩୩ ।
 ସ୍ଵାମୀ ନିତିପ୍ରତି ପଢନ୍ତି ଶୁଣନ୍ତି ଯେ ତୁମ୍ଭର ଚରିତ
 ସେ ଲୋକେ ଅଟନ୍ତି ନା ପରମ ପବିତ୍ର । ୩୪ ।
 ସ୍ଵାମୀ ଅନେକ ହତ୍ୟା କଲେ ଶାନ୍ତିପନ୍ଥ ପଞ୍ଚପୁଷ୍ଟେ
 ସ୍ଵାମୀ ତୁମ୍ଭରେ ମୁକତି ସେ ହୋଇଲେ ପଞ୍ଚପୁଷ୍ଟ୍ରାଥେ । ୩୫ ।
 ଯେ ମହାଘରଥ ଯେ ପଢନ୍ତି ଶୁଣନ୍ତି ପୈକିଚିତ୍ରେ
 ତୋହୋର ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ କରିବାକ ନିତ୍ୟେ । ୩୬ ।
 ଯେଉଁତେକ ଚେତେଇ ଦିଲେ ଯମ ଦେବତାଙ୍କୁ
 ଚଳିଲେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅବନ୍ତି ଭୁବନକୁ । ୩୭ ।
 ଅପୁର୍ବିକ ହୋଇଣ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶାନ୍ତିପନ୍ଥ
 ପ୍ରାଗେ ହାସିବେ ବୋଲି ସଜ ହୋଇଥିଲେ ପଢିପନ୍ଥୀ । ୩୮ ।
 ମକର ମାସ ଶୁକ୍ଳପନ୍ଥ ଚନ୍ଦ୍ରବାର ଚଉଠି
 ରେବଣା ନଷ୍ଟି ଅନ୍ତେ ଅଣ୍ଟିମା ନଷ୍ଟି ଭେଟି । ୩୯ ।
 ତଇତିଳ ନାମେ କରଣ ସାଧ ନାମରେ ଯେ ଯୋଗ
 ମକର ସଂକରନ୍ତିକ ଚଉବିଂଶ ଦିନ ଭୋଗ । ୪୦ ।
 ବେଳ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଅତାଇ ପ୍ରହର ହୋଇଅଛି
 ଗୁରୁ ପଞ୍ଚପୁଷ୍ଟ ଦେନ ଯାଇ ବିଜପ୍ରେ ଶାବକ୍ଷି । ୪୧ ।

୩୮୨ ତୋହୋର ତୁମ୍ଭ କର ତାକୁ ଆରାଧିବା ନିତ୍ୟେ । (ଘ, ଶ)

ତାକୁରେ ଚାଲ ହୃଦେ ପଦକ ବାହେ ବଧୁଲୀ ବାହୁଠି
 ଖେଳନ୍ତା ସିଂଘ ଜାଣି କୁମର ପାଞ୍ଚଗୋଟି । ୩୯୩ ।
 ଧନୁ ଅର୍କ ଜାଣି ବଦନ ବିକାଣି
 ଧାତିକାରେ ଗୁରୁ ପୁଷ୍ଟ ଦେନି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ହୃଷିକେଶୀ । ୩୯୪ ।
 ଶ୍ରଭୂଜେ ଧରିଣ ଅଛନ୍ତି ଦେବ ଅର୍ଦ୍ଦତେ
 ପୁଷ୍ଟ ସମପିଲେ ଦେବ ଗୁରୁଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ । ୩୯୫ ।
 ଦେଖିଣ ଆଶ୍ରିଯ ଯେ ହୋଇଲେ ଶାନ୍ତିପନି
 ଉଠିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଷ୍ଟନ୍ତ କୋଳ କଲେ ଦେନି । ୩୯୬ ।
 ଦେଖିଣ ଶାନ୍ତିପନି ହୋଇଲେ ପରମ ଭୁଷି
 ପାପୋରିଲେ ମନୁ ସେ ପୁଷ୍ଟ ହରଣ କଷ୍ଟି । ୩୯୭ ।
 ପୁଷ୍ଟ ସମପିଣ ଯେ ଦେବ ଦଇତାର
 ଅନ୍ତର୍ଗତେ ଗଲେ ଦେବ ବଇନେବେ ବିଜେ କରି । ୩୯୮ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲୁ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ମୁଖ ଘୃହି
 ଯୈ କଥା ଅଗୋଚର ଲାଗିଲୁ ଆମ୍ବକଇ । ୩୯୯ ।
 ମାୟା ମୋହେ ପଢି ମୁଂ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଲି
 ଧାତୁବାଦ ପୁରୁଷନ୍ତ ମୁଂ ଚିହ୍ନ ନୁଆରିଲି । ୪୦୦ ।
 ପରମଗତି ଯେବେ ମାଗନ୍ତ ପୁରୁଷୋତ୍ତମେ
 ଯୈହି ଦେହ ଦେନି ଥାଆନ୍ତି ନା ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ । ୪୦୧ ।
 କର୍ମକୁ ସନ୍ତାପି ବିପ୍ର ହୋଇଲାକ ତୁମୀ
 ସଞ୍ଚଲ ଗୃହବାସ ପୁଷ୍ଟ ଭାରିଯାନ୍ତ ଦେନି । ୪୦୨ ।
 ନିରନ୍ତେ ଗୃହବାସ ସେ କରଇ ଦିଜବର
 ଜଗନ୍ନାଥ ଦୁଶନେ ତାର ଦୁର୍ଗତି ଗଲୁ ପାର । ୪୦୩ ।
 ହେ ବୁଧଜନେ ଜଗନ୍ନାଥକୁ କର ସେବା
 ଯମ ଅର୍ଗଳ ଭାଞ୍ଜିବାକୁ ସେହି ସେ ସିଦ୍ଧ ଦେବା । ୪୦୪ ।
 ଯାବତ ଜନନ୍ତ ଜଗନ୍ନାଥ ସେ ରଖନ୍ତା
 ଜପ ମନ୍ତ୍ର ମୂଳ ସେହି ସେ ବରଦାତା । ୪୦୫ ।

୩୯୪୧ ମଧ୍ୟପଦ୍ମ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଜାଣି ବଦନ ପ୍ରକାଶି । (୭)

୪୦୫୨ ଜନ୍ମ ମରଣ ମୂଳ ଯୈହି ସେ ବରଦାତା । (୧, ୨, ୩)

୩୯୪୨ ଧନୁ ଅର୍କ = ପୌତ୍ର ମାସର ସୂର୍ଯ୍ୟ ।

ନାନା ଶାର୍ଥ କରିବାକୁ ଦୂରାନ୍ତର ନ ଯା
 ଜନେନାଥ ନାମ ଗୋଟି ହୃଦରେ କର ପୂଜା । ୪୦୭ ।
 ସ୍ଵାହାନେ ହରଷ ଦ୍ରୁଣନେ ହରଷ
 ରଣେ ହରି ବଣେ ହରି ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ ଘୋଷ । ୪୦୮ ।
 ଯଶୋବନ୍ତୀର ନନ୍ଦନ ହରି ଯଦୁକୁଳ ନାହା
 ମନେନ୍ଦ୍ରିଦଳ ପୁଷ୍ପ୍ୟବଞ୍ଚୀ ଶଙ୍କରନ୍ଧ ବାହା । ୪୦୯ ।
 ଦ୍ରୁଣନେ ମୋଷଦାତା ପ୍ରସନ୍ନ ପାପ ଧ୍ୱଂସା
 ବାଞ୍ଛୀତ ଗୁଣନିଧି ପୂରାଥ ମମାଶା । ୪୧୦ ।
 ଯାହାରେ ସେ ନାଶଗଲୁ ନାଶକର ଦର୍ପ
 ମୃତୁ ପୁଷ୍ପ ଆଣିବାକୁ ଯାହାର ପରତାପ । ୪୧୧ ।
 ସ୍ଵସାରକୁ ବାଟ ଦେଖାଇଲେ ସତ୍ୟପଣେ
 ସେବାକଲେ ଯୈମନ୍ତେଷ୍ଟି କରଇ ନାରୟୁଣେ । ୪୧୨ ।
 ଜଗତ କାରଣ ନାଥ କଇଛା ଜଗଜ୍ଞୀ
 ହୃଦଗତେ ସମ୍ପାଦନ କର ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ନ.ମ ଗୋଟି । ୪୧୩ ।
 ସବ୍ଦା ଆନନ୍ଦ ନାଥ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ମୋଷଗତି ପୁରୁଷ ଯୈ ସକଳ ପୁରୁଷାର୍ଥ । ୪୧୪ ।
 କମଳାର ବଜ୍ର ନାଥ କରୁଣାମହିଳ
 କରୁଣା କରିବାକୁ ଯୈହି ସେ ଆଦିମୂଳ । ୪୧୫ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ହୃଦପଦେଁ ଯୋଷି ଲଭ
 ବିଜକୁଣ୍ଠ ପୁରେ ସ୍ଥାନଟି ଦିଅନ୍ତି ପଦୁଲଭ । ୪୧୬ ।
 ଶ୍ରୀ ମଧ୍ୟପଦ ଶହୋସ୍ତ୍ର ସଙ୍ଗତେ
 ମୁହିଁ ଯୈହା ରଞ୍ଚାଇଲି ସ୍ଵସାର ଜନ ହିତେ । ୪୧୭ ।
 ତୁଳ୍ଯାର ବଜ୍ର ପଦୁପାଦେ ନିତ୍ୟ ସେବି
 ତରଣ ମାଟେ ଯେ ସାରଳା ଦାସ କବି । ୪୧୮ ।

୪୦୮ । ମନେନ୍ଦ୍ରିଦଳ ଲେଚନବଞ୍ଚୀ ଶଙ୍କରନ୍ଧ ବାହା । (ଢ)

୪୧୧ । ସ୍ଵର୍ଗକୁ ବାଟ ଦେଖାଇଲେ ସତ୍ୟପଣେ । (ଠ, ଶ)

୪୧୪ । କାରଣ କରିବାକୁ ଯୈହି ସେ ସବକାଳ । (ଟ, ଠ, ଥ, ଶ)

୪୧୬ । କୁରୁକ୍ଷିତ କୁରୁକ୍ଷିତ ମୁଁ ସାରଳା ଦାସ କବି । (ଇ, ଠ, ଶ)

୪୧୮ । ମନେନ୍ଦ୍ରିଦଳ ପୁଷ୍ପ୍ୟ = ମାଳ କରୁପୁଲ ।

ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ରୀ ସାରୋଳା ଜଣେର ପୁର ବାସୀ
 ତାହାର ଚରଣେ ମୁଂ ନିରନ୍ତରେ ଦୋଷି । ୪୧୮ ।
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ପଦ୍ମପାଦେ କର ଲପ୍ତେ
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ନାମ ଗୋଟି ମୂଳମନ୍ତ୍ର ହୋଇୟେ । ୪୧୯ ।
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ସୁମର ନରେ ନ ଥାଉ ଦୁର୍ଗତି
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ଵର ନରେ ଖଣ୍ଡିବ ବିପତ୍ରି । ୪୨୦ ।
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ ଗୋଟି ପ୍ରାଣର ମୋଷଦାତା
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ବାମୀ ଅଭୟେ ବରଦାତା । ୪୨୧ ।
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ ନରେ ନିରନ୍ତରେ ଅଭ୍ୟାସ
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପଦ୍ମପାଦେ ଶରଣ ଶୂନ୍ୟମୁନି
 ସାରୋଳା ଦାସ । ୪୨୨ । ୮୩୭୦ ।

ସୁରେଣ୍ଣା ହରଣ

ବିଲଂକ ଦେଶର ରାଜା ଯେ ବଇବସୁତ ମନୁ
 ପାଦାର୍ଥ୍ୟ ଦେଇ ପୃଜିଲେ ଘଟରୂପି ତନୁ । ୧ ।
 ଧୂପ ଧୂପ ନଇବେଦେୟ ଯେ ମୁନିଙ୍କ ବନ୍ଧାଇଲେ
 କୋଟିରୂପ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନେଇ ଚରଣ ତଳରେ କୁଡ଼ାଇଲେ । ୨ ।
 ନବତନ ବସ୍ତ୍ର ପୁଣ ସହସ୍ରେକ ଦେଇ
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ ତଳେ ନମଇ ନରସାଇ । ୩ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ପୈ ପୁରାଣ ଅମୃତମୟ ସାର
 ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣନ୍ତେ ଶାନ୍ତି ହୋଇବ ମୋହୋର ଶଶର । ୪ ।
 କଳ୍ପାସୁର ବଧ ଅନ୍ତରେଣ ଯେଉଁ କଥା
 ପୈଥ ଉତ୍ତରେଣ କଷ ହୋଇଲ କହ ମୋତେ ବ୍ରହ୍ମବେଶ । ୫ ।
 ରାଜାର ବିନୟ ଭଗତ ଭ୍ରବ ଦେଖି
 ପୁରାଣ ପୋଥ ଫେତିଶ କହନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମବହ୍ରି । ୬ ।
 ପୈକମନ ହୋଇ ତୁ ହୋ ଶୁଣିମା ନରପତି
 ପୁରାଣ ପୋଥ ଦେନି କହନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଯତ । ୭ ।

ତୁ ଯେ ପର୍ବତିଲୁ ରାଷ୍ଟ୍ରେ ମଧ୍ୟପଦର ବାରତା
 ସନ୍ତୋଷ ଚିଉରେ ତୁ ଯେ ଶୁଣ ମହାରଥା । ୮ ।
 କୁରୁମ ପଦ୍ମ ବୋଲଣ ପ୍ରେକ୍ଷ ଗିରିବରେ
 ସୁରନାମ ବୋଲି ଯେ ବହୁର ପ୍ରେକ୍ଷଧାରେ । ୯ ।
 ତହିଁର ପର୍ବତମେ ପ୍ରେକ୍ଷ ନଗ୍ରେଜ ଅଛଇ
 କରମଣ୍ଡଳ ବୋଲଣ ନଗ୍ର ନାମ ଅଟଇ । ୧୦ ।
 ତହିଁର ନରେତ୍ର ଯେ କୃତଶେଖର ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ନାମ ତାର ବିରୁପାକ୍ଷ ହୋଷ୍ଟେ । ୧୧ ।
 ପୂର୍ବ ନାମ ତାର ଅଟଇ ମାଳଶେଖର
 ହାଥୀ ରଥୀ ସଙ୍କଳ ତାର ଅଛଇ ଅପାର । ୧୨ ।
 ଅନେକ ସମ୍ବରେ ରାଜା ରାଜ୍ୟ କରୁଥାଇ
 କାହାର ସଙ୍ଗତେ ଦୁନ୍ଦ ବାଦ ନ କରଇ । ୧୩ ।
 ଦୋହିତା ଗୋଟିଏ ତାର ସୁରେଣ୍ଠା ନାମେ ବାଳୀ
 ଅନେକ ଯହେ ନୃପତି ତାକୁ ପ୍ରତିପାଳି । ୧୪ ।
 ଥୋକାୟେକ ଦିନେ ଦୋହିତା ହୋଇଲୁ ନବୟୁବା
 ସୁନ୍ଦର ପଣକୁ କିସ ପଟାନ୍ତର ଦେବା । ୧୫ ।
 ରତ୍ନକ ସମାନ ସେ ଅଟଇ ସୁନ୍ଦରୀ
 ମୁଖ ଦିଶଇ ତାର ନିର୍ମଳ ନ୍ତ୍ର ପରି । ୧୬ ।
 ହାଥ ପାଦରେଣ ତାର ଶଙ୍ଖ ପଦ୍ମ ଚିହ୍ନ ଅଛଇ
 ରୂପ ଗୋଟି ତାର ଶିର୍ବୁବନ ମୋହଇ । ୧୭ ।
 ଅଧର ଅଚୂତ ଉଇଲ୍ଲ ପ୍ରାୟେକ ଦିଶଇ
 ଶିଂଘମଧ୍ୟ ପ୍ରାୟେକ ଅଣ୍ଣାଗୋଟି ହୋଇ । ୧୮ ।
 ଆୟ ଅଳଂକାର ତାର ଅଙ୍ଗରେ ନାଇଥାଇ
 ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦରୀ ତାକୁ ତୁଳନା ନାହିଁ । ୧୯ ।
 ଦେଖି କୃତଶେଖର ଯେ ବିରୁରଇ ମନେ
 ଦୋହିତା ଯୁବା ହୋଇଲୁ କରିବି କେସନେ । ୨୦ ।
 ପ୍ରେକ୍ଷାନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଯେ ରାଜଣ କହିଲେ
 ମେତ ଗୋଟାୟେ ତୋଳାଅ ବୋଲଣ ଦୋଇଲେ । ୨୧ ।

ରାଜାର ବଚନେ ଯେ ବିରୁପାଷ ମନ୍ତ୍ରୀ ଗଲ
 ବିଚିତ୍ର ଲେଖନ କରି ମେତେକ ଭିଆଇଲୁ । ୨୬ ।
 ରାଜାର ଶୁମ୍ଭରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଜଣାଇଲୁ ଯାଇଂ
 ମେତେଗୋଟି ଭିଆଣ ହୋଇଲୁ ଗୋସାଇଂ । ୨୭ ।
 ଶୁଣି ବେଗେ କୃତଶେଷର ରାଜା ଚଳିଗଲୁ
 ମେତେର ଭିତରେ ଯେ ସବୁ ବୁଲିଣ ଦେଖିଲୁ । ୨୮ ।
 ସୁନ୍ଦର ଦେଖି ରାଜା ମନ୍ତ୍ରୀକ ପୁଛକ
 ନୋହିଲେ କି ବିରୁପାଷ ତୋର ନାମ ହୋଇ । ୨୯ ।
 ପୁଷ୍ଟ ମଳଶେଷରକୁ ବୋଲେ ନୃପବର
 ସୁରେଖା ବାଳୀକୁ ନେଇ ରଖ ଯେ ମେତେର ଭିତର । ୩୦ ।
 ପୋଇଲି ପରିବାରସ୍ଥେ ଝିଅ ସଙ୍ଗେ ଥାନ୍ତୁ
 ନାନା କଉଁତୁକେ ତାର ମନକୁ ରଞ୍ଜିନ୍ତୁ । ୩୧ ।
 ଯୈମନ୍ତ ଆଗ୍ୟାଂ ଦେଇ ନୃପତି ଚଳିଗଲେ
 କନ୍ୟାକୁ ନେଇଣ ମେତ ଭିତରେ ରଖିଲୁ । ୩୨ ।
 ଯୈମନ୍ତେ ଥୋକାଯୈକ ଦିନ ବହିଗଲୁ
 ଅନେକ ଦେଶରେ ରାଜା ବର ଶୋକାଇଲୁ । ୩୩ ।
 ଦୁହିତା ସମାନେ ବର କାହିଁ ନ ପାଇଲେ
 ଫେର ଦୂତମାନେ ଆସି ରାଜାନ୍ତ କହିଲେ । ୩୪ ।
 ଦିସୁଧୁ ହୋଇ ରାଜା ଭାଲଇ ନିରନ୍ତରେ
 ଦୁହିତାକୁ ବିଭା ମୁହିଁ କରିବ କାହାରେ । ୩୫ ।
 ମନେ ମନେ ମହାରାଜା କରଇ ବିଗୁର
 ଦୁହିତା ବିଭା ନ କଲେ ମୋତେ ନାହିଁ ପ୍ରତିକାର । ୩୬ ।
 ଭାଲୁଥାଇ ରାଜା ମନେ କାହାକୁ ନ କହି
 ନିତ ପ୍ରତିଦିନ ରାଜା ମୁଗ୍ଧାକୁ ଯାଇ । ୩୭ ।
 ବରାହ ବ୍ରାହ୍ମ ହରିଣ ଶପୁମ୍ଭର ମାରଇ
 ଅନେକ ସମ୍ବରେ ରାଜା ରାଜ୍ୟ କରୁଥାଇ । ୩୮ ।

୩୯ । ବ୍ୟାପ୍ତ ବରାହ ହରିଣ ଶପୁମ୍ଭର ମାରନ୍ତି
 ଯେବେଣ ଜନ୍ମମାନେ ଆଗରେ ପଞ୍ଚଲେ ନ ବର୍ତ୍ତିନ୍ତ । (କ)
 ୪୦ । ବରାହ ହରିଣ ଆଦି ଆଣଇ ମାରିଣ
 ପ୍ରକାମାନନ୍ତ ସବୁ ଦିଅଇ ବାଣୀଣ । (ଖ,୦)

ରଜାର ପରସାଦେ ପ୍ରଜାଯୈ ବଡ଼ ସୁଖୀ
 ବାଟିକ ଭୂର୍ବୁ ପାଞ୍ଚ ଚିନା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନିଅଇ ଲେଖି । ୩୫ ।
 ପରଜା ଗୁହାର ଯେ ବୁଝଇ ଆପଣେ
 କାହାର ଠାରେ ବିମୁଖ ନ ଧରଇ ମନେ । ୩୬ ।
 ନିତନ୍ତେଣ ରଜ୍ୟ କରଇ କୃତଶେଷର
 ଦୁହିତାର କଥା ଭାକୁଆଇ ସେ ମନର । ୩୭ ।
 ଯେମନ୍ତେଣ ଦେଖ ଆହୋ ବିଧାତାର କୃତ
 ଦୁହିତା କର୍ମେ ଯାହା ଲେଖିଛୁ ଦିକବେତ । ୩୮ ।
 ବିଜଶାଖ ମାସ ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷ ତୃତୀୟା ଶନିବାର
 ରେହଣୀ ନଷ୍ଟ ବୃଷ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେକ ମେଳର । ୩୯ ।
 ଶୋଭନ ନାମେ ଯୋଗ ଯେ ଗର ନାମେ କରଣ
 ସାଧକ ତାର ରଜାକୁ ଅଟଇ ସେହୁଦିନ । ୪୦ ।
 ସେ ଦିନ ନାରତ ରୁଷ ବଣା କରିରେ ପକାଇ
 କଳି ଧୋକତି ଦୃଣିକ ମୁନି କାଣେ ଛନ୍ତି ଲାଇ । ୪୧ ।
 ବେଦ ଧୂନି କରି ମୁନି ହୋଇଲେ ବାହାର
 କଳହପ୍ରିୟ ମୁନି ନ ରହନ୍ତି ଯେକ ଠାବର । ୪୨ ।
 ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଓହାଇ ମୁନି ମଞ୍ଜୁ ଅଇଲେ
 ଅନେକ ରଜ୍ୟ ଭ୍ରମି କୃତଶେଷର ରଜ୍ୟରେ ମିଳିଲେ । ୪୩ ।
 ମୁନିଙ୍କ ଦେଖି କୃତଶେଷର ରଜନ
 ନମସ୍କାର କଲା ଯାଇଁ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ । ୪୪ ।
 କଳ୍ପାଣ କରିଣ ଯେ ବସିଲେ ମୁନିବର
 ରଜ୍ୟ ଦେଖି ପ୍ରଶାସନ ବ୍ରୁଦ୍ଧାଙ୍କ କୁମର । ୪୫ ।
 ରଜନିଧି ଚରଣମାନ ସମସ୍ତ ପର୍ବତିଲେ
 ସମସ୍ତ ଭଲ ବୋଲି ଯେ କୃତଶେଷର କହିଲେ । ୪୬ ।
 ପୁନ ମାଳଶେଷର ବେଗ ହୋଇ ଅଇଲ
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ ସେ ଯେ ଓଳଗି ଶୋଇଲୁ । ୪୭ ।
 ଅନେକ କଳ୍ପାଣ ଯେ କଲେ ତମୋବନ,
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ରଜା ତେର ଅଟଇ ଜୀବତ । ୪୮ ।

୪ । ୨ ଜୀବତ = ଜୀବନ ଅର୍ଥରେ ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ବିରୂପାକ୍ଷକୁ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସିଲେ
 ପୈମନ୍ତେଣ ମୁନି ଯେ ଥୋକାପୈ ବେଳ ତହିଁ ଥିଲେ । ୪୯ ।
 ରାଜାକୁ ମେଲୁଣି ମାଗି ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଶାଶ୍ଵା ବାଇ ମନଦଣ୍ଡେ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ । ୫୦ ।
 ମେତର ପାଖ ଲାଗି ଯାଉଛନ୍ତି ମୁନି
 ମେତେ ଥାଇ ଦେଖିଲୁ ତା କୃତଶେଷର ନନ୍ଦନ । ୫୧ ।
 ମୁନିଙ୍କ ଦେଖିଣ ବାଳୀ ବୋଲଇ ପୈଣିକ ଅବଧାନ କର
 ମୋହୋର ମନର ବେଦନା କହିବି ତୁମ୍ଭର ଗୁମୁର । ୫୨ ।
 ପୈମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ମୁନି ଅବଧାନ କଲେ
 ତତକଣେ ଯାଇଣ ଯେ ଭିତରେ ରହିଲେ । ୫୩ ।
 ସୁରେଖା ଆସି ମୁନିଙ୍କ ନମସ୍କାର କଲେ
 ମନବାଞ୍ଚ୍ଚା ସିଦ୍ଧ ହେଉ ବୋଲିଣ ବୋଲିଲେ । ୫୪ ।
 କଲ୍ପାଣ କରିଣ ଯେ ବୋଲନ୍ତ ମୁନିବର
 ରୂପ ଦେଖି ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଅପାର । ୫୫ ।
 ଅହିଅ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ଗୋ ହୃଦୟ ନନ୍ଦନ
 ବହୁତ ପୁଷ୍ପବନ୍ତୀ ତୁହି ହୃଦୟ ଗୋ ତରୁଣୀ । ୫୬ ।
 ବିଷ୍ଟୁର ନନ୍ଦନ ଯେ ହୋଉ ତୋର ବର
 ପୈଦା ଶୁଣି ସୁରେଖା ଯେ କହଇ ଉତ୍ତର । ୫୭ ।
 ଆଜ୍ୟାପୈ ମୁନି ମୁହିଁ ବିଭା ହୋଇନାହିଁ
 ମୋହୋର ସମାନେ ବର ନ ଗଛିଲା କାହିଁ । ୫୮ ।
 ତୁମ୍ଭେ ମହାମୁନି ହୋ ସୁଦୟା ମୋତେ କର
 ଭଲ କର ବରେକ ମୋତେ ଦିଅସି ବ୍ରହ୍ମାଂକ କୁମର । ୫୯ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଯେ କହିବା କଥାପୈ
 ତୋହୋର ସମାନେ ବର ଅଛଇଁ ପୈକ ଠାପୈ । ୬୦ ।
 କୁଶପୁନୀ ବୋଲିଣ ଯେ ଦ୍ୱାରିକାପୈ ଅଛି
 ଉତ୍ତରସେନ ବୋଲି ରାଜା ତହିଁରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଅଛି । ୬୧ ।
 ତାହାର ଦୁହିତା ଯେ ଦେବକୀ ନାମେ ବାଳୀ
 ବିଷ୍ଟୁଙ୍ଗଶି ବୋଲି ବସୁଦେବେ ବିଭା କରି । ୬୨ ।

ତାହାଙ୍କର ପୁଣ ଯେ ଅଟନ୍ତି ରାମକୃଷ୍ଣ ବେଦି
 କଂସର ଡରେ ଗୋପରେ ରହିଥିଲେ ପୁଣି । ୭୩ ।
 ଦଇବର ବଳେ ତାଙ୍କୁ ଅଣାଇଲା କଂସରାଣ
 ଶ୍ରାବାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି କଂସ ହରିଲକ ପ୍ରାଣ । ୭୪ ।
 କଂସର ଭ୍ରାତା ନାମ ହେତି ଯେ ପ୍ରହେତି
 ଜରାସନ୍ଧ ରାଜାର ସେ ଅଟନ୍ତି ଦୋହିଣୀ । ୭୫ ।
 ସେ ଯାଇଁ ଗୁଡ଼ାର କଲେ ଦିତାଙ୍କ ଛୁମୁରେ
 ତୁମ୍ଭର ଜୁଆଇଁଙ୍କ ଯେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ମାଇଲେ । ୭୬ ।
 ମଥୁରାପୈ ଉଗ୍ରପେନ ରାଜା ହୋଇଥିଲ
 ଶୁଣି କର ଜାରାସନ୍ଧ ମଥୁରା ବାହିଲା । ୭୭ ।
 ତାହାର ଡରେ ମଥୁରା ଗଲେ ଛୁନ୍ତି କରି
 ଦମସ୍ତେ ରହିଲେ ଯାଇଁ ଦାରାବଣୀ ପୁଣି । ୭୮ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଭା ହୋଇଲେ ଖାନ୍ଦିଲ ଦୁଲଣୀ
 ତାହାଙ୍କର ନାମ ଗୋଟି ଅନ୍ତର ରକ୍ତଶୀ । ୭୯ ।
 ତାହାଙ୍କର ଗର୍ଭେ ଯେ ତନପୈ ଉପୁଚିଲେ
 ପ୍ରଦୁୟମ୍ନ ବୋଲିଣ ଯେ ତାହାର ନାମ ଦିଲେ । ୮୦ ।
 ତାହାର ରୂପକୁ ଶୋଭା ନାହିଁ ଯେ ତନିପୁର ଜଗତ
 ଶାପରେ କାମଦେବ ଯେ ହୋଇଅଛୁ ଜାତ । ୮୧ ।
 ଅଭିନବ କାମ ତାକୁ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ବିଷ୍ଟୁର କୁମର ଯେ ଯେ ତୁଳନାବା କାହିଁ । ୮୨ ।
 ରତ୍ନ କାମ ପ୍ରାପ୍ନେ ଦିଶିବ ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେ
 ଆମ୍ବର ମନକୁ ଦ୍ଵେମନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ନେ ଦିଶଇ ଗୋ ମାପ୍ନେ । ୮୩ ।
 ନାରଦେ କହନ୍ତେ ସୁରେଣ୍ଠା ମନକୁ ବଳିଲ
 ହୋତ୍ର ବୋଲି ମୁନିଙ୍କି ସେ ସନମତ କଲା । ୮୪ ।
 ବୋଲିଲ କେଉଁଣ ଦିନ ଆସିବ ମୁନିବର
 ତଥ୍ୟ କରି ମୋତେ କହି ଥାଅନି ନିକର । ୮୫ ।

୮୩। ବୋଲିଲ କେଉଁଣ ଦିନ ଆସିବ ମୁନିବର

କଣ୍ଠ କରି ମୋତେ କହି ଥାଅନି ନିକର । (ଛ,ଖ,ଣ,୦)

୮୩, ନିକର = ନିଷ୍ଠିତ ।

ପୈତେ କହିଣ ମୁନିଂକ ଦଶ୍ତବତ କଲ
 ବହୁତ ବିନୋପ୍ତୀ ହୋଇଣ କହିଲା । ୭୭ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ତୁହି ରହିଥାଅ ଦିନା ପାଞ୍ଚ
 ଦେନିଣ ଆସିବ ମୁହିଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ବସନ୍ତ । ୭୮ ।
 କଳ୍ପାଣ କରି ମୁନି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ମନଦଶ୍ତ ଚଢ଼ି ଗଲେ ଦାରବଣୀ ପୁର । ୭୯ ।
 ଦାରବଣୀ ପୁରେ ଯାଇଂ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ବାଣାନାଦ ବାଇ ସବୁ ଉପରେ ବିଜେ କଲେ । ୮୦ ।
 ଦେଖିଲେ ଆସ୍ତାନ କରି ବସିଛି ଉତ୍ତରସେନ ରାଜା
 ସେଠାରେ ଯାଇଂ ମିଳିଲେ ବ୍ରହ୍ମାଂକ ଆୟୁଜା । ୮୧ ।
 ଅନ୍ତର ଉଦ୍ଧବ ଯେ ଅନାଧୃତୀ ମୂଳେ
 ଆସ୍ତାନ କରିଣ ବସିଅଛନ୍ତି ସବୁରେ । ୮୨ ।
 ବସୁଦେବ ସାତୁକାନ୍ତିଂ ବସିଣ ଅଛନ୍ତି
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ବେନି ଭାଇ ତହିଂ ଶୋଘ ପାନ୍ତି । ୮୩ ।
 ପୈମନ୍ତର ସମପ୍ରେ ନାରଦ ମୁନି ଯେ ମିଳିଲେ
 ବାଣାଧୁନି କରିଣ ଯେ ସବୁରେ ଉଠିଲେ । ୮୪ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଯେ ଉତ୍ତରସେନ ରାପ୍ତେ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇଂ ମୁନିଂକର ପାପ୍ତେ । ୮୫ ।
 ସାତବଂଶ ଯାଦବ ଯେ ନମସ୍କାର କଲେ
 ପଛେ ଯାଇଂ ରାମ କୃଷ୍ଣ ଓଳଗି ହୋଇଲେ । ୮୬ ।
 କଳ୍ପାଣ ବାଞ୍ଚିଆ ଯେ କରନ୍ତି ମୁନିବର
 ସମସ୍ତ କୁଶଳ କି ଅଟଇ ତୁମ୍ହ ପୁର । ୮୭ ।
 ଉତ୍ତରସେନ ବୋଇଲେ ମୁନି ତୁମ୍ହର ପରସାଦେ
 ସ୍ଵର୍ଗଶର ରାଜ୍ୟ ମୁଂ କରଇ ଅପ୍ରମାଦେ । ୮୮ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଯେ ରୁହିଂ ବୋଲନ୍ତି ତପୋଧନୀ
 ପୁର ପଉତୀ ତୁମ୍ହର କୁଶଳ ଟିକି ହଳପାଣି । ୮୯ ।

୭୯୧ ନଗ ଦେଖି ମୁନି ବହୁତ ପ୍ରଶଂସିଲେ । (୩)

ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ତୁମ୍ଭର କଳ୍ପାଣୀ
 ସମସ୍ତେ ସୁଖଣ ଯେ ଅଛନ୍ତି ସୁଧାନେ । ୮୯ ।
 ଗଉରୋବ ପାଇଣ ମୁନି ବସିଲେ ଆସ୍ତାନେ
 ଉତ୍ତରସେନ କହିଲେକ ସବ୍ବ ସୁଧାନେ । ୯୦ ।
 ପୈମନ୍ତେଣ ମୁନି ଥୋକାଯେ ବେଳ ଥିଲେ
 ଯାଉଅଛୁଂ ବୋଲିଣ ସେ ମେଲୁଣି ମାଟିଲେ । ୯୧ ।
 ରଜା ବୋଇଲେ ଆଜକ ରହ କିନା ଆମ୍ବ ପୁରେ
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ କ୍ଷଣେ ଆମ୍ବେ ନ ରହୁ ଯେ ସ୍ତରେ । ୯୨ ।
 ନାମ ଆମ୍ବର ଯେ କଳହପ୍ରିୟ ରଷ୍ଟ
 ପୈକଠାରେ ଆମ୍ବେ ଯେ କ୍ଷଣେ ନୁଆରୁ ବସି । ୯୩ ।
 ପୈତେ କହୁଂ ମୁନି ତହୁଂ ହୋଇଲେ ବାହାର
 କାମଦେବର ମନ୍ଦରେ ଏ ମିଳିଲେ ତପ୍ତର । ୯୪ ।
 ଦେଖିଲେ ପ୍ରଦୁୟମ୍ବ ଯେ ବସିଅଛୁ ଯେକା
 ପେଠାରେ ଯାଇଣ ଯେ ମିଳିଲେ ବ୍ରହ୍ମଶିଖା । ୯୫ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଯେ ପ୍ରଦୁୟମ୍ବ ଉଠିଲା
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣରେ ପ୍ରଣମିତ କଲା । ୯୬ ।
 କଳ୍ପାଣ କରଣ ଯେ ବସିଲେ ମୁନିବର
 ଗଉରୋବେ ପୂଜାକଲା ପ୍ରଦୁୟମ୍ବ କୁମର । ୯୭ ।
 ବୋଇଲା କାହିଁ ଥିଲ କଳହପ୍ରିୟ ରଷ୍ଟ
 ମୋହୋର ଆଗରେ ତାହା କହିବା ବିଶେଷ । ୯୮ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ ଥିଲୁ କୃତଶେଷର ରଜ୍ୟର
 ବାହାରେ ବାହାରେ ଅଇଲୁ ଦ୍ୱାରାବଞ୍ଚା ପୁର । ୯୯ ।
 ତୁହି ଯେଣୁ ବାବୁ ଅଟୁ ଆମ୍ବର ପ୍ରାପେଖା
 ତେଣୁ କରି ଆମ୍ବେ ଯେ କହୁ ଗୁପତର ଭାଖା । ୧୦୦ ।
 ସବ୍ଦା କାଳେ ତୁ ଆମ୍ବନ ସେବା କରିଥାଉ
 ଉପାଧ ବାରତ ପୈକ ଆଣିଅଛୁ ତହୁଂ । ୧୦୧ ।
 କୃତଶେଷର ରଜାର ଦୋହିତା ସୁରେଖା
 ରୁପ ଗୁଣରେ ସେ ଯେ ରତ୍ନ ସଙ୍ଗତରେ ଲେଖା । ୧୦୨ ।

୧୦୦ । ଭାଖା = ଭାଖା, ଖବର ।

ଅତିଅନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ତାକୁ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ଉମ୍ଭର ମଧ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ଅଣା ଗୋଟି ଦିଶଇ । ୧୦୩ ।
 ଉଲଟାରମ୍ବା ପ୍ରାୟେ ତାର ବେନ୍ ଜନନ
 ମୃଣାଳ ଲିତା ପ୍ରାୟେ ତାହାର ସେ ଭୁଜ ପୁଣା । ୧୦୪ ।
 ତିଳ ପୁଲ ନାସିକା ତାର ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ଶ୍ରାଙ୍ଗଣ୍ଠ କପାଳ ତାର ଭୁଲଇବା କାହିଁ । ୧୦୫ ।
 ବିମ୍ବ ଫଳ ପ୍ରାୟେ ତାର ଅଧର ଦିଶଇ
 କୁଂକୁମ ବଞ୍ଚି ପ୍ରାୟେ କାପ୍ତା ପ୍ରକାଶଇ । ୧୦୬ ।
 ତୁ ତାକୁ ପଟାନ୍ତର ସେ ତୋତେ ଘଟଇ
 ତେଣୁ କରି ପଦ୍ମନ ଅଇଲୁ ତୋତେ କହି । ୧୦୭ ।
 ସେ ତୋହାର ରୂପ ଗୁଣ ଶୁଣିଲୁ ଯହୁଂ ବାଲୀ
 ବୋଇଲୁ ସେ ବର ଆଣି ମୋତେ ଦିଅ ତପଶାଳୀ । ୧୦୮ ।
 ସେବେ ରଥ ସଜକର ବେଗ ହୋଇ ଯିବା
 ରାମକୃଷ୍ଣ ନ ଜାଣିଲୁ କନ୍ୟାକୁ ବେଗେ ସେ ଆଣିବା । ୧୦୯ ।
 ମୁନି କହନ୍ତେଶ ଯେ ପଦ୍ମନ ହସିଲୁ
 କନ୍ୟାର ରୂପ ଶୁଣି ତାର ଶରଧା ବଳିଲୁ । ୧୧୦ ।
 ବାହୁକ ସାରଥକୁ ପ୍ରେକ୍ଷାନ୍ତରେ ରାଇ
 ପଦ୍ମନ କହେ ରଥ ସାକିଆଣ ଯାଇଂ । ୧୧୧ ।
 ପଦ୍ମନ ଆଗ୍ୟାରେ ଯେ ବାହୁକ ରଥ ସଜକଳ
 ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇ ପଦ୍ମନ ରଥରେ ବମ୍ବିଲୁ । ୧୧୨ ।
 କାମଦେବ ପ୍ରାୟେ ଦିଶିଲକ ଶୋଘ୍ର
 କୃଷ୍ଣର କୁମରକୁ କିଷ ପଟାନ୍ତର ଦେବା । ୧୧୩ ।
 ରଥ ଚଳାଇ ଯେ ତନିହେଂ ବାହାର ଦୋଇଗଲେ
 ପଦ୍ମନ ରଥ ଯିବା ସେ କେହି ନ ଦେଖିଲେ । ୧୧୪ ।
 ତନି ଦିନେ ଯାଇ କୃତଶେଷର ରାଜ୍ୟରେ ମିଳିଲେ
 ଅଭ୍ୟନ୍ତର ଥାନରେ ନାରଦ କୁମରକୁ ରୁହାଇଲେ । ୧୧୫ ।

୧୩୧ ସ୍ଵୟଂ କାମଦେବ ସେ ଅଟଇ ଅଛି ଶୋଘ୍ର । (୫)

୧୦୫ ୨ ଶ୍ରାଙ୍ଗଣ୍ଠ = ଶ୍ରା ଅର୍ଥ ଶୋଘ୍ର, ଶ୍ରେ = ସ୍ଥାନ ବା ଆଧାର,

ଅର୍ଥାତ୍ ଶୋଘ୍ରର ଆଧାର ।

ରାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରହରେ ହୋଇଲକ ଯହୁ
 ମେତର ଭିତରକୁ ମୁନି ପଣିଗଲେ ତହୁ । ୧୧୭ ।
 ମୁନିଂକୁ ଦେଖିଣ ଯେ କୁମାଶ ଓଳଗିଲ
 ବୋଇଲୁ କିଏ କୃତ କଲ ପଢ଼ୁଯୋନି ବଳା । ୧୧୮ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଗଲୁ ଦ୍ୱାରାବଣୀ ପୁର
 ଦେଖିଣ ଅଇଲୁ ଆମ୍ବେ ବିଷ୍ଟୁର କୁମର । ୧୧୯ ।
 ତୁ ଯହୁ ଆମ୍ବନ କହିଲୁ ବିକଳେ
 ତେଣୁ କରି ଦେନି ଅଇଲୁ କୃଷ୍ଣର କୁମରେ । ୧୨୦ ।
 କୁମାଶ ବୋଇଲୁ ଦେନି ଆସ ହେ ମୁନିମଣି
 ଦେଖିଲେ ପରତେ ସିନା କରିବଇ ପୁଣି । ୧୨୧ ।
 ପୈଦା ଶୁଣି ନାରଦ ମୁନି ଚଳିଗଲେ
 କୁମରକୁ ଯାଇ ବେଗେ ଦେଖିଣ ଅଇଲେ । ୧୨୨ ।
 ଦାରୁକକୁ ବୋଇଲେ ତୁ ଅଭ୍ୟନ୍ତରେ ଯାଅ
 ଆମ୍ବର ଆସିବାଯାପ୍ତେ ପୈଦି ଠାବରେ ଯେ ଥାଅ । ୧୨୩ ।
 ପୈତେ ବୋଲି ମୁନି କୁମରକୁ ଦେଖିଗଲେ
 କନ୍ୟାର ପୁରେ ନେଇ ପରବେଶ କରାଇଲେ । ୧୨୪ ।
 ପୈଦି ସେ କୁମର ଦେଖସି ଗୋ ମାପ୍ତେ
 ସୁରେଖା ରୂପିଂଲା ଯେ କୃଷ୍ଣର ତନପ୍ତେ । ୧୨୫ ।
 ଦେଖିଣ ମୋହମାନ ଯେ ହୋଇଲୁ ସୁନ୍ଦରୀ
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କନ୍ୟା ମୁନିଂକ ଯେ କରି । ୧୨୬ ।
 କୁମର କୁମାଶ ଦୁହେ ଯହୁ ହୋଇଲେକ ଭେଟ
 ଆନନ୍ଦ ହସି ବୋଲନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଂକର ଗୃଠ । ୧୨୭ ।
 ବୋଇଲେ ସୁରେଖା ଗୋ ବର ରୁଚିଲୁ କି ତୋତେ
 ଲଜେଣ କୁମାଶ ଯେ ପୋତିଲକ ମାଥେ । ୧୨୮ ।
 କହୁ କହୁ ରାଷ୍ଟ୍ର ଦୁଇ ପ୍ରହର ବହିଗଲ
 କୁମର କୁମାଶଙ୍କର କଥା ନ ସରିଲା । ୧୨୯ ।
 ବନ୍ଦବସୁତ ମନୁ ଅଗସ୍ତ୍ୟଙ୍କ ପରୁର
 ପୈଥୁ ଉତ୍ତରେ କିଏ ଚରିତ ହୋଇଲୁ ତପରୁର । ୧୩୦ ।

ପୁରାଣ ପୋଥୁ ଫେଇ ଯେ କହନ୍ତି ବୃଦ୍ଧମୁଦି
 ପୈକମନେ ଶୁଣ ତୁହି ବିଲଂକ ଚଢ଼ାମଣି । ୧୩୦ ।
 କୁମାରାକ ଗୁହିଂ ଯେ କୁମର ବୋଇଲୁ
 ଆମୁର ରଜ୍ୟକୁ ସଙ୍ଗୀ ଯିବା କି ପରୁରିଲୁ । ୧୩୧ ।
 ଭେଟ କରଇ ଯେ ମୁନି ଅନ୍ତର୍ଧାନେ ଗଲେ
 ପଦ୍ମନ କୁମର ଯେ ମେତି ଭିତରେ ରହିଲେ । ୧୩୨ ।
 ହାସ ପରିହାସ ଯେ ବହୁତ ହୋଇଲେ
 କୁମର କୁମାର ସହିଂ ପୈକଯୋଗ ହେଲେ । ୧୩୩ ।
 ପଦ୍ମନ ବୋଇଲା ତୁ ଶୁଣ ରେ ପ୍ରାଣସମ୍ମ
 ଆମୁର ରଜ୍ୟକୁ ଗୁଲ ଯିବା ବହନ ହୋଇ । ୧୩୪ ।
 ତୁମୁର ବାପ ଭାଇ ଦେଖିଲେ ଚଳିବେ
 ଆମୁର ସଙ୍ଗତରେ ଯେ ବାଦ ସେହି ଆରମ୍ଭିବେ । ୧୩୫ ।
 କଳି ଦୂନ ପୈଥେ ନିରେଂ ହୋଇବ ଅପାର
 କେହି ନ ଜାଣନ୍ତୁ ବସ ରହିବର । ୧୩୬ ।
 ପୈତେ କହି ମେତରୁ ଦୁହେଂ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଦାସୀ ପରିବାଶମାନେ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗତର । ୧୩୭ ।
 ପୈହା ଦେଖି ଦାରୁକ ରଥ ଆଣି କଲୁ
 କୁମାରାକ ଦେନି କୁମର ରଥେ ବିଜେ କଲୁ । ୧୩୮ ।
 ଦାସୀ ପରିବାଶମାନେ ଅନାଭିଷ ଥିଲେ
 କନ୍ୟାକୁ ଦେନିଶ କୁମର ବେଗେ ଚଳିଗଲେ । ୧୩୯ ।
 ଦାସୀ ପରିବାଶମାନେ କରନ୍ତି ବିଶୁର
 ଜାଣିଲେ ଆମୁନ୍ତ କୋପ କରିବେ ନୃପବର । ୧୪୦ ।
 ଶୀଘ୍ର ହୋଇ ଦାସୀ ତହିଂ ବନ୍ଦନ ଚଳିଗଲେ
 ରାତ୍ରି ନ ପାହିଂ ରାଜାନ୍ତ ଦରଶନ କଲେ । ୧୪୧ ।
 ନମଞ୍ଚାର କରିଣ ଯେ ବୋଲନ୍ତ ଗୋଯାଇଂ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଆହେ ଚୁଣିମା ନରୟାଇଂ । ୧୪୨ ।
 ପୈକ ପୁରୁଷକେ ମେତରେ କାଳି ପଣିଥୁଲା
 କନ୍ୟାର ସଙ୍ଗତେ ରାତ୍ରେ ଭେଟ ଘେହୁ ହେଲା । ୧୪୩ ।

୧୩୫୧ ଚଳିବା = ରାଗିଦା ।

ଦୁହେଂ ଘେକମନ ହୋଇ ସଂଯୋଗ ହୋଇଲେ
 ଦୁହେଂ ଦୁହିଂକ ରୂପେ ସେ ପଟାନ୍ତର ଦିଶିଲେ । ୧୪୪ ।
 ରତ୍ନ କାମଦେବ ପ୍ରାପ୍ତେ ଦୁହେଂ ଦିଶିଲେକ ଶୋଘ
 ନାହିଁ ପଟାନ୍ତର ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତିବନେ ଦେବା । ୧୪୫ ।
 କୁମାରକୁ ନେଇ ବଳେ ସେ ରଥରେ ବସାଇଲା
 ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ ସେ ରଥ ବାହିଗଲୁ । ୧୪୬ ।
 ଆମନ୍ତ ଜଣେ ସେ ସଙ୍ଗତେ ନ ନେଇଲେ
 ଘେକା ହୋଇ ସୁରେଖା ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ଯେ ଗଲେ । ୧୪୭ ।
 କୃତଶେଷର ରଜାର ଉତ୍ତିଲ ସାହାସ
 ବୋଇଲେ ଆଉରବେଳେ କହ ମୋର ପାଶ । ୧୪୮ ।
 ଦାସୀ ବୋଇଲେ କୁମାରକୁ କୁମର ଦେନିଗଲୁ
 ରଥ ବାହିଶ ସେ ଶୂନ୍ୟ ମାର୍ଗରେ ଚଳିଲୁ । ୧୪୯ ।
 ଘେଦା ଶୁଣି ରଜା ବିରୂପାଷ ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ରାଜଲା
 ମଳଧର କୁମରକୁ ରୁହିଂଶ ବୋଇଲୁ । ୧୫୦ ।
 ଆରେ ସୁରେଖାକୁ କେ ମେତରୁ ନେଉଛୁ ରୈରାଇ
 ବାନ୍ଧ ଦେନିଆସ ବୋଲି ରଜା ଆଗ୍ୟାଂ ଦେଇ । ୧୫୧ ।
 ଥାଟ ପଲଣି ଦେନି ଧାଇଲୁ ମଳଧର
 ପଞ୍ଚ କୋଶେ ଯାଇଣ ସେ ଭେଟିଲୁ କୁମର । ୧୫୨ ।
 ଡାକିଲେ କାହିଁକି ରେ ଯାଉଛୁ କନ୍ୟାଗୈର
 ରହ ରହ ବୋଲି ଯାଇଁ ଓଗାଳିଲେ ଆଗର । ୧୫୩ ।
 ମାର ମାର ବୋଲିଣ ଯେ ଶୁଭ୍ର ଶବଦ
 କୁମର ରୁହିଂ କୁମାର ମନରେ ବିଷାଦ । ୧୫୪ ।
 କୁମାର ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ହୋ ମୟାଣ
 ଛୁନ୍ଦର ସଙ୍ଗତେ ଦ୍ୟୁମାନେ ଅବଶ୍ୟ କରିବେଟି ରଣ । ୧୫୫ ।
 ଶତେପୁର କରି ପଦ୍ମନବୁ ମେ ବେତିଲେ
 ଢାଖ ଶରମାନ ଯେ ନିଠାଇ ବିନ୍ଦିଲେ । ୧୫୬ ।
 କରେଣ ଧନୁଶର ଧଳିଲା ମହାବଳୀ
 କୃତଶେଷର ସରନଂକୁ ଉକାଇଲା ଦଳା । ୧୫୭ ।

୧୫୮ ମୟାଣ = ମଦନ ।

ଦେଖିଣ ମହାକୋପ କଲୁକ ମାଳଧର
 ପଦ୍ମନ ଉପରକୁ ବିନ୍ଦିଲକ ଶର । ୧୫୮ ।
 ଅଙ୍ଗେଣ ବାଜି ଶହସ୍ରମାନ ଗଳଗଲ
 ଖଳ ଖଳ ମୋଇଣ ରୁଧର ବହିଲ । ୧୫୯ ।
 କନ୍ୟାକୁ ନିର୍ଭର କରି ଧରିଅଛି କୋଳେ
 ଆପଣେ ସମର ସେ ସେ କରଇ ନିର୍ଭରେ । ୧୬୦ ।
 ଉଡ଼ିପୁକ ପରିଯନ୍ତେ ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 ସାଂଗ୍ରାମେ ପ୍ରଦୁୟମକୁ ଜଣି ନୁଆରିଲେ । ୧୬୧ ।
 କୃଷ୍ଣର କୁମର ସେହି ପୁକେ କାମଦେବ
 ତାହାକୁ କିମ୍ବେ ଗ୍ରାର ଦେବ ପରାତବ । ୧୬୨ ।
 ଅନେକ ଶହସ୍ରମାନ କୁମରକୁ ମାରିଲେ
 କେବେହେ ତାହାକୁ ସେ ଜଣି ନୁଆରିଲେ । ୧୬୩ ।
 ଦୁଇ ପ୍ରହର ପରିଯନ୍ତେ ହୋଇଲ ରଣଗୋଳ
 ବହୁତ ଯୁଦ୍ଧ କଲା କୃତଶେଖର ଦୁଲକ । ୧୬୪ ।
 ପୈକା ଜଣକୁ ସହସ୍ର ଜଣ ବେଢିଲେ
 ବହୁତ ରଣଗୋଳ ପ୍ରଦୁୟମ ସଙ୍ଗେ କଲେ । ୧୬୫ ।
 ବହୁତ ସଇନ ସେ ବେଢିଲେକ ଯାଇଁ
 ବିସ୍ମୟେ ହେ'ଇ କୁମର ମନରେ ଭାଲଇ । ୧୬୬ ।
 ବଳେଣ କୁମରକୁ ସେ ଯାଇଣ ଧଇଲେ
 ରଥ ଉପରୁ ଚଳକୁ ଓଟାର ଆଣିଲେ । ୧୬୭ ।
 ପାଠତୋର ଦେନିଣ ସେ ବାନ୍ଧିଲେ କୁମର
 କନ୍ୟା ବସିଥାଇ ସେ ରଥର ଉପର । ୧୬୮ ।
 ସାରଥିକ ବୋଇଲେ ହୋ ରଥ ବେଗେ ଚଲ
 ଆଗ୍ୟାଂପ୍ରେ ସାରଥ ସେ ରଥ ବାହୁନେଲୁ । ୧୬୯ ।
 କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ମେତର ଭିତରେ ନେଇ କନ୍ୟାକୁ ଥୋଇଲେ । ୧୭୦ ।

୧୬୧ ରାଗେଣ ସାରଥ ସେ ରଥ ବାହୁନେଲୁ । (ଛ, ଜ, ଶ)

କୁମରକୁ ବାନ୍ଧ ରଜା ଶୁମୁରେ ନେଇ କଲେ
 କାହିଁର ତୁ କନ୍ୟାଗୈର ବୋଲିଣ ପରିଚିଲେ । ୧୭୧ ।
 ଲୁଜେଣ କୁମର ଯେ ପୋତିଅଛି ମଥା
 କାହାକୁ ସେ ଫେଡ଼ କରି ନ କହଇ କଥା । ୧୭୨ ।
 କୃତଶେଷର ରଜା ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀକ କହଇ
 ଯେ କୁମରକୁ ବେଗେ ହଣାଇ ପକା ନେଇ । ୧୭୩ ।
 ଯେଉଁ ବଢ଼ ଭରସା ଯେଉଁହାର ମେତରେ ପଣିଲୁ
 ମୋହୋର କୁମାରକ ରେଖାଇ ନେଉଁଥିଲା । ୧୭୪ ।
 ରଜାର ବଚନେ ବିରୂପାଷ ମନ୍ତ୍ରୀ କହଇ
 ଅବଧାନ ହୋଇ ତୁମେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ । ୧୭୫ ।
 ପୁରୁଷ ଅନୁଷ୍ଠମେ ମୁଁ ସେବକ ତୁମର
 ମୋହୋର କଥା ଗୋଟିଯେ ଘେନିମା ନୃପବର । ୧୭୬ ।
 ରଜା ବୋଇଲେ କିମେ ନ କହି ରହିଛୁ ତୁମା ହୋଇ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ଦୋଷ କ୍ଷମା କଲେ କହିବି ଗୋସାଇଁ । ୧୭୭ ।
 ଯେ କନ୍ୟାଗୈରକୁ ଆମ୍ବେ ବାନ୍ଧ ଥୋଇଣ ଯେ ଥିବା
 କାହାର କୁମର ଯେ ବିରୁର ବୁଝିବା । ୧୭୮ ।
 ସୁନ୍ଦର ପୁରୁଷ ଯେ ବୟସ ଅଳପ
 କାମଦେବ ପ୍ରାୟେ ଯେ ଦିଶର ସରୂପ । ୧୭୯ ।
 ମହତ ବଂଶରେ ଯେହି ହୋଇଅଛି ଜାତ
 ବିରୁରିଣ ରୁହିବା ଯେ ଯେଉଁର ତଦନ୍ତ । ୧୮୦ ।
 ଯେହିପରି ମନ୍ତ୍ରୀ ଯହିଁ ବୁଝାଇ କହିଲୁ
 ରଜାର ମନକୁ ଅମୃତ ପ୍ରାୟେକ ରୁଚିଲା । ୧୮୧ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ପ୍ରଣଂସା ଯେ କରିଣ ମହାରାତ୍ରେ
 ବନନରୁ ଫିଟାଇଲେ କୃଷ୍ଣର ତନଯେ । ୧୮୨ ।
 ବନୀ ପ୍ରକାରେ ଜଗିଆ ଦେଇଣ ରଖିଲା
 ଯେତେବେଳେ କୁମର ବନ୍ଧନେ ପଡ଼ିଥିଲା । ୧୮୩ ।
 ସୁରେଖା କୁମାର ବନ୍ଧୁତ ଶୋକ କଲା
 କୁମର ନାମ ଧରି ବିକଲେ ରେବିଲା । ୧୮୪ ।

ଦାସୀ ପରିବାଶ ସେ ଅନେକ ତିଆରିଲେ
ଅନେକ ପ୍ରକାର ସେ ପ୍ରବୋଧ କହିଲେ । ୧୮ ।
ବୋଇଲେ କୁମରକୁ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖିଛନ୍ତି
ଯେଉଁଥକଇଁ ଗରୁଚିନ୍ତା ନ କର ଗୋ ସଣ୍ଠ । ୧୯ । ୮୫୪୭ ।

ପ୍ରଦୁୟମ୍ନ ବନ୍ଦୀ ମୋରନ

ମନୁ ରଜା ପରୁରନ୍ତ ଅଗସ୍ତୀଂକି ରୁହିଂ
ଯେଉଁ ଉତ୍ତରେ କଷ ହୋଇଲା ମୋତେ କହିବା ଗୋସାଇଁ । ୧ ।
ଅଗସ୍ତୀ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ନୃପନାଥ
ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ କଥା ହୋଇଲା ଯେମନ୍ତ । ୨ ।
କୁମର ବନ୍ଦୀ ପଡ଼ିବାର ଜାଣିଲେ ନାରଦ ମହାମୁନି
ପଞ୍ଚୁଭୂତ ଆମ୍ବାରେ ସେ ବରୁରନ୍ତ ପୁଣ ପୁଣି । ୩ ।
କୃଷ୍ଣର ନବରେ ପଡ଼ିଛି ଯେ ବହୁତ ଚହଳ
ସମସ୍ତେ ଯେ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ହୋଇଣ ବିକଳ । ୪ ।
ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେହେଁ ଅଛ
ପ୍ରଦୁୟମ୍ନ କେଣେ ଅଛଇ ନ ଦେଖଇଁ ମୁଖ । ୫ ।
ସାତଦିନ ହୋଇଲା ମୋର ପୁଷ୍ପମଣି କାହିଁ ଗଲା
ପଞ୍ଚୁଭୂତ ଆମ୍ବା ମୋର କାତଣ କେ ନେଲା । ୬ ।
ବଳରାମେ ଦ୍ରୋଧ ଯେ କରନ୍ତି ବହୁତ
ଉଗ୍ରସେନ ବରୁରଇ ହୋଇଲା ବିପରୀତ । ୭ ।
ସାତବଂଶ ଯାଦବ ଯେ ଯାହାରେ ଶୋଜନ୍ତି
ପ୍ରଦୁୟମ୍ନର ତିହାବର୍ଣ୍ଣ କାହିଁ ନ ଦେଖନ୍ତି । ୮ ।
ବହୁତ ବଇକୁଞ୍ଜ ହୋଇଲେ ଭାବଗ୍ରାହୀ
ମୁଛୁରାଗତ ଗଲେ ଶଶାରେ ଗ୍ୟାନ ନାହିଁ । ୯ ।
ଉତ୍ତରେ ଅଷ୍ଟ ପାଟବଂଶୀ ଆକୁଲେ ରେବନ୍ତ
କପାଳରେ କର ମାରି ରତ୍ନ ଦେଖା କାନ୍ଦୁନ୍ତି । ୧୦ ।

ଅନେକ ହାଲହୋଳ ହୋଇଲା ଦ୍ଵାରିକାରେ
 କାହାକୁ ପରୁରିବା କେ କହିବ ଶୁଣୁରେ । ୧୧ ।
 ନାମ ଧର କୃଷ୍ଣ ଯେ କରନ୍ତି ରୋଦନ
 ଲେକିତ କଥାକୁ ଫେରି ନ କହନ୍ତି ଜନାର୍ଦ୍ଦନ । ୧୨ ।
 ଅନ୍ତରୀମୀ ନାଥ ସେ କାହା ନ ଜାଣନ୍ତି
 କେଉଁ କଥା ଉବାର କି ନ ଜାଣନ୍ତି ଶ୍ରୀପତି । ୧୩ ।
 ମାୟାରେ ରୋଦନ ଯେ କରନ୍ତି ଚନ୍ଦର
 କାହିଁଗଲ ମୋହାର ଯେ ପ୍ରଦୁଃମୂଳ କୁମର । ୧୪ ।
 ବହୁତ ରୋଦନ ଯେ ବଳରାମ କରନ୍ତି
 ବହୁତ ରୋଦନ କଲେ ଦଇବଙ୍କ ମହାସୁଖ । ୧୫ ।
 ଯୈମନ୍ତର ସମୟେ ଯାଇଁ ନାରଦ ମିଳିଲେ
 ଦେଖି ବଳରାମ ହରି ଓଳଗି ଶୋଇଲେ । ୧୬ ।
 ଲୋକ କରିଣ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ମୁଦିବର
 ସମସ୍ତ ବିରସ ହରଷ ନାହିଁ ତ କାହାର । ୧୭ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣ ହେ ମୁନିମଣି
 ସାତଦିନ ହୋଇଲା ପ୍ରଦୁଃମୂଳ କାହିଁଗଲ ନୁଆଇଲୁ ଜାଣି । ୧୮ ।
 ବହୁତ ବିକଳ ଯେ ହୋଇଛି ଶଶାର
 କୁଳର ଧାରଣା ସେ ମୋର ଅଲ୍ଲକ କୁମର । ୧୯ ।
 ଦେଶ ବିଦେଶରେ ତୁମେ ବୁଲୁଥାଅ ମୁଦିବର
 କାହିଁ ଦେଖିଲ କି ମୋର ପ୍ରଦୁଃମୂଳ କୁମର । ୨୦ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ହୋ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତି ହୁଅ
 ତୁମ୍ଭର ବିଧାନ ଆନ୍ତେ କହିବାକ ରହ । ୨୧ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ସମସ୍ତେ ତୁମୀ ଯେ ହୋଇଲେ
 କହ ମୁଦିବର ବୋଲି ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ । ୨୨ ।
 ହୟିଶ ନାରଦ ଯେ କହନ୍ତି ବଚନ
 କୃତଶେଷର ରଜା ପୁରେ ଅଛି ତୋହୋର ନନ୍ଦନ । ୨୩ ।
 ସୁରେଣ୍ଠା ନାମେଣ ତାର ଦୁହିତାପ୍ରେ ଥିଲ
 ତୋହୋର କୁମର ଯାଇଁ ତାର ମେତରେ ପଣିଲା । ୨୪ ।

୧୩୧ ଉବାର = ଅଛପା, ଗୋପନ ।

କନ୍ୟାକୁ ବଳେଣ ସେହି ଆଶୁଥୁଲ ହର
 ବେତିଣ କିମୁରକୁ ଦେନିଗଲେ ଧର । ୨୫ ।
 ମାରି ପକାଉଥୁଲେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ରଖିଲ
 ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ଯେ ଯେ ଅଟଇ ବାକୁତ ବଳା । ୨୬ ।
 ବଡ଼ କୁଳରେ ଜାତହେଲ ପ୍ରାପ୍ୟେକ ଦିଶଇ
 ମନ୍ତ୍ରୀର କହନ୍ତେ ରଜା ବୋଧ ଯେ ହୃଥର । ୨୭ ।
 ଯତନେଣ କୁମରକୁ ଅଛନ୍ତି ରଖାଇ
 ଯେଉଥିକୁ କିସ ବିଶୁର କରିବା ଭବଗ୍ରାହୀ । ୨୮ ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେସନକ ଶୁଣିଲେ
 କୋପଭର ହୋଇ ମୁନିଙ୍କ କୃଷ୍ଣ ଯେ ବୋଇଲେ । ୨୯ ।
 ବାଟ କଢାଥ ମୁନି ହେ ଯିବା ତହିଁ ଯାଏୟେ
 ମାରିବ ବଣ ତାର କରିବ ନିସଂଶୟେ । ୩୦ ।
 ବଳରାମେ ଶୁଣି ଯେ ବହୁତ କୋପ କଲେ
 ହଳ ମୁଷଳରେ ରାଜ୍ୟ ତାର ତାତିବ ବୋଇଲେ । ୩୧ ।
 କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟ ଲାଙ୍ଗଲେ ତାତିବର
 କୃତଶେଷର ରାଜାନ୍ତ ଯମଧୁରେ ପେଣିବଇଁ । ୩୨ ।
 ବହୁତ ପ୍ରତିଗ୍ୟାଙ୍କ ଯହୁଙ୍କ ବଳରାମେ କଲେ
 ହଳମୁଷଳ ଧରି କୋପେ ବୁଲାଇଲେ । ୩୩ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣିମା ହଳଧାରୀ
 ଆଗହୁଙ୍କ ପ୍ରତିଗ୍ୟାଙ୍କମାନ କେବେହେଁ ନ କର । ୩୪ ।
 ତାହାର ଆନ୍ଦର ଯେତେବେଳେ ହୋଇବାକ ରେଟ
 ତେତେବେଳେ ଜାଣିବା ସେ ଅଟଇ କେତେ ଆଶ୍ଚ । ୩୫ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣିମା ଭବଗ୍ରାହୀ
 ଆପଣାର କଥା କି ଆପଣ ନ ବୁଝ କିମାଇଁ । ୩୬ ।
 ମେତର ଭିତରେ ତୋର କୁମର ପଣିଲ
 ତାହାର ଦୋହିତାକୁ ରୁରେ ଆଶୁଥୁଲ । ୩୭ ।
 ଯେଉଥରେ ତାହାର କେଉଣ ଦୋଷ ନ ଯୋଗାଇ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମେ ଶୁଣିମା ଭବଗ୍ରାହୀ । ୩୮ ।

ବଳରମେ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ହୋ ମୁନିବର
 କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟକୁ ଆମ୍ବ ସଙ୍ଗତେ ବାହାର । ୩୯ ।
 ହସିଣ ନାରଦେ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ବାଟ କଢାଇଣ ଦେନ ଯିବ ମୁଁ ଆହୋ ବଳରମ । ୪୦ ।
 ନାରଦ ଗୋବିନ୍ଦ ବଳରମଙ୍କ ସହିତେ
 ଉତ୍ତରସେନଙ୍କ ଆଷ୍ଟାନେ ଚଳିଲେ ତୁରିତେ । ୪୧ ।
 ଉତ୍ତରସେନକଇଁ ହରି ବଳରମେ କଲେ ନମସ୍କାର
 ନାରଦଙ୍କ ଦେଖି ଉତ୍ତରସେନ ନମଇଁ ପଥୁର । ୪୨ ।
 କଲ୍ପାଣ କରନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ତୋହୋର ବଂଶ ହୋ ରାଜା ହେଉ ବର୍ଷମାନ । ୪୩ ।
 ଉତ୍ତରସେନ ବୋଲିଲୁ ଶୁଣ ହୋ ମୁନିମଣି
 ପ୍ରଦୁୟମ୍ନ ବାରତା ତୁମ୍ଭେ ଅଛକ ହୋ ଜାଣି । ୪୪ ।
 ନାରଦେ ବୋଲିଲେ ଆମ୍ବେ ପାଇଛୁ ବାରତା
 କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟ ଧରି ହୋଇଛନ୍ତି କୁମର ମହାରଥା । ୪୫ ।
 ତହିଁର ରାଜା ଯେ ଅଟନ୍ତି କୃତଶେଷର ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ସୁରେଖା ବୋଲିଣ ତାହାର ଅଛଇ ଦୁହିତାଷେ । ୪୬ ।
 ସୁନ୍ଦରପଣେ ସେହି ଯେ ରମାର ସମାନ
 ବାରତା ପାଇ ହରି ଆଶୁଥିଲୁ ପଦ୍ମନ । ୪୭ ।
 କନ୍ୟା ଦେନ ଆସନ୍ତେ ଜାଣିଲେ କୃତଶେଷର ନୃପରାଣ
 ଥାଠ ପେଣି ଧରିନେଲୁ କୁମାର ମୟାଣ । ୪୮ ।
 ହାଣି ପକାଅ ବୋଲି ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲୁ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲିଲୁ ଯେ ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦର ବଳା । ୪୯ ।
 ବଞ୍ଚ କୁଳେ ଜାତ ହୋଇଲା ପରାଷ୍ଟେ ଦିଶଇ
 ଧରି ରଖିଥିବା ଯେହାକୁ ନାଶ ନ କରିବା ଗୋସାଇଁ । ୫୦ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ରାଜା ଯେ ପ୍ରବୋଧ ହୋଇଲା
 ଆକଟ କରିଣ କୁମରକୁ ଧରାଇ ରଖିଲା । ୫୧ ।

୫୧, ନିଆଳ ଦେଇ କୁମରକୁ ଧରାଇ ରଖିଲ । (ଶ)

୫୧, ନିଆଳ = ସିକୁଳି କଢି । (ପାଠାନ୍ତରର ଅର୍ଥ)

ପୈହା ଶୁଣି ଉଗ୍ରସେନ କୋପେ ପ୍ରଜ୍ଞାନିତ
 କୋପେଣ ଥରହର ଯେ କମ୍ପଇ ନରନାଥ । ୫୨ ।
 ରାଜାର କୋପ ଦେଖି ଯେ ବୋଲନ୍ତି ମୁନିବର
 ଆଗହ୍ୟ ପ୍ରତିଗ୍ୟା କମ୍ପେ କରୁ ନୃପବର । ୫୩ ।
 ଥାଠ ସଜକର ହୋ ଯିବା ତହିଁ ଯାପ୍ରେ
 ହାନି ଅପରପ୍ରେ ସିନା ବୁଝିବା ସେଠାପ୍ରେ । ୫୪ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣିମା ମହାରାଣ
 ଥାଠ ସଜକର ଆମ୍ଭେ ଯିବା ପ୍ରେହିଷଣ । ୫୫ ।
 ବଳରାମେ ବୋଲନ୍ତି ଉଗ୍ରସେନକଙ୍କ ଗୁହିଁ
 ସାତବ୍ରଣ ଯାଦବ ବଳ ସାଜି ଆଣ ତୁହି । ୫୬ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ବଚନେ ଉଗ୍ରସେନ ଅନ୍ତ୍ରରକୁ ଗୁହିଁ
 ବୋଇଲେ ଥାଠ ସଜନି ସାଜି କରି ଆଜ ଆଣ ତୁହି । ୫୭ ।
 ରାଜାର ଆଗ୍ୟା ପାଇ ଅନ୍ତ୍ର ବେଗେ ଗଲା
 ସିଂଘଦାରେ ଯାଇଣ ଟମକ ଦିଆଇଲା । ୫୮ ।
 ବୋଇଲା ସାତବ୍ରଣ ଯାଦବେ ଆସ ସଜ ହୋଇ
 ଯାହାର ଯେତେକ ଅଙ୍ଗବଳ ଯେ ଅଛଇ । ୫୯ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତି ଯାହାର ଯେତେ ବଳ
 ସଜ ହୋଇ ଆସି ଶୀତ୍ରେ ସିଂଘଦାରେ ମିଳ । ୬୦ ।
 ଉତ୍ତବ ଅନାଧୃଷ୍ଟ ଯେ ସାତୁଳୀ ସହିତେ
 ଶକ୍ତାନ୍ତି ବସୁଦେବ ଆଦି ଅଇଲେ ସମସ୍ତେ । ୬୧ ।
 ସାତବ୍ରଣ ଯାଦବେ ଯେ ତୁରିତେ ମିଳିଲେ
 ରଥୀ ହାଥୀ ପାଦାନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତେ ଅଇଲେ । ୬୨ ।
 ଅଶ୍ଵ ଚତି ଅଶ୍ଵାରେ କମାପ୍ରେଣ ଭିତ୍ତି
 ତୋଳ ଚମକ ଯେ ବାଜଇ ତଡ଼ବଡ଼ । ୬୩ ।
 ସତ୍ତ୍ଵସ୍ରେକ ଶଙ୍କ ଯେ ପୁରଇ ଘନ ଘନ
 ମହୁରୁ ତାଳବାଣୀ ଯେ ବାଜଇ ଅବିଜ୍ଞନ । ୬୪ ।
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦେ ଯେ ମହୁ'ଉତ୍ତଳର
 କିକଟାଳ ମୁଖରାବ ଶବଦ ଶୁଭର । ୬୫ ।

ଅନ୍ଧର ବୋଇଲା ଉଗ୍ରସେନଙ୍କ ଶୁମୁରେ
 ସବୁ ସଇନି ସଜ ହୋଇଅଛନ୍ତି ସିଂଘଦ୍ୱାରେ । ୭୭ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚହିଂ ଉଗ୍ରସେନ ବୋଲନ୍ତି
 ସାତବଣ ସଜ ହୋଇଲେ ଯଦୁପତ୍ର । ୭୮ ।
 ଉଗ୍ରସେନଙ୍କ ମୁଖରୁ ପ୍ରେସନ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଆପଣେ ସଜ ହୋଇ ଅଇଲେ ଚନ୍ଦପାଣି । ୭୯ ।
 ସାତୁକାଳି ଚହିଂଣ ବୋଲନ୍ତି ଦାମୋଦର
 ରଥ ସଜକର ଯିବା କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟର । ୮୦ ।
 ଦିବ୍ୟ ରଥେକ ଯେ ଉତ୍ତବ ସଜକଳ
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଶୁମୁରେ ନେଇଣ ଉତ୍ସାରିଲା । ୮୧ ।
 ବଳରାମଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟ ରଥେକ ସଜ କରି ଦିଲେ ଆଣି
 ହଳ ମୁଷଳ ଧରି ରଥରେ ବିଜପ୍ରେ ହଳପାଣି । ୮୨ ।
 ଶଙ୍କ ଚନ୍ଦ ଗଦା ପଦ୍ମ ଧରି ଦେବ ନରହରି
 ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍କକୁ ବଜାନ୍ତି ମୁରାରି । ୮୩ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ପୁଷ ଆନନ୍ଦ ସାନନ୍ଦ ସହିତେ
 ଶାମ୍ୟ ଗଦ ମୂଳେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପୁଷ ଯେତେ । ୮୪ ।
 ରଥେ ରଥେ ଚଢ଼ି କରି ସମସ୍ତେ ଅଇଲେ
 ନବର ଦୁଆରେ ଆସି ସମସ୍ତେ ଉତ୍ସାରିଲେ । ୮୫ ।
 ପ୍ରେକ୍ଷାନ୍ତରେ ଭଗବାନ ସାତୁକାଳି ରାଜଲେ
 ଶୁପତ କରିଣ ଯେ ବିଶ୍ୱାସରେ କହିଲେ । ୮୬ ।
 ତୁ ବାବୁ ସାତୁକା ଯେ କଥାପ୍ରେକ୍ଷ କର
 ରଥ ଚଢ଼ି ଯାଅ ପ୍ରେବେ ବାରୁଣୀବନ୍ତ ପୁର । ୮୭ ।
 ଯୁଝେଷ୍ଟିଙ୍କ ଶୁମୁରେ କହ ପ୍ରେସନକ ଚରିତ
 ସାତ କ୍ଷତିଣୀ ବଳ ଦେନି ପାଞ୍ଚଭାଇ ଆସିବେ ତୁରିତ । ୮୮ ।
 ଶାକୃଷ୍ଣ ଆଗ୍ୟାଂପ୍ରେ ସାତୁକା ରଥ ସଜକଳ
 ଦିବ୍ୟ ବେଶ ହୋଇଣ ଯେ ରଥରେ ବସିଲା । ୮୯ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଣ ଚଳଇ
 ଚତ୍ରଷେ ଯାଇଂ ବାରୁଣୀବନ୍ତରେ ମିଳଇ । ୯୦ ।

ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ସୁଦ୍ଧାରେ ମିଳିଲୁ ମହାବାର
 ରଥରୁ ଓଡ଼ିଲୁଇ ଯେ ପଣଇ ଭିତର । ୮୦ ।
 ଦେଖିଲୁ ଆସ୍ତାନେ ବିଅଛନ୍ତି ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ଆସ୍ତାନ ଭଳେ ସାତୁଙ୍କ ଉତ୍ତର ହେଲା ଯାଇ । ୮୧ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଦେଖି କରି ଓଳଗି ଶୁଣିଲୁ
 ଶିରେ କରଦେଇ ଉତ୍ତର ହୋଇଣ ରହିଲା । ୮୨ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁ ଯାଆ ରେ ନକୁଳ
 ବହନ ତୋଳିଆଣ ସାତୁଙ୍କ କୁମର । ୮୩ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପ୍ରମାଣେ ଯେ ନକୁଳ ଉଠିଲ
 ଶିରେ କର ଦେଇଣ ଯେ ଓଳଗି ଶୁଣିଲୁ । ୮୪ ।
 କୋଳାଗ୍ରତ ହୋଇ ଉଠିଲେ ଦୁଇ ବରେ
 ଆସ୍ତାନ ଉପରକୁ ଉଠିଗଲେ ଖରେ । ୮୫ ।
 ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ସାତୁଙ୍କ ଶିରେ କର ଦିଲ
 ଗଉରୋବ ପାଇ ଯାଇ । ଆସ୍ତାନେ ବସିଲା । ୮୬ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ହୋ ମହାବାର
 କିମର୍ଥେ ଅଇଲୁ କହ ଚରିତ ଯୈଥର । ୮୭ ।
 ମୋତେ ଶଙ୍ଖାଳିବାକୁ କି ଅଇଲୁ ଆପଣେ
 ଆବର କି ତୋରେ ପଠାଇଲେ ଭଗବାନେ । ୮୮ ।
 ଯୈଥର ସନ୍ଦେଶ କହ ମୋହୋର ଅଗ୍ରତେ
 ସବୁ ଶୁଭେ ଛନ୍ତିଟି କି ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥେ । ୮୯ ।
 ବଳରମଂକର ସବୁ ଶୁଭ କହ ମୋତେ
 ସବୁ ଶୁଭେ ରାଜ୍ୟ କରନ୍ତିଟି କି ଉଗ୍ରସେନ ନରନାଥେ । ୯୦ ।
 ସାତଙ୍କ ଯାଦବେ ଭଲେ ଅଛନ୍ତି ଟିକି
 ସମସ୍ତ କୁଣଳ ବୋଲି କହଇ ସାତୁଙ୍କ । ୯୧ ।
 କରପତ ଯୋଡ଼ି କହେ ଶୁଣ ହୋ ଠାକୁର
 ମୋତେ ପଠିଆଇଛନ୍ତି ଦେବ ଦାମୋଦର । ୯୨ ।
 ସପତ ଦିବସର ଅନ୍ତରେଣ କଥା
 ଦାରାବଜ୍ଞା ପୁରେ ହୋଇଲା ଯେଉଁଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା । ୯୩ ।

ପଦ୍ମନ କୁମର କେଣେ ଗଲେ କେହି ନ ଜାଣିଲେ
 ହରି ବଳରାମେ ଯେ ବହୁତ ଦୋଧ କଲେ । ୯୪ ।
 ଉତ୍ତରସେନ ରାଜା ଯେ ବ୍ୟାକୁଳେ ଭ୍ରମିଲେ
 ଦେବଙ୍କ ବସୁଦେବ ଯେ ବହୁତ କାନ୍ଦିଲେ । ୯୫ ।
 ଯେମନ୍ତେଣ ହାଲହୋଳ ହୋଅନ୍ତେ ହାରିକାରେ
 ଯାଇଂଣ ମିଳିଲେ ଯେ ନାରଦ ମୁନିବରେ । ୯୬ ।
 ଦେଖି ମୁନି ପର୍ଵରିଲେ ହାରିକାପ୍ରେତ ସମସ୍ତ ବିରସ
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ସାତଦିନ ହେଲା କେଣେ ଗଲା
 ରକ୍ତଶୀର ଶିଷ । ୯୭ ।

ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ କହିବା ତଥ୍ୟ କରି
 ଯହିଂରେ ଅଛଇ ଯେ ପଦ୍ମନ ମହାବଳୀ । ୯୮ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ କାହିଁ ଅଛଇ କହ ତଥ୍ୟ
 ଯେମନ୍ତେଷ୍ଟି ମୋହୋର ପଣଇ ପଞ୍ଚଭୂତ । ୯୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ କୁରୁମ ପଦ୍ମତ ବୋଲି ଯେକ ଶିରବର
 ସୁର ନମ୍ବା ବୋଲି ତହିଁ ଯେକଇ ସରେବର । ୧୦୦ ।
 ତହିଁର ପଛିମେ ଯେ କରମଣ୍ଡଳ ଦେଶ
 କୃତଶେଷର ବୋଲଣ ତହିଁର ନରେଶ । ୧୦୧ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀପ୍ରେ ଅଛି ତାହାର ନାମ ବିରୂପାକ୍ଷ
 ମାଳଶେଷର ବୋଲି ତାର ଅଛଇ ଯେକ ବନ୍ଧୁ । ୧୦୨ ।
 ଦୁହତା ଗୋଟିପ୍ରେ ତାର ସୁରେଖା ବୋଲି ନାମ
 ଅତୁଳାଇତ ସୁନ୍ଦରୀ ତାକୁ କେହି ନାହିଁ ସମ । ୧୦୩ ।
 ରୂପ ଗୁଣ ଶୁଣି ପଦ୍ମନ ତହିଁକି ଗଲା
 ରଥରେ ବସାଇ କନ୍ୟାକୁ ରାଷ୍ଟରେ ଆଶୁଥୁଲା । ୧୦୪ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ସେ ଯେ କୃତଶେଷର ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଧରଇ ଘେନିଗଲା କୃଷ୍ଣର ତନପ୍ରେ । ୧୦୫ ।
 ବାନ୍ଧ କରି ତାକୁ ରଖିଅଛି ବଲେ
 ଯେସନେକ ସନ୍ଦେଶ କହିଲେ ନାରଦ ମୁନିବରେ । ୧୦୬ ।

୧୦୦, ସୁର ନମ୍ବା ଯେ ଧରେ ବହୁଇ ତହିଁର । (୦)

ବାରତା ପାଇଣ ରାମକୃଷ୍ଣ ଯେ କୋପକଳେ
 ହଳ ମୂଷଳ ଧରି ବଳରାମେ ଯେ ଧାଇଂଲେ । ୧୦୭ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ରଜା ଯେ ବହୁତ କୋପ କରି
 ଥାଓ ସଜ କରି ସିଦ୍ଧୁଆରେ ଉଭାରି । ୧୦୮ ।
 ପୈକାନ୍ତେ ରାଜ ମୋତେ ଶ୍ରୀହରି ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ
 ପଣ୍ଡୁର କୁମରନ୍ତ ଦେନିଆସ ବେଗେ ଭଲେ । ୧୦୯ ।
 ସାତ କ୍ଷତ୍ରଣୀ ବଳ ଦେନିଣ ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ପୈହିଷଣି ଦ୍ଵାରକାକୁ ଯିବ ବେଗେ ସଜହୋଇ । ୧୧୦ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଯେ ହରଷ ହୋଇଲେ
 ସ୍ରାହାନ ଭୋଜନ ସାତୁଙ୍କକ କରାଇଲେ । ୧୧୧ ।
 ସାତ କ୍ଷତ୍ରଣୀ ବଳ ଦେନିଣ ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ଧନ୍ତୁ କମାଯେଣ ଦେନି ଆସନ୍ତି ବେଗ ହୋଇ । ୧୧୨ ।
 ନେତର ତିରାଳ ଯେ ଉଡ଼ଇ ଫରହର
 ଯାଇଂଣ ମିଳିଲେ ଯେ ଦ୍ଵାରାବଣ୍ଣ ପୁର । ୧୧୩ ।
 ବଳରାମନ୍ତ ଦେଖି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ପାଞ୍ଚଭାଇ ଓଳଗିଲେ
 କାମପାଲେ ବହୁତ ଯେ କଳ୍ପାଣ ବାଞ୍ଚାକଲେ । ୧୧୪ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଯେ କଲେ ନମସ୍କାର
 ରୁରିଭାଇ ଓଳଗନ୍ତ ଶାକୃଷ୍ଟ ପଦ୍ମର । ୧୧୫ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଲନ୍ତ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ମୁଖ ଗୁହିଂ
 ସାତୁଙ୍କ କହିବାର ତ ଶୁଣିଛ ଗୋସାଇଂ । ୧୧୬ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୁହିଂ ଶୁଣିଛି ସମସ୍ତ
 ଥାଓ ସଜକର ପୈବେ ଯିବା ଜଗନ୍ନାଥ । ୧୧୭ ।
 ସେହିଷଣି ବାରତୁର ଟମକ ବାଜିଲ
 ଶଙ୍କ ମହୁରୀ ଯେ ଦମା ଘନ ଘନ ପୁରିଲ । ୧୧୮ ।
 ନେତର ତିରାଳ ଯେ ଫରହର ଉଡ଼ଇ
 ଦେବ ମାନବରେ ତାହା କହିଛ ନୁହଇ । ୧୧୯ ।
 ଜୟଶଙ୍କ ବଜାଇ ଯେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପଦର କ୍ଷତ୍ରଣୀ ବଳ ଦେନି ଚଲେ ଉଗ୍ରସେନ ନୃପବର । ୧୨୦ ।

ସମଦଣ୍ଡ ଚଳାଇଣ ଗଲେ ଆଗ ହୋଇ
 ତାହାଙ୍କ ପଛେ ସାତ ଷତିଣୀ ବଳ ଯେନିଣ ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚଭାଇ । ୧୧୧ ।
 ପୁଷ୍ଟମାନନ୍ତ ଦେନି ରାମକୃଷ୍ଣ ବେନି ଭାଇ
 ପଛ ଦଣ୍ଡରେ ସେ ଯେ ଆସନ୍ତ ଚଳାଇ । ୧୧୨ ।
 ଧୀର ଧୀର ହୋଇ ଥାଠ ଚଳାଇଣ ଗଲେ
 କରମଣ୍ଡଳ ଦେଶେ ଯାଇଂ ପରବେଶ ହୋଇଲେ । ୧୧୩ ।
 ତୋଳ ଟମକ ଦମା ବାଜଇ ନିଶାଣ
 ବାଦ୍ୟର ଘାୟେ କମ୍ପର୍ ତିନି ଯେ ଭୂବନ । ୧୧୪ ।
 ଉଛୁଳ ପଉୁଅଛୁ ଯେ ସପ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ
 ଅଶ୍ଵ ଖୁର ଧୂଳିଭୂତ ଉଠେ ଆକାଶରେ । ୧୧୫ ।
 ଦିବସେ ଅନ୍ତାର ଯେ ହୋଇଲାକ ସୃଷ୍ଟି
 ଘୋର ଧୂନି ଶୁଣି ପରୁରଇ କରମଣ୍ଡଳ ନୃପତ । ୧୧୬ ।
 ବିରୁପାଷ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବୋଇଲା ପ୍ରେ କେବଣ ଚରିତ
 ଅନ୍ତାରମୟେ କିମ୍ପାଇଂ ଦିଶିଲା ଜଗତ । ୧୧୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଥାଠ ଗୋଟା କାହାଂ ଆସୁଅଛୁ
 ବରତୁର ବାଦ୍ୟମାନ ଅନେକ ବାଜୁଛି । ୧୧୮ ।
 ରଜା ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ମୁଖ ଗୁହ୍ମି
 କାହିଂର ସେ ସଇନ ବୁଝିଆସ କିନା ଯାଇଂ । ୧୧୯ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀବର ଉଗର ରାଇଲା
 ବିଶ୍ଵାସ କରିଣ ଯେ କଥାନ୍ତ ବୋଇଲା । ୧୨୦ ।
 କାହାର ଥାଠ ସେ ବେଗେ ପରୁର ଆସ ଯାଇଂ
 ଯୁଦ୍ଧକୁ ଆସୁଥିଲେ ସୁହିବା ଆମ୍ବେ ଯାଇଂ । ୧୨୧ ।
 ପ୍ରୀତିକ ଆସୁଥିଲେ କରିବା ପ୍ରୀତିପଣ
 ବନ୍ଧ ପୁଣକୁ ଆସୁଥିଲେ କରିବା ବିରୁରିଣ । ୧୨୨ ।
 ବୁଣସାଗର ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ସବ୍ବ ସିଦ୍ଧି ଜାଣଇଂ
 ତାହାକୁ ଅବା କିମ୍ବ ପଟାନ୍ତର ଦେବଇଂ । ୧୨୩ ।

ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାଜା ପରୁରନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ର
 ପ୍ରେକ୍ଷମନ ହୋଇ ଶୁଣ ମଧ୍ୟପଦ୍ବ୍ୟ ଶାନ୍ତି । ୧୩୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖରୁ ଡିଗରେ ପ୍ରେସନେକ ଶୁଣିଲେ
 ଉତ୍ସବେନଂକ ଥାଠରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୧୩୮ ।
 ଡିଗରେ ପରୁରନ୍ତି ତୁମେ କାହିଁର ହୋ ରାଜା
 ଆମ୍ବର ରାଜ୍ୟରେ ପଶୁଛ ତୁମ୍ଭର କେଉଁଣ ତରିଜା । ୧୩୯ ।
 ବାରତୂର ବଜାଇ ଆମ୍ବର ରାଜ୍ୟ ଆସି ପଶ
 ପ୍ରେତେକ ଭରସା ତୁମ୍ଭର ବଡାଇ ସାହସ । ୧୪୦ ।
 ଶତ୍ରୁପଣେ ଆସୁଛ କି ମିତପଣେ ଆସ
 ମୋହୋର ଆଗରେ କୁହ ପ୍ରେଥର ସନ୍ଦେଶ । ୧୪୧ ।
 ରାଜାର ଆଗ୍ୟାଂ ପାଇଣ ଆସିଥିଲୁ ମୁହିଁ
 ସନ୍ଦେଶ ବାରତା ବୁଝି ଜଣାଇବି ଯାଇଁ । ୧୪୨ ।
 ଡିଗର ମୁଖୁ ଅନ୍ଧର ପ୍ରେସନେକ ଶୁଣି
 ଉତ୍ସବେନ ଗୁମୁରେ ଜଣାଇ ମନ୍ତ୍ରମଣି । ୧୪୦ ।
 ବୋଇଲୁ ଅବଧାନ ଯେ କର ମହାରାଷ୍ଟ୍ରେ
 କୃତଶେଷର ରାଜାଠାରୁ ଡିଗରେକ ଆୟେ । ୧୪୧ ।
 ବୋଲେ କାହିଁର ନୃମନ୍ତି ତୁମେ ଥାଠ ସଙ୍କଳି ଦେଇ
 ଆମ୍ବର ରାଜ୍ୟର ଆସି ପଶୁଛ ନ ଜାଣି । ୧୪୨ ।
 ଯୁଦ୍ଧବାକୁ ଆସୁଥିଲେ ତାହା ଆମ୍ବ ଆଗେ କହ
 ପ୍ରୀତିକ ଆସୁଥିଲେ କହ ତହିଁର ସନ୍ଦେହ । ୧୪୩ ।
 ବନ୍ଧୁ ପଣକୁ ଆସୁଥିଲେ କହ ପରିମାଣି
 ପ୍ରେଥକୁ କିମ୍ବ ଆଗ୍ୟାଂ ହୋଇବ ନୃପମଣି । ୧୪୪ ।
 ଉତ୍ସବେନ ବୋଇଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପରୁର
 ପ୍ରେଥର ସନ୍ଦେଶ ସେ କହିବେ ବିରୁର । ୧୪୫ ।
 ପ୍ରେହା ଶୁଣି ଅନ୍ଧର ଯେ ବେଗେ ଚଳିଗଲୁ
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗୁମୁରେ ସେ ଯାଇଣ ମିଳିଲୁ । ୧୪୬ ।
 ପାପ୍ୟେ ପଡ଼ ଶୁଣିଲୁ ସେ ଶିରେ କରଦେଇ
 ଅବଧାନ ହୋଇ ଯେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ । ୧୪୭ ।

୧୩୨ । ତରିଜା = ଦର୍ପ, ସାହସ ।

କୃତଶେଖର ରାଜାର ଉଗର ଆସିଇଇଂ
 କାହିଁର ରାଜା ବୋଲି ସେ ପରୁରୁ ଅଛଇଂ । ୧୪୮ ।
 ଯେଉଁକୁ କିମ୍ବ ଅବଧାନ ହୋଇବା ଗୋପାଇଂ
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ଉଗର ଅଛି କାହିଁ । ୧୪୯ ।
 ଅନ୍ତର ବୋଲେ ଉଗର ଆଗ ଥାଠେ ଅଛି ରହି
 ବଳଶମେ ବୋଇଲେ ତୁ ଯେନି ଆସ ଯାଇଂ । ୧୫୦ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପରମାଣେ ଅନ୍ତର ଧାଇଁଗଲ
 କୃତଶେଖର ଉଗରକୁ ଦୟନିଂ ଅଛଲ । ୧୫୧ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁରେ କଲା ତାକୁ ନେଇ
 ଉଗରକୁ ରୂହିଂଣ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ଭାବଗ୍ରାମୀ । ୧୫୨ ।
 କିମ୍ବ ଚରିତ ତୁ ହୋ କହ ଆମ୍ବର ଆଗର
 ଉଗର କହଇ ଯେ ଯୋଡ଼ଣ ବେନି କର । ୧୫୩ ।
 କାହିଁର ରାଜା ତୁମେ ପଶୁଛ ଆମ୍ବର ରଜ୍ୟର
 ଯେମନ୍ତ ବୋଲଣ ଯେ ପରୁରକ ମୁଂ ଶ୍ରୀମୁର । ୧୫୪ ।
 ଯୁଦ୍ଧ ନିମନ୍ତେ ଆସୁଥିଲେ ଯୁଦ୍ଧ ଆମ୍ବ ସଙ୍ଗତରେ
 ପ୍ରୀତିପଣେ ଆସୁଥିଲେ ପ୍ରୀତି କରିବା ତୁମ୍ହରେ । ୧୫୫ ।
 ବନ୍ଧୁପଣକୁ ଆସୁଥିଲେ ତାହା ବିଗୁରି ବା
 ରାଜାଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁରେ କହି ଦେନାଇଂଣ ଯିବା । ୧୫୬ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ହୋ ଉଗର
 ଆମ୍ବର ଦର ଅଟଇ ଦ୍ଵାରାବଣୀ ପୁର । ୧୫୭ ।
 ଯଦୁ ଭେଜିବଣେ ଆମ୍ବ ଅଟି ରୂପାମଣି
 ଆମ୍ବର ଅଜା ଅଟଇ ଉଗ୍ରପେନ ନୃପମଣି । ୧୫୮ ।
 ସୁରେଖା କନ୍ୟା ନେଉଥିଲା ଯେଉଁ ବାର
 ସେ ବାର ଗୋଟି ଅଟଇ ଆମ୍ବର କୁମର । ୧୫୯ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତେ ଉଗରକୁ ଯେଉଁ ବାଣୀ
 କୋପେ ଥରହର ହୋଇ କମ୍ପନ୍ତ ହଳପାଣି । ୧୬୦ ।
 ବୋଇଲେ ତୋର ରାଜାକୁ କହ ରେ ଉଗର
 ସୁରେଖା କନ୍ୟାକୁ ନେଉଥିଲା ଯେଉଁ ବାର । ୧୬୧ ।

ସେହି ବାର ଗୋଟି ଆମ୍ବର କମୁର ଅଟଇ
 ତାହାକୁ ବନ୍ଦୀ କରି କିମେ ରଖିଛି ନରସାଇ । ୧୭୧ ।
 ଯେଉଁତେ କହି କୋପ ଯେ କରନ୍ତି ଫନ୍ଦି ଷେଣ
 କରମଣ୍ଡଳ ରଜ୍ୟକୁ ତାଡ଼ିବି ଲାଙ୍ଗଲେଣ । ୧୭୨ ।
 ମାରବି ତାର ବଣ ପୁଷ ନାତି ତୁଳେ;
 ରକ୍ଷା କରି ତୁଆରିବେ ତାକୁ ଦଶ ଦିଗପାଲେ । ୧୭୩ ।
 କହୁ କହୁ କୋପେ କୋପାନଳ ରାମ ହରି
 ରାମ କୋପେ କମ୍ପଇ ଦଲ ଦଲ ବସୁନ୍ଧରୀ । ୧୭୪ ।
 ଡଗରକୁ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଯାଆ ବେଗ ହୋଇ
 ତୁମ୍ଭର ରଜାକୁ କହ ଆମ୍ବର ଆଗ୍ୟା ଯାଇ । ୧୭୫ ।
 ଯେ ବାରତା ପାଇଣ ଡଗରେ ଚଳିଗଲେ
 ମନ୍ତ୍ରୀର ଛୁମୁରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୧୭୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ପରୁରଇ କିସ ଚରିତ ବୁଝିଲ
 ଡଗରେ ବୋଲନ୍ତି ଅବଧାନ କର ହୋ ମନ୍ତ୍ରୀବର । ୧୭୭ ।
 ପୁରେଖା କନ୍ୟାକୁ ନେଉଥିଲ ଯେହୁ ହରି
 ତାହାଂକର ପିତା ଯେ ଆସୁଛନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧ କରି । ୧୭୮ ।
 ବଡ ପ୍ରତାପୀ ସେ ଯେ ଅଛଇ ନୃପବର
 ଥାଟ ସଇନ ତାର ସଙ୍ଗତେ ଅଛଇ ଅପାର । ୧୭୯ ।
 ପାଦଭରେ ଦଲ ଦଲିତ କମ୍ପୁଅଛି ମନ୍ତ୍ର
 ବଡ କୋପକଲା ସେହୁ ଲାଙ୍ଗଳ ବୁଲାଇ । ୧୮୦ ।
 ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭର ରଜ୍ୟକୁ ମୁଂ ପକାଇବି ତାତି
 ବଜ୍ର ମୁଷଳେକ ଯେ ହାଥରେ ଅଛି ଧରି । ୧୮୧ ।
 ବୋଇଲା କାହିଁର ତୁମେ ଅଟ ନୃପବର
 ସେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବ ରଜ୍ୟ ଅଟଇ ଦାରବଣ୍ଠ ପୁର । ୧୮୨ ।
 ଯଦୁ ଭୋଜବଣର ହେ ଆମ୍ବେ ଅଟୁ ରାପ୍ତେ
 ଆମ୍ବର ତନପୁ ସେ ବନ୍ଦୀରେ ଯେହୁ ରହେ । ୧୮୩ ।
 ଡଗର ମୁଖରୁ ଯେସନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ତକ୍ଷଣେ ଚଳିଗଲା ମନ୍ତ୍ରୀ ଚୁଡ଼ାମଣି । ୧୮୪ ।

ରଜାର ଗୁମୁରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା
 ଶିର କରଦେଇ ପାପ୍ରେ ପଞ୍ଚଶ ଶୁତିଲା । ୧୭୫ ।
 ବୋଇଲା ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ନୃପରାତ୍ର
 ଉଗର ଯାହା କହୁଛି ଅବଧାନ ହୋଇ । ୧୭୬ ।
 ରଜା ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲେ ଯେ ଉଗରକୁ ଗୁହ୍ନି
 କାହିଁର ରଜା ସେ ଯେ କାହିଁକି ଆସଇ । ୧୭୭ ।
 ଉଗର ବୋଇଲା ଯେ ଶୁଣିମା ନରନାଥ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଉହିର ଚରତ । ୧୭୮ ।
 ଦ୍ୱାରାବଣୀ ପୁର ଅଟଇ ତାହାଂକର ଘର
 ଯଦୁ ଭୋଜକ୍ଷଣେ ଯେ ଅଟନ୍ତି ନୃପବର । ୧୭୯ ।
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ବର ପୁନିକୁ ଧରିଅଛି ତୁମ୍ଭ ରାପ୍ରେ
 ପ୍ରେମନ୍ତ ବୋଲଣ ସେ ବହୁତ କୋପକପ୍ରେ । ୧୮୦ ।
 ଉଗର କହନ୍ତେ ରଜା ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଗୁହ୍ନିଲୁ
 ଆମ୍ବର ଥାଠ ସଜକର ବୋଲଣ ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲ । ୧୮୧ ।
 ରଜାର ମୁଖରୁ ଯେ ପରମାଣ ପାଇ
 କର ଯୋଡ଼ଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀବର କହଇ । ୧୮୨ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ନୃପବର
 ପୁ ରୁଷ ଅନୁଷ୍ମମେ ମୁଂ ସେବକ ତୁମ୍ଭର । ୧୮୩ ।
 ନ କହିଲେ କଥା ତ ନୋହଇ ଗୋସାଇଂ
 କହିଲେ ଦୋଷ କ୍ଷମା କରିବା ନରସାଇଂ । ୧୮୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବୋଇଲୁ ହୋ ତୋହୋର କିଏ ଦୋଷ
 ନିର୍ଭୟେ ହୋଇଣ ଯେ କହ ମୋହୋର ପାଶ । ୧୮୫ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ମୁହିଁ ଜାଣଇଂ ଉହିର ବିଧାନ
 ପ୍ରେକମନ ହୋଇଣ ଯେ ଶୁଣ ନୃପରାଣ । ୧୮୬ ।
 ମଥୁରା କଟକେ ଯେ ରଜା ଉଗ୍ରସେନ
 ଉଗ୍ରସେନର ଅଟଇ କଂସ ଯେ ନନ୍ଦନ । ୧୮୭ ।
 ବଡ଼ାଇ ପ୍ରତାପି ସେ ହୋଇଲା ମହାଶ୍ରଦ୍ଧା
 ଗଣ ଗନ୍ଧବ ଦେବତାପ୍ରେ ସେ ନ କରଇ ଭପ୍ରେ । ୧୮୮ ।

ଦେବତାଙ୍କ ଆଣି ଖଟାଇଲା ନିଜ ପାଦତଳେ
 ଦାନବ ବଳ ପାତାଙ୍କ ଆସି ପାହା ହେଲେ । ୧୯୦ ।
 ଘେମନ୍ତ ରାଜ୍ୟ ସେ କରଇ କଂସ ନୃପବର
 ଡରେ ପୃଥିବୀର ରାଜା ଦିଲେ ଆଣି କର । ୧୯୧ ।
 ଘେମନ୍ତ ମହିମାଂ ବେଳୁଂବେଳ ହୋଇଲା ତାହାର
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ମରିବୁ ଭଣଞ୍ଜା ହାଥର । ୧୯୨ ।
 ଦଇବଙ୍କ ନାମେଣ ତାର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସେ ବହେଣୀ
 ବସୁଦେବକୁ ସେ ବିଭ୍ରାକଲେ ସେ ତରୁଣୀ । ୧୯୩ ।
 ତାହାଙ୍କ ଛୁଟପୁତ୍ର ମାଇଲା କଂସରଣ
 ଘେହି ଗର୍ଭରୁ ଶର୍ଷୁ ଉପୁଜିବ ବୋଲି ଜାଣଇଂ ଆପଣ । ୧୯୪ ।
 ଘେତେ ବୋଲି ଭପ୍ରେଣୀକ ଜଗିଆ ଦେଇ ରଖାଇଲା
 ବନ୍ଦୀଘରେ କୁମରେକ ଜନମ ହୋଇଲା । ୧୯୫ ।
 ବସୁଦେବ ତାହାକଇଂ ରୈରାଇ ଘେନିଗଲା
 ଗୋପ ନବରେ ନନ୍ଦଘରେ ଗୁଡ଼ିଣ ଅଇଲା । ୧୯୬ ।
 କନ୍ୟାଘେ ପାଲଟାଇ ଆଣିଲାକ ଯହୁଂ ଘରେ
 କଂସର ହାଥରେ ସେ ଦିଲାକ ନେଇ ଭଲେ । ୧୯୭ ।
 ବଳେଣ କଂସ ସେ ମର୍କତ ଶିଳାରେ କରୁଣିଲା ପୁଣି
 ହାଥରୁ ପିତିକାଇ ଗଲା ସେ ତରୁଣୀ । ୧୯୮ ।
 ବିଜୁଳି କନ୍ୟା ଯେ ଗୋପେ ଜନମିଣ ଥିଲା
 ହାଥରୁ ପିତିକାଇ ସେ ଶୂନ୍ୟରେ ରହିଲା । ୧୯୯ ।
 ସେ ତୋତେ ମାରିବ ସେ ଗୋପପୁରେ ରହିଲାଣି
 ଘେତେ କହି ଅନ୍ଧାନେ ଗଲାକ ତରୁଣୀ । ୨୦୦ ।
 ରୈହଣୀ ବୋଲିଣ ବସୁଦେବ ସାନ ପହି
 ତାର ଗଭୁଂ ଜନ ହୋଇଥିଲେ ହଳପାଣି । ୨୦୧ ।
 ତାହା ଶୁଣି କଂସରାଜା ବଡାଇ ଚନ୍ଦ୍ର କଲା
 ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲିଙ୍କୁ ସେ ଗୋପଦ୍ଵରକୁ ପେଷିଲା । ୨୦୨ ।

୧୯୩୧ ବହେଣୀ = ଭରୁଣୀ ।

୧୯୫୧ ଭପ୍ରେଣୀ = ଭରୁଣୀ ।

ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ହାଥରେ ସେ ହୋଇଲେକ ନାଶ
 ତେଣୁ କରି ରାଜାର ଯେ ଉଡ଼ିଲା ସାହାସ । ୨୦୩ ।
 ଅନ୍ଧୁରକୁ ପେଷ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅଣାଇ
 ଧନୁ ଉଚ୍ଛବ ବୋଲି ଯାଏବ ଗୋଟିପୁ ଉଆଇ । ୨୦୪ ।
 କପଟେ ତାହାନ୍ତ ଯେ ମାରିବାର ପାଇଁ
 ଉପାୟେ କରିଣ ସେ ଅଛଇ ଭେଜିଯାଇଁ । ୨୦୫ ।
 ଦଇବର ମାୟା ସେ ଯେ କହଣା ନ ଗଲା
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦେଖିବା ମାତ୍ରକେ କଂସ ନାଶଗଲା । ୨୦୬ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପିତା ବସୁଦେବ ଦଇବଙ୍କ ଅଟଇ ମାତା
 ତାହାନ୍ତ ବନୀ କରି ରଖିଥିଲା କଂସ ମହାରଥା । ୨୦୭ ।
 ବନୀରୁ ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ମୁକୁଳାଇ ଦିଲେ
 ଉତ୍ତରସେନଙ୍କୁ ନେଇ ସେ ନୃପତି କରାଇଲେ । ୨୦୮ ।
 ପ୍ରେମନୈଣ ତହିଁ ଯେ ଥୋକାପ୍ରେକ ଦିନ ଗଲା
 ସୁଖଣ ଉତ୍ତରସେନ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲା । ୨୦୯ ।
 କଂସର ଭାରିଯା ଯେ ହେତୁ ପରହେତ
 ତାହାଙ୍କର ପିତା ଯେ ଜାରାଥର ନରପତି । ୨୧୦ ।
 ପିତା ଆଗରେ ଗୁହାର କଲେ ସେହି ଯାଇଁ
 ଶୁଣି ଜାରାସନ ରାଜା କୋପଭରେ ବାହି । ୨୧୧ ।
 ଅଠର ବେଳ ପରିୟନ୍ତେ ମଥୁରକୁ ଧାଉ ଦିଲା
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସେ ଯେ ମାରି ନୁଆରିଲା । ୨୧୨ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବୋଲି ଯେଉଁଣ ବସୁଦେବ କୁମର
 ସାକ୍ଷାତେ ପରମ ବ୍ରହ୍ମ ସେ ମନୁଷ୍ୟ ଅବତାର । ୨୧୩ ।
 ଦେବତାଙ୍କ ଛଳେ ସେ ମାନବ ତନୁ ବହି
 ମଥୁରରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଭବଗ୍ରାହୀ । ୨୧୪ ।
 ଜାରାସନ ବଳେ ତାକୁ କିମ୍ବ କରି ପାରି
 ଦେବତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ବୋଲି ତାକୁ ନ ମାଇଲେ ଶ୍ରାହର । ୨୧୫ ।
 ତହିଁ ଯାଇଁ କୁଣ୍ଡଳୀ ଦ୍ଵାରିକାରେ ରହିଲେ
 ଉତ୍ତରସେନଙ୍କୁ ତହିଁ ନୃପତିପଣ ଦିଲେ । ୨୧୬ ।

ଅଶ୍ଵକନ୍ୟା ତହୁଁ କୃଷ୍ଣ ହୋଇଲେକ ବିଘ
 ରକ୍ତଶୀ ନାମେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଭାରିଜା । ୨୧୭ ।
 ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ର ସେ ପ୍ରଦୂୟମ୍ ମହାଶାର
 କୃଷ୍ଣର ପ୍ରଥମ ପୁତ୍ର ସେ କାମଦେବ ଅବତାର । ୨୧୮ ।
 ସୁରେଖା କନ୍ୟାକୁ ସେ ସେ ନେଉଥିଲୁ ହରି
 ତାହାକୁ ତୁମେ ହୋ ଧରଇ ରଖିଛ ବନ୍ଦୀ କରି । ୨୧୯ ।
 ମୋତେ ସେ ଆଗ୍ର୍ୟାଂ ତୁମେ ଦିଲ ହୋ ନୃପତୁପୈ
 ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ରାଜା ହୋ ନ ପାଇବୁଟି ଜୟେ । ୨୨୦ ।
 ଯହିଂ ତହୁଁ ଦୁହିତା ତ ବିଘ କରାଇବା
 ମୋହୋର ବିରୁରେ କୃଷ୍ଣ କୁମରକୁ ଦିବା । ୨୨୧ ।
 ସଭାବେ ଦୁଷ୍ଟିଲୁ କନ୍ୟା ହୋଇଲା ତାହାର
 ଆନକୁ ଦେବାର ବିଧୁ ନୋହଇ ଆମ୍ବର । ୨୨୨ ।
 ପ୍ରେସନେକ ବଚନ ଯହୁଁ ମନ୍ତ୍ରୀବର କହିଲୁ
 କୃତଶେଖର ରାଜା ଶୁଣି ଚକିତ ହୋଇଲୁ । ୨୨୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ଆହୁରି କଥାପୈ ଅଛଇ ଗୋପାଳ
 କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶ ରାଜା ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ଅଛଇ । ୨୨୪ ।
 ସାନ୍ତି ଅଶ୍ଵତରୀ ବଳ ଅଛଇ ତାହାର
 ସେ ରାଜାର ନାମ ଅଟଇ ସେ ପୁରୁଷେ ନୃପବର । ୨୨୫ ।
 ଭାମ ଅରଜୁନ ନକୁଳ ସହଦେବ ହୋଇ
 ପ୍ରେମନ୍ତେଷ ସେ ସେ ଅଛନ୍ତି ପାଞ୍ଚଭାର । ୨୨୬ ।
 ସାଗ୍ରାମ କଲେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯଶ ନ ପାଇବା
 ବିନା କାରଣରେ ଥାଠ ସଇନ ସମସ୍ତ ମରାଇବା । ୨୨୭ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତ ବଚନ ଯହୁଁ ମନ୍ତ୍ରୀବର କହିଲୁ
 ଶୁଣିବ କୃତଶେଖର ବଡ଼ାଇ ଆଶ୍ରିତ୍ୟ ହୋଇଲୁ । ୨୨୮ । ୮୭୭ ।

ସୁରେଖା ବିଭା

ଅଗସ୍ତୀ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ବିଲଂକ ଦେଶ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଅମୃତ ଆଖ୍ୟାନ ଯୁ ଅପୂର୍ବ ରସମୟେ । ୧ ।
 ପତିଲେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ଭବୁ ନିଷ୍ଠରନ୍ତି
 ନାନା ପାତେକ ସେ ଦୁରତ ଶଣ୍ଟନ୍ତି । ୨ ।
 ରଜାର ବିମନ ବିଚୁପାଷ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଜାଣିଲୁ
 କରପଦ ଯୋଡ଼ଣ ଯେ ଚରଣେ ନମିଲୁ । ୩ ।
 ଯେତେକ କଥା ମୁଂ ଯେ ଛୁମୁରେ ଜଣାଇଲି
 ସାବଧାନ ଚିତ୍ରେ ତାହା ଶୁଣିଲ ହୋ ନୃପଶାଳୀ । ୪ ।
 ରଜା ବୋଇଲୁ ମୋତେ ବଢ଼ ସଶୟ ହେଲ
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବ ବୋଲି ମନରେ ବିକଳ ହୋଇଲା । ୫ ।
 ଯେମନ୍ତ ସମୟେ ଦେଖ ହୋ ଦଇବ ଭବିଷ
 ଯାଇଂଣ ମିଳିଲେ ତହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଂକର ଶିଷ । ୬ ।
 ନାରଦଂକୁ ଦେଖି କୃତଶେଷର ରଜା ଯେ ଉଠିଲେ
 ନାରଦଂକ ଚରଣେ ଯେ ପ୍ରଳମ୍ଭିତ ହେଲେ । ୭ ।
 ରଜା ବୋଇଲେ ମୁନି ହେ ବଢ଼ ଭାଗ୍ୟ ମୋହୋର ହୋଇଲୁ
 ମୋହୋର ରଜ୍ୟରେ ଭୁନ୍ମର ପାଦ ରଜ ପଡ଼ିଲୁ । ୮ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ତୁ ଯେ ଅଟୁ ଭାଗ୍ୟରାଶି
 ସିସଳ୍ୟାରେ କଲ୍ପାଣ ଆମ୍ବେ କରୁ ଅହନିଶି । ୯ ।
 ରଜା ବୋଇଲୁ କଥାପ୍ରେ ଛୁମୁରେ ଜଣାଇବ ମୁହିଁ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣିମା ହୋଉ ହେ ଗୋସାଇଁ । ୧୦ ।
 ମେତର ଭିତରେ ମୁଂ ଝିଅକୁ ରଖିଥାଇ
 ପୁରୁଷ ମାତ୍ର ଗୋଟିପ୍ରେ କେହି ମେତରେ ନ ପଶଇ । ୧୧ ।
 ଦ୍ୱାରବଣ ଘୁରେ ଯେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣର କୁମର
 ପଦ୍ମନ କୁମର ବୋଲି ନାମ ଯେ ତାହାର । ୧୨ ।
 ମେତର ଭିତରେ ସେହି ଗୁପତେ ପଣିଲୁ
 ମୁରେଖା କନ୍ଧାକୁ ସେହି ହରି ନେଉଥିଲୁ । ୧୩ ।

ବାରତା ପାଇଣ ଧର ଆଣିଲ ତାହାକୁ
 ବନୀ ପ୍ରକାରେଣ ରଚିଅଛଇ କୁମରକୁ । ୧୩ ।
 କୁମରର ପିତା ନାମ ଯେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ଅଟଇ
 ବାରତା ପାଇ ଧାଇଂଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ପରିଦାଇ । ୧୪ ।
 ତାହାଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ଉତ୍ତରସେନଙ୍କିଂ ଆସିଛନ୍ତି
 ଆଉର ବିଶେଷେ ଆସିଛନ୍ତି ପଣ୍ଡୁର ସନ୍ତ୍ରତି । ୧୫ ।
 ଉତ୍ତରସେନ ରାଜାର ବଳ ପଦର କ୍ଷତ୍ରଣୀ
 ପାଣ୍ଡବେ ଆସିଛନ୍ତି ସାତ କ୍ଷତ୍ରଣୀ ଦେଇ । ୧୬ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆସିଛନ୍ତି ପୁଷ୍ପମାନେ
 ମୋହୋର ମନ୍ତ୍ରୀ କହନ୍ତି ସେ ଅଟନ୍ତି ସ୍ଵପ୍ନେ ନାରାୟଣେ । ୧୭ ।
 ରାଜାର କହନ୍ତେ ଯେ ତାହା ନାରଦେ ଶୁଣିଲେ
 ଦେୟକାନ୍ତେ ରାଜନକୁ ନେଇଣ ପାଖରେ ବସାଇଲେ । ୧୮ ।
 ବୋଇଲେ ତୋହୋର ପୁଷ୍ପ ମାଳଦେନକରଂ ଆଣ ହକରାଇ
 ଆଗ୍ୟାଂ ପରମାଣେ ଯେ କୁମର ଆସଇ । ୧୯ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ବାବୁ ବାସ ତୁହି ଦେଗେ
 ଗୁପତ କଥାପ୍ରେ ଯେ କହିବା ତୋହୋ ଆଗେ । ୨୦ ।
 ପୁଷ୍ପ ମାଳଶେଖର ବସିଲାକ ଆସି
 ମୁନିଙ୍କର ଚରଣେ ନମଇଂ ବିଶେଷି । ୨୧ ।
 ନାରଦେ କୁମରକୁ କଲ୍ପାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ
 ଆଶ୍ୱାସନା କରିଣ ଯେ କତିରେ ବସାଇଲେ । ୨୨ ।
 ରାଜା କୃତଶେଖର ପୁଷ୍ପ ମାଳଧର
 ଆବର ବିଶେଷେ ଯେ ବସିଲ ମନ୍ତ୍ରୀବର । ୨୩ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ କହିବୁ ଆମ୍ବେ ଯାହା
 କେବେହେଂ ଅନ୍ୟଥା ନୁହଇଂ ନରନାହା । ୨୪ ।
 ମୁନିଙ୍କ ବଚନେ ରାଜା କୃତକୃତ୍ୟ ହୋଇ
 ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଣ ଯେ ମୁନିଙ୍କ ପରୁରଇ । ୨୫ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଥାଓ ସଜ କର
 ପୁଷ୍ପ ମାଳଶେଖର ଯେ ହୋଇଥିବ ଆଗର । ୨୬ ।

୧୫, ପରିଦାଇ = ଦୃଢ଼ରୁପେ ।

ସୁରେଣ୍ଠା କନ୍ୟାକୁ ବେଶ ବେଶନ କରାଇ
 ପଦ୍ମନ କୁମରକୁ ବେଶ କର ନରବଇ । ୨୮ ।
 ଆଗ ପଛ ହୋଇ ସମସ୍ତେ ସଙ୍ଗେ ଥୁବ
 ଥାଠ ଚଳାଇଣ ଆପଣେ ବାହାରିବ । ୨୯ ।
 ବାଟରେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭେଟିବାକ ଯାଇଁ
 ତେବେ ସେ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅଠଇ । ୩୦ ।
 କଳ ଦୂନ ପ୍ଲେଥେ ନୋହିବାକ କିଛି
 ପ୍ଲେ କଥା ଆମ୍ବର ଯେ ମନକୁ ଆସୁଅଛି । ୩୧ ।
 ମୁଦିଂକର କହନେ ରାଜା ତୁମ ହୋଇ ରହିଲା
 ମାଳଶେଖରକୁ ପରୁର ବୋଲଣ ବୋଇଲା । ୩୨ ।
 ମୁଦି ବୋଇଲେ ଯେ କହ ହୋ କୁମର
 ଭଲ ପ୍ରାପ୍ନେ ଦିଶିଲା କି ଆମ୍ବର ବିରୁର । ୩୩ ।
 କୁମର ବୋଇଲା ହୋ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ଅବଶ୍ୟ ଝିଅକୁ ବିଭ କରିତ ଯୋଗାଇ । ୩୪ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଯେ ମୟାଣ କୁମର
 ଆମ୍ବର ଭାଗ୍ୟରେ ଯେବେ ସେ ମିଳିଅଛି ବର । ୩୫ ।
 ପ୍ଲେଥୁଂ ଅଧିକ ବର ତ ଖୋଜିଲେ ନ ପାଇ
 ଦଇବ ପୁରୁଷ ଯାହା ଅଛଇ ଘଟାଇ । ୩୬ ।
 ବିଧାତାର ବଶେ ପ୍ଲେବେ ଆମ୍ବର ଦୋହିଣୀ
 ଦୂଷିଲା କନ୍ୟା ସେହି ହୋଇଲା ମହାସଙ୍ଗ । ୩୭ ।
 ପ୍ଲେ କନ୍ୟାକୁ ବର ପ୍ଲେ ଦୁଲ୍ଲଭ ମିଳଇ
 ମୋହୋର ମନକୁ ପ୍ଲେକଥା ଘଟିଲା ଗୋସାଇଁ । ୩୮ ।
 ବିନାଶ କାରଣେ କଳ ଦୂନ ନ କରିବା
 କାଳାନ୍ତରେ ପ୍ଲେ କଥାକୁ ନିଭାଇ ନୁଆରିବା । ୩୯ ।
 ପୁରୁଷ କହନେ କୃତଶେଖର ରାଜା ଯେ ଦସିଲା
 ମାଳଶେଖର ଯାହା କହିଲା ମୋ ମନକୁ ଯୋଗାଇଲା । ୪୦ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ନୋ କହିଲୁ ଯାହା ତୋତେ
 ସୁଲଭେ ଦୁଲ୍ଲଭ ବର ପାଇଲା ତୋ ଦୋହିତେ । ୪୧ ।

ଘେତେ ବୋଲି ରାଜା ଯେ ଭିତରକୁ ଗଲା
 ଭରିଯା ମାଳିଙ୍ଗକ କଣ୍ଠକ ହକରାଇଲା । ୪୨ ।
 ବୋଲା ରାଣୀ ଗୋ ଅପୂର୍ବ କଥାଯେକ ଶୁଣ
 ମେତର ସୁରେଖାକୁ ନେଉଥିଲା ଘେକଜଣ । ୪୩ ।
 ତାହାକୁ ଧରିଣ ଆମ୍ବେ ବାନ୍ଧ ରଖିଥିଲୁ
 ବଡ଼ର ପୁସ୍ତ ବୋଲି ଘେବେ ସେ ଜାଣିଲୁ । ୪୪ ।
 ଦ୍ଵାରାବଣ୍ଣ ପୁରେ ସେ ଯେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟ କୁମର
 ଦେନ ଯାଉଥିଲା ଯେ ଝିଅକୁ ଆମ୍ବର । ୪୫ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ଯେ ରାମକୃଷ୍ଟ ଅଇଲେ
 ଉତ୍ତରସେନ ସହିତେ ଥାଠ ସରୁନି ଦେନିଣ ବାହିଲେ । ୪୬ ।
 ଆବର ବିଶେଷେ କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶର ରାପ୍ତେ
 ଆମ୍ବର ସଙ୍କତେ ସମର କରିବାକୁ ଆପ୍ତେ । ୪୭ ।
 ନାରଦେ ଥାଇଣ ବିରୁଦ୍ଧିଲୁ ଆମ୍ବେ
 ସେ ବରକୁ ଝିଅ ବିଭା କରାଇବା ଘେବେ । ୪୮ ।
 ରାଜାର କହନେ ରାଣୀ ମନକୁ ରୁଚିଲ
 ହୋଉ ବୋଲି ରାଜା ଆଗେ ରାଣୀ ସନମତ କଲା । ୪୯ ।
 ଭିତର ନବରୁ ରାଜା ବାହାର ହୋଇଲେ
 ମୁନିଂକ ଛାମୁରେ ସେ ଆସିଣ ମିଳିଲେ । ୫୦ ।
 ସବୁଂକରି ସନମତ ହୋଇଲା ସୀଉକାର
 ମନୀକି ରୁହିଣୀ ଯେ ପୁନ୍ଦର ନୃପବର । ୫୧ ।
 ପଦୁନ କୁମରକୁ ହୋ ଦେନି ଆସ ଯାଇ
 ତତକଣେ ମନୀ ଗଲାକ ଚଳାଇ । ୫୨ ।
 ବନୀ ଠାବରୁ କୁମରକୁ ଦେନିଣ ଅଇଲା
 ନାରଦଂଦକ ଛାମୁରେ ନେଇଣ ଉଭାରିଲା । ୫୩ ।
 ନାରଦଂକୁ ଦେଖିଣ ହେ ପଦୁନ କୁମର
 ମୁନିଂକ ଚରଣେ ସେ କରଇ ନମଦ୍ଵାର । ୫୪ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ତୋତେ କଲ୍ପାଣ ହୋଉ ରେ କୁମରେ
 ସୁରେଖା କନ୍ୟା ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଉ ରେ ଘେ ଆମ୍ବର ବରେ । ୫୫ ।

କୁମରକୁ ସ୍ରାହାନ ମାଜଣା କରଇଲେ
 ନାନା ଅଳଂକାର ତାର ଅଙ୍ଗରେ ଲଗାଇଲେ । ୫୭ ।
 ଶୁକଳ ପାଗେକ ଯେ ମଥାରେ ଲାଇଣ
 ନଷ୍ଟନ ତଡ଼ପ ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦିଲେ ପୁଣ । ୫୮ ।
 ସୁଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ଯେ ଅଙ୍ଗରେ ଲଗାଇ
 ଦିବ୍ୟ ବେଶ କରି କୁମାରକୁ ରଥରେ ବସାଇଲେ ନେଇ । ୫୯ ।
 ମାଜଣା ବିଧ କରିବାକୁ ଯେ ଦାସୀମାନେ ଗଲେ
 ମେତରେ କୁମାରକ ବେଶନ କରଇଲେ । ୬୦ ।
 ନାସାରେ ବସଣୀ ଯେ ତଡ଼କ କଷ୍ଟରେ
 ପୁଣ ରୂପସର ଆବର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମାଳ ଖଞ୍ଜିଲେ ଗଲାରେ । ୬୧ ।
 ହାଥେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚୂଡ଼ ବାହାରେ ବାହୁଟି
 ମୁଦ୍ରିକା ଖଞ୍ଜିଲେ ଯେ ପଦ୍ମରେ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠୀ । ୬୨ ।
 କପାଳେ ସିନ୍ଦୂରର ତାପ୍ୟେକ ଦିଲେ
 ଅରୁଣ ଉଇଲ୍ଲ ପ୍ରାପ୍ୟେକ ଯେ ସୁରେଖା ଦିଶିଲେ । ୬୩ ।
 ପଦ୍ମରେ ଅଳତା ଯେ ଲେପିଲେ ତରୁଣୀ
 ଜାଣି ପଟାନ୍ତର କ ଯେ ଅନଙ୍ଗ ଦରଣୀ । ୬୪ ।
 ଦେବାଙ୍ଗ ପତମ ଶାତୀପ୍ରେ ପିନ୍ଧାଇଲେ
 ଦୁରଙ୍ଗଣୀ ପାଟେ ଯେ ଉପୁରାଣ ଦିଲେ । ୬୫ ।
 ଦିନ୍ୟବେଶ କରି କୁମାରକ ଦିଲେ
 କୁମର କଣ୍ଠରେ ରଥ ଉପରେ ବସାଇଲେ । ୬୬ ।
 ଥାଠ ସରନ ଚଲାଇ ଯେ ନୃପତି ବାହାର
 ମନ୍ତ୍ରୀ ରହିଣ ରଥ ଚଲାଇ ଧୀର ଧୀର । ୬୭ ।
 ପୁଷ ମନ୍ଦଶେଷର ସଙ୍ଗରେ ଅଛଇ
 ଦେଖା ଦରଶନ ଧନ ଦେନ ଉତ୍ତର ଯେ ହୁଅଇ । ୬୮ ।
 ଆଗରେ ବାରତୂର ବାଜଇ ଚହଳ
 ଶଙ୍କ ମହୁର ଯେ ବାଜଇ କୁତୁହୋଳ । ୬୯ ।
 ନାରଦ ମୁନିପ୍ରେ ଯେ ଥୋକାପ୍ରେ ଦୂର ସଙ୍ଗେ ଗଲେ
 ରାଜାନ୍ତ ରୁହାଇ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁରେ ମିଳିଲେ । ୭୦ ।

୭୧ । ଉପୁରାଣ = ଉପରାଣ, ଓଢ଼ଣୀ ।

ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ହସିଲେ ଯେ ଶାମ ବନମାଳୀ
 ବୋଇଲେ କଷ ଚରିତ ଭିଆଇଲ ତପଶାଳୀ । ୭୦ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ସବୁ କଥା ଭଲ ହୋଇଅଛି
 ବର କନ୍ୟା ଦେଖିଣ କୃତଶେଷର ରାଜା ଶରଣ ପଶୁଅଛି । ୭୧ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ରାଇ ଉଗ୍ରସେନ ରାଜାଙ୍କୁ
 ଆବର ରାଇଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଶାମ ଅଞ୍ଜନ୍ମନ୍ଦିର । ୭୨ ।
 ସମସ୍ତେ ଯେକରୁଣ୍ଡ ହୋଇଣ ବସିଲେ
 ନାରଦ ତହିଁ ସମସ୍ତ ଚରିତ କହିଲେ । ୭୩ ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେ ଯେସନକ ବଚନ ଶୁଣି
 ଉଗ୍ରସେନ ରାଜା ପର୍ଵତନ୍ତ ପୁଣ ପୁଣି । ୭୪ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ କୃତଶେଷର ରାଜା ଆସୁଅଛି
 ତାହାକୁ ଗତରୋବ ଯେବେ କରିବା ନନ୍ଦବହୁ । ୭୫ ।
 ନାରଦେ କହନ୍ତେ ସବେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ
 ନାରଦ ମୁନି ହରଷେ ଶାଶ୍ଵତ ଯେ ବାଇଲେ । ୭୬ ।
 କୃତଶେଷର ରାଜା ଶ୍ରୀମୁକୁ ଗଲେ ସେହି ଖରେ
 ଆସ ଆସ ବେଗେ ହୋ ଯିବା ନୃପବରେ । ୭୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବିରୂପାଶ ପୁଷ୍ଟ ମାଳଶେଷର
 ରାଜାନ୍ତ ଦେଖି ମୁନି ଆସନ୍ତ ଧୀର ଧୀର । ୭୮ ।
 କୁମର କୁମାରଙ୍କୁ ରଥରେ ବସାଇ
 ତାହାନ୍ତ ଆଗେ ଚଳାଇ ଆସଇ ନୃପପାଇ । ୭୯ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁରେ ମିଳିଲକ ଯାଇ
 ହାଥ ଧରି ଦେଖାଇ ଦିଲେ ତପଶାଳୀ ତହିଁ । ୮୦ ।
 ବୋଇଲେ ଯେହିଟି ଅଟନ୍ତି ରାମକୃଷ୍ଣ
 ଯେତେ ପାପ ଅଛି ଅଙ୍ଗେ ହୋଇବ ସେ ଭସୁ । ୮୧ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖକୁ କୃତଶେଷର ଗୁଡ଼ିଙ୍ଗା ଯେତେବେଳେ
 ଶଙ୍କ ଚନ୍ଦ ଗଦା ପଦ୍ମ ଦେଖିଲା ଚର୍ମିତୋଳେ । ୮୨ ।
 ପଦ୍ମପାଦ ତଳେଣ ପଢି ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ଶୁତିଲା
 ପୁଣି ଉଠି ରାଜା ଯେ ନିତରୁଳ କଳା । ୮୩ ।

ସହସ୍ରେକ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଳମ୍ବ କରଇ ନୃପବର
 ଉଠ ଉଠ ରାଜା ହୋ ବୋଲନ୍ତି ଫେଧର । ୮୪ ।
 ନାରାୟଣଙ୍କ ଆଗ୍ରାଂରେ ଉଠିଲା କୃତଶେଖର
 କରପତି ଯୋତି ଉତ୍ତା ହୋଇଲା ଶୁମୁର । ୮୫ ।
 କୁମର କୁମାରାଂକୁ ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଶ୍ରାବରଣ ତଳେ ପ୍ରଳମ୍ବିତ କଳା ନେଇ । ୮୬ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି ଯେ ପ୍ରଦୁୟମ୍ନ ମହାବାର
 ନମସ୍କାର କରଇ ଶିରେ ଯୋତି ବେନି କର । ୮୭ ।
 କୁମାରାଂହିଂ ନମସ୍କାର କରଇ ପଞ୍ଚଶ ପାଦ ତଳେ
 ଉଠ ଉଠ ବୋଲଣ ବୋଲନ୍ତି ହରି କାମପାଲେ । ୮୮ ।
 କରପତି ଯୋତି ରାଜା ଉତ୍ତା ହୋଇଲା ଖଣ୍ଡ ଦୂରେ
 ଗୋବିନ୍ଦେ ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲେ ଆସ ବସ ହୋ ନୃପବରେ । ୮୯ ।
 ଉତ୍ତରସେନ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ରରଣେ କୃତଶେଖର ନମଇଂ
 କଞ୍ଚାଣ କରି ବୋଇଲେ ଉଠ ହୋ ନୃପସାଇଂ । ୯୦ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ବସ ହୋ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଯୈମନ ସମୟେ କୁମର ମାଳଶେଖର ଆୟେ । ୯୧ ।
 ନାରାୟଣନ୍ତି ଦେଖି ସେ ଓଳଗି ଶୁତିଲା
 କୁମର ପଛେ ବିରୂପାଷ ମନ୍ତ୍ରୀ ଓଳଗିଲା । ୯୨ ।
 ଉଠ ଉଠ ବୋଲି ଶ୍ରାହରି ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲେ
 ବିରୂପାଷ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସିଲେ । ୯୩ ।
 ରାଜାନ୍ତି ବୋଲନ୍ତି ଯୈ ମନ୍ତ୍ରୀର ପରସାଦେ
 ତୋହୋର ରାଜ୍ୟକୁ କଦାଶ୍ଵିତେ ନ ପଡ଼େ ବିରୋଧେ । ୯୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲେ ଗୋସାଇଂ ତୁମ୍ଭର କଞ୍ଚାଣରେ
 ପୁରୁଷାନୁଷ୍ଠମେ ମୁଂ ସେବକ ଯୈହାରେ ଦାମୋଦରେ । ୯୫ ।
 ନାରଦେ ବୋଲନ୍ତି ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ କହାଇଂ
 ଯୈ ମନ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରସାଦେ ରାଜ୍ୟକୁ ଅପରଯୈ ନାହିଁ । ୯୬ ।
 ଯେତେବେଳେ ପୁଷ୍ପକଇଂ ରଜା ଧରାଇଣ ନିଲ
 ମାରି ପକାଅ ବୋଲି ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲୁ । ୯୭ ।

ବଡ଼ ବିଗ୍ୟବନ୍ତ ଯେ ଅଟଇ ମନ୍ତ୍ରବର
 ରାଜାକୁ ବୋର୍ଦଲା ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ ନୃପବର । ୯୮ ।
 କୁମର ରୂପ ଗୁଣ ଦେଖି ମନ୍ତ୍ରବର ଜାଣିଲୁ
 ଯେ ବଡ଼ କୁଳେ ଜନ୍ମିଛି ବୋଲି ରାଜାକୁ ବୁଝାଇଲ । ୯୯ ।
 କୁମରକୁ ନ ମରାଇ ବନ୍ଦୀ ରଖିଥିଲୁ
 ଯେଉଁର ସୁଲଭ କଥା ତୋତେ ପ୍ରାପତ ହୋଇଲ । ୧୦୦ ।
 ଯେମନ୍ତ ବଚନେ ନାରଦେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ କହିଲେ
 ମନ୍ତ୍ରକ ପ୍ରଶଂସା ବହୁତ ରାମକୃଷ୍ଣ କଲେ । ୧୦୧ ।
 କୃତଶେଷର ରାଜା ଯେ କହଇ କରଯୋଦି
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମେ ଶୁଣିମା ଦେବ ରାମ ହରି । ୧୦୨ ।
 ଆରତଭଞ୍ଜନ ବାନା ନାଥ ତୁମେ ବୃଦ୍ଧରାଶି
 ଦୁଣୀଜନର ବନ୍ଦୁ ନାମ କରୁଣାରାଶି । ୧୦୩ ।
 ଅରକ୍ଷିତ ଲେକନ୍ତ ଯେ ରଖିବାର ପାଇଁ
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ ଗଦା ପଦ୍ମ ଶାରଙ୍ଗଧନୁ ବହି । ୧୦୪ ।
 ମୁହିଁ ଯେ ଦ୍ଵାନ ଅରକ୍ଷିତ ଅଟଇ ଗୋସାଇଁ
 ତୋହୋର ଦୟା ନ କଲେ ମୋହୋର ଅଛି କାହିଁ । ୧୦୫ ।
 ଯେତେ ଦୋଷ କରିଛି କରିବା ମୋର କ୍ଷମା
 ନିରନ୍ତରେ ଅପରାଧୀ ମୁଁ ତୁମେ ଯେ ଅଟ ଗୁଣସୀମା । ୧୦୬ ।
 ରାଜାର ବିନୟ ଯେ ଭଗତଭାବ ଦେଖି
 ଆପଣେ ଦୟା କର ଯେ କହନ୍ତି ପଦ୍ମଆଶି । ୧୦୭ ।
 ଶାହର କହନ୍ତି ଶୁଣ ହୋ ମହାରାଜେ
 ବହୁତ କୋପ ଅନ୍ତର ଉପୁଜିଥିଲା ତୋପ୍ରେ । ୧୦୮ ।
 ବଳରାମଙ୍କ କୋଧ କହିଲେ ନ ସରଇ
 ସତନନ୍ଦ ମୁଣ୍ଡଲରେ ତୋର ମୁଣ୍ଡ ଛେତନେ ହଳସାଇଁ । ୧୦୯ ।
 ଲଙ୍ଘନ ମୁନେ ତୋର ପୃଥ୍ବୀକ ତାତନେ,
 ଜନ ପରଜା ତୋର ଭସୁରାଶି ହୃଅନ୍ତେ । ୧୧୦ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ବଳରାମେ ଶାନ୍ତ ଯେ ଭଜିଲେ
 ତୋହୋର ଭାଗ୍ୟରେ ଆସି ମହରଷି ମିଳିଲେ । ୧୧୧ ।

ନାରୟଣ କହନ୍ତେ କୃତଶେଖର ଶୁଣଇଂ
 କରପତ ଯୋଡ଼ଣ ଯେ ଚରଣେ ନମଇଂ । ୧୧୬ ।
 ଯେତେ ଦୋଷ କଳ ମୋର ଅପରାଧ ନ ଧର
 କୁମର କୁମାରୀଙ୍କ ନିଅ ହୋ ଦାମୋଦର । ୧୧୭ ।
 ରାଜାର ବିନୟ ଯେ ବିକଳ ଭାବ ଦେଖି
 ଛୁମୁରେ ମିଳଣ ଯେ କହନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମବସ୍ତି । ୧୧୮ ।
 ବୋଇଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଉଗ୍ରସେନ ଅଛୁ
 ଆବର ଅଛନ୍ତି ପଣ୍ଡୁର ପାଞ୍ଚବସ୍ତି । ୧୧୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଅମନାତ୍ୟେ ସମସ୍ତେ ମୂରିଛନ୍ତି
 କଥାପ୍ରେ କହିବା କେହି ନ କରିବା ନାସ୍ତି । ୧୨୦ ।
 ବଳରାମ ବୋଇନ୍ତି କହ ହୋ ତପୋବନ୍ତି
 ତୁମ୍ଭର ବଚନ ଆମ୍ଭର ଅଟଇ ଶିରାଗ୍ରତ । ୧୨୧ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଗୁଲ କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବା
 କୁମର କୁମାରୀଙ୍କ ତହିଁ ବିଭା କରାଇବା । ୧୨୨ ।
 ବର କନ୍ୟା ଦେନିଶ ସୁଖେ ଯିବା ରଳି
 ତେବେ ସେ ସବୁ ସୁଖ ରହଇ ହୋ ରାମ ବନମାଳୀ । ୧୨୩ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଯହିଁ ଯୈସନକ ବଚନ
 ଶୁଣି ସନ୍ନୋଷ ହୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଜନାନ୍ତିନ । ୧୨୪ ।
 ବଳରାମେ ଗୁହିଁଲେ ଉଗ୍ରସେନ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ମୁଖକୁ
 କିଏ ବିରୁର କରିବା ହୋ ପ୍ରେତ କହ ମୁକୁ । ୧୨୫ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଉଗ୍ରସେନ କରନ୍ତି ବିରୁର
 ତେଣ ବିରୁର କରନ୍ତି ହଳୀ ଚନ୍ଦର । ୧୨୬ ।
 ସମସ୍ତ ପ୍ରେକମନ ହୋଇଣ ବସିଲେ
 ଯେ ଯାହା ମନରେ ଯେ କଥାନ୍ତି ଭାଲିଲେ । ୧୨୭ ।
 କୃତଶେଖର ରାଜାକୁ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ରାଇଲେ
 ଆସ ହୋ ମହାରାଜା କହିବା ଆମ୍ଭେ ଭଲେ । ୧୨୮ ।
 ଦଇବେ ତ କୁମାରୀ ଯେ ଆମ୍ଭର ହେଲଣି
 ହରି ନେଇ ଯାଉଥିଲା କୁମର ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି । ୧୨୯ ।

ଯେଉଥକୁ କି ବିରୂର କରୁ ହୋ ନୃପନାଥ
 ଆମ୍ବର ଆଗରେ କହ ଯେଉଥର ତଦନ୍ତ । ୧୬୭ ।
 ରାଜା ବୋଇଲୁ ମୋର କିମ୍ବ ଦୋଷ ଅଛଇ
 ଯାହା କହିବ ତାହା ଅବଧାନ କର ହୋ ଗୋସାଇଁ । ୧୬୮ ।
 ଥାଠ ସଙ୍କଳ ଯେନ ମୋର ରାଜ୍ୟକୁ ଚଳିଯିବା
 ମଙ୍ଗଳ ବିଧ୍ୟ ଯାଦା ମୋହୋର ପୁରରେ ସାରିବା । ୧୬୯ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣିମା ରାମହର
 କୃତଶେଷର ରାଜ୍ୟକୁ ଗୁଲ ଯିବା ଚଳି । ୧୭୦ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ବାକ୍ୟ ସମସ୍ତଂକ ମନକୁ ଯୋଗାଇଲୁ
 ସୀଉକାର ବଚନ ସବୁଂକର ମୁଖରୁ ଶୁଭଲ । ୧୭୧ ।
 ନାରଦେ କୃତଶେଷର ରାଜାନ୍ତ ରାଇଲେ
 ଗୁପତ କରିଣ ଯେ କଥାନ୍ତ ଘୁଷିଲେ । ୧୭୨ ।
 ଉତ୍ତରପେନ ରାଜାଂକର ପଞ୍ଚଦଶ କ୍ଷତ୍ରଣୀ ଯେ ବଳ
 ସାତ କ୍ଷତ୍ରଣୀ ବଳ ସେନିଛନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନୃପବର । ୧୭୩ ।
 ଯେଉଁ ସରନିଂକୁ ତୁମ୍ଭେ ପାରିବଟି କି ସମ୍ଭାଳ
 ବିରୂରିଣ ଆମ୍ବନ୍ତ କହ ହୋ ନୃପଶାଳୀ । ୧୭୪ ।
 ରାଜା ବୋଇଲେ ଗୋସାଇଁ ତୁମ୍ଭର ପରସାଦେ
 କେଉଣ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଅପୂର୍ବ ଅଛଇ ମୋତେ ହାଦେ । ୧୭୫ ।
 ରାଜାର ବଚନେ ମୁନି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ନଗ ମଣ୍ଡାଥ ବୋଲିଣ ଶ୍ରୀମୁଖ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ । ୧୭୬ ।
 ବଳରମେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ରାଜନ
 ନଗୁପୁର ତୋର ମଣ୍ଡାଥ ବହନ । ୧୭୭ ।
 ବିଭାର ପଦାର୍ଥମାନ ଭିଆଣ କର ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଯହୁଂ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ଦେବାଧିଦେବ ରାଷ୍ଟ୍ରେ । ୧୭୮ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପାଇଣ ନରପତି ଚଳିଗଲୁ
 ପୁତ୍ର ମନ୍ତରଶେଷର ବିରୂପାଷ ମନ୍ତ୍ରୀକ ରାଇଲୁ । ୧୭୯ ।
 ନଗେ ପଣି ଘୋଷଣ ଦିଆଇଲୁ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଦରମାନ ମଣ୍ଡାଥ ଯେ ସୁରେଖା ବିଭା ହୋଷ୍ଟେ । ୧୮୦ ।

ନଗ୍ର ଲୋକମ'ନେ ଶୁଣିଲେକ ଯହୁ^୦
 ସେ ଯାହାର ପୁରମାନ ମଣ୍ଡିଲେକ ତହୁ^୦ । ୧୪୦ ।
 ବିଚିତ୍ର ଲେଖନମାନ କାହୁରେ ଲେହନ୍ତି
 ନାଶ୍ରମାନେ ହୃଳହୃଳ ଶବଦ କରନ୍ତି । ୧୪୧ ।
 ଉଛ୍ଵବ ଆନନ୍ଦ ଯେ ହୋଇଲା ନଗ୍ର ପୁରେ
 ହଳଦୀ କୁଞ୍ଜୁମ ଯେ ବିଲୋହିଲେ ନିରନ୍ତରେ । ୧୪୨ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ରୂପିଂ କୃତଶେଷର ରାଜା ଆଗ୍ର୍ୟା^୦ ଦିଲା
 ବିଭାର ସାମଗ୍ରୀ ଭିଆଣ କର ହୋ ବୋଇଲା । ୧୪୩ ।
 ବେଶ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କୁ ମଣ୍ଡନ କର ବେଗେ
 ଯେମନ୍ତେ ପରଶଂପା ପାଇବା ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କର୍ ଆଗେ । ୧୪୪ ।
 ଯଉତୁକ ସାମଗ୍ରୀ ଯେ ପୂର୍ବର ବିଧାନ
 ଭିଆଣ କରିଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଣାଥ ବହନ । ୧୪୫ ।
 ବାଇଣିଷଭଣୀ ବଳ ଯେ ଅଛଇ ତାହା^୦କର
 ତାହା^୦କ ପାଇଁ ଦର ଭିଆଣ କର ହୋ ମନ୍ତ୍ରୀବର । ୧୪୬ ।
 ହାଥୀ ଅଣ୍ଟଙ୍କର ପାଇଁ କର ଘରମାନ
 ବିର ଘାସ ଆଦି କରି ଯେତେକ ଭିଆଣ । ୧୪୭ ।
 ଶଙ୍ଖ ଆ ମହାରିଆ ତୁରିଆ ବାଦ୍ୟକାରମାନଙ୍କୁ
 ଘରମାନ ତୋଳାଇ ଥାଅଟି ତାହା^୦କୁ । ୧୪୮ ।
 ରୁଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭିଆଇ ଥା ଫଳମୂଳ
 ମୃଗଗୁଲମାନ ଭିଆଥ ମାଳ ମାଳ । ୧୪୯ ।
 ପାତ୍ର ଉଆସ ଯେ ରାଜାନ୍ତ ନବର
 ବଖର ମୂଳ କରି ଭିଆଥ ସବ୍ ଦର । ୧୫୦ ।
 ପନ୍ତି ପନ୍ତ ଧାଉ ଧାଉ ରେଖ ରେଖ ହୋଇ
 ବିଚିତ୍ର କଳସମାନ ବସିଥୁବ ତହୁ^୦ । ୧୫୧ ।
 ବିଚିତ୍ର ତବଳ ଉତ୍ୱଥୁବ ଫରହର
 ସବୁ ଦରେ ବିଚିତ୍ର ପ୍ରତିମାନ ଲେଖାଇବା ଧାତିକାର । ୧୫୨ ।

୧୪୧୧ ଲେହନ୍ତି = ଲେଖନ୍ତି, ଲେଇନ୍ତି, ଲିହନ୍ତି, ଲେଖନ୍ତି ।

୧୪୧୨ ବିଲୋହନ୍ତି = ଲେପନ କରନ୍ତି, ଲଗନ୍ତି ।

ବିଷ୍ଣୁପ୍ରତିମାମାନ ବଖରା ବଖରକରେ ଥିବ ।
 ଯାହାକୁ ଯେ ବିଧରେ ସେ ପୂଜା କରାଇବ । ୧୫୩ ।
 ବିଚିତ୍ର ଗୁମର ଉଡ଼ି ଥିବ ନିରନ୍ତର
 ଶୈତି ପାରୁଆ ଶୈତି ହଂସ କୁଡ଼ା କରୁଥିବେ ଆକାଶର । ୧୫୪ ।
 ଯେତେ ଯେତେ ପ୍ରକାରେ କୃତଶେଷର ରାଜା ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲ
 ତହିଁ ଶତେଗୁଣ କରି ମନ୍ତ୍ରୀ ସମସ୍ତ ନିର୍ଭାକଳା । ୧୫୫ ।
 ଶ୍ରୀରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଯେ ନବରେ
 ବିଚିତ୍ର ଲେଖନ କରି ଭିଆଇଲା ମନ୍ତ୍ରୀ ବରେ । ୧୫୬ ।
 ପର୍ଵତ ରୂପ କୋଣ ଯେ ପ୍ରତି ରୂପ କୋଣ
 ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ ଗୋଟାପ୍ଯେ ସଜ କଲା ମନ୍ତ୍ରୀ ବିରୁପାଷ । ୧୫୭ ।
 ଦେବାଙ୍ଗ ବସନରେ ରୂପୁଆମାନ ସଞ୍ଚ
 ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ ଉପରେ ନେତର ଚିରାଳ ଉକୁଛ । ୧୫୮ ।
 ଦେବେ ଦୁଲଭ ଯେ ପ୍ରେମନ୍ତ ଶ୍ରୀନାନ କଲା
 ଦେଖି କୃତଶେଷର ରାଜା ଉଷତ ହୋଇଲା । ୧୫୯ ।
 ବାରହାଥ ପ୍ରତି ବାରହାଥ ପର୍ଵତ କଲା
 ଉତ୍ତମ ବେଦା ଗୋଟିପ୍ଯେ ତହିଁ ନିର୍ମାଣିଲା । ୧୬୦ ।
 ଖନାଶାଳମାନ ତହିଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କଲେ
 ଛତ୍ରରସ ପ୍ରକାରେ ଯାବତ ମୁଣୋହି ଭିଆଇଲେ । ୧୬୧ ।
 ହଳଦୀ କୁଂକୁମ ତଇଳ ଘୃତମାନ
 ସବୁ ବହିଆଣି ଠିକ କଲା ସେ ବହନ । ୧୬୨ ।
 ଯେ ଯାହାର ସେବାରେ ଲାଗିଲେ ଲୋକମାନେ
 ଆଗ୍ୟାଂ ଦେଇଅଛନ୍ତି କୃତଶେଷର ରାଣେ । ୧୬୩ ।
 ସମସ୍ତ କଥାମାନ ମନ୍ତ୍ରୀ ଭିଆଇଲା
 ନାରଦ ମୁନି ଦେଖି ମନ୍ତ୍ରୀକ ପ୍ରଣଂସିଲେ
 ତୋହୋରେ ସେ ପ୍ଯେ କଥାମାନ ହୋଇଲା ବୋଇଲେ । ୧୬୪ ।

୧୫୪, ପାରୁଆ = ପାରାବତ, ପାର ।

୧୫୪, ଉଚ୍ଚଚିବା = ଝୁଲିବା, ଲାଦିବା, ଟାଙ୍କିବା ।

କୃତଶେଷର ରାଜାକଇଂ ନାରଦେ ରାଜଲେ
 ସବୁକଥା ଭଲ ହୋଇଲା ନୃପବରେ ବୋଇଲେ । ୧୭୭ ।
 ବିଭାର ଉଚ୍ଛବ ଯେ କରିବା କେଉଁଠିନ
 ତହିଁର ଉପାୟ ଯେବେ କହିବା ବିଧାନ । ୧୭୮ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତାବଳୀ ବେଗେ ଆସ
 ତେବେ ସେ ଆୟୁର ମନୁଂ ପ୍ରିତିବ ସନ୍ଦେଶ । ୧୭୯ ।
 ରାଜାନ୍ତ ଦେନିଣ ମୁନି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଯାଇଂଣ ଭେଟିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମର । ୧୮୦ ।
 କୃତଶେଷର ରାଜା ଭଗବାନଙ୍କ ଦେଖି
 ଶିରେ କର ଦେଇ କହଇ ଉପଲେଖି । ୧୮୧ ।
 ବିଭାର ବିଗୁରମାନ ସବୁ ଭିଆଇଲି
 ଶ୍ରୀମରେ ଜଣାଇବାକୁ ଯେଉଁଥିକୁ ଅଇଲି । ୧୮୨ ।
 ରାଜାର ଶିନୋଯୀ ଭବ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ନରହରି
 ବଳରାମଙ୍କ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରୂପ ହୋ ଯିବା ଚଳି । ୧୮୩ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଉଠ ଉଠ ହୋ ହଳଧର
 ବିଳମ୍ବ ନ ସହେ ବିଭା ହୋଉଛି ଉଛୁର । ୧୮୪ ।
 ରାଜା ଜଣାଇଲୁ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଂ
 ଆଗ୍ୟାଂ ହୋଇଲେ କୁମର କୁମାରୀ ଯିବେ ବେଗ ହୋଇ । ୧୮୫ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ଆଗେ ପଠିଆଇ ଦିଅ
 ମଙ୍ଗଳ ବିଧାନମାନ ଭୁମ୍ଭେ ବେଗେ କର ଯାଆ । ୧୮୬ ।
 କୁମର କୁମାରୀଙ୍କ ଚଳାଇଣ ଦିଲେ
 ପଛେ ଥାଠ ଦେନି ରାମକୃଷ୍ଣ ବାହାର ହୋଇଲେ । ୧୮୭ ।
 ପନ୍ଦର କ୍ଷତ୍ରିୟ ବଳ ଦେନି ଉଗ୍ରସେନ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ସାତ କ୍ଷତ୍ରିୟ ସଇନି ଦେନି ପଣ୍ଡୁର ତନପ୍ରେ । ୧୮୮ ।
 ଗରଭୂର ନିଶାଣ କୁତୁହାଲେ ବାଜିଲୁ
 କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟ ଯେ ଉଛୁଲି ପଡ଼ିଲୁ । ୧୮୯ ।
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରି ଯେ ବାଜଇ ବିକଟାଳ
 ତୋଳ ଦମା ଦାଉଣ୍ଡି ଆଦି ବାଜଇ ମାର୍ଦଳ । ୧୯୦ ।

୧୯୦, ଉପଲେଖି = ଲକ୍ଷ କରି, ଉପଲକ୍ଷ କରି ।

କନଡା ରଗେଣ ଯେ ମହୁର ବାଜଇ
 ଶାଶାସ୍ତ୍ର ବାଇଣ ନାରଦ ନାଚଇ । ୧୮୦ ।
 ସରନ ବଳ ଦେନ ଯେ ଆପଣେ ଭବଗ୍ରାସ୍ତା
 କରମଣ୍ଠଳ ରଜ୍ୟକୁ ଯାଆନ୍ତି ଚଳାଇ । ୧୮୧ ।
 ରଥୀ ହାଥୀ ପାଦାନ୍ତି ଯେ ନୋହିଲୁ କଳନା
 ଯୈକକୁ ଯୈକ ଦିଗୁଣ ବାଜଇ ବାଜଣା । ୧୮୨ ।
 ଗ୍ରୁହପୂର୍ବମାନେ ମଙ୍ଗଳ ଅଷ୍ଟକ ପଢନ୍ତି
 ମଙ୍ଗଳ ହୃଳହୃଳ ଅହିଯୋ ନାରାମାନେ ଦ୍ୟନ୍ତି । ୧୮୩ ।
 ଶୁଭ ମଙ୍ଗଳ ଯୋଗେ ରଜ୍ୟରେ ପଣିଲେ
 ସନମାନ ପାଇଣ ଯେ ଯାହା ଆସ୍ତାନେ ବସିଲେ । ୧୮୪ ।
 ଶୁଣ ବଇବସୁତ ମନ୍ତ୍ର ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ସୁରେଣା ହରଣ ଚରିତ ଯୈହି ଶୁଣ ଦିବ୍ୟ ଶୁଣି । ୧୮୫ ।
 ନବରମାନ ଦେଖି ରାମକୃଷ୍ଣ ପରଶଂସା କରନ୍ତି
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କୃତଶେଷର ରଜା ବୋଲନ୍ତି । ୧୮୬ ।
 ଯୈ ନବର ଦେଖି ଯେ ଦେବତାପୈ ତୋଷ ହେବେ
 ଯୈକା ଦିବସକେ ଯୈମାନ ନିର୍ଭା କଲୁ ହାଦେ । ୧୮୭ ।
 ଯେ ଯାହାର ଥାନମାନ ଆବୋରି ଲୋକମାନେ
 ନିତିନ୍ତ ହୋଇଣ ଯେ ରହିଲେ କୃତଶେଷର ଭୁବନେ । ୧୮୮ ।
 ରଜରସି ଦେବରସି ବ୍ରହ୍ମରସିମାନେ ଯେ ଅଇଲେ
 ସନମାନ ପାଇ କର ଯେ ଯାହା ପ୍ଲାନେ ବସିଲେ । ୧୮୯ ।
 ରନ୍ଧଣା ବିଧାନ ସଞ୍ଚା ଯାହା ହୋଇଥିଲୁ
 ଯେ ଯାହା ଅନରୂପେ ସମସ୍ତ ଚରଚିଲୁ । ୧୯୦ ।
 ସୁରେଷ୍ଟି ଭାମ ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ସହଦେବ ସହିତେ
 ଉଗ୍ରସେନ ଆଦି କର ଭୁଞ୍ଜିଲେ ତୋଷ ଚିତ୍ରେ । ୧୯୧ ।
 ଉତ୍ତବ ଅନାଧୃତ୍ତ ଅନ୍ତର ସାତୁଙ୍କ ସମେତେ
 ବସୁଦେବ ଭୁଞ୍ଜି ବସିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ । ୧୯୨ ।

୧୯୦। ଚରଚିବା = ଚର୍ଚା କରିବା ।

୧୯୧। ମେଞ୍ଜନ = ବ୍ୟଞ୍ଜନ, ତରକାରୀ ।

ଷତରସ ମେଞ୍ଜନେ ମୁଣୋହି ସାରିଲେ
 ବାସପାଣି ଘେନି କରି ଆଞ୍ଚୋବନ କଲେ । ୧୯୩ ।
 କର୍ପୂର ବିଜିଆ ପାନ ମୁଣୋହି କରନ୍ତି
 ସନ୍ତୋଷେଣ ସଇନିଯାକ ଯେ ଭୁଞ୍ଜିଣ ବସନ୍ତ । ୧୯୪ ।
 ହାଥୀ ଡୋଡାଂକୁ ଦାନା ଦ୍ୟାସ ନେଇ ଦିଲେ
 ଭୁଞ୍ଜି କରି ସବଜନ ହରଷ ହୋଇଲେ । ୧୯୫ ।
 ଆସ୍ତାନ ଉପରେ ବସିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ବେନି ଭାଇ
 ଉଗସେନ ସହିତେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ପାଞ୍ଚଭାଇ । ୧୯୬ ।
 ରଷ୍ମାନେ ଫଳମୁଳମାନ ଗ୍ରାସ କଲେ
 ମୃଗ ଛଉଶାଂପାତଣ ସଭାରେ ବସିଲେ । ୧୯୭ ।
 ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ରାଜା ଶୁଣ ଦିବ୍ୟ ରସ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ହୋ ବିଲ୍ଲଂକ ନରେଣ । ୧୯୮ ।
 ଭୋଜନ ଚରଣ ଯହୁଂ ରାଜନ ସାରିଲ
 ମଙ୍ଗଳ ବିଧ ବିଧାନ ତହୁଂ ଭିଆଇଲ । ୧୯୯ ।
 ସାତ ଅହିଅ ନାଶ ଅଇଲେ ବହନ ହୋଇ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କୁନ୍ତ ଉପରେ ନଟୀକାଳମାନ ଥୋଇ । ୨୦୦ ।
 ପାଣି ତୋଳିଯାନ୍ତି ଶଙ୍ଖ ମହୁଶା ବଜାଇ
 ମଙ୍ଗଳ ହୁଳହୁଳ ନାଦେ ନଗ୍ନ ଉଛୁଳଇ । ୨୦୧ ।
 ସାତ ଦ୍ଵାରୁ ପଣି ପାଣି ତୋଳଣ ଆଣିଲେ
 ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାଇଣ ନବରେ ପଣିଲେ । ୨୦୨ ।
 ନବତନ ମସୁଣି ଗୋଟିପ୍ରେକ ଉପରେ
 ବର କନ୍ୟାକୁ ବସାଇଲେ ତହୁଂର ମଧ୍ୟରେ । ୨୦୩ ।
 ତଇଳ ହଳପ କୁଂକୁମ କହୁଶା ମିଶାଇ
 କୁମର କୁମାଶ ଅଙ୍ଗେ ଲେପିଲେକ ନେଇ । ୨୦୪ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଶିଳପେଆ ମଥାରେଣ ଦେଇ
 ହୁଳହୁଳ ଦ୍ୟନ୍ତି ଅହିଅ ନାଶ ତହୁଂ । ୨୦୫ ।
 ପୌମନ୍ତେଣ ମଙ୍ଗଳବିଧ ବିଧାନ ସରିଲ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଥାଳୀରେ ମଦୁନ ଦାଙ୍ଗି ଯେ ଚମିଲ । ୨୦୬ ।

୨୦୩୯ ମଧୁଶା = ମସୁଣା ।

ନିଶି ପାହାନ୍ତରେ ବରକନ୍ୟା ଦେନି
 ମଙ୍ଗଳ ପାଣି ଦେନି ସ୍ଵାହାନ କରଇଲେ ବେନି । ୨୦୭ ।
 ତହୁଁ ବରକନ୍ୟାନ୍ତ ଦେନି ଅଇଲେ ନବର
 କନକ ପୀତାରେ ବସାଇଲେକ କୁମର । ୨୦୮ ।
 କୁମାରକୁ ଭିତର ପୁରକୁ ଦେନିଗଲେ
 ହଲଦୀ କୁଂକୁମ ଲଗାଇ ସୁରେଖାକୁ ବେଶ ବେଶନ କରଇଲେ । ୨୦୯ ।
 କୁମରକୁ ଯେଣେ କରୁଛନ୍ତି ସୁବେଶ
 ବାଜଇ ଶଙ୍ଖ ମହୁରା ଦମା ବିଜିଘୋଷ । ୨୧୦ ।
 ଅହୁଡ଼ ପ୍ରିଣ୍ମାନେ ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାଇ
 କୁମର ଆଗେ ନାଚନ୍ତି ପରିହାସ କହି । ୨୧୧ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ କର୍ମମାନ କରୁଛନ୍ତି ବିଧୁ ବିଧାନେ
 ମଙ୍ଗଳ ଅଷ୍ଟକ ପଢନ୍ତି ଗ୍ରହପୁନ୍ମାନେ । ୨୧୨ ।
 ଜଉତିଷେ ଜଣାଇଲେ ସଭାର ଶୁମୁରେ
 ଅବଧାନ ହୋଇ ହୋ ଶୁଣିମା ନୃପବରେ । ୨୧୩ ।
 ଅନକୁଳ ବେଳ ଯେବେ ହୋଇଲ ଗୋସାଇଂ
 ବେଶ ଉପରକୁ ବିଜେକର ନରସାଇଂ । ୨୧୪ ।
 ଯେହା ଶୁଣିଶ ରାଜା ବିଭବେଶକୁ ଗଲା
 ଗୋବିନ୍ଦଂକୁ ରୁହିଂଣ ବରନ ପ୍ରକାଶିଲ । ୨୧୫ ।
 ଅନକୁଳ ବେଳ ଯେବେ ହୋଇଲ ଗୋସାଇଂ
 ବେଶ ଉପରକୁ ଯେବେ ବିଜେକର ହଲଦୀ
 ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇଣ ପୁଣି ଆପେ ଭାବଗ୍ରାହୀ
 ଅର୍ଜୁନ ହାଥ ଧର ସଭାରୁ ଉଠ ଯାଇ । ୨୧୭ ।
 ରାଜାକୁ କହିଲେ କଥାପ୍ରେ କରିବା ବିରୁର
 ଜଉତିଷ ହକାରି ଆଣ ଆମ୍ବର ଶୁମୁର । ୨୧୮ ।
 ରାଜାର ଆଗ୍ୟଂପ୍ରେ ଗ୍ରହପୁଷେ ଯେ ଅଇଲେ
 ଗୋବିନ୍ଦଂକ ଶୁମୁରେ ଉଭା ହୋଇଣ ରହିଲେ । ୨୧୯ ।
 ଜଉତିଷ ଜଣାଇଲ ହୋଇଲ ଅନକୁଳ
 ବେଶରେ ବିଜେକର ମଦନ ଗୋପାଳ । ୨୨୦ ।

ଜନତିଷ ମୁଖ୍ୟ ଅନକୁଳ ବେଳ ଶୁଣି
 ବସୁଦେବଙ୍କୁ ଗୁହ୍ୟ ବୋଲନ୍ତି ଚନ୍ଦପାଣି । ୨୨୧ ।
 ବେଦର ଉପରକୁ ଆପଣେ ବିଜେକର
 କୁମରକୁ କୋଳେ ଯେନି ବିଶ୍ୱ ମଙ୍ଗଳ ବିଶୁର । ୨୨୨ ।
 ତତଷଣେ ବସୁଦେବ ବହନ ଚଳିଗଲେ
 ବେଦର ଉପରକୁ ସେହୁ ଯେ ଉଠିଲେ । ୨୨୩ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୀତାପ୍ୟେକ ରାଜା ବେଗେ ଆଣି ଦିଲେ
 ତହିଁର ଉପରେ ବସୁଦେବଙ୍କ ବସାଇଲେ । ୨୨୪ ।
 ପୃଷ୍ଠ ମୁଖ ହୋଇ ଯେ ବସିଲେ ବସୁଦେବ
 ପଛି ମ ମୁଖ ହୋଇ ବସିଲୁ କୃତଶଶର ରଜଦେବ । ୨୨୫ ।
 କୃତ୍ତର୍ଷ ରାଜର୍ଷ ଦେବର୍ଷ ସଭାରେ ବସିଲେ
 ନାରଦ ମହର୍ଷି ହରୁଷେ ଶାଶାନାଦ କଲେ । ୨୨୬ ।
 ମଙ୍ଗଳ କୁନ୍ତ ଥୋଇଲେ ବେଦର ଉପରେ
 ଚୂତପତ୍ର ନଟୀକାଳ ତଥର ଉପରେ । ୨୨୭ ।
 ମଙ୍ଗଳ ସୀଉକାର କରନ୍ତି ବିପ୍ରବରେ
 ବରୁଣ ପୂଜାବେଦ ପତନ୍ତି ଧୀରେ ଧୀରେ । ୨୨୮ ।
 ବରୁଣ ପୂଜାବିଧ ବିପ୍ରମାନେ ସାରିଲେ
 ବେଶ ହୋଇ ବର ଆସୁ ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ । ୨୨୯ ।
 ତତଷଣେ ବେଶ ହୋଇ କୁମର ଅଳଲ
 ବସୁଦେବଙ୍କ କୋଳରେ ଯାଇଣ ବସିଲୁ । ୨୩୦ ।
 ବରବେଶ ହୋଇ ଯହୁ ବସିଲୁ କୁମର
 ବେଦ ଉକାରନ୍ତି ତହିଁ ସ୍ଵର୍ଗ୍ୟ ଦ୍ଵିଜବର । ୨୩୧ ।
 ଅନ୍ତର୍ଗ୍ରେ ନାଶମାନନ ହୁଲହୁଳ ଦିଲେ
 ମଙ୍ଗଳ ବିଧ ଯେ ସମୀରେ ଗାଇଲେ । ୨୩୨ ।
 ଦେୟ ଉତ୍ସରେଣ ଲବଣ ତନ୍ମର ବିଶୁର
 କୁମାର ହାଥେ ଦେଇ ଯେନିଆସ ନୃପବର । ୨୩୩ ।
 ଯୈତିଶ ଶୁଣି ଅନ୍ତର୍ଗ୍ରେ ନାଶମାନନ ଚଲେ
 ସୁରେଣା ହାଥରେ ଲାଗି ତନ୍ମର ଗୁରୁଳ ସୋରିଷ
 ମିଶିଛଣ ଦିଲ୍ଲୀ । ୨୩୪ ।

ବେଦା ଉପରେ ବର ଉପରକୁ ପିଙ୍ଗିଦିଆ ବୋଇଲେ
 ସମସ୍ତଂକ ବୋଲେ କୁମାରୀ ବେନା ଉପରକୁ ପିଙ୍ଗିଦିଲେ । ୨୩୫ ।
 ଅହିଓ ପ୍ରିସାମାନେ ଦିଅନ୍ତି ହୃଳହୃଳ
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୀ ଶବଦେ ନଗ୍ରୟାକ ଉଛୁଳ । ୨୩୬ ।
 ଲବଣ ଚଉଂଶୀ ବିଧ ଉତ୍ତରରେ ପୁଣି
 ବର ପାଦ ଧୋଇଦେବ ରଜା ତୁମ୍ଭର ନନ୍ଦନ । ୨୩୭ ।
 ରଜା ବୋଇଲେ ହୋ ଉଗରେ ବେଗେ ଚଳ
 ରାଇ ଦେନି ଆସ ମାଳଶେଷର ଦୁଲଳ । ୨୩୮ ।
 ତତକଣେ କୁମାରକୁ ରାଙ୍ଗାଣିଲେ ବହନେ
 ବୋଇଲା କିସ ଅବଧାନ ହୋଉଛି ରାଜନେ । ୨୩୯ ।
 ରାଜା ବୋଇଲେ ଯାଇଣ ବିପ୍ରନ୍ତ ପରୁର
 ବିପ୍ରେ ବୋଇଲେ ପାଣି ଦେନି ଆସ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଝରିର । ୨୪୦ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣର ଆଗ୍ୟାଂରେ ଯେ କୁମର ଚଳିଗଲା
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଝରିରେ ଯାଇଁ ମର ପୂରୋଇ ଆଣିଲା । ୨୪୧ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଳମ ଯେ ଆଣିଲେ ଭୃତ୍ୟଜନ
 ବେଦା ତଳେ ପାଦ ଧୋଇଲୁ କ ମର ପଦ୍ମନ । ୨୪୨ ।
 ପାଣିଝର ଦେନି କୁମର ତୋଳିଦିଲୁ
 ଗୋଡ଼ଧୂଆ ଶିଧାନ ସମସ୍ତ ସରିଲ । ୨୪୩ ।
 ନବତନ ମୟିଶା ଗୋଟିକ ଉପରେ
 ପଦ୍ମନ କୁମରକୁ ବସାଇଲେ ତହିଁରେ । ୨୪୪ ।
 ପୂର୍ବ ମୁଖ ହୋଇ କରି ବସିଲୁ କୁମର
 ବେଦ ଉକାରନ୍ତି ତହିଁ ସୁଗ୍ୟ ଦ୍ଵା ଜବର । ୨୪୫ ।
 ସୁରେଣ୍ଣା କନ୍ୟାକୁ ବେଶ ବେଶନ କରଇ ଆଣିଲେ
 କୃତଶେଷର ରଜାର କୋଳରେ ବସାଇଲେ । ୨୪୬ ।
 ମଂଗଳ ମହୁରୀ ଯେ ବାଜଇ ଘନ ଘନ
 ବାଦ୍ୟ ନିଶାଶ ବାଜଇ ବାରତୁରମାନ । ୨୪୭ ।

୨୪୭ । ବାଦ୍ୟ ନିଶାଶ ଶବଦ ଶୁଭର ଗଢ଼ ଟାଣ । (୯, ୦)

୨୩୮ । ରଇ = ଡାକ ।

ପୃଷ୍ଠା ମୁଖ ହୋଇ କରି କୁମର ବସିଲା
 ପଞ୍ଚମ ମୁଖ ହୋଇ କନ୍ୟାହିଂ ରହିଲା । ୨୪୮ ।
 କୁମର ଦର୍ଶଣ ହାଥ ବଢାଇଣ ଦିଲେ
 କୁମାରୀ ହାଥ ଧରି ତହିଂରେ ଥୋଇଲେ । ୨୪୯ ।
 ବେଦ ଧୂନି କରି ହାଥ କୁଶରେ ବାନ୍ଧିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ନାମ ଗୋଟି ନାମ ଉଚାରିଲେ । ୨୫୦ ।
 କୁମର କୁମାରୀ ହାଥ ବନ୍ଧନେ ପଡ଼ିଲା
 କୃତଶେଷର ରାଜାର ନଯୁନୁ ଅଣ୍ଟୁଜଳ ନିଭୁତିଲା । ୨୫୧ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ନୃପବର
 ଦାନ ପଉତୁକମାନ ଅଣାଅ ବେଖ୍ରର । ୨୫୨ ।
 ଶଙ୍କରେ ପାଣି ଲାଇ ରାଜାର ହାଥେ ଦିଲେ
 ତୋଳିଦିଅ ବର ହାଥେ ନାରଦ ବୋଇଲେ । ୨୫୩ ।
 ହାଥରେ କୁଶ ଶଙ୍କ ଦେନିଣ ନରନାଥ
 ପାଣି ତୋଳି ଦିଅଇ ସେ କୁମରର ହାଥ । ୨୫୪ ।
 ସହସ୍ରେକ ରଥେ ଯେ ପାଣିଦ୍ଵାବ୍ୟ ପୂରେଇ
 କୁମର ଆଗରେ ସବୁ ଥୋଇଲକ ନେଇ । ୨୫୫ ।
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ତୁରଙ୍ଗ ସହସ୍ରେକ ହାଥୀ
 ଛୁନୁରେ ଆଣିଣ ଦିଲାକ ନରପତି । ୨୫୬ ।
 ପୈକବର୍ଣ୍ଣ କରି ଦୁଇଲକ୍ଷ ଧେନ୍ତ ଗାଇ
 ସ୍ଵବନ୍ଧା ସହିତେ ଦିଅଇ ନରସାଇଁ । ୨୫୭ ।
 ଥାଳୀ ତାବୁଶ ଯେ ସବର୍ଣ୍ଣ ନାକୁଆର
 ଗନ୍ତୁ ଗରିଆ ରାଜା ଦିଅଇ ଅପାର । ୨୫୮ ।
 ଦାସୀ ମହିଳୀ ଅନେକ ରାଜା ଦିଲା
 ଧନଦ୍ଵାବ୍ୟ ଦେଇ ରାଜା ସନ୍ତୋଷ ନୋହିଲା । ୨୫୯ ।
 ବହୁତ ବିନୋଦୀ ରାଜା ହୋଇଣ କହିଲା
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ରାଜା ଉଗ୍ରପେନ କଲା । ୨୬୦ ।

୨୫୮୧ ନାକୁଆର = ଚଉଡ଼ାମୁର୍ରା ଜଳପାତ୍ର ବିଶେଷ ।

୨୫୮୨ ଗନ୍ତୁ = ଜଳପାତ୍ର ।

୨୫୮୩ ଗରିଆ = ଗରା (A brass water-pitcher)

ବୋଲିଲା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଯେ ଅଟଳ କୁମର
 ଯଉତୁକ ଦେବାକୁ ଶକ୍ୟ କାହିଁ ଯେ ମୋହୋର । ୨୭୧ ।
 ହିଅଗୋଟି ଦେଇ ମୁଁ ଯେ ଶରଣ ପଣିଲ
 ସପତ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ମୁଁ ନରକୁ ଉଦ୍‌ଧାରିଲ । ୨୭୨ ।
 ଯେ ଯେ ପରମବ୍ରହ୍ମ ଅଟନ୍ତି ନାରାୟଣ
 କୃତାର୍ଥ କଲେ ଯେ ଯେ ମୋହୋର ଜୀବନ । ୨୭୩ ।
 ଯେହାଂକର ପାଦରଜ ପଡ଼ିଲା ମୋହୋର ରାଜ୍ୟରେ
 ଜନ ପରଜାଂକ କଷ୍ଟ ଗଲା ଯେତେ ଯେ କାଳରେ । ୨୭୪ ।
 ହିଅ ବିଭା ଦେଇ ରାଜା ପଣିଲା ଶରଣ
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଚରଣେ ଓଳଗର୍ଭ ପୁଣ ପୁଣ । ୨୭୫ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ହୋ ମହାରାଣ
 ସପତ ପୁରୁଷକୁ ରହିଲା ବନ୍ଧୁପଣ । ୨୭୬ ।
 କରପତି ଯୋଡ଼ି ରାଜା କହଇ ବଚନ
 ବନ୍ଧୁପଣକୁ ମୁଁ କ୍ଷମ ନୋହଇ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ । ୨୭୭ ।
 କୃତକୃତ୍ୟ ହୋଇ ରାଜା କହଇ କର ଯୋଡ଼
 ଦୟା କରିଥିବ ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ରାମହର । ୨୭୮ ।
 ଯଉତୁକ ବିଧମାନ ସମସ୍ତ ସରିଲା
 ଅହିଓ ନାରୀ ଆସି କୁଣି ବନ୍ଧନ ଫେଢ଼ିଲା । ୨୭୯ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର କଉତ୍ତି ତାହାର ହାଥରେ ଯେ ଦିଲେ
 ଜୁଆ ଖେଳବାକୁ ସେ ଆରମ୍ଭ କରାଇଲେ । ୨୮୦ ।
 ବରକନ୍ୟା ଯେକ ଆସନେ ବସାଇ ଅଛନ୍ତି
 ଅହିଓ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଜୁଆ ଖେଳାବନ୍ତି । ୨୮୧ ।
 ଜୁଆଖେଳମାନ ସାରିଲେ ତତକଣ
 ଭିତରକୁ ଦେନିଗଲେ ତାଂକୁ ନାରୀଗଣ । ୨୮୨ ।
 ଭିତର ପୁରେ ଆଣି ବରକନ୍ୟାନ୍ତ ବସାଇଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦାପାବଳି ଦେନିଶ ବନ୍ଦାଇଲେ । ୨୮୩ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଳମରେ ଘନ୍ତରସର ବ୍ୟଞ୍ଜନ
 ବରକନ୍ୟାଙ୍କ ଗ୍ରମରେ ବାଢ଼ିଲେ ନାରୀଗଣ । ୨୮୪ ।

ଯେକୁପଦେ ବରକନ୍ୟା ବସି ଯେ ଭୂଞ୍ଜନ୍ତି
 ଆନନ୍ଦେ ନାଶମାନେ ହୃଳହୃଳ ଦ୍ୟନ୍ତି । ୨୭୪ ।
 ଭ୍ରେଜନ ସାରଣ ଯେ ଆଞ୍ଚୋବନ କଲେ
 କପୂର ବିତ୍ତଆ ପାନ ସନ୍ତୋଷେ ଭୂଞ୍ଜିଲେ । ୨୭୫ ।
 ଯେସନେକ ପ୍ରକାରେ ବିଭା ବିଧାନ ସରିଲୁ
 କୃତଶେଖର ରାଜା ସଭମଣ୍ଡପକୁ ଗଲା । ୨୭୬ ।
 ଆସ୍ତାନ କରଣ ବସିଛନ୍ତି ଭାବଗାସ୍ତା
 କରପତ ଯୋତି ଉତ୍ତା ହୋଇଲୁ ନରସାଇଁ । ୨୭୭ ।
 ଅବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣିମା ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ସାରିବା ହେଉ ସ୍ରାହାନ ନିତ୍ୟକର୍ମମାନ । ୨୭୮ ।
 ରାଜାର ମୁଖରୁ ଯହୁଂ ଶୁଣିଲେକ ଯେହା
 ଶାମୁଖେ ଆଗ୍ୟାଂଦିଲେ ପ୍ରଭୁ ଜଗୁନାହା । ୨୭୯ ।
 ବୋଇଲେ ତଇଳ କୁଂକୁମ ଅଣାଅ ବହନ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଆଗ୍ୟାଂ ପ୍ରମାଣେ ଲେଇ ରାଜନ । ୨୮୦ ।
 ତଇଳ କୁଂକୁମ ଆଦି ଦେନାଇ ଅଇଲେ
 ଥାଠ ସଇନି ଯାକ ତାହା ବିଲୋହିଣ ଦିଲେ । ୨୮୧ ।
 ତଇଳ କୁଂକୁମ ଲଗାଇ ସବଜନେ
 ସୁର ନନ୍ଦରେ ଯାଇ କରନ୍ତି ସ୍ରାହାନେ । ୨୮୨ ।
 ସ୍ଵାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ବିଧୁ ସାରଣ ଅଇଲେ
 ଭ୍ରେଜନ ଠାବରେ ଯାଇ ସବେ ବିଜେ କଲେ । ୨୮୩ ।
 ଅମୃତ ମୁଣ୍ଡାହି ବିଧାନ ସାରିଲେ ବହନ
 ସୁବାସ ପାଣି ଦେନିଣ କଲେ ଆଞ୍ଚୋବନ । ୨୮୪ ।
 କପୂର ବିତ୍ତଆ ଯେ ମୁଖବାସକୁ ଦିଲେ
 ଆସ୍ତାନ ଉପରକୁ ସମସ୍ତେ ବିଜେ କଲେ । ୨୮୫ ।
 ବାଇଶି କ୍ଷତ୍ରୀବଳ ଭ୍ରେଜନ ସାରିଲେ
 ଶଙ୍ଖୁଆ ମହୁରୀ ବାଦ୍ୟକାରେ ଯେ ଭୂଞ୍ଜିଲେ । ୨୮୬ ।

୨୮୭ ଯେକ ପଇଲମରେ ବରକନ୍ୟା ଭୂଞ୍ଜାବନ୍ତି । (ଶ,କ)

ଯେ ଯାହାର ନିଯୋଗେ ଲୁଚିଲେକ ଯାଇଂ
 ଦାଉଣ୍ଡି ବିଶିଥ ଛଦେଶ ବାଜଣା ବଜାଇ । ୨୮ ।
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୀ ଯେ ବାଜଇ କୁତୁହୋଳ
 କରମଣ୍ଡଳ ରଜ୍ୟପାକେ ଶୁଭଇ ହେଲ । ୨୯ ।
 ସମସ୍ତ ମୁଦିମାନେ ଫଳମୂଳ ଭୁଞ୍ଜିଲେ
 ଆନନ୍ଦରେ ବେଦ ଧୂନି ଉଠିକାରିଲେ । ୩୦ ।
 ନାରଦ ମୁନି ଆନନ୍ଦେ ବାଣୀପନ୍ଥ ବଜାନ୍ତି
 ରଗାବନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖକୁ ଯେ ରୁହିଂଶ ହସନ୍ତି । ୩୧ ।
 ବିଷ ତ ବଢ଼ିଲ ହୋ ରୁଲ ପ୍ରେବେ ଯିବା
 କଷ ଅର୍ଥେ ଆଉ ପ୍ରୋତାରେ ଆସ୍ତେ ରହିଥିବା । ୩୨ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି କୃତଶେଷରକୁ ରାଇ
 ବରକନ୍ୟା ସଜ କରି ଆଣ ବେଗେ ଯାଇ । ୩୩ ।
 ଦାରିକାକୁ ଯିବା ସବେ ବେଗେ ସଜ ହୁଅ
 ଆଗିଆଣି ବଳ ସବୁ ଆଗେ ଚଳିଯାଆ । ୩୪ ।
 ବିରୁପାଷ ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ନାରଦେ ରାଇଲେ
 ରାଜାର ରୁମୁରେ ଜଣାଆ ବୋଇଲେ । ୩୫ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ପ୍ରେବେ ଯିବେ ଦାରିକା ଭୁବନ
 ବିଳମ୍ବ ନ ସହି ସେ ଯିବେ ପ୍ରେହିଷଣ । ୩୬ ।
 ଖରତର ହୋଇ ମନ୍ତ୍ରୀ ବେଗହୋଇ ଗଲୁ
 ରାଜାର ରୁମୁରେ ସେ ଯାଇଣ ଜଣାଇଲା । ୩୭ ।
 ବୋଇଲୁ ସାବଧାନେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଂ
 ଦ୍ୱାରାବଣ୍ଣ ପୁରକୁ ଯିବେ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୩୮ ।
 ନାରଦ ମହର୍ଷି ମେ ତେ ରାଇଣ କହିଲେ
 ପ୍ରୈଥକୁ କଷ ବିରୁର କରିବା ନୃପବରେ । ୩୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ରୁହିଣ ରାଜା ଆଗ୍ୟାଂ ସେ ଦିଅନ୍ତି
 ବରକନ୍ୟାକୁ ସଜକର ହୋ ଉତ୍ତିତ । ୩୦ ।

୨୮୯ ନିଯୋଗ = କୌଣସି ବିଷୟରେ ନିଯୁକ୍ତ, ନିବେଶ,
 କୌଣସି ଭାରାର୍ପଣ, ରୁଦ୍ଧିର ।

ଦେନାଇଣ ଆସ ବେଗେ ବିଭାର ସାମଗ୍ରୀ
 ବରକନ୍ୟାନ୍ତ ହାନ୍ଦୋଳାରେ ବସାଇ ଦେନି ଆସ ବେଶି । ୩୦୧ ।
 ଯେଉଁ ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀବର ବହନ ଚଳିଗଲା
 ଭିତର ପୁରକୁ ନେଇ ବାରତା ବେଗେ ଦିଲା । ୩୦୨ ।
 ବରକନ୍ୟା ସଜକର ରଜା ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲେ
 ବରକନ୍ୟାକୁ ମାପ୍ରେ ସଜ କରଇଲେ । ୩୦୩ ।
 ହୃଳହୃଳ ଦ୍ୟନ୍ତ ଅହିଅ ନାଶମାନେ
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୁ ଯେ ବାଜଇ ଘନ ଘନେ । ୩୦୪ ।
 ହାନ୍ଦୋଳା ଭିତରେ ନେଇ କନ୍ୟା ବସାଇଲେ
 ଦିବ୍ୟସୁଖ ଆସନେ କୁମର ଦିଜେ କଲେ । ୩୦୫ ।
 ବରକନ୍ୟା ଦୁହେଁ ଯହୁଁ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଆସ୍ତାନ ଉପରକୁ ତହୁଁ ବିଜେ କଲେ ନୃପବର । ୩୦୬ ।
 ବୋଇଲେ ଅବଧାନ କରିବା ଭାବଗ୍ରାହୀ
 ବରକନ୍ୟା ସଜହୋଇ ସିଂଘଦାରେ ଛନ୍ତି ରହି । ୩୦୭ ।
 ଅଷ୍ଟତ ବେଶରମାନ ଯେଉଁ ସଭକୁ ଆଣିଥାଇ
 ଜଣେ ଜଣେ ଆପଣେ ଦେବା ହୋ ଶ୍ରାବିଛି । ୩୦୮ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ଯେତେକ ପାଦାନ୍ତ ଆସିଥିଲେ
 ଶାତୀ ପରସାଦମାନ ଯେ ସମସ୍ତେ ପାଇଲେ । ୩୦୯ ।
 ଶଙ୍ଖୁଆ ମହୁରିଆ ବାଦ୍ୟକାର ପରିପନ୍ତେ
 ଅନେକ ଶାତୀ ପରସାଦ ଦିଲେ ନରନାଥେ । ୩୧୦ ।
 ବାଜିଲୁ ଠମକ ସଜ ହୋଇଲେ ସଇନି
 ରୂଲ ରୂଲ ଶବଦରେ କମ୍ପଇ ମେଦିମା । ୩୧୧ ।
 ହୃଳହୃଳ ଶବଦ ଯେ ଶୁଭର ଅପାର
 ଯେ ଯାହା ଯାନବାହନେ ଚଢ଼ିଲେ ସବ୍ଦବଳ । ୩୧୨ ।
 ରମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଯେତେ ନନ୍ଦନ ଆସିଥିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ସଜ ହୋଇଣ ବାହାରିଲେ । ୩୧୩ ।

ପନ୍ଦର କ୍ଷତ୍ରଣୀ ବଳ ଉତ୍ସବେନ ରାୟେ
 ଆଗିଆଣି ଥାଠ ଚଳାଇ ସେହୁ ଯେ ଚଳିଯାପ୍ତେ । ୩୧୪ ।
 ପୈହାଂକର ପଛେ ବରକନ୍ୟା ଯେ ଚଳିଲେ
 ଆଗ ପଛ ହୋଇଣ ଯେ ସନ୍ୟବଳ ଗଲେ । ୩୧୫ ।
 କୃତଶେଖର ରାଜା ଯେ ପୁଷ୍ଟିକୁ ରାଇଲୁ
 ହିଅର ସଙ୍ଗେ ଯାଅ ବୋଲିଣ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲୁ । ୩୧୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲୁ ତୁହି ଯାଅ ହୋ ଆଗେ ବେଗେ
 ହିଅକୁ ନେଇଣ ତୁମେ ଗୁଡ଼ ଆସ ସୁବାଗେ । ୩୧୭ ।
 ଅନେକ ସନ୍ୟ ନେଲା ମାଳଧର ସଂଗତର
 ଆଗ୍ୟାଂ ମାଗିଣ ତହୁଁ ଯେ ଚଳିଲ ମନ୍ତ୍ରୀବର । ୩୧୮ ।
 ଆଗରେ ଉତ୍ସବେନ ଚଳାପ୍ତେ ସଇନି
 ବରକନ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ପଛେ ମାଳଧର କୁମରମଣି । ୩୧୯ ।
 ସମ୍ବର ହୋଇଣ ଯେ ସଇନି ଚଳିଗଲେ
 ବାରତୀର ବାଇଦେ ଯେ ରାଜଜ ଉତ୍ତଳିଲେ । ୩୨୦ ।
 ପଛେ ରାମକୃଷ୍ଣ ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚୁଭାଇ
 ସାତ କ୍ଷତ୍ରଣୀବଳ ଦେନି ଗଲେ ବାହାର ଯେ ହୋଇ । ୩୨୧ ।
 ଅଷ୍ଟୁର ଅନାଧୃଷ୍ଟ ଉଦ୍ଧବ ସାତୁଳୀ ସହିତେ
 ରଥେ ରଥେ ଚତିଯାନ୍ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ । ୩୨୨ ।
 ବାଣୀ ବାଦ୍ୟ ବାଇଣ ଯେ ନାରଦ ମହାମୁନି
 କୁତୁହାଳେ ନାଚ ଦିଅନ୍ତ ବାଣୀଧୂନି । ୩୨୩ ।
 କୃତଶେଖର ରାଜା ଗୋଡ଼ାଇଲୁ ପଛେ
 ରହ ରହ ବୋଲିଣ ଯେ ବୋଲନ୍ତ ଶ୍ରାବଙ୍କେ । ୩୨୪ ।
 ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ଗତଦାଳ ପଢ଼ ଶୁଣିଲୁ ମହାରାଣ
 କୃତକୃତ ହୋଇଣ ଯେ ବୋଲଇ ବଚନ । ୩୨୫ ।
 ଦୋହିତା ଗୋଟିକ ନାଥ ମୁହଁ ସମପିଲ ତୋତେ
 ତାହାକୁ ସୁଦୟା କରିଥୁବ ଜଗନ୍ନାଥେ । ୩୨୬ ।

ଯେତେ ଦୋଷ ତାହାର କରିବାକ କ୍ଷମା
 ତୁମେ ସେ ପରମବ୍ରହ୍ମ ଦେବାଧିଦେବଙ୍କ ଉତ୍ତମା । ୩୭୭ ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ରାଜା ବିନୋପ୍ତୀ କହିଲା
 ସାଷ୍ଟାଙ୍କେ ପାପ୍ୟ ପଢି ଗଞ୍ଜାଳ ଶୁଣିଲା । ୩୭୮ ।
 ଆପଣେ ଜଗନ୍ନାଥେ ଶ୍ରାବସ୍ତ୍ରେ ତୋଳିଲେ
 ସବ୍ ଶୁଭେ ରାଜ୍ୟ ତୁମେ କରୁଥାଅ ଭଲେ । ୩୭୯ ।
 ହିଅ ପଠିଆଇ ରାଜା ହୋଇଲା ବିକଳ
 ହୋଧଭରେ ନୟନରୁ ବହେ ଅଶ୍ରୁଜଳ । ୩୮୦ ।
 ମେଲଣି ମାତିଣ ରାଜା ବାହୁଡ଼ ଅଳଳ
 ଭିତର ନବରେ ରାଜା ଯାଇଣ ବିଜେକଳ । ୩୮୧ ।
 ରାଣୀ ମହାଦେବୀ ସେ ବହୁତ ହୋଧ କଲେ
 ହିଅ ନାମ ଧରଣ ସେ ବାଉନି କାହିଁଲେ । ୩୮୨ ।
 ଦଇବ ପୁରୁଷ ଯାହା କରିଅଛୁ ଘଟଣ
 କର୍ମକୁ ଆଦରଣ ରହିଲା ନୃପରାଣ । ୩୮୩ ।
 ତୁଳସାର ବଜ୍ରଭ ସେ ନଗତ ସୋଦର
 ଅସୁର ନିବାରଣେ ନାମ ଚନ୍ଦଧର । ୩୮୪ ।
 ମୁହିଁ ସେ ଅରକ୍ଷିତ ଅଟଇ ସାରୋଳା ଦାସ
 ପ୍ରେ ଭବ ନଷ୍ଟରୁ ପାର କରିବା ପୀତବାସ । ୩୮୫ । ୭୯୧୦ ।

॥ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ ॥

କୁଠାରସୁର ବଧ

କରପତି ଯୋତିଣ ସେ ବିଲଂକ ନୃପବର
 ଅଗସ୍ତ୍ୟଙ୍କ ଚରଣେ ନମରଂ ଶତେବାର । ୧ ।
 ସୁରେଖା ବିଭା ମୁନି ଶୁଣିଲି ଶ୍ରବଣେ
 କୋଟିପ୍ରେ ଜନାପାତେକ ହରିଲି ତକଣେ । ୨ ।
 ପ୍ରେୟ ଉତ୍ସରେଣ ହୋଇଲା କିସ କଥା
 ପୁରାଣ ପୋଥୁ ଫେର କହ ହେ ବ୍ରହ୍ମବେଶ୍ଵର । ୩ ।
 ରାଜାର ବିନୟ ଭଗତିଭବ ଦେଖି
 ଅତି ଦୟା କରିଣ କହନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମବଜ୍ଞ । ୪ ।

ଯେଉଁ ଉତ୍ତରଣ ହୋଇଲା ଯିଥ ଶାନ୍ତି
 ଯେକମନ ହୋଇଣ ହୋ ଶୁଣିମା ନରପତି । ୫ ।
 ଥାଠ ସଙ୍ଗନ ଦେନିଣ ଯେ ବାହାର ହୋଇଗଲେ
 ସେଦିନ ଯାଇଣ ଅଧ ବାଟରେ ରହିଲେ । ୬ ।
 ରଙ୍ଗନ ଭୋଜନ କରି ରହିଲେ ସେଦିନ
 ନିତି ପ୍ରଭାତେଣ ଯେ ଚଳାଇଲେ ସଙ୍ଗନ । ୭ ।
 ଲକ୍ଷେକ ଶଙ୍ଖ ଯେ ବାଜଇ ଘନ ଘନ
 ଲକ୍ଷେକ ମହୁରା ଯେ ଫୁରଇ ଅବିଜ୍ଞନ । ୮ ।
 କନତା ରାଗେ ମହୁରା ବାଜଇ ବିଦ୍ୟମାନ
 ବାଦ୍ୟଘାତେ ଛୁଟିଣ ପଡ଼ିବ କି ଆକାଶ ଭୁବନ । ୯ ।
 ସଙ୍ଗନ ବଳ ଦେନ ଯାଉଛନ୍ତି ଚଳି
 ମୁଖୀବ ଶବଦରେ କୁରୁମ ଉଛୁଳି । ୧୦ ।
 ଦଇବ ଭରିଷ କଥା ଶୁଣ ହୋ ରଙ୍ଗନ
 ମୃଗୟାକୁ ଆସିଥିଲା କୋଦାଳ ଅସୁରର ନନ୍ଦନ । ୧୧ ।
 କୋଠାର ଗୋଟାଯେକ କାନ୍ଦେ ପକାଇଣ ଥାଇ
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବେ ସେ କାହାକୁ ନ ଗଣଇ । ୧୨ ।
 ବନ୍ଦାଇ ପ୍ରତାପୀ ଯେ ଦୁର୍ଭାର ଅସୁର
 ଦଇବର ବଶେ ସେଦିନ ଆସିଥିଲା ମୃଗୟାର । ୧୩ ।
 ମୃଗ ହରଣ ସେ ବହୁତ ଜୀବ ମାରିଥିଲି
 ପୁଣିଣ ଗଛ ତଳେ ବସିଲା କୋଦାଳ ଅସୁର ବଛି । ୧୪ ।
 ସଙ୍ଗନ ବଳ ସଙ୍ଗେ ତାର ଅଛନ୍ତି ଅପାର
 ଆଗରେ ଉତ୍ତର ହୋଇଣ ଅଛି ମନ୍ତ୍ରିବର । ୧୫ ।
 ଆଲଟ ଗୁମର ଧର ତାକୁଛନ୍ତି ଥୋକେ
 ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ଯେ ଲେପୁଅଛନ୍ତି ସେବକେ । ୧୬ ।
 ମହା ଆଉମ୍ବରେ ବେତଛନ୍ତି ସବୁ ଲେକେ । ୧୭ ।
 ବନ୍ଦାଇ ସମ୍ବରେ ବସିଥିଲି ସେ ଅସୁର ଗାର
 ରୂର ଦିଗକୁ ମୁଖ କରିଣ ଗୁହ୍ବାର ଧୀର ଧୀର । ୧୮ ।

୧୪୨ ପୁଣିଣ = କାନ୍ତ ହେବା, ଶାନ୍ତ ହେବା, ଅକର୍ତ୍ତିବା ।

ଯେଉଂ ଆଜକୁ ଗୁହଂର ସହସ୍ରେ ଓଳଗ ପଡ଼ଇ
 ଅବଲୋକନ କରି ସେ ସଇନିକ ଗୁହଂର । ୧୫ ।
 ଯେସନକ ସମୟେ ତହଂ ଶୁଭଲ ଘୋରନାଦ
 ବିକଟାଳ ହୋଇଣ ଯେ ବାଜୁଆଛି ବାଦ୍ୟ । ୧୦ ।
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୀ ଯେ ବାଜଇ ଅତି କୁତୁହାଳେ
 ମସ୍ତକ ଟଳ ଯେ ଉତ୍ତଳର ପାଦଭରେ । ୧୧ ।
 ପାଦଭରେ ଆକାଶେ ଯେ ଉତ୍ତୁଆଛି ଧୂଳି
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୀ ଶବଦେ ଯେ କୁରୁମ ଉତ୍ତଳ । ୧୨ ।
 ବରନାଦ ଟମକ ବାଜଇ ଦୂର ଦୂର
 ଘୋଡ଼ାମାନ ଧୂଆଇଁ ଯେ ଧାମନ୍ତି ଅଶ୍ଵାର । ୧୩ ।
 ଆଗିଆଣି ଥାଠରେ ଉଗ୍ରସେନ ରାଷ୍ଟ୍ରେ ଚଳି
 ପଛ ଥାଠରେ ବିଜ୍ଯେ ହରି ହଳଧାରୀ । ୧୪ ।
 ମଧ୍ୟରେ ବରକନ୍ୟା ଯେ ହାନ୍ଦୋଳାରେ ବିଜେ
 ପଛ ପଟୁଆରେ ଛନ୍ତି ପଣ୍ଡିର ତନୁଜେ । ୧୫ ।
 ଥାଠ ଚଳାଇଣ ସେ ଯାଉଛନ୍ତି ଧୀରେ ଧୀରେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚିରଳମାନ ଉତ୍ତଳ ଫରହରେ । ୧୬ ।
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦ ଯେ ଶୁଣିଣ ଅସୁର
 ଗୁପତେଣ ମନ୍ତ୍ରୀକ ରାଜଲ ସନ୍ଧିଧର । ୧୭ ।
 ଶର୍ତ୍ତୁର ବାଜଣା ବିବିଧ ଛନ୍ଦେଣ ବାଜୁଆଛି
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୀ ଅବିଷଣେ ଦନ ଦନ ଫୁରୁଆଛି । ୧୮ ।
 ହୃଳହୃଳି ଶବଦ ପଡ଼ୁଆଛି ଦେଖ
 ଗୁଲଗୁଲ ଶବଦ ଯେ ପଡ଼ୁଆଛି ଢାକ । ୧୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ଶୁଣ ହୋ ଅସୁର କୁଳସାଇଁ
 ତହିଁର ବିଧାନ ତୋତେ କହଇ ବୁଝାଇ । ୨୦ ।
 ତୋହୋର ସେବକ ମୁହିଁ ଅଟଇ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ
 ଅବଧାନ ହୋଇ ଯେ ଶୁଣିମା ବିଦ୍ୟମାନେ । ୨୧ ।

୧୬୧ ଓଳଗ = ନମସ୍କାର, ପ୍ରଶାମ ।

୨୩୨ ଅଶ୍ଵାର = ଅଶ୍ଵାରେସ୍ମା ।

କୁଣ୍ଡଳୀ ଦ୍ଵାରିକା ବୋଲି ଅଛଇ ପୈକପୁର
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବୋଲି ବସୁଦେବର କୁମର । ୩୨ ।
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ସେ ଅଟଇ ପଦ୍ମନ କୁମର
 କୃଷ୍ଣର ଜ୍ୟୋତିଶୀ ମାତା ତାହାଙ୍କର । ୩୩ ।
 ତାହାର ଗର୍ଭରୁ ସେ କୁମର ଜନମିଛି
 ହୁପେ ପଟାନ୍ତର ସେ କାମଦେବକୁ ଯେ ଗଛ । ୩୪ ।
 ସେ କୁମର ବିଘ୍ନ ହୋଇ କନ୍ୟା ଦେନିଶ ଯାଉଛି
 ବଞ୍ଚାଇ ସମ୍ବେଦେ ସେ ଥାଠ ଚଳାଇଛି । ୩୫ ।
 ମଙ୍ଗଳ ମହିଳା ବଜାଇ ରାମ ବନମାଳୀ
 ଉଛ୍ଵବ ଆନନ୍ଦରେ ସେ ଯାଉଛନ୍ତି ଚଳ । ୩୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହନ୍ତେଣ କୋଠାରସୁର ସେ ଶୁଣିଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ରୁହିଂଣ ସେ ବଚନ ପ୍ରକାଶିଲ । ୩୭ ।
 ବୋଇଲୁ ଥାଠ ସଜକର ଯିବା ତହିଁ ଯାଏୟ
 କେମନ୍ତ ଉଛ୍ଵବେ ଯାଉଛନ୍ତି ଦେଖିବା ଥୋକାପ୍ରେ । ୩୮ ।
 ରଜାର ବଚନେ ମନ୍ତ୍ରୀ କରିଯୋଜି କହଇ
 ଅବଧାନ ହୋଇଣ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ । ୩୯ ।
 ତାହାନ୍ତ ଦେଖିଲେ ଆମ୍ବର କିସ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ
 ମୋହୋର ବୋଲ ଘେନ ନ ଯାଅ ଅସୁରକୁଳ ଦେବ । ୪୦ ।
 କୋଠାର ଅସୁର ବୋଇଲୁ ପୈଠାରେ କି ବିରୋଧ ଅଛି
 ପୈଥର ସନ୍ଦେଶ ମୋତେ କହୁକିନା ବାଞ୍ଚି । ୪୧ ।
 କାହିଁର ନୃପତି ସେ ରାଜ୍ୟ ତାର କାହିଁ
 କେଉଁଣ ପ୍ରକାରେ ସେ କାହା ହିଅ ନିପୈ ବିଘ୍ନ ହୋଇ । ୪୨ ।
 ଥାଠ ସଇନି ତାର କେତେ ଅଛଇ ସଙ୍ଗେ
 ପୈଥର ରିତ ମୋତେ କହ ହେ ସୁବାଗେ । ୪୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ଦେବ ଅବଧାନ କର
 କରମଣ୍ଡଳ ଦେଶର ଅଟଇ ନୃପବର । ୪୪ ।
 ରଜାର ନାମ ଅଟଇ କୃତ ଯେ ଶେଖର
 ପୁନ୍ର ନାମ ତାହାର ଅଟଇ ମଳଧର । ୪୫ ।

ମନ୍ତ୍ରୀର ନାମ ତାର ଅଟଇ ବିରୁପାଷ
 ସାବଧାନ ହୋଇଣ ଶୁଣ ଦତ୍ୟକୁଳ ଦକ୍ଷ । ୪୭ ।
 ସୁରେଖା ବୋଲି ଦୁହିତା ଅଟଇ ତାହାର
 ଘେକାନ୍ତେ ମେତ୍ରେ ରଖିଆପ୍ତ ନୃପବର । ୪୮ ।
 ଗୁପତେ ପଣିଲ ତହିଁ କୃଷ୍ଣର କୁମର
 ବଳେ କନ୍ୟାକୁ ଆଶନେ ଜାଣିଲ କୃତଶେଖର ନୃପବର । ୪୯ ।
 ପିତାର ଆଗ୍ୟାଂରେ ମାଳଶେଖର ଯେ ଗଲ
 କୃଷ୍ଣର ପୁତ୍ରକୁ ଯାଇଁ ବାନ୍ଧଣ ଆଣିଲ । ୫୦ ।
 ଧରି ନେଇ ତାକୁ ବନ୍ଦୀ କର ରଖିଥିଲ
 ଘେତେକ ଉପାୟ ଯେ ନାରଦ ମୁନି କଲୁ । ୫୧ ।
 ନାରଦ ପ୍ରବେଶ ଯାଇଁ ହେଲେ ଦାରିକାରେ
 ବାରତା କହିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଛୁମୁରେ । ୫୨ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ କୃତଶେଖର ରାଜ୍ୟରେ
 କନ୍ୟାପ୍ତେ ଦେନି ଆସୁଥିଲ ସେ ରାଷ୍ଟ କାଳରେ । ୫୩ ।
 ରାଜା କୃତଶେଖର ତାକୁ ବାନ୍ଧ ରଖିଅଛି
 ପୈମନ୍ତ ଶୁଣିଣ କୋପ କଲେ ଶିଶୁବକ୍ଷି । ୫୪ ।
 ସାତ ବ୍ରଣ ଯାଦବ ଦେନି ବାହାର ହୋଇଲେ
 ହଳ ମୁଷଳ ଧରି ବଳରୂମେ ଧାଇଁଲେ । ୫୫ ।
 କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶ ରାଜା ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନୃପବର
 ସାତ କ୍ଷତ୍ରୀ ବଳ ଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ସଙ୍କତର । ୫୬ ।
 ରାଜା ଉତ୍ତରେନଂକର ପନ୍ଦର କ୍ଷତ୍ରୀ ବଳ
 ବାଇଶି କ୍ଷତ୍ରୀ ବଳ ଦେନି ବସୁଦେବ ବାଳ । ୫୭ ।
 କରମଣ୍ଡଳ ଦେଶ ବେଢ଼ିଲେକ ଯାଇଁ
 ଅପ୍ରମିତ ବଳ ଯେ କଳଣା ନ ଯାଇ । ୫୮ ।
 ଭର୍ପୁଣ ନୃପତି ଯେ ବରକନ୍ୟା ଦେନି
 ଖଣ୍ଡ ଦୂରୁଁ ଆମି ମେ କଳାକ ଦଇନି । ୫୯ ।

୫୧ । ନାରଦେ ଶ୍ରାବ୍ୟକୁଳନ, ବାରତା କନ୍ଦିଲେ ଥିଲା

ପଦନ ନାହିଁ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଭଲ୍ଲାହର୍ଯ୍ୟ ବପ୍ତି । (ଖ,ନ,ଛ)

୪୭୧, ଦକ୍ଷ = ଦକ୍ଷ ।

ତାହାର ଉଗନ୍ତ ଭାବ ଦେଖିଣ ରାମହଳୀ
 ତାହାର ନଗ୍ରକୁ ବିଜେ କଲେ ରାମ ବନମାଳୀ । ୪୯ ।
 ବାରଣୀ ଶଉଣୀବଳକୁ ଭ୍ରୂର ଘେଜନ ସେ ଦିଲ
 ଅନେକ ସମ୍ବେ ହିଅକୁ ସେ ବିଭ କରଇଲା । ୫୦ ।
 ଅନେକ ଯଉତୁକ ଦେଇଣ ନୃପରାୟେ
 ବହୁତ ବିନୋଧୀ ହୋଇ କହିଲା ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପାପ୍ୟେ । ୫୧ ।
 ବରକନ୍ୟା ଦେଇଣ ସେ ଯେ ସମ୍ବେ ଯାଉଅଛି
 ତାହାର ସଙ୍ଗେ ଖଡ଼ିଆଳ ନୁହ ତୁ କୋଦାଳ ଅସୁର ବଜ୍ଜି । ୫୨ ।
 ପୁଣିହିଂ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଯେ ପରୁରଇ ଅସୁର
 ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ଗୁଲ ହୋ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗର । ୫୩ ।
 ମୋହୋର ଆଗରେ ସେ ଶରତୂର ବଜାଇ
 ନିର୍ଭୟେ ଯାଉଅଛି ତାହା ମୁଂ କେମନ୍ତେ ସହିବଇଂ । ୫୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବୋଲ ରାଜା କେବେହେଂ ନ କଲା
 ଥାଠ ସଜକର ବୋଲ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲା । ୫୫ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ହୋ ଶୁଣ କୋଠାର ଅସୁର ବାର
 ସ୍ଵପ୍ନେ ପରଂଗ୍ରହ ସେ ଅଟନ୍ତି ରହିଥର । ୫୬ ।
 ସାଂଗ୍ରାମ କଲେ ତୁ ଯଶ ନ ପାଇବୁ
 ବିନାଶ କାରଣେ ସଇନ ଲୋଗୁପ୍ରେ ମରାଇବୁ । ୫୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ଆହୁର କଥାପ୍ରେକ ଅଛି
 ନ କହିଲେ କଥା ମୋତେ କହିବୁଟି ପାଇଁ ବାଛି । ୫୮ ।
 ପିତୃ ପିତାମହ ବଇରି ହେଲେ ତାହାଙ୍କର ତୁଳେ
 ରଣ କଲେ ଯଶ ନ ପାଇଲେ ସେହୁ ଭଲେ । ୫୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହନ୍ତେ ଅସୁର ପୁଣିହିଂ ପରୁରଇ
 କେଉଣ ପ୍ରକାରରେ ସେ ମୋହୋର ପିତୃ ବଇରି ହୋଇ । ୬୦ ।
 କାହିଂର ରାଜା ସେ ଯେ କାହାଂ ଆସିଥୁଲା
 କେଉଣ ପ୍ରକାରେ ମୋର ପିତାକୁ ମାଇଲା । ୬୧ ।

୬୧ । ଖଡ଼ିଆଳ = ବିରୋଧୀ, ପ୍ରତିବାଦୀ ।

୬୩ । ଲୋଗୁପ୍ରେ = ଗୁଡ଼ାଏ ।

ପ୍ରେସ୍ତା ମୋତେ ବୁଝାଇଣ କହ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ନୋହିଲେ ନିଚପୈ ତୋର ପୂରୋଇବ କାଳ । ୭୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ କୋପ ତୁ ନ କର ଅସୁରକୁଳ ନାଥ
 ତହିଂର କଥା ମୁହିଂ ଯେ କହଇ ତଦନ୍ତ । ୭୮ ।
 କୁଞ୍ଜଗଲ ଦେଶ ରାଜା ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନୃପବର
 ତାହାର ଅରୁଜ ନକୁଳ ନାମେ ମହାଶର । ୭୯ ।
 ଦଇବ ବଶେ ସେ ରାଜା ମୃଗୟାକୁ ଆସିଥିଲୁ
 ତାହାଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ପିତା ତୁମ୍ଭର ଭେଟ ଯେ ପଢ଼ିଲୁ । ୮୦ ।
 ଦୁହେଂ ଉଞ୍ଚବାଚ ହୋଇ କରି କଳି କଲେ
 ମହାଘୋର ସାଗ୍ରାମ ଯେ ଦୁହେଂ ଆରମ୍ଭିଲେ । ୮୧ ।
 ଦୁହେଂ ମହାଷତ୍ରୀ ଯେ ନୋହନ୍ତ କେହି କାହାକଇଂ ଓଛ
 ଦୁହେଂ ଦୁହନ୍ତ ଯେ ଅଟନ୍ତ ସମକଳ । ୮୨ ।
 ଅତିହିଂ ସାଗ୍ରାମ ଯେ ସେଦିନର ନୋହଇ ଗୋଚର
 ସାଗ୍ରାମେ କୁଣ୍ଡଳୀ ଅସୁରକୁ ମାଇଲୁ ନକୁଳ ମହାଶର । ୮୩ ।
 ସାଗ୍ରାମେଣ ମାରି ସେ ଯେ ବାହୁଦ୍ଵାରା ଗଲେ
 ଆପଣା ରାଇଜେ ଯାଇଂ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୮୪ ।
 ପ୍ରେମନେଣ ଥୋକାପୈ ଯେ ଦିନ ବହିଗଲୁ
 ତୋହୋର ପିତା କୋଦିଲେଣ୍ଟର ରାଜା ଯେ ହୋଇଲା । ୮୫ ।
 ମୋତେ ଦିନେ ପର୍ବତିଲୀ ହାବେ ତୋହୋର ପିତା
 ଚଉଦିନ ହେଲା ମୃଗୟାକୁ ଗଲେ ନଇଲେ ମୋର ପିତା । ୮୬ ।
 ମୁହିଂ ବୋଇଲି ପିତା ତୋର ସାଗ୍ରାମେ ପଢ଼ିଲୁ
 କୁଞ୍ଜଗଲ ଦେଶ ରାଜା ନକୁଳ ମାଇଲା । ୮୭ ।
 ଶୁଣିଣ ପିତା ତୋର ବହୁ କୋପ କଲେ
 କାହିଂ ଅଛନ୍ତି ପାଣ୍ଡବେ ଭେଟାଥ ବୋଇଲେ । ୮୮ ।
 ପ୍ରେସ୍ତ ବୋଲି ଦିନେ ଯେ ମୃଗୟାକୁ ଗଲୁ
 ଦଇବର ବଶେ ପାଣ୍ଡବନ୍ତ ଭେଟ ଯେ ପାଇଲା । ୮୯ ।
 ସେହୁ ଯାଇଥିଲେ ଯେ ମାନେନ୍ଦ୍ର ହରଣକୁ
 ବିଭ ବତାଇଣ ଯାଉଥିଲେ ଯେ ଘରକୁ । ୯୦ ।

୭୬୨ ଶୁଣି କରି ମନଭ୍ରମ୍ଭିତ୍ର ପିଟିବ ମୋହୋର । (୫)

ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅନୁଜ ସହଦେବ କୁମାର
 ତୋହୋର ପିତା ତାହାର ସଙ୍ଗତେ ସାଂଗ୍ରାମ କଳା ମହାଯୋର । ୮୩
 ଅନେକ ସାଂଗ୍ରାମ ଯେ ଦୁଇ ଛବି କଲେ
 କେହି କାହାକୁ ସାଂଗ୍ରାମେ କିଣନ୍ତା ନୋହିଲେ । ୮୪ ।
 କରକୁ ଗୁହ୍ନିଶ ଯେ ସହଦେବ ଜାଣିଲା
 ତୋହୋର ପିତା ଯେମନ୍ତେ ମରିବ ସେ ଭେଦ ଦିଶିଲା । ୮୫ ।
 ଭେଦ ଜାଣିଶ ସହଦେବ ମାଇଲୁକ ବଲେ
 ପିତାକୁ ତୋହୋର ଛେଦ ପକାଇଲୁ ହେଲେ । ୮୬ ।
 ଯେ ରୂପେ ପିତା ବରର ଅଟଇ ତୋହୋର
 ଯେଉଳମନେ ଯେଉଦା ଶୁଣ ହୋ ନୃପବର । ୯୦ ।
 ଯେଉଦା ଶୁଣି ଅସୁର ଯେ ବହୁତ କୋପ କଲୁ
 ନିର୍ଯ୍ୟେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର କାଳ ଯେ ପୂରିଲୁ । ୯୧ ।
 ମୋହୋର ପିତାକୁ ଯେ କରିଅଛି ନାଶ
 ମୋହୋର ହାଥେ ତାହାଙ୍କର ପୂରିବ ଆଇଷ । ୯୨ ।
 କୋଠାର ଦୁଇଗୋଟା କାନ୍ଦରେ ପକାଇ
 ଅତି କୋପଭର ହୋଇଣ ଅସୁର ଧାମଇ । ୯୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଡାକ ଦିଅଇ ରହ କିନା କ୍ଷଣେ
 ଯେଉଁ ଦ୍ରୋଧ କିମ୍ବେ କରୁଅଛ ହୋ ଆପଣେ । ୯୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ରଜା ଥରହୋଇ ରହିଲୁ
 କି କହିବୁ କହ ବୋଲଣ ପଚାରିଲୁ । ୯୫ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲିଲୁ ହୋ ଥାଠ ସଇନ ସାଜ ଯିବା
 ଯେଉକା ହୋଇ କିମ୍ବେ ସମର କରିବା । ୯୬ ।
 ରଜା ବୋଲିଲୁ ମୋହୋର ସାଜ ହୋ ସଇନ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ପ୍ରାଣ ଆଜ ହରିବ ଜନ୍ମରଣ । ୯୭ ।
 ଥାଠ ଚଳାଇଣ ଯେ ଅସୁରେ ତତକ୍ଷଣେ ଗଲେ
 ପାଞ୍ଚ ଯୁଣେ ଯାଇଁ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭେଟିଲେ । ୯୮ ।
 ଆଗେଣ ଉତ୍ତରସେନ ସାତବଂଶ ଯାଦବଙ୍କ ଘେନି
 ଚଳାଇ ଯାଉଅଛନ୍ତି କରିଣ ଶଙ୍ଖଧୂନି । ୯୯ ।

କୃଷ୍ଣର କୁମରମାନେ ବରକନ୍ଥା ଦେନିଶ
 । ମଧ୍ୟ ଥାଠରେ ସେ ଯେ କରନ୍ତି ପୟାଣ । ୧୦୦ ।
 ତାହାଙ୍କର ପଛେ ରାମକୃଷ୍ଣ ବେନି ଘର
 ଅନ୍ଧର ସାତୁଳା ଅନାଧୃଷ୍ଟ ଉଦ୍ଧବ ତହିଁ । ୧୦୧ ।
 ଆଗ ପରରେ ଚଳ ଯାଉଛନ୍ତି ସେହି । ୧୦୨ ।
 ଉଦୟ ଚିରାଳମାନ ଉଡ଼ଇ ଫରହର
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରା ବାଦ୍ୟ ଶୁଭର ଦୂରୁଁ ଦୂର । ୧୦୩ ।
 ତାହାଙ୍କର ପଛେ ସାତ କ୍ଷରଣୀ ବଳ ଦେନି
 ଗୁରିଭାଇ ଦେନି ଯେ ଯୁଦ୍ଧେ ନୃପମଣି । ୧୦୪ ।
 ମହା ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇଣ ଯେ ଆସୁଛନ୍ତି ଥାଠ
 ଗୁଲ ଗୁଲ ଧାମ ଧାମ ମୁଖରବ ତହଟ । ୧୦୫ ।
 କୋଠାର ଅସୁର ବେଗେ ଧାଇଂଅଛି ଖରେ
 ରହ ରେ ପାଣ୍ଡିବା ବୋଲି ଡାକେ କୋପଭରେ । ୧୦୬ ।
 ମୁଖର ତହଲେ ନ ଶୁଣନ୍ତି ଯେ ପାଣ୍ଡିବେ
 ହାଥୀ ରଥୀ ଚଳାଇ ଯାଉଛନ୍ତି ବେଗେ । ୧୦୭ ।
 ତାହାଙ୍କର ପଛେ ଯେ ସହଦେବ ଥିଲେ
 କିମ୍ପେ ସେ ଡାକୁଛି ବୋଲି ପଛକୁ ତଳେ କଲେ । ୧୦୮ ।
 ଦେଖିଲେ ଅସୁର ସଇନି ଆସୁଛନ୍ତି ମାତ୍ର
 ଦେଖି ଥମ୍ବୀଭୂତ ହେଲ ସହଦେବ ମହାବଳୀ । ୧୦୯ ।
 ବିଶୁରଇ ବିପରୀତ ହୋଇଲକ ପ୍ରେଥେ
 ଥାଠ ଦେନ ଆପଣେ ଚଳନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥେ । ୧୧୦ ।
 ଥାଠ ସଇନି ଚଳାଇଣ ଯୁଦ୍ଧେ ଠାକୁରେ
 ଯାଉଥୁଣ୍ଡନ୍ତ ସେ ଯେ ନ ରୂପାନ୍ତି ପଛରେ । ୧୧୧ ।
 ସହଦେବନ୍ତ ଅସୁର ସଇନି ବେଢିଲେକ ଯାଇଁ
 ରହ ରେ ପାଣ୍ଡିବା ବୋଲି ଅସୁର ଡାକଇ । ୧୧୨ ।
 ସହଦେବ ବୋଲିଲେ ତୁ କାହିଁର ଅଟୁ ଗାର
 ବିନାଶ କାରଣେ ଦୂର ଅରଳ ମୋହୋର ସଙ୍ଗର । ୧୧୩ ।

୧୦୦୧, ପୟାଣ = ପ୍ରସ୍ତାନ ।

୧୦୮, ତଳେ = ତଳୟ, ମୁହିଁଦା ।

ମନ୍ତ୍ରୀକ ପରୁରଇ ଅସୁରକୁଳ ସାଇଂ
 କହ ହୋ ମନ୍ତ୍ରୀବର ପିତା ଶଶ୍ଵା ଅଟଇ କି ଯୈହି । ୧୧୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ତୋ ପିତାକୁ ଯୈହିଟି ମାଇଲୁ
 ଭଲ କରି ଚିହ୍ନିଲି ମନ୍ତ୍ରୀବର କହିଲା । ୧୧୪ ।
 କୋଠାର ଅସୁର ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ରେ ପାଣ୍ଡବା
 ପିତୃ ପିତା ବଇରି ତୋ ମୁଖ ନ ଗୁହିଂବା । ୧୧୫ ।
 ମୋହୋର ପିତାକୁ ତୁ କରିଥିଲୁ ନାଶ
 ଶକ୍ଷ ଶରେ ପ୍ରାଣ ତୋର ଘେନିମି ଅବଶ୍ୟ । ୧୧୬ ।
 ଅସୁର ହୋଧ ଦେଖି ସହଦେବ କହଇ
 ତୋହୋର ବାପ ଅଜା ଯେବେ ମୋର ହାଥେ ମରଇ । ୧୧୭ ।
 ଯୈବେ ତୋହୋର ମରଣ ମୋହୋର ହାଥରେ ଅଛଇ
 ତୋହୋର ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ମୋହୋର କିଷ ହୋଇ । ୧୧୮ ।
 ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ନ କଲେ ତୁ ପାଇବୁ କି ଯଶ
 ଉକବାଚ ହୋଇ ଦୁହେଂ ଆରମ୍ଭିଲେ ରେଷ । ୧୧୯ ।
 କହୁ କହୁ ଦୁହେଂ ଯେ ହୋଇ ମରମରି
 କୋନ୍ତ ଗଦା ଶକ୍ତି ଯେ ବେନିକରେ ଧରି । ୧୨୧ ।
 ରଥ ସଜ କରି ଆଣି ମନ୍ତ୍ରୀବର ଦିଲୁ
 କୋଠାର ଅସୁର ଧ୍ଵାଇଣ ତହିଂ ବିଜେକଲୁ । ୧୨୨ ।
 କୋଠାର ଦୁଇଗୋଟା ଯେ ଥୋଇଲୁ ରଥରେ
 ଧନୁ ଧରି ଯୁଦ୍ଧର ସେ ସହଦେବ ଛୁମୁରେ । ୧୨୩ ।
 ଯୈକାଜଣକୁ ଯେ ସହସ୍ରଜଣ ବେଢିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ଶହସ୍ରମାନ ନିତାଇ ବିନ୍ଧିଲେ । ୧୨୪ ।
 ଧନୁରୁ ନ ଫିଟୁ ତାହା ସହଦେବ ଛେଦଇ
 ଅସୁର ଉପରକୁ ଶହସ୍ର ମନ୍ତ୍ରଣ ବିନ୍ଧଇ । ୧୨୫ ।
 ବେଳୁ ବେଳ ରଣଗୋଳ ହୋଇଲୁ ଅପାର
 ଦେବ ମାନବେ ତାହା ଅଟଇ ଅଗୋଚର । ୧୨୬ ।
 ଅସୁର ସରନ ଯେ ସହଦେବଙ୍କ ବେଢି
 ଶହସ୍ରମାନ ବିନ୍ଧନ୍ତି ସେ ଉପୁରୋଧ ଛୁଟି । ୧୨୭ ।

ଯେକକୁ ଆରେକ ଶର ବିନନ୍ଦି କୋପରେ
 ମହାଦୋର ସାଂଗ୍ରାମ ଯେ ହୋଇଲୁ ସେଠାରେ । ୧୮ ।
 ଯେକଇ ନାରାଜକେ ଯେ ସହସ୍ରେକ ଶର
 ଛେଦ ପକାଇଲା ତାହା ସହଦେବ କୁମାର । ୧୯ ।
 କୋପେଣ ସହଦେବ ବିନିଲା ଣଷ୍ଟ ଶରେ
 ଯେକା ନାରାଜକେ ପଡ଼ିଲେ ଦୁଇ ସହସ୍ର ଅସୁରେ । ୨୦ ।
 ମୁଣ୍ଡ ଛୁଟିଣ ଯେ ପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତେ ଭୂମିର
 ଦେଖିଣ କୁଠାର ଅସୁର କମ୍ପଇ ଥରହର । ୨୧ ।
 ବୋଇଲା ମାନବା ରେ ଯେମନ୍ତ ଶହସ୍ର କଳୁ
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ସଇନି ମୋର ଛେଦ ପକାଇଲୁ । ୨୨ ।
 ପଞ୍ଚାଶ ନାରାଜ ସେ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ବିନିଲା କୋପ ବହି । ୨୩ ।
 ସହଦେବ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା ଣଷ୍ଟ ଶର
 ଖଳ ଖଳ ହୋଇଣ ଅଙ୍ଗୁ ବହଇ ରେଖର । ୨୪ ।
 ରେଖର ବହନେ ସହଦେବ କୋପ କଲେ
 ତରିଣି ନାରାଜ ସହଦେବ ଯେ ବିନିଲେ । ୨୫ ।
 ଅସୁର ଅଙ୍ଗେ ଯାଇଁ ପଡ଼ିଲା ଶରମାନ
 ଧନୁ ଧର ଅସୁର ଶହସ୍ର କରଇ ଛେଦନ । ୨୬ ।
 ପୁଣ ମନ୍ତ୍ରିଣ ଗୁଳିଣ ନାରାଜ ସହଦେବ ବିନଇ
 ଅସୁର ଅଙ୍ଗରୁ ରେଖର ଖଳ ଖଳ ବହଇ । ୨୭ ।
 କୋପେଣ ଅସୁର ଯେ କୋଡ଼ିଯେ ଶର ମାରି
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ବିନିଲା କୋପ କରି । ୨୮ ।
 ଶହସ୍ର ଆସନ୍ତେ ତାହା ସହଦେବ ଦେଖିଲ
 ଖଣ୍ଡେ ଦୂରିଁ ସହଦେବ ତାହା ଛେଦ ପକାଇଲା । ୨୯ ।
 ଯେଣେ ଅସୁର ସଇନି ଯେ ବିନ୍ଦୁଛନ୍ତି ଶର
 କାଣ୍ଡରେ ଗୁଡ଼ଣୀ ଯେ ହୋଇଲା ଶରର । ୨୦ ।
 କୋପେଣ ସହଦେବ ସହସ୍ର ନାରାଜ ପେଣିଲା
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ଅସୁର ତା ଛେଦ ପକାଇଲା । ୨୧ ।

କଦଳୀ ବନ ଯେହେ ବାତ ଘାତରେ ପଡ଼ନ୍ତି
 ସହଦେବ ବାଣୀ ଅସୁରବଳ ତେସନେ ଛୁଡ଼ନ୍ତି । ୧୪୨ ।
 ଅସୁରଙ୍କ ହତ ଦେଖି କୁଠାର ଅସୁର
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ବିନାଶ ଶର । ୧୪୩ ।
 ସହଦେବ ଅଙ୍ଗରେ ପଡ଼ଇ ବାଣ ଯାଇ
 ଅଗ୍ନି ଜଳ ଉଠଇ ଯେ ପ୍ରଜ୍ଞାନିତ ହୋଇ । ୧୪୪ ।
 ବେଳୁ ବେଳ ସମର ଯେ ଅନେକ ହୋଇଲା
 ରକତ ନଦୀ ଗୋଟାପ୍ରେ ପୃଥ୍ବୀରେ ବହିଲା । ୧୪୫ ।
 ଦଶସହସ୍ର ଅସୁର ଦେଖି ଦାନବ ଯୁଝିଲ
 ଦେବେଣ ଦୁଲଭ ମାନବରେ ନୋହେ କହି । ୧୪୬ ।
 ଅସୁରକୁ ଗୁରୁତିଣ ସେ ସହଦେବ ଶାର
 ସରନିଂକର ସଙ୍ଗତରେ ଯୁଝିଲ କୁମର । ୧୪୭ ।
 ଦୁଇ ପ୍ରହର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସରନି ସଙ୍ଗରେ ଯୁଝିଲ
 କଣେହେ ବିଶ୍ଵାମ ତା ହାଥ ଯେ ନୋହିଲ । ୧୪୮ ।
 ମୁଣ୍ଡା ଚଢି ପ୍ରାପ୍ତ ଅସୁରନ୍ତ ଛେଦି ପକାଇଲା
 ରକତେ କର୍ଦନ ଯେ ମହାଆଳୀ ହୋଇଲା । ୧୪୯ ।
 ମତ୍ତାମତ୍ତରେ ଅନେକ ଅସୁର ଗଲେ ମରି
 କେଉଁଣ ସଂଶେଷି ତାହା କହିବ ବିଶ୍ଵାର । ୧୫୦ ।
 ଆଠ ଦନ୍ତ ଭିତରେ ଦୁଇସହସ୍ର ଅସୁର
 ପ୍ରେକ୍ଷା ଜଣକେ ପାତିଲୁ ସେ କ୍ଷମୀ ମହାବାର । ୧୫୧ ।
 ଦେଖିଣ କୁଠାରପୁର କୋପେଣ ପ୍ରଜ୍ଞାନିଲ
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ନାରାଜ ବିନାଶ । ୧୫୨ ।
 ଅଙ୍ଗେ ନ ପଡ଼ୁଣୁ ଯେ ତା ସହଦେବ ଛେଦଇ
 ଅସୁର ଉପରକୁ ସେ ନାରାଜ ବିନାଶ । ୧୫୩ ।
 ବେଳୁ ବେଳ ସମର ଯେ ହୋଇଲା ଅଗୋଚର
 ରକତେ ଜର ଜର ଯେ ଦୁହଂକ ଶରାର । ୧୫୪ ।
 କେହି କାହାକଇ ସମରେ ଓଛ ଯେ ନୋହନ୍ତ
 ଦୁହେ ଶାର ମହାରାଜୀ ସାଗ୍ରାମ କରନ୍ତି । ୧୫୫ ।

୧୫୬, ମହାଆଳୀ—ପୃଥ୍ବୀ, ଭୂମି ।

ତିନି ପ୍ରହର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମର ଦୋର କଲେ
 କେହି କାହାକଇଁ ସାଗ୍ରାମେ ଜଣି ତ ନୁଆରିଲେ । ୧୫୬ ।
 ରଣରେ ବିମୁଖ ଯେ ହୋଇଶ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 କରକୁ ରୂହିଂଲ କେମନ୍ତେ ମରିବ ଅସୁର । ୧୫୭ ।
 ହାଥକୁ ରୂହିଂଲେ ଯାକୁ ତିନି ବୃଦ୍ଧାଶ୍ଚ ଦିଶଇ
 ତାହାକୁ କେଉଣ କଥା ଗୋଚର ନୋହଇ । ୧୫୮ ।
 ବିରୂର ଜାଣିଲୁ ଯେ ମରିବ ପୈମନ୍ତରେ
 ପୈହାର କୋଠାର ଦେନି ହାଣିଲେ ଛୁଟିବ ପୈହାର ଶିରେ । ୧୫୯ ।
 ପୈସନକ ଚରିତ ସହୁ ସହଦେବ ଜାଣିଲୁ
 ଅସୁରର ଉପରକୁ ଧାଳଂଣ ପଡ଼ିଲୁ । ୧୬୦ ।
 କଟାଳଣ ଯୁଦ୍ଧ ଯେ କରଇ ଅପାର
 ପୈକ ମୁଖ ହୋଇ ଯେ କରନ୍ତି ସମର । ୧୬୧ ।
 ଧନୁ ରୂପମାନ ଛୁଣ୍ଡି ପଡ଼ିଲୁ ଯୁଦ୍ଧରେ
 ବାଉଂଶ ଦେନି ପିଟାପିଟି ହୁନ୍ତି ଯେ ଯାହାରେ । ୧୬୨ ।
 ଧନୁ ହୃଦ ଛୁଣ୍ଡ ଯେ ସହଦେବ ମହାବଳୀ
 କୋଠାର ଦୁଇ ଗୋଟା ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଆଣିଲୁ ଉଛୁଣ୍ଡ । ୧୬୩ ।
 ଥନ୍ତୀଭୂତ ହୋଇ ଦତ୍ତ ରୂହିଂଲ ଜନ ଜଳ
 ବୋଇଲୁ ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ଯେ ଜାଣିଲୁ ନିକର । ୧୬୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲା କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା
 କେବଣ ପ୍ରକାରେଣ ଯେଥୁଁ ପଳାଇଣ ଯିବା । ୧୬୫ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ମୁଁ ଯେ କହିଅଛି ତୋତେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ତୁ ନ କର ଅନର୍ଥେ । ୧୬୬ ।
 ତୋହୋର ବାପ ବଡ଼ ଗରିଷ୍ଠ ଅଟଇ
 ତାହାକୁ ଯେ କୁମର ଶହସ୍ର ଛେଦଇ । ୧୬୭ ।

୧୫୮ । ତାହାକୁ ଥବା କେଉଁ କଥା ଦିବାର ଅଛଇ । (ଶ)

୧୬୧ । କମ୍ପାଇଣ ଯୁଦ୍ଧ ଯେ କରଇ ଅପାର । (ଶ, ଜ, ଛ)

୧୬୬ । ବେଳୁ ବେଳ ଦୋର ଯେ ହୋଇଲୁ ସମର । (ଜ)

ତୋହୋର ପଣଅଜା କୁଣ୍ଡଳୀ ଅସୁର ଥିଲା
 ପେହାର ବଡ଼ ଶ୍ଵର ହାଥରେ ପ୍ରାଣ ଦିଲା । ୧୬୮ ।
 ପୈ କଥା କହିଲେ ତୁ କେବେହେଂ ନ ବୁଝିଲୁ
 ସାଂଗ୍ରାମ କରିବୁ ବୋଲି ଧାଇଂଶ ଅଇଲୁ । ୧୬୯ ।
 ଦଇବର କଲାକୃତ କେ କରିବ ନାହିଁ
 ମୃତୁ ପୁରୁଷ ତୋତେ ଯେ ଆଖିଛି କଢାଇ । ୧୭୦ ।
 ପଳାଇ ଯିବାକୁ ତୋତେ କେଣେ ବାଟ ନାହିଁ
 ପଳାଇଲେ ଅବା ତୁହି ରହିବୁ କାହିଁ ଯାଇଁ । ୧୭୧ ।
 ତୋତେ ରଖିବାକୁ କେହି ନାହିଁ ତିନି ପୁର
 ନିସତ ନୁହ ତୁ ପୈବେ କର ହୋ ସମର । ୧୭୨ ।
 ବିଶ୍ୱରତ ନିରେ ମୋର ଘଟିଲା ମରଣ
 ମାଲ ବିନାଶ କରିଣ ଧାଇଂଲା କୋଦାଳ ଅସୁର ନନ୍ଦନ । ୧୭୩ ।
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ମାଉଣ ପଡ଼ିଲା
 ମାଉ ବସିବ ବୋଲି ଯେ ସେ ହାମ୍ପୋନ୍ତ ଧାଇଂଲା । ୧୭୪ ।
 ଯହୁ ଦେହ ସମର ଯେ କଲାକ ଅସୁର
 କୋଠାର ଦେନି ପିଟିଲେ ସହଦେବ ଗାର । ୧୭୫ ।
 ଅସୁର କରିରେ କୋଠାର ପଡ଼ିଲାକ ଯାଇଁ
 ବେକ ଛିଡି ମୁଣ୍ଡ ତାର ଭୂମିରେ ପଡ଼ଇ । ୧୭୬ ।
 ଥରହର ହୋଇ ଯେ ପଡ଼ିଲା ପିଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲା ଯେ ଛିଡିଣ ଗଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ । ୧୭୭ ।
 ଅସୁରକୁ ମାର କୋପେ ବୋଲିର ସହଦେବ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲା ସେ ଶୁଣ ମେହୋର ସମାଦ । ୧୭୮ ।
 ରଜାକୁ ଯେନିଣ ତୋହୋର ଯେ ଅଇଲୁ ପରିଆଇ
 ତୋହୋର ବିଶ୍ୱରେ ଯେ ମୋତେ କିଏ କର ହୋଇ । ୧୭୯ ।
 ତୋହୋ କହନେ ଅସୁର ସନ୍ଦେଶ ଜାଣିଲା
 ମୋହୋର ସଙ୍କତେ ଆସି ପୈତେ ଯୁଦ୍ଧ କଲା । ୧୮୦ ।
 ଦଇବର ବଳେ ଯେ ହୋଇଲାକ କ୍ଷପେ
 ତୋତେ ଆଜି ରଖି ନୁଆରନ୍ତି ଗନ୍ଧ ଦେବତାପେ । ୧୮୧ ।

ରଥର ଉପରକୁ ସହଦେବ ଧାଇଂଲା ।
 ତୋତେ ରଖିବାର ନ ଯୋଗାଇ ରେ ବୋଇଲା । ୧୮୨ ।
 ଯେଉଁ ବୋଲି ମନ୍ତ୍ରୀକ ବାଳ ଧରିଣ ସେ ଆଣିଲା ।
 ସେହି କୋଠାରେ ତାହାର ବେକକୁ ଛେଦିଲା । ୧୮୩ ।
 ମୁଣ୍ଡ ଛୁଟ ଅସୁର ମନ୍ତ୍ରୀ ପଡ଼ିଲା ଭୂମିର
 ପ୍ରାଣ ଗୁଡ଼ କରି ଗଲା ସେ ଅସୁର ଶରୀର । ୧୮୪ ।
 କୋଠାର ଅସୁରର ମୁଣ୍ଡ ଧରିଲା ବାମହାଥେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଣ୍ଡ ଧରିଲା ଦର୍ଶଣ କରପଦେ । ୧୮୫ ।
 ଦୁହିଂକର ବାଳ ଯେ ଧରିଲା ପ୍ରେକ୍ଷିତ କରି
 ପବନା ଶରେକ ଘାର ନିଜ କରେ ଧରି । ୧୮୬ ।
 ଉତ୍ତାଇଣ ଦିଲା ସେ ପଡ଼ିଲା ନିଜ ରାଜ୍ୟଣ
 ନଗ୍ରଲୋକ ଦେଖି ଯେ ବିରୁଚନ୍ଦ୍ର ମନେ ମନ । ୧୮୭ ।
 ଆମ୍ବ ରଜାର ମନ୍ତ୍ରୀର କେ କାଟିଲାକ ଶିର
 ଦେଖି ନଗ୍ରଲୋକ ଯେ ହୋଇଲେ କାତର । ୧୮୮ ।
 ପ୍ରେୟ ଉତ୍ତାଇଣ ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
 ଅସୁରକୁ ମାରିଣ ବାହୁଡ଼ିଲେ ବିଜନିଶାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ୧୮୯ ।
 ସାତ କ୍ଷତ୍ରୀ ବଳ ଦେନ ପୁଣେହି କାହେଁ ଗଲେ
 ସହଦେବ ସଙ୍ଗେ ଅସୁର ଯୁଦ୍ଧିବାର କେହି ନ ଜାଣିଲେ । ୧୯୦ ।
 ରମକୃଷ୍ଣ-ଉଗ୍ରପେନ ସହତେ ଗଲେ ଆଗ ହୋଇ
 ସହଦେବକୁ ଅସୁର ବେଢିଲା ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି । ୧୯୧ ।
 ଶାରତୂର ବଜାଇ ସମସ୍ତେ ଚଳିଗଲେ
 ଦ୍ଵାରାବଣୀ ପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୧୯୨ ।
 ହୃଦୟକ ଶବଦ ଯେ ଶୁଭର ଚହଳ
 ଶଙ୍କ ମହୁରା ଭେରା ଯେ ବାଜଇ କୁରୁହୋଲ । ୧୯୩ ।
 ଉଛବ ଆନନ୍ଦ ଯେ କହିଲେ ନ ସରଇ
 ଅହିଅ ନାଶମାନେ ବର କନ୍ୟାନ୍ତ ଅଇଲେ ବନ୍ଦାଇ । ୧୯୪ ।
 କୃଷ୍ଣର ନାଶମାନେ ଅଇଲେ ସମସ୍ତେ
 ଦେବମା ଦେଖା ବିଜେ କରି ଅଳଲେ ତୁରିତେ । ୧୯୫ ।

ଦୁଃଖାଷ୍ଟତ ଦେଇ ବନ୍ଦାଳଲେ କୁମର କୁମାର
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଆପାବଳୀ ଘେନି ବନ୍ଦାନ୍ତ୍ର ସଙ୍ଗ ବାଳୀ । ୧୯୭ ।
 ବନ୍ଦାପନା ସାରିଣ ଯେ ଭିତରେ ଚଳିଲେ
 କନ୍ୟାରୂପ ଦେଖିଣ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଶଂସିଲେ । ୧୯୮ ।
 ଉଛବ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ଵାରାବଣ୍ଣ ପୁରୁଷାକ ଯେ ହୋଇଲା
 ସାତଙ୍କଣ ଯାଦବ ଘେନି ଉତ୍ସର୍ଗେନ ଗଲା । ୧୯୯ ।
 ଆପଣା ନବରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ସାତ କ୍ଷର୍ତ୍ତଣୀ ବଳ ଘେନି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ରହିଲେ । ୨୦୦ ।
 ବଳରାମେ ଚଳିଗଲେ ଆପଣା ନବର
 ସକଳ ଚରିତ କହିଲେ ରେବଣ୍ଣଙ୍କ ଆଗର । ୨୦୧ ।
 ଶୁଣିଣ ମହାଦେଶ ମନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 କୃଷ୍ଣର ପୁତ୍ରମାନେ ଯେ ଯାହା ନବରକୁ ଗଲେ । ୨୦୨ ।
 କୃତଶେଷର ରଜାର ପୁତ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀ ଆସିଥିଲେ
 ତାହାନ୍ତ ଭଗବାନ ବହୁତ ଗଉରୋବ କଲେ । ୨୦୩ ।
 ଗଉରୋବ କରିଣ ଯେ ନେଇଣ ରଖିଲେ
 ଅନେକ ଯତନେ ଭୁରିଘୋଜନ ଯେ ଦିଲେ । ୨୦୪ ।
 ଯୈମନ୍ତର ସମୟରେ ସହଦେବ ଅଇଲେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ତାକୁରନ୍ତ ସେ ଦରଶନ କଲେ । ୨୦୫ ।
 ଶିରେ କର ଦେଇଣ ସେ ବୋଲଇ ବଚନ
 ବାଟେ ଓଗାଳିଲା ଆସି କୋଦାଳ ଅସୁର ନନ୍ଦନ । ୨୦୬ ।
 ବହୁତ ଯୁଦ୍ଧ ସେ ମୋର ସଙ୍ଗତରେ କଳା
 ମୋହୋର ହାଥରେ ସେ ପ୍ରାଣେ ନାଶ ଗଲା । ୨୦୭ ।
 ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଗୁଡ଼ ଅଇଲ ଗୋସାଇଁ
 ରାଣ୍ୟାଳ ଅସୁର ମୋତେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଦେଇ । ୨୦୮ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଶୁଣି ସହଦେବକୁ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସିଲେ
 ପାଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବନ୍ତ ଘେନି ସାତଦିନ ଯେ ରହିଲେ । ୨୦୯ ।
 ଯୈମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ବିବାହ ମଙ୍ଗଳ ବଢ଼ିଲା
 ସୁରେଖା କନ୍ୟାକୁ ପଢ଼ନ ଅନେକ ଘେଗ କଳା । ୨୧୦ ।

ଶୁଣିଲୁ କି ଆହୋ ବିଲଂକ ଦେଶ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ସୁରେଖା ବିଭା ଶୁଣି ପାପ କର କ୍ଷେତ୍ରେ । ୨୧୦ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଘରଥ ମଧ୍ୟପଦ୍ମର ଚରିତ
 ପଢ଼ିଲେ ଶୁଣିଲେ ଗ୍ରୁଣି ଯିବ ଯେ ଯେ ପଞ୍ଚୁ ଭୂତ ମହା ଦୁଷ୍ଟକୃତ । ୨୧୧ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜୟ ନାରାୟଣ
 ମଧୁ କଇଟର ମାରି ନାମ ଶ୍ରୀ ମଧୁସୁଦନ । ୨୧୨ ।
 ବଉଦ ରୂପେ ବିଜେ ଶ୍ରୀ ମାଳକନ୍ଦରେ
 ଯେକମୁଣ୍ଡି ଚତୁର୍ଦ୍ରୀ ରୂପ ଧରିଛନ୍ତି ଦାମୋଦରେ । ୨୧୩ ।
 ମେଲେଷ ଜନମାନନ୍ଦ ନିସ୍ତାଚବା ପାଇଁ
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥେ ବିଜେକର ହୋ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୨୧୪ ।
 ଗୁଣ୍ଠିରୁ ନବରେ ନବଦିନ ଯେ ରହିବ
 ଦୁଖୀ ଜନମାନଂକର ଯେ କଷ୍ଟ ଉଦ୍ଧାରିବ । ୨୧୫ ।
 ଶ୍ରୀ ବିମ୍ବ ଅଧରକୁ ପ୍ରଭୁ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ଭୁତ୍ୟର ଦୁଖ ଦେଖି ନ ସହ ଗୋସାଇଁ । ୨୧୬ ।
 ମୁହିଁ ଯେ ଅରକ୍ଷିତ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ଦୟାକର ମୋତେ ଆହେ ପଦ୍ମଜଳ ଆଖି । ୨୧୭ ।
 ଯେ ମାୟା ସଂସାର ଯେ ଭବ ଜଳଧୂ ଅଟଇ
 ଯେଉଁ ଉଦ୍ଧର ବଜକୁଣ୍ଠ ଦିଅ ମୋତେ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୨୧୮ ।
 ସାରୋକା ଦାସ କବି ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଚରଣେ ଶରଣ
 ଯେ ଭବ ଜଳଧୂର ମୋତେ କର ଉଦ୍ଧାରଣ । ୨୧୯ ।
 ବନ୍ଦର ଗଣନାଥ ଗଉଣ୍ଠା ନନ୍ଦନ
 ମୁୟା କନ୍ଦୂର ବାହାନ ଗଜର ବନ୍ଦନ । ୨୨୦ । ୮୯୯୪ ।

୨୧୦ । “ସୁରେଖା ବିଭାଶୁଣି ପାପ କର କ୍ଷେତ୍ରେ” ପାଦାନ୍ତ ପରେ
 ‘୦’ ପୋଥରେ ଅଧିକା ପାଠ :—

ଦ୍ୱାରକା ପୁରୁ ପୁଣେଷ୍ଟି ଦେବ ଚଳିଗଲେ

ବାରୁଶାବନ୍ଦରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।

୨୧୧ । ମୋହୋର ଦୁଖ ହରିବେ କମଳାର ପଦ । (ଜ,ଣ)

କଳ୍ପାସୁର ବିଧ

ବଇବସୁତ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ବିଲଂକ ଦେଶ ରାଜା
 ଅଗର୍ଷ୍ଣ ମୁନିଂକ ଚରଣେ କଲେ ଦିବ୍ୟ ପୂଜା । ୧ ।
 ସ୍ତୋ ମୁନି ପଣ୍ଡିତ ମୋତେ କହିଲ ପୁରାଣ
 ମଧ୍ୟପଦ୍ବ୍ୟ ବାରତା କର ଅବଧାନ । ୨ ।
 ଶୁଣିମାକୁ ଶରଧା ମୋହୋର ମୁନିବର
 ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତ ହୋଇ ଅବଧାନ କର । ୩ ।
 ରାଜାର ବିନୟ ଉଚତି ଭାବ ଶୁଣି
 ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତ ହୋଇ କହନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମମୁନି । ୪ ।
 ଶୁଣି ହୋ ମହାରାଜା କୁହାଇ ଯେ ସତ
 ମଧ୍ୟପଦ୍ବ୍ୟ ଖଣ୍ଡ ଯେ ଶା ମହାପରଥ । ୫ ।
 ବଇଶାଖ ଶୁକଳପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚମୀ ଗୁରୁବାର
 ମୃଗଶିର ନଈତ୍ର ଅଟଇ ସେ ଦିନର । ୬ ।
 ସୁକର୍ମା ନାମରେ ଯୋଗ ବାଳବ କରଣ
 ମେଷ ସଂକରାନ୍ତିକ ଭୋଗ ସତର ଦିନେଣ । ୭ ।
 ସେ ଦିନ ନାରାୟଣ ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ
 କପିଲାସ ପବତିକୁ ଗମିଲେ ଦାମୋଦରେ । ୮ ।
 ଗମନେ ବାଟରେ ଭେଟ ହୋଇଲେ ଦ୍ଵିପୁରାର
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ଥାଇ ପ୍ରଳମ୍ବ କଲେ ଦେବ ହରି । ୯ ।
 ଦେଖି ଦ୍ଵିଲୋଚନ କଲେ କୋମଳ ସମ୍ମାଷଣ
 ମାହେନ୍ଦ୍ର ପବତେ ଯାଇଁ ବସିଲେ ବେନି ଜଣ । ୧୦ ।
 ନାନା କଥାମାନ କୁହାକୁହି ସେ ହ୍ରଦ୍ଵାର
 ସଂସାର ଧାରଣ ଶ୍ରାଧର ଶୂଳପତ୍ର । ୧୧ ।
 ଦୁହେଁ ବସିଛନ୍ତି ଯେକ ଆସନ ହୋଇ
 ଅଦ୍ଭୁତେ ଦାନବ ମିଳିଲା ତହିଁ ଯାଇଁ । ୧୨ ।

୧୨ ଗରୁଡ଼ରୁ ଓହାଇଣ ନମିଲେ ଶ୍ରାଦ୍ଧର । (ଖ)

ବିବିଧ ଗାର ବେଶ ହୋଇଛି ଦନୁଜ
 ସ୍ଵର୍ଗ ଆଦି କର ଯେ ଜଣିଲା ସୁରରଜ । ୧୩ ।
 ନାନା ଅସ୍ତ୍ରମାନ ଅଛି ଗାର ଯେନି.
 ଦାନବର ଭାରପ୍ରେ ଯେ କମ୍ପଇ ମେଦିନୀ । ୧୪ ।
 ହରହରଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ସେ ପରୁରଇ ହସି
 କାହିଁ ଆସି ତୁମେ ଦୁହେ ପ୍ରୋତାରେ ଅଛ ବସି । ୧୫ ।
 ମୁହିଁ ବୁଦ୍ଧିଷତ ଜଗତ ଯାକେ ବୁଲି
 ତୁମୃନ୍ତ ଦେଖି ମନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲି । ୧୬ ।
 ଆହାର ନିମନ୍ତେ ମୁଂ ବୁଲଇ ଅନୁବୃତେ
 ତୁମୃନ୍ତ ଦେଖି ମୁଂ ବିରୁର କରଇ ଚିତ୍ରେ । ୧୭ ।
 ଆଜ ଭକ୍ଷି ସୁଷ୍ଠୁ କରିବଙ୍କ ମୋର କାପ୍ରେ
 ପ୍ରେତେକ ବୋଲି ଦତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିଲା ରତ୍ନପ୍ରେ । ୧୮ ।
 ରେ ରେ ଧୂନପ୍ରେ ସେ କଳାକ ହୁଂକାଚି
 ଦାନବର ବିଦ୍ଵାତେ କମ୍ପିଲା ବସୁନନ୍ଦ । ୧୯ ।
 ରତ୍ନ ଗୁଡ଼ ଗଦା ଧରି ଦତ୍ୟ ଶାରମଣି
 ହରହରଙ୍କ ଉପରେ ଗଦା ପ୍ରହାର କଳାକ ଆଣି । ୨୦ ।
 ଆସନ ଗୁଡ଼ ଉତ୍ତା ହୋଇଲେ ହରହର
 ଦାନବ ଗଦା ପଢ଼ିଲା ପଦ୍ମତ ଉପର । ୨୧ ।
 ସାତ ତାଳ ପରିପନ୍ତେ ଧଂସିଲା ଗଦାଦାତ
 ଦେଖି ଗରୁଡ ପିଠିରେ ବିଜେ ଜଗନ୍ନାଥ । ୨୨ ।
 ବୃଷଭ ପିଠିରେ ବେଗେ ବିଜ୍ଞପ୍ତେ କଲେ ଦେବ ହର
 ଦୁଇଜଣ କରେ ଧଇଲେ ଧନୁଶର । ୨୩ ।
 ଦାନବର ଦେଖିଣ ଯେ ଧଇଲା ଧନୁଭାଣ
 ଅସ୍ତ୍ର ଶୟ ଘେନିଣ ଆରମ୍ଭ କଲେ ସେହି ରଣ । ୨୪ ।
 ପାଞ୍ଚବାଣ ଦାନବ ଧନୁରେ ପୂରୋଇ
 ଶାହରିଙ୍କ ଉପରକୁ ବିନ୍ଧିଲା କୋପ ବହି । ୨୫ ।

ଦେଖି ନାରାୟଣ ଯେ ତାର ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର କଲେ
 ଦାନବର ଅସ୍ତ୍ରକୁ ବେଗେ କାଟି ପକାଇଲେ । ୨୬ ।
 ଦେଖିଣ ଦାନବା ଯେ ପଦତା ଅସ୍ତ୍ର ମାରି
 ବିନ୍ଧଲା ନାରାଜ ଯେ ଆକଷ୍ମେ ଓଡ଼ାରି । ୨୭ ।
 ବଜ୍ର ଶର ମାରି ତାହା ଛେଦିଲେ ଦେବ ହରି
 ଛେଦିଣ ନାରାଜ ଯେ ବିନ୍ଧଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଠାଣୀ । ୨୮ ।
 ପିନାକ ଶାରଙ୍ଗରେ ହରିହର ବିନ୍ଧନ୍ତି ବାଣ
 ଦାନବଙ୍କ ନାରାଜ ବିନ୍ଧଇ ଅପ୍ରମାଣ । ୨୯ ।
 ବିରଞ୍ଚ ବର ପ୍ରସାଦେ ଦାନବ ବଳୀପୂର
 ବରଷଣ ପ୍ରାୟେ କରି ବିନ୍ଧୁଆଛୁ ଶର । ୩୦ ।
 ଘୋର ଧୂନି ଶବଦେ ଧନ୍ତୁ ଶୁଣ ଟଂକାରି
 ନାରାଜ ତେଜରେ ଯେ ତୁଟିଲା ତମିରି । ୩୧ ।
 ହରିହର ବେନି ଯେ କରୁଛନ୍ତି ରଣ
 ନାରାଜ ବିନ୍ଧନ୍ତି ଯେ ଶବଦ ଗରୁଟାଣ । ୩୨ ।
 ଦଇତ କଳପା ଯେ ବିନ୍ଧଲା ଲକ୍ଷେ ଶର
 ଗରୁଡ଼ ତେଣା ବାଜି ହୋଇଲା ସବ୍ବ ଚୂର । ୩୩ ।
 ଶାରଙ୍ଗ ଧନ୍ତୁରେ ଦେବ ପୂରୋଇଣ ବାଣ
 ଦଇତ ଉପରକୁ ବିନ୍ଧଲେ ନାରାୟଣ । ୩୪ ।
 ଦେଖିଣ ଦଇତେଣୁର ତାହା ଛେଦିଲାକ ଧାତି
 ପଞ୍ଚଶିଶା ନାରାଜ ବିନ୍ଧଲେ ଶୂଳପତି । ୩୫ ।
 ଦାନବ ଦୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ନାରାଜ ଗବନ କରୁ
 ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର କଳା ଯେ ନାରାଜ କଲୁତରୁ । ୩୬ ।
 ଦୁଇ ଅସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟେ ଯେ ହୋଇଲେକି ଭେଟ
 ଦୁଇ ଅସ୍ତ୍ରଙ୍କ ଧୂନିରେ ପୃଥିବୀ ଉଦେଶ୍ୟ । ୩୭ ।
 ମହାଘୋର ଧୂନି ଶୁଭିଲକ ଯହୁଙ୍କ ଉଞ୍ଚେ
 ଦେବଗଣ ଦେନି ବ୍ରହ୍ମା ଦେଖିଲେ ଅନଶ୍ଵେ । ୩୮ ।

୩୨ । ଉଦେଶ୍ୟ = ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ, ଅରିବା, କର୍ତ୍ତବୀ, ଉଲିଟ ପାଲିଟ ।

ବ୍ରହ୍ମା କୁବେର ବରୁଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ବିଶ୍ୱଦେବା
 ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ସହିତେଶ ମଘବା । ୩୯ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପରୁରିଲେ ବୃଦ୍ଧପୁଣ୍ଡିଙ୍କ ଗୁହ୍ନି
 କେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥାଇ କହିବା ତାରସାଇ । ୪୦ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁଣ୍ଡି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣିମା ପୁରନ୍ଦର
 ହରିହର ତୁଳେ କଳପା କରଇ ସମର । ୪୧ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ତେବେ ଆମ୍ବର ସଜ ହୃଅ
 ଆହୋ ଦେବତାମାନେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବାହାନ ଆଗେହ । ୪୨ ।
 ଯେ ଯାହାର ବାହାନେ ଆସ ଆୟୁଧ ବେଗେ ଦେନି
 ସଜ ହୋଇ ଆସ ସକଳ ସଇନି । ୪୩ ।
 ମାତଳିକି ଗୁହ୍ନି ଯେ ବୋଇଲେ ସୁନାଶୀର
 ଅଇରାଗ୍ରହ ଗଜ ଯେ ବେଗେ ସଜକର । ୪୪ ।
 ଗନ୍ଧି ପଗଡ଼ିଙ୍କ ହିଲେଚନ ନାମ ଧରି ରାଇ
 ଉଚେଇଷ୍ଟବା ଅଶ୍ଵ ସଜକର ବେଗେ ଯାଇ । ୪୫ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଆଗ୍ନି ପାଇ ଧାଇଙ୍କେ ସର୍ବ ସଇନ
 ସଜ ହୋଇ ଅଇଲେ ଯେ ଯାହାର ଚଢ଼ିଶ ବାହାନ । ୪୬ ।
 ଯାହାର ଯେଉଁ ଅସ୍ତ୍ର ଦେନି ବେଗେ ଧାଇ
 ଦେବତାନ୍ତ ରୂପିଣ ଯେ ବୋଇଲେ ଶରୀୟାଇ । ୪୭ ।
 ଆହୋ ଦେବତାଗଣେ ଆମ୍ବର ବାକ୍ୟ ଶୁଣ
 କଳପାର ତୁଲେ ଯୁଝନ୍ତି ଶିବ ନାରାୟଣ । ୪୮ ।
 ସର୍ବବେ ଦଇତ ସବୁରିହ୍ନି ଶଳ
 ଯୈହିକାଳେ ବେଢ଼ିଣ ମାରିବା ବେଗେ ଗୁଲ । ୪୯ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁଣ୍ଡି ବୋଇଲେ ସାଜିଲ ତ ସଙ୍ଗେ
 କଳପାକୁ ଜଣିମାକୁ କେହି ନୋହିବ ସମାନ । ୫୦ ।
 ମାରି ନୁଆରି କାଳେ ଆସିବ ପଳାଇ
 ସୁର୍ଯୁର ସହିତେ ଅସୁର ନେମଙ୍କ ଜୁରିଆଇ । ୫୧ ।

- ୪୩୯ ପରତ = ପ୍ରକର, ଗଣ, ସମୁଦ୍ର ।

୪୫୧ ଶଳ = କଣ୍ଠ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଗୁରୁ ହେ ନ କହ ଯେମନ୍ତ
 ଯାହାର ତୁଳେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ । ୫୨ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶିଶୁର ଦୁହେଁ ଆରମ୍ଭିଛନ୍ତି ରଣ
 କଳ୍ପ ଦାନବର ଆଉ ରହିବ କାହିଁ ପ୍ରାଣ । ୫୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ସକଳ କହି ବିଜଯେ ସୁରପତି
 ମହାତ୍ମ ପବତ ତଳେ ଯାଇଣ ମିଳନ୍ତ । ୫୪ ।
 କଳ୍ପାର ତୁଳେ ଯୁଦ୍ଧ ନାରପୁଣ ହର
 ଦେବ ସଇନି ତୁଳେ ଯେ ପ୍ରବେଶ ସୁରେଶୁର । ୫୫ ।
 ଦଇତକୁ ରେ ମାର ବୋଲି ଶୁଖିଲ ଗରୁଧୁନି
 ନାରାଜ ବୃଷ୍ଟି କଲେ ଦ୍ରୋଣମେଘ ଜାଣି । ୫୬ ।
 ସକଳ ଦେବତାମ୍ବେ ମିଳଣ ବିନିଲେ ତହିଁ ଶର
 କଳ୍ପାର ଉପରେ ବାଣ ପଡ଼ଇ ନିରନ୍ତର । ୫୭ ।
 ପବତ ଉପରେ ସୋରିଷ ବୁଣିଲେ ଯେବଣ ମତ ହୋଇ
 ତେସନେକ ନାରାଜ ଦଇତ ଅଙ୍ଗେ ପତି ଉଚ୍ଛୁତଇ । ୫୮ ।
 ବିରଞ୍ଚିର ବରେ ଦଇତ ଯେ ମହାବଳୀ
 ଦେବ ସଇନି ଡାକ ହାକ ଶୁଭେ କୁତୁହୋଳ । ୫୯ ।
 ଗଦା ଘୁଲ ଛେଲ ଯେ ଶକତି ତିମ୍ବୁର
 କୋନ୍ତ ଅସିମୁନା ଯେ ପାରାସ ମୁଦୁଗର । ୬୦ ।
 ପବତା ଭଇରବା ଯେ ପନ୍ଧଙ୍ଗା ମେଘାବାଣ
 ବଜ୍ରମୁନା ବଜ୍ରକୋନ୍ତ ବାବଳ ପିଟାବାଣ । ୬୧ ।
 ମୋହପାଣୀ ଜଳପାଣୀ କାମପାଣୀ ଶର
 ରୁଦ୍ରପାଣୀ ନାଗପାଣୀ ଯମପାଣୀ ଇନ୍ଦ୍ର ଶର । ୬୨ ।
 ଘୋର ବାଣ ପ୍ରସର ବାଣ ଅଗ୍ନି ବାଣ ଭଇରେବ ବାଣ
 ଅଜର ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ଶନ୍ତା ତପନା ଭରଣା ସୂର୍ଯ୍ୟାତପ ନିବାରଣ । ୬୩ ।
 ଅବନାଶୀ କଳ୍ପତରୁ ପବନା ଶର ପଠହିର
 କାଳ କଳ୍ପ କାତି ତିରଣ ଯେ ବଜ୍ର ଜୀବହାର । ୬୪ ।

୭୦୧ ତିମ୍ବୁର = ତୋମର ।

୭୦୨ ପାରାସ = ପ୍ରାସ, ପରାସ ।

ଇନ୍ଦ୍ରଶର ବାରୁଣୀ ଶର କାଳିକା ମେଘା ଚନ୍ଦ୍ରଚିନ୍ତା
 ବୃଦ୍ଧାଶ୍ଚ ଅନୁକ ବିଶ୍ୱାସ ବିଶ୍ୱାସ ଚଉକୁନ୍ତ ଶସନିତା । ୭୫ ।
 ମହାଲତା ଘୋର ଗର୍ଜନ ଆବର ଘଡ଼ଘଡ
 ପ୍ରଜବ ତନୁରାଜ ଘଟ ନଷ୍ଟବ ବିଜୁଳ ଘଡ଼ଘଡ । ୭୬ ।
 ଦିରାଗଜ ତରଳ କଣ୍ଠ ସମର ଜଙ୍ଗମ ସାରଭର
 କରଞ୍ଜ ଅର୍ଛଚନ୍ଦ୍ର ଯେ କରଷଣା ଇଷ୍ଟୁ ଶର । ୭୭ ।
 କୁହୁକ କତୁଶା ବାଣ କୃତାନ୍ତକ କାଳକଣ୍ଠ
 କୁହୁତ ବିଭଞ୍ଜନ ମାରଭମ ପ୍ରଣାହ ମାଳକଣ୍ଠ । ୭୮ ।
 ନାରାଜମାନଂକର ଜ୍ୟୋତି ଅଗ୍ନି ଦିବାକର
 ମାରନ୍ତି ଯେ ବାଣମାନ ଅମର ନିକର । ୭୯ ।
 କଲ୍ପାର ଉପରେ ଯେ ପଢୁଆଛି ଦେବଶର
 ଯେସନେ ସୋରିଷ ବୁଣି ପଦାତ ଉପର । ୮୦ ।
 ଦେଖିଣ ଦେବ ସଇନି ଯେ ବନରେ ଭୟ କରି
 ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ କରି ଯେ ବିନିଲେ ବନ ପାତ । ୮୧ ।
 ବିଷ୍ଟୁର ନାରାୟଣା ଯେ ରୁଦ୍ରର ରୁଦ୍ରାଶର
 ନାରାଜଂକ ଜ୍ୟୋତି ଜାଣି ଅଗ୍ନି ଦିବାକର । ୮୨ ।
 ବାଣ ପଢନ୍ତେଣ ଦାନବର କାପ୍ତେ
 ମଣଇ ଦାନବ ତାହା ଜାଇପୁଷ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତେ । ୮୩ ।
 କୁବେରଂକ ଗଦା ବରୁଣଂକର ଜଳପାଣି
 ନଇରୁତ ପରିଷ ମୃତ୍ତୁ ଦେବତାଂକ କାଳପାଣି । ୮୪ ।
 ଦଇତର ଉପରେ କରନ୍ତି ରଣଗୋଳ
 ରଣରେଣ ଧୂନି ଯେ ଶୁଭିଲା କୋଳାହଳ । ୮୫ ।
 ପୁକା ଦଇତ ବାର ସଇନି ନାହିଁଟି ସାଖା
 ବହୁତ ଗଜ ଦେଖି ଯେହେ କେଶର ନିଶାଂକା । ୮୬ ।
 ନାରଦେ ଯନ୍ତ୍ର ବାଣା ଦେନି ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖି
 ରେ ରେ କାର ଶବଦେନାଚନ୍ତି ମନ ସୁଖୀ । ୮୭ ।

୭୧ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ କର ଯେ ବିନିଲେ ବେଳ ପାରି । (ଝ,ଟ)

୭୨ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବିନିଲେ ଯେ କରେ ଶୟ ଧରି । (ଖ)

୭୩ । ରେ ରେ କାର ଶବଦେ ନାଚନ୍ତି ମିନମୁଖୀ । (ଘ,ଛ)

୭୪ । ନିକର = ସମୂହ ।

କୁତୁହୋଳେ ନାଚନ୍ତି ଶାଣାଯନ୍ତି ବାଇ
 ହସନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାସୁତ ସିଦଣ୍ଠୀ ବୁଲାଇ । ୭୮ ।
 ଲଗୁ ଲଗୁ କଳି ବୋଲି ନାରଦେ ହସିଲେ
 କଳି ଧୋକତିରୁ କାତି ଧୂଳି ମୁଠାପୈ ପକାଇଲେ । ୭୯ ।
 ଲଗିଲକ ରଣଗୋଳ ଅଛି ଅପ୍ରମାଣ
 ଦେଖନ୍ତି ଆରଣୀ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଂକ ନନ୍ଦନ । ୮୦ ।
 ଦଇତ ରଣ ଦେଖିଣ ବିମୁଖ କୃଷ୍ଣ ହର
 ବିରୁଦ୍ଧ ଦଇତ ଦେଖିବ ତିନିପୁର । ୮୧ ।
 ଯହୁଂ ତାହାର ଦେହେ ନ ଫୁଟିଲୁ ଶର
 କି ରୂପେ ଆନେ ପ୍ରାଣ-ହରିବା ଦଇତର । ୮୨ ।
 ପ୍ରେତେକ ବିଶ୍ୱର କରିଣ ଦେବ ମଧୁହାଶ
 କରେ ସୁଦ୍ରିଶେଷ ରହ କୋପେ ଦେବ ଧର । ୮୩ ।
 ହୁଂକାର ଶବଦ କରିଣ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଦଇତର ଉପରେ ମାଇଲେ ସୁଦ୍ରିଶେଷ । ୮୪ ।
 ଅଣି ସହସ୍ର ଧାରା ଯେବଣ ରହିର
 ଦଇତର ବୁକୁରେ ବାଜିଣ ହୋଇଲା ଅନ୍ତର । ୮୫ ।
 ଟହ ଟହ ହୋଇଣ ଯେ ହସିଲୁ କନ୍ଦାସୁର
 ଦେଖିଣ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା ଯେ ହୋଇଲା ଦେବଙ୍କର । ୮୬ ।
 ସୁରଗଣମାନେ ଉତ୍ତା ଚନ୍ଦ୍ରାଭିର ହୋଇ
 ସମର କରନ୍ତି ଯେ ମନରେ କୋପ ବହି । ୮୭ ।
 ବ୍ରହ୍ମାର ନନ୍ଦନ ହାଥେ ସିଦଣ୍ଠୀ ବୁଲାଇ
 ଶିଶୁରଂକ କପିଲାସ କନ୍ଦରେ ହେଲେ ଯାଇଂ । ୮୮ ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ଗଣେଶ ଶିଶାପୈକ ଶାଣାପୈକ
 ନନ୍ଦୀ ଭୁଙ୍ଗୀ ମହାକାଳ ଜପୁନ୍ତିକ ଅଜପୁନ୍ତିକ । ୮୯ ।
 ଶାରଭଦ୍ର ରଣଭଦ୍ର କାଳରୁଦ୍ର ଦେବତା
 ମଣିଭଦ୍ର ମାନଭଦ୍ର ମହାକାଳ ଶକତା । ୯୦ ।

୮୦, ଦେଖନ୍ତି ଆନନ୍ଦେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଂକ ନନ୍ଦନ । (ଶ, ଛ)

୮୦, ଆରଣୀ = ଯୁଦ୍ଧ ।

୮୧, ସୁଦ୍ରିଶେଷ = ସୁଦର୍ଶନ ରହ

ସକଳ ରୁଦ୍ରଗଣ ବସିଛନ୍ତି ପ୍ରେକ୍ଷମେଳେ
 ବ୍ରହ୍ମମୁନି ନାରଦେ ବାରତା ନେଇ ଦିଲେ । ୯୧ ।
 ଶୁଣ ହୋ ରୁଦ୍ରଗଣେ ପ୍ରମାଦ ପ୍ରେକ୍ଷ ବାଣୀ
 ବପ୍ରେଲ ଚତି ଯାଉଥିଲେ ଶୂଳପାଣି । ୯୨ ।
 ହାରିକାରୁ ଗରୁଡ ଚତି ବିଜପ୍ରେ ବନମାଳୀ
 ମଧ୍ୟ ବାଟେ ହୋଇଲା ବେନି ଜନଂକର ମେଳି । ୯୩ ।
 ଦୁହିଂକର ଭେଟ ହୋଇଲା ମାସ୍ତ୍ର ପଦ୍ମତରେ
 ହରିହରେ ବସିଲେ ଯେ ପଦ୍ମତ ଶିଖରେ । ୯୪ ।
 ପ୍ରେସନେକ ସମୟରେ ଯେ କାନ୍ତ୍ରାସୁର ଦଇତ
 ହରିହରନ୍ତ ଭେଟିଲୁ ସେ ମାସ୍ତ୍ର ପଦ୍ମତ । ୯୫ ।
 ଯୋର ଗର୍ଜନ କର ଆବୋରିଲୁ ରଣ
 ଦଇତକୁ ଜଣି ନୁଆରିଲେ ବେନିଜନ । ୯୬ ।
 ଦେବତାମାନନ୍ଦ ଦେବ ଦେବ ଶତୀପତି
 ତେତିଶ କୋଟି ଦେବଗଣନ୍ତ ସଙ୍ଗେ ଦେଉ । ୯୭ ।
 ମହାଯୋର ଯୁଦ୍ଧ ଯେ ଦଇତ ସଙ୍ଗତରେ
 ଯୈହିଷଣି ଦେଖି ଆମ୍ରେ ଅଳଲୁ ଧାତିକାରେ । ୯୮ ।
 ଦଇତର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ଓହୋମୁଖେ
 ଦେବଗଣ ହରିହର ହେଲେଣି ବିମୁଖେ । ୯୯ ।
 ପାର ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ଆବୋର ଯାଇଁ ରଣ
 ଶୁଣି ସଜ ତକ୍ଷଣେ ହୋଇଲେ ଶିବଗଣ । ୧୦୦ ।
 ଯେ ଯାହାର ଆପୁଷ ଧରି ଧାଇଁଲେ ଅତି ବେଗେ
 ତକ୍ଷଣେ ମିଳିଲେ ଯାଇଁ କଳପା ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗେ । ୧୦୧ ।
 ରେ ରେ କାର କରିଣ ଦିଲେ ଭରିବେବ ରତ୍ନ
 ମେରୁ ମନର ଶିର କିବା ପତିଲୁକ ଝଞ୍ଜ । ୧୦୨ ।
 ଦଇତର ଉପରକୁ ମାଇଲେ ବେଗେ ଶର
 ସେସନେ ଶ୍ରାବଣ ମାସର ଜଳଧାର । ୧୦୩ ।
 ତେସନେକେ ଦଇତର ଦେହେ ପତଇ ଶ୍ରୀମାନ
 ବିମୁଖ ହୋଇଲେ ରଣେ ଦେବ ରୁଦ୍ରଗଣ । ୧୦୪ ।

୯୧ । ବପ୍ରେଲ = ବଳଦ ।

୯୨ । ଦେଉ = ଦେନ ।

ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଦେବ ସୂର୍ଯ୍ୟପତି
 ଅକରାବୃତ ଚଢ଼ିଣି ଧାଇଁଲେ ତଡ଼କି । ୧୦୪ ।
 ଗନ୍ଧା ବଳ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ସୁନାଶୀର
 ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଉପରେ ବଜ୍ର ମାଇଲେ ଧାତକାର । ୧୦୫ ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବ ମାଇଲେ ଯେ ମୁଦୁଗର ଦେନି
 କୁବେର ମାଇଲେ ରହାବଳୀ ଗଦା ଆଣି । ୧୦୬ ।
 କାଳାନ୍ତେକ ପରିଦ୍ଵା ମାଇଲେ ନଇରୁତ
 ଯମ ମାଇଲେ କାଳଦଣ୍ଡକୁ ତୁରିତ । ୧୦୭ ।
 ମୃତ୍ତୁ ଦେବତାପୈ ମାଇଲେ ଅମୋହ ବାଣ
 ବଜ୍ରାବଳୀ ଗଦା ଯେ ମାଇଲେ ବରୁଣ । ୧୦୮ ।
 ସର୍ପନ୍ତା ଅସ୍ତ୍ରେକ ଯେ ମାଇଲେ ନିଶାକର
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବୃତେକ ବାଣ ଯେ ମାଇଲେ ପ୍ରଭକର । ୧୦୯ ।
 ଅନିର୍ଯ୍ୟାପ ଶକ୍ତି ମାଇଲେ ମଳପୁ
 ଗନ୍ଧା ଅସ୍ତ୍ର ଦେନି ମାଇଲେ ଶିଶାନେୟ । ୧୧୦ ।
 ବାରୁଣା ଅସ୍ତ୍ର ଦେନି ମାଇଲେ ବାଇବ
 କାଳଚନ୍ଦ କାତି ମାଇଲେ ଭଇରୋବ । ୧୧୧ ।
 ଗର୍ଜନା ସର୍ଜନା ଭଇରୋବା ତିନିବାଣ
 ଦାନବକୁ ମାଇଲେ ଯେ ପାଦଣ୍ଡ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ନାନ । ୧୧୨ ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ମାଇଲେ ଯେ କାଳରୁଦ୍ରା ଶର
 ଦିଗ ଦହନ ଖଞ୍ଚଗ ମାଇଲେ ମହାକାଳ ଶର । ୧୧୩ ।
 ତ୍ରୁକୁଟି ପ୍ରହାରିଲେ ପବ୍ଲ ରୂପା ବାଣ
 ନନ୍ଦୀ ମାଇଲେ ଯେ ନନ୍ଦାବୁତେକ ପୁଣା । ୧୧୪ ।
 ଜୟନ୍ତିକ ମାଇଲେ ମେରୁଜପ୍ତେ କୋନ୍ତ
 ପ୍ରାଣନ୍ତେକ ଶର ମାଇଲେ ଅଜପ୍ରେତ୍ତ । ୧୧୫ ।
 ନନ୍ଦୀ ପ୍ରହାରିଲେ ଯେ ରହମୁନା ଶର
 ମନ୍ଦକାଳ ନାରଜ ପେ ମାଇଲେ ଭୟହର । ୧୧୬ ।
 ରୁଦ୍ର ପ୍ରହାରିଲେ ଯେ ସିଶୁଳ ଶକ୍ତି
 କର୍ତ୍ତମୋଦଶୀ ଗଦା ଦେନି ମାଇଲେ ଶିର୍ପତି । ୧୧୭ ।

ଦାନବ ଅଙ୍ଗେ ବାକି ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଶରମାନ
 ନ ଭେଦିଲା ଦଇତ ଅଙ୍ଗେ ଶହସ୍ର ହେଲା ଚର୍ଣ୍ଣ । ୧୧୯ ।
 ଦେଖିଣ ଦେବତାଙ୍କର ନ ପୁରଇ କିଛି
 ନିଶ୍ଚାସ ଛୁଡ଼ିଣ ଦେବେ ଜଣାନ୍ତି ଶାବକ୍ଷ । ୧୨୦ ।
 ଶ୍ରୀ ଦେବ ବିରଞ୍ଚ ବରେ ଯେ ଦଇତ ଅମର
 ନିରୟେ ଦେବ ଯେ ଦଳତ ନାଶିଲା ତନିପୁର । ୧୨୧ ।
 ଯେଉଁହାର ଦେନି ନାଶ ହୋଇଲା ନବସୃଷ୍ଟି
 ଅଲୋକିତ ବର ଯେଉଁହାକୁ ଦିଲେକ ପରମେଷ୍ଠ । ୧୨୨ ।
 ଯେସନେକ ଦେବେ ଯେ ଭାଲକ୍ଷ ହରି ମେଲେ
 ଦାନବ କଳ୍ପାସୁର ଧାଇଂଲ କୋପାନଲେ । ୧୨୩ ।
 ଦେବନ୍ତ ପ୍ରହାରଇ ଆୟୁଧ କରେ ଦେତି
 ପଳାଇଲେ ଦେବେ ଯେ ପ୍ରାଣକୁ କରି ଭ୍ରତ । ୧୨୪ ।
 ରହ୍ୟ ଯେ ପଳାଇଲା ସୁରଗଣ ଦେନି
 ଭାଜିଲେ ତୁତୁଗଣେ ସାଂଗ୍ରାମେ ପାଇ ହାନି । ୧୨୫ ।
 ବୃଷତ ଗରୁଡ ଯେ ଶୁଦ୍ଧ ଦେବ ହରିହର
 ବୋଇଲେ ଚଳ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଯାହାର ପୁର । ୧୨୬ ।
 ଯେଉଁତେକ କହି ବେନି ଦେବ କଲେକ ଗମନ
 ପଛରେ ଦଇତ ଯେ ଗୋଡାୟେ କୋପମନ । ୧୨୭ ।
 ପଦ୍ମତ ଭିତରେ ଯେ ପଣିଲେ ପଳାଇ
 କୋପେ ଦଇତ ରାଯେ ପଛେ ଅଛଇ ଗୋଡାଇ । ୧୨୮ ।
 କାହିଁକି ଯିବରେ ବୋଲି ଗୋଡାଇ ପଛେ ଡାକ ଦେଇ
 ବନସ୍ତ୍ରେ ଦଇତକୁ ନିଅନ୍ତି କଢାଇ । ୧୨୯ ।
 ଦଇତ ନ ଶୁଦ୍ଧଇ ଗୋଡାୟେ ଘନ ଘନ
 ବାରୁଣୀ ପଦ୍ମତେ ଯାଇଂ ଉଠିଲେ ବେନିଜନ । ୧୩୦ ।
 ରମ୍ଭସ ଗୋଡାଇଣ ଉଠିଲ ଯାଇଂ ଧାତି
 ରମ୍ଭସକୁ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ଶୂଳଧର ଶିଶୁପତି । ୧୩୧ ।

୧୧୯ କାହିଁକି ଯିବରେ ବୋଲି ଉକେ ଦିଯେ ରତ୍ନ
 ପଳାନ୍ତି ଯେ ହରିହର ବନ ଗିରି ମାତି । (ଖ)

ଶାରବେଶ ଶୁଦ୍ଧିଣ ହୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଦାନବ ଦେଖୁଂ ଦେଖୁଂ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର୍ଧାନ । ୧୩୬ ।
 ନ ଦେଖି ଦଇତ ଶାର ବିଗୁରଇ ଚିଉ
 କେଣେ ଗଲେ ବୋଲି ସେ ହୋଇଲୁ ରକିତ । ୧୩୭ ।
 ମନେ ବିଗୁରଇ ଯିବେ ଆର କାହିଁ
 ଚଉଦ ଭୁବନେ ମୁହିଁ ପଣ ଖୋଜିବଇଁ । ୧୩୮ ।
 ଯେୁତେକ ବିଗୁରଣ ଶବ୍ଦଣା ଦଇତର ନାତି
 କରେ ଦେନି ବେନି ଶସ୍ତ୍ର କୋଦାଳ ଯେ ଶକତି । ୧୩୯ ।
 ଡାକଇ ଦଇତ କେଣେ ଗଲ ରେ ବେନି ଶାର
 ସାମର୍ଥ ବୋଲାଅ ରେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭିତରେ । ୧୪୦ ।
 ଶୁଣି ନ ଶୁଣିଲୁ ପର ହୋଇଅଛନ୍ତି ହରହର
 କୁଟ କରି ଦଇତକୁ ମାରିବା ବୋଲି କରି । ୧୪୧ ।
 ଯେୁମନ୍ତର ସମୟେ ଶୁଣ ହୋ ବିଜବସୁତ ମନୁ
 ସେ ପଦ୍ମତରେ ବୁଲୁଥାଣ୍ଡ ଆଦିତ୍ୟର ତନୁ । ୧୪୨ ।
 କରେ ଧନୁ ଧରି ଖୋଜଇ ଗଣ୍ଡା ଜୀବ
 ବିଦମ ଫୁଲ ମୂରତ ଶାରବର ରଥେବ । ୧୪୩ ।
 ଯେୁମନ୍ତେ ଯେ ଦାନବ ଲୋକ ଆସୁଥିଲୁ
 ଆଦିତ୍ୟ ନନ୍ଦନକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲୁ । ୧୪୪ ।
 ଡାକିଲା ରାଷ୍ଟ୍ର ଶୁଣ ରେ କିରାତ ତୁହି
 ବେନି ଶାରେ ଯାଉଛନ୍ତି ଦେଖିଲୁ କରେ ଘର । ୧୪୫ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ଆହୋ ଦେଖିଲା ତ ନାହିଁ
 ପଳାଇଲା ଶବ୍ଦକୁ ଯେ ଗୋଡାଇ କାହିଁ ପାଇଁ । ୧୪୬ ।
 ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧ କରୁ ନାହିଁ କରେ ଜାଣି ଶୁଣି
 ପଳାଇଲା ଲୋକକୁ ଗୋଡାଇ ଯେ ହାଣି । ୧୪୭ ।
 ସକଳ ଧର୍ମ କଳା କୃତ୍ୟ ଯେତେ ତାର
 ସମସ୍ତ ନାଶ ଯାଇ ଯେ ପଞ୍ଚର ନର୍କ ଘୋର । ୧୪୮ ।
 ଯେବେ ପଳାଇ ହୋ ନୁଆରି ସମରେ
 ତାହାକୁ ଗୋଡାଇ ତୁ କେଉଣ ପ୍ରକାରେ । ୧୪୯ ।

୧୪୯୧ ନୁଆରି = ନପାରି ।

ସ୍ଵେ କଥା ନ ଯୋଗାଇ ଶୁଣିଲୁ କିରେ ବାର
 ଶୁଣିଣ ଦାନବ ଯେ ବୋପେ ଥରହର । ୧୪୭ ।
 ବୋଇଲା କିରତ ରେ ବାଲୁତ ଅଟୁ ଭୁଷି
 ମୋହୋର ଶତ୍ରୁ ଦେଖି ଛୁଡ଼ିଲୁ କିଷ ପାଇଁ । ୧୪୮ ।
 ତାହାଙ୍କ ପାଲଟ ତୁ ହୋଇଲୁ ଆପଣ
 ମୋହୋର ହାଥେ ତୋର ନିଚ୍ୟେଁ ମରଣ । ୧୪୯ ।
 ସ୍ଵେତେ କହି ଦଇତ ମାଳେଲା କିକତ
 ଅନିର୍ଯ୍ୟପ ବାଣ ବିନ୍ଦୁଲେ କର୍ଣ୍ଣ ମହାଛତୀ । ୧୫୦ ।
 ଦେଖିଣ ଦଇତ ଛୁଡ଼ିଲ ଘୋର ରତ୍ନ
 ତିର କନ୍ଦର କିବା ପତିଲକ ଝୁତି । ୧୫୧ ।
 କୋଦାଳ ଆୟୁଧ ଧରି ବୋପେଣ ଦ୍ରହାର
 ଦେଖି କାଳାନ୍ତ୍ରକ ର କର୍ଣ୍ଣ ବିନ୍ଦୁଲ କୋପ କରି । ୧୫୨ ।
 ଦଇତର କୋଦାଳେ ପତିଲ ଯାଇଁ ଶର
 କୋଦାଳେ ଅସ୍ତ୍ର ବାଜି ପତିଲ ଭୂମିର । ୧୫୩ ।
 ଦେଖିଣ ବିରୁଦ୍ଧ ଆଦିତ୍ୟର ତନପ୍ରେ
 ଧନ୍ୟ ସ୍ଵେ ଦାନବ କାହାର ବଣ ସ୍ଵେ । ୧୫୪ ।
 ଧନ୍ୟ ସ୍ଵେ ଆୟୁଧ ବହଇ ସ୍ଵେହାର କରେ
 କାଳାନ୍ତ୍ରକ ଶର ଝୁତିଲ ଯାହାରେ । ୧୫୫ ।
 ସ୍ଵେତେକ ବିରୁଦ୍ଧ ଧଇଲ ଅମୋହ ଶକତ
 ମନ୍ତ୍ର ପତି ମାଳେ ସେ କଣ୍ୟପର ନାତ । ୧୫୬ ।
 ଦାନବର ଉପରେ ପତିଲ ବାଣ ଯାଇଁ
 ଅଗ୍ନି ଝଳକିଲ ଦଇତର ଅଙ୍ଗ ପାଇ । ୧୫୭ ।
 ଦେହେ ନ ଭେଦ ନାରାଜ ପତିଲ ଭୂମିରେ
 ପୁଣ ବଜୁ ଅମ୍ବ ବିନ୍ଦୁଲ ମହାବାରେ । ୧୫୮ ।
 ଦଇତର ଅଙ୍ଗେ ବାଣ ଭେଦ ଦୁଆରିଲ
 ମୁନ ମୋତି ହୋଇଣ ସେହି ଭୂମିରେ ପତିଲ । ୧୫୯ ।
 ଦେଖିଣ ଆଦିତ୍ୟର ତନପ୍ରେ ଥରହର
 ଅସମ୍ଭେପ ଶର ମୋଣରୁ କଲକ ବାହାର । ୧୬୦ ।

ଶୋଣରୁ ବାହାର କରନ୍ତେଣ ସେହି ବାଣ
 ସୂର୍ଯ୍ୟର ଦଶିଲ କି ସହସ୍ର କରଣ । ୧୭୦ ।
 ଶୋଣରୁ ବାହାର ହୋଅନ୍ତେ ସପତ ମୁନ ହୋଇଥିଲ
 ଗୁଣରେ ବସାନ୍ତେ ସେ ସହସ୍ର ମୁନ ହୋଇଲା । ୧୭୧ ।
 ଆକର୍ଷ ପରିଯନ୍ତେ ଓଟାରନ୍ତେ ମହାବାର
 ଅହିବୁଢ଼େକ ମୁନ ହୋଇଲା ଧାତିକାର । ୧୭୨ ।
 ଫିଟନ୍ତେଣ ନାରଜ ହୋଇଲା ଲକ୍ଷେ ମୁନ
 ଗର୍ଜନ କରି ଚଳନ୍ତେ କୋଟିଯୁ ବଦନ । ୧୭୩ ।
 ପଞ୍ଚବାର ବେଳେ ଯେ ମଭୁ ତେକ ହୋଇ
 କିକନ୍ତା ମାସେ ଯେହେ ଦ୍ରୋଣ ମେଘ ବରଷଇ । ୧୭୪ ।
 ରାଷ୍ଟ୍ରସ ଉପରେ ଯେ ପଞ୍ଚଲା ସବ ଶର
 ତଳ ବୃଷ୍ଟି ହୋଇଯୁ ଯେହେ ପବତ ଉପର । ୧୭୫ ।
 ଦାନବ ଅଙ୍ଗେ ବାଜି ତେସନେକ ହେଲା ବାଣ
 ଧନ୍ୟ ରେ ଦଇତ ବୋଲି ବୋଇଲେ ଶାର କର୍ଣ୍ଣ । ୧୭୬ ।
 ପୁଣିହିଂ ଅଗ୍ନି ଅସ୍ତ୍ର ବିନ୍ଧଲା ଧାତିକାର
 ତୁଣ୍ଡ ବିଦ୍ରୀର କରି ତାହା ଶିଳିଲା ଅସୁର । ୧୭୭ ।
 ଅଗ୍ନିଅସ୍ତ୍ର ଶିଳିଣ ଗର୍ଜିଲା ଦଇତ ନାହା
 ନୟନ ତୁର୍ଣ୍ଣି ହଲାଇଲା ବେନି ବାହା । ୧୭୮ ।
 ପଥରେକ ଧରଣ ଯେ ମାଇଲା ତତ୍ତ୍ଵ
 ବଜୁ ଅସ୍ତ୍ର ଦେନି ତାହା ଛେଦିଲା ମହାଇନ୍ଦ୍ରୀ । ୧୭୯ ।
 ବେନିବୃକ୍ଷ ଉପାତ ମାଇଲା ଦଇତ ଶାର
 କରୁଣା ବାଣ ପେଣ ତାହା କର୍ଣ୍ଣ ଛେଦିଲା ସତ୍ୱର । ୧୮୦ ।
 ବୃକ୍ଷ ଛେଦ ପୁଣ ସେ ପବତା ବାଣ ମାରି
 ଅଙ୍ଗୁଳ ପାତଣ ତାହା ଦଇତ ସମ୍ବାଲ । ୧୮୧ ।
 ଶରୟନ୍ତା ଶହସ୍ର ବିନ୍ଧଲା ଶାରବର
 ପଞ୍ଚଲା ନାରଜ ଯାଇଂ ଦଇତ ଉପର । ୧୮୨ ।
 ମୁନ ମୋତ ହୋଇଣ ଯେ ପଞ୍ଚଲାକ ଝନ୍ତି
 ଗର୍ଜନା ନାରଜ ଯେ ବିନ୍ଧଲା କରେ ଧରି । ୧୮୩ ।

ଦାନବର ଶିରେ ପଡ଼ିଲାକ ଯାଇଂ ବାଣ
 ଟହ ଟହ ହସିଲା ସେ ଦଇତ ରାଣ । ୧୭୪ ।
 ବୋଇଲା ମାନବା ରେ ପୂରିଲା ତୋର ଆଷ୍ୟ
 ତୋତେ ରଖନ୍ତା କେହି ନୋହିବେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ । ୧୭୫ ।
 ଯୈତେକ ବୋଲଣ ସେ ଅସୁର ମହାବଳୀ
 କୋଦାଳ ଆୟୁଧକୁ ମାଇଲା ବେଗେ ତୋଳି । ୧୭୬ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ଅଙ୍ଗରେ ବାଣ ବାଜିଲା ମହାଶର
 ଗ୍ୟାନ ହାରି ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲା ମହାଶର । ୧୭୭ ।
 ଦେଖିଣ ଅସୁର ସେ ଧାଇଲା ତଡ଼କ
 ଦେଖି ବାରେ କିରାତ ଦିଶକ କେମନ୍ତ ମୂରତି । ୧୭୮ ।
 ଯୈତେକ ବିରୁଦ୍ଧ ରାଷ୍ଟ୍ର ଗୁମୁରେ ତାର ଯାଇଂ ମିଳ
 ଧନୁଶର ଧରିଣ ପଡ଼ିଲା ମହାବଳୀ । ୧୭୯ ।
 ଦାନବ ବୋଇଲା ରେ ଧନ୍ୟ ତୋର ପିତା
 ଧନ୍ୟ ରେ କିରାତ ତୋହାର ଗର୍ଭଧାରୀ ମାତା । ୧୮୦ ।
 ଧନ୍ୟ ଯେଉଁଣ ଦେଶେ ହୋଇଲୁ ତୁ ଜାତ
 ଧନ୍ୟ ତୋର ସାମରଥ ଧନ୍ୟ ବଳବନ୍ତ । ୧୮୧ ।
 ଧନ୍ୟ ତୋର ଗୁରୁ ଧନ୍ୟ ଯୈ ଶିଦ୍ୟାଯୈ
 ମୋର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କଳୁ ଯୈତେବେଳ ଯାଏୟେ । ୧୮୨ ।
 ଧନ୍ୟ ରେ କିରାତ ମୋର ହାଥେ ହେଲୁ ନାଶ
 ଯୈତେକ ବିରୁଦ୍ଧ ମନେ ହୋଇଲା ହରଷ । ୧୮୩ ।
 ବୋଇଲା ଆଦିତ୍ୟର ହୋଇଲା ଅସ୍ତ୍ରକାଳ
 ସ୍ରାହାନ କରିବି ଯୈବେ ପଣି ନଦୀ ଜଳ । ୧୮୪ ।
 ପଛେ ଯୈହାର ମାଂସ ଭକ୍ଷିବନ୍ତଂ ଆସି
 ଧନୁ ଶସ୍ତ୍ର ଛଡ଼ାଇ ଯେ ନିଲା ସେ ଆନ୍ଦେଷି । ୧୮୫ ।
 ସେ ପଦ୍ମତ ତଳେ ଯେ ବାରୁଣୀ ନାମେ ନଇ
 ସେ ନଦୀକ ସ୍ରାହାନ କରିବାକୁ ସେ ଗମଳ । ୧୮୬ ।

୧୭୯୧ କର୍ଣ୍ଣର ଅଙ୍ଗରେ ପଡ଼ିଲ କୋଦାଳ ତାହାର । (୫)

୧୮୭ । ସେ ପଦ୍ମତ ତଳେ ଯେ ବାରୁଣୀ ନାମେ ନଦୀ

ସେ ନଦୀରେ ସ୍ରାନ କଲେ ସବ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଙ୍କି । (୫)

ବୋରେଲା କରତର ଭକ୍ଷିବଇଂ ରକ୍ତ ମାଂସ
 ହୃଦେ ଜାଣିଲେ ତାହା କଣ୍ୟପର ଶିଷ । ୧୮୭ ।
 ବାକ୍ୟଦେଖାକି ଚିନ୍ତିଲେ ମନରେ ସବିତା
 ଆଗୋ ବାକ୍ୟଦେଖା ତୁହି ଜଗତର ମାତା । ୧୮୮ ।
 ଜୟ ତୁ ଅନାଦି ଗୋ ବ୍ରହ୍ମାର କୁମାର
 ନାରାୟଣ ପୁରୁଷର ଅଟ୍ଟ ମନୋହାରୀ । ୧୮୯ ।
 ଶାଶା ରସେ ତୋହୋର ଗାୟନ ରସବାଣୀ
 ଅନାଦି ନାୟକ ଯେ ମୋହିତ ହେଲେ ଶୁଣି । ୧୯୦ ।
 ହାହା ହୃଦ୍ବୁଦ୍ଧ ଗନ୍ଧବାଦି ଗାୟକ ତୁମ୍ଭର
 ଯାର ପାଦେ ସେବା ସେ କରି ଥାନ୍ତି ନିରନ୍ତର । ୧୯୧ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଗଣେଶ ଆବର ଅନନ୍ତ ବେଦବ୍ୟାସ
 ତୋ ପାଦେ ମୁନିଗଣେ ସେବନ୍ତି ଅଶେଷ । ୧୯୨ ।
 ତୁ ପ୍ରେସେ ସୁଦୟୁଳା ଗୋ କର ବାକ୍ୟଶୂର
 ଶୂଦ୍ରମୁନି ସାରୋଲା ଚିନ୍ତିଲେ ହୃଦେ ଧରି । ୧୯୩ ।
 ବିରଞ୍ଜ ଚିନ୍ତନେଶ ମିଳିଲେ ସରସ୍ଵତୀ
 ସପତସର ବାଣୀ ଶାହସ୍ରେ ଦେନିଛନ୍ତି । ୧୯୪ ।
 ଶ୍ରୀମୁରେ ଉତ୍ତର ହୋଇ ଯେ କହନ୍ତି ମାହେଶ୍ଵର
 ତମିରି ବିଦାରଣ ନାଥ କିମର୍ଥେ ଚିନ୍ତା କରି । ୧୯୫ ।
 ବପୁଦନ୍ତ ଦିବାକର ଶୁଣ ଜଗତ ମାୟେ
 କଳ୍ପାୟୁର ମାଇଲ ଯେ ମୋହୋର ତନପ୍ରେ । ୧୯୬ ।
 ସ୍ତ୍ରୀହାନ କରି ଆସିଣ କରିବ ଘୋଜନ
 କଣ୍ଠେ ବସି ଦଇତଠାରୁ କର ଯା ରକ୍ଷଣ । ୧୯୭ ।
 ଲୋକପାଳ ବରନେ ଦେଖା ଗୋପାମଣୀ
 ଦଇତର କଣ୍ଠରେ ବିଜେ କଲେ ଠାକୁରାଣୀ । ୧୯୮ ।
 ସ୍ଵାହାନ କରି ଆସି ରାଷ୍ଟ୍ରକୁଳ ରାପ୍ରେ
 ନିଜ ପୁର କଥା ଯେ ପଡ଼ିଲା ହୃଦପ୍ରେ । ୧୯୯ ।
 ସ୍ନେହ ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ଯିବି ଆଜି ନିଜ ପୁର
 କାଳି ଆସି ମାୟେଂସ ଯେ ଉଷେବି ପ୍ରେହାର । ୨୦୦ ।

ଯେଉଁକ ବିଶ୍ୱରିଣ ରାଷ୍ଟ୍ର କୁଳପତି
 ନିଜ ଧୂରେ ପ୍ରବେଶ ସେ ହୋଇଲା ତତ୍ତ୍ଵି । ୨୦୧ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପାହିଲ ରୟଣୀ
 ଗଗନେ ଉଦୟ ହୋଇଲେ ଦିନମଣି । ୨୦୨ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ସେ ପଞ୍ଚଥିଲା ଦଇତ ଶରଦାତେ
 ଆଦିତ୍ୟର ତେଜ ଯହୁଂ ଲାଗିଲା ଗଣ୍ଠପଥେ । ୨୦୩ ।
 ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳରେ ଝରିଲା ଅମୃତ ଧାତିକାର
 ସେ ଅମୃତ ଧାର ପଣେ କର୍ଣ୍ଣର ମୁଖର । ୨୦୪ ।
 ନଞ୍ଜଳି ବଳ ସେ ହୋଇଲା ତତ୍ତ୍ଵଶଣେ
 ମୋହ ତେଜିଣ ବର ଉଠିଲା ଆପଣେ । ୨୦୫ ।
 ଧନୁ ତୁଣୀର ଲୋତିକ ବାରବର ଗୁଣଗ୍ରାମ
 ଦେଖିଲା ଧନୁଶର ତୁଣ୍ଡର ତାର ନାନ୍ଦିଂ । ୨୦୬ ।
 ମନେ ବିଶ୍ୱରଳ ଯେହା ନେଲା ଦଇତରାଯେ
 ଶିର ଛେଦନ ନ କର ପ୍ରାଣରକ୍ଷା କପ୍ତେ । ୨୦୭ ।
 ଶୁଣ ହୋ ବଲବସୁତ ମନୁ ବଦୟନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଯେମନ୍ତ ସମୟେ ଆସି ଶ୍ରାବିର ଶୂଳପତି । ୨୦୮ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପ ଧରିଅଛନ୍ତି ବେନି ଜନ
 ବିଜୟେ କଲେ ଆସି ଯେଉଁଣ ଠାରେ କର୍ଣ୍ଣ । ୨୦୯ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଦେଖି ଉଠେ ରାଧାଦେଖା ସୁତ
 ପାଦେ ପ୍ରଳମ୍ବିତ ତାଙ୍କ ହୋଇଲା ତୁରିତ । ୨୧୦ ।
 କର୍ଣ୍ଣ କହଇ ହେ ବିପ୍ରେ ଯେ ବନକୁ ଅଇଲ କାହିଂ ପାଇଁ
 କଲ୍ପା ନାମେ ଦାନବ ଯେ ବନରେ ଅଛି ରହି । ୨୧୧ ।
 ମୋହୋର ତୁଳେ ସେ ଯୁଦ୍ଧ କଳା ଅପ୍ରମୟେ
 ମୋତେ ମାରି ଧନୁ ଶସ୍ତ୍ର ନେଲାକ ଦଇତରାଯେ । ୨୧୨ ।
 ମୋହୋର ମାଂସ ଭକ୍ଷଣେ ଅଛି ତାର ମନ
 ତୁମ୍ଭନ୍ତ ଦେଖିଲେ ମୋତେ କରିବ ଲେଛନ । ୨୧୩ ।

୨୧୩, ଲେଛନ = ଉତ୍ତାଗ, ବର୍ଜନ ।

ସଜ ମାଘେଂସ ଯେବେଟି ପାଇବ ସେ ଯୁଗତେ
 ବାସି ମୃତ୍ତୁ ମାଘେଂସକୁ ଭଣିବ କିଷ ଅର୍ଥେ । ୨୧୪ ।
 କଣେହେଂ ନ ରହି ରୂଲ ଯିବାକ ପଳାଇ
 ମହାଦୋର ବନସ୍ତ୍ରରେ ପଣିବାକି ଯାଇଂ । ୨୧୫ ।
 ହରିହର ବୋଇଲେ ସଭାବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଥିଲେ ଗଲେ ଆମୁନ୍ତ ନାହିଁନା ଦୂଷଣ । ୨୧୬ ।
 ତୁ ଯେ ମହାବାର କ୍ଷମିଷୁ କୁଳେ ଜାତ
 ଯୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ପଳାଇବେ ପାଇବୁ ନର୍କପଥ । ୨୧୭ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ଯେ ମୋର ନାହିଁଂ ଧନୁର୍ବାଣ
 ଧନୁ ଦୋଣ ନେଲା ମୋର ଦଇତ ମହାରାଣ । ୨୧୮ ।
 କି ଦେନି ଯୁଦ୍ଧକୁ ମୁଁ ଯିବଇଂ ଯେ ପୁଣ
 କିଷ ଦେନି କରି ରକ୍ଷା କରିବ ଛାପଣ । ୨୧୯ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ ବୋଇଲେ ତୋର ଧନୁର୍ବାଣ ଥିଲେ
 ଯୁଦ୍ଧ କରି ପାଇବୁଟି କି ରକ୍ଷସର ତୁଲେ । ୨୨୦ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ଆମ୍ବେ ନ ଜାଣୁ ଆନ ବିଦ୍ୟା
 ପ୍ରଶ୍ନାମଂକର ଅସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୋଣଂକର ସିଙ୍ଗା । ୨୨୧ ।
 ବିପ୍ରେ ବୋଇଲେ ଯହିଂରେ ସାଧିବାକ ଶର୍ଦ୍ଦ
 ସେ ବିଦ୍ୟା ଉତ୍ତମ ସେ ଗୁରୁ ଗୁଣ ତତ୍ତ୍ଵ । ୨୨୨ ।
 ବଇର ମାର ପଛେ ରଖିବ ଗୁରୁ ଧର୍ମ
 ଗୁରୁହିଁ ପ୍ରଶଂସନ୍ତ ଦେଖିଲେ ପରାମର୍ଶ । ୨୨୩ ।
 ରାଧାର ନନ୍ଦନ ଯେ ବୋଇଲୁ ବାକରିତେ
 ତୁମ୍ଭେ ବିପ୍ର ଧନୁଶ୍ସ୍ର କାହିଁ ଦେବ ମୋତେ । ୨୨୪ ।
 ଯେବେ ଅନୁଗ୍ରହ ମୋତେ ଦିଅ ଧନୁର୍ବାଣ
 ଶାରଙ୍ଗ ଧନୁକୁ ସୁମରିଲେ ନାରାପୁଣ । ୨୨୫ ।
 ହରିହର ବେନିଜନେ ଛେଦିଲେ ଆପଣା ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ
 ନାରାଜ କରିଣ ତାହା ନିବାଣ କଲେଟି । ୨୨୬ ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ବୋଇଲେ ହୋ ଦେନ ବେନିବାଣ
 ଦଇତ ଉପରକୁ ବିନ ହୋ ଆପଣ । ୨୨୭ ।

ହୃଦୟକୁ ବିନ୍ଦବୁ ପେ ଶୁକଳବର୍ଣ୍ଣ ଶର
 କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ଶର ବିନ୍ଦବୁ ନାଭିର । ୨୨୮ ।
 ତେବେ ସେ ଦଇତର ଗୁଡ଼ିବ ନିଜ ପ୍ରାଣ
 ଯୈମନ୍ତର ସମୟେ ଆସି ମିଳିଲା ଦତ୍ୟରଣ । ୨୨୯ ।
 ରେ ରେ କାର କରଣ ଯେ ଡାକିଲା ରକ୍ଷସ
 ହରିହର ବେନି ଛଢିଂ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତରଣ୍ୟ । ୨୩୦ ।
 ଖଣ୍ଡ ଦୂର ଅନ୍ତରେ ଯେ ହର ପୀତବାସ
 କର୍ଣ୍ଣର ଠାରେ ଯାଇଂ ମିଳିଲା ରକ୍ଷସ । ୨୩୧ ।
 ରେ ରେ କରତ ବୋଲଣ ଦତ୍ୟରପେ
 ପଥର ଦୃଷ୍ଟି ସେ କଲା କର୍ଣ୍ଣର ହୃଦୟେ । ୨୩୨ ।
 ଦେଖି କର କର୍ଣ୍ଣବାର ଧନ୍ୟ ଧର କରେ
 ନାରାଜ ବସାଇଲା ଯେ ଗୁଣର ଉପରେ । ୨୩୩ ।
 ଆକର୍ଷ ପରିଯନ୍ତେ ଆଣିଲା ଓଟାରି
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମରି ବାଣ ବିନ୍ଦଲ ଯହୁ କରି । ୨୩୪ ।
 ଦୃଷ୍ଟିଭେଦ ଅଟଇ ଯେ ରଧାଦେବୀ ସୁତ
 ହୃଦୟ ନାଭିକ ଯେ ବିନ୍ଦଲ ବେନି ଅସ୍ତ୍ର । ୨୩୫ ।
 ନାଭି ହୃଦୟ ପୁଟିଲା ଯେ ବେନିବାଣ
 ଅସ୍ତ୍ର ସଙ୍ଗେ ବାହାର ହୋଇଲା ଦତ୍ୟର ନିଜ ପ୍ରାଣ । ୨୩୬ ।
 ଘୋର ଗର୍ଜନ କର ପଞ୍ଚଲ ଦତ୍ୟବାର
 ନଦୀରେ ସ୍ଥାନ ସାରି ନାରାଜେ ପଣିଲେ ତୁଣର ଭିତର । ୨୩୭ ।

‘୨୨୮’ “କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ଶର ବିନ୍ଦବୁ ନାଭିର” ପରେ ‘ଖ’ ପୋଥରେ :—

ସେ କଥାକୁ ମନେରଖ ଆଦିତ୍ୟର ବଳା
 କଳା ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କର ନ କର ହୋ ହେଲା ।
 ହରିହର କର୍ଣ୍ଣବାର କଥା ହୋଅନ୍ତେଣ
 ଯୈମନ୍ତ ସମୟେ ଆସି ମିଳେ ଦତ୍ୟରଣ
 ‘୨୩୯’ ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶରେ ସ୍ଥାନ ସାରି ଶର ପଣିଲେ ତୁଣର ଭିତରେ । (ଘ,୯)

ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବୋଲି ଡାକିଲେ ସବ୍ ସୁରେ
 କୁସୁମ ବରଷିଲେ ଆଦିତ୍ୟ ସୁତ ଶିରେ । ୨୩୮ ।
 କଳପା ଯେତେ କଷ୍ଟ ଦେବନ୍ତ ଥିଲା ଦେଇ
 ଆଦିତ୍ୟ ନନ୍ଦନ ସକାଶୁଂ ସମପ୍ତେ ସୁନ୍ଦ୍ର ହୋଇ । ୨୩୯ ।
 ବଇତସୁତ ମନୁ ବୋଇଲେ ଭୋ ମୁନି କହ ମୋତେ
 କଞ୍ଚାର ବାରତା ଯେ କହିଲ ଅପ୍ରମିତେ । ୨୪୦ ।
 କାହାର ଆସୁଧରେ ନୋହିଲା ଭେଦ କାପ୍ରେ
 କାହାକୁ ସେବି ବର ପାଇଲା ଦତ୍ୟରାପ୍ରେ । ୨୪୧ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ସେ ସେବିଲା ଦିବାକର
 ନିଆହାରେ ବଞ୍ଚିଲ ସେ ସହସ୍ର ସମ୍ବଲିର । ୨୪୨ ।
 ନିରଞ୍ଜନ ଚିନ୍ତ ସେ ଶୁନ୍ୟକୁ କଲା ଧାନ
 ଘୋର ତପ ଦେଖି ମିଳିଲେ କମଳଲୋଚନ । ୨୪୩ ।
 ବୋଇଲେ କଳପା ରେ ମାଗି ଘେନ ବର
 ଯେଉଁଣ ମନବାଞ୍ଚୀ ଅଛଇ ତୋହୋର । ୨୪୪ ।
 ଦାନବ ବୋଇଲା ତୁ କେବଣ ଦେବତା
 ଦିନକର ବୋଲନ୍ତି ଆମ୍ବେ ଦେବତା କରତା । ୨୪୫ ।
 ଅସୁର ବୋଇଲା ତୁମ୍ହେ ଯେବେ ଦେବବର
 କଲ୍ପ ପରିଯନ୍ତେ ମୁହିଂ ହୋଇବି ଅମର । ୨୪୬ ।
 ଦେବ ଦାନବ ଯେ ଯଷ ବିଦ୍ୟାଧର
 ଗଣ ଗନ୍ଧ ନାଗ ଯେ ପଶାଚ କିନ୍ତିର । ୨୪୭ ।
 ସୁମ୍ମୀଯଶଣ ଚନ୍ଦ୍ରଶଣ ଗ୍ରହଶଣ ରୂପ୍ତ ରତ୍ନ
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଅଗ୍ନି ବାସୁ ନନ୍ଦରୁତ ନାଗେନ୍ତୁ । ୨୪୮ ।
 ବରୁଣ କୁବେର ଯେ ତେତିଶ କୋଟି ଦେବ
 ଯାହାର ଶୋଣରେ ଯେତେକ ଶ୍ରୀ ଥିବ । ୨୪୯ ।

୨୩୮ “ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବୋଲି ଡାକିଲେ ସବ୍ ସୁରେ” ପୂର୍ବରୁ ‘ଟ’ ପୋଥରେ:—

ଶର୍ଵ ପ୍ରତି ଦୂର ଯୁଣ ଦତ୍ୟ ମାତ୍ରଶ ପଞ୍ଚଲ

ଯୋଜନେକ ପର୍ବତ ଯେ ପାତାଲେ ଲଗିଲ ।

୨୪୩ । ତାହାର ଘୋର ତପ ଦେଖି ମିଳିଲେ ବିକର୍ତ୍ତନ । (ଗ)

ଶିଶ୍ନକର୍ମ ନିବାଣଟି ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଯେତେ
 ବୃଦ୍ଧାର ନିବାଣ ଆହୁତି ଯାଗ ମତେ । ୨୫୦ ।
 ପୈ ସମସ୍ତ ଶହସ୍ତ୍ର ମୋର ନ ଭେଦିବ କାପୈ
 ଚଉଦ ଭୁବନକୁ କରିବି ମୁଁ ଜପୈ । ୨୫୧ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ହୋଉ ବୋଲିଣ ଯେ ବୋଇଲେ ଶୁଘ୍ୟାପତ
 ଦାନବ ଥଙ୍ଗେ ଲେପନ କଟଳେକ ବଜ୍ର ଯେ ବିଭୂତି । ୨୫୨ ।
 ହୃଦୟ ନାଭି ଯେ ଦୁଇ ଶ୍ଵାନ ଗଣ୍ଠର
 ବିଭୂତି ନ ଲୁଗିଲ ଯେ ହୋଇଲା ଅନ୍ତର । ୨୫୩ ।
 ଅର୍କ ବିଦାରଣ ଯେ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର୍ଧାନ
 ବର ପାଇ ଦାନବ ଯେ ଗଲା ନିଜ ଶ୍ଵାନ । ୨୫୪ ।
 ବିରଞ୍ଚର ବରେ ସେ ଜଗତ ସାଧ କଲା
 ମୃତ୍ତୁ ପ୍ରାପତ କାଳେ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଭେଟିଲା । ୨୫୫ ।
 ହରହର କପଟେ ହୋଇଲା ପ୍ରାଣେ ନାଶ
 ଅଙ୍ଗୁଳି ଛେଦି ବାଣ କଲେ ହର ପୀତବାସ । ୨୫୬ ।
 ନାରୟଣ ତର୍ଜନୀ ଅଙ୍ଗୁଳି ଛେଦନ ଯେଉଁ ବାଣ
 ମାଳବାଣ ନାମ ସେ ହୋଇଲା ଆପଣ । ୨୫୭ ।
 ମହାଦେବଙ୍କ କନିଷ୍ଠ ଅଙ୍ଗୁଳି ହୋଇଲା ଯେଉଁ ଶର
 ଭୁଜବାଣ ନାମ ଗୋଟି ହୋଇଲା ତାହାର । ୨୫୮ ।
 ଦଳତ ପଡ଼ନ୍ତେଣ ବୋଇଲେ ବେନିଜନ
 ବାବୁ ଦେବଙ୍କର ଶବ୍ଦ ନାଶିଲୁ ହୋ କର୍ଣ୍ଣ । ୨୫୯ ।
 ବର ମାଗ ଦେବା ବୋଲି ବୋଲନ୍ତି ଦେବରାଯେ
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ଗୋସାଇଁ କିପୈ ତୁମେ ଦୁହେଁ । ୨୬୦ ।
 କହନ୍ତି ରୁଦ୍ରାବିଷ୍ଟ ଆମ୍ବେ ଅଟୁ ବେନିଜନ
 ଶୁଣିଣ ପାପୈ ପଡ଼ ଶୋଇଲା ବର କର୍ଣ୍ଣ । ୨୬୧ ।
 ତୁମନ୍ତ ନ ଚହି ମୁଁ ବୋଇଲି ମନବାଣୀ
 ମମ ଦୋଷ କ୍ଷମା କରସି ହର ଚନ୍ଦପାଣି । ୨୬୨ ।
 ଯେବେ ବର ଦେବ ଦିଅ ପୈ ବେନି ଶର
 ଶୁଣିଣ ବେନିଜନେ ଯେ ବୋଇଲେ ଉତ୍ତର । ୨୬୩ ।

୨୫୯୧ ଅର୍କ ବିଦାରଣ = ଅର୍କ ଦେଇତ୍ୟକୁ ନାଶ କରିଥିଲେ ।

ତୁ ଯେ ମହାଦାନୀ ଅଟୁ ହୋ ରାଧେୟ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପ ହୋଇ ଆସିବେ ଦେବ ଦାନବ ନିରୟ । ୨୭୪ ।
 ଦାନ ମାତି ତୋତେ ଦେନିଯିବେ ଦୁଇବାଣ
 ନମିଷକେ କଣିମେ ସେ ଚଉଦ ଭୂବନ । ୨୭୫ ।
 ସାଷାତେ ହରିହର ଅଟନ୍ତି ବେନି ଅସ୍ତ୍ର
 ଯେୟ ବାଣେ କ୍ଷୟ ହୋଇବେ ବ୍ରାହ୍ମା ହରିହର ଶବ୍ଦ । ୨୭୬ ।
 ଯେୟ କଥା ବିରୂର ଯେ କର ତୋର ମନ
 ଶୁଣି କରି ଶିରେ କର ଦିଲ୍ଲ ବାର କର୍ଣ୍ଣ । ୨୭୭ ।
 ଗୋସାଇଂ ଗୁପତ କରି ଯେ ଥୋଇବି ଯେୟତ୍ତ ଶର
 ଯେବେ ଆଗ୍ୟାଂ ହୋଇବ ମୋତେ ବିଶୁଦ୍ଧ ଚିଉର । ୨୭୮ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ବଚନେ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ବିଷ୍ଟୁ ହର
 ଆମ୍ବେ ଯାହା କହୁଛୁଂ ହୋ ଶୁଣ ମହାବାର । ୨୭୯ ।
 ଯେୟ ଅସ୍ତ୍ର ଦେନି କାହାକୁ ତୁ ନ ମାରିବୁ
 ଯେୟ ଅସ୍ତ୍ର ମହିମାଂ କେହି ନ ଜାଣେ ରେ ବାବୁ । ୨୮୦ ।
 ପ୍ରାଣକୁ ତୋର ଯେବେଟି ପଡ଼ିବ ବିପତ୍ତି
 ତେବେ ସେ ଯେ ଯେ ଶସ୍ତ୍ରଦେନି ମାରିବୁ ମହାଇମୀ । ୨୮୧ ।
 ଯେୟତେ ବୋଲି ବାଣ ଦିଲେ ହରିହର
 ଅସ୍ତ୍ର ଥୋଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଇ ଜାନୁ ଚିର । ୨୮୨ ।
 ହରିହର କର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଜାଣନ୍ତି ଜଣ ତିନି
 ବେଦବ୍ୟାସ ଜାଣନ୍ତି ଅଟନ୍ତି ମହାଗ୍ୟାନୀ । ୨୮୩ ।
 ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ସବ୍ରାଗ୍ୟଂ ସେ ଯେ ଜାଣଇ
 ଯେହି ପାଞ୍ଜଣ ଭିନ୍ନ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି । ୨୮୪ ।
 ବର ଦେଇ ଗଲେ ତହୁଁ ବେନି ଦେବତାପ୍ରେ
 ନିଜ ପୁରେ ଚଳିଗଲେ ଆଦିତ୍ୟ ତନପ୍ରେ । ୨୮୫ ।

୨୮୬ “ଯେବେ ଆଗ୍ୟାଂ ହୋଇବ ମୋତେ ବିଶୁଦ୍ଧ ଚିଉର” ଯେହା ପରେ
 ‘ଟ’ ପୋଥରେ—
 କର୍ଣ୍ଣର ଭଗତ ଭବ ଦେନି
 ସନ୍ତେଷ ହୋଇଲେ ସହିହର ବେନି । (ଟ)

ଘେ ରଜା କଳ୍ପାସୁର ମରଣେ ସବ୍ ସୁରେ
 ଯେ ଯାହାର ମନ୍ଦରେ ମିଳିଲେ ତତ୍ପରେ । ୨୭୭ ।
 ଚିନ୍ତା ଗୁଡ଼ିଲେ ଯେ ବନିତା ପୁଷ୍ଟ ଦେନି
 ଉଶ୍ରାସ ପାଇ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲା ମେଦିନୀ । ୨୭୮ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ନିବାରଣେ ଯେ ସକଳ ଚିନ୍ତା ଗୁଡ଼ି
 ପୁଣ ସିନ୍ଧୁ ମଧ୍ୟରେ ସବୁରି ଚିତ୍ତ ବୁଡ଼ି । ୨୭୯ ।
 ଶୁଣ ହୋ ବଇବସୁତ ମନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟପଦ୍ମ ଶାନ୍ତି
 କଳ୍ପାସୁର ବଧ ଯେହୁ କର୍ଣ୍ଣରେ ଶୁଣନ୍ତି । ୨୮୦ ।
 ଗୋ ହତ୍ୟା ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ପ୍ରିସାହତ୍ୟା ବାଳବଧ
 ପୁର୍ବ ରୋଶ କରଇ ଯେ ସୁରୁପାନେ ସଧ । ୨୮୧ ।
 ପୈ ପାତେକମାନ ନାଶ ଯାଇ ପୈହା ଶୁଣି
 ପୈ ଭରଥ ଶୁଣି ଦକ୍ଷିଣା ଦିଅ ପ୍ରାଣୀ । ୨୮୨ ।
 ଭରଥ ଶୁଣି ଯେହୁ ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦିଅନ୍ତି
 ଶତେ ଜନ୍ମ ଯାଏୟେ ସେହୁ କର୍ଣ୍ଣରେ ବଧର ହୃଅନ୍ତି । ୨୮୩ ।
 ଆହେ ପ୍ରାଣୀମାନେ ଯେ ଦକ୍ଷିଣା ଯାଚି ଦେବ
 ନିରନ୍ତରେ ଶାଖାରଥ ଚିନ୍ତା କରୁଥିବ । ୨୮୪ ।
 ପଦେ ଅଧେ ଅଷ୍ଟର କଲେ ସମୁରଣ
 ନାଶ କରନ୍ତି ସବ୍ବବ୍ୟାଧ ଦେବ ନାଶୁଣ । ୨୮୫ ।
 ଜୟ ତୁ ଜଗନ୍ନାଥ ରାଜାବଲୋଚନ
 ଶଙ୍କ ଚନ୍ଦଧାରୀ ଦେବ ଗରୁଡ଼ ଆସନ । ୨୮୬ ।
 ମାଳଚିର ବାସୀ ପ୍ରଭୁ କମ୍ପୁ ଚନ୍ଦଧାରୀ
 ଭଗତ ଜନ ଦୁଖ ନାଶନ ଶବ୍ଦ ଅନ୍ତକାଶ । ୨୮୭ ।
 ସିନ୍ଧୁର ଉତ୍ତର ଛାରେ ତୁମ୍ଭର ନିବାସ
 କରିଅଛ ବିଜେ ନିଜେ କମଳା ବିଳାସ । ୨୮୮ ।
 ଦୁଖୀ ଦୁଖ ଦେଖିଣ କ୍ଷଣେହେଂ ନ ସହନ୍ତି
 ଆସ ଆସ ବୋଲଣ ଶରଣ ଯାଚନ୍ତି । ୨୮୯ ।

୨୭୨ । ଯେ ଯାହାର ମନ୍ଦରେ ରହିଲେ ନିଚିନ୍ତାରେ । (ଖ)

୨୭୩ । ଯେ ଯାହାର ମନ୍ଦରେ ରହିଲେ ସୁବିରୁରେ । (ଘ, ଶ)

ତେଣୁ କରି ମନ ମୋର ସେ ପାଦେ ଗମଇଂ
 ରକ୍ଷାକର ଦେବଦେବ କମଳାର ସାଇଂ । ୨୮ ।
 ତୁମ୍ଭ ବିନୁ ମୁଂ ଯେ ନ ଜାଣଇଂ ଆନକୁ
 ଜିଭା ଆଶ୍ରେ କରଇ ଯେ ତୁମ୍ଭର ନାମକୁ । ୨୯ ।
 ଜୟ ଜୟ ପଦ୍ମବାସ ଜୟ ପଦ୍ମପାଣି
 ଜୟ ଜୟ ପଦ୍ମବାସିନୀ ଯାହାର ଦରଣୀ । ୩୦ ।
 ଜୟ ଜୟ ପଦ୍ମମୁଖ ଜୟ ପଦ୍ମଆଞ୍ଚି
 ଜୟ ଜୟ ଅହିଶୟ ଜଗୁଜନ ସାକ୍ଷୀ । ୩୧ ।
 ସେ ପଦ୍ମ ପଦ୍ମାଷ ପାଦେ ରହୁ ମୋର ସେବା
 ଶୁଦ୍ଧମୁନି ସାରୋଲା ଦାସକୁ ଅଭୟେ ବର ଦେବା । ୩୨ ।

॥ ୧୯୭ ॥

କୁମୃତ ଦେତ୍ୟ ବଧ

ବନ୍ଦଇ ଲମ୍ବୋଦର ଶିରଜାର ନାନ
 ରନ୍ଧୁର ପିଠିରେ ବସି ସବଦା ଗମନ । ୧ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୁଡ଼ ଅମୃତ କରି ତୁ ଭୋଜନ
 ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ବିନୋଦେ ତେଷିଲୁ ଶିବ ମନ । ୨ ।
 ଅନ୍ନେକ ଧଂସ ଗଲୁ ଯାହାର ବୁଦ୍ଧି ବଳେ
 କାଣୀପୁର ନାଶିଲୁ କୋପ ଯେ ଅନଳେ । ୩ ।
 ମଣିକଣ୍ଠିକା ଶର୍ତ୍ତେ ମୋହିଲୁ ସଦାଚିବର ମନ
 ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ତୋତେ ନାହିଁ ରାସଦିନ । ୪ ।
 ପ୍ରଳୟ ମହାପ୍ରଳୟ ତୁହି ସିନା ଜାଣୁ
 ମନୁଷ୍ୟେକ ଗଲେ ଦିବସେକ ପ୍ରାୟେ ମଞ୍ଜୁ । ୫ ।
 ପୃଥୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁବ୍ୟ ଆକାଶ
 ପଞ୍ଚ ଭୂତ ତଳପୈ ତୁମେ ନିରାକାର ପୁରୁଷ । ୬ ।
 ଶିରରେ ସିନ୍ଧୁର କଣେ ପାରିଜାତର ମାଳୀ
 ମଉ ଯେ ମତ୍ତାଙ୍ଗ ନାଥ ଗଜର ମଉଳ । ୭ ।

୧୯୦ । ଜିଭୁ = ଜିହ୍ଵା ।

୧୯୧ । ଅହିଶୟ = ଅହି ଶୟନ, ସର୍ପ ଉପରେ ଶୟନ ।

ସେ ଗଣନାଥ ପଦ୍ମପାଦରେ ଶରଣ
 ଉଦ୍‌ଧର ଧର ମୋତେ ଶିରିଜା ନନ୍ଦନ । ୮ ।
 ପହିଲେ ବନ୍ଦଇ ମୁଂ ଯେ ଗଉଶ ନନ୍ଦନ
 କପାଳେ ଲିଖିଛ ଯାର ଶ୍ରାନ୍ତ ଚନ୍ଦନ । ୯ ।
 ଗଜଦନ୍ତ ଥୋରହସ୍ତ ତୋର ମୁଖ ପଞ୍ଚାନନ
 ଅନନ୍ତ ବାସୁକି ତୋର ବେନି ଭୁଜରେ ବନ୍ଧନ । ୧୦ ।
 ଅଯୋଦ୍ଧୀ ସମ୍ବୂତେ ତୋତେ ଦୁର୍ଗା କଲେ ଜାତ
 ପାଦଙ୍ଗା ଜନମା ତୋର ସଦାଶିବ ତାତ । ୧୧ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦୁଆର ତୁ ରଖିଲୁ ଭୁଜବଳେ
 ସୁମୁରକ୍ଷେ ବିଦ୍ଯୁ ତୁ ଶନ୍ତି ଅବହେଳେ । ୧୨ ।
 ଅଗ୍ରପୂଜା ଦୟନ୍ତ ତୁ ସର୍ବ ଦେବତାଙ୍କ ମେଳେ
 କୁଟେଣ ଅମୃତ ଲଞ୍ଛୁ ତୁ ଭକ୍ଷିଲୁ କୁତୁହୋଳେ । ୧୩ ।
 ପ୍ରଶୁ ପାଣି ଅଂକୁଶ ତୋ ମଣି ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ କିରଣ
 ସେ ମଣି ମୁକୁଟ ତୋର ଲଳଟେ ଆଉରଣ । ୧୪ ।
 ଯେ ତୋହୋର ଚରଣେ ଲୁଙ୍କ ମୋର ମାଥ
 ଅବ୍ୟକତ ପୁରାଣ ତୁ ଦେସି ଗଣନାଥ । ୧୫ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ବଇବସୁତ ମନ୍ତ୍ର
 ପାଦାଧ ପାଦ ଅର୍ଦ୍ଧ ଦିଲ୍ଲ ଘଟରୂପିର ତନ୍ତ୍ର । ୧୬ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବନବାସ ନବ ବରଷ ହୋଇଲୁ
 ଅନେକ ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ କଲା କ୍ଷମୀ ଧର୍ମ ରହିଲା । ୧୭ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଭାମସେନ ଯେ ନକୁଳ ସହଦେବ
 ଯେହୁ କେବଣ କୃତ୍ୟ କଲେ କହିବା ମୁନିଦେବ । ୧୮ ।
 ବଦ୍ୟନ୍ତ ଅଗନ୍ତି ଶୁଣିମା ମନୁଷ୍ୟେ
 କୁମେକ ବଧ କଲା ଯେ ପବନ ତନଟ୍ୟ । ୧୯ ।

୧୫ । ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୁରାଣ ମୋତେ ଦ୍ଵାରା ଗଣନାଥ । (୫)

୧୬ । ଯେ ମହାଭାରତ ଦୂରାଣ ମୋତେ ଦେବାକ ବିଶ୍ଵନାଥ । (୩, ଷ୍ଟ) ।

୧୭ । ପହିଲେ = ପ୍ରଥମେ ।

୧୮ । ଲୁଙ୍କ = ଲୋହ ।

ମନୁଷ୍ୟ ବୋଇଲେ ଯେଉଁ ବଡ଼ ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରସ୍ତାବ
 କୁମୃକ ବଧ ମୋତେ କହିବା ମୁଦି ଦେବ । ୨୦ ।
 କାହାର ପୁଷ୍ଟ ସେ ଯେ କେଉଁଣ କୁଳେ ଜାତ
 କେସନେକ ମାରୁତି କଲା ତାକୁ ହତ । ୨୧ ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ର ପଣ୍ଡିତ ବ୍ରହ୍ମବେଦୀ
 ତୁ ଯାହା ପରୁରିଲୁ ବହୁତ କାଳର ଯେ କଥା । ୨୨ ।
 ଆଦିହଂ ସିଂହକାର କୋଳେ ଉତ୍ତପ୍ତି ରାହୁ
 ରାହୁର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟଇ ବାରବାହୁ । ୨୩ ।
 ବାରବାହୁର ନନ୍ଦନ ଜମ୍ବୁ ଯେ ଦଇତ
 ଅମର ବିବାଦେ ତାକୁ ନାଶ କଲେ ପୁରୁଷୁତ୍ତୁ
 ଜମ୍ବୁ ଦଇତକଇଂ ସମରେ ଯହଂ ଛେଦି
 ତେଣୁ ସେ ଇନ୍ଦ୍ର ନାମ ଅଟଇ ଜମ୍ବୋଭେଦୀ । ୨୪ ।
 ଜମ୍ବୁ ଦଇତର ପୁଷ୍ଟ ଅଟଇ ଲୋହାସୁର
 ଚଣ୍ଡୀର ଯୁଦ୍ଧେ ସେହି ହୋଇଲା ଅପହାର । ୨୫ ।
 ଲୋହାସୁର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟଇ ଭ୍ରାସକର
 ଭ୍ରାସକର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟଇ ଅର୍କ ନାମେ ଅସୁର । ୨୬ ।
 ସବ୍ଦା ଆବୋର ଥାଇ ସେହି ଅର୍କ ନାମେ ଖାର୍ଥ
 କଣପୁରିନ୍ଦୁ ବିବାଦେ ତାକୁ ନାଶ କଲେ ଆଦିତ୍ୟ । ୨୭ ।
 ଅର୍କ ଦଇତ ନନ୍ଦନ ଯେ ଉଦପା ଅସୁର ବୋଲି
 ଉଦପାର ନନ୍ଦନ ଯେ ଦପାସୁର କହିଲି । ୨୮ ।
 ଦପାସୁରର ନନ୍ଦନ ଅଟଇ ମହାଦାସ
 ମହାଦାସର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅମ୍ବାସୁର ପ୍ରକାଶ । ୨୯ ।
 ଅମ୍ବାକୁ ମାତ୍ର ବସିଲେ ଯେ ହନୁମନ୍ତ
 ପୈହାର ନନ୍ଦନ ଯେ ଶ୍ରବଣୀ ଦଇତ । ୩୦ ।
 ଶ୍ରବଣାର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଶ୍ଵେଶ ଅସୁର
 ପୈହାକୁ ବଧ କଲେ ଯେ କାର୍ତ୍ତିକ ଷତଶିର । ୩୧ ।

୨୩୨ ଅପହାର = ପରୁଜିତ, ଷତ

ଅଶ୍ରେଷାସୁର ନନ୍ଦନ ଯେ କଞ୍ଚାସୁର ଦଇତ
 ହରିହର ବିବାଦେ ତାକୁ କର୍ଣ୍ଣ କଳ ହତ । ୩୩ ।
 କଳପାର ନନ୍ଦନ ଯେ କୁମେଳ ଅସୁର
 ମହା ପ୍ରତାପୀ ସେ ପୃଥିକ ମହାଘର । ୩୪ ।
 ବାଲୁତ କାନ୍ତୁ ସେ ସେବିଲ କରତାର
 ତୋଷେ ନିରଞ୍ଜନ ନାଥ ତାକୁ ଦେଇଥିଲେ ବର । ୩୫ ।
 ଦେବ ଦାନବେ ଯେ ନୋହିବଇ ମୁହଁଂ ବଧ
 ଅସୁ ହୋଉ ବୋଲିଣ ଯେ ବୋଇଲେ ବିକୁଧ । ୩୬ ।
 ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଛୁର ବୋଲି ନ କଲା ସେ ଭ୍ରତ
 ପ୍ରେଣେ ତାର ମୃତ୍ତୁ ବଞ୍ଚାଇଲେ ପ୍ରଜାପତି । ୩୭ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଣ୍ଟ ଥାଠ ସଇନ ନାହିଁ ତୁଲେ
 ବୁଝା ସୁର ଇନ୍ଦ୍ର ରୁଦ୍ର ଜିଣଇ ସେ ପ୍ରେକସରେ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ । ୩୮ ।
 ସେ କୁମେଳ ଦଇତ ଦିଅଇ ଆକାଶକୁ ଧାଉ
 କୁବେର ଭଣ୍ଟାର ଯେ ଆଶର ଜୁର କର । ୩୯ ।
 • ବିଦ୍ୟାଧରମାନଙ୍କ ସେ ହର ଆଣିଲାକ ବଳେ
 ଦେବେ ରହି ନୁଆରିନ୍ତି ଗଗନ ମଣ୍ଡଳେ । ୪୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର କୁବେର ବରୁଣ ପବନ
 ଯମ ଅଣ୍ଟି ନଇରତ ଯେ ଆଉର ଗ୍ରହଗଣ । ୪୧ ।
 ଯେମାନେ ସମସ୍ତେ ଯେ ସମର ଘୋର କଲେ
 ସେ କୁମେଳ ଦଇତକୁ ସମସ୍ତେ ହାରିଲେ । ୪୨ ।
 ବରଶାଖ ଶୁକଳ ଯେ ତୃତୀୟାର ଦିନ
 ଭୁଗୁବାର ଯେ ରୋହଣୀ ନନ୍ଦନ ବିଦ୍ୟମାନ । ୪୩ ।
 ତଇତିଳ ନାମେ କରଣ ଶୁଭ ନାମେ ଯୋଗ
 ରୋହଣୀ ଘରେ ସେ ଦିନ ବୃଷ୍ଟି ଚନ୍ଦ୍ର ଭୋଗ । ୪୪ ।
 ସେ ଦିନ ଇନ୍ଦ୍ରିଂକର ସୁନନ୍ଦ ବନ୍ଦାପନା
 ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ସେ ଯେ ଦେବ ମନ୍ଦବାନା । ୪୫ ।
 ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବ ସେ ଯେ ଯାତାର ବିଧାନ
 ଅନେକ ସମ୍ରବ୍ୟ ଯେ ବୃଦ୍ଧାର୍ଥକ ମାନ । ୪୬ ।

ନନ୍ଦନ ବନ ଯେ ଆକାଶ ଗଙ୍ଗା କୁଳେ
 ବସିଲେ ଆସ୍ତାନେ ସକଳ ଦିଗପାଳେ । ୪୭ ।
 ଚଉଷଠି କୋଟି ଯେ ବିଦ୍ୟାଧର ବିଦ୍ୟାଧର
 ମହା ସମ୍ବେଶ ଯେ ସଦ୍ବେ ଗୀତ ନୃତ୍ୟ କର । ୪୮ ।
 ସା, ରି, ଗ, ମ, ପ, ଧ, ନି, ସା ସପତ ସ୍ଵର ବାଣୀ
 ଭରତରଷ ନାୟିକା ସେ ଗାଇଲେ ଖଟଣା । ୪୯ ।
 ରମା ଉଦ୍‌ବଣୀ ଯେ ମେନକା ଚିତ୍ରଲେଖା
 ଚଞ୍ଚଳା ଚକିତା ଯେ ମଦନକା ମୋହନକା । ୫୦ ।
 ମଣି ମାଳଣ ଯେ ବସନ୍ତ ଅପକଷଣ
 କେଣୀ ମେଧା ସୁମେଧା ବିଭବୀ ଶାନ୍ତି ସୁନ୍ଦରୀ । ୫୧ ।
 ସୁଭଜୀ ସୁବାସୀ ବିଳାସୀ ସୁମତି
 ବିଳାସିମା ଶ୍ରିୟା କାଞ୍ଚି କାମାଶୀ ସରସ୍ଵତୀ । ୫୨ ।
 ଲକିତା ଶରଧା ସୁନାଙ୍କୀ ପରିଚନ୍ଦ୍ର ମାଳଣ
 ସରଳା ସଉଦାମିମା ସୁମାଳୀ କାମକଳା ରତ୍ନ । ୫୩ ।
 ଯୈହାଂକର ମୂଳେ ଚଉଷଠି ବିଳାସୁଣୀ
 ଚଉଷଠି ପରିବନ୍ଧେ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଖଟଣି । ୫୪ ।
 ଯମ କୁବେର ବରୁଣ ପବନ ନଇରୁତ
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୁମ୍ର୍ଯ୍ୟ ଆବର ଗ୍ରହଗଣ ଦଇବତ । ୫୫ ।
 ବିଶ୍ଵଦେବାୟେ ଯେ ବିହନ୍ତା ପୁରୁଣେ
 ସନକ ସନନ୍ଦାଦି ଭୂରୁ କଉଣିକେ । ୫୬ ।
 ଯୈମାନନ୍ତ ଦେନିଶ ସୁରବାଜ ମଘବା
 ବସିଲେ ଆସ୍ତାନେ ଶିଦଶ କୋଟି ଦେବା । ୫୭ ।
 ଦେନରୁଷି ରାଜରୁଷି ବ୍ରହ୍ମରୁଷିଙ୍କ ସହିତେ
 ବସନ୍ତ ଉଚ୍ଛବ ଯାତ୍ରା କରନ୍ତି ସମସ୍ତେ । ୫୮ ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ଶୁଣ ହୋ ଯୋଗେଶ୍ୱର
 ଯୈମନ୍ତ ସମୟେ ବାହିଲ ଯେ କୁମ୍ଭେକ ଅସୁର । ୫୯ ।
 ଅମରବଣ୍ଣ ପୁରେ ସେ ପଣଇ ଗଳଗାଜି
 ଶବଦେ ପରିବତ କି ପଡ଼ୁଅଛି ଭାଜି । ୬୦ ।

୫୭୧ ପୁରୁଣେ = ପୁରୁଷେ ।

ପ୍ରିଣ୍ଟିର ପୁରୁଷ ସହିତେ କୁମର କୁମାର
 ସମସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ଯେ ଯାତ୍ରାରଙ୍ଗ କରି । ୭୧ ।
 ପ୍ରତ୍ୟାବଳୀ ମାତ୍ର ରହିଛି ଅମର ରକ୍ଷା
 ସଙ୍ଗେ ଲକ୍ଷେକ ଗନ୍ଧ ଯେ ତାହାର ସାରିଷା । ୭୨ ।
 ସମସ୍ତ ସମ୍ପଦ ଦେନି ଦେବ ସୁନାଶୀର
 କରିଛି ଯାତ୍ରା ସେ ଯେ ଆକାଶ ଗଙ୍ଗା ଖର । ୭୩ ।
 ଦାନବେ ପଣନେ ସେ ଆଗେଣ ଓଗାଳି
 କାହିଁର ଦ୍ଵୁପିଷ୍ଠରେ ଭରସା ଘେତେ ଭଳି । ୭୪ ।
 ଧାଇଁଲେ ବିଦ୍ୟାଧରେ ଯେ ରେ ରେ କାର କରି
 ରାଗେଣ ନିଶାଚରେ ଯେ ପଣିଲେକ ପେଳି । ୭୫ ।
 ଅସୁର ଅପ୍ରମିତ ତେଜ ଦେଖିଣ ପ୍ରତ୍ୟାବଳୀ
 ଗଦାବର ବୁଲୁକଣ ପିଠଇ ମହାବଳୀ । ୭୬ ।
 ଦେଖିଣ ସାନନ୍ଦ ସେ ଯେ କୁମୃକ ଦଇତ ଅର
 ଦରଣ୍ଡି ଧଳା ସେ ଖୋଜି ଖୋଜି କରି । ୭୭ ।
 କେଣ ଧରି ବୁଲୁକ ସେ ସବୁନ୍ତି ଧିଅଇ ଫିଙ୍ଗ
 ଗଙ୍ଗାକୁଳେ ପଢିଲେ ସେ ଥାନ ପଂଚଥାରି । ୭୮ ।
 ଭିତରେ ଦାନବ ଯେ ପଣିଲୁ ଚେଳଗାଳି
 ଦ୍ଵାରପୁଞ୍ଜା ଜଗଣ୍ଠ ପକାଇଲା ସବା ଭାଙ୍ଗି । ୭୯ ।
 ମେତ ମଣ୍ଡୋପ ଦେଉଳ ଅକ୍ଷାଳୀ
 ସମସ୍ତ ଭଙ୍ଗଇ ସେ ଦୁର୍ଭାଗୀ ମହାବଳୀ । ୮୦ ।
 ପୁରେ ପୁରେ ଦାନବ ଲୋତଳ ଉପନେସି
 ନ ଦେଖି ଦାନବ ଯେ ଭ୍ରମଇ ଆହେଷି । ୮୧ ।
 ନାରଦ ପ୍ରବେଶ ଯାଇ ଉତ୍ତବ ନଗର
 ଦେଖିଣ ପୂଜା କଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେବ ସୁନାଶୀର । ୮୨ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ହୋ ତୁମେ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ କୁମର
 କିଷ ସମ୍ପାଦେ ଆସିଛ କହ ତୁମେ ମୋହାର ଆଗର । ୮୩ ।

୭୭। ଦଇତଥର = ଦଇତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

୭୩। ଦମ୍ପାଦେ = ସମ୍ବାଦେ ।

ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣ ସୁରପନ
 ଅମରବତୀ ନାଶ କଲ ତୋର ଅଶୋଷାର ନାତି । ୭୩ ।
 ପ୍ରତ୍ୟାବଳୀକ ସେ ଦିଲା ବଳେ ଫଙ୍ଗି
 ବାରସ୍ଵତୀ ପୁର ତୋର ପକାଇଲା ଭଙ୍ଗି । ୭୪ ।
 ଶୁଣିଣ ଥମ୍ଭୀଭୂତ ଦେବ ମନ୍ଦବାନେ
 ଯାତ୍ରା ମୁରାଟ ଭଙ୍ଗି ଲା ନାରଦଂକ ବଚନେ । ୭୫ ।
 ଦେବତାମାନେ ଯେ ବୋଇଲେ ବାସବଂକୁ
 ଆମେ ଯାଉଅଛୁଂ ହୋ ଯେ ଯାହା ଭୁବନକୁ । ୭୬ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ତୁମେ ପ୍ରେମନ୍ତ ନ କହ
 ମାରିବା ଦାନବ ଯେ ଫେତିବା ସନ୍ଦେହ । ୭୭ ।
 ଚିତ୍ତସେନ ବୃଦ୍ଧଗ୍ରବା ଅଂଗାରପନ୍ଧଙ୍କ
 ଜପୁସେନ ଅଜପୁସେନ ତୁଳାକର୍ଣ୍ଣ ବିରଙ୍ଗ । ୭୮ ।
 ପ୍ରେହାଂକର ତୁଲେ ଯେ ଗନ୍ଧା ନବଳକ୍ଷ
 ତାହାନ୍ତ ରାଇ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲା ସହସ୍ରାଷ୍ଟ । ୭୯ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଣ୍ଟ ବହୁତ ସରନ ସାଜ
 ଦେବରାଜା ବଚନେ ହୋଇଲେ ସବେ ସଜ । ୮୦ ।
 ଆପଣେ ସୁରନାଥ ଅରବନ୍ତୁତ ଗଜ ମଣ୍ଡ
 ଉପରେ ଥୋଇଲେ ନେଇ ଛେଲ ଚନ୍ଦ ଭୂଷଣୀ । ୮୧ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣମୟେ ରସାଣ ରହମୟେ ନିର୍ମୂତ
 ଭିତରେ ଖଞ୍ଜଣି ଅଣି ହଜାରକ ବଜର । ୮୨ ।
 ନେହାର ଜାଳ ଯେ ଉପରେଣ କାତ
 ତହିଂକ ଆବୋରଣ କଣ୍ଠେକ ଶକ୍ଷ ବରତି । ୮୩ ।
 ଭିତରେ ସେହା ଯେ ବାହାରେ ଦିବ୍ୟରଙ୍ଗ
 ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗ ଶରୀରରେ ଯେ ମଣ୍ଡିଲ ମହାନାଗ । ୮୪ ।
 ଦଣ୍ଡ ଘାୟୁତ ଯେ ଘାୟର ମାଳକଣ୍ଠ
 ବଳ୍ୟା ଶିଂକୁଳରେ ଖଞ୍ଜିତ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଦଣ୍ଡ । ୮୫ ।

୮୪; ତହିଂକ ଆବୋରଣ କଣ୍ଠେକ ଶକ୍ଷ କାତ

ବତିଶ ଆୟୁଧ କଷ୍ଟୁଅଛୁ ମହା ଶାତ । (ଘ, ଛ)

୮୩, ବଜର = ବଜୁ = ସ୍ତର ॥

ଉପରେଣ ଶୋଘ୍ର ଶୁକଳ ପାଠ ଅଛି ଖଞ୍ଜି
 ନିଦୋଡ଼ ଖଞ୍ଜା କରି ପଶାଉଳ ବାନ୍ଧ । ୮୭ ।
 କୁମୟଳ ମଣ୍ଡଣି ଯେ ବିବିଧ ରହୁ ଖଞ୍ଜି
 ମୁକୁତାର ତୁଲେ ଯେ ସ୍ତର ମାଳା ପୁଞ୍ଜି ପୁଞ୍ଜି । ୮୮ ।
 ସେହାର ଉପରେ ଯେ ମାଣିକ୍ୟ କେଣ୍ଟା କେଣ୍ଟା
 ଚଉକତି ଲମ୍ବ ମୁକୁତା ପେଣ୍ଟା ପେଣ୍ଟା । ୮୯ ।
 ତହିଁର ପାଖରେ ଯେ ବିବିଧ ରହୁ ଖଞ୍ଜଣୀ
 ପ୍ରସର ତେଜେ ଯେହେ ଗଞ୍ଜିଲୁ ଦିନମଣି । ୯୦ ।
 ବାଗଲାଟ ଘୋର ଯେ ମସ୍ତକେ ଅଛି ଶୋନ୍ଧ
 ଅଭେଦ ବଜ୍ରସେହା ହୃଦେ ଅଛି ଲାଇ । ୯୧ ।
 କିରାଟୀ ମୁକୁଟ ଶିରେ ପାରିଜ ତକ ମାଳ
 କରେ ବଜ୍ର ଶକତି ଶୋଭିତ ଆଖଣ୍ଡଳ । ୯୨ ।
 ହାଥୀର ଉପରେ ଯେ ବତିଶ ଆୟୁଧ ରଖନ୍ତି
 କୋନ୍ତ ଖଡ଼ଗ ଲାଂକିଆ ପିଶ୍ତୁଳ ଶକତି । ୯୩ ।
 ସାଙ୍ଗୁ ସାବେଳି ଶକତି ବଜ୍ରୟାଠି
 ଶଷଣମୁନା ଅସିମୁନା କୋଦାଳ ମାଳ ଅଧାଟି । ୯୪ ।
 ଛେଲ ଚନ୍ଦ ଗଦା ଯେ ଭୁଷଣୀ ମୁଳୀ
 ଯୈ ବିଧ ବତିଶ ଆୟୁଧ କର୍ତ୍ତ୍ର ମହାବଳୀ । ୯୫ ।
 ଯୈସନେକ ସରୁପେ ବିଜଯୈ ସୁରସାଇଂ
 ରେ ରେ ଦାନବ ବୋଲି ଉଗାଳିଲେ ଯ ଇଂ । ୯୬ ।
 ବାସବର ସଜ ଦେଖି ବିଦ୍ୟାଧରମାନେ
 ସମସ୍ତେ ଧାଇଂଣ ଯେ ପିଟିଲେ କୋପ ମନେ । ୯୭ ।

୯୬ ଉପରେ ଶୋହେ ମାଣିକ୍ୟ ମଣି କର କେରା

ଚଉକତିରେ ଲମ୍ବ ଅଷ୍ଟ ରହୁ ଧର । (ଟ, ଛ)

୯୧ ବାଗଲାଟ ଘୋରେ ଯେ ଅଭେଦ ବଜ୍ର ରହୁ । (ଣ)

୯୩ ହାଥୀର ଉପରେ ବତିଶ ଆୟୁଧ ଖଞ୍ଜି ।

କୋନ୍ତ ଖଡ଼ଗ ଲାଂକିଆ ଧନୁଶର ସାର୍କ । (ଟ, ଣ)

ଶହସ୍ର ପଡ଼ନେ ଅସୁରେ ନ କରନ୍ତି ଭୟେ
 ସେ ତାହା ମଣନ୍ତି ଯେ ପିତିକା ଜଳ ପ୍ରାୟେ । ୯୮ ।
 ଆପଣେ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ଯେ ଅନେକ ସମର କଲା
 ଦେବ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ତାର ଶରୀରେ ଚାର ଗଲା । ୯୯ ।
 ବଜ୍ର ଶକ୍ତି ବୁଲାଇ ବାସବ କୋପେ ପିଟି
 ଦେଖିଣ ଦାନବ ଯେ ପାତିଲା ମଥାଗୋଟି । ୧୦୦ ।
 କନ୍ଦର ଚାର ହୋପ୍ତେ ଯେବଣ ବଜ୍ର ପଢି
 ଦଇତ ମୁଣ୍ଡେ ପଢି ସେ ଗଲାକ ଉପୁଞ୍ଜ । ୧୦୧ ।
 ଶକ୍ତି ଗୁଡ଼ିଣ ସେ ହୋଇଲା ଦ୍ୱାନବାୟ୍ୟ
 କୋପେଣ କମର ସେ ଦୁଷ୍ଟ ଯେ ଦନୁଜ । ୧୦୨ ।
 କୋପେଣ ଦାନବ ଯେ ରେ ରେ କାର କରି
 ଧାଇଂଣ ପିଟଇ ଯେ ମୁଦୁଗର କରେ ଧରି । ୧୦୩ ।
 ମୁଦୁଗର ପଡ଼ନେ ଦେବ ମଘବାନ
 ଅଇରାବୃତ ଦୁଆଇଲେ ସେ ପାକଣାସନ । ୧୦୪ ।
 ଦିଗପାଳେ ପଳାଇଲେ ଯାହା ଭୂବନକୁ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ପଳାଇଲେ ନନ୍ଦନ ବନକୁ । ୧୦୫ ।
 ବିଦ୍ୟାଧରମାନନ୍ତ ସେ ମାରିଲା ଥୋକାପ୍ତେ
 ଦିନକର ନାଥ ମେରୁ ଉତ୍ତାତ୍ତତ୍ତଵ ରହେ । ୧୦୬ ।
 ଅନେକ ସେ ଜୁର କଲା ଦେବ ଭଣ୍ଟାରମାନ
 ଆପଣା ଭୂବନକୁ ବାହୁଡ଼ଇ ଅସୁର ଅଗ୍ୟାନ । ୧୦୭ ।
 ଅମର ସମ୍ବଦ ନାଶି ବାହୁଡ଼ଇ ଅସୁର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଯାଇ ଆପଣାର ପୁର । ୧୦୮ ।
 ଅରୁଣ ପ୍ରକାଶେ ଯେ ଉଦୟେ ଦିନକର
 ପୁଣି ସଜ ହୋଇଲା କୁମକ ଅସୁର । ୧୦୯ ।
 କରେଣ ଗଢା ଯେ ମୁଦୁଗର ଦେନି
 ଧାମର ମହାବାର କମର ଭୂବନ ତିନି । ୧୧୦ ।
 ମହାମହିଳା ବାର ସେ ଆସଇ ଖର କରି
 ବାସୁକି ଫେରୁରେ ରକତ ଧାର ଗଲି । ୧୧୧ ।

୧୧୧ ଫେରୁ = ଫଣା ।

ଉତ୍ତକଣ୍ଠିତ ରୋମ ସେ ପରହର ନିଶ
 କାଳାନଳ ନୟନ ଖରତର ନିଶ୍ଚାସ । ୧୧୬ ।
 ସିଂଘନାଦ କରି ଧାମଇ ଅତି ରୋଷେ
 ଅଳକା ପୁରେ ଯାଇ ହୋଇଲୁ ପରବେଶେ । ୧୧୭ ।
 ନବ ସାଗର ସେ ଯଷର ସଇନି
 ବରୁଣ ପୁରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଦେବଭଣ୍ଡାରମାନ ଘେନି । ୧୧୮ ।
 ଅମର ଭର୍ତ୍ତା ଦେଖି ସେ ଅଳକାର ପତି
 କାତିଲା ସମ୍ପଦ ସେ ହୋଇଲୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ । ୧୧୯ ।
 କୁମେଳ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ସେହୁ ପୁରୁ
 ରଷାପାଳ ଲୋକଙ୍କ ମାଇଲାକ ଧରି । ୧୨୦ ।
 ପୁରେ ପୁରେ ପଣ୍ଡି ସେ ନ ପାଇଲା କିଛି
 ବିରୁରଇ ଦାନବ ସେ କାହିଁ ଲୁଚିଅଛି । ୧୨୧ ।
 ପୁରୁଷାକ ତାଂକର ସେ ପକାଇଲୁ ଭଞ୍ଜି
 ନ ପାଇଣ ଦାନବ ବାହୁଡ଼ଇ ଅତି ବେଗି । ୧୨୨ ।
 ପୁଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଆପଣାର ପୁର
 ସମସ୍ତ କଥା କହଇ ମାତାର ଆଗର । ୧୨୩ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଜିଣିଲି ସେ ହାରିଲା ରହାକର
 ପବନ ଦୁଃ୍ଖଲା ସେ ଲୁଚିଲା କୁବେର । ୧୨୪ ।
 କାଳ ପ୍ରଭାତେ ଯିବି ମୁହିଁ ସଞ୍ଜୀବିନୀ
 କାଳ ବିକାଳ ଚିତ୍ତରୁପତ ଯମକୁ ଆସିବଳି ଘେନି । ୧୨୫ ।
 ବାନ୍ଧ ପକାଇଥିବି ସେ ନବରର ମହି
 ଅମର ପଦ ଲିପ୍ବିତବି ପୋଛିବି ଯମରାଜା ପାଞ୍ଜି । ୧୨୬ ।

୧୧୩, “ଅଳକା ପୁରେ ଯାଇ ହୋଇଲୁ ପରବେଶ” ପରେ (୦) ପୋଥରେ—

ଶୁଣି କୁବେର ମନରେ ପାଇ ମହାତ୍ରାସ
 ସଇନିଙ୍କୁ ବୋଲେ ପଳାଇ ଯିବା ଆମେ ଆସ ।
 ନବ ସାଗର ସେ ଦକ୍ଷ ରାଜାର ସଇନି
 ବରୁଣ ପୁରେ ପଳାନ୍ତି ଭଣ୍ଡାରକୁ ଘେନି ।
 କୁମ୍ବକ ଅସୁରର ରୂପ ବଣ୍ଣନା, ଅଧୁକା ‘ଟ’ ପୋଥରେ ଅଛି ।

ଯେସନେକ ବିଗୁରନ୍ତେ ଅରୁଣ ପରକାଶ
 ଉଦୟୁତିର ଭେଦ ସ୍ଵାମୀ ବିଜେ କମଳ ବିଳାସ । ୧୨୩ ।
 ବଦୟନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁରାପ୍ତେ
 ଭାମସେନେ ହକାର ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ଧର୍ମର ତନପ୍ତେ । ୧୨୪ ।
 ବାବୁ ଦିବସା ପିତୃ ଶ୍ରାନ୍ତ ରେ ହୋଇବ ପରିଦିନ
 ବନସ୍ତ୍ରର ଗଣ୍ଠା ଗୋଟିପ୍ତେ ମାରି ଆଣ ରେ ଭାମସେନ । ୧୨୫ ।
 ସ୍ଵାମୀଂକର ଆଗ୍ୟାଂ ଯେ ଶିରେଣ ନିବେଶି
 ଚଳଇ ମାରୁତି ଗହନ ବନେ ପଣି । ୧୨୬ ।
 ନିର୍ଝର ଝର ଅଟଙ୍ଗ ଗିରି କନ୍ଦର ଲତା
 ଲୋଡ଼ଇ ଗଣ୍ଠାଙ୍ଗବ ସେ ପାଣ୍ଟବ ବଳବନ୍ତା । ୧୨୭ ।
 ଯେୟୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ କୁମେକ ଦନୁଜ
 ରଜମା ପ୍ରଭାତେ ପୁଣ ହୋଇଲା ବେଗେ ସଜ । ୧୨୮ ।
 ବେନି କରେ ଧଇଲା ଗଦା ମୃଦୁଗର
 ପ୍ରବେଶ ଯୋଇଲା ଯାଇଂ ସଞ୍ଜୀବମା ପୁର । ୧୨୯ ।
 ଚିନ୍ତଗୁପତେ କହିଲେ ଯମର ଅଗ୍ରତେ
 ତୋହୋର ଉପରେ ବାହିଲା କୁମେକ ଦଇତେ । ୧୩୦ ।
 ବାସବର ଅରିଷ୍ଟ ଯେ ଯାଇଅଛ ଦେଖି
 ଯମହିଂ ଦୁଷ୍ଟଲା ତେଣୁ ସମର ଉପେଣି । ୧୩୧ ।
 ପଞ୍ଚାଉନ ମଭୁତ ଯେ ନାଶକର ବଳ
 ପଳାଇଣ ପଣିଲେ ସେ ସମସ୍ତେ ସିନ୍ଧୁଜଳ । ୧୩୨ ।
 ଥୋକାପ୍ତେ ଗୋଡ଼ାଇଣ ସେ ମାଇଲକ ଧରି
 ପଳାବନ୍ତ ସେମାନେ ପ୍ରାଣକୁ ଭପ୍ତେ କରି । ୧୩୩ ।
 କିଣ୍ଠିତିଂ ନ ପାଇଣ ତହିଂ କୁମେକ ଅସୁର
 ଭାଙ୍ଗଣ ଜୂର କଳା ସେ ସଞ୍ଜୀବମା ପୁର । ୧୩୪ ।
 ମେତ ମଣ୍ଡୋପ ଜଗଣ ଅଙ୍କଳୀ ଆଦି କରି
 ଆସ୍ତାନ ନବର ସହିତେ ଦିଲାକ ସେ ପୋଡ଼ି । ୧୩୫ ।
 ସତ୍ୟ ସେତପ୍ତା ବେନି ଯୁଗର ମଧ୍ୟ
 ଦେବତା ମାନନ୍ତ ସେ ସାଧ କଳା ଯୁଦ୍ଧେ । ୧୩୬ ।

ରଷ୍ଟି ବିପ୍ର ଉପୋଧନେ ସେ ନ ରହନ୍ତି କେବୁ
 ଯେକା ଦିବସକେ ଭ୍ରମି ପାରଇ ସପ୍ତଶପା ମନ୍ତ୍ର । ୧୩୭ ।
 ନିରଞ୍ଜନଙ୍କର ବରେ ସେ ଦାନବ ଅଷ୍ଟୟେ
 ନାରପୁଣଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ନାହିଁ ତାର ଭଷ୍ଟେ । ୧୩୮ ।
 ଆକାଶ ଗୁଡ଼ିଣ ଯେ ପଳାଇଲେ ବୃଦ୍ଧାଅକେ
 ଶୀର ସମୋଦ୍ରେ ଯେ ପଣିଲେ ଦେବଲୋକେ । ୧୩୯ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତା କହିଲେ ସେ ପିତାମହର ଆଗେ
 କୁନ୍ତକର ଭଷ୍ଟେ ମୁଁ ରହି ନ ପାରଇ ସୁର୍ଗେ । ୧୪୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ବଚନେ ସେ ବୋଲନ୍ତି ବେଦପତି
 ବହୁତ କଟାଳ ସେ କଲାନି ଆୟନ୍ତି । ୧୪୧ ।
 ନିରଞ୍ଜନ ବରେ ସେହି ଦ୍ଵାପିଷ୍ଠ ଅସୁର
 ଦେବତାଙ୍କ ଶରେ ସେ ନୋହଇ ଅପହାର । ୧୪୨ ।
 ଦେବତାଙ୍କ କଷ୍ଟ ଦେଖି ଅବନୀ କଳ'କ ଗୁହ୍ନାରି
 କଷ୍ଟନାଥେ ଜନମ ହୋଇଲେ ମାନବ ଦେହ ଧରି । ୧୪୩ ।
 ପୋମବଣେ ଜାତ ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚୁ ଭ୍ରାଥେ
 ସେ ଜାତ ହୋଇଅଛନ୍ତି ଅସୁର ବଧ ଅର୍ଥେ । ୧୪୪ ।
 ତୁମେ ସମସ୍ତେହେଁ ଯେବେ ହୋଇଥାଅ ଥିର
 ପରିଦିନ ତେବେଦଣ୍ଟ ମଧ୍ୟ ମରି ବ ଅସୁର । ୧୪୫ ।
 ସୁର୍ଗେ ଦେବତାନ୍ତ ଯେ ନ ପାଇଣ ଲୋକ
 କପିଲାସ କନ୍ଦରକୁ ସେ ଦାନବ ଦିଲା ଧାଉ । ୧୪୬ ।

୧୪୬। ଦେବତାଙ୍କ ସମରେ ସେ ନୋହଇ ଅପହାର । [ଛ, ଖ, ଠ, ଟ]

୧୪୭। “ପରିଦିନ ତେବେଦଣ୍ଟ ମଧ୍ୟ ମରି ବ ଅସୁର” ପରେ ‘ଝ’ ପୋଥରେ—
 କପିଲାସ କନ୍ଦର ନେବ ସେ ଓପାତି
 ଶ୍ରମ ମାରିବ ତାକୁ ଗଦାବର ଧର ।
 ଯୈତେକ ବିଶୂର କରନ୍ତେଣ ଦେବଗଣ
 ଦାନବ ମହାବାର ଗମଇ ବିଜମେଣ ।
 ଗଦାବର ବୁଲୁଇ ସେ ଧାମଇଁ ଥର ବେଗେ
 କପିଲ'ସ କନ୍ଦରେ ମିଳିଲ ସେହି ଲାଗେ ।

ଗଦାବର ବୁଲାଇ ସେ ଧାମଙ୍କ ଅତି ବଳେ
 ଭିତରେ ପଣନ୍ତେ ଓଗାଳିଲେ ଦ୍ୱାରପାଲେ । ୧୪୭ ।
 ଶ୍ରମେକ ମଣିରଦ୍ଵୀ ଚଣ୍ଡ ଯେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
 ଜୟନ୍ତକ ଅଜୟନ୍ତକ ମହାକାଳଦଣ୍ଡ । ୧୪୮ ।
 ଟିଣାପୁକ ବିନାପୁକ ହିଞ୍ଚମେକ ଗଣପତି
 ନନ୍ଦୀ ମହାକାଳ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ଵର ମହାଇନ୍ଦ୍ରୀ । ୧୪୯ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର କୋଟି ଯେ ଶିବଗଣମାନେ
 ଦାନବ ପଣନ୍ତେ ଦେଖି ଧାମନ୍ତ୍ର କୋପମନେ । ୧୫୦ ।
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ଯେ କୋନ୍ତ ଖଣ୍ଡଗ ଯାଠି
 ପରିଘ ଅସିବର ଗୁରୁଜମାନ ପିଟି । ୧୫୧ ।
 ଛେଲ ଭାଲ ଲାଂକିଆ ଯେ ଶକତି ଶୂଳ ସାବେଳି
 ଅମୋହ ପରିଘ ଯେ ଆବର ବଜ୍ର ମୁଷଳୀ । ୧୫୨ ।
 ଅଜଙ୍ଗ ପିନାଳି ଯେ ଅଷ୍ଟପ୍ରେ ଶୋଣ ଧରି
 ଧାମନ୍ତ୍ର ଶିବଗଣେ ଯେ ମହାନାଦ କରି । ୧୫୩ ।
 ଦେଖିଲେ ଦୁଆର ଆବୋର ରହିଛି ଦଇତ
 ହେମବନ୍ତ ପବ୍ଲ ଜାଣି ଦିଶାଇ ତାହାର ଗାତ୍ର । ୧୫୪ ।
 ସେ ଶିବଗଣମାନେ ଯେ ସମରେ ଅଜପ୍ରେ
 ଦେବତାନ୍ତ ଜଣିଲୁ ସେ ଅସୁର ନିର୍ଭୟେ । ୧୫୫ ।
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ଯେ ଶକତି କୋନ୍ତ ଯାଠି
 ରେ ରେ କାର ଶବଦେ ସବେ ଗୋଡାଇଣ ପିଟି । ୧୫୬ ।
 ଅକାଟ ଅପୁଟ ଯେ ଅସୁର ଶରୀର ଗୋଟି
 ପଦିଶ ଶହସ୍ରମାନ ଯେ ଆସନ୍ତ ଲେଉଟି । ୧୫୭ ।
 କୋପେଣ ଦାନବ ଯେ ଗୁଡ଼ଇ ଫୁଲ ଦରତି
 ଯେସନେକେ ଆକାଶୁଂ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପଡ଼େ ଝଣ୍ଡ । ୧୫୮ ।
 ଶହସ୍ର ବିହୁନେ ଯେ ଶିବଗଣମାନେ ଭାଜି
 ଗଦାବର ବୁଲାଇ ଦାନବ ପିଟଇ ଗଳଗାଜି । ୧୫୯ ।
 ଅସୁର ଗୋଡାବନ୍ତେ ଭାଙ୍ଗିଲେ ଶିବଗଣେ
 ଗୋଡାଇ ପହଜ କଲ ସେ ପାଞ୍ଚ ସାତ ଯୋଜନେ । ୧୬୦ ।

୩୦୧ ଗୋଡାଇ ପଥ୍ରେ କଲ ପାଞ୍ଚଶତ ଯୋଜନେ । [ଟ, ଇ]

ମହାଗୋଳ ଶବଦ ଶୁଣିଣ ଦେବ ହର
 ଭିତରୁ ବାହାର ହୋଇଲେ ପିନାଙ୍କା ଶୂଳଧର । ୧୭୧ ।
 କୋଟିଯେ ସହସ୍ର ବଳ ଶ୍ରାକରେ ପିନାଙ୍କ ନାମେ ଧନୁ
 ଅଷ୍ଟଯେ ମୋଣ ଶର କଣେ ଶୋଭିତ ପଞ୍ଚମନ୍ତ୍ର । ୧୭୨ ।
 ହୃଦେଶ ବାସୁକ ଯେ ପନ୍ଧଗ କଣ୍ଠେ ହାର
 ସୋମ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହନ ଯେ ନୟନ ପ୍ରଖର । ୧୭୩ ।
 ହୃଦୁ ଅବତାର ସ୍ଵାମୀ କଣ୍ଠେଣ କାଳକୁଟ
 ନାଗମାନେ ଶୋଭିତ ପିଙ୍ଗଳ ପଞ୍ଚୁଜଟ । ୧୭୪ ।
 ଶିବଗଣନ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ ସେ ଅସୁର ବେଗେ ଯାଇଂ
 ଶିଶୁରଙ୍କ ଛୁମୁରେ ପ୍ରବେଶ ଗଦାବର ବୁଲଇ । ୧୭୫ ।
 ଅସୁର ବୋଇଲୁ ତୁ ଶୁଣ ଦେବ ହର
 ମୋହୋର ଅଜାକୁ ବଧିଲା ତୋ ପୁଅ କାତ୍ରିକେଶୁର । ୧୭୬ ।
 ଶିଶୁରେ ବୋଇଲେ ସେ ଉତ୍ତର ବର ପାଇ
 ଅଳପେ ନାଶଗଲୁ ସେ ଦେବେ ଦୁନ୍ତୀ ହୋଇ । ୧୭୭ ।
 ଦାନେବ ବୋଇଲୁ ତୁ ସବୁକୁହିଂ ଦେଉ ବର
 ମୋତେ ବର ନ ଦେଉ ତୁ କେଉଣ ବିଗୁର । ୧୭୮ ।
 ଅସୁର ବଚନ ଶୁଣି ହସିଲେ ବିଶ୍ଵନାଥ
 ଅଭଗତେ ବର କି ସେ ହୃଅଇ ପରାପତ । ୧୭୯ ।
 ଦାନବ ବୋଇଲୁ ତୁ ନ ଦିଲେ ଭଲେ ବର
 ତୋତେ ମାରି ଦେନ୍ତିବ ଯେ କପିଳାସ କନର । ୧୮୦ ।
 ଯେତେ ବୋଲି ସେ ଦାନବ ବାର ବେଗେ ଧାଇଂ
 ସଦାଶିବ ଛୁମୁରେ ଯେ ଗଦାବର ବୁଲଇ । ୧୮୧ ।
 ଅନ୍ଧକ ହିପୁର ଯେହୁ ବଧ କଲା ଯେକା
 ଦାନବ ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ମନେ କଲା ଶଙ୍କା । ୧୮୨ ।
 ଅନେକ ଶହସ୍ର ସ୍ଵାମୀ ପେଣିଲେ ଦେବ ହର
 ଅସୁର ଦେହେ ତା ପଞ୍ଚ ହୋଇଗଲୁ ଚାର । ୧୮୩ ।
 ରେ ରେ କାର ଶବଦେ ଅସୁର ବାର ଉଠି
 ଶିଶୁରଙ୍କ ଉପରେ ନେଇଣ ଗଦାବର ପିଟି । ୧୮୪ ।

ଗଦା ପଡ଼ନ୍ତେ ଦେବ ପାତଳେ ଶୂଳଦଣ୍ଡ
 ପତିଶ ବଜୁରୁଳ ହୋଇଲୁ ବେନିଶଣ୍ଡ । ୧୭୫ ।
 ଦେବ ଦାନବେ ସେ ସମରେ ଅଜୟେ
 ଦାନବର ଗଦାକୁ ଦେବ କଲେ ମହାଭୟେ । ୧୭୬ ।
 ସମରେ ଦୁଷ୍ଟ ସେ ଆତେ ହୋଇଗଲେ ଦେବସ୍ଵାମୀ
 କୁମ୍ଭେକ ବିରୁରଇ ଯେ କପିଳାସ ପୁର ନେମି । ୧୭୭ ।
 ଯୈତେକ ବିରୁର ସେ କଲ୍ପାଥୟୁର ଶିଷ୍ଟ
 କପିଳାସ କନ୍ଦରକୁ ସେ ଧଇଲୁ ଆନ୍ଦେଷି । ୧୭୮ ।
 ମାଥେ ବସାଇଣ ଆସଇ ଲେଉଠି
 ଗୋଡ଼ାଇ ଶିଶୁରେ ଶୂଳ ପଛେଣ ନେଇ ପିଟି । ୧୭୯ ।
 ପାଞ୍ଚବେଳ ପରିଯନ୍ତେ ପିଟିଲେ ଦେବ ହର
 ନ ଜାଣି ଦାନବ ଯେ ପଳାଇ ଖରତର । ୧୮୦ ।
 ଥୋକାଯୈକ ଦୂର ଯାଇଁ ଗୁହିଙ୍କା ଲେଉଠି
 ଦେଖଇ ଶିଶୁର ଯେ ପଛକତ ପିଟି । ୧୮୧ ।
 ମଥାରୁ ପବ୍ଲ ଯେ ଧଇଲା ବାମ କରେ
 ଡାହାଣ କରେ ଗଦା ଧରି ଲେଉଠିଲୁ କୋପଭରେ । ୧୮୨ ।
 ଅସୁର ଲେଉଠିନ୍ତେ ପଳାଇଲେ ଦେବ ଧାତି
 ଗୋଡ଼ାବର ଦାନବ ସେ ମହାକୋପ ମୁଣ୍ଡି । ୧୮୩ ।
 ରେ ରେ କାର ଶବଦେ ଧାମଇଁ ଦଇତ ଘରେ
 ନ ରହନ୍ତି ଶିଶୁରେ ପଳାବନ୍ତି ଅତି ବେଗେ । ୧୮୪ ।
 ଯୈମନ୍ତର ସମୟେ ଯେ ପବନ ନନ୍ଦନ
 ମୃଗୟା ବିନୋଦେ ସେ ଭ୍ରମଇ ଘୋର ବନ । ୧୮୫ ।
 ବନସ୍ତ୍ରର ଭିତରେ କରଞ୍ଜକ ନାମେ ଗିରି
 ସେ ପବ୍ଲ ଉପରକୁ ଉଠେ ମାରୁଛି ମହାବଳୀ । ୧୮୬ ।
 କୁରଞ୍ଜା ନାମେଣ ଯେ ବହର ନଦୀଗୋଟି
 ଶିଶାନ୍ୟ ଭାବରେ ସେ ସାହେରେ ଯାଇଁ ଘୁଷି । ୧୮୭ ।

୧୮୨୨ ସେ ପବ୍ଲ ଉପରକୁ ଉଠେ ମାରୁଛି ଗଣ୍ଡାଙ୍କବ ମାର । [୯, ୦]

୧୮୨୨ ସାହେରେ = ସମ୍ମଦ୍ରରେ ।

କରଞ୍ଜ ବନସ୍ତ୍ରକୁ ସେ ପବ୍ଲତ ଶିଶାନ୍ୟ କୋଣେ
 ତହିଁଙ୍କ ହର ଉଦ୍‌ଧାନ ବନ ବିଶାଶତେ ଯୋଜନେ । ୧୮୮ ।
 ସେ ପବ୍ଲତ ଉପରେ ଭ୍ରମସେନ ଉଠଇ ବେଗି
 ମୃଗ ଶଅମ୍ବର ଯେ ବରେହା ଗଣ୍ୟାଜୀବ ଜଣି । ୧୮୯ ।
 ଭାଲଇ ମାରୁତି ଯେ ମୁଁ କରିବଇଁ ଆଜ କିସ
 କିଛିହିଁ ନ ଭେଟି ମନରେ ବିରସ । ୧୯୦ ।
 ଯୈମନ୍ତ ସମୟେ ଦେବଦେବ ଯେ ଧୂର୍ଜଟି
 ବିଶାଶତ ଯୋଜନ ସେ ପଳାଇଲେନି ଫୁଟି । ୧୯୧ ।
 କଟାଳ ଗୋଡାଇଣ ଅଛି ଦାନବ ବାର ଯୋଧୀ
 ଯେସନେକେ ବନରେ ଖେଦଇ ପାରିଥୁ । ୧୯୨ ।
 ଆରତ ହୋଇଣ ସେ ଦେବ ପଞ୍ଚମୁଖ
 ଆହୋ ପାବନି ତୁ ଶରଣ ମୋତେ ରଖ । ୧୯୩ ।
 ଶିଶୁରଙ୍ଗକ ତହିଁ ଯେ କଷ୍ଟୋର ବରନ ଶୁଣି
 ପବ୍ଲତୁ ଡେଇଁ ପଢିଲେ ସେ କାଳଦଣ୍ଡ ପାଣି । ୧୯୪ ।
 ଭ୍ରମସେନ ବୋଇଲୁ ହୋ ରହ ରହ ଦାନବ
 ତୋହୋରେ ଶିଶୁରେ କିମ୍ବା ଯୈତେକ ଅଭାବ । ୧୯୫ ।
 ଭ୍ରମସେନ ବରନ ଯେ ଶୁଭିଲ ଦାନବ କର୍ଣ୍ଣକୁ
 କିଞ୍ଚିତ ପ୍ରାୟେକ ମଣିଲ ସେ ଭ୍ରମସେନକୁ । ୧୯୬ ।
 ଡାହାଣ କରେ ଗଦା ପବ୍ଲତ ବାମହାଥେ
 ଯେସନେକ କୁଦ୍ର ଟେଲା ଧରନ୍ତି ବାକୁଟେ । ୧୯୭ ।
 ପବ୍ଲତ ଉପରକୁ ସେ ଉଠନ୍ତେ ଅଛି ବେଗେ
 ଧାଇଁଣ ମାରୁତି ଯେ ଓରାଳିଲ ଆଗେ । ୧୯୮ ।
 ଭ୍ରମସେନ ମୁଣ୍ଡି ଦେଖି ସେ ଅସୁର ବେଗେ ରହି
 ଖଗେଶ୍ୱର ଦ୍ରୁଣନେ ଯେହେଲ ଦୁଷ୍ଟ୍ୟାନ୍ତି ଅଛି । ୧୯୯ ।
 ଅସୁର ବୋଇଲୁ ରେ ମାନବ ମାତ୍ର ହୋଇ
 ଯୈତେ ବଜ ଦର୍ପ ବହୁଅଛୁ କିସ ପାଇଁ । ୨୦୦ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର କନ୍ଦ୍ର ଯାହାକୁ ସାଂଗ୍ରାମେ ନୁହନ୍ତି ସର
 ତୁ ମାନବ ମାସକ ରେ ରଖୁ ମୋହୋର ବଙ୍ଗର । ୨୦୧ ।

ଭ୍ରାମସେନ ବୋଇଲା ଅଗ୍ରାନ ମନ ବାଇ
 ଶରଣ ବୋଇଲେ ରେ ଉପେଣ୍ଠି ତ ନୁଆରଇ । ୨୦୬ ।
 ଭ୍ରାମସେନ ବଚନେ ଯେ ହସିଲା ଅସୁର
 ଆଜର ଦିବସ ଯେ ସୁଫଳ ମୋହୋର । ୨୦୩ ।
 ଯତନେ ଯାହା ଲୋଡ଼ଇ ସେ ଆପଣେ ପରାପର
 ନରବଳ ଭୋଜନ ମୋତେ ଦିଲାକ ବିଧାତ । ୨୦୪ ।
 ପୈତେ ବୋଲି ଦାନବ ଗର୍ଜଇ କୋପଚିତେ
 ମୁଶୋହିକ ପୋଡ଼ାବଳ କରିବଇଂ ଆଜ ତୋତେ । ୨୦୫ ।
 ଭ୍ରାମସେନ କୋପିଲା ଯେ ଅସୁର ମୁଣ୍ଡି ଦେଖି
 କାଳଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟେକ ଭ୍ରମଇ ବେନି ଆଖି । ୨୦୬ ।
 ସଦ୍ୟପି ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳ ତୁ ଜିଣିଲୁ ଅସୁର
 ଆଜ ତୋର ପାଞ୍ଜି ରେ ପୋଛିଲା ନାଶକର । ୨୦୭ ।
 କପିଲାସ କନ୍ଦର ରଖିବ ଆଜ ତୋତେ ମାରି
 ଆକାଶର କଷ୍ଟ ରେ ଆଜହାଂ ଗଲା ପାରି । ୨୦୮ ।
 ଭ୍ରାମସେନ ବଚନ ଶୁଣି ଅସୁର କୋପଚିତ୍
 କପିଲାସ କନ୍ଦର ଥୋଇଲା ଭୂମିଗତ । ୨୦୯ ।
 ଗଦାବର ବୁଲାଇ ସେ କୋପେ ଗଲଗାନ୍ତି
 ଶବଦେ ଚିର କନ୍ଦର ପଢ଼ିଲା କି ଭାଙ୍ଗି । ୨୧୦ ।
 ଭ୍ରାମସେନ ଗଦାବର ଧଇଲ ବେନି ହାଥେ
 ଯେସନେକେ ଆକାଶେ ଉଦୟେ ଧୂମକେତେ । ୨୧୧ ।
 ଆରେ ଆରେ ମାନବା ବୋଲି ଦାନବ ଖାର ଉଠି
 ଭ୍ରାମସେନ ଉପରେ ଗଦାବର ନେଇ ପିଟି । ୨୧୨ ।
 ଲୋହାର ବେନି ଗଦା ଶତେ ଶତେ ଭାର ଗରୁ
 ଦିଗପାଳେ କମ୍ପିଲେ ସେ ଗଦା ଦ୍ରହାର କରୁ କରୁ । ୨୧୩ ।
 ଶତଶୃଙ୍ଗ ପ୍ରସନ୍ନ ଯାହାର ବଜ୍ର ବାମଥଙ୍ଗ
 ପଢ଼ଣ ଗଦାବର ଯେ ହୋଇଲକ ଭଙ୍ଗ । ୨୧୪ ।
 ପୁଣ ଆରେକ ଗଦା ଯେ ବୁଲାଇ ଅସୁର
 ପୈଦାନ୍ତି ପ୍ରତିଗ୍ୟାଂ ରେ ଜାଣିମା ତୋହୋର । ୨୧୫ ।

୨୧୧ ଧୂମକେତେ = ଧୂମକେତୁ ।

ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଦିର କାଳେ ଯେମନ୍ତ ଶବଦାଇ
 ସେହିମତି ପ୍ରାୟେ ଗଦାଘାତେ ଗରଜଇ । ୧୧୭ ।
 ସମ୍ବାଲ ସମ୍ବାଲ ବୋଲି ଅସୁର ବାର ଗଦା ପିଷ୍ଟ
 ଗଦାବର ପିଟନେ ତାହା ଭ୍ରାମସେନ ମେଣ୍ଟି । ୧୧୮ ।
 ବେଦ ଗଦା ପଡ଼ିତାଳେ ଉଠିଲ ବହମ
 ସତର ଲକ୍ଷ ଯୋଜନେ ଥାଇ ତାହା ଜାଣିଲେ ପଦ୍ମଯୋନି । ୧୧୯ ।
 ଭ୍ରାମସେନ ଗଦାବର ଅଛି କୋପେ ବୁଲାୟେ
 କନ୍ଦରେ କମ୍ପିଲେ ସେ ଭ୍ରାମସେନ ଗଦାବର ବାତଦାୟେ । ୧୨୦ ।
 କୋପେଣ ମାରୁତି ଯେ କମ୍ପଇ ପରଚଣ୍ଡ
 ରତ୍ନଦାୟେ କମ୍ପିଲୁ ଯେ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ୧୨୧ ।
 ପ୍ରଳୟ ନିକଟେ ଯେହେ ଗର୍ଜନ୍ତି ମେଘମାଳ
 ସେହିମତି ଶୁଭର ଯେ ଗଦାବର ପଡ଼ିତାଳ । ୧୨୨ ।
 ଭ୍ରାମସେନ ଗଦା ଯେ ଅସୁର ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି
 ସହସ୍ର ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଯେ ଭାଜି ହୋଇଲା ଚାରି । ୧୨୩ ।
 ପୁଣି ଆରେକ ଗଦା ପିଟିଲୁ ବ୍ରିକୋଦର
 ଧୂଳି ହୋଇଣ ଗଦା ପଡ଼ିଲୁ ଭୂମିର । ୧୨୪ ।
 ଅସୁର ଗଦାପ୍ରେକ ଦେଖି ପିଟିଲୁ ଭ୍ରାମକୁ
 ଦେଖିଣ ବ୍ରିକୋଦର ପାତିଲୁ ବାମ ବୁକୁ । ୧୨୫ ।
 ହୃଦଗତେ ପଡ଼ିଣ ସେ ଯେ ଦତ୍ୟର ଗଦାବର
 ସହସ୍ର ଖଣ୍ଡ ହୋଇଣ ସେ ଗଦା ଗଲା ଚାରି । ୧୨୬ ।
 ଗଦାବର ବିଭଙ୍ଗ ଦେଖି ଅସୁର ବାର ରାଗେ
 ପବ୍ଲତେ ଉପାଦି ସେ ଧାଇଲୁ ଅଛି ବେଗେ । ୧୨୭ ।
 ଅନ୍ତରୀଷ ମାର୍ଗେଣ ସେ ଯେ ବୁଲାଇ ପବ୍ଲତ
 ଭ୍ରାମସେନ ଉପରେ ସେ ନେଇଣ ପିଟିଲୁ ଦଇତ । ୧୨୮ ।
 ବାମ ଅଙ୍ଗର ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିଲୁ ଚିରବର
 ଧୂଳି ହୋଇ ଉତ୍ତିଲୁ ସେ ଗଗନ ଅନ୍ଧକାର । ୧୨୯ ।
 ଆକାଶେ ଶୁଭିଲ ସାଧୁ ସାଧୁ ରେ ପାବେଦି
 ଅସୁର ବଧ କରି ଉଦ୍ଧର ମେଘମା । ୧୩୦ ।

କିମ୍ବିଶ କିନ୍ତିଶ ବକ ହିତିମୟକ ରୂରି
 ପୈତୁହାନ୍ତ ବଧ କରି ରଖିଲୁ ବସୁନିଶ । ୨୩୦ ।
 ପୈତୁବେ କୁମୃକକୁ କର ହୋ ବିନାଶ
 ପୈତୁତେକ କଲେ ବାବୁ ସୁଷ୍ଠ ହୋଇବ ଆକାଶ । ୨୩୧ ।
 ଆକାଶର ଧନି ଯେ ଶୁଣିଶ ବ୍ରିକୋଦର
 ବଜ୍ରମୁଥେ ମାରିଲୁ ନେଇ ଦାନବ ମୁଣ୍ଡର । ୨୩୨ ।
 ଦଇତର ମୁଣ୍ଡରେ ଯେ ପତିଲୁ ବଜ୍ରମୁଣ୍ଡ
 ମହାଶ୍ରୀବ ପ୍ରାୟେ ହୋଇ ବହନି ଜଳ ଉଠି । ୨୩୩ ।
 ଦେବେ ଦାନବେ ସେ ସମରେ ଅଜୟେ
 ବ୍ରିକୋଦର ମୂରତି ଦେଖି ଅସୁର କଲୁ ଭପ୍ରେ । ୨୩୪ ।
 ଶହସ୍ର ବିହୁନେ ଦୁହେଂ ମାଲଗତି ଦେନି
 ଧରଧର ଗଡ଼ାଗତି ପଡ଼ାପଡ଼ି ହୃଅନ୍ତ ମେଦିନୀ । ୨୩୫ ।
 ହାମ୍ବୋଡ଼ାଇ ଦାନବ ଯେ ପକାଇଲୁ ଭ୍ରାମକୁ
 ଲେଉଠାଇ ଭ୍ରାମସେନ ପାତିଲୁ ଦାନବକୁ । ୨୩୬ ।
 ଭୁଜେ ଭୁଜ ଭଡ଼ାଭଡ଼ି ପାଦେ ପାଦ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦ
 ଶିରେ ଶିର ପତିତାଳ ହୃଦେ ହୃଦ ବାନ୍ଧ । ୨୩୭ ।
 ପଡ଼ନ୍ତ ଉଠନ୍ତ ଗଡ଼ନ୍ତ ବସୁମଣ୍ଡ
 ଚଷୁର ମଟକେ ସେ ଲେଉଠନ୍ତ ଧାତି । ୨୩୮ ।
 ବେନି ଶାରେ ସମରେ ଯେ ଅଟନ୍ତ ମହାବଳୀ
 ଶାଳବୃକ୍ଷମାନେ ସବୁ ହୋଉଛନ୍ତ ଧୂଳି । ୨୩୯ ।
 ଦିଗପାଳମାନେ କଷି ଲେ ଯେ ଶୁଣି ଦୁହିଂକ ମୁଖରଣ୍ଡ
 କୁରୁମ ଚମକିଲା ଲସିଲା ବସୁନିଶ । ୨୪୦ ।
 ଭ୍ରାମକଇ ମାତି ଯେ ଅସୁରକୁଳ ରାଘ୍ୟ
 ହୃଦଗତେ ମାତି ବସିଲାକ ବ୍ୟାସ୍ରାର ପରାପ୍ରେ । ୨୪୧ ।
 କୋପେ ପ୍ରତର୍ଯ୍ୟାଂ କରଇ ଅସୁର ମହାଶାର
 ଆରେ ଆରେ ମାନବ ତୁ ଯିବୁ ନିଚେ ଯମପୁର । ୨୪୨ ।

୨୩୬ । ଶିଲା ବୃକ୍ଷମାନେ ସବୁ ହୋଉଛନ୍ତ ଧୂଳି । (ଶ, ୮)

ଛଣ୍ଡର ଦେବତା ଭୟେ ପଳାଇଲେ ତର
 ତୁ ମାନବା ହୋଇ ରେ ମୋତେ ନିର୍ବାଧ କରି । ୨୩ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ମହିମା ତୋର ଗର୍ବଧାରୀ ଜନମ
 ତୋତେ ଯେ ଜାତ କଳା ପିତା ତୋର ଧନି । ୨୪ ।
 ଶରପଣେ ସରି ତୋତେ ନାହିଁ ରେ ରବି ତଳେ
 ମୋହୋର ତୁଳେ ପଢିତାଳ ତୁ ଦିଲ୍ଲୀ ପ୍ରେତେବେଳେ । ୨୫ ।
 ତୋତେ ପ୍ରାଣେ ମାରି ନେମରଂ ଛଣ୍ଡରଙ୍କ ଆଜ ଧରି
 ମାପ୍ରେଂସ ଉଷିକ ତୋହୋର ପୋଡ଼ାବଳ କରି । ୨୬ ।
 ସୁମର ରେ ମାନବା ତୋହୋର ପିତା ମାତା
 ସୁମର ମାନବା ରେ ତୋହୋର ଇଷ୍ଟ ଯେ ଦେବତା । ୨୭ ।
 ଅସୁର ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ଯେ ଉଗ୍ର ବଚନ ଶୁଣି
 ଭୟେଣ ଅନ୍ତର ଯେ ହୋଇଲେ ଶୁକଳପାଣି । ୨୮ ।
 ସମରେଣ ହାରି ସେ ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚାଣ
 ଶତଶିଙ୍ଗ ପବ୍ଲତକୁ କଲେ ସୁମରଣ । ୨୯ ।
 ପ୍ରେକ୍ଷିତର ଶତଫିର ଯେ ହୋଇଲା ପରମ
 ବୁକୋଦର ମୁରତ ସେ ଧଇଲା ବାର ଭ୍ରମ । ୩୦ ।
 ହୃଂକାର ଶବଦ ସେ କରିଣ ମହାବଳେ
 ଲେଉଟାଇ ଦାନବକୁ ପାତିଲା ଭୂମିତଳେ । ୩୧ ।
 ମନ୍ଦରକୁ ମାତି ଯେହେ ବସଇ ହିମବନ୍ତ
 ସେହିମତ ଦିଶଇ ଯେ ଦୁହିଂକରି ଗାସ । ୩୨ ।
 ତଳେଣ ଅସୁର ଯେ ଉପରେଣ ବାର ଭ୍ରମ
 ଜନ୍ମି ବିନାଶନେ ଯେହେ ଦିଶଇ ଦୁଷ୍ଟ ସମ । ୩୩ ।
 ଭ୍ରମସେନ ବୋଇଲା ରେ ପ୍ରେତେ ମାନ ଭରସୁ
 ଜଳନ୍ତା ଅନଳେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ତୁହି ଝାସୁ । ୩୪ ।
 କୁମ୍ଭିଶ କନ୍ଦିଶ ଯେ ବକ ହିତମ୍ବକ
 ପେହାନ୍ତ ବଧକଳି ତୁ ଉବୁରିଆହିଁ ପ୍ରେକ । ୩୫ ।
 ଆଜ ସେ ତୋହୋର ପାଞ୍ଜି ପୋତୁଲା ଜନ୍ମ ଅଇରେ
 ହୋଇଲୁ ନିରେଣ ଆଜ ତୋତେ କେହି ରକ୍ଷା କରି ପାରି । ୩୬ ।

କୋପେଣ ମାରୁତି ଯେ ମାରନ୍ତି ବଜ୍ରମୁଥେ
 ନାସିକା ପାଟି ଶ୍ରୋଣିତ ବହେ ଅପ୍ରମିତେ । ୨୪୭ ।
 ଯେସନେକ ମେରୁ ପୁଣି ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ସରସ୍ଵତୀ ତିନି ଧାର
 ସେହିମତି ହୋଇଣ ଯେ ବହଇ ରୁଧର । ୨୪୮ ।
 ହିରଣ୍ୟ ବିଦାରଣ କାଳେ ଯେସନେକେ ନରସିଂହ
 ସେହିମତି ଦିଶଇ ଯେ ଭାମସେନର ଅଙ୍ଗ । ୨୪୯ ।
 ବିଶଷେ ବ୍ରିକୋଦର ସେ ଆବର ମହାବଳ
 କାଳଚନ୍ଦ ପର୍ବତ୍ୟେ ଭ୍ରମଇ ବେନି ତୋଳ । ୨୫୦ ।
 ଯେସନେକେ ଉପରେ ମାଉବସଇ ମେରୁ
 ରୁଳି ନୁଆରିଲୁ ସେ ପାଇଲା ମହାଗରୁ । ୨୫୧ ।
 ତୋଟି ମାଉବସିଲା ସେ ତାହାର ବାମ କରଗଛେ
 ତାହାଣ ଭୁଜେ ବାର ଯେ ମାଇଲା ବଜ୍ରମୁଥେ । ୨୫୨ ।
 ପୁଣ ପୁଣ ବାର ମାରଇ କରିଷ୍ଟଳ ତୋଳ
 ଭାଙ୍ଗିଣ ମୁଣ୍ଡ ତାହାର କଲାକ ସେ ଧୂଳି । ୨୫୩ ।
 ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣ ତାର ହାଦେ ଗଲାକ ତୁଣ୍ଡ
 ପ୍ରତିଲା ଦାନବ ଯେ ପଞ୍ଚକୋଣ ମାତ୍ର । ୨୫୪ ।
 ଅସୁର ବଧ କରି ଉତ୍ତର ବାର ବ୍ରିକୋଦର
 ଦେଖଇ ସନ୍ଧିଧେ ଯେ ନାହାନ୍ତି ଦେବ ହର । ୨୫୫ ।
 ମେତମାସ ଶୁକଳ ପତ୍ର ପଞ୍ଚମୀ ଗୁରୁବାର
 ଅସୁରକୁ ବଧ କଲା ବେଳ ଦଣ୍ଡ ତେର । ୨୫୬ ।
 ଆକାଶଂ ଶୁଭିଲା ଯେ ସାଧୁ ସାଧୁ ବାଣୀ
 ଭାମସେନ ମଥାରେ ପୁଷ୍ପ ବୃକ୍ଷ କଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦପାଣି । ୨୫୭ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ପାବନି ତୁ କାଳେବର ଶଣ୍ଠି
 ଅସୁର ବଳ ନିଶୋଧନ ତେଣୁ ତୁ ବାରବର ପରଣ୍ଡା । ୨୫୮ ।
 ଅସୁର ବଧ ଦେଖି ଅଳଲେ ସଦାଶିବ
 ଭାମସେନର ସନ୍ଧିଧେ ବିଜ୍ଞୟେ ମହାଦେବ । ୨୫୯ ।
 ଉତ୍ତରେ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ବ୍ରିକୋଦର
 ଯେସନେକ ବାଞ୍ଚ୍ଛା ତୋର ମାତ୍ର ଘେନ ବର । ୨୬୦ ।

ଶ୍ରମସେନ ବୋଇଲା ଯେବେ ଅନଗୁହ ମୋତେ କଳ ହାଦେ
 ମୋହୋର କାର୍ଯ୍ୟବେଳେ ମାଣିଲେ ଦେବ ସିଂଘନାଦେ । ୧୭୧ ।
 ଶିଶୁର ବୋଇଲେ ମୋହୋର ବୋଲ ଶୁଣ
 ତୋହୋର କାର୍ଯ୍ୟକାଳେ ମୋତେ କରିବୁ ସୁମରଣ । ୧୭୨ ।
 ଯୈତେ କହି କପିଳାସ ଗଲେ ଦେବ ହର
 ନିଜ ଛୁନେ ବସାଇଲେ ନେଇ କପିଳାସ କନ୍ଦର । ୧୭୩ ।
 ତହୁଂଶ ଶ୍ରମସେନ ଗଣ୍ଠାଜାବ ଲୋଡ଼ିଲା
 ଭିଣ୍ଟି ବନରେ ଗଣ୍ଠା ଦୁଇ ଗୋଟି ମାଇଲା । ୧୭୪ ।
 ଗଣ୍ଠାଘର ଦେନି ଲେଉଠଇ ପାବନି
 ପ୍ରବେଶ ମାରୁତ ବେଳ ପ୍ରହର ଯେ ତିନି । ୧୭୫ ।
 ଜୟ ତୁ ସିଲୋଚନ ଉମାଦେଖାର ପତି
 କଣ୍ଠେ କାଳକୃଷ୍ଟ ଶିରେଣ ଗଙ୍ଗା ଥୁତ । ୧୭୬ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗେ ଶଇଳୀ ନାଭରେ ବାରମ୍ବା
 ଦିଗାଙ୍ଗ ବସନ ନାଥ ଅଙ୍ଗେ ଶୋହେ ଅହି । ୧୭୭ ।
 ତିବି ତିବି ତିମ୍ବରୁ ଯେ ବାଦ୍ୟ ଘନ ଡାକି
 ଶ୍ରାବ୍ଲୁଜେ ଶୋଘବନ ସିଶୂଳ ପିନାଙ୍କ । ୧୭୮ ।
 ଶାର୍ଦ୍ଦୁଳ ଚର୍ମ ପରିହରଣ ହୃଦେ ଅଞ୍ଚିମାଳା
 ସୋମ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହନ ବିରାଜିତ ତିନି ତୋଳା । ୧୭୯ ।
 କନ୍ଦର୍ପ ଦହନ ଗଲୁ ଯାହା କୋପଦୃଷ୍ଟି
 ଦଶ୍ୟାଗ ବିନାଶନ ଦେବ ଅଭୟ ଧୂଜୂର୍ଣ୍ଣି । ୧୮୦ ।
 ସମାର ରକ୍ଷଣେ ଯେ କଣ୍ଠେ କାଳକୃଷ୍ଟ
 ଭବଗ୍ରାମ୍ଭ ନାଥ ତେଣୁ ନାମ ମାଳକଣ୍ଠ । ୧୮୧ ।
 ଅନ୍ରକ ସିପୁର ସମରେ ଶିର ଛେଦ୍ରୀ
 କାଞ୍ଚ କଳାଞ୍ଚ ଯେ ବେନି ଅସୁରଙ୍ଗ ବଧୀ । ୧୮୨ ।
 ବେଦ ବିଦ୍ୟା ବାଦେ ଯେ ପିତାର ମୁଣ୍ଡ ମୋତି
 ମହାଯୋଗ ସାଧ ସେ ହତ୍ୟାକୁ ପାର କରି । ୧୮୩ ।
 ଅନଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର ନାଥ ପନ୍ଦିଗ ହୃଦେ ହାର
 ମହା ପିଙ୍ଗଳ ବରଗାଁ ବନ୍ଦନ ଜାଣି ଖର । ୧୮୪ ।

୧୭୨୧ ଥତି = ସ୍ତିତି ।

କୁଳିତ ବହନ ସେ ଗଲିତ ଅମିଷୁ ରସ
 କିଞ୍ଚିତ ସଦୟ ନାଥ ଲଭିଲି କପିଳାସ । ୧୯୫ ।
 ସେବକ ଜନନ୍ତ ନାଥ ଧନ ରହ ସୁଖାସନ
 ପରକଙ୍ଗ ସମ୍ପଦ ଦେଇ ଆପଣେ ଦେବ ଶୂନ୍ୟ । ୧୯୬ ।
 ପର ଦୁଖେ କାତର ନାଥ ଦୁଃଖନେ ପାପ ହରି
 ଅନ୍ତିମ କୁଷ୍ଠ ଦରିଦ୍ର ନାଥ ଯାହାରେ ହୋଇ ପାର । ୧୯୭ ।
 କିଞ୍ଚିତ ଭଗତେ ନାଥ ବହୁତ ବର ଦାତା
 ଭାବକୁ ଭାବନା ନାଥ ସଂସାର ଭାବ ଚିନ୍ତା । ୧୯୮ ।
 କଳିକାଳ ସଂସାରେ ନାଥ ପଞ୍ଚ ହୋଇଲି ମୁଂ ଭସି
 ପୈଥୁ ଉଦ୍‌ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ମୁକତି ଗତି ଦେସି । ୧୯୯ ।
 କପିଳାସ କନ୍ଦର ସିଂଘଦାରେ ମୁଂ ଦ୍ଵାରପାଳ
 ଗିରିଜାର ଶାପେ ମୁଂ ଜନମିଲି ମଞ୍ଜୁଥଳ । ୨୦୦ ।
 ଶ୍ରୀ ରୁଦ୍ର ଦେବତା ସେ ଯୋଗଧାନେ ସନ୍ତେଷ
 ଶୂଦ୍ରମୁନି ସାରୋଲା ଦାସ ବିନ୍ଦୁ ଭଗତେ । ୨୦୧ ।
 ଜମୁଦୀପ ଭ୍ରଥଶଣ୍ଟ ଓଡ଼ିବାନ୍ଧୁ ମଣ୍ଡଳେ
 ଚିତ୍ତ ଉପ୍ତଳା ନଥା ଛିଶାମା ଭାଗ କୂଳେ । ୨୦୨ ।
 ଜଙ୍ଗରପୁର ବୋଲିଣ ସେ ଗ୍ରାମର ନାମ
 କନକାବଣୀ ପାଠଣା ଯାହା ସିଂହିଲେ ପ୍ରଶୁରାମ । ୨୦୩ ।
 ତହିଁର ସନ୍ଧିଧେୟ ସେ ସାରୋଲା ବୋଲି ଗ୍ରାମ
 ବିଜପ୍ରେ ମାହେଶ୍ୱର ସାରୋଲା ରଣ୍ଜୀ ନାମ । ୨୦୪ ।
 ଜମଦଗ୍ନି ସୁତ ପ୍ରଶୁରାମ ଯାହାନ୍ତ ପୂଜି
 ରୁଧର ଦୁଃଖନେ ସେ ସବ୍ଦା ମନ ରଞ୍ଜି । ୨୦୫ ।
 ଗୋପପୁରେ ନନ୍ଦ ଘରେ ଅବତାର କହାଇ
 ପିତାମହ ଶାପେ ତହିଁ ବିଜପ୍ରେ ମହାମାୟୀ । ୨୦୬ ।
 ବହ୍ରା ଚରନ୍ତେଣ ଗୋପ କୁମାରଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ହରି
 ଜାଣି କେଣବ ତାଙ୍କୁ ପୈକାନ୍ତେ ତିଆରି । ୨୦୭ ।

କର୍ମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୁଦ୍ଧିଲୁ ଗୋ ଚଳ ପୈଥୁ ମାପ୍ଯେ
 କନକାବଣୀ ପାଠଶାରେ ବିଜେ କର ଗୋ ସମପ୍ରେ । ୧୯୮ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ବଚନେ ଯେ ବିଜ୍ଞାପ୍ତେ ଧ୍ୟାନକରେ
 ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ଅର୍କ ଶର୍ତ୍ତ ଶିଶ୍ରାନ କୋଣ ଆଡ଼େ । ୧୯୯ ।
 କୃପାଜଳ ନ ଦିନା ଗୋ ନର୍ମଦା ସରସ୍ଵତୀ
 କଳିକାଳ ଧ୍ୟାନନେ ମା ଗୋ ସିନ୍ଧୁ ସାରୋଳା ଶ୍ରେୟୀ ମୁଣ୍ଡି । ୩୦୦ ।
 ସେ ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନେ ଯେ କହିଲେ ସିଦ୍ଧିଗ୍ରହେ
 ମୁହିଁ ତାହା ବଞ୍ଚାଇଲି ସଂପାର ଜନ ହିତେ । ୩୦୧ ।
 ଆହେ ବୃଦ୍ଧ ଜନମାନେ ମୋର ନ ଦେନିମା ଦୋଷ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୂର୍ଖ ମୁହିଁ ବୁଦ୍ଧି ମୋର କିମ୍ । ୩୦୨ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଭାରଥ ସୁମରି ବଳାଇଲି ସାହସ
 ଶ୍ରାବଣୀ ପ୍ରସନ୍ନେ ମୋର ନାମ ସାରୋଳ ଦାସ । ୩୦୩ । ୯୫୯୦ ।

ଧର୍ମ ଯଜ୍ଞର ପ୍ରସ୍ତାବ

ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ବିଲଂକ ଦେଶ ରଜା
 ଶତ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଦେଇ ପୁଜା କଲେ ଦାହୁରି ତମୁଜା । ୧ ।
 ମୁନିଂକ ଚରଣେ ଯେ ନମସ୍କାର କରି
 ପାପ୍ୟ ପତ୍ର ଶୋଇଲ କରପଦ ଯୋତ୍ତି । ୨ ।
 ଦୟା କରି କହୁଛ ମୋତେ ଶ୍ରାବଣ୍ଟ ପୁରାଣ
 ତେଣୁ କରି କୃତାର୍ଥ ହୋଇଲା ମୋହୋର ପଞ୍ଚ ପ୍ରାଣ । ୩ ।
 ଅନ୍ତର୍ଗ୍ରହ ଅସମ୍ଭବ ଶ୍ରୀ ମହାଭାରଥ ଚରିତ
 ପରାମରିବାକୁ ସଖ୍ୟ ମୋହୋର କାନ୍ତି ତପୋବନ୍ତ । ୪ ।
 ନ ପରାମରିଲେ ତ କୃତାର୍ଥ ନୋହିବ ମୋର ଦେଖ
 ତେଣୁ କରି ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ କରୁଛି ଗୋପାଳ । ୫ ।
 ଥୋକେ ତ କହିଲ ମୋତେ ଅପୂର୍ବ କଥାମାନ
 ନକୁଳ କୋନ୍ତମୁନେ ପୃଥ୍ବୀ ଧରିଲେ କେମନ । ୬ ।

ଧର୍ମ ଯଜ୍ଞର ପ୍ରସ୍ତାବ—ବିଭିନ୍ନ—ଖ, ଘ, କ, କ, ଓ, ଶ ସେ ପୋଥମାନଙ୍କରୁ
 ଲେଖା ହୋଇଛି ।

ପୈହା ମୋତେ ସଞ୍ଚପି କହିବା ମୁନିବର
 ତେବେ ସେ ମନ ମୋହୋର ହୋଇବାକ ପ୍ଲିର । ୭ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ହସିଲେ କୁମୃଗୁଷିର ନନ୍ଦନ
 ଅସମ୍ବୁବ କଥା ତ ପରୁରିଲୁ ହୋ ରାଜନ । ୮ ।
 ପୈମନ୍ତ ବୋଲି ମୁନି ପୁରାଣ ପୋଥ ଫେଇ
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ବିଳଂକ ଦେଶ ନରସାଇ । ୯ ।
 ବଇଶାଖ କୃଷ୍ଣ ପକ୍ଷ ତୃତୀୟା ଗୁରୁବାର
 ନାରଦ ବିଜେ କଲେ ଆସି ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳର । ୧୦ ।
 ଦଣ୍ଡ କମଣ୍ଡଳ ଧୋତି ଛତା ପିତା କଷା ବସନ
 କଳ ଧୋକଡ଼ି ମୁଣି ଯେ କାଣରେ ଯାକଣ । ୧୧ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ୨ ହସ୍ତିନା ନବରେ
 ଆସ୍ତାନ କର ବସିଅଛନ୍ତି ଧୃତିରାଷ୍ଟ୍ର କୁମରେ । ୧୨ ।
 କୁରୁ ସାଗର ସଇନି ଯେ ଅଛନ୍ତି ଚଉପାଶେ
 ଅଠର କ୍ଷତ୍ରଣୀ ବଳ ଯେ ଅଛନ୍ତି ପାରୁଶେ । ୧୩ ।
 ଆବର ଅଛନ୍ତି ଭାଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ କଣ୍ଠ ଶଳ୍ଲ ଶକୁନି ସହିତେ
 ଧଶାସନ ମୁଲେ ଶତେ ଭାଇ ଅଛନ୍ତି ଅଗ୍ରତେ । ୧୪ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଭାମ ଅଜ୍ଞୁନ ନକୁଳ ମନଦେବ ମୁଲେ
 ସାତ କ୍ଷତ୍ରଣୀ ବଳ ଦେନି ଅଛନ୍ତି ଆସ୍ତାନ ଉପରେ । ୧୫ ।
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ବେନି ଅଭେଦ ଆୟା ହୋଇ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦ୍ଵିଯୋଧନ ପଶା ଖେଳନ୍ତି ତହି । ୧୬ ।
 ପୈମନ୍ତର ସମୟେ ନାରଦ ମିଳିଲେ ତହି ଯାଇ ।
 ଆସ୍ତାନ ଉପରକୁ ସେ ଯେ ଗଲିଲ ବେଗ ହୋଇ । ୧୭ ।
 ନାରଦ ମୁନିଙ୍କ ଦେଖି ଯେ ଉଠିଲେ ସମସ୍ତେ
 ନମସ୍କାର କଲେ ସବେ ମୁନିଙ୍କ ପାଦଗତେ । ୧୮ ।
 ଭାଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ସହିତେ ଯେ ନମସ୍କାର କଲେ
 ସ୍ଵର୍ଗ ସ୍ଵର୍ଗ କଳ୍ପାଣ ଯେ ନାରଦି ବାଞ୍ଚିଲେ । ୧୯ ।
 ଷଢ଼ ଅର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ପୂଜାକଲେ ଗାନ୍ଧାରୀ ତନପ୍ରେ
 ପାଦାର୍ଦ୍ୟ ଦେଇଣ ବୋଇଲେ ବସ ହୋ ମୁନିଯେ । ୨୦ ।

ଆଜ ମୋହୋର କୃତାର୍ଥ ଯେ ହୋଇଲା ଜୀବନ
 ଦୟା କରି ଶଙ୍ଖୋଳ ମୋତେ ଅଇଲ ବ୍ରହ୍ମାଂକ ନନ୍ଦନ । ୧ ।
 ପ୍ରେତେ ବୋଲି ରାଜା ଶୁଣିଲା ଚରଣ ଦୁଇ ଧରି
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଉଠ ଉଠ ହୋ ଦଣ୍ଡଧାରୀ । ୨ ।
 ତୋହୋର ଠାବରେ ଆମ୍ବର ଯେ ବହୁତ ବିଶ୍ଵାସ
 ତେଣୁ କରି ଶଙ୍ଖୋଳ ଅଇଲୁ ହୋ ଧୃତିରସ୍ତ ଶିଷ୍ଟ । ୩ ।
 ଆପୁଷ ବର୍ଷା ତ ହୋଉ ଧନ ଧାନ୍ୟ ହୋଉ ପରାପତ
 ବହୁତ କଲ୍ପାଣୀ ବାଞ୍ଛାକଲେ ନାରଦ ଉପୋବନ୍ତ । ୪ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତର ବେଳେ ତହିଁ ଯେ ଆସ୍ତାନ ମଞ୍ଜଳିଲା
 ଦ୍ଵିଯୋଧନ ରାଜା ତହିଁ ମୁନିଂକ ପର୍ବତିରିଲା । ୫ ।
 ବୋଇଲା ଗୋସାଇଁ ହେ ତୁମେ କାହିଁକି ଯେ ଯିବ
 ଦୟାଥିଲେ ଆଜକ ଯେ ମୋ ପୁରେ ରହିବ । ୬ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ ପ୍ରେକ୍ଷାବ ହୋଇ
 ଦଣ୍ଡେହେଁ କେଉଣ ଠାରେ ଆମ୍ବେ ନ ରହ ପ୍ରିର ହୋଇ । ୭ ।
 ପ୍ରେବେ ଯାଉଅଛୁଁ ଆମ୍ବେ ପାତାଳ ଭୂବନକୁ
 ଥରେ ଶଙ୍ଖୋଳ ଆସିବୁ ଆମ୍ବେ ନାଗ ଦେବତାଂକୁ । ୮ ।
 ପ୍ରେତେ ବୋଲଣ ମୁନି ତହିଁ ଚଳିଗଲେ
 ଯୁଝେଷ୍ଟି ଦେବ ତାହାଂକ ପଛେ ଗୋଡାଇଲେ । ୯ ।
 ସାତ କ୍ଷରଣୀ ବଳ ଘେନି ପଣ୍ଡୁର କୁମରେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ବାରୁଣାବନ୍ତରେ । ୧୦ ।
 ନାରଦ ମୁନିଂକ ତହିଁ ଘେନି ସଂଗତେଣ
 ଆସ୍ତାନ କରି ବସିଲେ ପଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ । ୧୧ ।
 ନାରଦେ ଯୁଝେଷ୍ଟିଂକ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସିଲେ
 ଧର୍ମ କଥାମାନ ବହୁତ ବୁଝାଇ କହିଲେ । ୧୨ ।
 ଶାଠିପ୍ରେସହମ୍ପ ରଷିନ୍ତ ତୁ ହୋ ନିତେୟ ଦେଉ ଅନ୍ତ
 ସତ୍ୟବାଦୀ ପୁରୁଷ ତୁ ଅଟୁ ପଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ । ୧୩ ।
 ନାରଦଂକ ମୁଖରୁ ପ୍ରେସନକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଦୁହସିତ ହୋଇ ବୋଲନ୍ତି ଧର୍ମ ନୃପମଣି । ୧୪ ।

ଯେକଥା କେବେହେଠେ ମୋତେ ନ ବୋଲ ମୁଦିବର
 ଅନ୍ତ ଦେଇ ପୋଷୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଧୃତିରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ କୁମର । ୩୫ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ କଥାଯେ କହିବୁ
 ଆମୁର କଥା ତୁ ଯେବେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି କରିବୁ । ୩୬ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ସେ ବୋଲନ୍ତି ଧର୍ମରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଯାହା ବୋଲିବ ତାହା କରିବି ଶକ୍ୟ ଥିଲେ ମୁନି ହେ ନିରଯେ । ୩୭ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଗ ଗୋଟିଯେ ଯେ କର
 ଅଞ୍ଜଣ୍ୟ ଧର୍ମ ତୋହୋର ହୋଇବ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିର । ୩୮ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୋର ଯୁଡେ ଘର୍ଯ୍ୟ କାହିଁ
 ଅନ୍ତ ବସ୍ତୁ ଦେଇ ମୋତେ ପୋଷୁଛନ୍ତି କୁ ରୂପାଇ । ୩୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁ ନ ବିରୂର କିଛି
 ଯାହାକୁ ସାହାପକ୍ଷ ଯେ ଦେବ ଶିଶୁବନ୍ଧୁ । ୪୦ ।
 ତୋତେ କିଛି ଅପୂର୍ବ ନୋହଇ ହୋ ଧନ
 ଯେଉକୁ କିଛି ନ କର ହୋ ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ । ୪୧ ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେଥିନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଯେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନୃପମଣି । ୪୨ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଯେକାନେ ରାଜଲେ ଅରଜୁନ
 ଦ୍ଵାରକାକୁ ବାବୁରେ ତୁ ଯିବୁ ଯେହିଷଣ । ୪୩ ।
 ନାରଦଙ୍କ ସମ୍ପାଦ ବାବୁ ଯେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟଙ୍କୁ କହି
 ଦେନିଆସ ବାବୁ ନାରଦେ ଯେଥେ ଥାନ୍ତୁ ରହି । ୪୪ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ମୁଖୁ ଯେଥିନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଧନୁ ଶୋଣ ଦେନି ବାହାର ପାଳଗୁନି । ୪୫ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାଯେ ବଦୟନ୍ତ ଅଗସ୍ତୀ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ମଧ୍ୟପଦ ଶୁଣ । ୪୬ ।
 ତୁ ଯେ ପର୍ବତିଲୁ ମୋତେ ନକୁଳ କୋନ୍ତମୁନେ ପୃଥିବୀ ଧାରଣ ପ୍ରସ୍ତାବ
 ଯେକମନେ ଶୁଣ ବାବୁ ମୁହଁ କହଇ ତହିଁର ଯେ ଭାବ । ୪୭ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ଅଗ୍ୟାଂ ପାଥ ଶିରେଣ ନିବେଶି
 ନମଶ୍କାର କର ବାହାର ହୋଇଲା ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଶିଷ୍ଟ । ୪୮ ।

ତକ୍ଷଣେ ଦ୍ୱାରିକାପ୍ତେ ହୋଇଲୁ ଫ୍ରବେଶ
 ନିର୍ଭର୍ପୈ ଚଳଇ ତହିଁ କୋଇନ୍ଦ୍ରାଂକ ଶିଷ୍ଟ । ୪୯ ।
 ଅଞ୍ଜୁନ ଆସିବାର ଜାଣନ୍ତି ଭବଗ୍ରାସ୍ତା
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟଧୀମୀ ନାଥଙ୍କୁ ଉବାର ଅଛି କାହିଁ । ୫୦ ।
 ଦେବାଳ୍ମିନ ଭଜନ ସାରିଣ ନାରାୟଣ
 ସତ୍ୟଘ୍ରମା ପୁରେ ଯାଇଁ ବିଜପୈ ଭଗବାନ । ୫୧ ।
 ଯୁଦ୍ଧ ଖେଳନ୍ତି ସତ୍ୟଭାମା ସଙ୍ଗେ ନରହରି
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ବ ପୁରକୁ ଆସୁଛି ଅଞ୍ଜୁନ ବିଜେ କରି । ୫୨ ।
 ପୈମନ୍ତର ସମପୈ ଶାକୃଷ୍ଟ ନଗର ଦାରେ ଅଞ୍ଜୁନ ମିଳିଲେ
 ସପତ ଦ୍ୱାର ଜିଣିଣ ଯେ ଭିତରେ ପଣିଲେ । ୫୩ ।
 ରହ ବୋଲିବାକୁ କ୍ଷମ ନାହିଁନା କାହାରି
 ନିର୍ଭରେଣ ଚଳ ଯାଉଅଛି ମହାବଳୀ । ୫୪ ।
 ଯେଉଁଠାରେ ଗୋବିନ୍ଦେ ବିଜପୈ କରିଛନ୍ତି
 ଅଞ୍ଜୁନ ସେଠାରେ ଠାଇ ମିଳିଲୁ ଶୀଘ୍ରଗତ । ୫୫ ।
 ସତ୍ୟଘ୍ରମା ତୁଳେ ପଶା ଖେଳନ୍ତି ଜନାର୍ଦନ
 ଅବଲୋକନରେ ରୂହିଁ ଦିଲକ ଅରଜୁନ । ୫୬ ।
 ସତ୍ୟଘ୍ରମାଙ୍କୁ ଥିବା ଦେଖି ପଛକୁ ଦୁଷ୍ଟଗଲ
 ଅଭ୍ୟନ୍ତର ହୋଇ ଖଣ୍ଡ ଦୂରରେ ରହିଲ । ୫୭ ।
 ଅଞ୍ଜୁନର ମନ ତହିଁ ଜାଣିଲେ ଗୋସାଇଁ
 ଆସ୍ତାନ୍ତି ତକ୍ଷଣେ ଯେ ଉଠିଲେ ଭବଗ୍ରାସ୍ତା । ୫୮ ।
 ଆସ ଆସ ପାର୍ଥ ତୁ ଯେ ମୋହୋର ପଞ୍ଚୁପ୍ରାଣ
 ତୋହୋଠାରେ ଅଭିନ୍ଦମୋର କେବେହେଁ ନାହିଁ ପୁଣା । ୫୯ ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମୁଖରୁ ପୈସନ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ପାପୈ ପଢ଼ି ଶୁଣିଲୁ ଅଞ୍ଜୁନ ଶରମଣି । ୬୦ ।
 ତୁ ତୁ ବୋଲିଣ ଯେ ବୋଇଲେ ବାସୁଦେବ
 ଆଜ ମୋହୋର ଦ୍ୱାରିକା ପୁର ଶୋଘ୍ରବନ ଦିଣିବ । ୬୧ ।

ସତ୍ୟଭାମାଂକୁ ଦେଖି ଅଜୁନ ନମସ୍କାର କଲେ
 ଶନ୍ତାକିତର ହିଅ କଲ୍ପାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ । ୭୧ ।
 ଶ୍ରୀ ମାରିଣ ହୃଥୟେ ପଞ୍ଚ କଟକେ ରଜନ
 ପରମ କଲ୍ପାଣ ବାବୁ ପାଥସି ଅରଜୁନ । ୭୨ ।
 ତନିପୁର ମଧ୍ୟେ ପାଥ ତୁମେ ପାଥ ପୂଜା
 ଯେଉଁହା ଶୁଣି ହସିଲେ ଦେବାଖୁଦେବ ରଜା । ୭୩ ।
 ବୋଇଲେ ସତ୍ୟଭାମାଂକ ହୋଇଲା ସଦୟେ
 ଭ୍ରାନ୍ତ ତୁମ୍ଭର ନାହିଁ ହୋ କୋଇନ୍ତାଂକର ତନ୍ତ୍ରେ । ୭୪ ।
 ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ମନୁ ରଜା ଯେ ପର୍ବତ
 ସନ୍ତୋଷ ମନେ ମୋତେ କହିବା ବିପ୍ରାରି । ୭୫ ।
 ଅଜୁନ ଶ୍ରୀହରିଂକର ହୋଇଲା କି ବିଶ୍ଵର
 ଯେଉଁହା ବିପ୍ରାରିଣ ମୋତେ କହିବା ମୁନିବର । ୭୬ ।
 ରଜାର ବଚନ ଶୁଣି କହନ୍ତି ମହାମୁନି
 ଯେକମନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ବିଲଂକ ଚୂଡ଼ାମଣି । ୭୭ ।
 ଶାହର ବୋଲନ୍ତ ତୁମେ ଶୁଣ ସତ୍ୟଭାମା
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଝଣରେ ମାର ଦେନିଆୟ କିନା । ୭୮ ।
 ତପଶେ ସତ୍ୟଭାମା ଆଣିଲେ ଗଙ୍ଗାଜଳ
 ପାଦ ପଖାଳ ହୋ ତୁମେ ପଣ୍ଡର ଦୁଲଳ । ୭୯ ।
 ଶୁଣି ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଂକର ଶ୍ରୀମୁଖ ବଚନେ
 ପାଦ ପଖାଳିଲେ ତହିଁ କୋଇନ୍ତାଂକର ନନ୍ଦନେ । ୮୦ ।
 ପାଦ ପଖାଳି କରି ତହିଁ ବାର ଅରଜୁନ
 ପପୁର ପୋଛନ୍ତ ଯେ ଦେନି ସୁର୍ଯ୍ୟନ ବସନ । ୮୧ ।
 ହାଥ ଧରି ଭିତରକୁ ଦେନିଗଲେ ଭଗବାନ
 ରହ ପଲଂକରେ ବସାଇଲେ ନେଇଣ ବହନ । ୮୨ ।
 କୁଣଳ ବାରତା ଯେ ପର୍ବତନ୍ତ ଚନ୍ଦପାଣି
 ଠାକୁରଂକ ସବଣ୍ଣୁଭୁ କହ ହୋ ବାରମଣି । ୮୩ ।

୭୩୯ ବୋଇଲେ ଲୟ୍ୟି ତୋଠାରେ ହୋଇଲେ ସଦୟୁ । (ଘ,ଣ,ଛ,୦)

ସମସ୍ତ କୁଣ୍ଡଳ ଯେ କହିଲେ ଅରଜୁନ
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ଯେ ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ । ୭୫ ।
 ପୁଣିହିଂ ଅର୍ଜୁନକୁ ବିନୋଧୀଣ ପୁଷ୍ଟି
 ଆମ୍ବନ୍ତ ସଙ୍ଗୋଳିବା ନିମନ୍ତେ ଅଇଲ କି ବିବସ୍ତି । ୭୬ ।
 ଠାକୁରଙ୍କର ଆଗ୍ୟାଂ କି ତୋହୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥେ
 ଯେ କଥା ତୋତେ ଯେ ପରୁରର ଶାର ପାଥେ । ୭୭ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣିମା ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଆମ୍ବର ପୁରେ ବିଜେ କଲେ ନାରଦ ମୁନିବର । ୭୮ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ କହିଲେ ତୁମେ କଥାଯେ କରିବ
 ଆପଣା କାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥେ ଧର୍ମୀଯାଗ ଗୋଟିଯେ ଭାଇବ । ୭୯ ।
 ନାରଦେ କହନ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଠାକୁରେ ହସିଲେ
 ଯାଗ କରିବାକୁ ମୋର କିସ ଶକ୍ୟ ଯେ ବୋଇଲେ । ୮୦ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭ ସଖା ଭଗବାନ
 ଯେଉଁକୁ କିସ ଚିନ୍ତା ତୁମ୍ଭର ଯେ ମନ । ୮୧ ।
 ନାରଦଙ୍କ କାଷା ଯହୁଂ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଶୁଣିଲେ
 ଯେକାନ୍ତ କରିଣ ମୋତେ ରାଜଣ ଆଣିଲେ । ୮୨ ।
 ବୋଇଲେ ଦ୍ଵାରିକାକୁ ତୁ ଯେହିକଣ ଯିବୁ
 ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତୁ ରାଜଣ ଆଣିବୁ । ୮୩ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ହସିଲେ ମଦନ ଗୋପାଳ
 କିସ ଭାଇଣ କରିଅଛନ୍ତି କଳହପ୍ରିୟ ମୁନିବର । ୮୪ ।
 ସତ୍ୟଭାମାଂକୁ ରୁହିଂଣ ବୋଲନ୍ତ ହୃଦୀକେଣି
 ବେଗ କର ରାଜନ କର ଗୋ ଶନ୍ତାକିତର ଶିଷ୍ଟି । ୮୫ ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଗ୍ୟାଂ ପାଇ ଦେଖା ବେଗେ ଚଳିଗଲେ
 ଛତରସ ପ୍ରକାରେଣ ମୁଣୋହି ରାଜନ୍ତର । ୮୬ ।
 ଦୃଢ଼ଶଣ୍ଠ କ୍ଷିଣ୍ଣ ସର ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ପିଠାମାନ
 ତତକଣେ ନିର୍ଭାଇଲେ ରାଜଣା ବିଧାନ । ୮୭ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସ୍ରାହାନ କରାଇଲେ ଭଗବାନ
 ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦିଲେ ଆଣି ବିଚିତ୍ର ବସନ । ୮୮ ।

ପଖାଳ କରିଆ ଦେନ ଅର୍ଜୁନ ମଥା ପୋଛିଲେ
 ଅଙ୍ଗେ ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ଯେ ତତ୍ତ୍ଵସମ ଲେପିଲେ । ୮୯ ।
 ଶ୍ରାଣ୍ତି ଚନ୍ଦନ ନେଇ ଅଙ୍ଗେ ଲଗାଇଲେ
 ନାନା ବର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପ ଶିର ଗଭୀରେ ଖଞ୍ଜିଲେ । ୯୦ ।
 ନାନା ଅଳ୍ପକାର ଯେ ଅର୍ଜୁନ ଅଙ୍ଗେ ଖଞ୍ଜି
 ବାରବେଶ କରିଣ ଯେ ଅର୍ଜୁନକୁ ସାକି । ୯୧ ।
 ମୁଣୋହି ଠାବକୁ ଯେ ଅର୍ଜୁନ ବିଜେକଲେ
 ବିଚିତ୍ର ଆସନ ସେ ଯେ ସଜାନ୍ତିଛନ୍ତି ଭଲେ । ୯୨ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପିତା ସେ ଯେ ବସିବାକୁ ଦେଇ
 ତହିଁରେ ଅର୍ଜୁନକୁ ବସାଇଲେ ନେଇ । ୯୩ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପଳମରେ ଅମୃତ ରସ ପାକ
 ସତ୍ୟଭାମା ପରଶନ୍ତି ହୋଇଣ ଉତ୍ସୁକ । ୯୪ ।
 ସନ୍ନୋଷେ ଭୋଜନ ତହିଁ କରନ୍ତି ଅରଜୁନ
 ନାନାବିଧ ରସ ପାକ ଅମୃତ ରସମାନ । ୯୫ ।
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ପିଠା ଯେ ତହିଁ ପରଶନ୍ତି ଆଣି
 ସନ୍ନୋଷେ ଭୋଜନ ତହିଁ କରଇ ବାରମଣି । ୯୬ ।
 ମୁଣୋହି ସାର ସେ ଉଠିଲେ ତତକଣି
 ଆଞ୍ଚୋବନ ନିମନ୍ତେ ଆଣିଦିଲେ ବାସପାଣି । ୯୭ ।
 ଆଞ୍ଚୋବନ ସାର ସେ ବାରବର କିଶ୍ରାଟୀ
 ଭୋଜନ ଶେଷେ ବାର ନୁଆରିଲେ ଉଠି । ୯୮ ।
 ରହ ପଲ୍ଲେକରେ ବିପିଲେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟ ପାଲଗୁନି
 କର୍ମୂର ବିତ୍ତଆ ଲାଗି କରନ୍ତି ଚନ୍ଦପାଣି । ୯୯ ।
 ତାମ୍ରୋଳ ଭୋଜନ ସେ ସାରିଣ ଅର୍ଜୁନ
 ବୋଇଲେ ସାବଧାନେ ଶୁଣିମା ଭଗବାନ । ୧୦୦ ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଗ୍ୟାଂ ଯିବା ହସ୍ତିନା ପୁରକୁ
 ଆଗ୍ୟାଂ ଦେଇଛନ୍ତି ବହନ ହୋଇଣ ଯିବାକୁ । ୧୦୧ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖରୁ ପ୍ରେସନକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ସଜ ହୋଇଲେକ ତହିଁ ଦେବ ଚନ୍ଦପାଣି । ୧୦୨ ।

୧୦୧ ଶ୍ରାଣ୍ତି = ଶ୍ରାଣ୍ତ ଚନ୍ଦନ ।

ଖଗବରକୁ ଦେବ ସେ ସୁମରଣା କଲେ
 ରମେନ୍ଦ୍ରିକ ପାପରେଣ ଖଗେଶ୍ଵର ଥିଲେ । ୧୦୩ ।
 ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ରବା ସେ ମନରେ ଜାଣିଲେ
 ତତଷଣେ ଆସି ଦ୍ଵାରିକାରେ ମିଳିଲେ । ୧୦୪ ।
 ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ କଲା ନମସ୍କାର
 କିମ୍ବା ଅର୍ଥେ ଚନ୍ଦ୍ରାକଳ ବୋଇଲୁ ଖଗବର । ୧୦୫ ।
 ନାରାୟଣେ ବୋଇଲେ ବାହୁଣାବନ୍ଧ ଯାଏୟେ
 ଯୈହିକଣେ ଯିବା ଆମ୍ରେ ଶୁଣ ପଛୀରାଏୟେ । ୧୦୬ ।
 ଅଜ୍ଞନ ଆସିଥିଲୁ ସେ ଆମ୍ରନ୍ତ ନେମାପାଇଂ
 ନାରଦେ କିମ୍ବା ଚରିତ ତହିଁ ଅଛନ୍ତି ଭିଆଇ । ୧୦୭ ।
 ନାରଦେ ଅଛନ୍ତିଟି କି ମୋତେ ବାଟ ରୂପିଁ
 ଆମ୍ରେ ଗଲେ ସୁର୍ଗକୁ ସେ ଯିବେକ ମୁନିସାଇ । ୧୦୮ ।
 ଯୈମନ୍ତ ସମ୍ମାଦମାନ ଗରୁଡ଼କୁ କହି
 ଅଜ୍ଞନକୁ ଦେନିଣ ବଇନେଷ ପିଠିରେ ବିଜପ୍ରେ ଭାବଗ୍ରାହ୍ଣୀ । ୧୦୯ ।
 ଚଇତନ କହନ୍ତି ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାଏୟେ
 ମହ ଭାରଥ ଚରିତ ପ୍ରେ ଅମୃତ ରସମପ୍ରେ । ୧୧୦ ।
 ବନ୍ଦର ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ କମଳା ରମଣ
 ସ୍ଵପ୍ନାରଜନନ୍ତ ତୋର ନାମଟି କାରଣ । ୧୧୧ ।
 ମଳ କନ୍ଦରେ ବିଜପ୍ରେ ଅପୂର୍ବ ମୂରତି
 ତତୁର୍ଦ୍ଵା ମୂରତି ରହ ସିଂଘାସନେ ବିଜପ୍ରେ ଶ୍ରାପତି । ୧୧୨ ।
 କମଳା ବିମଳା ବାକ୍ୟ ଦେଖାଂକ ସହିତେ
 ସେବାପ୍ରେ ଖଟିଛନ୍ତି ଯାହାର ପାଦଗତେ । ୧୧୩ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ମଉଦଖ କଳପବଟ ଅଛି
 କୋଟିପ୍ରେ ଶାର୍ଥ ଦେନି ତହିଁ ବିଜପ୍ରେ ଶ୍ରାବକ୍ଷି । ୧୧୪ ।
 ସ୍ଵପ୍ନାର ଜନମାନନ୍ତ ସେ ତାରବା ନିମନ୍ତେ
 ବଉଧ ରୂପେ ବିଜପ୍ରେ କରିଛନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥେ । ୧୧୫ ।
 ସେ ରୂପ ଚନ୍ଦ୍ରବାକୁ କାହାର ଶକ୍ୟ ଅଛି
 ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଟ ମୁହଁ ନ ଜାଗଇ କିଛି । ୧୧୬ ।

ତୁଳସୀର ବଲିଭ ଚରଣୁ ମୋର ଆନ ନାହିଁ
 ମୁଖ୍ୟ ସାରୋଳ ଦାସକୁ ରଖ ହେ ସବଗ୍ରାହୀ । ୧୧୭ ।
 ସେଥି ଅନନ୍ତରେ ଯେ ଶୁଣ ବିଲଂକ ରଜନ
 ସେ ମଧ୍ୟପଦ୍ବୀ ଚରିତ ଯେ ବିଚିତ୍ର କଥନ । ୧୧୮ ।
 ତକ୍ଷଣେ ଗରୁଡ଼ ଯେ କାପୁା ବିଷ୍ଟାରିଲ
 ସହସ୍ରେ ଯୋଜନ ଉପରକୁ ଉତ୍ତ ଗଲା । ୧୧୯ ।
 ତନ୍ଦ୍ର ନିଶ୍ଚାସେ ଗରୁଡ଼ ବିନ୍ଦମିଣ ଗଲା
 ବାରୁଣୀବନ୍ଦରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା । ୧୨୦ ।
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରୁ ଉତ୍ତରିଲେ ହରି ଅରଜୁନ
 ଆସ୍ତାନ ତଳରେ ଯାଇଁ ମିଳିଲେ ବହନ । ୧୨୧ ।
 ଗରୁଡ଼ହିଁ ଅଛଇ ନାରାୟଣଙ୍କ ସଙ୍କତେଣ
 ଆସ୍ତାନର ତଳେ ଯେ ମିଳିଲେ ତନିଜଣ । ୧୨୨ ।
 ସୁରେଷ୍ଟିଙ୍କ ଦେଖିଣ ପାପ୍ରେ ପଢ଼ ଶୁଣିଲେ
 ଉଠ ଉଠ ବୋଲିଣ ସୁରେଷ୍ଟି ଆଗ୍ରାହୀ ଦିଲେ । ୧୨୩ ।
 ତକ୍ଷଣେ ଉଠିଣ ମାତ୍ରୀର ତନପୈ
 ଶାକୃଷ୍ଟର ଗ୍ରମରେ ସେ ଯାଇଣ ଉତ୍ତା ହୋଇଥୁ । ୧୨୪ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଣ ତୋଳିଲା
 ପଛେହେଁ ଅର୍ଜୁନକୁ ସେ ନମସ୍କାର କଲା । ୧୨୫ ।
 ପୁଣ କର ପ୍ରସାରିଣ ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ
 କଞ୍ଚାଣ ବାଞ୍ଚା ସେ ଯେ କରନ୍ତି ଆପଣ । ୧୨୬ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟଙ୍କୁ ଦେଖି ତହିଁ ଭ୍ରାମସେନ ପରିଣାମି
 ଉଠ ଉଠ ହୋ ବ୍ରିକୋଦର ବୋଲନ୍ତ ଦେବସ୍ଵାମୀ । ୧୨୭ ।
 ଭ୍ରାମସେନକୁ ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ଓଳଗିଲେ
 ସହଦେବ ଅର୍ଜୁନକୁ ପ୍ରଣପତ୍ର କଲେ । ୧୨୮ ।
 ଯେ ଯାହାର ମାନ୍ୟଧର୍ମ ସକଳ ଯେ ସାର
 ଆସ୍ତାନ ଉପରକୁ ଉଠିଲେ ଦେବ ହରି । ୧୨୯ ।
 ଦେଖିଲେ ନାରଦଙ୍କୁ ସୁରେଷ୍ଟିଙ୍କ ଆଗରେ
 ବସିଥୁବୁନ୍ତ ସେ ବାଣୀଯନ୍ତ୍ର ଧରି କରେ । ୧୩୦ ।

ମୁନିଂକ ଦେଖି ହର ଅର୍ଜୁନ ନମସ୍କାର କଲେ
 ନାରଦେ କଳ୍ପାଣ ତହୁଁ ଅନେକ ବାଞ୍ଛିଲେ । ୧୩୧ ।
 ନାରାୟଣଙ୍କ ମୁଖ ଗୃହିଂ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ
 ଆସ୍ତାନେ ବସି ବୋଲି ଶ୍ରାମୁଖେ ଆଗ୍ରାହି ଦିଲେ । ୧୩୨ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଷ୍ଠଙ୍କ ଆଗ୍ରାହି ସେ ଶିରରେ ନିବେଶିଣ
 ଆସ୍ତାନରେ ବିଜେ କଲେ ଦେବ ଜନାନ୍ତିନ । ୧୩୩ ।
 ବୋଲନ୍ତି ନାରଦଙ୍କ ମୁଖ ଗୃହିଂ ଯୁଦ୍ଧୀଷ୍ଠିରାଜି
 କଳହପ୍ରିୟ ମୁନି କିଷ ଅଛି ହେ ଭିଆଇ । ୧୩୪ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଚନେ ସେ କହନ୍ତି ମହାମୁନି
 ଅପୂର୍ବ କଥାପ୍ରେ ଭିଆଇଛୁ ଶୁଣ ଚନ୍ଦପାଣି । ୧୩୫ ।
 ଧର୍ମୀୟାଗ ବୋଲି ଅଛି ଯାଗ ସେ ଗୋଟିପ୍ରେ
 ଭିଆଣ କରିଛୁ ତାହା ଶୁଣ ହୋ ଦେବରାଯେ । ୧୩୬ ।
 ଧନ ଧାନ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯେ ହୋଇବ ପରାପତ
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ବସିବେ ସେ ସପ୍ତ ପୁରୁଷ ଲେକେ ତ । ୧୩୭ ।
 ଦେବତାମାନେ ଯେ ଖାଇବେ ଦୃଢ଼ରାସ
 ମୁନିମାନେ ଯାଗ ଦେଖି ହୋଇବେ ସନ୍ତୋଷ । ୧୩୮ ।
 ରାଜତରଣି ବ୍ରହ୍ମତରଣି ଦେବତାମାନେ ଆସିବେ
 ଦୃଢ଼ ଯବ ତିଳ ସମିଧ ଅଗ୍ନିରେ ଦେଉଥିବେ । ୧୩୯ ।
 ରାଜାଗଣମାନେ ରୁଣ୍ଡ ହୋଇବେ ସମସ୍ତ
 ଅମୃତ ଗୋଗାଡ଼ ଛାପଣାଳେ ଭୁଞ୍ଗୁଥିବେ ନିତ୍ୟପ୍ରତ୍ୟ । ୧୪୦ ।
 ଯାଗନିକମାନେ ସବେ ଯାଗେ ରୁଣ୍ଡ ହୋଇ
 ଦୃଢ଼ ଦେଉଥିବେ ସେ ଯେ ଶଣେ ନ ବିଶୋଇଂ । ୧୪୧ ।
 ମାଗନ୍ତା ଲୋକନ୍ତ ଯେ ଦେଉଥିବେ ଧନ
 ନିରାଶ ନ କରିବ ଦୁଖୀ ଦରିଦ୍ର ଜନମାନ । ୧୪୨ ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଦ୍ୱେଷନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣ
 ନିଷଣ ବୋଲୁ ଛନ୍ତି ଯେ ଦେବ ଚନ୍ଦପାଣି । ୧୪୩ ।
 ଯୈତି ସମଦକୁ ଧନ କାହିଁ ଅଛି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଷ୍ଠ ଦେବଙ୍କର
 ଯେ କଥା କିମ୍ବାଇ ତୁମେ କହିଲ ମୁନିବର । ୧୪୪ ।

ମୋହୋର ମନକୁ ଯେ ସବଥା ନ ଆସଇ
 ତୁମ୍ଭ ପରା ମୁନି ଯେହା ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଲେ କିଏ ପାଇଁ । ୧୪୫ ।
 ରାଜା ବରଣକୁ ଯେହାଂକର ଟକା ଅଛି କାହିଁ
 ଦୁଷ୍ଟ ରାଜାମାନେ ଯେ ମଞ୍ଚରେ ଛନ୍ତି ରହି । ୧୪୬ ।
 ରାଜାଯେ ନ ଅଇଲେ ତ ଯାଗ ଧର୍ମ ନ ପାଇବା
 ଯେହା ବିଶୁଦ୍ଧ ତୁମ୍ଭ କୃତ ମୁନିଦେବା । ୧୪୭ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖରୁ ନାରଦ ଯେହା ନିଷ୍ଠୁର ବଚନ ଶୁଣି
 ପୁଣି ବଚନ ସେ କହନ୍ତି ନାରଦ ମହାମୁନି । ୧୪୮ ।
 ଯେ କଥା ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକୁ ଯେ ନ କାହିଁ କେବଳେ
 ଯାହାର ପ୍ରାଣ ସଙ୍ଗ ଦେବାଧିଦେବ ରାଯେ । ୧୪୯ ।
 ପୂର୍ବେତ ଶୁଣିଅଛ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଖଣ୍ଡବ ବନ ଦହନେ ଅଗ୍ନିକୁ ଉପକାର କରିଣ ଅଛନ୍ତି ଅଜୁନ । ୧୫୦ ।
 ଲୁଦୁବୁଦୁ ବ୍ୟାଧ ହୋଇ ସେ ତନ ଯୁଗ ଯାଏ ଥିଲେ
 ଅଜୁନ ମଉଷଧ ଦିଅନ୍ତେ ସେ ନିତ୍ରିଲେ । ୧୫୧ ।
 ମନାଅଗ୍ନି ହୋଇଣ ସେ ଆହାର ନ ଭକ୍ଷିଲେ
 ମଉଷଧ ଉଷନ୍ତେ ସେ ନିବ୍ୟାଧ ହୋଇଲେ । ୧୫୨ ।
 ଅଜୁନକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ସେ ବୋଇଲେ ବଚନ
 ଘୃତ ଭୋଜନ ମୋତେ ଦେବୁଟି ପଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ । ୧୫୩ ।
 ଯାଗ କରିଣ ତୁହି ମୋତେ ଘୃତ ତଳ ଦିବୁ
 ତେବେ ସେ କ୍ଷୁଧା ମୋର ନିବାର କରିବୁ । ୧୫୪ ।
 ଯେତେକ ବଚନ ଯହୁ ଅଗ୍ନି ଦେବତା କହିଲେ
 ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ଅଜୁନ ସତ୍ୟବାକ୍ୟ ଦିଲେ । ୧୫୫ ।
 ହେଉ ବୋଲଣ ଯେ ଅଜୁନ କରିଅଛି ସତ୍ୟ
 କେମନ୍ତ କର ଅଜୁନ ଅଗ୍ନିକୁ ନ ଦେବଟି ଘୃତ । ୧୫୬ ।
 ଅଜୁନକୁ ରୂପଂ ତହୁଁ ପରୁରନ୍ତି ହର
 ସତ୍ୟବଚନ ଯେବେ କରିଅଛୁ ବୋଲ ମହାବଳୀ । ୧୫୭ ।
 ଅଜୁନ ବୋଇଲେ ମୁଂ ସତ୍ୟ କରିଅଛି ପୂର୍ବେ
 ଯେବେ କେମନ୍ତେ ନାତ୍ରି ମୁଂ କରିବି ବାବୁଦେବେ । ୧୫୮ ।

ଯେଉଁଥା ଶୁଣି ହସିଲେ ଯେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧାର
 ବୋଇଲେ ଅଗ୍ନି ଦେବତାୟେ ଅଟନ୍ତି ବଡ଼ ଉପୁଗାରା । ୧୫୯ ।
 ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନୀଙ୍କ ଠାରୁ ଶହସ୍ରମାନ ଆଣି
 ତୋଷେ ତୋତେ ଦେଇଅଛନ୍ତି ଶୁଣ ହୋ ଗଣ୍ଠିମ ପାଣି । ୧୬୦ ।
 ତୁମେ ଯାଗ କରିବା ତ ଅଟକ ବିହିତ
 ଯେଉଁଥକୁ କିଷ ବିରୁର କରିବା ବାର ପାଥ । ୧୬୧ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ରୂହିଙ୍କ ବୋଇନ୍ତି ଦେବ ଜନାଙ୍କନ
 ଶୁଣ ହୋ ମହାମୁନି ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ନନ୍ଦନ । ୧୬୨ ।
 ଲକ୍ଷେ ରଜା ବରଣକୁ ତ କାଳ ସମୟ ନାହିଁ
 ଯାଗଣାଳମାନନ୍ତ ନିର୍ଭା କରିବ କେହି । ୧୬୩ ।
 ଧନ ଦୁର୍ବ୍ୟମାନ ଯେ କାହିଁ ଭିଆଇବା
 ବହୁତ ସଂଦେହ ମୋତେ ଲୁଣିଲ ମୁନିଦେବା । ୧୬୪ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ଯେ ପରୁର
 କହିବାର କଥା ସିନା ଆମେ ଜାଣୁ ହୋ ଦାମୋଦର । ୧୬୫ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ମୁଖକୁ ତହିଁ ଗୋବିନ୍ଦେ ରୂହିଙ୍କେ
 କିଷ ବିରୁର କରିବା ଆଗ୍ୟାଂ ହୋଉ ଯେ ବୋଇଲେ । ୧୬୬ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଯେ କିଷ ମୋହୋର ଶକ୍ୟ
 ଅନ ଦେଇ ପୋଷୁଣ୍ଠ ତ ମୋତେ ଅମ୍ବିକାର ବଜ୍ଜ । ୧୬୭ ।
 ମୋହୋରେ ଯେ କଥା ଯେ କେବେହେ ନୋହଇ
 ନାରଦଙ୍କୁ ନିବର୍ତ୍ତାଇ ରଖ ହୋ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୧୬୮ ।
 ଯେଉଁତେ କହି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଯେ ହୋଇଲେ ମଞ୍ଜନ
 ତହିଁ ହୃଦଗତେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି ଦେବ ଭଗବାନ । ୧୬୯ ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଶିମନ ତହିଁ ନାରଦେ ଜାଣିଲେ
 ଯେଉଁକାନ୍ତେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ରାଜଣ ବୋଇଲେ । ୧୭୦ ।
 ନିରଯେ ଯାଗ ଗୋଟିଯେ କରଅ ଭଗବାନ
 ବହୁତ ଧର୍ମ ଉଦିତ ହୋଇବ ଧନ ଧାନ୍ୟ । ୧୭୧ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ଭାବଗ୍ରାହୀ
 ଦୁର୍ଗକୁ ଯାଉଅଛୁଟ୍ ବିଲମ୍ବ ନ ସହଇ । ୧୭୨ ।

ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ମହାମୁନି
 ତୁମ୍ଭର ଆଗ୍ୟାଂପ୍ରେ ଯାଗ କରିବେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନୃପମଣି । ୧୩ ।
 ଶାକୁଷ୍ଠଂକ ମୁଖରୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଥା ପାଇ
 ବଣାୟନ୍ତ ବାଇ ନାରଦେ ଗଲେ ତୋଷ ହୋଇ । ୧୪ ।
 ସୁର୍ଗପୁରେ ଯାଇଁ ମୁନି ହୋଇଲେ ପରବେଶ
 ନାରଦଂକ ଚରଣେ ଶରଣ କବି ସାରେଳା ଦାସ । ୧୫ । ୯୭୭୫ ।

ଧର୍ମଯଙ୍କର ଆୟୋଜନ

ସ୍ଵେଚ୍ଛୁ ଅନନ୍ତରେ ତତ୍ତ୍ଵଂ ମନ୍ତ୍ର ପୁଜା କରି
 କଷ ଚରିତ ହୋଇଲା ମୋତେ କହ ତପରୂପ । ୧ ।
 ବଜା ପର୍ବତନେ ତତ୍ତ୍ଵଂ କହନ୍ତି ମୁନିବର
 ସନ୍ତୋଷ ତତ୍ତ୍ଵେ ଶୁଣ ହୋ ବିଲଂକ ନୃପବର । ୨ ।
 ପ୍ରେସୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ଆସ୍ତ୍ରାନ ମଉଳିଲା
 ରୂପ ଭାଇନ୍ତ ଘେନ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବିଜେ କଲା । ୩ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଗରୁଡ଼କୁ ଘେନିଶ ସଂଗତରେ
 ଆପଣେ ବିଜେ କଲେ ଯାଇଁ କୋଇନ୍ତାଂକ ନବରେ । ୪ ।
 କୋଇନ୍ତାଂକୁ ଦେଖି ହରି ନମସ୍କାର କଲେ
 ବିନୋଯୀ ହୋଇଣ ସେ ବହୁତ କହିଲେ । ୫ ।
 ଅନେକ କଲ୍ପାଣ ଯେ କଲେ କୋଇନ୍ତା ଦେଖି
 ସମସ୍ତ କୁଶଳ ପର୍ବତିଲେ ତୋଷ ହୋଇ । ୬ ।
 ସମସ୍ତ କୁଶଳ ଯେ କହିଲେ ନାରାୟଣ
 ପୁର ପରିଷୀ ମୋର ବ୍ରତ ଅଛନ୍ତି ଷମେଣ । ୭ ।
 ଶୁଣିଣ କୋଇନ୍ତା ଦେଖି ମନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମାତାଂକ ମୁଖ ରୂପିଂ । ୮ ।
 ବେଗ କରିଣ ପାକସଞ୍ଚା କରିଅ ଗୋ ଆଶ
 ଭିତରକୁ କହି ପଠିଆଅ ଦ୍ରୋପଣାଂକ ତହିଂ । ୯ ।
 ଭିତରସ ପ୍ରକାରେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ରନାଆ ବେଗ ହୋଇ । ୧୦ ।

୧୦ ଷମେଣ = ଆନନ୍ଦରେ ।

ସେ ବଚନ ଶୁଣିଶ ଭିତର ପୁରକୁ କୋଇନ୍ଦା ଦେଖା ଚଳିଗଲେ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଅମିଷନ୍ତ ବୋଲି ଦୌଷିଞ୍ଚଙ୍କି କହିଲେ । ୧୧ । ୫
 ଯେହା ଶୁଣିଶ ମାଗିଯେମା ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ
 ଛଡ଼ିରଘେ ମେଞ୍ଜନ ରନ୍ଧନ କଲେକ ତଣଣ । ୧୨ ।
 ପଞ୍ଚବର୍ଷୀ କରି କଲେକ ଠିାମାନ
 ଯାହା ସେ ଭୋଜନ କରିବେ ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ । ୧୩ ।
 ରନ୍ଧନ ବିଧ ସାରିଣ ଦୁଃପ୍ରଦ ଦୁଲଣୀ
 ଯାଇଣ ଜଣାଇଲେ କୋଇନ୍ଦା ଠାକୁରଣୀ । ୧୪ ।
 କୋଇନ୍ଦା ବୋଲିଲେ ତୁମେ ଉଠ ହୋ ଚନ୍ଦର
 ବିଳମ୍ବ ନ କର ବେଳ ହେଲଣି ଉଛୁର । ୧୫ ।
 ଭାମ ଅର୍ଜୁନ ଯେ ନକୁଳ ସମ୍ବଦେବ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଦେନିଣ ଯେ ବିଜୟ ବାସୁଦେବ । ୧୬ ।
 ସଞ୍ଚାମାନ ମାୟେ ତହିଂ ସଜାତିଣ ଥିଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଳମରେ ନେଇଣ ପରଣିଲେ । ୧୭ ।
 ଦିବ୍ୟ ଓରିଆରେ ସେ ଯେ ବାସିଅ ଲାଇ
 ନାନା ବର୍ଣ୍ଣ ତତ୍ତ୍ଵ ପରଶନ୍ତ କୋଇନ୍ଦା ଦେଇ । ୧୮ ।
 ଶିର ଶିରସା ସେ ଯେ ପରଣିଲେ ଆଶି
 ସନ୍ନୋଦେ ଭୋଜନ ସେ କରନ୍ତ ଚନ୍ଦପଣି । ୧୯ ।
 ପଞ୍ଚବର୍ଷୀ ପୀଠା ପରଶନ୍ତ ମାୟେ
 ଆମ ଅନ୍ତଙ୍ଗା ଯେ ଠଭରସମାନ ଦିପ୍ତେ । ୨୦ ।
 ପଣସ କଦଳୀ ଯେ ସୁବ୍ରାଦୁ ଫଳମାନ
 ଭୁଞ୍ଜିଣ ସନ୍ନୋଦ ହୋଇଲେ ନନ୍ଦର ନନ୍ଦନ । ୨୧ ।
 ଭୋଜନ ସାରିଣ ଯେ ଉଠିଲେ ଛଡ଼ିଜଣ
 ଗଙ୍ଗାପାଣି ଦେନ ସେ ଯେ କଲେକ ଆଶ୍ରୋବନ । ୨୨ ।
 କର୍ପୁର ବିତିଆ ସେ ପାନ ଆଣି ଦିଲେ
 ସନ୍ନୋଦେ ଜଗନ୍ନାଥ ଭୋଜନ ତାହା କଲେ । ୨୩ ।

୧୧୨ ମେଞ୍ଜନ = ବ୍ୟସନ, ତରକାରୀ ।

୧୧୩ ଓରିଆ = ଅନ୍ତ, ଭାବ ।

୧୧୪ ଲାଇ = ଆଣି ।

୧୧୫ ତତ୍ତ୍ଵ = ତିଥଣ, ତରକାରୀ ।

୧୧୬ ଅର୍ଜୁନ = ଆଗୁର ।

ଶୁଣ ହୋ ମନୁ ପୁ ରୂପ ବଦମୃଦ୍ଧ ଅଗସ୍ତ୍ର
 ପେକମନେ ଶୁଣ ତୁମେ ମଧ୍ୟପଦ ଶାତ । ୨୩ ।
 ଭେଜନ ସାରିଣ ତହୁଁ ପ୍ରଭୁ ଭବଗ୍ରାମୀ
 ପାଞ୍ଚ ଭଲନ୍ତ ସେହି ଯେ ପେକାନ୍ତରେ ରାଜ । ୨୪ ।
 ଯାଗ କରିବାକୁ କିଛି ବିରୂର ନ କର
 ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ବଇବାକୁ କୁବେର ଉଣ୍ଡାର । ୨୫ ।
 ହୃଦଗତେ କଥାପ୍ରେ ଯେ ପାଞ୍ଚଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ରାଜୁସି ଯାଗ ଆଗକୁ ରାଜା କରିବା ନିମନ୍ତ । ୨୬ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜା ବରଣକୁ ସମୟ ମୋର ନାହି
 କିଷ କିଷ କରିବା ବୋଲି ଭଲନ୍ତ ଭବଗ୍ରାମୀ । ୨୭ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ମନରେ ଯେ ସୁମରଣା କଲେ
 ନାରପୁଣ ସୁମରନେ କଳହପିପୁ ମୁନି ତା ଜାଣିଲୁ । ୨୮ ।
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଢ଼ିଶ ଯେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆସି ବାରୁଣାବନ୍ତ ପୁର । ୨୯ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖିଶ ଯେ ଉଠିଲେ ଛଢକଣ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇଁ ନାରଦଙ୍କ ଚରଣ । ୩୦ ।
 ନାରଦି ବୋଇଲେ କୃଷ୍ଣ କିମ୍ପେ ସୁମରିଲ
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ଆଗେ ଯାହା କହିଥିଲୁ । ୩୧ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜା ବରଣକୁ ସମୟ ନ ପାଇବା
 ଯୈଥକୁ କିଷ ବିରୂର କରିବା ମୁନିଦେବା । ୩୨ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଯେ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେ ମୋର ଅଛି
 ଯୈଥକୁ ଚିନ୍ତା କିଛି ନ କର ଶିଶୁବଜ୍ଞ । ୩୩ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜାନ ଯୈଥେ ବରଣ ନ କରି
 ରୂରିଦିଗୁ ରୂରି ରାଜା ଆଶିମା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର । ୩୪ ।
 ସୁର୍ଗପୁରରୁ ରନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେ ବରଣ କରିବା
 ପାତାଳ ପୁରୁଁ ବାସୁକି ରାଜାକୁ ବରିବା । ୩୫ ।
 ଯୈରୁପେ ଛଢକଣ ରାଜା ଯେନି ଯାଗ କରିବା ଆରୋପଣ
 ଯୈଥକୁ ଚିନ୍ତା ତୁମ୍ଭେ ନ କର ନାରପୁଣ । ୩୬ ।

‘ମା’ ବଇବାକୁ = ବ୍ୟୟ କରିବାକୁ, ବୋହି ନେବାକୁ ।

ନାରଦଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରେସନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ କହନ୍ତି ଦେବ ଚନ୍ଦପାଣି । ୩୮ ।
 ଭଲ କଥା ଗୋଟିଏ କହିଲେ ମହାମୁନି
 ଯାଗ ଆରମ୍ଭ ବା ଆମ୍ର କେଉଁଠାରେ ପୁଣି । ୩୯ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଜୋକୁଳେ ଯାଗଶାଳ କରିବା ନିରବାଣ
 ଜଳ ସୁଲଭ ତହିଁ ଯେ ପାଇବା ନାରାୟଣ । ୪୦ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଶାହର ଯେ ପୁଣିଷ୍ଠ ପରିଚିଲେ
 ମଞ୍ଚପୁରୁଷ କେଉଁ ରାଜା ବରିବାକ ଭଲେ । ୪୧ ।
 ନାରଦ କହନ୍ତି ତୁମେ ଶୁଣ ଦେବ ତାମୋଦର
 ପ୍ରେଥକୁ ବିରୂର ତୋତେ କହିବା ନିକର । ୪୨ ।
 ରୂପିଦିଗ ମଙ୍ଗରେ ଯେ ହିନ୍ଦୁନା ନଗର ଗୋଟି
 ରାଜା ତହିଁର ଯେ ଅଟଇ ଧୃତିରଷ୍ଟି । ୪୩ ।
 ଗାନ୍ଧାର ତନୟ ଯେ ମାନଗୋବିନ୍ଦାର
 ପନ୍ଦିଗାନାରାୟଣ ପ୍ରେହାର ହାଥ ପାଦେ ପଦ୍ମ ଉକୁଟଇ । ୪୪ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜାଙ୍କ ଉପରେ ଅଟଇ ମନ୍ତ୍ରମଣି
 ପ୍ରେହା ତ ଆପଣେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ପରିମାଣି । ୪୫ ।
 ଭ୍ରେଜବିଶରେ ରାଜା ଯେ ଉଗ୍ରସେନ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ତୋହୋର ଅଜାବଶ ସେ ଅଟଇ ଦେବରଷ୍ଟେ । ୪୬ ।
 ତାହାନ୍ତ ନିମନ୍ତଣ କରି ଅଣିମାକ ଯାଇଁ
 ପ୍ରେକଥା ତୋର ମନକୁ ଅଳଲ କି ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୪୭ ।
 ଜଗନ୍ନାଥେ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଜାଣିଲି ଯେ ଦୁଇ ରାଜା
 ଆଉ ଦୁଇ ରାଜାଙ୍କ ଚରିତ କହ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ତନୁଜା । ୪୮ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆହୁର ରାଜା ପ୍ରେକ ଅଛି
 ତୋତେ ଉରଣ ତାହା ମୁଁ ନ କହଇ ଶିଶୁବଜ୍ଞ । ୪୯ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ମନେ ନ କର କିଛି ଭ୍ରାନ୍ତ
 ସଂଶୟ ଫେରଣ ପ୍ରେହା ମୋତେ କହିବା ମହାୟତ । ୫୦ ।

୪୦।୧ ନିରବାଣ = ନିରମାଣ, ନିମିଣ ।

୪୩।୧ ଧୃତିରଷ୍ଟି = ଧାତ୍ରିରଷ୍ଟି ସ୍ଥାନରେ ॥

ନାରଦେ ବୋଇଲେ ସେ ଜାଗପତ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ତାହା ଘରେ ବନ୍ଧୀଛନ୍ତି ଲକ୍ଷେକ ରାଜାଷ୍ଟ୍ରେ । ୪୧ ।
 ସେ ରାଜା ଅଇଲେ ସବୁ କଥା ଦେବ ଭଲ
 ଲକ୍ଷେ ରାଜା ସମାନେ ଯେ ହୋଇବାକ ତୁଳ । ୪୨ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ହସିଲେ ଯେ ଦେବ ଚନ୍ଦଧର
 ଆମ୍ବର ଭଗାରି ଯେ ଜାଗପତ ନୃପବର । ୪୩ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ନ କର କିଛି ଚିନ୍ତା
 ଆମ୍ବେ ତାଙ୍କୁ ଆଣିବୁ ନ କର ମନେ ବ୍ୟଥା । ୪୪ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବନ୍ତ ଦେଖିଲେ ସେ କଳି ଆରମ୍ଭିବ
 ଅବଶ୍ୟ ତାହାର ଆମ୍ବର ଦନ୍ତ ଉପୁଜିବ । ୪୫ ।
 ଦୂର କଳି ହୋଇଲେ ଯେ ଯାଗ ହୋଇବାକ ନଷ୍ଟ
 ଯେଉଁର ଚରିତ ମୋତେ କହ ବ୍ରହ୍ମାଂକର ଗୁଡ଼ । ୪୬ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେହା ନାରଦେ ଶୁଣିଲେ
 ଦୂର କଳି ନୋହିବ ଆମ୍ବେ ତାଙ୍କୁ ତିଆରିବୁ ଭଲେ । ୪୭ ।
 ଯେଉଁକୁ ସଂଶୟେ ତୁମେ ନ କର ଜନାନ୍ତି ନ
 ଯେହାରେ ଦେବ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ବନ୍ଦ ଜାଣ । ୪୮ ।
 ଯେ କଥା ଶୁଣି ତୁମୀ ହୋଇଲେ ନାଗପୁଣ
 ନାରତଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ତୁମେ ସିନା ଜାଣ । ୪୯ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ବଳରମେ ଯେ ଅଛନ୍ତି
 ତାହାକୁ ଦେଖିଲେ ଅବଶ୍ୟ ଚଳିବେ ହଳପତି । ୫୦ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ସେ କିଛିହିଁ ନୋହିବେ
 ଆମ୍ବର କହନ୍ତେଣ ସେ ତୁମୀ ହୋଇଣ ରହିବେ । ୫୧ ।
 ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମମୁନି
 ଯେ କଥାକୁ ତୁମେ ଥାଅ ହେ ପରିମାଣି । ୫୨ ।
 ଯେମନ୍ତେ ତନି ରାଜା ହୋଇଲେ ଭିଆଣ
 ଆଉ ଯେଥୁ ଉତ୍ତରେ କେଉଁ ରାଜା କୁହ ମହାମୁନ୍ୟ । ୫୩ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଉତ୍ତମ
 ରାଜାଷ୍ଟ୍ରେ ଅଛି ଯେ ପୁଣ ମେରୁ ମେଖଲେଣ । ୫୪ ।

ବଡାଇ ଗରିଷ୍ଠ ସେହୁ ଅଟଇ ନୃପବର
 ଥାଠ ସଙ୍ଗେ ନାହିଁ ଯେବୁକା କରଇ ରାଜ୍ୟଭାର । ୭୫ ।
 ଧନୁ କମାପେଣ ସେ ଧରିଥାଇ କରେ
 ଶଷ୍ଠୀ ଉପଗତ ହେଲେ ନିବାରଇ ଭଲେ । ୭୬ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣ ମହାମୁନି
 ଅପୂର୍ବ କଥା ଯେଉ କହିଲ ତପୋଧନୀ । ୭୭ ।
 ମେରୁ ମେଖଳକୁ କେହୁ ଯିବ ଯେହିଷଣ
 କେମନ୍ତେ ଆସିବ ସେ ଯେଉଁ ଦୁଷ୍ଟ ଜନ । ୭୮ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ହର ନୋହଇ ସେ ଦୂର
 ମେରୁ ମନ୍ଦର ବୋଲି ନାମ ସେ ପଦ୍ମତର । ୭୯ ।
 ମେରୁ ମେଖଳକୁ ସେ ସୀମା ଯେ ଲଗଇ
 ଯେ ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ବେ କହିଲୁ ଭବଗ୍ରାସ୍ତା । ୮୦ ।
 ଶ୍ରୀହର ନାରଦଙ୍କୁ ପର୍ଵତନ୍ତି ଗୁହୀ
 ତାହାର ନାମ କିମ୍ବ କହିବା ମୁଣି ଦେଖା । ୮୧ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତାହାର ନାମ ମୃଗସେନ
 ବ୍ୟାସ ମୁନିଙ୍କର ସେହୁ ଅଟଇ ନନ୍ଦନ । ୮୨ ।
 ତାହାର ମାତା ସେ ହାଦେ ମୃଗୁଣୀ ଅଟଇ
 ଯେହା ଶୁଣି ହସି ଉଠିଲେ ଭବଗ୍ରାସ୍ତା । ୮୩ ।
 କହ ମୁନିବର ଯେହୁ କେଉଣ ପ୍ରକାର
 ଯେହା ଶୁଣିମାକୁ ଶ୍ରୁଦ୍ଧା ହୋଇଲୁ ମନର । ୮୪ ।
 ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ବାଣୀ ଶୁଣି ନାରଦେ କହନ୍ତି
 ଯେହାକମନ ହୋଇ ଶୁଣ ବସୁଦେବର ସନ୍ତତି । ୮୫ ।
 ଯେକବିନେ ବ୍ୟାସ ବନେ ତ୍ରୁମି ଯାଉଥିଲେ
 ମୃଗ ମୃଗୁଣୀଙ୍କର ସେ ଶୃଙ୍ଗାର ଦେଖିଲେ । ୮୬ ।
 କାମବାଣ ତାହାଙ୍କର ହୃଦରେ ପୀତିଲୁ
 ଅଞ୍ଚୁ ଆୟା ତାହାଙ୍କର କାମ ଜଳରେ ବୁଢ଼ିଲୁ । ୮୭ ।
 ଶଣ୍ଠେ ଦୂରେ ଦେଖିଲେ ମୃଗୁଣୀଯେ ଅଛି
 ତାହାକଙ୍କ କୋଳ କରି ଧଳିଲେ ମୁନିବଜ୍ଞ । ୮୮ ।

ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ସେ ଯେ ସୁରତି ଘୋଗ କଲେ
 ସୁରତି ରସରେ ସେହୁ ବିନ୍ଦୁ ଯେ ଟାଳିଲେ । ୭୯ ।
 ବିନ୍ଦୁ ଗ୍ରୁଡ଼ ମୁନିବର ଗଲେ ତତ୍ତ୍ଵଶ
 ସେ ଅମୋହ ରେତ ରହିଲ ମୃଗୁଣୀ ଗର୍ଭେଣ । ୮୦ ।
 ଲଭ ମଣ୍ଡଳକୁ ଯହୁ ଆବୋରି ରହିଲ
 ସଇନ୍ଦ୍ର ପୁଷ୍ଟେକ ତାର ଗଭ୍ର ଉପୁଜିଲ । ୮୧ ।
 ପୁଷ୍ଟ ପ୍ରସବ ମୃଗୁଣୀ ଗଲ ସ୍ଵର୍ଗ ଆନେ
 ଶୀର ନ ପାଇଣ ପୁଷ୍ଟ ରୋବଇ ବିକଲେ । ୮୨ ।
 ବାଳକ ବିକଳ ଧର୍ମ ନିରଂଜନ ଜାଣିଲେ
 ଶୁନ୍ୟ ରହିଣ ସେହୁ ଯେ ବ୍ୟାସଙ୍କୁ କହିଲେ । ୮୩ ।
 ମୃଗୁଣୀ ଗର୍ଭରୁ ଯେବଣ ପୁଷ୍ଟ ଉପୁଜିଛି
 ତୁମ୍ଭର ବାର୍ଯ୍ୟ ସେହୁ ଯେ ଜନମ ଲଭିଛି । ୮୪ ।
 ତାହାକୁ ଆଣିଣ ତୁମ୍ଭେ ବେଗେ ପ୍ରତିପାଳ
 ନୋହିଲେ ଶାପ ପାଇବଟି ରଷ୍ଟର ଦୁଲୁଳ । ୮୫ ।
 ଧର୍ମ ଦେବତାର ମୁଖୁ ପୈସନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ସେ ପୁଷ୍ଟକୁ ଆଣିଣ ଯେ ପାଳିଲେ ମୁନିମଣି । ୮୬ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ତ୍ର ଶାହାସ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟା ତାକୁ ଅନେକ ଶିଖାଇଲେ
 ବହୁତ କଲ୍ପାଣ କରିଣ ସେ ବର ଦିଲେ । ୮୭ ।
 ଚିର ଆଇଷ ହୋଇ ରହ ଯେହୁ ପୃଥିବୀରେ
 ପୃଥିର ରଜାପ୍ରେ ତୋତେ ଜଣି ନୁଆରନ୍ତୁ ସମରେ । ୮୮ ।
 ଯେ କାଳେ ଯୁଦ୍ଧ ତୁହି କରିବୁ କୁମର
 ଯେକା ଧନୁଯେ ଯେକା ନାରାଜ ଧରିଥୁବୁ କର । ୮୯ ।
 ନାମ ଗୋଟି ତାହାର ଯେ ଦିଲେ ମୃଗସେନ
 ମେରୁ ମନ୍ଦର ପଦତେ ଦିଲେ ତାକୁ ପ୍ଲାନ । ୯୦ ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେ ଶ୍ରାହର ଶୁଣିଲେ
 କୁରୁବଂଶେ ମୃଗସେନ ଜାତ ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ । ୯୧ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ବିଳଙ୍କ ରଜନ
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ ପ୍ରଳମ୍ବର ପୁଣ ପୁଣ । ୯୨ ।

ବନ୍ଦ ସଂଶୟ ମୋତେ ଯେ ଲକ୍ଷିଲୁ ଗୋପାଇଁ
 ଯାହା ପ୍ରଗ୍ରହିତ ମୋତେ ଫେଣ୍ଡ କହିବାକ ତହିଁ । ୯୩ ।
 ପୁଷ୍ଟ ପ୍ରତ୍ୱକଣ ସେ ମୃଗୁଣୀ ସ୍ଵର୍ଗେ ଗଲୁ
 ପୂର୍ବଜନ୍ମ କଥା ତାହାର କହିବା ମୁନିବଳା । ୯୪ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣିମା ସାବଧାନେ
 ତାହାର ଜନ୍ମ ତୋତେ କହିବା ଆଖ୍ୟାନେ । ୯୫ ।
 ପୂର୍ବରେ ସେ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଥିଲୁ
 ଶାପ ପାଇ ମୃଗ ଘରେ ଜନମ ଲଭିଲୁ । ୯୬ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ବିଲଂକ ଦେଶ ରାଜା ପରୁରିଲୁ ପୁଣି
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ ଶତେ ସହସ୍ର ଦଇନ । ୯୭ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହିଛି ତୁ ହୋ ମନୁଷ୍ୟେ ଶୁଣ
 ଧନୁମାସ ଅନ୍ତରେଣ ମକର ମାଘ ପୁଣି । ୯୮ ।
 ମକର ସ୍ତ୍ରୀହାନକୁ ଚଳନ୍ତି ସର୍ବଜନ
 ଇନ୍ଦ୍ର ପୁଷ୍ଟ ଯେ ସୁର ଗନ୍ଧି ଯେକଜଣ । ୯୯ ।
 ସେହି ଯାଉଅଛି ମକର ସ୍ତ୍ରୀହାନ
 ମେନକାର ଝିଅ ଯେ କୁନ୍ତଳା ତା ନାମ । ୧୦୦ ।
 ସୁନ୍ଦର ପଣେ ତାକୁ ଯେ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ସେହି ଯାଉଅଛି ମକର ସ୍ତ୍ରୀହାନ କରିବାର ପାଇଁ । ୧୦୧ ।
 ତାହାକଇଁ ଗନ୍ଧି ଯେ ଦେଖିଲୁ ବାଟରେ
 କୁନ୍ତଳାକୁ ସେହି ଯେ ଧଇଲାକ ବଳେ । ୧୦୨ ।
 ବଳବନ୍ତେ ଧରନ୍ତେ ସେ କେବେହେଁ ନ ମଞ୍ଜିଲୁ
 ରାଗେଣ ଗନ୍ଧି ଯେ ତାହାକୁ ଶାପ ଦିଲୁ । ୧୦୩ ।
 ମୃଗ ପଶୁ ପ୍ରାୟେକ ହୋଇଲୁ ତାର ଦେହୀ
 ଯା ଯା ମୃଗୁଣୀ ରୂପେ ମଞ୍ଚରେ ଜାତିତ୍ତଥ ତୁହି । ୧୦୪ ।
 ତରେଣ ସୁନ୍ଦର ଯେ ଗନ୍ଧିକୁ ପରୁରିଲୁ
 ଶାପକୁ କାରଣ ମୋତେ କହିବା ଇନ୍ଦ୍ରବଳା । ୧୦୫ ।
 କନ୍ୟାର ଭଗତି ଦେଖିଣ ଦୟା କଲ
 ଶାପକୁ କାରଣ ବଚନ କହିଲୁ । ୧୦୬ ।

ବୋଇଲୁ ଅସ୍ତ୍ର ବନରେ ଚାହୁଥିବୁ
 ବ୍ୟାପଂକୁ ଦେଖିଲେ ତୁହି କାରଣ ପାଇବୁ । ୧୦୭ ।
 କୁନ୍ତଳା ବୋଇଲୁ ମୁଂ କେମନ୍ତେ ଜାଣିମି
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ମୁହିଁ ମୁନିଂକ ଚିହ୍ନିବି । ୧୦୮ ।
 ଗନ୍ଧ ବୋଇଲୁ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ତୋତେ ଯେ ରମଣ କରିବ
 ତାହାର ଶାର୍ଯ୍ୟ ତୋହୋର ପୁଣେକ ଉପୁଜିବ । ୧୦୯ ।
 ତେବେ ସେ ଶାପରୁ ତୁହି ମୋଷ ସେ ହୋଇବୁ
 ପୂର୍ବ ଦେହ ପାଇଣ ତୁହି ସ୍ଵର୍ଗକରଂ ଯିବୁ । ୧୧୦ ।
 ଘେନେକ ଶାପ ଦେଇଣ ଗନ୍ଧବ ଚଳଗଲୁ
 କୁନ୍ତଳା ମୃଗୁଣୀ ରୂପେ ମଞ୍ଚରେ ଜନମିଲା । ୧୧୧ ।
 ସାରବଣୀ ମୃଗୁଣୀ ଗର୍ଭରୁ ହେଲ ସେ ଉତ୍ତପନ
 ମୃଗଂକର ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁ ସେ ଘେନେକ ଶୋଘବନ । ୧୧୨ ।
 ଘେନ୍ଦା ଶୁଣିଲୁଟି କି ହୋ ମନୁ ଯେ ନୃପବର
 ଘେନେକ ପ୍ରକାରେ କନ୍ତୁ ଚରିତ ମୃଗସେନର । ୧୧୩ ।
 ନାରଦେ କହିଲେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଆଗେ
 ଶୁଣିଲୁଟି କି ଆମେ ଯାହା କହିଲୁ ସୁବାଗେ । ୧୧୪ ।
 ନ'ରଦଂକୁ ହସିଣ ଯେ କହନ୍ତୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ଘେ ରଜାମାନନ୍ତ କିଘେ କରିବ ବରଣ । ୧୧୫ ।
 ଘେଥୁର ଚରିତ ମୋତେ କହ ତପୋଧନ
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ ଭଗବାନ । ୧୧୬ ।
 ସହଦେବଂକୁ ପର୍ବତ ଘେଥୁର ଚରିତହିଁ କହ
 ଆଗତ ନିଗତ ଯେ ଜାଣଇ ହାଦେ ସେହୁ । ୧୧୭ ।
 ସହଦେବ ମୁଖ ରୂପଂ ପର୍ବତିଲେ ନାରାୟଣ
 ଘେ ଯାଗ ନିର୍ଦ୍ଦା ପଦିବଟି କି ହୋ ମନ୍ତ୍ରୀରାଣ । ୧୧୮ ।
 ସହଦେବ ଯେ କରଲୁ ବେଗେ ଦିଲେ ରୂପଂ
 ଘେଥୁର କିଛି ହଣପୁ ନାହିଁ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୧୧୯ ।

୧୧୯ ଉତ୍ତପନ = ଉତ୍ତନ୍ତ ଜନ୍ମିବା ।

ଯେଉରେ କଳି ଦୟା ନୋହିବ ନା କିଛିହି^୦
 ନିରନ୍ତେ ପାଗ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଗୋସାଇ^୦ । ୧୧୦ ।
 ସହଦେହ ମୁଖରୁ ଯେ ଯେସନେକ ଶୁଣି
 ମନେ ଶୁଣେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଚନ୍ଦପାଣି । ୧୧୧ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ତୁ ମୋ ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ରାଜାମାନନ୍ଦ ବରଣ କେମନ୍ତେ କରିବା ବିରୂର । ୧୧୨ ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣିମା ହୃଷୀକେଶ
 ପାତାଳ ଭୁବନକୁ ସେ ଯାଇଁ ମାଦ୍ରୀ ଶିଷ୍ଠ । ୧୧୩ ।
 ମୃଗସେନ ଜାରସନକୁ ଆଶାଇଁ ଭାମରସେନ ଠାକୁର
 ନାରଦଙ୍କୁ ପର୍ବତ ସେ ଜାଣନ୍ତି ଯେଉର ବିରୂର । ୧୧୪ ।
 ଅଞ୍ଜନ ଠାକୁର ଯାଇଁ ସ୍ଵର୍ଗ ଭୁବନ ଯାଏୟେ
 ମଥୁରାଯେ ବରଣ କରନ୍ତୁ ଉଗ୍ରସେନ ରାଯେ । ୧୧୫ ।
 ମୁହି^୦ ବରଣ କରି ଆଶିମି ଭାନୁମଣ୍ଡ ରମଣ
 ଯେସନେ ଅଟନ୍ତି ତ ଆମ୍ବର ବନ୍ଧୁ ବର୍ଗମାନ । ୧୧୬ ।
 ଯେସନ୍ତି ନିମନ୍ତଣ ତ କରିବା ଅଟଇ
 ଯେ ତୁମ୍ଭର ବିରୂରକୁ ଆସଇ କେମନ୍ତେ ସତ୍ୟଭାମା ସାଇ^୦ । ୧୧୭ ।
 ଯେସନେକ ବିରୂର ସହଦେବ ଯେ କହନ୍ତେ
 ଅଳପ ହୋଇଣ ତହୁ^୦ ହସିଲେ ଜଗନ୍ନାଥେ । ୧୧୮ ।
 ଶ୍ରୀହର ନାରଦଙ୍କୁ ହକାରଣ କହନ୍ତି
 ମରଧ ଦେଶକୁ ତୁମ୍ଭେ ଚଳ ତତକ୍ଷଣାନ୍ତି । ୧୧୯ ।
 ଜାରସନ ରାଜା ଆସ୍ତାନରେ ତୁମ୍ଭେ ବସିଥୁବ
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାତ ଦେନି ଭୀମସେନ ଯିବ । ୧୨୦ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଚନେ ନାରଦେ ସନମତ କଲେ
 ମନଦଣ୍ଡେ ଚଢି ମୁନି ତକ୍ଷଣେ ଚଳିଗଲେ । ୧୨୧ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁ ପୁରୁଷ ବଦନ୍ତ ଅଗର୍ଷ
 ଯେଉ ଉତ୍ସରେଣ ଯାହା କଲେକ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି । ୧୨୨ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଯେକମନେ ଶୁଣ
 ବିଚିତ୍ର ଆଶ୍ୟାନ ଯେହୁ ମହାଭାରତ ଧୂରଣ । ୧୨୩ ।

ବାରୁଣାବନ୍ତ ପୂର୍ବପାଠେ ସୁରଗଙ୍ଗା ଖାରେ
 ଯାଗକୁ ଅନକୂଳ ଯେ କରନ୍ତି ସେଠାରେ । ୧୩୪ ।
 ବାଲବ ନାମେ କରଣ ଆୟୁଷ୍ମାନ ନାମେ ଯୋଗ
 ମେଷ ସନ୍ଧରାନ୍ତିକ ଯେ ଘେଗାର ଦିନ ଭୋଗ । ୧୩୫ ।
 ଦିଜା ନଶ୍ଵର ସେଦିନ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିର ସାଧକ ତାର
 ସେଦିନ ଯାଗକୁ କରଇଲେ ଅନକୂଳ । ୧୩୬ ।
 ଯାଗଶାଳ ଭୂମିଖଣ୍ଡ ଲଙ୍ଗଲେ ଶୋଧାଇ
 ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନିମନ୍ତେ ତହିଁ ମାୟୀ ତିଳ ଯେ ବୁଣାଇ । ୧୩୭ ।
 ବିଶ୍ଵକର୍ମାଙ୍କୁ ତହିଁ ଶ୍ରୀହର ସୁମରଣା କଳେ
 ତତ୍ତ୍ଵଶରୀର ଆସି ବିଶ୍ଵକର୍ମା ଯେ ମିଳିଲେ । ୧୩୮ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ ବିଶ୍ଵକର୍ମା
 ସୁରପୁରୁ ସେନିଆସ ସଭା ଯେ ସୁଧମୀ । ୧୩୯ ।
 ସାତଦିନ ପରିପନ୍ତେ ଆଶିମ ଆସ୍ତାନ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବ ସେଠାରେ ଯାଗ କରିବେ ଆରୋପଣ । ୧୪୦ ।
 ବିଶ୍ଵକର୍ମା ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣିମା ଗୋସଙ୍ଗ
 ସବୁକଥାମାନ ତୋର ଭିଆଶ ଅଟଇ । ୧୪୧ ।
 ଯେକା ରାତର ଭିତରେ ପ୍ରଭୁ ସବୁ ନିର୍ଭାଁ ହେବ
 ଯେଥକୁ କିଛି ଚନ୍ଦ୍ର ତୁମେ ନ କର ବାସୁଦେବ । ୧୪୨ ।
 ବିଶ୍ଵକର୍ମାଙ୍କୁ ଆଗ୍ୟାଙ୍କ ଦିଲେ ନାରାଧୂଣ
 ଆପଣେ ବିଜେକଲେ କୁବର ଭୁବନ । ୧୪୩ ।
 ଶ୍ରୀଭଗବାନଙ୍କୁ ଦେଖି କୁବର ପାତ୍ରେ ପତି ଶୁତିଲ
 ଶିରେ କର ଦେଇ ପୁଣ ଗ୍ରାମରେ ନିହିଲ । ୧୪୪ ।
 ବୋଇଲେ ଆଜ ମୋର ପବିତ୍ର ହୋଇଲା ଯେହୁ ଭୁବନ
 କିମର୍ଥେ ବିଜ୍ଞୟ କଲ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ । ୧୪୫ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ ଓଳିଲୁ ଯେଥିପାଇଁ
 ଯାଗ ଗୋଟିପ୍ତେ କରିବେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନରସାଇ । ୧୪୬ ।
 ଯେତେକ ଧନ ଲାଗିବ ସମସ୍ତ ଦେଉଥିବ
 ସାତଦିନ ଯାମ୍ବେ ଯାଗ ଯେମନ୍ତ ନିର୍ଭାସିବ । ୧୪୭ ।

କୁବେର ବୋଇଲେ ଗୋସାଇଂ ଯେ ତୋହୋର ଉଣ୍ଡାର
ମୋତେ କିମ୍ବେ ଧନ ମାଗୁଅଛ ଆହୋ ଚନ୍ଦର । ୧୩ ।
କୁବେରଙ୍କୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଦେଇ ଚଳିଲେ ନାର୍ପୁଣ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଂ ବାରୁଣା ଭୁବନ । ୧୪ ।
ବରୁଣ ଦେବତା ଦେଖିଣ ତହୁଂ ନମସ୍କାର କଲା
ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଛତଅର୍ଥେ ସେ ପୂଜିଲା । ୧୫ ।
ବରୁଣ ବୋଇଲୁ ଗୋସାଇଂ ଅଇଲ କିମର୍ଥେ
ଠାକୁର ବୋଇଲେ ଯାଗ ଗୋଟିଯେ କରିବେ
ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନରନାଥେ । ୧୬ ।

ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପଲମ ନିତ ଯେତେ ଲଗୁଥିବ
ସାତଦିନ ପରିୟନ୍ତେ ସମସ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ଦେବ । ୧୭ ।
ବରୁଣ ବୋଇଲୁ ଗୋସାଇଂ ତୋର ଥୋଇଲୁ ପଦାର୍ଥ
ବଇବାକୁ ମୁଂ କି ନାପ୍ତି କରିବି ଜଗନ୍ନାଥ । ୧୮ ।
ବରୁଣର ମୁଖରୁ ଯେ ଯେସନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ବାହାର ହୋଇଲେ ତହୁଂ ଦେବ ଚନ୍ଦପାଣି । ୧୯ ।
କିରାତେଶ୍ୱର ବନେ ଯାଇଂ ହୋଇଲେ ପରବେଶ
କିରାତେଶ ନୃପତିକ ହକରାଇଲେକ ପାଣ । ୨୦ ।
କିରାତେଶ୍ୱର ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲା
କିମର୍ଥେ ଯେ ଠାବକୁ ଅଇଲ ବୋଲି ପରୁରିଲା । ୨୧ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତୁ କିରାତେଶ୍ୱର
ଯାଗ କରିବେ ବାରୁଣାବନ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଠାକୁର । ୨୨ ।
ଯେତେକ ତହିଂରେ ଲଗୁଥିବ ଫଳମୂଳ
ନାବରେ ପୁରୋଜଣ ତୁ ଯେ ଦେଉଥିବୁ ସକଳ । ୨୩ ।
ଯେତେ କହି ସେଠାବରୁ ଚଳିଗଲେ ନାର୍ପୁଣ
ସମସ୍ତ ନିଯୋଗୀମାନଙ୍କ ନିଯୋଗ ଦେଇଣ । ୨୪ ।
ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଜନାର୍ଦନ
ଦରଶନ କଲେ ଆଖି ମୁଦ୍ରିଷ୍ଟ ରଜନ । ୨୫ ।

ଦେଖିଲେ ଯାଗଶାଳ ତହିଁ ହୋଇଛି ଭିଆଣ
 ରଜାମାନଙ୍କ ଅନରୁପେ ଆସ୍ତାନ ବେହରଣ । ୧୭୧ ।
 ରଷମାନଙ୍କ ମଠ ତହିଁ ପ୍ରତି ପ୍ରତି କର
 ଯେଉଁରୁପେ ବିଶ୍ୱକର୍ମୀଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ନରହର । ୧୭୨ ।
 ଶୋଳ କୋଣ ପରିୟନ୍ତେ ସମସ୍ତ ଯାଗଶାଳ ଆରମ୍ଭିଲୁ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଶେଣୀ ଚନ୍ଦନ କାଠ ରୁଅ କଲ । ୧୭୩ ।
 ମର୍କତର ପ୍ରମାନ ବଇତୁର୍ଯ୍ୟର ଓର
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ରତନମାନ ଦିଶୁଛନ୍ତି ତୋର । ୧୭୪ ।
 ବଖରକୁ ବଖର ଯେ ପ୍ରତି ପ୍ରତି ଚିତ୍ର
 ଏର ଗୁଲମାନ ଗୁଡ଼ିଂଣି ଯେ ତେଜପସ । ୧୭୫ ।
 ଆପଣେ ବିଶ୍ୱକର୍ମୀ ତା କରିଛି ଘଟଣ
 ପଟାନ୍ତର ଦେବାକୁ ନାହିଁ ନା ତିନି ଭୁବନେଶ । ୧୭୬ ।
 ଆଉର ବିଶେଷ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଆଗ୍ରା
 ବିଶ୍ୱକର୍ମୀ ତାହା କାହିଁ କରିବ ଅବଶ୍ୟା । ୧୭୭ ।
 ଯୈମନ୍ତେ ବିଶ୍ୱକର୍ମୀ ସବୁମଞ୍ଚ କରିଣ
 ବେଗେ ଚଳିଗଲୁ ସେହି ବଇକୁଣ୍ଠ ଭୁବନ । ୧୭୮ । ୯୦୭୯ ।

ରଜାମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ

ଯୈଥୁ ଉତ୍ତାରେଣ କିସ ହୋଇଲୁ ବିଧାନ
 ବିଶେଷ କହ ହେ କୁମରଷ୍ଟିର ନନ୍ଦନ । ୧ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ର ବୋଲନ୍ତି ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମନୁରାଯେ
 ରଜାନ୍ତ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ସେହି କଲେକ ଉପାୟେ । ୨ ।
 ଭ୍ରମସେନକୁ ଗୁହିଁ ବୋଲନ୍ତି ରହିଥର
 ଜାରାସନ ରଜାକୁ ଯାଇ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କର । ୩ ।
 ନାରଦେ ଯାଇଛନ୍ତି ତାହାର ଭୁବନକୁ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେନିଯାଅ ତୁ ତାହାର ଧରକୁ । ୪ ।

୧୭୧) ବେହରଣ = ସଭା ମଣ୍ଡପ, ବିହାର ମଣ୍ଡପ ।

ଆବର ମୃଗସେନକୁ କରିବୁ ବରଣ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାତ ଦେନି ଚଳ ହୋ ଭ୍ରମସେନ । ୫ ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳ ଆସି ହୋଇଲା ବିକୋଦର
 ସଙ୍କଟେ ଥାଠ ସଇନ ଯେ ଦେନିଶ ଅପାର । ୬ ।
 ଦୁଇ କ୍ଷତିଶୀ ବଳ ଦୁଇଶତ ରଥ
 ଗୁରିଲକ୍ଷ ହାଥୀ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ମାହୁନ୍ତ । ୭ ।
 ସହସ୍ରେକ ଅଶ୍ଵ ଦୁଇ ସହସ୍ର ପାଦାନ୍ତ
 ଲକ୍ଷେକ ଶଙ୍ଖ ଯେ ତାର ଛୁମୁରେ ଫୁରନ୍ତ । ୮ ।
 ଶୁଭ ଅନକୂଳେ ଭ୍ରାମ ବାହାର ହୋଇଗଲା
 ଦୁଇକୋଶ ମାତ୍ର ଥାଠ ପଲ୍ଲାଣୀ ଚଳାଇଲା । ୯ ।
 ପ୍ରବେଶ ଭ୍ରମସେନ ମଗଧ ଦେଶେ ଯାଇଂ
 ଗୁରଗଣେ ଯାଇଂ ରଜା ଛୁମୁରେ ଜଣାଇଂ । ୧୦ ।
 ସେ ଦେବ ପରଦେଶର ଥାଠ ଯେ ଗୋଟାପ୍ରେ
 ସେ ଆମ୍ବର ରଜ୍ୟରେ ଆସି ପୁଣିଲେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରେ । ୧୧ ।
 ଶୁଣିଶ ଜାଗାସନ୍ଧି କୋପେଣ ଥରହର
 ବୋଇଲା ଥାଠକୁ ରେ ଭଲ କରଣ ପରୁର । ୧୨ ।
 ଜାଗାସନ୍ଧି ମୁଖରୁ ଗୁର ପ୍ରେସନେକ ଶୁଣି
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ରଜା ତୁ ବୁଝ ପରିମାଣି । ୧୩ ।
 ନାରଦଂକ ବଚନେ ମଗଧ ଦେଶ ନରସାଇଂ
 ଗୁରକୁ ବୋଇଲା ରେ ତୁମେ ଯାଅ ବେଗ ହୋଇ । ୧୪ ।
 କାହିଁର ଥାଠ ସେ ଯେ ତାହାନ୍ତ ପରୁର
 କି ନିମନ୍ତେ ଥାଠ ଚଳାଉଥିବୁ ରଜ୍ୟକୁ ମୋହୋର । ୧୫ ।
 ଯେମନ୍ତେ ଗୁରଗଣେ ପ୍ରବେଶ ଭ୍ରମସେନ ଛୁମୁରେ
 ବୋଇଲେ କାହିଁକି ପରୁଅଛି ଆମ୍ବର ରଜ୍ୟରେ । ୧୬ ।
 ଭ୍ରମସେନ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଆସିନାହୁଂ
 ଯାଗକୁ ଯିବା ନିମନ୍ତେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାତ ଆଣିଅଛୁଂ ତହୁଁ । ୧୭ ।
 ଭ୍ରମସେନ ମୁଖୁ ଗୁରେ ପ୍ରେସନେକ ବାଣୀ ଶୁଣି
 ତରମାନେ ସେ ଚାବରୁ ବାହୁଡ଼ିଲେ ତତ୍ତ୍ଵଶିଖି । ୧୮ ।

ରାଜାଂକ ଶୁମୁରେ ଯାଇ କହିଲେ ବାରତ
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼ ସେନ ଆସିଥିଲୁ ଯେତୁ କମଳ ମହାରଥ । ୧୯ ।
 ଯେଥକୁ କିଷ ଆଗ୍ରା ଯେ ହୋଇବ ଗୋସାଇଁ
 ଜାରାସନ ବୋଇଲୁ ତହୁଁ ନାରଦଙ୍କ ମୁଖ ଶୁଭେ । ୨୦ ।
 କିଷ ନିମନ୍ତଣ ଯେତୁ ସେ କେଉଣ ଦେଶ ରାଜା
 ଯେତୁହା ମୋତେ ସଞ୍ଚିତିଣ କହ ବ୍ରହ୍ମଦ୍ଵାରା । ୨୧ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମଗଧେଶ୍ୱର ସାଇଁ
 ହର୍ଷିନା କଟକେ ଯେ ରାଜା କୁରୁବଇ । ୨୨ ।
 ତାହାର ଭ୍ରାତ୍ର ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବେ ଅଟନ୍ତି
 ବାରୁଣାବନ୍ଧରେ ସେ ନବର କର ରହିଥାନ୍ତି । ୨୩ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବ କରିବେ ଧର୍ମଯାଗ ଗୋଟିଯେ
 ଶୁଭ ଦିଗରୁ ଶୁଭ ରାଜା ବରଣ ହୋଇବେ ସେହି ଠାୟେ । ୨୪ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜା ଉପରେ ତୁ ଅଟୁ ଯେ ଗରଷ୍ଟ
 ତେଣୁ କର ତୋତେ ବରଣ କରିଥାନ୍ତି ପଣ୍ଡିତଙ୍କୁ ଶୁଭ । ୨୫ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ତହୁଁ ଜାରାସନ ବୋଇଲୁ
 ଭଲ କଥା ଗୋଟିଯେ ତ ତୁମେ କହିଲ ବ୍ରହ୍ମବଳା । ୨୬ ।
 ମୋତେ ତ ଅସମ୍ଭବ ଲଗୁଥିଲୁ ଯେତୁ କଥା
 ଯେଥର ବିଶୁର ତୁମେ କୁହ ହେ ବ୍ରହ୍ମବେତ୍ରା । ୨୭ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଦୁଇଭାଇ ଆସିବେ ସେଠାଙ୍କି
 ଯାଗର ଚରଣ ସେ କରିବେ ଭାଲଇ ତହୁଁଙ୍କି । ୨୮ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତହୁଁଙ୍କି ନ ଭାଲ ହୋ ରାଯୁ
 ଉଛବ ବରଣ କାଲେ କେବେହେଁ ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵ ନୋହେ । ୨୯ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ରାଜା ତୁମା ହୋଇ ରହିଲୁ
 ତଗର ମୁଖକୁ ସେ ଯେ ରହୁଣ ଆଗ୍ରା ଦିଲୁ । ୩୦ ।
 ଆରେ ରେ ରୁରଗଣ ଯାଆ ବହନ ହୋଇଣ,
 ମୋହୋର ଶୁମୁକୁ ଭାମସେନକୁ ବେଗେ ଆଣ । ୩୧ ।
 ଶୁଣି ରୁରଗଣମାନେ ତତ୍ତ୍ଵଶରୀ ଚାଲିଗଲେ
 ଭାମସେନଙ୍କ ଶୁମୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୩୨ ।

ଜାରସନ ପଠିଆଇଲେ ତୁମନ୍ତ ପାଛ୍ରେଟି ନେମାପାଇଂ
 ଉଚ୍ଛ୍ଵର ହୋଇଲେ ସେ ଯେ ଚଳିବେ ନରସାଇଂ । ୩୩ ।
 ଯେଉଁଦା ଶୁଣି ଭାମସେନ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲୁ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାନ୍ତ ଦେନି ବହନ ଚଳିଗଲୁ । ୩୪ ।
 ଦେଖି କରି ଜାରସନ ତହୁଁ ଉଠିଲା ବହନ
 ଭାମସେନକୁ କଲୁ କୋଳ ସମ୍ମାଷଣ । ୩୫ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ଭାମସେନ ନମସ୍କାର କଲୁ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାନ୍ତ ନେଇ ଭାମସେନ ଜାରସନକୁ ଦିଲୁ । ୩୬ ।
 ବୋଇଲୁ ଶୁକଳ ପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚମୀ ବଇଶାଖ ମାସେ ଯାଗରେ ବସିବେ
 ସାତ ଦିନ ପରିୟନ୍ତେ ଆହୁତି ଦେଉଥିବେ । ୩୭ ।
 ସେହି ଦିନ ତୁମେ ଯାଇଂ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବ
 ଯାଗ ସମାପତ ହେଲେ ଆପଣା ରଜ୍ୟକୁ ଆସିବ । ୩୮ ।
 ଯେଉଁତେ କହି ଭାମସେନ ମେଲାଣି ମାଗିଲେ
 ଜାରସନ ରଜା ସେଦିନ ଭାମସେନେ ରୁହାଇଲେ । ୩୯ ।
 ସେଦିନ ଭାମସେନ ସେଠାରେ ରହିଲେ
 ଷଡ଼ରସ ପ୍ରକାରେଣ ମୁଣୋଡ଼ି ତହୁଁ କଲେ । ୪୦ ।
 ଆରଦିନ ରାତ୍ରି ପ୍ରଭାତ୍ର ଥାଠ ଯେ ଚଳାଇ
 ପଛି ମ ମୁଖେ ଭାମ ଗଲେ ପଥ ବାହି । ୪୧ ।
 ଦୁଇଦିନ ସେହି ଯେ ପଥ ବାହି ଗଲେ
 ତନି ଦିନେ ମୃଗଧେନ ରଜ୍ୟରେ ମିଳିଲେ । ୪୨ ।
 ବରତୂର ବଜାଇଣ ଭାମଦେନ ଚଳାଇଛି ଥାଠ
 ଅତି ଚରିଷୁ ଅଟଇ ସେ ପଣ୍ଡୁରଜାଂକର ଗୁଟ । ୪୩ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରଜା ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ପବତେ ଥାଇଂ ଅନାଇଲୁ ମୃଗଦେନ ନରପତି । ୪୪ ।
 କାହିଁର ଯେ ଥାଠ ବୋଲି ଦୋର କୋପକଲୁ
 ପବତୁ ଓହୁାଇଣ ସେ ଥାଠ ଓଗାଳିଲୁ । ୪୫ ।
 ବୋଇଲୁ କାହିଁର ହାଦେ ଅଟୁ ପରଦେଶୀ
 ନ ନିର୍ମାରି କିମ୍ବେ ମୋହୋର ରଜ୍ୟ ପଶି । ୪୬ ।

ଜୀବିତ = ରାଗିବେ ।

ଯୁଦ୍ଧିବା ନିମନ୍ତେ ଯେବେ ଆସିଥୁ ତୁହି
 ସାଂଗ୍ରାମ କଲେ ପ୍ରେଥେ ଜପେ ପାଇବୁ କାହିଁ । ୪୭ ।
 ମୃଗସେନ ମୁଖରୁ ପ୍ରେସନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଭ୍ରମସେନ ବୋଇଲୁ ମୁଂ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଅଛି ଆଣି । ୪୮ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ମୃଗସେନ କୋପଭର ହୋଇଲୁ
 କାହିଁର ରାଜା ତୁହି ରେ ବୋଲିଣ ଆଖେ ପରୁରିଲୁ । ୪୯ ।
 ଭ୍ରମସେନ ବୋଇଲୁ ମୁଂ ହିସ୍ତିନା କଟକର ରାଜା
 ଧର୍ମୀଯାଗ କରିବେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ମହାରାଜା । ୫୦ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯାଗେ ଯିବ ଯେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆଣି ଆସିଥୁ ମୁହିଁ
 ସାତଦିନ ଯାଗରେ ରହି ଆଦିବ ନରବର । ୫୧ ।
 ଭ୍ରମସେନ କହନ୍ତେ ମୃଗସେନ ନ ବୁଝିଲୁ
 କାହିଁର ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ସେ ବୋଲିଣ କୋପକଲୁ । ୫୨ ।
 କାହାର ବଣିକ ସେ କାହାର କୁଳେ ଜାତ
 ତାହାର ହାତେ ମୁଂ ନୋହଇ ବଣୀଭୂତ । ୫୩ ।
 ଭ୍ରମସେନ ବୋଇଲୁ ଆମ୍ଭେ ବ୍ୟାସବଂଶୀ ଅଟୁ
 ସବଦାଯେ ଆମ୍ଭେ ବ୍ୟାସଂକ ଚରଣରେ ଖଟୁ । ୫୪ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ମୃଗସେନ ବୋଇଲୁ ବଚନ
 ତୋହୋର ସୁମରନ୍ତେ ଆସିବେ କି ବ୍ୟାସ ମହାମୁନ୍ୟ । ୫୫ ।
 ତୋହୋର ସୁମରନ୍ତେ ଯେବେ ଆସିବେ ବ୍ୟାସ ରଷି
 ତେବେ ସେ ଜାଣିମା ନା ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବ୍ୟାସବଂଶୀ । ୫୬ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ଭ୍ରମ ଆତଙ୍ଗ କଲୁ ମନ
 ବ୍ୟାସ ରଷିଙ୍କ ସେହୁ ଯେ କଲାକ ସୁମରଣ । ୫୭ ।
 ଆଶ୍ରମେଣ ବସଥିଲେ ଯେ ମୁନି ବ୍ୟାସ
 ଆସନ କର୍ମିଲୁ ଯୋଗ ନୋହିଲୁ ଅଭ୍ୟାସ । ୫୮ ।
 ଧାନେ ବସି ମୁନି ଜାଣିଲେ ଯୋଗବଳେ
 ଭୀମସେନ ସୁମରହି ଜାଣିଲେ ଅବହେଲେ । ୫୯ ।
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଢିଣ ମୁନି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆସି ମେରୁମେଘକ ପଦ୍ମଭର । ୬୦ ।

ବ୍ୟାସନ୍ତ ଦେଖିଣ ସେ ସେ ମୃଗପେନ ଶଶ
 ନମସ୍କାର କଲା ଯାଇଂ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ । ୭୧ ।
 ଉଠ ଉଠ ବୋଲି ମୁନି କଲ୍ପାଶ ବାଞ୍ଛିଲେ
 ଭୀମପେନକଇଂ ମୁନି ଅବଲୋକନେ ରୂପିଙ୍କେ । ୭୨ ।
 ଭୀମପେନ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ ନମିଲା
 କରପତି ଯୋଡ଼ ଉତ୍ତର ଦେଇଶ ରହିଲା । ୭୩ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଭୀମପେନ
 ଆଜକୁ ଯାଗ ରହିଲା ଅଉ କେତେହେଂକ ଦିନ । ୭୪ ।
 ଭୀମପେନ ବୋଇଲା ଯେ ଅଳପ ଦିନ ଅଛୁ
 ତଦନ୍ତ କରିଣ ପୈହା ଜାଣ ମୁନିବଜ୍ଞ । ୭୫ ।
 ନିମନ୍ତଣ ଦେନି ପୈବେ ଆସିଅଛୁ ମୁହିଁ
 ଯିବି ବେଗନୋକ ରହିବାକୁ କାଳ ମୋତେ ନାହିଁ । ୭୬ ।
 ବ୍ୟାସେ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମୃଗପେନ
 ଖୁଡ଼ିତା ପୁତୁରା ତୁମେ ଅଟ ବେନିଜଣ । ୭୭ ।
 ପୈଥକୁ ଚିନ୍ତା କରୁ ନ କର ତୁମେ ବାବୁ
 ନିମନ୍ତଣ ଦେନିଣ ତୁ ଯାଗକୁ କିମିରୁ । ୭୮ ।
 ଭୀମପେନକୁ ବୋଇଲେ ପୈହାକୁ ଦିଆ ନିମନ୍ତଣ
 ଭୀମପେନ ତତଷଣେ ଦିଲ ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଉମାନ । ୭୯ ।
 ମୃଗପେନ ବୋଇଲା ଯାଗ ହୋଇବ କେଉଁଦିନ
 ଭୀମପେନ ବୋଇଲା ତୁମେ ସାବଧାନେ ଶୁଣ । ୮୧ ।
 ଯାଗ ହୋଇବ ବଇଶାଶ ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀ ଘୋମବାର
 ପୁକଇ ମାସ ଯେ ବଇଶାଶ ମାସର । ୮୨ ।
 ପୁରୁଷ ଦିନକୁ ପଇଠ ହୋଇବ ତୁମେ ଯାଇଂ
 ମୁହିଁ ଯାଉଥିବୁ ଯେ ମୋତେ ବିଳମ୍ବ ନ ସହିତ । ୮୩ ।
 ପୁତେ କହି ସ୍ଵାମପେନ ହୋଇଲା ବାହାର
 ଥାଠ ସଇନ ଦେନିଣ ଯେ ଚଳିଲା ଅନ୍ତି ଖର । ୮୪ ।

ବ୍ୟାସ ସେ ଅନୁର୍ଧାନ ହୋଇ ତତ୍ତ୍ଵ ଚଳିଗଲେ
 ନିଜ ଆଶ୍ରମର ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୭୫ ।
 ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ହୋ ଶୁଣିମା ଦିବ୍ୟରସ
 ଗୋବିନ୍ଦେ ଅଞ୍ଜନ୍ମ ହକାରିଲେ ପାଶ । ୭୬ ।
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାଡ଼ ଘେନିଶ ଚଳ ଯେହିଷଙ୍ଗ
 ସ୍ଵର୍ଗ ଭୁବନେ ଇନ୍ଦ୍ରଂକୁ କରଯା ବରଣ । ୭୭ ।
 ଥାଠ ସଇନ ଘେନିଶ ଅଞ୍ଜନ୍ମ ଚଳିଗଲେ
 ଅମର ଭୁବନେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୭୮ ।
 ଆସ୍ତାନ କରଣ ବସିଛନ୍ତି ସସ୍ତ୍ର୍ୟୋନି
 ଆସ୍ତାନ ତଳେ ଯାଇଁ ମିଳିଲେ ପାଲଗୁନି । ୭୯ ।
 ଅମରନାଥଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ପାପ୍ୟ ପଞ୍ଚ ଶୋଇଲେ
 ଶିରେ କର ଦେଇ ପଛ ଯୁଦ୍ଧଣ ରହିଲେ । ୮୦ ।
 କଲ୍ପାଣ ଅଞ୍ଜନ୍ମ କଲେ ସହସ୍ରାଷ
 କି ନିମନେ ଆସିଥୁ କହ ହୋ ବିବଳ । ୮୧ ।
 ଅଞ୍ଜନ୍ମ ବୋଇଲେ ଧର୍ମୀଯାଗ ଗୋଟିଯେ କରିବେ ଯୁଦ୍ଧେ
 ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ଅଛନ୍ତି ସେ ନାରଦ ତପୋନିବୁ । ୮୨ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ଅମରନାଥ ହୃଦୟ ବୋଇଲେ
 ଆଗତ୍ତଂ ଆମ୍ବ ଆଗେ ଆସି ଯେହା ନାରଦେ କହିଲେ । ୮୩ ।
 ଯେ ଯାଗ କଲେ ଧନ ଧାନ୍ୟ ପ୍ରାପତ ହୋଅଛି
 ଅନେକ ପୁଣ୍ୟ ବାବୁ ତୁମ୍ଭେ ସେ ହୋଇ । ୮୪ ।
 କର ଯାଗ ବାବୁ ତୁମ୍ଭେ କିଛିହିଁ ନ ବିରୂର
 ଯେମନ୍ତେଷ୍ଟି ସନ୍ନୋଷ ହୋଅନ୍ତି ବର୍ଣ୍ଣାନର । ୮୫ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଂକ ମୁଖୁ ଅଜୁରନ ଯେସନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାଡ଼ ଘେନିଶ ସହସ୍ରାଷ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାଡ଼ ଘେନିଶ ସହସ୍ରାଷ
 ଅଞ୍ଜନ୍ମ କୁ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣରେ ବିବଳ । ୮୬ ।
 ବୋଇଲେ ବାବୁରେ ତୁ ବେଗହୋଇ ଯାଆ
 ନାରାୟଣଙ୍କ ତୁମ୍ଭୁର ଆମ୍ବର ବାକ୍ୟ କହ । ୮୭ ।

ଅମରନାଥଙ୍କୁ ପାଥ ନମଶ୍କାର କରି
ଆଠ ଚଳାଇ ଆସଇ ସେ ଗାଣ୍ଡିମ ଧନୁଧାରୀ । ୮୯ ।
ପୁଣ ଉତ୍ସବପ୍ରେ ଅଞ୍ଜୁନକୁ ରୂପିଂ
ଯାଗରେ ପୁଣେଷ୍ଟି ଦେବ ଯେଉଁଦିନ ବସିବେ
ତାହା ଫେରିଛି ନ କହି । ୯୦ ।

ଅଞ୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀ ସୋମବାରେ
ସେବନ ଯାଗକୁ କରିବେ ଅନକୂଳେ । ୯୧ ।
ଉତ୍ସବ ପରିଚାରକ ଯେ ଅଞ୍ଜୁନ କହିଲେ
ପୁଣ ଚରଣ ତଳେ ନମଶ୍କାର କଲେ । ୯୨ ।
ଆଠ ସନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ତାର ଅଛଇ ଅପାର
ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦେ ବିଶ୍ୱ କମ୍ପଇ ଥରହର । ୯୩ ।
ଚଳଇ ମହାବାର ଯେ ଦାରବଣ ପୁରେ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ଉତ୍ସବନାମଙ୍କ ଛୁମୁରେ । ୯୪ ।
ଶିରେ କରଦେଇ ସେ ଉତ୍ସବ ବାର ପାଲଗୁନି
ଉତ୍ସବନାମଙ୍କ ଚରଣେ କରଇ ଦଇନି । ୯୫ ।
ବୋଇଲେ ଧର୍ମୀୟାଗ କରିବେ ପୁଣେଷ୍ଟି ମହାବାରପ୍ରେ
ଶୁଣି ଉତ୍ସବନ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାନ୍ତ ଦେନିଯାଏୟେ । ୯୬ ।
ଯାଗ କେଉଁଦିନ ହୋଇବ ବୋଲି ଉତ୍ସବନ ପରିଚାରକ
ଅଞ୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ବଳଶାଖ ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀ ଦିନରେ । ୯୭ ।
ପ୍ରେଦିନ ପ୍ରବେଶ ଯେ ହୋଇବେ ଆପଣ
ସାତଦିନ ରହି ତହିଁ ଆସିବେ ଯେ ପୁଣ । ୯୮ ।
ଯେଉଁତେ କହି ତହିଁ ଯେ ଅଞ୍ଜୁନ ଚଳଗଲା
ଶ୍ରୀ ବଳଶାଖମଙ୍କ ଛୁମୁରେ ଯେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା । ୯୯ ।
ଶତେ ସହସ୍ର ଯେ ଦଶ ପ୍ରଳମ୍ବିତ ହୋଇ
ଚରଣ ତଳରେ ବାର ସାନ୍ତୁଷ୍ଟିଶାଖ ଶୋଇ । ୧୦୦ ।
ବଳଶାଖମେ ବୋଇଲେ ଉଠ ଉଠ ରେ ପାଲଗୁନି
କି ନିମନ୍ତ୍ରେ ଅଳ୍ଲୁ ତୁ କହ ଯେଉଁର ବାଣୀ । ୧୦୧ ।

ଅଜୁନ କହନ୍ତି ଯେ କରପଦ ଯୋତି
 ଧର୍ମଯାଗ ଗୋଟିପ୍ତେ କରିବେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦଶଧାରା । ୧୦୬ ।
 ନାରଦେ କହିଅଛନ୍ତି ଯେଥର ବିଧାନ
 ଭୂମର ଶ୍ରୀମତୁ ମୁଂ ଆଣିଛି ନିମନ୍ତ୍ରଣ । ୧୦୩ ।
 ବଳରାମେ ବୋଇଲେ ରେ ଗୋବିନ୍ଦ କାହିଁ ଅଛି
 ଅଜୁନ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବ ପୁରେ ଅଛନ୍ତି ଶ୍ରୀବିଜ୍ଞାନ । ୧୦୪ ।
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାତ ବଳରାମ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଦେଇ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୁନମାନନ୍ଦ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦିଲ୍ଲ ତହିଁ । ୧୦୫ ।
 ତହିଁ ମହାବାର ଯେ ତତକଣେ ଚଳିଗଲା
 ଦ୍ରୋପଦ ରାଜ୍ୟରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା । ୧୦୬ ।
 ବାରତ ପାଇଣ ଯେ ଦ୍ରୋପଦ ମହାବାରପ୍ତେ
 ଅଜୁନଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡ ଦୂରୁଂ ପାଗ୍ରେଷଣ ଆୟେ । ୧୦୭ ।
 ଦ୍ରୋପଦକୁ ଦେଖି ଅଜୁନ ଓଳଗି ହୋଇଲେ
 ଅନେକ ହରଷେ ରାଜା କଲ୍ପାଣ ବାଞ୍ଚିଲେ । ୧୦୮ ।
 ଆପଣେ ଦ୍ରୋପଦ ରାପ୍ତେ ଯେ ଡିଗର ହକରାଇ
 ବୋଇଲେ ରାଜ୍ୟରେ ବେଗେ ଉଚ୍ଚବ କରାଥ ଯାଇଁ । ୧୦୯ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ଶୁରଗଣେ ବହନ ଚଳିଗଲେ
 ରାଜ୍ୟରେ ଅନେକ ସେ ଉଚ୍ଚବ କରାଇଲେ । ୧୧୦ ।
 ଅଜୁନକୁ ଦେନିଣ ଦ୍ରୋପଦ ପୁରରେ ପ୍ରବେଶ
 ସିଂଘାସନେ ନେଇ ବସାଇଲେ ପଣ୍ଡୁଶିଷ । ୧୧୧ ।
 ଅନେକ ଗଉରୋବ କରି ରୁହାଇଲେ ଆପଣେ ରାଜନ
 ଛତରସ ମେଞ୍ଜନେ କରାଇଲେ ଭୋଜନ । ୧୧୨ ।
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାତ ଦେନିଣ ଅରଜୁନ
 ଦ୍ରୋପଦେଶ୍ୱର ରାଜାନ କଲେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ । ୧୧୩ ।
 ବୋଇଲେ ବଇଶାଖ ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀ ଘୋମବାର ଦିନ
 ସେଦିନ ପ୍ରବେଶ ଭୁମ୍ବେ ହୋଇବ ଆପଣ । ୧୧୪ ।
 ଯେଉଁତେ କହି ଥାଠ ତହିଁ ଚଳାଇଣ ଗଲେ
 ଭାନୁମତ ପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୧୧୫ ।

ଦେଖିଣ ମହାରାୟେ ଗଉରୋବ କଲ
 କୃତ କୃତ ହୋଇ ଅଜ୍ଞନକୁ କୋଳ ଯେ କରିଲା । ୧୧୬ ।
 ପାଦାସନ ଦେଇଣ ସେ ପାଶେ ବସାଇଲା ନେଇ
 କୋମଳ କରି ପରୁରଇ ତହିଁ ନରସାଇଂ । ୧୧୭ ।
 ଯାଗର ବିଧାନ ଅଜ୍ଞନ ଯେ ସମସ୍ତ କହିଲେ
 ଶୁଣି ଭାନୁମତ ରାତ୍ରେ ଯେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ । ୧୧୮ ।
 ବୋଇଲେ ଭ୍ରାମସେନ ଯେ ଯୈହି ବାଟେ ଗଲେ
 ଯାଗର ବିଧାନ ମୋତେ ସମସ୍ତ କହିଲେ । ୧୧୯ ।
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼ ଯେ ଦେଇଛନ୍ତି ମୋତେ
 ଆଗରୁ ଯେ କଥା ମୁଁ ଜାଣିଛି ହୋ ବାର ପାଥେ । ୧୨୦ ।
 ଭାନୁମତ ରାଜା ମୁଖୁଁ ଯୈସନେକ ଶୁଣି
 ପୁଣି ପୁଣି ଅଜ୍ଞନ ଯେ କହଇ ପରିମାଣି । ୧୨୧ ।
 ଆଉର ନିମନ୍ତଣ ତୁମେ ଦେନ ହୋ ଭାନୁରାୟେ
 ଶୁଣି ମହାରାଜା ମହା ଆନନ୍ଦ ମନ ହୋଯେ । ୧୨୨ ।
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼ ତାଙ୍କୁ ପାଥ ଦିଲେ ନେଇ
 କଣେହିଁ ନ ରହି ତୁମେ ଯାଆ ବେଗହୋଇ । ୧୨୩ ।
 ବଇଶାଖ ଶୁକଳ ପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚମୀ ଘୋମବାର
 ଯୈଦିନ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବ ବାରୁଣାବନ୍ଧର । ୧୨୪ ।
 ଯୈତେ କହି ପାଥ ଯେ ହୋଇଲା ବାହାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଆସି ଆପଣା ନବର । ୧୨୫ ।
 ମନ ପରୁରଇ ଯେ ଚଇତନକୁ ଗୁହିଁ
 ଯୈଥୁ ଉତ୍ସରେଣ କିଷ ହୋଇଲା ଗୋସାଇଂ । ୧୨୬ ।
 ରାଜାର ବିନୟ ଭଗତି ଦେଖିଣ ମହାମୁନି
 ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣି ତୁମୋ ପାପନାଶନ ଧୂନି । ୧୨୭ ।
 ଶ୍ରୀହରି ସହଦେବଙ୍କୁ ହକାରିଲେ ପାଶ
 ମୁନିମାନନ୍ଦ ଦେଖିଆସ ହୋ ମାତ୍ରୀଦେଖର ଶିଷ୍ଟ । ୧୨୮ ।
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଯେ ଆଗ୍ନାଂ ପରମାଣେ
 ସହଦେବ ଗଲେ ଯେ ମୁନିଙ୍କର ନିମନ୍ତଣେ । ୧୨୯ ।

ନାରୂପୁଣ କହନ୍ତି ହୋ ଶୁଣ ସହଦେବ
 ଶାଠିଯେ ସହସ୍ର ରଖିଂକ ଦେନଣ ଆସିବ । ୧୩୦ ।
 ନଇମିଷା ଅରଣ୍ୟ ସମସ୍ତ ରଷି ଛନ୍ତି
 ନିମନ୍ତୁଣ ଦେଇ ଦେନ ଆସ ହୋ ଝଟକ । ୧୩୧ ।
 ନାରୂପୁଣ ଆଗ୍ନାଂପ୍ୟେ ସହଦେବ ଗଲେ
 ଶୁଭ ନାମ ଯୋଗରେ ଯେ ଅନକୁଳ କଲେ । ୧୩୨ ।
 ରଥ ଚଳାଇଣ ତହୁଁ ଗଲେ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ଯାହାକୁ ସାହାପକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି ଚନ୍ଦଧର । ୧୩୩ ।
 ଶାହ୍ଵରିଂକ ସୁମରି ସେ ତତ୍ତ୍ଵଶେ ଗଲେ
 ନଇମିଷା ଅରଣ୍ୟ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୧୩୪ ।
 ଦେଖିଲେକ ମୁନିମାନେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି
 ପୁରାଣ ଶୁଣୁଅଛନ୍ତି ବସିଣ ତପରୂପ । ୧୩୫ ।
 ସହଦେବଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁନିମାନେ ବିରୂପନ୍ତି
 କାହୁଁ ଯେ ରଥୀ ଆସୁଅଛି ବୋଲିଣ ଭାଲନ୍ତି । ୧୩୬ ।
 ନିକଟେ ସହଦେବ ଯେ ମିଳିଲେକ ଯାଇଁ
 ନମସ୍କାର କରିଣ ଭୂମିରେ ଗନ୍ଧାଳ ଶୋଇ । ୧୩୭ ।
 ବ୍ୟାସେ ବୋଇଲେ ଯେଉଁ ଆଠଇ ସହଦେବ
 ଯାଗେ ନିମନ୍ତୁଣ କରିବ ସବର୍ଷି ଦେବ । ୧୩୮ ।
 ବୋଇଲେ ଉଠ ହୋ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 କି ନିମନ୍ତେ ଅଳଲୁ କନ୍ତ ଆମ୍ବର ଗ୍ରମୁର । ୧୩୯ ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଠାକୁର କରିବେ ଧର୍ମଯାଗ
 ମୁନିମାନେ ଥାଇ ଅଗ୍ନିରେ ଦେବେ ହବିଭାଗ । ୧୪୦ ।
 ଯେଉଁ ଶୁଣି ମୁନିଯେ ଯେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ନିମନ୍ତୁଣ ଯୋଗାଡ଼ ତହୁଁ ସହଦେବ ଦିଲେ । ୧୪୧ ।
 ବାଳଶିଳାନ୍ତ ଦେନି ମୁନିମାନେ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଗତତମ ବାଲମ୍ବିକ ବ୍ୟାସ ସଜ ହେଲେ । ୧୪୨ ।
 ଶୁକ୍ଳମୁନି ସନକ ମୁନି ପିପଳମୁନ ମୂଳେ
 ମାରକଣ୍ଠ ବ୍ରହ୍ମର୍ଷି କୁମୁର୍ଷି ଭୁଲେ । ୧୪୩ ।

ଭରଦ୍ଵାଦଶ ପଉଳସ୍ତି କଣ୍ଠୁରସି ଦେନି
 ଅଙ୍ଗିରା ପରାଶର ନଥ ବ୍ରହ୍ମମୁନି । ୧୪୩ ।
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ କରନ୍ତି ହରିଧୂନି
 ଯେୟମନ୍ତେ ବାହାର ହୋଇଲେ ଷାଠିଯେ ସହସ୍ର ତପୋଧନୀ । ୧୪୪ ।
 ଯେୟହାଂକର ଯେତେ ଶାଖା ଶିଷ୍ଯନ୍ତ ଥିଲେ
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଢ଼ିଣ ବାରୁଣାବନ୍ଦରେ ମିଳିଲେ । ୧୪୫ ।
 ମୁନିମାନନ୍ତ ଦେଖି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନମସ୍କାର କଲେ
 କଲ୍ପାଣ ଧୂନି ଯେ ତାଂକୁ ମୁନିମାନେ ବାଞ୍ଛିଲେ । ୧୪୬ ।
 ଆସନ ପାଇଣ ସେ ବସିଲେ ମୁନିମାନେ
 ଶୁଣ ହୋ ବିଲଂକ ରାଜା କହନ୍ତି ତପୋଧନେ । ୧୪୭ ।
 ଯେୟମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ରଷିମାନନ୍ତ ବରଣ
 ଯେୟଥୁ ଅନନ୍ତରେ ମୁନିଯେ ହୋଇଲୁ କିଷ ପୁଣ । ୧୪୮ । ୯୧୮ ।

ନକୁଳର କୁନ୍ତମୁନେ ପୃଥ୍ବୀ ଧାରଣ

ଯେୟଥୁ ଅନନ୍ତରେ କଥା ହୋଇଲାକ ଯିସ
 ନକୁଳକୁ ଶ୍ରାନ୍ତର ଯେ ହକାରିଲେ ପାଶ । ୧ ।
 ନିମନ୍ତୁଣ ଦେନିଣ ତୁ ପାତାଳକୁ ଯିବୁ
 ବାସୁକି ରାଜାକୁ ନିମନ୍ତି ଦେନିଣ ଆସିବୁ । ୨ ।
 ଅନେକ ଥାଂ ସଇନ ନକୁଳ ସଙ୍ଗେ ଦିଲେ
 ଶୁଭ ଅନକୁଳେ ଶାର ପରମାନ କଲେ । ୩ ।
 ପାତାଳ ଭୂବନକୁ ଥାଂ ଚଳାଇଣ ଶାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଯାଇଁ ପାତାଳ ସ୍ଵର୍ଗପୂର । ୪ ।
 ନାଗରଜା ଶ୍ରୀମୁରେ ପରବେଶ ହୋଇ
 ନମସ୍କାର କରିଣ ସେ ଯେ ଶିରେ କର ଦେଇ । ୫ ।
 ବାସୁକି କଲ୍ପାଣ କରି ତହୁଁ ପରୁରିଲେ
 କିଷ ଅର୍ଥେ ଅଳଳ ବାବୁ କହ ତୁମ୍ହେ ଭଲେ । ୬ ।

ନକୁଳ କହଇ ଯେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଂ
 ଧର୍ମୀୟାଗ କରିବେ ଯେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନରସାଇଂ । ୭ ।
 ଶାହର ପେଷିଛନ୍ତି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଗାଡ଼ନ୍ତ ଦେଇ
 ଆପଣେ ବିଜପ୍ତେ ଯେ କରିବ ପୈଦିଷ୍ଟି ଯାଗତାଇଂ । ୮ ।
 ଯାଗ ହୋଇବ ବଇଶାଖ ଶୁକୁଳ ପଞ୍ଚମୀ ସୋମବାର ଦିନ
 ବହୁତ ଦିନ ନାହିଁ ଅଳପହିଁ ଦିନ । ୯ ।
 ଶୁଣି ନାଗରାଜା ଯେ ବୋଲନ୍ତ ବଚନ
 ପୃଥିବୀ ଧରିବାକୁ କେ ଅଛଇ ଭାଜନ । ୧୦ ।
 ପୃଥିବୀର ଗୁଡ଼ ଆମ୍ବେ ଯାଗକୁ କେହେ ଯିବୁ
 ସ୍ଵେ କଥା ବିରୁଦ୍ଧ ତୁ କହ କିନା ବାବୁ । ୧୧ ।
 ପୈଦା ଶୁଣି ନକୁଳ ଯେ ବିରୁଦ୍ଧ ମନେ
 ପୈଥିର ଚରିତ ସିନା ଜାଣନ୍ତ ଭଗବାନେ । ୧୨ ।
 ତାହାଙ୍କର ବୋଲେ ଅଇଲି ନା ପୈଠାଇଂକ ମୁଇ
 ପୈବେ ବୁଦ୍ଧି ମୋତେ କିଛି ଯେ ନ ଦିଶଇ । ୧୩ ।
 ପଞ୍ଚ ଭୂତ ଆସାରେ ଚିନ୍ତିର ନାରାପୁଣ
 ଦୟାକର ମୋତେ ବାରେ ତୁମେ କମଳାରମଣ । ୧୪ ।
 ନାରାପୁଣ ସୁମରନ୍ତେ ଗ୍ୟାନ ପ୍ରସରିଲା
 ବଳ ପ୍ରାକର୍ମ ଯେ ତାର ବହୁତ ହୋଇଲା । ୧୫ ।
 ପୈଥୁ ଉତ୍ତରେଣ ଯେ ବାସୁକ ପରୁରଇ
 କେତେଦିନ ଯାଏୟ ଯାଗ ହୋଇବ ମୋତେ କହ ଥିର ହୋଇ । ୧୬ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲା ହୋ ହୋଇବ ସାତଦିନ
 ପୈଥକୁ ଚିନ୍ତା କିଛି ନ କର ଭାଜନ । ୧୭ ।
 ବାସୁକ ବୋଇଲା ତୁ ଯେ ଶୁଣ ରେ କୁମାର
 ଛୁଟିଲେଣ ପୃଥିବୀ ପତିବ ରାସାନ୍ତଳ । ୧୮ ।
 ନାଗରାଜା ମୁଖରୁ ପୈସନେକ ବାଣୀ ଶୁଣି
 କୋନ୍ତମୁନେ ମୁହିଁ ଧରିବଇଁ ପୃଥିବୀ
 ପୈଥକୁ ତୁମେ କିଛି ଚିନ୍ତା ନ କର ନାଗପତି । ୧୯ ।

ପ୍ରେତେ କହି ନକୁଳ ଯେ କୋନ୍ତ କରେ ଧରି
 ଡାହାଣ ରରଖ ଆଗକୁ ବଢାଇଲୁ ଧୀର କର । ୨୧ ।
 ଆପଣା ପାଦର ବୃଦ୍ଧ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ଉପରେ
 କୋନ୍ତକୁ ନେଇଣ ଯେ ଥୋଇଲୁ ତଥୁପରେ । ୨୨ ।
 ମୁନ ସଳଶି ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ମହାରଣ
 ପ୍ରେ ମୁନପର ପୃଥ୍ବୀ ଯେ ଥୋଅ ପ୍ରେହିଷଣ । ୨୩ ।
 ନକୁଳ ବଚନେ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ନାଗରଜା
 ବଞ୍ଚ ପ୍ରତିଗ୍ୟାଂ କଳୁ ତ ଅଶ୍ଵ ମା କୁମାରଂକ ତରୁଜା । ୨୪ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲୁ ମୁହିଂ ଶ୍ରାହରଂକ ଆଗ୍ୟାଂରେ
 ସପତନାପା ପୃଥ୍ବୀ ଧରବି ଯେ ପ୍ରେହି କୋନ୍ତର ମୁନରେ । ୨୫ ।
 ପ୍ରେତେ ବୋଲି ପୃଥ୍ବୀ ଯେ ଗୁଡ଼ିଲୁ ନାଗରପ୍ରେ
 ବୋଇଲୁ ଧୀରେ ସମ୍ବାଳ ହୋ ପାଣ୍ଡିର ତନପ୍ରେ । ୨୬ ।
 କୋନ୍ତମୁନ ଉପରେ ନାଗରଜା ପୃଥ୍ବୀଙ୍ଗ ନେଇ ଥୋଇ
 ବଞ୍ଚ ବାଆ ବହିଲେ ଯେହେ ମେରୁ ନ ଟଳଇ । ୨୭ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଦେଖା ଯହୁଂ କୋନ୍ତମୁନୁ ଲିତାପ୍ରେ ନ ତଳିଲୁ
 କୋନ୍ତମୁନେ ପୃଥ୍ବୀଙ୍ଗ ଯେ ନିରଳେ ରହିଲୁ । ୨୮ ।
 ଦେଖିଣ ବାସୁକି ରଜା ଯେ ତାଟକା ହୋଇଲେ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ନକୁଳ ବୋଲି ଅନେକ ପ୍ରଶଂସିଲେ । ୨୯ ।
 ବୋଇଲେ ଆକାଶରେ ପାଟଅଛୁ ତୋତେ ହାଦେ
 ପ୍ରେତେ ସାମରଥ ନାହିଁଟି ତନିଯୁର ମଧ୍ୟେ । ୩୦ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲେ ଅବଧାନ ହୋଉ ହୋ ଗୋସାଇଂ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେନି ଯାଗକୁ ଚଳ ହୋ ନାଗସାଇଂ । ୩୧ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲେ କିମ୍ବଜ କର ହୋ ଗୋସାଇଂ
 ଭୁମ୍ର ଆସିବା ଯାଏୟେ ମୁଂ ଧରିଥିବ ମନ୍ତ୍ର । ୩୨ ।
 ନକୁଳ ବଚନ ଶୁଣି ବାସୁକି ନାଗରପ୍ରେ
 ଥାଠ ସଇନ ଦେନି ପାତାଳରୁ ବାହାର ଯେ ହୋପ୍ରେ । ୩୩ ।
 ବାହୁଣାବନ୍ଧରେ ଯାଇଂ ସେ ହୋଇଲେ ପରବେଶ
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀ ସାରେଲା ଚରଣେ ଶରଣ କବି ସାରେଲା ଦାସ । ୩୪ ।

ଧର୍ମଯଙ୍କ

ଯେଉଁ ଉତ୍ତରଣ ମନୁଷ୍ୟେ ପର୍ବତ
 କିଏ ଚରିତ ହୋଇଲା ମୋତେ କହିବା ଗୋପାଇଁ । ୧ ।
 ନାଗବୃତ୍ତ ଦେଖିଣ ଯେ ବାସୁଜ ନାଗବ୍ୟେ
 ଯାଗଶାଳଠାରେ ଯାଇଁ ପରବେଶ ହୋଇୟେ । ୨ ।
 ଦେଖିଣ ଶ୍ରାବତି ନାଗବଜାକୁ ଯେ ଦେଖିଗଲେ
 ସୁଧର୍ମା ସଭାରେଣ ନେଇ ବସାଇଲେ । ୩ ।
 ମୁନିମାନେ ବସିଛନ୍ତି ଯେ ଯାହା ଆସନରେ
 ତରଗୁ କରନ୍ତି ଯାହାକୁ ଯେଉଁ ପରକାରେ । ୪ ।
 ଯେମନ୍ତର ସମୟେ ପରବେଶ ହୋଇଲା ଜାଗାସନ୍ଧ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଗଉରୋବ କରି ତାଂକୁ ବସାଇଲେ ସଭାଯେ । ୫ ।
 ମୃଗସେନ ଅଇଲେ ଯେ ଯେସନ ସମୟେ
 ଗଉରୋବ କରି ତାଂକୁ ନେଲେ ଦେବରାଷ୍ଟେ । ୬ ।
 ଯେମନ୍ତର ସମୟେ ଥାଠ ସଇନ ଦେଖି ଖାମସେନ ଅଇଲା
 ସୁରେଷ୍ଟ ଶ୍ରାବତିଙ୍କ ଚରଣେ ନମ୍ବାର କଲା । ୭ ।
 ସାତବଞ୍ଶ ସଙ୍ଗେ ଦେଖି ରାଜା ଉତ୍ସବରେ
 ଆପଣେ ଚଳାଇଣ ଅଇଲେ ବଳରାମ । ୮ ।
 ନାରଦେ ପରବେଶ ହୋଇଲେକ ଆସି
 ସମସ୍ତ ଚରିତ ଯେ କହନ୍ତି ହୃଷୀକେଶି । ୯ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ଚରଣେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନମ୍ବାର କଲେ
 ଶ୍ରାବତି ବଳରାମଙ୍କ ଚରଣେ ନମିଲେ । ୧୦ ।
 ଯେ ଯାହା ଆସ୍ତାନେ ବସିଲେ ଖମ୍ବେ ଖମ୍ବେ ମାତିଶ
 ଭାନୁମତ ଦୁଃଖ ଦୁଃଖରାଜା ଆସି ମିଳିଲେ ସେ ଠାବେଶ । ୧୧ ।
 ଯେ ଯାହାର ବିଧାନରେ ମାନ୍ୟ ଧର୍ମ କଲେ
 ଯେ ଯାହାର ଆସ୍ତାନରେ ପାଇଣ ବସିଲେ । ୧୨ ।
 ଶ୍ରାବତି ପୁଷ୍ପମାନେ ଯେ ସନମାନ ପାଇ
 ପଦ୍ମନ ଶାମ୍ଭମୁକେ ଲକ୍ଷେ ଶାତିଷ୍ଵେ ସହସ୍ର ଅଣିଷ୍ଟେ ତନଇ । ୧୩ ।

ଦ୍ଵିଯୋଧନ ରଜାନ୍ତ ସେ ଅଜୁ'ନ ଆଣିଗଲେ
 ସମସ୍ତ ଚରିତମାନ ତା'ଙ୍କୁ ମଣାଇଂ କହିଲେ । ୧୪ ।
 ଶଷ୍ଟିଂକୁ ନିମନ୍ତଣ ତହୁଁ କରିଣ ଆଣିଲେ
 ତାହା'ଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ପୁଣ ଦ୍ରୋଣହିଂ ଅଇଲେ । ୧୫ ।
 ଯୈଗାର କ୍ଷତିଶୀ ବଳ ଘେନ ମାନଗୋବିନ୍ଦାଇ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ସେ ସେ କାରୁଣାବନ୍ତେ ଯାଇଂ । ୧୬ ।
 ରଜରୁଷି ଦେବରୁଷି ବୃଦ୍ଧରୁଷି ଅଇଲେ
 ସନମାନ ପାଇଣ ସବେ ଆସ୍ତାନେ ବସିଲେ । ୧୭ ।
 ରେଣ୍ଟାଇଶାଳେ ଭାମସେନ ବିଜଯେ କଲେ ଯାଇଂ
 ଗଡ଼ିଶା ଶତିଶା ନଳବିଧ ରାଜଣା ରାଜି । ୧୮ ।
 ସେ ଯାହାର ଇଚ୍ଛାଯେ ସବେ ଭୋଜନ କରନ୍ତି
 ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ମାନ ଘେନ ପରଷନ୍ତ । ୧୯ ।
 ରୂପିମାନେ ଫଳମୂଳ ଭୋଜନ ତହିଂ କଲେ
 ସେ ଯାହାର ସେବାରେ ନିଯୋଗୀମାନେ ସେ ଲାଗିଲେ । ୨୦ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦଂକୁ କଲେ ଭଣ୍ଡାରେ ଅଧିକାଶ
 ସେ ଯାହାର ଅନ୍ତରୁପେ ଦିଅଇ ଦଣ୍ଡଧାଶ । ୨୧ ।
 କୁବେର ଭଣ୍ଡାର ଆଣି କୁବେର ସମର୍ପିଲୁ
 ବରୁଣ ଆଣି ରହ ଯୋଗାଡ଼ମାନ ସବୁ ପଇଠ କଲା । ୨୨ ।
 ଫଳମୂଳମାନ ନାବେ ଶବର ରଜା ସେ ଆଣଇ
 ଠାକୁ ରୁଂକ ଆଗ୍ରାଂ ମେଣ୍ଟି ବାକୁ କାହାର ଶକ୍ୟ ଅଛଇ । ୨୩ ।
 ଯୈଥୁ ଅନ୍ତରେ ଶୁଣ ହେଲା ଯେବେଶ ବିଧାନ
 ଯାଗଣାଳା ଭୂମିକୁ ସେ କରନ୍ତି ଶୋଧନ । ୨୪ ।
 ସୂତା ମାପ କରି ଯାଗକୁ ଣ୍ଟ ସେ ଖୋଲିଲେ
 ଅଗ୍ନିକୁ ନେଇଣ ସେ ତହିଂରେ ଥାପିଲେ । ୨୫ ।
 ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇଣ ସେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ମହାରାଯେ
 ପାଞ୍ଚାଳ ଦୁହିତା ସେ ବେଶ ବେଶନ ହୋଯେ । ୨୬ ।

,୪, ଯାଗଣାଳା ଭୂମିକୁ ସେ କରନ୍ତି ଭିଆଣ । (ଘ, ଛ, ଶ)

• ଦ୍ରୋପଣୀଙ୍କ କୋଳେ ଧରି ବସିଲେ ଯାଗରେ
 ଗୋପ ଉଚାରନ୍ତି ତହିଁ ବ୍ୟାସ ମୁନିବରେ । ୨୭ ।

ବରୁଣ ପୂଜାବିଧି ବହନ ସାରିଲେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଗୁହିଁ ବ୍ୟାସେ ବଚନ ବୋଇଲେ । ୨୮ ।

ସବଧାନ ମାତ୍ରୀତିଳ ଅଣାଅ ଗୁଆଘୃତ
 ଘେମାନ ଆଣି ରୁଣ୍ଡ କରନ୍ତି ବହୁତ । ୨୯ ।

ନବଚନ ଅଗ୍ନି ଆଣି କୁଣ୍ଡରେ ଥାପିଲେ
 ଦୃଢ଼ ତିଳ ସବଧାନେ ଅଗ୍ନିକ ପୂଜିଲେ । ୩୦ ।

ପଞ୍ଚଶିଖା ଦେନିଶ ଯେ ଜଳିଲେ ପ୍ରଖର
 ସନ୍ଦୋଷେ ଦୃଢ଼ ଭ୍ରେଜନ କରନ୍ତି ବଣ୍ୟାନର । ୩୧ ।

ବୃଦ୍ଧା ବରଣ ହେଲେ ଯେ ମାରକଣ୍ଡ ରୁଷି
 ସପତ ରୁଷିମାନେ ଯାଗ ଗୁରିପାଣେ ବସି । ୩୨ ।

ଅଗ୍ନି ଆରୋପଣ ତହିଁ କଲେ ମୁନିମାନେ
 ସୁର୍ଗରୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଯେ ଅଇଲେ ତତକଣେ । ୩୩ ।

ଘେମନ୍ତେ ପ୍ରଥମ ଆହୁତିକ ଯେ ସାରିଲେ
 ସନ୍ଦୋଷେଣ ତହିଁ ଦେବେ ଅମୃତପାନ କଲେ । ୩୪ ।

ଘେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତୁ ଶୁଣ ହୋ ରାଜନ
 ପ୍ରଭାତୁଁ ଉଠିଣ ଯେ ରୁଷିଗଣମାନ । ୩୫ ।

ନିତ୍ୟକର୍ମ ବିଧିମାନ ତୁରିତେ ସାରିଣ
 ଅଗ୍ନିଂକ ଆରୋପଣ ଯେ କରନ୍ତି ମୁନିଜନ । ୩୬ ।

ସ୍ଵାହା ସ୍ଵଧାଂକର ତହିଁ ନାମ ଉଚାରଣ
 ତିଳ ଦୃଢ଼ ପକାବନ୍ତି ଅଗ୍ନି ଦେବତାଂକ ଉପରେଣ । ୩୭ ।

ରାଜାଗଣମାନେ ଯେ ସ୍ଵାହାନ ସାରିଣ
 ପଞ୍ଚମୁତ ଯୋଗାତ ସେ କରନ୍ତି ଭ୍ରେଜନ । ୩୮ ।

ମାଗନ୍ତା ଜନନ୍ତ ଯେ ଅବିଜ୍ଞନ୍ତ ଦାନ
 ରୁଷିମାନେ ଫଳମୂଳ କରନ୍ତି ଭ୍ରେଜନ । ୩୯ ।

ଲାର୍ମ ପଞ୍ଚମୁତ ପଞ୍ଚରସ କରନ୍ତି ଭ୍ରେଜନ । (ଜ)

ଦୁଖୀ ଦରିଦ୍ରନ୍ତ ସାରି ଧନ ଯେ ଦିଅନ୍ତି
 ଗୁଣେ ଦିଲେ ବେଳି ଗୁଣେ ଉଣ୍ଡାର ପୂରନ୍ତି । ୪୦ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ହାଥେ ଶଙ୍କନିଧ୍ୟ ପଦ୍ମନିଧ୍ୟ ଅଛଇ
 ଦ୍ଵିଗୁଣ ବରଳେ ଯେ ଉଣ୍ଡାର ତିନିଗୁଣ ପୂରଇ । ୪୧ ।
 ଆପଣେ ନାରୟୁଣ ଯେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବେତ ଧରି
 ସଭାରେ ଚରଚନ୍ତି ବିଶ୍ଵମୂର୍ତ୍ତି ଧରି କରି । ୪୨ ।
 ଜାରସନ ଦେଖି କରି ମନରେ କରଇ ଯେ ଉପ୍ରେ
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟରାଜମାନେ ମନେ କରନ୍ତି ସୁତ୍ତିପ୍ରେ । ୪୩ ।
 ସଭା ନିରେପନ୍ତି ଯେ ଆପଣେ ଉଗବାନ
 ପାକଶାଳ ଚରିତ ଲଗଇ ଭୀମସେନ । ୪୪ ।
 ସହଦେବ ଆଗତ ଭକ୍ଷଣ୍ୟ ଯେ କହଇ
 ଯୈମନ୍ତେ ସଭାଗୋଟି ନିର୍ଭା ପଡ଼ୁଥାଇ । ୪୫ ।
 ହବିଭାଗ ପାଇଣ ଯେ ଦେବତାପ୍ରେ ତୋଷ
 ନାରଦେ ବାଣୀଯନ୍ତ୍ର ବାବନ୍ତି ହରଷ । ୪୬ ।
 ଦୁଃଖୀ ଦିନ ଯାଇ ଦୁଃଖୀ ପରବେଶ
 ଅନଳେ ଆହୁତି ଯେ ଦିଅନ୍ତି ବେଦବ୍ୟାସ । ୪୭ ।
 ଦିନକୁ ଦିନ ଅଗ୍ନିର ତେଜ ବିକାଶକ
 ମନ୍ଦାଥଗ୍ନି ତାହାଙ୍କର ଶଶରୁ ଛୁଟିଯାଇ । ୪୮ ।
 ତେଜ ବିକାଶିଲ ଯେ ସପତ ବୃଦ୍ଧାଣ୍ଗକୁ
 ସବୁଙ୍କରି ବୟସ ପୁଷ୍ଟ ହୋଇଲା ଅଗ୍ନିଙ୍କ ସକାଶକୁ । ୪୯ ।
 ତତୁର୍ଥ ଯେ ପଞ୍ଚମ ଶଷ୍ଠ ଦିନ ଗଲ
 ସପତ ଦିନ ପ୍ରେ ଅନ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା । ୫୦ ।

୪୧। ସଭାରେ ଯେ ଚରଚନ୍ତି ହୋଇ ପ୍ରତିହାଶ । (୫,୦)

୪୨। “ମନ୍ଦାଥଗ୍ନି ତାହାଙ୍କର ଶଶରୁ ଛୁଟିଯାଇ” ପାଠ ପରେ ‘୦’ ପୋଥର ପାଠ:—

ତତୁର୍ଥ ପଞ୍ଚମ ଦିନ ଗଲ ସ୍ଵେଚ୍ଛାପେ
 ଆହୁତି ପାଇ ଅନଳ ଆକାଶକୁ କ୍ଷେପେ ।
 ଦିନିଶାବନ୍ତି ଭୁମଣ କଳ ଶିଖା ତାର
 ଦେଖି ପରମ ସନ୍ନୋଦ୍ଧ ହେଲେ ମୁନିବର ।

୪୩। ବାବନ୍ତି = ବଜାନ୍ତି ।

ସାତ ଦିବସରେ ଦୃଢ଼ ତିଳ ଯବଧାନ ପଡ଼ିଆ ନୋହିଲୁ
 ଦୃଢ଼ ଖାଇ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲୁ । ୫୧ ।
 ହରିଭାଗ ପାଇ ଦେବେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବକୁ ବହୁ କଲ୍ପାଣ ବାଞ୍ଚିଲେ । ୫୨ ।
 ସହୁଂ ଦେବଗଣେ ଗଲେ ସନ୍ତୋଷକୁ ବହି
 ରକ୍ଷିତାନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ତାହା ରୂପିଂ । ୫୩ ।
 ସଭାଜନମାନେ ଦେଖି ହୋଇଲେକ ତୋଷ
 ସପତମ ଦିନେ ଧର୍ମୀୟାଗ ହେଲୁ ଶେଷ । ୫୪ ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବତାପ୍ଯେ ଦେଖି ହୋଇଲେ ହରଷ
 ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କଲ୍ପାଣ କରନ୍ତି ଅଶେଷ । ୫୫ ।
 ପ୍ଯେ ପଞ୍ଚ କଟକେ ଶତ୍ରୁ ମାରି ହୃଥ ତୁମେ ରଜା
 ତନପୁର ମଧ୍ୟେ ସବୁତାରେ ପାଥ ପୁଜା । ୫୬ ।
 ଶତ୍ରୁ ମାରି ପ୍ଯେ ପଞ୍ଚ କଟକେ ହୃଥ ପ୍ଯୁକ୍ଳଜୀବୀ
 ପ୍ଯୁହୁ ଦେହ ଦେନି ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯାଉ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନରପତି । ୫୭ ।
 ସବଦା ଦୟା ତୁମୁନ୍ତ କରନ୍ତ ନାରାୟଣ
 ପ୍ଯୁତେମତେ କଲ୍ପାଣ ଯେ କଲେ ବଶ୍ୟାନର ପୁଣି । ୫୮ ।
 ରାଜରଷି ଦେବରକ୍ଷିତାନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବକୁ ତହିଂ ଅନେକ ପ୍ରଶଂସିଲେ । ୫୯ ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବତାପ୍ଯେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ଅଜୁନ
 ଯାହା ସତ୍ୟ କରିଥିଲୁ ଅନ୍ୟଥା ନୋହିଲୁ ବଚନ । ୬୦ ।
 ତୋହରେଣ ସନ୍ତୋଷ ଯେ ହୋଇଲୁ ଶଶାର
 ନିରୋଗ ହୋଇଣ ତୁହି ଥାଅ ଚିରକାଳ । ୬୧ ।
 ପ୍ଯୁତେକ ବର ଦେଇଣ ଅଗ୍ନି ଦଇବତେ
 ଅନ୍ତର୍ଧାନ ହୋଇଣ ଯେ ଗଲେ ତତ୍ତ୍ଵଶାନ୍ତି । ୬୨ ।
 ପ୍ଯୁମନ୍ତେଣ ଧର୍ମୀୟାଗ ହୋଇଲୁ ସମାପତ
 ମୁନିମାନେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନରନାଥ । ୬୩ ।

୫୮ ଶଷ୍ଠ ସପତମ ଦିନେ ଯାଗ ହେଲ ଶେଷ
 ଦେବେ ଆହୁତି ପାରଣ ହୋଇଲେ ସନ୍ତୋଷ । (୦)

ଆମ୍ବନ ମେଲଣି ତୁମେ ଦିଅ ହୋ ନୃପମଣି
 ନଇମିଷା ଅରଣ୍ୟକୁ ଆମ୍ବେ ଯିବୁ ପୈଛିଷଣି । ୭୪ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ କରେ ଅର୍ଦ୍ଧପାତ୍ର ଦେଇଥିଲେ ମୁନିମାନେ
 ସଭାକୁ ଘେନିଶ ସେ ସେ ଚଳିଲେ ବନ୍ଦନେ । ୭୫ ।
 ଆସ୍ତାନର ତଳେ ସେ ସେ ମିଳିଲେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ରାଜାଇ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଘେନ ଉତ୍ତର ହେଲେ ଧର୍ମଂକ ତନପୁ । ୭୬ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ପୈଥେ ଅଛ ଦେବରଷ୍ଟି ବ୍ରହ୍ମରଷିମାନେ
 ମହାରଥୀ ରାଜାମାନେ ବସିଅଛ ପୈଣେ । ୭୭ ।
 ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ କର୍ତ୍ତ୍ଵ ଶଙ୍ଖ ଶକୁନିହିଂ ଅଛ
 ଅର୍ଦ୍ଧପାତ୍ର କାହାକୁ ଦେବା କହିବା ପ୍ରତକ୍ଷଣ । ୭୮ ।
 ପୈମନ୍ତେଶ ତିନିବେଳ ଡାକିଲେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି
 ବୋଇଲେ ଗରିଷ୍ଠ ରାଜାମାନେ ତୁମେ ଅଛ ପରମେଷ୍ଠୀ । ୭୯ ।
 ନାରଦେ ଗଣା ବଜାଇ ଆନନ୍ଦ ହସିଲେ
 ବିଷ୍ଣୁ ଥାଉଂ ପାଦଅର୍ଦ୍ଧ କାହାକଇଂ ଦେବ ଭଲେ । ୮୦ ।
 ପୈସନେକ ବଚନ ଯେ ନାରଦଂକ ମୁଖୁଂ ଶୁଣି
 ସନ୍ତୁରାଜାମାନେ ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ପୁଣି । ୮୧ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ରାଜାମାନେ ତୁମୀ ହୋଇ ଯେ ରହିଲେ
 ସଭାଜନମାନଂକର ସହଂ ସୀଉକାର ଦେଖିଲେ । ୮୨ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଅର୍ଦ୍ଧ ଦିଅ ଗୋବିନ୍ଦ ଚରଣେ
 ବହୁତ ପୁଣ୍ୟ ଅରଜିବୁ ପଣ୍ଡିର ନନ୍ଦନେ । ୮୩ ।
 ଯେଉଂଶ ପାତକୁ ବ୍ରହ୍ମା ପଣାଳ ନୁଆରିଲୁ
 ତେଉରଣି କାଠ ରଙ୍ଗ ଯେଉଂ ଚରଣ ନଞ୍ଜ କୋଣରେ ଲୁଚିଲୁ । ୮୪ ।
 ସିବିଷମ ରୂପ ଯେ ଯେଉଂଶ ଶରାର
 ଦ୍ଵାଦଶ ଅଙ୍ଗୁଳୀ ଗୋଟି କାପୁ ଯେ ତାହାର । ୮୫ ।
 ଯେ ପାଦରେ ଯୁରନନ୍ଦ ଗୋପ୍ୟାନ ହୋଇଲୁ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଇ ବ୍ରହ୍ମା ମତ୍ତନ ଭକ୍ତିଲୁ । ୮୬ ।
 ମେ ମାତ୍ର ବିଧାଇବାକୁ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ହୋଇଲୁ ଭାର୍ଜନ
 ମୃଦୁଚନ୍ଦ୍ରର ବିତାକ ଶଣ୍ଠିଲୁ ହୋ ପଣ୍ଡିର ନନ୍ଦନ । ୮୭ ।

ଶାକୁଷ୍ଠ ଚରଣେ ଅର୍ଦ୍ଧ ଦିଲେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନୃମତି
 ଦେଖିଣ ମୁନିମାନେ ଯେ ତୋଷ କଲେ ମତ । ୮ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧପୂଜା ବିଧମାନ ମେଠାରେ ସାରଣ ବହନ
 ମୁନିମାନେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ । ୯ ।
 ଯାଉଥୁଳୁ ଯେବେ ଆମ୍ବେ ନ ରହିବୁ ଶଶି
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଅବଧାନ ହୃଅ ମୁନିମାନେ । ୧୦ ।
 ସବଦାପ୍ରେ ମୋତେ ତୁମେ ଦୟା କରିଥିବ
 ତିଷ୍ଠର୍ଯ୍ୟାପ୍ରେ ମୋତେ ଯେ କଲ୍ପଣ ବାଞ୍ଛି ବ । ୧୧ ।
 ଯେତେ ବୋଲିଣ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ
 ନମସ୍କାର ହୋଇଲେ ଶୋଇଣ କାର୍ପଣ୍ୟ । ୧୨ ।
 ଯେ ଅନ୍ତେ ଜାଗରନ ମୃଗଦେନ ବେନିରାପ୍ରେ
 ମେଲଣି ମାଟିଲେ ଯେ ଯାହାର ରଜ୍ୟଯାପ୍ରେ । ୧୩ ।
 ଅଷ୍ଟତ ବିଧମାନ ଯେ ଯାହାରେ ଆଣିଥିଲେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବକୁ ଦେଇ ସନ୍ତୋଷ ସମତ୍ରେ ଚଳିଗଲେ । ୧୪ ।
 ନାଗରଜା ବାସୁକି ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ ରୁହୁ
 ବୋଇଲୁ ପାତାଳ ପୁରକୁ ଯାଉଥୁଳୁ ମୁହଁ । ୧୫ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବ ତହୁ ଅନେକ କାର୍ପଣ୍ୟ ହୋଇଲେ
 କୋଳାଗ୍ରତ କରଣ ଅନେକ ଅଷ୍ଟତ ତାଙ୍କୁ ଦିଲେ । ୧୬ ।
 ନାଗବଳ ଯେନଣ ବାସୁକି ନାଗରଣ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ପାତାଳ ଭୁବନ । ୧୭ ।
 ନକୁଳ ଆଗରେ ସେ ଯେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
 ବୋଇଲେ ଥର କର ପୃଥୀ ଗୁଡ଼ ହୋ ପଣ୍ଡିର ତନୟି । ୧୮ ।
 ଯେତେ ବୋଲି ବାସୁକି ଶିରଗୋଟି ପାତିଲେ
 କୋନ୍ତମୁନ ନକୁଳ ବାହାର କର ନେଲେ । ୧୯ ।
 ଥର ହୋଇଣ ଯେ ରହିଲ ବସୁନ୍ଧର
 ପୂର୍ବ ବିଧ କର୍ମରେ ଯେ ରହିଲ ମନ୍ଦାଳ । ୨୦ ।
 ଶୁଣ ହୋ ବିଲଙ୍କ ରଜା ଚଇତନ କହନ
 ଯୈସନେକ ପ୍ରକାରେ ନକୁଳ କୋନ୍ତମୁନେ ଶୁଥୀ ଧରନ୍ତ । ୨୧ ।

ପୈହା! ଶୁଣି ମନୁଷ୍ୟପ୍ରେ ସନ୍ନୋଷ ହୋଇଲେ
 ଛଡ଼ିଅର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଦେଇଣ ସେ ମୁନିଂକ ପୂଜା କଲେ । ୯୧ ।
 ପୈଥୁ ଉତ୍ତରେଣ କିଏ ହୋଇଲୁ ଗୋସାଇଂ
 ସଞ୍ଚିତ କହିବା ମୋତେ ତୋଷମନ ହୋଇ । ୯୩ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହନ୍ତି ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମନୁଷ୍ୟପ୍ରେ
 ଶ୍ରୀ ମହାଘରଥ ଶୁଣି ପାତେକ କର ଷୟେ । ୯୪ ।
 ବାସୁକି ରାଜା ସେ ଯତ୍ତଂ ପାତାଳ ପୁର ଗଲେ
 ନକୁଳ ସେ ଭୁବନରୁ ବାହାର ହୋଇଲେ । ୯୫ ।
 ବାରୁଣୀବନ୍ଧରେ ଆସି ହୋଇଲେ ପରବେଶ
 ଦରଶନ କଲେ ଯାଇଂ ଧର୍ମଂକର ଶିଷ୍ଟ । ୯୬ ।
 ନମସ୍କାର କର ସମସ୍ତ ଚରିତ କହିଲେ
 ଶୁଣିଣ ଯୁଧେଷ୍ଠିର ଦେବ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ । ୯୭ ।
 ନକୁଳକୁ ଦେଖିଣ ଯେ ଶ୍ରାବର ପରୁରନ୍ତି
 ଶ୍ରାବର ଚରଣେ ନକୁଳ ପ୍ରଳମ୍ବ କରନ୍ତି । ୯୮ ।
 କୋନ୍ତମୁନେ ବାବୁ ଧଇଲୁ ତୁ ପୃଥ୍ବୀ
 ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ତୋତେ ଜିଶନ୍ତା ନାହିଁ ଛନ୍ତି । ୯୯ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲୁ ସ୍ଵାମୀ ତୋହୋର ପରସାଦେ
 ତେଣୁ କର ପୃଥ୍ବୀ ସିନା ଧଇଲି ମୁହଁ ହାଦେ । ୧୦୦ ।
 ଭୀମ ଅରଜୁନକୁ ଯେ ନକୁଳ ଓଳଗିଲେ
 ନକୁଳ ଚରଣେ ସହଦେବ ଯେ ନମିଲେ । ୧୦୧ ।
 ଶୁଣି ତାହା ସଭାଜନେ ସନ୍ନୋଷ ହୋଇଲେ
 କୁରୁଦେଶ ଶୁଣି ପୈହା ମନରେ ଭର୍ଯ୍ୟ କଲେ । ୧୦୨ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଗଲୁ ହପ୍ତିନା ଭୁବନକୁ
 ସମସ୍ତ କହିଲୁ ଯାଇଂ ଧୃତି ଯେ ରାଜ୍ଞିଙ୍କୁ । ୧୦୩ ।
 ଯାଗର ବିଧାନ ଯେ ସମସ୍ତ କହିଲୁ
 କୋନ୍ତମୁନେ ନକୁଳ ଯେ ମୃଥିଗା ଧଇଲା । ୧୦୪ ।
 ସାତଦିନ ପରିୟନ୍ତ କୋନ୍ତେ ଧଇଲୁ ବସୁନ୍ଧରୀ
 ଧୃତିରାଜୀ ବୋଇଲେ ନୁଆରିବି ରକ୍ଷା କରି । ୧୦୫ ।

୧୦୫ । ଶୁଣିଣ ବିରସ ଧୃତିରାଜୀ ଦଣ୍ଡଧାରୀ । (୫)

ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମନୁ ମହାରାଣ
 ପବିତ୍ର ଆଛ୍ୟାନ ଯେ ଶ୍ରୀ ମହାଭାରଥ ପୁରାଣ । ୧୦୭ ।
 ପତଙ୍ଗେ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଖଣ୍ଡର ଦୁର୍ଗତି
 ରାଜହାରେ ସେହି ଯେ ପୂଜାପାପେ ନିତ । ୧୦୮ ।
 ଶବ୍ଦ ବିପତ୍ତି ତାକୁ ନ ପଢ଼ଇ ତାଳେ
 ରୋଗ ବ୍ୟାଧ ନ ଲାଗଇ ଶୁଣନ୍ତେ ଶ୍ରବଣରେ । ୧୦୯ ।
 ମନୁ କହିନ୍ତି ଯେ ଚଇତନ ଶୁଣଇ
 ଯେଉଁ ଉତ୍ତରେଣ କିସ ଚରିତ ହୋଇଲୁ ଗୋସାଇଁ । ୧୧୦ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୋର୍ଦ୍ଦେଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମହାରାଣ
 ମେଲଣି ମାଗିଲେ ଉତ୍ତରସେନ ଯେ ରାଜନ । ୧୧୧ ।
 ସାତବଞ୍ଚ ଘେନଣ ଯେ ଉତ୍ତରସେନ ରାଜା
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଅକ୍ଷତ ଦେଇ କଲେ ତାକୁ ପୂଜା । ୧୧୨ ।
 ମେଲଣି ହୋଇଣ ତହୁଁ ଉତ୍ତରସେନ ଗଲା
 ମଧୁରା ପୁରେ ଯାଇଂଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ । ୧୧୩ ।
 ବଳରମେ ବୋଇଲେ ହୋ ଆମ୍ବେ ଯିବୁଂ ଚଳି
 ସାତଦିନ ହୋଇଲୁ ଆମ୍ବେ ଅଇଲୁ ରାଜ୍ୟ ଗୁଡ଼ । ୧୧୪ ।
 ବଳରମକଙ୍ଗ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଦେବ ନମସ୍କାର କଲେ
 ଛତର୍ଦ୍ଦର୍ଦ୍ଦ ଦେଇଣ ଯେ ଚରଣେ ନମିଲେ । ୧୧୫ ।
 ଶାହର ପୁଷ୍ପମାନଙ୍କ ଘେନଣ ବଳରମେ ଗଲେ
 ଦ୍ଵାରାବଣ୍ଣ ଭୁବନେ ଯାଇଣ ହୋଇଲେ । ୧୧୬ ।
 ଦ୍ରୋପଦ ରାଜା ବୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଗୁଡ଼ି
 ମେଲଣି ଦିଅ ମୁକୁ ମୁଂ ଯିବଇଁ ବେଗ ହୋଇ । ୧୧୭ ।
 ଅକ୍ଷତ ପ୍ରକାରେ ଯେ ଅନେକ ଧନ ବସ୍ତୁ ଦିଲେ
 ନମସ୍କାର କରଣ ଚରଣେ ନମିଲେ । ୧୧୮ ।
 କଳ୍ପାଣ କରଣ ସେ ଦ୍ରୋପଦ ରାଜା ଗଲେ
 ପାଞ୍ଚାଳ ରାଜ୍ୟ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୧୧୯ ।
 ଭାନୁମତ ରାଜା ତହୁଁ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଗୁଡ଼ିଂଣ
 ବୋଇଲେ ମେଲଣି ଆମ୍ବନ ଦିଅ ଷେହିଷଣ । ୧୨୦ ।

୧୦୭୨ ଆଛ୍ୟାନ = ଆଖ୍ୟାନ ।

ବହୁତ ଅଷ୍ଟତ ଭାନୁମତ ରାଜାନ୍ତ ଦେଇ
 ମେଲାଣି ଦିଲେ ଯେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନରସାଇଂ । ୧୨୦ ।
 ମେଲାଣି ପାଇ ଭାନୁମତ ରାଜେୟ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପରବେଶ
 ଶୁଣିଲୁଟି କି ହୋ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଅପ୍ରଭ୍ରତ ଦିବ୍ୟରସ । ୧୨୧ ।
 ଶ୍ରାହର କହନ୍ତି ଯେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଅର୍ଜୁନନ୍ତ ଗୁହି
 ମନସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ଭା କଳୁ ତ ଯେଥେ ରହି । ୧୨୨ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଚନେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଲିଲେ ଶୁଣ
 ନାରଦେ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମେଲାଣି ଦିଅ ଯେହିଷଶ । ୧୨୩ ।
 ନାରଦଙ୍କ ତକାରି ବୋଇଲେ ଦାମାଦର
 ଯେବେ ହୁର୍ମ ଭୁବନକଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଚଳସି ମୁନିବର । ୧୨୪ ।
 ତୁମ୍ଭର କଖାଣେ ଆମ୍ବ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହେଲା
 ତୁମ୍ଭର ବଚନେ ଯେ ଯାଗ ଯେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲା । ୧୨୫ ।
 ଯେସନେକ ବଚନ ଶୁଣି ନାରଦ ମହାମୁନି
 ବଇକୁଣ୍ଠ ପୁରକୁ ଯେ କେଳେ ତତକ୍ଷଣି । ୧୨୬ ।
 ଶ୍ରାହର ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଗୁହିର ସହିତ
 ନମିଲେ ମୁନିଙ୍କର ଚରଣ ଅଗ୍ରତେ । ୧୨୭ ।
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ମୁନି ଯେ ହେଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ଶ୍ରାହର ଚରଣ ଶରଣ କରି ସାରୋଜା ଦାସ । ୧୨୮ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ଗୁହିର ବୋଇଲେ ମେଲାଣି ଦିଅ ଆମ୍ବ ଯିବୁ
 ଦ୍ଵାରାବଣା ଭୁବନ । ୧୨୯ ।

ଯେତେ କହି ଶ୍ରାହର ଗୁଡ଼କୁ ସୁମରଣା କଲେ
 ରମେଖ ଦ୍ଵୀପେ ଥାଇ ଯେହା ଗୁଡ଼ ଜାଣିଲେ । ୧୩୦ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ଅଇଲେ ଯେ ବିନତା ନନ୍ଦନ
 ଶାକୃଷ୍ଟଙ୍କ ଆସି ସେହି କଲେକ ଦରଶନ । ୧୩୧ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ଚରଣରେ ଶ୍ରାହର ନମସ୍କାର କଲେ
 ଭୀମ ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ସହଦେବ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ
 ଚରଣ ନମିଲେ । ୧୩୨ ।

୧୩୧ । ଗୁହିର ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଚରଣ ନମିଲେ । (୫)

କନ୍ଧାଣ କରିଣ ଯେ ଚଳିଲେ ଭଗବାନ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ କୁଣ୍ଡଳୀ ଭୁବନ । ୧୩୩ ।
 ଗରୁଡୁ ଉତ୍ତର ହର ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ରକ୍ଷଣୀ ସତ୍ୟଭାମା ମୂଳେ ଅସ୍ତ୍ରପାଠବଣୀ ଦ୍ରଶ୍ୟ ଆସି କଲେ । ୧୩୪ ।
 ଯାଗର ଚରିତ ସବୁ କହିଲେ ଦାମୋଦର
 କୋନ୍ତମୁନେ ପୃଥିବୀ ଧଇଲୁ ନକୁଳ କୁମର । ୧୩୫ ।
 ଶୁଣି ପାଠବଣୀମାନେ ହରଷ ହୋଇଲେ
 ଯେ ସବୁ ଭିଆଣ ଆପଣେ ସିନା କରିଛ ବୋଇଲେ । ୧୩୬ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ନିତିନ୍ଦେଶ ଦ୍ଵାରିକାରେ ରହିଲେ
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ମନ୍ତ୍ର ପରୁରିଲେ । ୧୩୭ ।
 ଧର୍ମୀୟାଗ ଚରିତ ଶୁଣିଲି ଶ୍ରବଣେ
 ପଣ୍ଡୁ ପାଞ୍ଚପୁର ରହିଲେ ବାରୁଣାବନ୍ତ ପ୍ଲାନେ । ୧୩୮ ।
 ଯେଥୁ ଉତ୍ସରେଣ ପୁଣ ହୋଇଲକ କିଷ
 ଯେହା ବିଶେଷିଣ ମୋତେ କହ କୁମୁଦିଷ ଶିଷ । ୧୩୯ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହନ୍ତି ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମନୁରାଣ
 ଯେହାପରେ ହେଲା ଯେବଣ କାରଣ । ୧୪୦ ।
 କହ ମୁନି ମୋତେ ତୋଷ ଚିଉ ହୋଇ
 ଦୁଧ ଦେଇ ଦୃଢ଼ ମୋତେ ଅଛ ହୋ ଲୁଗୁଇ । ୧୪୧ ।
 ନମସ୍ତେ ବିମଳା ମା ଗୋ ନମୋ ନାରାଯଣୀ
 ସରସାର ଜନେ ମା ଗୋ ତୋ ନାମ ବଖାଣି । ୧୪୨ ।
 ଦୁର୍ଗତି ଖଣ୍ଡମା ମା ଗୋ କମଳ ଆସନୀ
 ଅରକ୍ଷିତ ଜନଂକର ଦୁଃଖ ବିନାଶିନୀ । ୧୪୩ ।
 ନିତ୍ୟେହେଂ ତୋର ନାମ ଯେହୁ କରଇ ସୁମରଣ
 ନାନା ଦୁର୍ଗତି ତାହାର ହୋଅଇ ଖଣ୍ଡଣ । ୧୪୪ ।
 ସୁଦୟା ବିତ୍ରେ ମା ଗୋ ଦୟାକର ମୋତେ
 ସାରୋଲା ଦାସକୁ ଗୋ ରଖ ଜଗତର ମାତେ । ୧୪୫ ।
 ଜୟ ଜୟ ସବ୍ରମଙ୍ଗଳା ଗୋ ସଂକଟ ତାରିଣୀ
 କାକଟପୁର ମାତ୍ରଣ ଗୋ ବସିଛୁ ଗୋସାମଣୀ । ୧୪୬ ।

ପ୍ରାଚୀନଙ୍କ ଖରେ ପୁଷ୍ଟ କୋଣେ ସ୍ଥିତ
 ନିତ୍ୟେହେଂ ପୋତୁଆ ବୋଦାବଳ ଖାଉ ଭଗବଣ । ୧୪୭ ।
 ରାଜାଦରେ ତୋତେ ଯେ ଭୋଗ ଖଞ୍ଜା ନାହିଁ
 ସମ୍ପାଦ ଜନକୁ ଗୋ ମୋହି ଖାଉ ତୁହି । ୧୪୮ ।
 ମଇଂଶାସୁର ନାଶଗଲୁ ତୋହୋର ବୁଦ୍ଧି ବଳେ
 ରକତଶାର୍ଯ୍ୟକୁ ଭକ୍ଷିଲୁ ପକାଇ ଖପରେ । ୧୪୯ ।
 ଅସୁର ବିନାଶିମା ମା ଗୋ ନାମ ତୋ ଯିଦ୍ବୁସେମା
 ଦୁଷ୍ଟଜନନ୍ତ ନାଶି ସ୍ଥିର କଳୁ ମେଦିମା । ୧୫୦ ।
 ମୁହିଁ ଯେ ଅରକ୍ଷିତ ଅଟଳ ସାରୋଳ ଚଣ୍ଡୀ ଦାସ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୋହୋର ରରଣକୁ ମୋର ଆସ । ୧୫୧ ।
 ଜପୁ ତୁ ନାରାୟଣ ବିଜପ୍ରେ ଶବଶ
 ବନଦୀତା ରଙ୍ଗେଣ ଅରଣ୍ୟ ବେଣ୍ଟକାର । ୧୫୨ ।
 ଅଜମିତ କରତର ହିଅ ଯେ ମାଳଙ୍ଗ
 ତାହାକୁ ବିଭ ହେଲୁ ନାଥ ସମ୍ବରେ ମେଳ ମନ୍ତ୍ର । ୧୫୩ ।
 ସ୍ଵାମୀ ମଞ୍ଜଳ ଶୋଭାବନ ଯାହାର କବଶ
 ଗୁଞ୍ଜର ଗୁଞ୍ଜମାଳ ଲଲଟେ କୟାଶ । ୧୫୪ ।
 ମାଳଙ୍ଗର ବଳିଭ ଶବଶ ନାରାୟଣ
 ଶୁଦ୍ଧମୁନି ସାରୋଳା ଦାସ ତା ରରଣ ଶରଣ । ୧୫୫ ।
 ଜପୁ ତୁ ନାରାୟଣୀ ଗୋ ଅନାଦି ଶକ୍ତି
 ପରମ ବିକଷ୍ଟଶ ତୁହି ଅଟୁ ଜଗନ୍ନାଥୀ । ୧୫୬ ।
 ତୋହୋର ବୁଦ୍ଧି ବଳେ ମଇଂଶାସୁର ନାଶ
 ଶୁନୁ ନିଶ୍ଚନ୍ତ ତୁ ମାଇଲୁ ବିଶ୍ଵାସୀ । ୧୫୭ ।
 ଧନୁ ଧରିଣ ତୁ ଚଣ୍ଡ ଯୁଦ୍ଧର କାଳେ ମାପ୍ରେ
 ଧନୁ ଧରିଲୁ ତୁ ଗୋ ଚଉଦ ମନୁ ଯାପ୍ରେ । ୧୫୮ ।
 ଯହୁ ରକତଶାର୍ଯ୍ୟ ତୁ କଳୁ ଦେଖା ଧୃଂଘ
 ତାହାର ରକତ ଜନ୍ମିଲ ସେ ଉପୁଜିଲ ବଂଶ । ୧୫୯ ।

୧୪୧, ପୋତୁଆ=ପୋତ, ଅଣ୍ଟିର ମଣିଷି ।

ମାରି ଚିନ୍ତା କଲୁ ନ ମଲୁ ସେ ଯହୁ^୦
 ଚଉଦ ମଭୁ'ତ ଚଣ୍ଡୀ ଜାତ କଲୁ ତହୁ^୦ । ୧୭୦ ।
 ତେଣେ ବଢ଼ ଅସୁରକୁ କିଞ୍ଚତେ ନାଶିଲୁ
 ସୁର ନରମାନଂକର ଭୟ ନିବାରିଲୁ । ୧୭୧ ।
 ତେଣୁ କରି ରକତ ନାଶେମା ବୋଲି ତୋତେ
 ଦାନବ କୁଳ ଧ୍ୟାନିମା ଗୋ ଦୟା କର ମୋତେ । ୧୭୨ ।
 ତୋହୋର ଚରଣକୁ ଆଶ୍ରେ କରି ମୁହୁ^୦
 ଭରଥ ରଚିବାକୁ ମନରେ ବିଗୁରର^୦ । ୧୭୩ ।
 ତୁ ଦେଖା ସୁଦୟା କଲେ ପାଇବି କାରଣ
 ମନୁଷ୍ୟ ଯୋନିରେ ମୁଂ ହୋଇଛି ବରଣ । ୧୭୪ ।
 ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଠିତ ଯେ ମୁଂ ନ ଜାଣଇ^୦ କିଛି
 ତୋହୋର ଚରଣକୁ ମୁଂ ଆଶ୍ରେ କରିଅଛି । ୧୭୫ ।
 ସାରୋଳା ତୁପେ ତୁ ମୋତେ କହିଲୁ ଗୋ ଗ୍ରହ
 ତେଣୁ କରି ଜଗତେ ମୋତେ ବୋଲନ୍ତି ପଣ୍ଠିତ । ୧୭୬ ।
 ମୋହୋର ଜନ୍ମେ ମୁହୁ^୦ ବିଦ୍ୟା ପଢିନାହିଁ
 ସୁଜନ ଜନମାନଂକ ସଙ୍ଗତେ ନ ଥାଇ । ୧୭୭ ।
 ପଣ୍ଠିତ ଜନଂକର ନ ବସିଲି ସଙ୍ଗେ
 ପଶାଜୁତ ଶକଟାରେ ବୁଲିଲି ନାନାରଙ୍ଗେ । ୧୭୮ ।
 ତୁହି ଯେ ସଦୟା କଲୁସି ଗୋ ମାୟେ
 ତେଣୁ କରି ସୁଜନ ମୋତେ ବୋଲନ୍ତି ସତପ୍ରେ । ୧୭୯ ।
 ଯେବେ କରୁଣା କଲୁ କହିବି ଭରଥ
 ଆଗୋଚର ଦିଶିଲ ମୋତେ ମଧ୍ୟପଦର ଅର୍ଥ । ୧୮୦ ।
 ଯୈଣୁ ଗୋ ନାରଯଣୀ ମୁହୁ^୦ ଆଶ୍ରେ କଲି ତୋତେ
 ଅଇଲକ ମାୟା ଡରାଉ ଗୋ ମୋତେ । ୧୮୧ ।
 ତୋହୋର ସୁଦୟାରୁ ଭୟ ନାହିଁ^୦ ତିତେ
 ଶୂନ୍ୟମୁନି ସାରୋଳା ଦାସ ନମଇ^୦ ପାଦଗତେ । ୧୮୨ । ୯୩୦ ।

ଶୋଭାବତୀ ହରଣ

ବନ୍ଦଇ ବାକ୍ୟଦେଶୀ ଗୋ ବ୍ରଜାର ଦୁଲଣୀ
 ଯାହାର ନାମ ଗୋଟି ସୁଗଂଜନେ ବଜାଣି । ୧ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ଗୋ ବସିଥାଉ ମାୟେ
 କହଣ ଦେଉଥାଉ ବସିଣ ହୃଦପ୍ରେ । ୨ ।
 ତୋହୋର ସୁଦୟା ମା ଗୋ ଯାହାତହିଁ ନାହିଁ
 ଜଗତରେ ସେହି ପ୍ରାଣୀ ପୂଜିତ ନୋହଇ । ୩ ।
 ତୋହୋର ଯାହାଠାରେ ମା ଗୋ ସୁଦୟା ଅଛଇ
 ଜଳ ଥିଲେ ଅନଳେ ମହାଭୟ କାହିଁ ନାହିଁ । ୪ ।
 ମୁହିଁ ମା ଗୋ ଅରକ୍ଷିତ ମୋତେ ଦୟା କଲୁ
 କଣ୍ଠରେ ବସିଣ ମହାଭାରତ ବଜାଣିଲୁ । ୫ ।
 ପୈଣ୍ଡିକ ପଦ ଯେ ପଦ ମୋତେ ନୋହନ୍ତି ଗୋ ତୃଣ୍ୟ
 ଅପଣ୍ଡିତ ଲୋକେ ମୋତେ କରିବେ ଉପହାସ୍ୟ । ୬ ।
 ମୂର୍ଖ ଜନମାନନ୍ତ ମୁଁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚଇ
 ସାଧୁ ଜନମାନଙ୍କ ଚରଣେ ଅଛି ଧ୍ୟାୟୁଁ । ୭ ।
 ଶ୍ରୀ ବାକ୍ୟଦେଶୀଙ୍କର ଚରଣ କମଳେ
 କବି ସାରୋଳା ଦାସ ନମରା ସଙ୍କାଳେ । ୮ ।
 ବିଲଙ୍କ ଦେଶର ରାଜା ଯେ ଅଟଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ
 ଅଗଣ୍ଯଙ୍କ ଚରଣରେ ବହୁତ ବିନପ୍ରେ । ୯ ।
 ଶୁଣିଲି ମହାଭାରତ ତୁମ୍ଭର ପରସାଦେ
 ନାନା ଦୁର୍ତ୍ତିରୁ ମୁହିଁ ତରିବଳା ହାତେ । ୧୦ ।
 ନାନାଦି ପାତକ ଯେ ଅଙ୍ଗରୁ ଛଞ୍ଚାଇଲି
 ଶାମ୍ଭ ତନ୍ଦ୍ରାବଣୀଙ୍କର ବିବାହ ଶୁଣିଲି । ୧୧ ।
 କୁମର ଦଳତ ବଧ ଶୁଣିଲି ଶ୍ରବଣେ
 କଥାପ୍ରେ ପର୍ଵତି ହୋଇବା ସାବଧାନେ । ୧୨ ।
 ଶାମ୍ଭ କୁମର ତନ୍ଦ୍ରାବଣକ ବିଭ ହେଲେ
 ଆବର ପୁନରାନେ ପୁଣ କେବଣ କୃତ୍ୟ କଲେ । ୧୩ ।

୩୧ ଯାହାତହିଁ = ଯାହାଠାରେ ।

ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପୁଷ୍ପମାନେ ଅଟନ୍ତି ବଳୀପୂର
 ତାହାଙ୍କର ଚରିତ ମୋତେ କହ ମୁନିବର । ୧୪ ।
 ଯେକା ଭରିଯାଏୟ କି ତାହାଙ୍କର ହୋଇଲା
 ଆଉ କି ଯେହାଙ୍କର ଭରିଯା ନୋହିଲା । ୧୫ ।
 ଯେ କଥାମାନ ମୋତେ କହ ମୁନି ପୁଣି
 ତେବେ ସିନା ପ୍ରତେ ଯିବି ତୁମ୍ହ ମୁଖୁ ଶୁଣି । ୧୬ ।
 ରଜାର ବଚନ ଶୁଣି ହସିଲେ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନିବର
 ଯାହା ପରୁରିଲୁ ତାହା ଶୁଣ ହୋ ଦଣ୍ଡଧର । ୧୭ ।
 କେଉଁ ପୁଷ୍ପର ଦୁଇ ଭରିଯା କାହାର ତିନି ହୋଇ
 କେଉଁ ପୁଷ୍ପର ଯେକା ଭରିଯାକେ ଦିନ ଯାଇ । ୧୮ ।
 ଯେମନ୍ତେ ଲକ୍ଷେ ଷାଠି ସହସ୍ର ଅଣିଯେ କୁମର
 ଦ୍ଵାରବଣ୍ଣରେ ଥାଇଣ ବଞ୍ଚି ଯେ କାଳ । ୧୯ ।
 ଯେ ଯାହାର ମନ୍ଦରେ ଯେ ସୁଖେଣ ଥାଆନ୍ତି
 ନାନା କଉତୁକ ରସେ ଦିନ ସେ ହରନ୍ତି । ୨୦ ।
 ଶାମ୍ କୁମର ବୋଲିଣ ଯେବଣ ନନ୍ଦନ
 ଚନ୍ଦ୍ରବଣ୍ଟକ ଦେନଣ ଅନେକ ଭୋଗ କଲା ଜାଣ । ୨୧ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ପୁର ସେ ଯେ ଗୋଟିଯେ ଭିଆଇ
 ଯେମନ୍ତେଣ କେତେକାଳ ତହିଁ ଗଲା ବହି । ୨୨ ।
 ଦ୍ରୁଯୋଧନ ରଜାର ସେ ଅଟଇ ଦୁହିଣ
 ରୂପ ଗୁଣ ସୁନ୍ଦରେ ସେ କିଣଇ ପାବଣ । ୨୩ ।
 ରୂପ ଗୁଣ ଦେଖି ଶାମ୍ ନ ଛୁଡଇ ଷଣେ
 ସେ କନ୍ଧାକୁ ମୁରୁଛି ନ ପାରଇ ଯେକଦିନେ । ୨୪ ।
 ଶୁଣ ତୁ ହୋ ମହାରଜା ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଯେମନ୍ତେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ଦଇବର ଗଢି । ୨୫ ।
 ଯେକ ଦିନକରେ ପୁଣି ନାରଦ ମନ୍ଦମୁନି
 ଦାରିକା ପୁରେ ବିଜେ କଲେ ତପୋଧନି । ୨୬ ।
 କଷା କଉପୁମା ସେ ଯେ ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇ
 ଭସ୍ତୁ ବିଲେଣ ଗେ କାମ୍ପୁରୋଟି ସେହି । ୨୭ ।

ବେନିକଷ୍ଟେ ବିରାଜଇ ତାମ୍ରର କୁଣ୍ଡଳ
 ପଦ୍ମ ପଦେ ମାର ଯେହେ ଦିଶଇ ତଳହଳ । ୧୮ ।
 ଦଣ୍ଡ କମଣ୍ଡଳୁ ମୁନି ହାଥରେ ଧରିଛନ୍ତି
 କଳ ଧୋକତି ମୁଣି କାଶରେ ଯାକିଛନ୍ତି । ୧୯ ।
 ସୁର୍ଗପୁରରୁ ଡେହୁଇ ଅଇଲେ ମୁନିବର
 ଭ୍ରମନ୍ତ ତପଶୀଳ ଆସି ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳର । ୨୦ ।
 ଭ୍ରମ ଭ୍ରମ ଆସି ସେହୁ ଦାରିକାରେ ହୋଇଲେ
 ଉଗ୍ରସେନ ଆସ୍ତାନରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୨୧ ।
 ମୁନିଙ୍କ ଦେଖିଣ ତହିଁ ଉଠିଲେ ସମସ୍ତେ
 ନମ୍ବାର କଲେ ଯାଇଁ ରୂପିଙ୍କ ପାଦଗତେ । ୨୨ ।
 ଗଙ୍ଗାଜଳ ଦେନି ତାଙ୍କ ଚରଣ ଧେ'ଇଲେ
 ପାଦ ଉଦକ ନେଇଣ ଗର୍ଭକୁ ଷେପିଲେ । ୨୩ ।
 ପାଦାସନ ଦେଇ ମୁନିଙ୍କ ବସାଇଲେ ଧୀରେ
 କୁଣଳ ବାରତା ପର୍ବତରେ ମୁନିବରେ । ୨୪ ।
 ସମସ୍ତ କୁଣଳ ତହିଁ କହିଲେ ଉଗ୍ରସେନ
 କଲ୍ପାଣ କରିଣ ତହିଁ ଉଠିଲେ ତପୋଧନ । ୨୫ ।
 ରଜାକୁ ମେଲାଣି ମାଗି ବାହାର ହୋଇଲେ
 ବଳରାମଙ୍କ ନବରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ଯେ ହେବଲେ । ୨୬ ।
 ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ବଳରାମ ଉଠିଲେ ବହନ
 ନମ୍ବାର କଲେ ସେହୁ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ । ୨୭ ।
 କଲ୍ପାଣ କରିଣ ତାହାନ୍ତ କହନ୍ତି ମହାମୁନି
 ସକଳ କୁଣଳଟିକ ହୋ ତୋହୋର ହଳପାଣି । ୨୮ ।
 ବଳରାମେ ବୋଇଲେ ମୋର ସମସ୍ତ କୁଣଳ
 କାହିଁ ଥିଲ ତୁମେ ମୋତେ କହ ତପଶୀଳ । ୨୯ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ନାରଦ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ଯହିଁ ଥିଲ ତାହା ତୁ ହୋ ଶୁଣ ବଳରାମ । ୩୦ ।
 ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳରେ ଆମେ ଭ୍ରମଣ କରୁଥିଲୁ
 ତୁମନ୍ତ ଯେ ସଙ୍ଗେ ନେବା ନିମନ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧାକୁ ଅଇଲୁ । ୩୧ ।

ସେଠାରୁ ମେଲୁଣି ହୋଇଣ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଯାଇଂଣ ମିଳିଲେ ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ନବର । ୪୨ ।
 ଆସ୍ତାନ କରଣ ଯେ ବସିଅଛନ୍ତି ନରହର
 ତହିଁ ସେ ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ତପଗୁଣ୍ଠ । ୪୩ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ତହିଁ ଦେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉଠିଲେ
 ନମସ୍କାର କରଣ ସେ ଉତ୍ତା ହୋଇଣ ରହିଲେ । ୪୪ ।
 ଗଜାଜଳ ଦେନି ତାଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇଲେ
 ପାଦର ଉଦକ ନେଇ ଗର୍ଭକୁ ଷେପିଲେ । ୪୫ ।
 ପାଦାସନ ଦେଇ ମୁନିଙ୍କ ବସାଇଲେ “ଧୀରେ
 କୁଶଳ ବାରତା ପର୍ବତରେ ମୁନିନରେ । ୪୬ ।
 ସକଳ ବାରତା ତାହାଙ୍କ ପୁନ୍ରତ୍ନ ନାରାୟଣ
 ମୋତେ ସଞ୍ଜୋଳ ଭୁମ୍ଭେ କି ଅଇଲ ବୃଦ୍ଧମୁନ୍ୟ । ୪୭ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ମଞ୍ଚକୁ ଆସିଥିଲୁ
 ଭୁମନ୍ତ ସଞ୍ଜୋଳବାକୁ ବୋଲିଣ ଅଇଲୁ । ୪୮ ।
 ଯାଉଥିଲୁ କ୍ଷଣେ ନ ରହୁ ହୋ ବାବା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କ୍ଷଣେ ରହ ମୁନିଦେବା । ୪୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ହରି ନ ଜାଣ କି ଆମ୍ଭୁର ଚରିତ
 ଘେକା ଠାବକରେ ମୁହିଁ ନ ବସେ କଦାଚିତ । ୫୦ ।
 କଳହପ୍ରୟ ମୁନି କଳ ଦେନି ବୁଲୁଥାଇଁ
 ତନି ଭୁବନରେ ଯହିଁ ଯେତେ କଥା ପଡ଼ଇ । ୫୧ ।
 ସକଳ ଚରିତ ମୁହିଁ ଜାଣଇ ପରିମାଣି
 ତେଣୁ କର କହନ୍ତି ମୋତେ କଳହପ୍ରୟ ମୁନି । ୫୨ ।
 ଘେତେ କହି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମେଲୁଣି ମାଟିଲେ
 ପଦ୍ମନର ପୁରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୫୩ ।
 ପଦ୍ମନ ଦେଖି ମୁନିଙ୍କ ନମସ୍କାର କଲ
 ବସିବାକୁ ଦିବ୍ୟ ଆସନେକ ନେଇ ଦିଲା । ୫୪ ।
 ସକଳ ଚରିତମାନ କୁହାକୁହି ହୋଇଲେ
 ତତକ୍ଷଣେ ସେଠାବରୁ ବାହାର ହୋଇ ଗଲେ । ୫୫ ।

ଶାମକୁମର ମନରେ ମିଳିଲେକ ଯାଇଂ
 ଦେଖିଲେ ସେ ପୁରରେ ଜଣେହେଂ କେହି ନାହିଁ । ୫୭ ।
 ଭିତରେ ଥାଇଣ ତହିଁ ଜାଣିଲୁ କୁମର
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ବର ପୁରେ ବିଜେ କଲେ ମୁନିବର । ୫୮ ।
 ତକଣେ କୁମର ଭିତରୁ ବାହାର ହୋଇ
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ ତଳେଣ ଲମ୍ବଇ । ୫୯ ।
 ନମସ୍କାର କରଣ କହଇ ବରନ
 ଆମ୍ବର ବଡ଼ ଭଗ୍ୟ ଦେଖିଲି ବ୍ରହ୍ମମୁନ୍ୟ । ୬୦ ।
 ଭିତରେ ଥାଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ କରଇ ନମସ୍କାର
 କଲ୍ପାଣ କର ମୋତେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ କୁମର । ୬୧ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁ ହୃଅସି କଇଲ୍ପାଣ
 ପୁଷ୍ପ ପଉଷ୍ଠୀ ତୋର ଯେ ହୃଅନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣମାନ । ୬୨ ।
 ପ୍ରେତେକ କଲ୍ପାଣ ଯହୁଂ ନାରଦ ମୁନି କଲେ
 ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ ତହୁଂ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ । ୬୩ ।
 ନାରଦେ ଗଉରୋବ ପାଇ ବସିଲେ ସେ ଠାବରେ
 କନକର ତମା ଗୋଟିପ୍ରେ ଘେନିଥୁଲେ କରେ । ୬୪ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ ହାଥକୁ ସେ ପୁଲ ବଜାଇଣ ଦିଲେ
 ପ୍ରେହି ପୁଷ୍ପ୍ୟଗୋଟି ମାପ୍ରେ ଘେନ ଗୋ ବୋଇଲେ । ୬୫ ।
 ହାଥ ପ୍ରସାରଣ ପୁଷ୍ପ୍ୟ ନେଲାକ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ
 ପୁଷ୍ପ୍ୟ ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଦୁହିଣ । ୬୬ ।
 ମୁନିଙ୍କ ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ପ୍ରେ ପୁଷ୍ପ୍ୟଗୋଟି କାହୁଂ ଆଣିଲି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ତନପ୍ରୀ । ୬୭ ।
 ନନ୍ଦନ ବନେ ଥାଇ ପ୍ରେ ପୁଲ ନ ଥାଇ ଆନଠାରେ
 ଆମ୍ବେ ଯେ ଅଳକୁ ସେହି ତୋଟାର ବାଟରେ । ୬୮ ।
 ଶରଧାପ୍ରେ ତହୁଂ ପୁଷ୍ପ୍ୟ ଗୋଟିପ୍ରେ ଆଣିଲୁ
 ଶରଧା ଯୁଗତ ଆମ୍ବେ ତୋହୋର ହାଥେ ଦିଲୁ । ୬୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ପ୍ରେ ପୁଷ୍ପ୍ୟର ମହିମା ତୁମେ ଶୁଣ
 ଛଣ୍ଡରଙ୍କ ଭାରିଯା ଗଉଣଙ୍କ ଦେଇ ପୂଜିବ ଯେଉଁଦିନ । ୭୦ ।

ପୁଷ୍ଟିବନ୍ତୀ ହୋଅଇ ଅହିଓ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ନାରୀ
 ସାମୀରେ ସଉଭାଗୀ ହୋଇଣ ସେହି ଦିନ ସାରି । ୭୦ ।
 ଅନ୍ତେଣ ବସଇ ସେହି ବଜକୁଣ୍ଠ ପୁର
 ପ୍ରସନ୍ନ ବର ଦିଅନ୍ତ ଗଉଶା ଶଂକର । ୭୧ ।
 ମୁନିଂକର ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ପ୍ରେସନକ ଶୁଣି
 ପୁଣି ପରୁରଇ ଦ୍ରୁ ଯୋଧନ ରଜାର ଦୁଲଣୀ । ୭୨ ।
 ବୋଲଇ ଗୋପାଇଁ ତୁମେ ସାବଧାନେ ଶୁଣ
 ଯେହି ପୁଷ୍ଟିରେ ପୂଜିବ କି ଆଉ ଅଛି ବିଧାନ । ୭୩ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଅଛି ଯେ ଅଷ୍ଟ ପରକାର
 କହିବା ତୋହୋର ଆଗେ ଶୁଣ ଯେଥିର ବିଗୁର । ୭୪ ।
 କନକର ଚମା ଅଷ୍ଟଗୋଟି ଯେ ଘେନିମ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଅଷ୍ଟଗୋଟି ଗୁଡ଼ିଳ ହୋଇବ । ୭୫ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଅଷ୍ଟକେଶ ଦୁବ ଯେ କରିବ
 ନାନା ଜାତିରୁ ଫଳ ଅଷ୍ଟଗୋଟି ହୋଇବ । ୭୬ ।
 ନଟୀକାଳ ଫଳ ଯେ ହୋଇବ ଅଷ୍ଟଗୋଟି
 ରମାତରୁ ଫଳ ପୁଣ ହୋଇବ ଆଠଗୋଟି । ୭୭ ।
 ଟତ୍ତ୍ଵ ନାରଙ୍ଗ ଘେନି ଅଷ୍ଟଗୋଟି ଲେଖାପ୍ରେଁ
 କମଳା ପଣସରୁ ଯେ ଆଠ ଆଠ ହୋପ୍ରେଁ । ୭୮ ।
 ଲେମାଉ ଫଳରୁ ଯେ ଅଷ୍ଟଗୋଟି ଭିଆଇବ
 ଆବର ଚାତ ଫଳରୁ ଅଷ୍ଟଗୋଟି ହୋଇବ । ୭୯ ।
 ଯେମନ୍ତ ଅଷ୍ଟ ଫଳ କରିବ ଭିଆଇ
 ଶୈତ ବସ୍ତୁ ଗୋଟିପ୍ରେଁ କରିବାକ ଆସନ । ୮୦ ।
 ଶୈତ ଶାକର ଅଷ୍ଟଗୋଟି ହୋଇବ
 ଶୈତଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡା ଅଷ୍ଟଗୋଟି ହୋଇଥିବ । ୮୧ ।
 ଗୁଆଫଳ ପେଣ୍ଟିପ୍ରେଁ ତହିଁରେ ରଖିବ
 ତୁଳସୀ ଜଳ ଦେଇ ଗଉଶାଙ୍କ ପୂଜିବ । ୮୨ ।
 ତେବେ ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇବେ ଶାକମୁଶ
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ବର ଦେବେଟି ମାହେଶୁଶ୍ରୀ । ୮୩ ।

ଯେଉଂ ପ୍ରିସା ଯେହା ପୂଜିତେ କରଇ ରଙ୍ଗ
 ସମ୍ମୁଖୀ ହୋଅଇ ଯେ ତାହାର ମନବାଞ୍ଚୀ । ୮୪ ।
 ଯେକବର୍ଣ୍ଣ ଗାନ୍ଧିର ଶୀର ଯେକବର୍ଣ୍ଣ ଧାନର ତଣ୍ଡୁଳ
 ତରଣ କରି ତାହା କ୍ଷେପିବ ଗର୍ଭର ଭିତର । ୮୫ ।
 ଆର ଦିନ ସ୍ରାହାନ କରି କରିବାକ ପୂଜା
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ବର ଦେବେ ଯେ ଶିରିଜା । ୮୬ ।
 ଯାହା ମନେ ବାଞ୍ଚୀ କରିଥିବଟି ତାହାର
 ପ୍ରସନ୍ନରେ ହେମବନ୍ଦୀ ଦେବେ ତତ୍ପର । ୮୭ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ ବୋଲେ ଯେହୁ ଓଷା ପୂଜା ହୋଇବ କେଉଁ ମାସ କେଉଁ ଦିନ
 ଯେହୁତା ମୋତେ ସଞ୍ଚପି କହିବା ମହାମୁନ୍ୟ । ୮୮ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ବରଷ ମଧ୍ୟ ଯେ ଚଇତ ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ
 ମଙ୍ଗଳବାର ଦିନ ଯେ ପୂଜିବ ପ୍ରତିଷ୍ଠା । ୮୯ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ ବୋଇଲୁ ମୁଂ ଓଷା ପୂଜିବଇଁ
 ସେ ପୂଜା କରିଅ ମୋତେ ଅନୁଗ୍ରହ ବହି । ୯୦ ।
 ଆପଣ ଥାଇଁ ତୁମେ ଯେ ଓଷା ପୂଜାଇବ
 ତେବେ ସିନା ମୋହୋର ପୂର୍ବଭାଗ୍ୟ ଦିଶିବ । ୯୧ ।
 ତୁମ୍ଭର ଯେବେ ମୋତେ ସୁଦୟା ଭାବ ଥିବ
 ଆପଣେ ଥାଇଁ ସେ ଓଷା ନିର୍ଭା କରଇବ । ୯୨ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୋତେ ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ମିଳିବ
 କନକ ଚମ୍ପା ତୋତେ କେହୁ ଆଣିଦେବ । ୯୩ ।
 ସ୍ଵରଗର ପୁଷ୍ଟ ଅଟଇ ସେ ଦେବତାଙ୍କ ଭ୍ରମ୍ଭଣ୍ୟ
 ତୋହୋର ଯେବେ ଥିବଟି ପରମ ସତ୍ୱଭାଗ୍ୟ । ୯୪ ।
 ଅବଶ୍ୟ ସେ ପୁଷ୍ଟ ତୋହୋ ଭାଗ୍ୟରେ ମିଳିବ
 ଯେଉଁକୁ ଚିନ୍ତା ତୁ ଗୋ ନ କର ସଦଭାବ । ୯୫ ।
 ସେ କନକ ଚମ୍ପା ଅଛି ନନ୍ଦନ ବନର
 ଆଣି ପାରିଲେ ଭାଗ୍ୟ ଦିଶିବ ତୋହୋର । ୯୬ ।

୮୩ । ତରଣ = ଶିର ।

ନାରଦେ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଆସି ଅବଶ୍ୟ
 ଶାମ୍ କୁମର ଭିଆଇ ଆଣିବ ଯୈଛୁ ପୁଷ୍ପ ପୁଷ୍ପ । ୯୭ ।
 ଯୈଛେ କହି ନାରଦେ ତହିଁ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ଗଲେ
 ସୁର୍ଗପୁରେ ଯାଇଣ ସେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୯୮ ।
 ଯୈମନ୍ତେଣ ଥୋକାପୈକ ଦିନ ବହିଗଲ
 ଶାମ୍ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀଙ୍କ ପୀରତି ଗାତ୍ର ବଢ଼ିଲା । ୯୯ ।
 ଦିନେ ଶାମ୍ କୁମରକୁ ଗୁହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ ବୋଲଇ
 ତାଳେ ପାସୋରିଲ ଯାହା ମୁନି ଗଲେ କହି । ୧୦୦ ।
 ଶାମ୍ କୁମର ବୋଇଲା ମୋ ମନରେ ନ ଥିଲ
 ଭଲ ତେତୁଆଇ ତୁମେ ଦିଲ ଗୋ ଅବଳା । ୧୦୧ ।
 ଚଇଷ ମାସ ତ ଆସି ହୋଇଲ ପରବେଶ
 ଭିଆଇବା ପଦାର୍ଥ ଯାହା କହିଲେ ବୃଦ୍ଧଶିଷ୍ଟ । ୧୦୨ ।
 ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥମାନ ଗୋ ଲୋଡ଼ିଲେ ପାଇବା
 କନକର ଚମ୍ପା ଗୋ ଆମେ କେମନ୍ତେ ଆଣିମା । ୧୦୩ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ରୂପିଲ ତୋଟା ଅଟଇ ନନ୍ଦନ ବନ
 ସେ ତୋଟା ଜଗିପୁା ଗନ୍ଧ ସହସ୍ରଗଣ । ୧୦୪ ।
 ତହିଁ କେମନ୍ତେ ମୁଁ ପୁଷ୍ପ ଆଣିମର୍
 ନିତ ପ୍ରତି ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ତୋଟା ବୁଲିଣ ଦେଖଇ । ୧୦୫ ।
 ଯୈହା ଶୁଣିଣ ବୋଲଇ ତହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ କୁମାର
 କେମନ୍ତେ ପୂଜିଣ ମନାଇବ ମୁଁ ଶଙ୍କର ଗଉରା । ୧୦୬ ।
 କୁମର ବୋଇଲ ମୁହିଁ ଯିବି ନନ୍ଦନ ବନ ତେଟାଯାଏ
 ଯେମନ୍ତେ ପାରିବଇଁ ଆଣିମି ପୁଷ୍ପ ଗୁଡ଼ାଧ୍ୟେ । ୧୦୭ ।
 ଦୈମନ୍ତ ବିରୁର ତହିଁ ସେ କରିବ କୁମର
 ଦିବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାରମାନ ଲଇଲ ଶରୀର । ୧୦୮ ।
 ଶୁକଳର ପାଗ ସେ ଶୁକଳର ତଡ଼ପ
 ଶୁକଳ ପାର୍ଶ୍ଵଦା ଯେ ଅଙ୍ଗେ ପରିଧାପ । ୧୦୯ ।
 ଦିବ୍ୟ ବେଶ ଗୋଟିଏ ସେ ହୋଇଣ କୁମର
 ଦାରୁକକୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଦେଇ କହଇ ଉତ୍ତର । ୧୧୦ ।

ଦିବ୍ୟ ରଥ ଗୋଟିପେ ତୁ ସଜ କରି ଆଶ
 ଦିଗ ବିଜେ କରି ଯାଇଂ ଆସିବା ବହୁନ । ୧୧୧ ।
 ଆଶ୍ୟାଂ ପରମାଣେ ତହୁଁ ଦାରୁକ ଚଳିଗଲା
 ରଥ ସଜ କରିଣ ସେ ଶ୍ରମୁରେ ମିଳିଲା । ୧୧୨ ।
 ଧନୁ କମାପ୍ତେଃ ସେ ଯେ ଦେନିଣ କୁମର
 ରଥର ଉପରେ ଯାଇଂ ବସିଲା ଧାତିକାର । ୧୧୩ ।
 ଦ୍ଵାରିକାରୁ ଦର୍ଶନମୁଖ ହୋଇ ବାହାର ହୋଇ ଗଲେ
 ତହୁଁ ପୁଣ ପୂର୍ବମୁଖ ହୋଇଣ ଗମିଲେ । ୧୧୪ ।
 ରଥ ରୁହାଣେ ତହୁଁ ଗଲେ ଖର ହୋଇ
 ନନ୍ଦନ ବନ ତୋଟାରେ ବାର ପଣିଲେକ ଯାଇଂ । ୧୧୫ ।
 ତୋଟାଳମନେ ତାହାନ୍ତ ନ ଦେଖିଲେ ଯହୁଁ
 ଗୁପ୍ତେ ତୋଟାର ମଧ୍ୟ ପଣିଲେକ ତହୁଁ । ୧୧୬ ।
 ଦେବର କୃତ୍ୟ ପୁଣ କେ କରିବ ଆନ
 ଯାହା ଭିଆଇଣ ଅଛନ୍ତି ପଭ୍ରୁ ଭଗବାନ । ୧୧୭ ।
 ସେହିଦିନ ସ୍ଵରପେନ ଗନ୍ଧ ଦୋହିତା
 ଯନ୍ତବନ ଭାରେ ରୂଳିବାକୁ ଅସକତା । ୧୧୮ ।
 ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗେ ସେନ ତୋଟାକୁ ଗମଇଂ
 ରୂଳିବାର ଗନ୍ଧ ତାର ହାଥୀକ ନିଦଇ । ୧୧୯ ।
 ତାହାର ନାମଗୋଟି ଯେ ଶୋଘବଣ୍ଠ ଅଟଇ
 ରତ୍ନ ସମାନେ ତାହାର ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ । ୧୨୦ ।
 ଅଚିଭ୍ରତ ହୋଇ ସେ ପିତା ଘରେ ଅଛି
 ତାହାର ସମାନେଣ ବର ଯେ ନୋହିଲ ସେ ବିଶ୍ଵ ନୋହିଛି । ୧୨୧ ।
 ଦୈକେ ଯୁବାକାଳ ସେ ସେ ଗନ୍ଧ ଦୁହିତା
 ଯନ୍ତବନ ଭାରରେ ରୂଳି ରୁଆରଇ ସେ ବନ୍ଦିତା । ୧୨୨ ।
 ମହୀୟମାନନ୍ତ ସେ ମଙ୍ଗତେ ଦେନିଲ
 ଧାକାଣ ଗଞ୍ଜାକଇଂ ସେ ସ୍ଵର୍ଗ କରି ଅଇଲା । ୧୨୩ ।
 ଧାକାରେ ସ୍ଵାହାନ ଯେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି
 ନ ନା ଅଳକନ ରମାନ ଅଜରେଣ ଭରି । ୧୨୪ ।

ଦେବାଙ୍ଗ ପାଟେକ ସେହୁ ଉପରାଣ କଲ
 ଅମଳାନ ବସ୍ତୁଗୋଟି ଅଙ୍ଗରେ ପିନ୍ଧିଲା । ୧୯୫ ।
 କପାଳେ କୟାନ୍ତି ଚିତା ଯତନେ ଦେନିଲା
 ତଥୁ ଉପରେ ଚନ୍ଦନ ବିନ୍ଦୁତୈଳ ଦିଲା । ୧୯୬ ।
 ରତ୍ନିକ ସମାନ ତାହାର ରୂପ ଯେ ଦିଶର
 ଶୁଳିବାର ଗତ ଯେହେତୁ ମଞ୍ଜଗାନ ଶୁଳିଲା । ୧୯୭ ।
 ସିଂଘର ମଝା ପ୍ରାପ୍ତେ ତାହାର କଟିଗାଟି ଦିଶର
 କୁରଙ୍ଗୀ ଲେନନେ ତାର ଶୁଦ୍ଧିବା ଛଟକଇ । ୧୯୮ ।
 ବିମ୍ବପଳ ପ୍ରାପ୍ତେ ତାର ଅଧର ଦିଶର
 ହସି କଥା କହିଲେ ଅମୃତ ବରଷଇ । ୧୯୯ ।
 ତାହାର ରୂପକୁ ଆଉ ନୁହଇ ବଣ୍ଡିତ
 ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସଇ ସେ ସଖୀଙ୍କ ସଙ୍ଗତ । ୧୩୦ ।
 ଦଇବର ଭବିଷ୍ୟ କେ କରିବ ଯେ ଆନ
 ସ୍ରାହାନ ସାର ସୁନ୍ଦର ବିଶୁରଇ ମନ । ୧୩୧ ।
 ସଖୀମାନଙ୍କ ମୁଖ ଶୁଦ୍ଧିଣ ପରୁରଇ
 ଯେ କିମ୍ବ ତୋଟା ଗୋଟି ଗୋ ଦିଶୁଣ ଅଛଇ । ୧୩୨ ।
 ସଖୀମାନେ କହିଲେ ସେ ଅଟଇ ନନ୍ଦନ ବନ
 ଇନ୍ଦ୍ର ରାଜାପୈ ଯୈଠିକ ଆସଇ ପ୍ରତିଦିନ । ୧୩୩ ।
 ଯୈକେ ମଧୁମାସ ଅଟଇ ବସନ୍ତର କାଳ
 ବୃକ୍ଷର ଶିଖର ଗୋ ଦିଶର ସୁନ୍ଦର । ୧୩୪ ।

୧୩୪, “ବୃକ୍ଷର ଶିଖର ଗୋ ଦିଶର ସୁନ୍ଦର” ପରେ ‘ଖ’ ପୋଥରେ ଭିନ୍ନ ପାଠ—
 ତୋଟା ଦେଖିବାକୁ ତାର ଶର୍ଧା ବନିଲା
 ସଖୀଗଣଙ୍କ ଶୁଦ୍ଧିଣ ବଢ଼ନ ଭାବିଲା ।
 ଆଗୋ ସଖୀମାନେ ଶୁଣ ମୌହୋର ବଚନ
 ଭୂମିଣ ଆସିବା ଶୁଲ ସେ ନନ୍ଦନ ବନ ।
 କେବଣ କେବଣ ବୃକ୍ଷ ଅଛଇ ବା ନହିଁ
 ତାହା ଶୁଣିଣ ପୁମେଧା ସଖୀ ତାକୁ କହି ।
 ନନ୍ଦନ ବନର କଥା ଅଛ ବିତପନ
 ନାନାଦି ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କେ ପାପେ ଶୋଭାବନ ।

ତୋଟା ଦେଖିତେ ତାର ହୋଇଲୁ ଶରଧା ମନ
 ଅବଶ୍ୟ ତୋଟା ଗୋ ଦେଖିବା ନନ୍ଦନ ବନ । ୧୩୪ ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ସେ ତୋଟାର ବିଧାନ
 କି କି ପଦାର୍ଥ ଅଛଇ ଦେଖିବା ଭ୍ରମିଣ । ୧୩୫ ।
 ସଖୀଶା କହନ୍ତି ତୁ ଶୁଣ ଗୋ ସୁଦଶ
 ସେ ତୋଟାକୁ ସମାନ ଯେ ନାହିଁ ତନିପୁଣ୍ୟ । ୧୩୬ ।
 ନାନାଫଳ ଫୁଲମାନ ଯେ ତହିଁରେ ଅଛଇ
 ନ ଥିବାର ହୋଇଣ ଯେ ପଦାର୍ଥେକ ନାହିଁ । ୧୩୭ ।
 ଅମର ମଉଷଧ ଥମୁନ ମୋହନ ବଶ ଉଚାଟନ ଗୁଟିକା ଆଞ୍ଜନ ସହିତେ
 ଯାହା ତୁ ଲେଖିବୁ ତାହା ଗୋ ମିଳିବ ସଂଘାତେ । ୧୩୮ ।
 ସେ ତୋଟା ଦେଖିଲେ ତୁ ମୋହମାନ ହୋଇବୁ
 ଉରକୁ ଯିବାର କଥା ଗୋ ମନରେ ନ ଧରିବୁ । ୧୩୯ ।
 ସେ ତୋଟାରେ ପଶିଲେ ଶୁଧା ତୃଷ୍ଣା ନ ଲାଗଇ
 ମଳୟ ପବନ ଗୋ ତହିଁ ସଧୀରେ ବହୁଥାଇ । ୧୪୦ ।
 ସବଦା ବସନ୍ତ ତହିଁ ଥାଏୟ ଆଗୋ ସଖୀ
 ପିକ ଆଦି ତହିଁ ଥାନ୍ତି ନାନା ବର୍ଣ୍ଣେ ପଛୀ । ୧୪୧ ।
 ପଛୀ ଜନ୍ମମାନେ ତହିଁ ନିରନ୍ତରେ ମଧ୍ୟମତ୍ତ
 ନାନାରଙ୍ଗେ ହୀଡା ତହିଁ କରୁଥାନ୍ତି ଅନ୍ତରୁତ । ୧୪୨ ।
 ଭ୍ରମରମାନେ ତହିଁରେ ଗୋ ମନ୍ତ୍ରର ହୋଇ
 ପୁଷ୍ପମାନ ରୁମୁଥାନ୍ତି ଅତି ସୁଖ ପାଇ । ୧୪୩ ।
 ଆମ୍ବ ପଣସ ଆଖୁ କଦଳୀ ଗୁଆ ନଠୀକାଳ
 ଲେମ୍ବାଡ଼ ଟଭ ଜେଉଟ କରମଙ୍ଗା ଜମ୍ବିଲ । ୧୪୪ ।
 ଫଳମାନ ପାରିଣ ଯେ ପଡ଼ନ୍ତି ଭୂମିର
 ନେମାକୁ ଶକ୍ୟ ଯେ ତହିଁ ଅଛଇ କାହାର । ୧୪୫ ।
 ରହୁର ତୋଟା ସେ ତହିଁ କେ ପଶି ନୁଆରଇ
 ମହୟେ ଗନ୍ଧବ ଯେ ତୋଟାଗୋଟି ରଖଇ । ୧୪୬ ।
 ରତ୍ନର ଜନ ତହିଁ ପଶିତେ ନୋଦେ ଷମ
 ରହୁ ମେ ପଶିବାକୁ ତହିଁ ଅଟଇ ଭାରଜନ । ୧୪୭ ।

ଆଠ ଦିନେ ଯେ ତୋଟା ମେ ଦେଖିଣ ଆସଇ
 ଶାତୀ ପ୍ରସାଦ ଯେ ତୋଟାଳମାନନ୍ଦ ଦେଇ । ୧୪୫ ।
 ଗଙ୍ଗାର ଜଳ ଆଣି ବୃକ୍ଷ ମୂଳକୁ ବିଲାନ୍ତି
 ଖତ କରି କମ୍ବୁଶ ଗୁଣ୍ଠାକୁ ବୃକ୍ଷ ମୂଳରେ ଦିଅନ୍ତି । ୧୪୦ ।
 ଆବର କଥାଯେ ତୁ ଶୁଣ ଗୋ ସଂଘାତ
 ପଛୀ ଜନ୍ମମାନେ ମଳମୂର୍ତ୍ତି ତହିଁ ନ କରନ୍ତି କଦାଚିତ । ୧୪୧ ।
 ଶୁଣିଲା ପଦ ଯେତେ ତଳରେ ଝିତଣ ପଡ଼ଇ
 ପବନର ଘାତେ ତାହା ସବୁ ଉତ୍ତିପାଇ । ୧୪୨ ।
 ଶୁଣିଣ ସୁନ୍ଦର ମନକୁ ରୁଚିଲା
 ଯେବେଳେ ଗନ୍ଧବର ଇଅ ଗର୍ବିତା ହୋଇଲା । ୧୪୩ ।
 ମଉଗଜ ଗବନୀ ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଗୁଲଇ
 ସତେ କି ଯତ୍ତବନ ଭାରେ ଭାଞ୍ଜିଣ ପଡ଼ଇ । ୧୪୪ ।
 ଡାଳିମ୍ବ ମଞ୍ଜି ପ୍ରାୟେ ତାର ଦନ୍ତପନ୍ତି
 ତିଳ ପୁଷ୍ପ ଜାଣି ତାର ନାସିକା ଦିଶନ୍ତି । ୧୪୫ ।
 ମୃଣାଳର ନାତ ପ୍ରାୟେ ଦିଶଇ ଭୁଜ ଶୋଭବନ
 ଉଲଟ ରମ୍ଭା ପ୍ରାୟେକ ଦିଶଇ ଜୟନ । ୧୪୬ ।
 ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠମାନ ଦିଶଇ ଚମ୍ପାକଢି ପ୍ରାୟେ
 କପାଳର ଚିତା କିବା ଅରୁଣ ଉଦ୍‌ଦୟେ । ୧୪୭ ।
 ତା ଚନ୍ଦ୍ରମା ବଦନକୁ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 କୁରଙ୍ଗୀ ଲୋଚନକୁ କଞ୍ଚଳ ଶୋଭପାଇ । ୧୪୮ ।
 ପଦୁଦଳ ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ ତଳିପାର କାନ୍ତି
 ପଦୁପୁଲ ପ୍ରାୟେ ବେନି ହାଥ ଶୋଭପାନ୍ତି । ୧୪୯ ।
 ତାହାର ଯେ ରୂପ ଗୁଣ କିମ୍ବେ ବାଉନି କହିବ
 କେତେକାଳ ବସି ତାକୁ ଗଢ଼ିଲା ଦଇବ । ୧୫୦ ।

୧୫୦ । ଗଙ୍ଗାଜଳ ଆଣି ବୃକ୍ଷ ମୂଳରେ ଦିଅନ୍ତି

କମ୍ବୁଶ ଗୁଣ୍ଠାକୁ ସେ ଖତ ଯେ କରନ୍ତି । (ଖ)

୧୫୧ । ପେଟର ଶୋଭବନ ଯେ ପଦୁପତ୍ର କାନ୍ତି

ରକତ କୁମୁଦ ପ୍ରାୟେ ପାଦତଳ ଜ୍ୟୋତି । (ଖ)

ସଖୀଗଣ ଦେନି ସଙ୍ଗରେ ଆସଇ କୋଳ
 ତୋଟାର ଭିତରେ ସେ ଯେ ପଶିଲେକ ଯାଇଂ । ୧୭୧ ।
 ତୋଟା ଦେଖିଣ ମୋହି ହେଉଳ ସୁନ୍ଦର
 ମଦନର ପଞ୍ଚବୀଣ ଅଙ୍ଗରେ ତାର ଘାର । ୧୭୨ ।
 ଯେବେ ମଧୁମାସ ଅଟେ ବସନ୍ତର କାଳ
 ନାନା ଜୀବଜନ୍ମ ତହିଁ ମଦନରେ ଭୋଲ । ୧୭୩ ।
 ସେ ତୋଟାରେ ବୃଦ୍ଧଜନ ଯେବେଟି ପଣଇ
 ନବୟୁବା ପ୍ରାୟେ ତାର ଶରୀର ଦିଶଇ । ୧୭୪ ।
 ସଖୀଗଣ ଦେନି ଯେହୁ ତୋଟାରେ ଭ୍ରମୁଛି
 ଭ୍ରମରମାନେ ଯେ ତହିଁ ମଦନେ ବିଭୋଷି । ୧୭୫ ।
 କୀତା ରସରଙ୍ଗେ ନାନା ପୁଣ୍ୟରେ ବସନ୍ତ
 ଯେ ପୁଣ୍ୟରୁ ଉତ୍ତିଯାଇ ସେ ପୁଣ୍ୟ ରୁମ୍ନି । ୧୭୬ ।
 ନଯୁନରେ ସୁନ୍ଦର ଯେ ଯେମାନ ଦେଖିଲୁ
 ମଦନ ପଞ୍ଚବୀଣ ତା ଅଙ୍ଗରେ ପାତଳ । ୧୭୭ ।
 ବିରୂରର ମୁହିଁ ଯେବେ ବିଭ୍ରା ହୋଇଥାନ୍ତି
 ବିଲ୍ଲଭ ଦେନି ଯେ ରୁପେ କୀତା କରୁଥାନ୍ତି । ୧୭୮ ।
 ନାନା କଞ୍ଚକୁକେ ମୁହିଁ ହରନ୍ତି ଏ ଦିନ
 ବିଧାତା ପୁରୁଷ ମୋତେ କଲୁ ହୁନିମାନ । ୧୭୯ ।
 ଯେ ଛୁର ଜନ୍ମମାନେ ଯେ ବିଲ୍ଲଭନ୍ତି ଦେନିଶ
 ନାନା କଞ୍ଚକୁକେ ଯେହୁ କରନ୍ତି ରମଣ । ୧୮୦ ।
 ଯେତେ ବିରୂର ସୁନ୍ଦର ବିମୁଖ ହୋଇଲୁ
 ତାହାର ପଞ୍ଚମନରେ ବିଲ୍ଲଭ ଚିନ୍ମାଳ । ୧୮୧ ।
 ବୁଢ଼ବୃକ୍ଷ ପରେ ବସି କୋକଳ ଭଣନ୍ତି
 ତାଳମ୍ବ ବନରେ ଶାଶ୍ଵତ ଶୁଆ ରାବ ଦ୍ୟନ୍ତି । ୧୮୨ ।
 ଆମ ଫଳମାନ ବୃକ୍ଷେ ଲେନ୍ତି ଲେନ୍ତି ହୋଇ
 ପାତଣ ସେ ସୁରଙ୍ଗ ଦିଶନ୍ତି ପୁଣ ତହିଁ । ୧୮୩ ।
 ରମା ବୃକ୍ଷମାନେ ଯେ ପନ୍ତି ପନ୍ତି ହୋଇ
 ଶୁଆ ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କର ସନ୍ଧିଧରେ ଥାଇ । ୧୮୪ ।

ବୁଲିଣ ସୁନ୍ଦରୀ ତୋଟାପାକ ସେ ଦେଖିଲା
 ଚମାରୁଷ ଉଳେ ଯାଇଣ ସେ ବିସ୍ତୁପ୍ରେ ବସିଲା । ୧୭୫ ।
 ଜାଇ ପୁଷ୍ପ୍ୟରୁ ସେ ଯେ ଗୁଡ଼ାପ୍ରେ ଦେନିଲା
 ତହିଁରେ ମଳୀପୁଲ ଗୁଡ଼ାପ୍ରେ ବସାଇଲା । ୧୭୬ ।
 ଶରଧା ନିମନ୍ତେ ତାହା ଧରିଛି ହାଥରେ
 ଅଳପ ଅଳପ ବାସ ଦେନଇ ସଧୀରେ । ୧୭୭ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାପ୍ରେ ପୃଥିବୀରୁ ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର
 ରଥ ଦେନି ଶାମ୍ ତହିଁ ମିଳିଲା ତୁରିତ । ୧୭୮ ।
 କନକ ଚମାର ଯେ ବୃଷର ନିକଟ
 ଯାଇଣ ମିଳିଲା ତହିଁ ଶାକୃଷ୍ଟଂକ ଗୁଠ । ୧୭୯ ।
 ଶରଧାରେ ପୁଷ୍ପ ତହିଁ ଗୁଡ଼ାପ୍ରେ ତୋଳିଲା
 ରଥ ଉପରେ ତାହା ନନ୍ଦଣ ଥୋଇଲା । ୧୮୦ ।
 ନାନା ଫଳ ଫୁଲମାନ ସେ ତୋଳଇ ବହନ
 ରଥର ଉପରେ ଥୋପ୍ରେ କୃଷ୍ଣର ନନ୍ଦନ । ୧୮୧ ।
 ଦଇବର ଭବିଷ ମେଣଣ କେ କରୁ
 ସୁନ୍ଦର ନପୂନ ଯେ ପଞ୍ଜିଲ ଖଣ୍ଡ ଦୂର । ୧୮୨ ।
 ଦେଖିଲା କୁମାରୀ ଶାମ୍ କୁମରର ବଦନ
 ସତେ କିବା ପଞ୍ଚବାଣ ଆୟି ପଞ୍ଜିଲ ଅଙ୍ଗେଣ । ୧୮୩ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟର ନନ୍ଦନ ସେ ଯେ ଜାମ୍ବୁକଣର ବଳା
 ଜନ୍ମ ଲଭିଅଛି ସେହି ସେନି କୃଷ୍ଣକଳା । ୧୮୪ ।
 ସୁନ୍ଦର ପଣରେ ତାକୁ ପଟାନର ନାହିଁ
 ସୁବା ସ୍ତ୍ରୀମାନଂକର ସେ ଗରବ ଗଞ୍ଜଇ । ୧୮୫ ।
 ସତେ କି ମଦନ ପାଶ ଧରିଅଛି କରେ
 ସୁବା ସ୍ତ୍ରୀଂକର ମନ ବାନ୍ଧଇ ତାହାରେ । ୧୮୬ ।
 କୁମାରୀ ନପୂନ ଯହିଁ ପଞ୍ଜିଲକ ଯାଇଁ
 ମଦନ ଅନଳେ ସେ ହୋଇଲାକ ଦହି । ୧୮୭ ।
 ଗୁରୁତ ଭାବରେ ସେହି ଅନାଉଣ ଥିଲା
 ସଗୀଗଣ ରୁହିଁଣ ସେ ବଚନ ଘର୍ଷିଲା । ୧୮୮ ।

ଶୋଘବଣ୍ଠ ବୋଇଲା ସଖୀଗଣ୍ଠକ ମୁଖ ରୂପିଂ
 ଦେଖ ଗୋ ଅନଙ୍ଗ ପୁରୁଷ ତୋଟାରେ ବୁଲଇ । ୧୯୫ ।
 ଶରଧାରେ ପୁଷ୍ପ ଗୋ ତୋଳଣ ଅଛନ୍ତି
 ରୂପିଂବାର ଛଟକେ ଯୁବା ପ୍ରିସାଂକର ଗରବ ଗଞ୍ଜନ୍ତି । ୧୯୦ ।
 ପୈଥାଂକ ରୂପ ଦେଖି ମୁହିଂ ମଦନେ ବଶ ଗଲି
 ଯଉବନ ଭାଗରେ ମୁଂ ଗଞ୍ଜିତ ହୋଇଲା । ୧୯୧ ।
 କୁମାରର ରୂପ ଗୋ ବାଉନିବା କିସ
 କାମଦେବ ଅବା ଦେନିଅଛି ଅନଙ୍ଗ ପାଶ । ୧୯୨ ।
 ପୈସନକ ବିରୂର କରନ୍ତି ସବ୍ ବାଳୀ
 ପୈକ ସଖୀପୈ ତହିଂ ବୋଇଲା ବିରୂରି । ୧୯୩ ।
 କାହିଂର ପୁରୁଷ ସେହି କାହିଁ ଆସିଅଛି
 ତାହାକୁ ଦେଖି କିଂକେ ମଦନେ ହୋଉ ଦୁଖୀ । ୧୯୪ ।
 ପୈକ ସଖୀପୈ ଯେ ବୋଇଲା ବିରୂରିଣ
 ପରୂର ଜାଣିମା ସେହି କାହାର ନନ୍ଦନ । ୧୯୫ ।
 କାହାର କୁଲରେ ସେହି ହୋଇଅଛି ଜାତ
 ପରୂର ଜାଣିମା ଆମ୍ବେ ତାହାର କୁଲଗୋପ । ୧୯୬ ।
 ସ୍ଵର୍ଗର ଗନ୍ଧ କିବା ମଞ୍ଚରୁ ଆସିଅଛି
 କି ବୋଲଇ ବାରତା ପରୂରିବା ଦେଖି । ୧୯୭ ।
 ପୈତେକଇ ବିରୂରିଣ ସମସ୍ତ କୁମାରପୈ
 ଶୋଘବଣ୍ଠକ ବୋଧ କରନ୍ତି ଥୋକାପୈ । ୧୯୮ ।
 ପୈମନ୍ତର ସମପୈ ତହିଂ ଯେ କୃଷ୍ଣର କୁମର
 ପୁଷ୍ପ ଫଳ ତୋଳଣ ଯେ ବିରୂରଇ ମନର । ୧୯୯ ।
 ଗନ୍ଧବେ ନ ଜାଣନ୍ତ ପୈଥୁଂ ଯିବା ବେଗ ହୋଇ
 ଜାଣିଲେ ଅନର୍ଥ ଉପୁଜିବ ପୈହିଠାଇ । ୨୦୦ ।
 ଦେଖିଲେ ଗୋଳ ଅନର୍ଥ ପୈଥୁରେ ହୋଇବ ଅପାର
 କେହି ନ ଜାଣନ୍ତ ପୈଥୁଂ ଯିବା ତତପର । ୨୦୧ ।
 ପୈମନ୍ତ ବିରୂରିଣ ସେ ରଥରେ ବସିଲା
 କନ୍ୟାର ଉପରେ ତାର ନମ୍ବନ ପଡ଼ିଲା । ୨୦୨ ।

ଶୋଘବଣ୍ଠର ମୁଖକୁ ଗୃହିଂଲ ଯେତେବେଳେ
 ମଦନ ଅନଳ ତାର ଜଳଲ ଶଶରେ । ୨୦୩ ।
 ରଥର ଉପରୁ ସେହି ଓହାଇ ପଡ଼ିଲ
 ଶୋଘବଣ୍ଠ ସନ୍ଧିଧରେ ଯାଇଂଣ ମିଳିଲ । ୨୦୪ ।
 ଯତନେଣ କୁମାଶ ଯେ ଲୋଡୁଥୁଲ ଯାହା
 ଦଇବ ଘଟାଇଣ ଯେ ଦିଲ ନେଇ ତାହା । ୨୦୫ ।
 କୁମରକୁ ଦେଖି ତହୁଁ ଶୋଘବଣ୍ଠ ବାଳୀ
 ସଞ୍ଜିକିତେ ମୁଖ ପୋତି ବସିଲ ଦୁଲାଳୀ । ୨୦୬ ।
 ସଖୀଗଣମାନେ ଯେ ଶୋଘବଣ୍ଠ ପାଶେ ଥିଲେ
 କୁମରକୁ ଗୃହିଂଣ ସେହି ବଚନ ଭାଷିଲେ । ୨୦୭ ।
 ବୋଇଲେ କେଉଁଣ ଠାରୁ ଆସିଅଛ ଆପଣେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦ ବନ ପ୍ରେସେ ପଣିଲ କେସନେ । ୨୦୮ ।
 ଗନ୍ଧି ଜାଣିଲେ ନିଚେଁ କୋପ ଯେ କରିବେ
 ନାନା ପରକାରେ ସେହି ଦୂର ଆରମ୍ଭିବେ । ୨୦୯ ।
 କୁମର ବୋଇଲୁ ଆମ୍ବେ ଆସିଅଛୁ ଯହୁ
 ପ୍ରେକମନ ହୋଇ ଶୁଣ କହଇ ମୁଁ ତହୁଁ । ୨୧୦ ।
 ଦାରବଣ୍ଠ ପୁରେ ଯେ ଅଟଇ ଆମ୍ବ ଦର
 ଆମ୍ବର ପିଅର ଯେ ଅଟନ୍ତି ଚନ୍ଦଧର । ୨୧୧ ।
 ଆମ୍ବର ମାତାଂକର ନାମ ଜାମ୍ବବଣ୍ଠ ଯେ ଅଟଇ
 ଆମ୍ବର ପିଅର ଅଜା ଉଗ୍ରପେନ ସାଇଁ । ୨୧୨ ।
 ସୁନ୍ଦରୀପୈ ବୋଇଲେ କିମ୍ବେ ପ୍ରେଥକୁ ଅଇଲ
 କି ନେମ ବୋଲି ପ୍ରେସେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ । ୨୧୩ ।
 କୁମର ବୋଇଲୁ ଯେ କନକଚମ୍ପା ନେମାପାଇଁ
 ପ୍ରେକସରେ ମୁଁ ଯେ ପ୍ରେଥକୁ ଅଇଲଇଁ । ୨୧୪ ।
 ଶୁଣି କୁମାଶମାନେ ପୁଣି କହନ୍ତି ବଚନ
 ପ୍ରେ ପୁଷ୍ପକୁ କିମ୍ବେ ହୋ ବନ୍ଧୁତ୍ଵ ଭୁନ୍ତ ମନ । ୨୧୫ ।
 ଶାମ୍ବ କୁମର ଯେ ତହୁଁ ବୋଇଲକ ହସି
 ପ୍ରେକଦିନେ ଆମ୍ବ ପୁରେ ଗଲେ ନାରଦ ମହାରଷି । ୨୧୬ ।

କନକଚମ୍ପା ଗୋଟିପ୍ରେ ହାଥରେ ଦେନିଥିଲେ
 ଶର୍ଧା ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ବ ଭାବିମାନି ଦିଲେ । ୨୧୭ ।
 ସେହି ତ ରାଜକୁମାରୀ ବପୁସେ ଗର୍ବିତୀ
 ଶର୍ଷାରେ ସୁନ୍ଦରର ବଳିଲାକ ମନ୍ତି । ୨୧୮ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବଣ୍ଡ ବୋଲି ଯେ ଅଟଇ ତାର ନାମ
 ରତ୍ନ ସଙ୍ଗରେ ସେହି ଅଟଇ ଯେ ସମ । ୨୧୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଓଡ଼ା ଗୋଟିପ୍ରେକ କର
 ପ୍ରେ ପୁଷ୍ପ ଦେଇଣ ପୂଜ ଗର୍ଭର ଶଂକର । ୨୨୦ ।
 ତେଣୁ କରି ଶର୍ଧା ଯେ ହୋଇଲୁ ତାହାରି
 ତେଣୁ ପୁଷ୍ପ ନେମାକୁ ରେ ଆସିଛି ସୁନ୍ଦରୀ । ୨୨୧ ।
 ତୁମେମାନେ କିମ୍ପେ ହୋ ଆସିଛ ପେଥକୁ
 ପ୍ରେ କନ୍ୟାର ନାମ କିଏ କହ କିନା ମୁକୁ । ୨୨୨ ।
 କୁମାରୀପ୍ରେ ବୋଇଲେ ପ୍ରେହାର ନାମ ଅଟେ ଶୋଘବଣ୍ଠ
 ସୁରସେନ ଗନ୍ଧର ଯେ ଅଟଇ ଦୋହିଣୀ । ୨୨୩ ।
 ବିଭ ନୋହିଅଛି ପ୍ରେ ଅଛି ଅବିଭାଇ
 ପ୍ରେହାର ସମାନେ ବର ନ ମିଳିଲ କାହିଁ । ୨୨୪ ।
 ଶର୍ଧାରେ ସ୍ଵାହାନ ନିମନ୍ତେ ଗଙ୍ଗାକୁ ଅଇଲୁ
 ତୋଟା ଦେଖିବାକୁ ତାର ମନ ଯେ ବଳିଲୁ । ୨୨୫ ।
 ତୋଟା ଦେଖିଲୁନ ପ୍ରେବେ ଯିବୁଂ ନିଜ ପୁର
 ତୁମେ ପ୍ରେ ଠାବରୁ ବେଗେ ଯାଆ ହୋ କୁମର । ୨୨୬ ।
 କୁମର ବୋଇଲୁ ମୁଂ କାହାକୁ ନ ଉରଇ
 ସହସ୍ରେକ କରୁ ହୋଇଲେଣ ମୋହୋର କିଏ ହୋଇ । ୨୨୭ ।
 ତନିପୁରେ ମୁହିଁ ଯେ କାହାକୁ ନ ଉରଇ
 ମୋହୋର ପିତା ପୁଣ ଅଟନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଭବଗ୍ରାମୀ । ୨୨୮ ।
 ଉରେ କିମ୍ପେ ମୁହିଁ ଗୋ ହୋଇବି ବାହାର
 ପୁଷ୍ପ ଦେଇଣ ପ୍ରେଥୁଂ ମୁହିଁ ଯିବି ଧୀର ଧୀର । ୨୨୯ ।
 କୁମର ମୁଖରୁଂ ପ୍ରେସନେକ ଗାତ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ବିରୁର କରିଣ ତହୁଁ ଜାଣିଲେ ତରୁଣୀ । ୨୩୦ ।

ନିତେ ବଡ଼ କୁଳର ପୈଢ଼ ସେ ହୋଇଅଛି ଜାତ
 ତେଣୁ କରି କଥା ପୈଢ଼ କହଇ ସାମରଥ । ୧୩୧ ।
 ଶୋଘବଣୀକ ରୂପିଣୀ ପରୁରନ୍ତ ବାଲୀ
 ପୈ ବର ତୋର ମନକୁ କି ରୁଚିଲୁ ସୁନ୍ଦରୀ । ୧୩୨ ।
 ପୈହା ଶୁଣିଶ ଶୋଘବଣୀ ବୋଲଇ ବଚନ
 ଭଲପଟେ ଦଇବ କି କରିଛି ଲେଖନ । ୧୩୩ ।
 ପୈହି ଥିଲ କାହିଁ ଗୋ ଆମ୍ବେ ଥିଲଇ ତ କାହିଁ
 ଦଇବ ପୁରୁଷ ଯାହା ଅଛଇ ଘଟାଇ । ୧୩୪ ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ମୁଁ ଗୋ ପୈହାକୁ ବରିବ
 ପୈହାଙ୍କର ମନ ମୁଁ ସେ କେମନ୍ତ ଜାଣିବ । ୧୩୫ ।
 ଖଣ୍ଡ ଦୂରେ ଥାଇଣ ତା କୁମର ଜାଣିଲୁ
 କୁମାରୀ ମନ ସେ ମୋହୋ ଠାବରେ ବଳିଲୁ । ୧୩୬ ।
 ସଖୀଗଣନ୍ତ ରୂପିଣୀ ପରୁରଇ କୁମର
 ଶୋଘବଣୀ ଚିତ୍ତ କି ବଳାଇଲୁ ମୋହୋଠାର । ୧୩୭ ।
 ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ମୋତେ ସେ ବରଣ କରୁ ବାଲୀ
 ତେବେ ସେ ହୋଇବ ମୋର ମନର ହିଆଳ । ୧୩୮ ।
 କୁମରର ମୁଖରୁଁ ସେ କୁମାରୀ ଶୁଣିଲୁ
 କୁମରର ମନ ସେ ଉପଲେଖି ଜାଣିଲୁ । ୧୩୯ ।
 ଜାଇ ଫୁଲର ମାଳା ସେ ଗୋଟିପୈକ ଦେନିଥିଲୁ
 କୁମରର କଣୁରେ ତା ନେଇଣ ଲମ୍ବାଇଲୁ । ୧୪୦ ।
 ବେନି ଜନଙ୍କର ମନ ଯହୁଁ ହୋଇଲୁ ପୈକର
 ହାଥ ଧରି ନେଇଣ ସେ ବସାଇଲୁ ରଥ । ୧୪୧ ।
 କୁମାରୀଙ୍କ କୋଳରେ ସେ ଦେନିଲୁ କୁମର
 ଜାନୁରେ ବସାଇଣ ସେ କହଇ ଉଡ଼ଇର । ୧୪୨ ।
 କୋଳାଗ୍ରତ କରି ମୁଖରେ ଚନ୍ଦ୍ରନ ସେ ଦିଲୁ
 ପ୍ରେମ ଆଳିଙ୍ଗନ କରି ପୀରତ ବଢାଇଲୁ । ୧୪୩ ।

୧୩୯ । ଉପଲେଖି = ଅନୁମାନ ଦ୍ଵାରା ଜାଣିବା ।

ବିରପା ନାମେଣ ସେ ପ୍ରେକଳ କୁମାରୀ
 ଶୋଘବଣ୍ଣର ଚର ସେ ସଂଦାତୁଣୀ ବାଳ । ୨୪୪ ।
 ଶୋଘବଣ୍ଣ ତାହାକୁ ସେ ସେବ କରୁଥାଇ
 ଯେଣେ ଯିବ ତେଣେ ତାକୁ ସଙ୍ଗେ ଦେନିଯାଇ । ୨୪୫ ।
 ତାହାନ୍ତ ଆଶ୍ୱାସିଣ ସେ ପାଶକୁ ରଇଲା
 ହାଥ ଧର ନେଇଣ ସେ ରଥରେ ବସାଇଲା । ୨୪୬ ।
 କୁମରକୁ ରୁହିଂଣ ସେ ବୋଲଇ କୁମାରୀ
 ରଥ ବାହ ରୂଲ ଯିବା ଦାରବଣ ପୁରୀ । ୨୪୭ ।
 କୁମର ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲା ଦାରୁକକୁ ରୁହିଂ
 ରଥ ବାହ କିନା ହୋ ଯିବା ବେଗ ହୋଇ । ୨୪୮ ।
 ତଡ଼ବେଗେ ରଥ ସେ ତହୁଁ ଦାରୁକ ବାହିଲା
 ସଙ୍ଗ ସଞ୍ଜୀମାନନ୍ତ ଶୋଘବଣ୍ଣ ମେଲଣି ସେ ଦିଲା । ୨୪୯ ।
 କୁମାରକ ଦେନିଣ ତହୁଁ ସେ କୁମର ଚଳିଗଲେ
 ଗନ୍ଧ ଦୁଷ୍ଟତାମାନେ ବାହୁଡ଼ି ଅଇଲେ । ୨୫୦ ।
 ବିରସ ମତି ହୋଇଣ ତହୁଁ ଚଳିଯାଇ
 ସେ ତୋଟାର ଗନ୍ଧନ୍ତ କହିଲେ ମଣାଇ । ୨୫୧ ।
 ବୋଲିଲେ ପ୍ରେକ ପୁରୁଷେକ ରଥ ରତ୍ତି ଆସି
 ତୋଟାର ଭିତରେ କେତେବେଳୁଁ ଥିଲା ପଣି । ୨୫୨ ।
 ଶୋଘବଣ୍ଣ ଦେନି ଆମ୍ରେ ତୋଟା ବୁଲୁଥିଲୁଁ
 ପ୍ରେମନ୍ତ ସମପ୍ରେ ଆମ୍ରେ ସେହୁ ପୁରୁଷକୁ ଦେଖିଲୁଁ । ୨୫୩ ।
 ଅନଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ୟେ ସେହୁ ଦିଶନ ଶୋଘବନ
 ତାହାକଇ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ ଯେ ତିନି ଭୁବନ । ୨୫୪ ।
 କନକ ଚମ୍ପା ପୁଷ୍ପ ତୋକୁଣ ସେ ଥିଲା
 ପ୍ରେମନ୍ତର ସମପ୍ରେ ତକୁ ଶୋଘବଣ୍ଣ ଦେଖିଲା । ୨୫୫ ।

୨୫୬, “ସେ ତୋଟ ର ଗନ୍ଧନ୍ତ କହିଲେ ମଣାଇ” ପରେ ‘କ’
ପୋଥରେ ପାଠ—

ସୁରସେନ ନବରେ ଯଇ ଦେଇଲା ପରବେଶ
 ତାହାକୁ କହିଲେ ସୁଣ ସକଳ ସନ୍ଦେଶ ।

ମଦନ ଶରେଣ ସେ ହୋଇଲୁ ବିକଳୀ
 ମାଳା ଦେଇଣ ତାହାକୁ ବରିଲକ ବାଲୀ । ୨୪୭ ।
 ହାଥ ଧରି କୁମର ତାକୁ ରଥରେ ବସାଇଲ
 ଆବର ବିରୂପା କନ୍ୟାକୁ ଯେ ସଙ୍ଗେ ଘେନିଗଲା । ୨୪୮ ।
 ପରୁରିଲକୁ ବୋଇଲୁ ଆମ୍ବର ଘର ଦାରବଣ୍ଠ ପୂର
 ଆମ୍ବର ପିଆର ଯେ ଅଟନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦଧର । ୨୪୯ ।
 କନ୍ୟା ଦେଇଣ ସେହୁ ଗଲାଟି ଯେହିଷଣି
 ଆମ୍ବମାନନ୍ତ ସେହୁ ଦେଇଗଲୁ ଯେ ମେଲଣି । ୨୫୦ ।
 ଗନ୍ଧବେ ବୋଇଲେ ସେହୁ କେତେବେଳୁ ଗଲାନି
 କନ୍ୟାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ସେ ଗଲୁ ଯେହିଷଣି । ୨୫୧ ।
 ବହୁତ ଦୂର ସେ ଯାଇ ନାହିଁ ବେଗେ
 ଗୋଡାଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଭେଟ ପାଇବ ଯେହିଲାଗେ । ୨୫୨ ।
 ଶୁଣିଣ ଗନ୍ଧବେ ଯେ ଯାହା ଶହସ୍ର ଧଇଲେ
 ମାର ମାର ବୋଲଣ ଯେ ଶବଦାଇ ଡାକ ଦିଲେ । ୨୫୩ ।
 ଧର ଧର ବୋଲି ସେ ଉଚେ ଡାକ ଦେଇ
 କନ୍ୟାଗ୍ରେର କାହିଁଗଲୁ ବୋଲି ଅଛନ୍ତି ଗୋଡାଇ । ୨୫୪ ।
 ଯେମନ୍ତେ ଖଣ୍ଡଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଗୋଡାଇଲେ
 ଥୋକାପ୍ରେକ ଦୂର ଯାଇଁ ରଥେକ ଦେଖିଲେ । ୨୫୫ ।
 ରୁହ ରୁହ ବୋଲଣ ଯେ ଡାକିଲେ ନିଠିଆଇ
 ବାପୁ ବେଗେ ରଥ ସେ ଏ ଯାଉଅଛି ବାହି । ୨୫୬ ।
 କୁମରେ ରୁହିଣ ଯେ କୁମାରୀ ବୋଇଲ
 ଗନ୍ଧବ ବଳ ବେଳିଲ ପ୍ରେବେ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲୁ । ୨୫୭ ।
 କୁମର ବୋଇଲେ ଶତେ ଇନ୍ଦ୍ର ଯେବେ ହୋଇ
 ମଞ୍ଜାରୀ ଦାତରୁ ସେ ଯିବେ କି ବଞ୍ଚାଇ । ୨୫୮ ।

୨୫୧ ନିଠିଆଇ = ବାରମ୍ବାର ।

୨୫୨ ଦାତ = ଦାନ୍ତ ।

୨୫୩ ମଞ୍ଜାରୀ = ବିରୁଡ଼ ।

ସହସ୍ରେକ ଛେଳ ସେବେ ହୋଇଥିବେ ଆଗ
 ଶୁମ୍ଭରେ ପଡ଼ିଲେ କି ଦୁଷ୍ଟଙ୍କ ମଞ୍ଜୁଦ । ୨୭୮ ।
 ମୁହଁଂ ମଞ୍ଜୁଦ ଗୋ ସେ ସମସ୍ତେହଂ ଛେଳ
 ପୈଥକୁ ଚିନ୍ତା ତୁ ଗୋ ନ କରସି ବାଳୀ । ୨୭୯ ।
 ଗନ୍ଧବ ଡାକକୁ ସେ ଶୁଣିଣ କୁମର
 ତତ୍ତ୍ଵଶେ ଧନ୍ୟଶର ଧଳଳକ କର । ୨୮୦ ।
 ବିଷମ ମୂରତି ସେ ଧରଣ ପାଲଟିଲା
 ଦାରୁକ ବେଗେ ତହିଂ ରଥ ଲେଉଟାଇଲା । ୨୮୧ ।
 ସହସ୍ର ଗନ୍ଧବ ଯେ ବେଢ଼ିଲେକ ତାକୁ ଯାଇଂ
 ଯେ ଯାହାର ଶତସମାନ ମାରିଲେ ନିଠାଇ । ୨୮୨ ।
 ବେଳ୍କୁ ବେଳ ସମର ଯେ ହୋଇଲା ଅଗୋଚର
 ଭଲ ଶକ୍ତି କୋନ୍ତ ଯେ ମାରନ୍ତି ମୁଦୁଗର । ୨୮୩ ।
 ଶତସକୁ ଶତସ ବାଜଣ ଉଠଇ ଯେ ଜୁଇ
 ସବୁ ଶତସମାନ ପୈକା କୁମରେକେ ନାଶଇ । ୨୮୪ ।
 କୁମର ଶତସ ଯେ ବିରାଜ ଗନ୍ଧବଂକୁ
 ଦଶ ବିଂଶ ପଞ୍ଚଶ ପଞ୍ଚନ୍ତି ପୈକୁ ଦେଇଲା । ୨୮୫ ।
 ଶାମକୁମର ନାରଜେ ଅନେକ ଗନ୍ଧବେ ଯେ ମଲେ
 ଥୋକାପୈ ଗନ୍ଧବେ ଯେ ତହିଂ ପଳାଇଣ ଗଲେ । ୨୮୬ ।
 ଥୋକାପୈ ଗନ୍ଧବେ ଯେ କୁମରକୁ ଗୋଡ଼ାଇ ଯୁଦ୍ଧନ୍ତି
 ଥୋକାପୈ ପଳାଇ ତହିଂ ଗଲେକ ତତ୍ତ୍ଵ । ୨୮୭ ।
 ଆସ୍ତାନ କରଣ ବସିଅଛଇ ସୁରବାପୈ
 ସକଳ ଦେବତାପୈ ବସିଅଛନ୍ତି ସଭାପୈ । ୨୮୮ ।
 ଗଣଗନ୍ଧବ ଦେବତାପୈ ବସିଣ ଅଛନ୍ତି
 ବୃଦ୍ଧା ଶଂକର ବସିଛନ୍ତି ଆବର ବୃଦ୍ଧମୁତି । ୨୮୯ ।
 ଚିଷ୍ଠସେନ ଶୁରପେନ ଅଙ୍ଗାର ପନ୍ଦଙ୍ଗ
 ତତ୍ତ୍ଵଶିଖି କୋଟି ଯେ ତହିଂ ଅଛନ୍ତି ଗନ୍ଧବ । ୨୯୦ ।

ପବନ ବରୁଣ ସେ ଆଉର କୁବେର
 ସେ ଯାହାର ମତେ ବସିଅଛନ୍ତି ଆସ୍ତାନର । ୨୮ ।
 ଯମ ବାସୁକି ତହିଁ ଆବର ବଇଶାନର
 ଆସ୍ତାନ କରି ବସିଅଛନ୍ତି ସଭାର । ୨୯ ।
 ଅପକ୍ଷଶାମାନେ ତହିଁ ନୃତ୍ୟ ସେ ଭିଆଇ
 ରମ୍ଭା ମେନକା ଗଉରୀ ତଳୋଡ଼ିମା ନାଚଇ । ୩୦ ।
 ସେ ନୃତ୍ୟକୁ ଅବଧାନ କରିଣ ସହସ୍ରାଷ୍ଟି
 ଆନନ୍ଦେଶ ନାଟ ସେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ବସି । ୩୧ ।
 ଯୈମନ୍ତର ସମୟେ ଗନ୍ଧେ ମିଳିଲେକ ଯାଇଁ
 ଦେବସତ୍ତ୍ଵ ତଳରେ ସେ ପାଯେ ପଢ଼ି ଶୋଇ । ୩୨ ।
 ବୋଇଲ ଗୋସାଇଁ ଅବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ
 ଅପୂର୍ବ ରିତ ଯୈହୁ ଆଜର ବିଧାନ । ୩୩ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରୁଷ ରଥେକ ଚଢ଼ି ପୁରୁଷେ ଅଇଲ
 ଆମ୍ବେ ନ ଜାଣୁଁ ସେ କେଉଁବାଟେ ତୋଟାରେ ପଣିଲୁ । ୩୪ ।
 କନକଚମ୍ପା ପୁଷ୍ପ ନେଇ ରଥରେ ପୂରୋଇ
 ତୋଟାର ଭିତରେଣ ସେ ଥିଲୁ ଉତ୍ତା ହୋଇ । ୩୫ ।
 ଶୂରସେନ ଗନ୍ଧବର ଦୁହିତା ଶୋଭବଣ୍ଣ
 ଗଙ୍ଗା ସ୍ରାହାନକୁ ଯାଇଥିଲ କନ୍ୟାମାନ ସଙ୍ଗେ ଦେଇ । ୩୬ ।
 ସ୍ରାହାନ ସାରଣ ଆସି ତୋଟା ମଧ୍ୟ ବୁଲୁଥିଲ
 ଯୈ ସମୟେ ଶୋଭବଣ୍ଣ ତାହାକୁ ଦେଖିଲୁ । ୩୭ ।
 ଅନଙ୍ଗ ପ୍ରାୟେକ ରୂପ ପଟାନର ନାହିଁ
 ତାହାକୁ ବରିଲ କନ୍ୟା ପୁଷ୍ପ୍ୟମାଳା ଦେଇ । ୩୮ ।
 ହାଥ ଧରି ନେଇ ତାକୁ ରଥରେ ବସାଇଲ
 ବିରୂପା କୁମାରାକୁ ସଙ୍ଗରେ ଦେନିଗଲ । ୩୯ ।

୨୯, “ଆସ୍ତାନ କରି ବସିଅଛନ୍ତି ସଭାର” ପରେ ‘ଖ’ ପୋଥରେ ପାୠ—

ରମ୍ଭା ମେନକା ଭିନ୍ନଶୀ ତଳୋଡ଼ିମା ନ ଶୁ
 ଯୈମାନନ୍ତ ଆଦି କର ଯେତେ ଅପକ୍ଷଶା
 ଶାଶ୍ଵତ ବାଇଣ ସେ କରନ୍ତି ଗାୟେଣୀ
 ତାହାଙ୍କ ନୃତ୍ୟକୁ ଅବଧାନ ବଜୁପାଣି ।

ଆଉ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ସେ ମେଲୁଣି ମାଗିଲେ
 ସେହି କନ୍ୟାମାନେ ଆସି ଆମୁନ୍ତ ବାରତା କହିଲେ । ୨୯୩ ।
 ବାରତା ପାଇଶ ଆମ୍ବେ ଉଗାଳିଲୁଂ ଯାଇଁ
 ଅନେକ ନାରୀଜ ଯେ ବିନ୍ଧଲୁ ରୋଷ ବହି । ୨୯୪ ।
 ରୋମେହେଂ ତାହାର ଯେ କହିଲୁ ନୋହିଲ
 ତାହାର ନାରୀଜେ ଯେ ଅନେକ ଗନ୍ଧ ନାଶଗଲା । ୨୯୫ ।
 ଯେବୁକା ଜଣକେ ସେ ଯେ ଯେଉଁତେକ ସାମରଥ
 କେତେ ଗନ୍ଧ ମାଇଲା ନ ଯାଇ ତଦନ୍ତ । ୨୯୬ ।
 ଯେବୁହା ଶୁଣି ଉନ୍ନରପ୍ରେ ବୃହାକଇଁ ରୁହିଁ
 କିମ୍ବୁତ କାରଣ ଯେବୁତ୍ତ ବୋଲିଶ ପର୍ବତ ତଦନ୍ତ । ୨୯୭ ।
 ବୃହାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ତାହା ଜାଣିମା କେମନ୍ତେ
 ଧରି ଦେନିଆସ ତାକୁ ବୁଝିବା ତଦନ୍ତେ । ୨୯୮ ।
 ତିରସେନ ଗନ୍ଧ ରାଜଶ ଶନ୍ତରପ୍ରେ
 ବୋଇଲେ ବେଗେ ତୁହି ଯାଅ ରେ ତନପ୍ରେ । ୨୯୯ ।
 ଶୋଭାବଣକ କେତ୍ତ ନେଉଥିଛି ଧରି
 ବେଗେ ଦେନିଆସ ତାକୁ ପ୍ରାଣରେ ନ ମାରି । ୩୦୦ ।
 କୁଳ ଗୋଟି ପୁଞ୍ଜ ପଛେ କରିବା ପ୍ରାଣନାଶ
 କାହାର କୁମର ସେ ଜାଣିମା ସନ୍ଦେଶ । ୩୦୧ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପ୍ରମାଣେ ତିରସେନ ଯେ ଧାଇଁଲ
 ଅନେକ ସନ୍ୟ ତାର ସଙ୍ଗତେ ଘେନାଇଲା । ୩୦୨ ।
 ବାୟୁ ବେଗେ କୁମରକୁ କଣ୍ଠିଲାକ ଯାଇଁ
 ଶଖମଳ ପଛୀ ଯେହେଂ ବକକୁ ବେତଇ । ୩୦୩ ।
 ସପୃଷ୍ଟ ଉନ୍ନମାକୁ କି ଘୋଟିଲାକ ରହୁ
 ତେବେହୁ ପ୍ରାୟେ କୁମରକୁ ଘୋଟିଲୁ କହୁ କହୁ । ୩୦୪ ।
 ମାର ମାର ଶବଦରେ କୁରୁମ ଉଚ୍ଛ୍ଵାଳ
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଯେବେ ଅନର୍ଥ ହୋଇଲା । ୩୦୫ ।

୩୦୩୧ ନଷ୍ଟିଲ = ଆମିମଣ କଲ, ଭେଟିଲ ।

ଦଇବ ପୁ ରୂପ କି ବିପକ୍ଷ ବିଶୁରିଲୁ
 କେହୁ ଯେମାନନ୍ତ ଯାଇଂ ବାରତା ନେଇ ଦିଲା । ୩୦୭ ।
 କୁମର ବୋଇଲୁ ଯେମନ୍ତ ତୁ ନ ଭଲ ଗୋ ସଙ୍ଗୀ
 ଯେହିଷଣି କଥା ଯେ ବୁଝିବା ଉପଲେଖି । ୩୦୮ ।
 କହୁ କହୁ ଗନ୍ଧେ ଯେ କୁମରକୁ ବେଢି
 ଜୀବନ୍ତା ଧରିବେଠି ପ୍ରାଣରେ ନ ମାରି । ୩୦୯ ।
 ଅନେକ ନାରାଜମାନ ଗନ୍ଧେ ବିଶ୍ଵଲେ
 କାଣ୍ଡ ମାରିଣ କୁମର ରଥ ଲୁଗୁଳିଲେ । ୩୧୦ ।
 କୁମରହି ଅନେକ ଯେ ନାରାଜ ବିଶ୍ଵଲ
 ଅନେକ ଗନ୍ଧ ବଲ ମାରି ପକାଇଲା । ୩୧୧ ।
 ଦେଖିଣ ଚିତ୍ତଷେନ ବିଶୁରଇ ମନ
 ଧନ୍ୟ ରେ ମାନବା ତୋର ମାତା ପିତା ଧନ୍ୟ । ୩୧୨ ।
 ମାନବ ହୋଇ ତୁ ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧୁ
 ଇତର ଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ କି ଆମୁନ୍ତ ତୁ ବୁଝୁ । ୩୧୩ ।
 ଭପୁ ନ କରିଣ କନ୍ୟା ନେଉଥିଛୁ ଧରି
 ଯେକାପ୍ତେ ଗନ୍ଧ ବଲ ପକାଇଲୁ ମାରି । ୩୧୪ ।
 କହୁ କହୁ ଅନେକ ସେ ନାରାଜ ବିଶ୍ଵଲ
 ଖଣ୍ଡ ଦୁରୁ ତାହାକୁ କୁମର ନିବାରିଲା । ୩୧୫ ।
 ଦେଖିଣ ଚିତ୍ତଷେନ ମହାକୋପ କରି
 ଶାଷ ଭାଲ କୋଣ୍ଡ ଯେ ମାରଇ ଗୋପ ଭରି । ୩୧୬ ।
 କୁମରର ଅଙ୍ଗେ ନାରାଜ ପଡ଼ିଲକ ଯାଇଂ
 ବନ୍ଦ ବାଆ ବହିଲେ ଯେହେ ମେରୁ ନ ଟଳଇ । ୩୧୭ ।
 କୋପଣ କୁମର ଯେ ବିଶ୍ଵଲ ଶାଷ ଶରେ
 ଅନେକ ଗନ୍ଧ ବଲ ଲୋଟିଲେ ଭୂମିରେ । ୩୧୮ ।
 ଯେମନ୍ତେ ଦୁଇ ପ୍ରହର ହୋଇଲାକ ସମର
 ଦୁହେ ମହାଛୟୀ କେହି ନୂହଂତ୍ର ନିବଳ । ୩୧୯ ।
 ଯେକା ଜଣକୁ ଯେ ସହସ୍ରେ ଜଣ ବେଢିଲେ
 ଅନେକ ଗୋଲ ଧନୋଳମାନ କଲେ । ୩୨୦ ।

ବେନ୍ଧୁବେଳ ସମର ତହିଁ ହୋଇଲୁ ଅଗୋରର
 ଦେବ ଦାନବରେ କହିଛେ ଶଖ୍ୟ ନାହିଁ କାହାର । ୩୨୦ ।
 ଘେକା କୁମରକେ କେତେବେଳ ସେ ଯୁଦ୍ଧିବ
 ବଳେ ବଳୀୟାର ସେ ଯେ ଚିତ୍ତସେନ ଗନ୍ଧବ । ୩୧ ।
 ଅନେକ ଗନ୍ଧବ ସେହି ଦେନିଣ ଧାଇଁଲା
 କୁମରର ନାରଜକୁ ଭୟେ ସେ ନ କଲ । ୩୨୧ ।
 ରଥ ଉପରକୁ ଦେନ ଉକୁସିଣ ଧାଇଁ
 କୁମର ହାଥରୁ ଧନ୍ୟ ଆଣିଲୁ ଛଡାଇ । ୩୨୩ ।
 ବିଶବସ୍ତୁ ହୋଇଲେ ଯହିଁ ସେ କୁମର
 ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଚିତ୍ତସେନ, କୁମରର ବାଳ । ୩୨୪ ।
 ରଥର ଉପରୁ ଯେ ତଳକୁ ଖସାଇ
 ପାଠତୋର ଦେନ ତାକୁ ନିର୍ଭରେ ବାନ୍ଧଇ । ୩୨୫ ।
 କୁମରକୁ ଦେନ ସେହି ରଥରେ ବସାଇଲା
 ଶୋଭବଣ୍ଟାକି ରହିଁଣ ଅନେକ ଝିଙ୍ଗାସିଲା । ୩୨୬ ।
 କୁମାର ବୋଇଲା ତୁମେ ମନକୃତ୍ୟ କଲ
 ସୁବାକନ୍ୟା ମୋତେ କିମ୍ବେ ବିଭା ଯେ ନ କଲ । ୩୨୭ ।
 ମୋହୋର ଇଚ୍ଛାପୁ ମୁଁ ଯେ ବରିଲଇଁ ବର
 ଯୁଧକୁ କୋପ ତୁମେ କରୁଛ ଅପାର । ୩୨୮ ।
 କୁମର ବନ୍ଧନ ଦେଖି ବିକଳୀ ହୃଦୟ
 ନନେ ମନେ ଧର୍ମ ଦେବତାଙ୍କ ସୁମରଇ । ୩୨୯ ।
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ଧାଥ ଦେବଙ୍କୁ ବାଳୀ କରଇ ଗୁହାର
 ବୋଲିକେ ଜଗତର ନାଥ ତୁମେ ଅଟ ହେ ମୁରାର । ୩୩୦ ।
 ମୁହିଁ ଅଟେ ଅରକ୍ଷିତ ପ୍ରିଣ ମାତ୍ର ସିନା
 ତୁମେତ ଜଗତ ତାତ ଅଟ ବଜ୍ରବସନ୍ଧା । ୩୩୧ ।
 ଯେ ଦୋର ଅତଙ୍ଗରୁ କର ମୋତେ ଶାନ୍ତ
 ଯେମନ୍ତେ କୁମରକୁ ବିରୋଧ ନ ପଡ଼ଇ । ୩୩୨ ।
 ପୁଣ ପୁଣ ସୁମରଇ ଦେବା କମଳଣୀ
 ତୃତୀ ଜଗତର ମାତ ଅଟ ଠାକୁନଣୀ । ୩୩୩ ।

୩୩୩୧ ଘକୁସିଣ = ଉକୁସିଣ, ଉଗୋଇଣ ।

ପ୍ରିଣ୍ଗଂକର ବେଦନା ତୁ ଜାଣୁ ଗୋପାମଣୀ
 ଯେ ମହାଉପୁରୁ ମୋତେ ଉଦ୍ଧରି ଧର ପୁଣି । ୩୩୮ ।
 ଅନେକ ବିକଳ ହୋଇ କନ୍ୟା ଯେ କାନ୍ଦଇ
 କୁରଙ୍ଗୀ ଲେଚନରୁ ଲେତକ ବହଇ । ୩୩୯ ।
 ପୁରଂସୂତାରୁ କି ମୁକୁତା ଝଞ୍ଜ ପଡ଼ଇ ତଳେ
 ତେହେ ହୋଇ ଲେତକ ନଯୁନରୁ ପଡ଼ଇ ମଞ୍ଜରେ । ୩୪୦ ।
 କୁମରକୁ ବାନ୍ଧ ରଥେ ଦେନି ଚିତ୍ତସେନ
 ଦାରୁକକୁ ବୋଇଲା ରଥ ବାହାରେ ବହନ । ୩୪୧ ।
 କୁମରର ମୁଖ ରୂପିଂ ବିରୁଦ୍ଧ ଚିତ୍ତସେନ ଗନ୍ଧି
 କୃଷ୍ଣର କୁମର ପରାୟେ ଦିଶଇ ସଦିଗ୍ଧବ । ୩୪୨ ।
 ଯେତେ ବିରୁଦ୍ଧ ସୁଧର୍ମୀ ସଭକୁ ବୋଲି ନେଲା
 ସଭର ତଳରେ ନେଇ କୁମରକୁ ପରବେଶ କଲା । ୩୪୩ ।
 ଦେଖି ରହୁରାଯେ ତହିଂ ବୋଲଇ ବଚନ
 ବାନ୍ଧ ଥୋଇଥାଅ ପୈଢ଼ କାହାର ନନ୍ଦନ । ୩୪୦ ।
 ସଭର ମନେ ନାରଦ ଥିଲେ ଉତ୍ସ ହୋଇ
 କୁମର ମୁଖକୁ ସେ ଦିଲେକ ଅନାଇଂ । ୩୪୧ ।
 ବୋଇଲେ ଯେହୁ ତ ଅଟଇ ଶାମ୍ବାର
 କନକତମା ନିମନ୍ତେ ଆସିଥିଲା ତୋଟାର । ୩୪୨ ।
 ଶୋଭବଜ୍ଞ କନ୍ୟାକୁ ଯେ ବଳେ ନେଉଥିଲା
 ମୋତେ କିମାଇଂ ଯେହୁ ରୂପତେ ନ କହିଲା । ୩୪୩ ।
 କିଛି ନ କହିଶ ମୁନି ତୁମ୍ଭା ହୋଇ ରହିଲେ
 ସୁଧର୍ମୀ ସଭରୁ ସେ ଯେ ବେଗଣ ଖସିଲେ । ୩୪୪ ।
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଚି ତହିଂ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ସେହୁ ଦ୍ଵାରାବଜ୍ଞ ପୁର । ୩୪୫ ।
 ସଭା କରିଣ ବସିଛନ୍ତି ତହିଂ ନାରାଯୁଣ
 ସେଠାରେ ମିଳିଲି ଯାଇଂ ପୁଣ ମହାମୁନ୍ୟ । ୩୪୬ ।
 କୃଷ୍ଣର କୁମରମାନେ ସମସ୍ତେ ଛନ୍ତି ବସି
 ସମସ୍ତେ ଯାଇ ନାରଦଂକ ଚରଣେ ନିବବଶି । ୩୪୭ ।

ପାଦ ଅର୍ଦ୍ଧ ଦେଇଣ ସେ ମୁନିଂକ ପୂଜିଲେ
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ ବ୍ରିନୋପ୍ତୀ ହୋଇଲେ । ୩୪ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟ ପରୁରନ୍ତି ମୁନିଷେ ଥିଲ କାହିଁ
 କି କି ଉପାଧ ବାରତା ଆଣିଛ କହ ମୁନି ବୁଝାଇ । ୩୫ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଉପାଧ ବାରତା ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 କନକଚମ୍ପା ନିମନ୍ତେ ଶାମ୍ଭ ଯାଇଥିଲ ନନ୍ଦନବନେ । ୩୬ ।
 ଶୂରସେନ ଗନ୍ଧର ଦୁହିତା ଶୋଘବଣ
 ତାହାକୁ ହର ଆଶ୍ଵିଥିଲ ତୋର କୁମର ମହାଛ୍ରୀ । ୩୭ ।
 ଗନ୍ଧର୍ଭେ ଜାଣି ତାହା ଅନେକ ସୁଇ କଲେ
 ଶାମ୍ଭକୁମର ହାଥେ ଅନେକ ଗନ୍ଧର୍ଭେ ଷ୍ଟେଷେ ଗଲେ । ୩୮ ।
 ଉତ୍ସୁ ବାରତା ପାଇ ଶିଦସେନେ ପେଷ ଦିଲ
 ସେ ଆସି ଘୋର ସାଂଗ୍ରାମ କୁମର ସଙ୍ଗେ କଲା । ୩୯ ।
 ବଳେ ଧର କୁମରକୁ ବାନ୍ଧିଣ ସେହୁ ନେଲେ
 ଅନେକ ପ୍ରକାର ମାଉ ମାରଣ ରଖିଲେ । ୩୧ ।
 ତାହା ଦେଖି ଆମ୍ବେ ବଡ଼ ବିକଳ ହୋଇଲୁ
 ତୋତେ ବାରତା କହିତେ ଯେଉଁକୁ ଅଇଲୁ । ୩୧ ।
 ପାଇଲେ କୁମରକୁ ଆଶ ଯା ଛିଡାଇ
 ତାହା ଶୁଣି କୋପ କଲେ ଯେ କମଳାଇ ସାଇ । ୩୧ ।
 ବୋଇଲେ ସୁର୍ଗପୁର ଆଜ କରିବଇ ନାଶ
 ନୂଆ ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋଟାପେ ବସାଇବି ସୁର୍ଗବାସ । ୩୧ ।
 ଯେଉଁତେକ ବଚନ ଯହିଁ ଗୋବିନ୍ଦେ କହିଲେ
 କଳହପ୍ରିୟ ମୃଦୁ ହସିଣ ବୋଇଲେ । ୩୧ ।
 ବୋଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ତୁଲେ ତୁମେ ନୂଆର ସମର କରି
 ତୋତେ କିମ୍ବାଇ ଯେ ହୋ ଉରିବ ବଜୁଧାରା । ୩୧ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ଯେ ଶ୍ରାବନ ଉଠିଲେ
 ଧାନ୍ତକରେ ବଳରାମଙ୍କ ଛୁମୁରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୩୧ ।
 ନମସ୍କାର କରଣ ଯେ କହନ୍ତି ବଚନ
 ନାରଦେ ଯାହା କହନ୍ତି କରନ୍ତି ଅବଧାନ । ୩୧ ।

ଶାମ୍ଭକୁମର ଯାଇଥିଲୁ ନନ୍ଦନବନ ତୋଟାକୁ
 କନକଚମ୍ପା ଦେନି ଆସୁଥିଲୁ ନବରୂକୁ । ୩୭୨ ।
 ଦଇବର ବସେ ଯେ ସୁରସେନ ଗର୍ବର ଝିଅ
 ବଳେ ଦେନି ଆସୁଥି ତାକୁ ଆମ୍ଭ ପୁଅ । ୩୭୩ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ବଳେ ଆସି ତାହାକୁ ବେଢ଼ିଲେ
 ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ କରି କୁମରକୁ ଧରିନେଲେ । ୩୭୪ ।
 ଅନେକ ମାଡ଼ ମାରି ଧରିନେଇ ତାକୁ ବାନ୍ଧ ରଖିଛନ୍ତି
 ଯେଉଁକୁ କି ଆଗ୍ୟାଂ ହେବ ହେ ହଳପତି । ୩୭୫ ।
 ଶୁଣି ବଳରମେ ତହୁଁ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ଅନ୍ୟାୟେ କଲୁ ଯେ ବାବୁ ତୋହୋର ନନ୍ଦନ । ୩୭୬ ।
 ପରର ଝିଅକୁ ସେ କିମେ ଆଣିଲୁ ଗୋରାଇ
 କେତେ କଳିଦନ ହେ କରିବା କାହାଠାବଇଙ୍କ । ୩୭୭ ।
 ଯେଉଁହା କହି ବଳରମେ କୋପଭର ହୋଇଲେ
 ବାତଦାରେ କତଳୀ ପତ୍ର ପ୍ରାଣେ ଶରୀର କମ୍ପାଇଲେ । ୩୭୮ ।
 ବୋଇଲେ ଅମରପୁର କରିବି ଉଷ୍ଣୀଭୂତ
 ଦେବତାଗଣଙ୍କ ଆଜ କରିବଇ ନିପାତ । ୩୭୯ ।
 ସୁର୍ଗେ ଦେବଗଣେ ଆଜ ନ ରଖିବି କାହିଁ
 କୋପେ ଥରହର ହୋଇ କମ୍ପନ୍ତି ହଳସାଇ । ୩୮୦ ।
 ସଞ୍ଚନନ୍ଦ ମୁଷଳ ସେ ଯେ ହାଥରେ ଧଇଲେ
 ବାମକରେ ସେହୁ ଯେ ଲଙ୍ଘଳ ତୋଳିଲେ । ୩୮୧ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାକୁ ପେଣିବି ଯମପୁର
 ସେହୁ ବାନ୍ଧ ରଖିଅଛି ମୋହୋର କୁମର । ୩୮୨ ।
 ବଳରମଂକର କୋପ ଜାଣିଲେ ନାରଦ
 ବୋଇଲେ ଯେଉଁରେ ହେବ ବହୁତ ପରମାଦ । ୩୮୩ ।
 ଦନ୍ତ କଳ ଯେଉଁ ଯେ ଅନେକ ହୋଇବ
 କଳ କୁତୁହଳ ଆଜ ଦେଖିବଇ ଯେବ । ୩୮୪ ।

୩୭୮, କଳିକୁତୁହଳ ଆଜ ଦେଖିବା ସୁଲଭ । (ଶ)

୩୮୪, ଯେବ = ବହୁତ ।

ପୁତେକ ବିଗୁରଣ ସେ ନାରଦ ମହାମୁନି
 ବୋଲନ୍ତ୍ର ସାବଧାନେ ହେ ଶୁଣ ହଳପାଣି । ୩୭୫ ।
 ଥାଠ ସଜକର ତୁମେ ଯିବା ବେଗ ହୋଇ
 କୁମରକୁ ଯାଇଁ ଆମ୍ବେ ଆଣିମା ବହନ ଛଡାଇ । ୩୭୬ ।
 ଗୋବିଦେ ଉଦ୍ଧବକୁ ହକରାଇ ଆଣିଲେ
 ଉଗ୍ରସେନକୁ କହ ଥାଠ ସଜକରୁ ବେଗେ ଭଲେ । ୩୭୭ ।
 ଆଗ୍ରାଂ ପାଇଣ ଉଦ୍ଧବ ବେଗେ ଚଳିଗଲ
 ଉଗ୍ରସେନଙ୍କ ସବୁରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲା । ୩୭୮ ।
 ନମସ୍କାର କରଣ ସେ କହନ୍ତି ବଚନ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣିମା ମଥୁର ରାଜନ । ୩୭୯ ।
 ଠାକୁରେ ବୋଇଲେ ବେଗେ ଥାଠ ସଜକର
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ସଙ୍ଗେ ଆଜ ହୋଇବ ସମର । ୩୮୦ ।
 ଶାମକୁମର ଗଲ ସେ ନନ୍ଦନ ତୋଟାପ୍ରେ
 କନକତମ୍ବା ସେ ଆଣିବା ଉପାୟେ । ୩୮୧ ।
 ସେଦିନ ଇନ୍ଦ୍ରର ନାତୁଣୀ ସେ ଶୋଭାବଣୀ କନ୍ୟା
 ନନ୍ଦନବନକୁ ଆସିଥିଲା ବରାଙ୍ଗନା । ୩୮୨ ।
 ସେ ସ୍ଵଯୋଗରେ ଶୋଭାବଣୀଙ୍କ ଦେଖିଲେ
 କୁମରକୁ ଦେଖି କନ୍ୟା ବିଭଳିତ ହୋଇଲେ । ୩୮୩ ।
 ମାଲା ଗୋଟିପୈକ ବାଲୀ ହାଥରେ ଥୁଲା ଯେନି
 କୁମରର କଣ୍ଠେ ତାହା ଲମ୍ବାଇଲା ପୁଣି । ୩୮୪ ।

୩୭୯, “ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣିମା ମଥୁର ରାଜନ” ପରେ ‘ଖ’ ପୋଥରେ:-

ତୁମନ୍ତ ଉକାଉଛନ୍ତି ଦେବ ନରହୃତି
 ତେ ଦେବ ଉଦ୍ଧବ ବିଜେକର ବେଗ କରି ।
 ଶୁଣି କର ଉଗ୍ରସେନ ଉଷଣେ ଚଳିଲେ
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣର ସନ୍ଧିଧରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଉଗ୍ରସେନଙ୍କ ରୁହିଂଣ ଦେବ ଜନନ୍ଦାତ୍
 ବୁଝାଇ କହିଲେ ତାଙ୍କୁ ସକଳ ରିତ ।
 ଥାଠ ସନ୍ଧ ସଳକର ଯିବା ସୁର୍ଯୁଗ
 ହା ହା ଶୁଣି ଚଳିଗଲେ ଉଗ୍ରସେନ ବାର ।
 ୩୮୩, ବିଭଳିତ = ବିଭୁଲିତ ।

କୁମର କୁମାରୀ ତହିଁ ପୈକ ସଯୋଗ ହୋଇ
 କୁମାରୀ ହାଥ ଧରି କୁମର ରଥରେ ବସାଇ । ୩୮ ।
 ଦେନିଶ ଆସଇ ସେ ସଧୀରେ ସଧୀରେ
 ସଙ୍କର କୁମାରୀ ଯାଇଁ ଜଣାଇଲେ ତହିଁ ର ଛମୁରେ । ୩୯ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ରତ୍ନ ଧରଇ ଦେନିଶଳୀ
 ବନୀ ପ୍ରକାରେଣ ସେ ଯେ ଧରଇ ରଖିଲୁ । ୩୩ ।
 ନାରଦ ଆସିଶ ଯତ୍ତି ବାରତା କହିଲେ
 ପୈଶୁ ଶାକୃଷ୍ଣ ହଳୀ ଯେ ଅନେକ କୋପ କଲେ । ୩୪ ।
 ବୋଇଲେ ରତ୍ନ ସଙ୍ଗେ ଆଜ କରିବେ ସମର
 ସୁର୍ଗପୁର ଭାଙ୍ଗି ଆଜ କରିବେ ନାରଖାର । ୩୫ ।
 ମୋତେ ରାଇଣ ଯେ ଆଗ୍ୟା ଦିଲେକ ନାରଘୁଣ
 ରାଜା ର ଛମୁରେ ଯାଇଁ କହ ତୁ ପୈସନ ବିଧାନ । ୩୬ ।
 ପୈଦା ଶୁଣି ଉଗ୍ରପେନ ରାଜା ବହୁତ କୋପକଲେ
 ପଢିହାରୀ ସେବକନ୍ତ ରାଇଣ ଆଗ୍ୟା ଦିଲେ । ୩୭ ।
 ସାତବଂଶ ଯାଦବେ ଯେ ସଜହାର ବେଗେ
 ଯେ ଯାହାର ଶହସ୍ର ଯାନବାହାନ ଦେନ ହାଦେ । ୩୮ ।
 ଯେ ଯାହାର ଶହସ୍ର ଯାନ ଦେନ ସଙ୍ଗତେଣ
 ସାତୁକ ଅନାଧୃଷ୍ଟ ଅନ୍ତର ସହିତେଣ । ୩୯ ।
 ସମସ୍ତେ ସଜହୋଇ ମିଳ ମୋହୋର ଅଗ୍ରତେ
 ଆଗ୍ୟା ପରମାଣେ ଦୂରେ ଚଳିଲେ ତୁରିତେ । ୩୧ ।
 ଦାଣ୍ଡରେ ଯାଇଣ ସେହି ବେଗେ ଦୋଷଣ ଦିଆଇଲେ
 ସନ୍ଧ ସଜହୋଇ ଆସ ବୋଲଣ ବୋଇଲେ । ୩୧ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ସାତବଂଶ ଯେ ଯାଦବେ
 ସଜ ହୋଇଣ ଉତ୍ତରେଲେ ଦାଣ୍ଡରେ ସମ୍ବଦେ । ୩୧ ।
 ଆପଣେ ଉଗ୍ରପେନ ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇ
 ଅନ୍ତର ରଥ ପୈକ ସାଜଣ ଆଶଳ । ୩୧ ।
 ସେ ରଥରେ ଉଗ୍ରପେନ ରାଜା ବିଜେ ଯାଇ କଲ
 ଧବଳ ଛନ୍ଦ ଗୋଟିପୈ ଶିରରେ ଉଡ଼ାଇଲୁ । ୩୧ ।

ଉଦୟ ପାଠକୁ ଯେ ଉଡ଼ଇ ଆଗରେ
 ଶଙ୍ଖ ମଦୁରୀ ତୂରୀ ଯେ ବାଜଇ ଉଚେ ଧୀରେ ଧୀରେ । ୩୯୯ ।
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦେ ସେ କୁ ରୁମ ଉଛୁଳି
 ଦଳଦଳ ହୋଇଣ ଯେ କଷ୍ଟର ମୟୁଆଳି । ୪୦୦ ।
 ଅନେକ ସନ୍ୟ ସଜ ହୋଇଲେ ଦାଣ୍ଡରେ
 ମାର ମାର ଶବଦ ଯେ ପୁକାରନ୍ତି ତୁଣ୍ଡରେ । ୪୦୧ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁରାୟେ ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତି
 ଯେ ସେ ମହାଘରଥ ଅନ୍ତର ରସ ମନ୍ତି । ୪୦୨ ।
 ହରି ବଳରାମ ଦୁହେଂ ପୁଣ ତେଣେ ସଜହୋଇ
 ରଥେ ରଥେ ଚଢି ଦାଣ୍ଡେ ଉଦ୍‌ଧା ହୋଇଲେକ ଯାଇ । ୪୦୩ ।
 କୃଷ୍ଣର ପୁଷ୍ପମାନେ ବେଗେ ସଜ ହୋଇଲେ
 ବଳରାମ ଦୁଇ ପୁନ୍ଥ ବେଗେ ସଜହୋଇ ଅଇଲେ । ୪୦୪ ।
 ଯେ ଯାହାର ଶହୁସ୍ତମାନ କରେ ଧରିଛନ୍ତି
 ଆପଣେ ଦିବ୍ୟ ସଜ ହୋଇ ଅଇଲେ ଶ୍ରାପନ୍ତି । ୪୦୫ ।
 ବୋଇଲେ ଅମରପୁର ଭସ୍ତୁଭୂତ କରିବ
 ଦେବଗଣମାନନ୍ତ ଗୋଟିଏୟେ ନ ରଖିବି । ୪୦୬ ।
 ବିନତା ନନ୍ଦନ ଗରୁଡ଼କୁ ହରି ସୁମରିଲେ
 ରମେଧି ଦପରୁ ଖଗବର ଯେ ଅଇଲେ । ୪୦୭ ।
 ଦ୍ଵାରବଣୀ ପୁର ସେ ଯେ ମିଳିଲେକ ଆସି
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଯେ ଶିରେ କର ନିବେଶି । ୪୦୮ ।
 ସମସ୍ତ ଚରିତ ଯେ କହିଲେ ନାଶ୍ୟତି
 ବୋଇଲେ କନ୍ତୁ ଦେବତାର ଗୁଣ ଶୁଣ ହୋ ଖଗରଣ । ୪୦୯ ।
 ମୋହୋର କୁମରକୁ ସେ ବାନ୍ଧ ରଖିଅଛି
 ମୋହୋର କୁମର ବୋଲି ନାରଦେ କହିଲେ ଉପଲେଞ୍ଜ । ୪୧୦ ।
 ଯେଉଁ ଶୁଣି ଖଗବର ଯେ କହଇ କରିଯୋଦି
 ହରି ତୋହୋର ସଞ୍ଚିଲ ସିନା ଅଠଇ ସ୍ଵର୍ଗପୁରୀ । ୪୧୧ ।

୪୧୦ । ଉପଲେଞ୍ଜ = ଉପଲେଖି ।

ସଞ୍ଚିଲା ଦାସକୁ ଯେ ଯୈତେ କୋପ କରୁ
 ଆପଣା ମହିମା ଛୁ ଆପଣେ ନ ବିଗୁରୁ । ୪୧୨ ।
 ନାରାୟଣ ବୋଇଲେ ସେ ବଡ଼ ଗରିଷ୍ଠ ହୋଇଲା
 ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଯେ ସେ ସମ୍ବଦ ବୁଡ଼ାଇଲା । ୪୧୩ ।
 ଆଜ ତାହାର ସମ୍ବଦ ଯେ କରିବଇଁ ନାଶ
 ଆନ ଇନ୍ଦ୍ର କରି ବସାଇବି ସୁର୍ଗବାସ । ୪୧୪ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ ଗଦା ଶାରଙ୍ଗ କରେ ଧରି
 ଆପଣେ ଦିବ୍ୟ ସଜ ହୋଇଲେ ଦଇତାର । ୪୧୫ ।
 ଗରୁଡ ପିଠିରେ ସେ ଯାଇଣ ବସିଲେ
 ବଳରାମେ ତାଳଧୂଜ ରଥ ଆରେହିଲେ । ୪୧୬ ।
 ବହୁତର ସନ୍ୟ ଦେନିଣ ଉତ୍ତରସେନ ରାଯେ
 ଆଗ ହୋଇଣ ସେହୁ ବାହାର ହୋଇଆୟେ । ୪୧୭ ।
 ଉଦ୍ଧବ ଯୈକଳକୀ ଉତ୍ତର ଦାଣ୍ଡରେ
 ପ୍ରଚଣ୍ଡ ହୋଇଣ ବାଦ୍ୟ ବାଜଇ ଘନ ଘୋରେ । ୪୧୮ ।
 କୃଷ୍ଣର କୁମରମାନ ଦେନିଣ ବଳରାମ
 ଆପଣେ ବାହାର ଦେବ ହେଲେ ତତକଣ । ୪୧୯ ।
 ଥାଠ ସନ୍ୟ ଦେନିଣ ସମସ୍ତେ ଚଳାଇଣ ଗଲେ
 ପଛକୁ ରହିଲେ ଯେ ଦେବ ଦାମୋଦରେ । ୪୨୦ ।
 ଗୁରୁଡକୁ ଯୈକାନ୍ତେ ଯେ କହନ୍ତି ଭଗବାନ
 ବଳରାମଙ୍କ କୋପେ ନାଶପିବ ଯୈ ସୁର୍ଗଭୂବନ । ୪୨୧ ।
 ସାତଙ୍କ ଯାଦବେ ତହିଁ ଗଲେ ବାହାର ହୋଇ
 ସନ୍ୟବଳ ଦେଖିଣ ନାରଦେ ବିଗୁରଇ । ୪୨୨ ।
 ହର ସହସ୍ରାକ୍ଷର ଆଜ ହୋଇବ ସମର
 କଳ କୁତୁହୋଳ ଦେଖିଲେ ପେଟ ପୂରିବ ଆମ୍ବର । ୪୨୩ ।
 ଯତନେ ଯାହା ମୁହିଁ ମନରେ ଲେଉୁଆଇ
 - ଦଇବ ପୁରୁଷ ମୋତେ ଦିଅଇ ଭେଟାଇ । ୪୨୪ ।
 ଯୈତେ ବୋଲି ନାରଦେ ଆନନ୍ଦ ନାଚନ୍ତି
 ବାଣାଧୂନି କରିଣ ସେହୁ ଶୂନ୍ୟରେ ଚଳନ୍ତି । ୪୨୫ ।

କଳି ଧୋକଣ୍ଡ ମୁଣିକ କାଖରେ ଯାକଣ
 ତହିଁରୁ ମୁଠିପ୍ରେ ବାହାର କଲେ ବ୍ରହ୍ମମୁନି । ୪୨୭ ।
 ଲଗୁ ଲଗୁ ବୋଲିଣ ପୁଣ ବୁଣିଣ ସେ ଦିଲେ
 ଲଗୁ ଲଗୁ ବୋଲିଣ ସେ ଗୀତ ଯେ ଗାଇଲେ । ୪୨୮ ।
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଢ଼ିଣ ସେ ଧାମନ୍ତ ତତପରେ
 ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ସେହି ଅମର ପୁରରେ । ୪୨୯ ।
 ରନ୍ଧ୍ର ଦେବତା ବୋଇଲେ କାହିଁ ଥିଲ ମୁନି
 ନାରଦେ କହନ୍ତି ତୁମେ ଶୁଣ ପୁରମଣି । ୪୩୦ ।
 ଯାହା ପରିଚିଲୁ ତାହା ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 ଆମ୍ବେ ଯାଇଥିଲୁ ଆଜି ମଞ୍ଚ ଯେ ଭୁବନେ । ୪୩୧ ।
 ଦାରବଣ୍ଡ ଦୂରେ ଆମ୍ବେ ଯେହିଷଣି ଥିଲୁ
 ତହିଁ ପୁଣ ଅପୂର୍ବ ଯେ କଥାପ୍ରେ ଦେଖିଲୁ । ୪୩୨ ।
 କୃଷ୍ଣର କୁମର ସେହି ଶାମ୍ କୁମରକୁ
 ନ ଜାଣିଣ ଶନ୍ତରାପ୍ରେ ରଖିଲୁ ତାହାକୁ । ୪୩୩ ।
 ସେ ବାରତା ପାଇଣ ଯେ ହରି ବଳରାମ
 ଥାଓ ଯେନି ଆସୁଛନ୍ତି ତୋହି ସଙ୍ଗେ କରିବେ ସାଗ୍ରାମ । ୪୩୪ ।
 ବହୁତ କୋପ ଯେ କଲେ ଦେବ ହଳଧର
 ବୋଇଲେ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆଜି ପେଣିବ ଯମପୁର । ୪୩୫ ।
 ଅମରପୁର କରିବ ଆଜି ଭସ୍ତୁରାଣି
 ଗଣ ଗରବ ଦେବତାନ୍ତ ଆଜି ପକାଇବ ବିନାଣି । ୪୩୬ ।
 ବହୁତ ପ୍ରତର୍ଣ୍ଣାଂ ଆଜି କଲେ ହଳଧର
 ଥାଓ ସନ୍ୟ ଯେନି ଆପଣେ ମୋଇଲେ ବାହାର । ୪୩୭ ।
 ଗରୁଡ଼ ପୃଷ୍ଠେ ଚଢ଼ିଣ ଦେବ ନାରାପୁଣ
 ସେହି ବଡ଼ ଗାତେ ଯେ କହିଲେ ବରନ । ୪୩୮ ।
 ଉତ୍ତରସେନ ରଜା ପ୍ରତର୍ଣ୍ଣାଂ କହିଲେ ନ ସରଇ
 ସାତବଣ ଯାଦବନ୍ତ ଯେନିଣ ସେ ଆସନ୍ତ ଧୂଆଇଁ । ୪୩୯ ।
 ସଙ୍ଗେ ସନ୍ୟ ତାର ଯେ ଅଛଇ ଅନେକ
 ଯେତ୍କ ଆରେକେ ପ୍ରତର୍ଣ୍ଣାଂ କରଇ ବହୁତ । ୪୪୦ ।

ସମସ୍ତ ସଇନମାନଙ୍କ ପେଣ ଆଗେ ନାରୟଣ
 ପଛରେ ଗରୁଡ଼ ଚଢ଼ି କରନ୍ତି ପ୍ରପୂଣି । ୪୪୦ ।
 ଅନେକ ଗୋଳ ସେ ଯେଉଁ କରିବେ ଦାମୋଦର
 ଯେଉଁ ଦେଖି ଆମ୍ବେ ହୋ ଅଇଲୁ ନୟନର । ୪୪୧ ।
 ଶୁଣିଣ ଶନିରାୟେ କମଇ ଥର ହର
 ବଜୁ ଝମକାଇଣ କୋପେ କହଇ ଉତ୍ତର । ୪୪୨ ।
 ବୋଇଲୁ ଭେ ମୁନି ତୁମେ କହ ତଥ୍ୟ କରି
 ସତେ କି ଗଉଡ଼େ ଆସୁଛନ୍ତି ସମର ଆରନ୍ତ କରି । ୪୪୩ ।
 ମଞ୍ଚ ରଜା ପ୍ରାୟେ କି ସେ ମଣିଛନ୍ତି ମୋତେ
 ରଜାମାନଙ୍କର ଝିଅମାନ ନିଅନ୍ତ ଯେଉଁମତେ । ୪୪୪ ।
 ତେହେ ପ୍ରାୟେ କରି କି ସେ ମଣିଛନ୍ତି ମୋତେ
 ସନ୍ୟବଳ ଦେନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଥେ । ୪୪୫ ।
 ଆଜ ଯେବେ ସମର ସେ କରିବେ ମୋର ତୁଳେ
 ଗଉଡ଼ଙ୍କର ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ଜାଣିମା ଆଜ ଭଲେ । ୪୪୬ ।
 ଗଉଡ଼ ବାଉଡ଼ ହାଉଡ଼ ତିନି ଜାତି ନାମ
 ଗାତେ ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ଯାହା କହନ୍ତି ନ ଜାଣିମା ପଣ । ୪୪୭ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ରୂହଙ୍କଣ ସେ କହନ୍ତି ଶନିରାୟେ
 ଗଉଡ଼ଙ୍କ ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ତୁ ଶୁଣ ଦେବରାୟେ । ୪୪୮ ।
 ସୁର୍ଗ ପଣି କନ୍ୟାକୁ ବଳେ ନେଉଅଛୁ ହରି
 ଯେଉଁକଥା ବିରୁର କିମ୍ବେ ନ କର କୁଶଧାଶୀ । ୪୪୯ ।
 ବ୍ରହ୍ମାୟେ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ସୁରରଣ
 କଥାପ୍ରେ କହିବା ତୁମେ ଧାବଧାନେ ଶୁଣ । ୪୫୦ ।
 ଆଗହଙ୍କ ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ହୋ ନ କର ତୁ ଗାତେ
 ଦେଖିଣ ଜାଣିମା କେତେ ବଳବନ୍ତ ଗଉଡ଼େ । ୪୫୧ ।
 ଆମ୍ବର ଦେବଗଣ ହୋ ବହନ ସଜକର
 ଗଉଡ଼ଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଆଜ କରିବା ସମର । ୪୫୨ ।
 ସାତଙ୍କ ଯାଦବନ୍ତ କରିବା ଆମ୍ବେ ନାଶ
 ଯେଉଁକୁ ଚିନ୍ତା ତୁ ହୋ ନ କର ସହସ୍ରାଷ୍ଟ । ୪୫୩ ।

ବ୍ରହ୍ମାଂକ ବଚନ ଶୁଣିଣ ଶନିଷାପ୍ୟେ
 ବେଗେ ସଜ ତୁମେ ହୃଥ ହୋ ଦେବତାପ୍ୟେ । ୪୫୫ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଗ୍ନୀଂ ପାଇ ଗଣ ଗନ୍ଧ ଦେବତା
 ସନ୍ୟ ସଜ ହୋଇଲେ ଯେ ତହିଂ ଅପ୍ରମିତା । ୪୫୬ ।
 ସୁରଧେନ ଶନିଷେନ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍ଗ ମୂଳେ
 ତତ୍ତ୍ଵଠୀ ଗନ୍ଧ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ରକ କମୁରେ । ୪୫୭ ।
 ଅଷ୍ଟିବସୁପ୍ୟେ ଯେ ସଜ ହୋଇଣ ଅଇଲେ
 ଅଶ୍ଵ ମାକୁମାର ଯେ ଧାଇଂଲେକ ଖରେ । ୪୫୮ ।
 ଶତମାନ କରେ ଧରି ବେଗେ ହେମକାନ୍ତି
 ପ୍ରେକ୍ଷିଂ ଆରେକ ତହିଂ ଯେ ବହୁ ପ୍ରତିଗ୍ୟାଂ କରନ୍ତି । ୪୫୯ ।
 ବାୟୁ ବରୁଣ ଯେ ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ମେଲେ
 ଯମଦେବତା ସଜ ହୋଇଲେ ତତ୍ପରେ । ୪୬୦ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ଯେ ବାସୁକି ନାଗରାପ୍ୟେ
 ଥାଂ ସନ୍ୟ ଦେନି ସେହି ଆସି ହୋପ୍ୟେ । ୪୬୧ ।
 ନବଗ୍ରହଂକୁ ରୂହିଂ ବୋଲଇ ସୁରପତି
 ବନ୍ଧୁସୂରୀ ଗୋଟାପ୍ୟେ ହାଥରେ ଦେନିଛନ୍ତି । ୪୬୨ ।
 କପିଳାସ କନ୍ଦରୁଂ ଅଇଲେ ଶୁଳଧର
 ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ଶିବଗଣୀ ଯେ ଅପାର । ୪୬୩ ।
 କାଞ୍ଚିକେଶ୍ୱର ଗଣେଶ୍ୱର ନନ୍ଦୀ ଭ୍ରମୁକୁଟିର ମେଲେ
 ଘେହୁ ଅଇଲେ ଯେ ଶିଶୁରଂକର ତୁଲେ । ୪୬୪ ।
 କଳ୍ପାନ୍ତକ ବୃଷତ ଯେ ଚତିଣ ମହାଦେବ
 ସେହି ଆସି ମିଳିଲେ ଅମର ସଭା ଠାବ । ୪୬୫ ।
 ଆବର ତେତିଶି କୋଟି ଦେବତା ଗଣ ଗନ୍ଧ ମେଲେ
 ସଜ ହୋଇ ଉତ୍ତା ହୋଇଲେ ଆସ୍ତାନର ତଳେ । ୪୬୬ ।
 ଶିଶୁରଂକୁ ରୂହିଂଣ ଯେ ବୋଇଲେ ସୁରପତି
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ମୋହୋର ଉକତି । ୪୬୭ ।
 କୃଷ୍ଣର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଯେ ଶାମକୁମର
 କନକର ଚମା ପାଇଂ ଅଇଲୁ ବନର । ୪୬୮ ।

ଶୂରସେନ ହିଅ ଶୋଭବଣ୍ଠ ତାର ନାମ
 ତ୍ରୁମିବାକୁ ଆସିଥିଲୁ ସେ ନରନ କାନନ । ୪୭୮ ।
 ଚମ୍ପାପୁଷ୍ପ ଦେନି ସେହି ବାହୁଡ଼ିବା ବେଳେ
 ଶୋଭବଣ୍ଠ କନ୍ୟାକୁ ସେ ଦେଖିଲୁକ ଡୋଳେ । ୪୭୯ ।
 ରଥେ ବସାଇଣ ତାକୁ ହର ଦେନିଗଲ
 ଗନ୍ଧବଂକ ସଙ୍ଗତେ ବହୁତ ଯୁଦ୍ଧ କଲା । ୪୮୦ ।
 ତିଷ୍ଠସେନ ଯାଇଣ ଆଣିଲୁ ବାନ୍ଧ କରି
 ଶୁଣି କୋପ କରଣ ଆସନ୍ତ ହଳୀ ହରି । ୪୮୧ ।
 ଉତ୍ସୁକସେନ ସାତବଂଶ ଯାଦବ ସହିତେ
 ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଆସନ୍ତ ସେ ମୋହୋର ସଙ୍ଗତେ । ୪୮୨ ।
 ତାହା ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଦେବ ଶୂଳପାଣି
 ଯେଉଁମତେ ଆସୁ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧିଲେ ନ ଜାଣି । ୪୮୩ ।
 ମାଳେନୀ ନାମରେ ଥିଲା ବରୁଣ ଦୁହିତା
 ଆମ୍ବେ ପୁଷ କାଞ୍ଚିକକୁ ବରିଥିଲା ତାହାର ଯେ ମାତା ।
 ଆମ୍ବୁର ନ ଜାଣୁ କନ୍ୟାକୁ ହରିନେଲୁ ବଳବନ୍ତା ॥ ୪୮୪ ।
 ତହିଂରେ ଯେତେକ ଅନର୍ଥ ପଢ଼ିଲ
 ତେବେହେଂ ଗଉଡ଼କୁ ଲାଜ ନ ମାଞ୍ଚିଲା । ୪୮୫ ।
 ବ୍ରହ୍ମାୟେ ଥାଇଣ ସେ ପେ ଯାହା ବିଶୁରିଲେ
 ତେତେ ବଢ଼ କଳି ଗୋଟା ଯଣକେ ନିର୍ଭରିଲେ । ୪୮୬ ।
 କେତେ କେତେ ଲୋକମାନେ ଅଇଲେ ପରିଦାଇ
 କେତେ ଅନର୍ଥ ହୋଇଲୁ ତହିଂ କହି ତ ନୋହଇ । ୪୮୭ ।
 ଯେୟେ ସେହି କଳ ଆରମ୍ଭୁରନ୍ତିଃଆଣି
 ସର୍ବ ଶୁଭେ ଥାଆନ୍ତ ପ୍ରେକ୍ଷା ନାରଦ ମହାମୁନି । ୪୮୮ ।
 ଇଶ୍ଵର କହନ୍ତେ ତହିଂ ଇନ୍ଦ୍ରରୟେ ହସିଲେ
 ଖଣ୍ଡେ ଦୁରେ ଥାଇ ତାହା ନାରଦେ ଶୁଣିଲେ । ୪୮୯ ।
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ବନ୍ତ ନିଦା କଳ ହୋ ବିଶୁନାଥ
 ମୋହୋର କିଷ ଦୋଷ ହୋଇଲୁକ ପ୍ରେଥେ । ୪୯୦ ।

ଦେଖିଲାର କଥା ଆମ୍ବେ କହିଲୁ ସିନା ଆସି
 ଯେଉଥି ନିଜା ତୁମେ କଲ ହୋ ବିଶ୍ଵବାସୀ । ୪୧ ।
 ଶିଶୁର କହନ୍ତେ ଯେ ନାରଦେ ଉଠିଲେ
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଢ଼ି ଶାକୃଷ୍ଟ ଛାମୁରେ ମିଳିଲେ । ୪୨ ।
 ନାରଦଂକୁ ଦେଖିଣ ଯେ ପ୍ରଭୁ ନାରପୁଣ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇଁ ନାରଦଂକ ଚରଣ । ୪୩ ।
 ବୋଇଲେ କିମ ଭିଆଇ ଆଇଲ ବୁଦ୍ଧମୁନି
 କଥାର ତଦନ୍ତ ବୁଝିବା ନା ଲାଭ ହାନି । ୪୪ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ କନ୍ତୁ ଯୁଦ୍ଧବ ତୋର ତୁଳେ
 ଶିଶୁର ପହିଜ କଲେ ତହିଁ ଗାତରୁରେ । ୪୫ ।
 ଶିଶୁରଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଆମ୍ବେ ଖଙ୍ଗ ଯେ ପାଇଲୁ
 ତୋତେ କହିବାକୁ ଆମ୍ବେ ଯେଉଥି ଅଇଲୁ । ୪୬ ।
 ମାଳେନୀ ହରଣେ ହୋ ଯେତେକ ଚରିତ
 ତାହା ସୁମରଣ କୋପକଲେ ଶୂଳହସ୍ତ । ୪୭ ।
 ନାରଦଂକ ମୁଖୁ ଯତ୍ତୁ ଯେଉଁ ଯେସନକ ଶୁଣିଲେ
 କ୍ଷୋଧଭର ହୋଇଣ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ । ୪୮ ।
 ଶିଶୁରଙ୍କର ଆଜ ହୋ ଆମ୍ବେ ଜାଣିମା ବଡ଼ପଣ
 କେତେ ଗାତରେ ଆଜ କରିବେ ସେ ରଣ । ୪୯ ।
 ଯେଉଁ ବିରୁଦ୍ଧଣ ପ୍ରଭୁ ନାରପୁଣ
 ଅନ୍ତୁରକୁ ରୂପିନ୍ହି କହନ୍ତି ଗୁପତ ବଚନ । ୫୦ ।
 ତୁହି ଯେହିଷଣି ହୋ ବାରୁଣାବନ୍ତେ ଯିବୁ
 ଯୁଧଷ୍ଠିରଙ୍କ ଛାମୁରେ ବାରତା କହିବୁ । ୫୧ ।
 ସାତକ୍ଷତଣୀ ବଳ ଦେନି ଆସିବେ ସଜହୋଇ
 ଗୁପତଣ ଯେ କଥା ଅଜୁନକୁ କହିବୁ ବୁଝାଇ । ୫୨ ।
 ନାରପୁଣଙ୍କର ଆଗ୍ରାଂ ଅନ୍ତୁର ଶିରେ ନିବେଶିଲ
 ବାରୁଣାବନ୍ତକଇ ସେ ଯେ ବେଗହୋଇ ଗଲୁ । ୫୩ ।

୪୪୬ ସେ କଥା ଆମ୍ବେ ଆଗେ କହନ ପରିମାଣି । (ଜ)

ତତକଣେ ବାରୁଣାବନ୍ଦରେ ଯାଇଂଶ ମିଳଇ
 ଆସ୍ତାନ କରି ବସିଛନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନରସାରଂ । ୪୬୪ ।
 ଯେମନ୍ତର ସମୟେ ଯାଇଂ ଅନ୍ତର ମିଳିଲା
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ଦେଖିଣ ଶିରେ କରି ନିବେଶିଲା । ୪୬୫ ।
 ଆମ ଅରଜୁନଙ୍କ ସେହି ଆଳିଙ୍ଗନ ଦେଇ
 ନକୁଳ ସହଦେବ ଅନ୍ତର ଚରଣେ ନମଇ । ୪୬୬ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବ ବୋଇଲେ ରହ ରହ ଗାର
 ପରମ ଭାଗ୍ୟ ହୋ ଆଜ ଦିଶିଲା ଆମୁର । ୪୬୭ ।
 ମୋତେ ସଞ୍ଜୋକିବାକୁ କି ଆସିଥାଇ ହାଦେ
 ଆବର କି ପଠିଆଇଛନ୍ତି ବାସୁଦେବେ । ୪୬୮ ।
 ଅନ୍ତର ବୋଇଲେ ହୋ ସାବଧାନେ ଶୁଣ
 ମୋତେ ପଠିଆଇ ଅଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ । ୪୬୯ ।
 ଉନ୍ନତ ଗୋବିନ୍ଦର ଆଜ ହୋଇବ ସମର
 ଯେହି କଥା କହି ମୋତେ ପଠିଆଇଲେ ଦାମୋଦର । ୪୦୦ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଉନ୍ନତ ଗୋବିନ୍ଦର କିମର୍ଥେ ଯେ କଳି
 ଯେହା ମୋତେ ସଞ୍ଚପି ହୋ କହିବା ମହାବଳୀ । ୪୦୧ ।
 ଅନ୍ତର ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣିମା ସାବଧାନେ
 ନନ୍ଦନବନକୁ ଯାଇଥିଲେ ଜମୁବଣ୍ଠର ନନ୍ଦନେ । ୪୦୨ ।
 କନକତମ୍ପା ପୁଷ୍ପ ଆଣିମାକ ସମୟରେ
 କନ୍ୟାପ୍ରେକ ଆସି ମେଳ ହୋଇଲା ସେଠାରେ । ୪୦୩ ।
 ଶୁରସେନ ଗନ୍ଧର ସେ ଅଟଇ ଦୁଃଖ
 ନାମଗୋଟି ତାହାର ପୁଣି ଅଟଇ ଶୋଘବଣ । ୪୦୪ ।
 ସେ କନ୍ୟା ବଳେ କୁମରକୁ ଯେ ବରିଲା
 ରୂପ ଗୁଣ ଦେଖି ସେ ମଦନେ ବଶଗଲା । ୪୦୫ ।
 ଦୁହେଂ ଯେକମନ ତହେଂ ହୋଇଲେକ ଯହେଂ
 କନ୍ୟା ଦେନି କୁମର ଯେ ଅଳ୍ପକ ତହେଂ । ୪୦୬ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ଗନ୍ଧର ଆସି ଓଗାଳିଲେ
 ଦୋର ପୁନି କରି କୁମରକୁ ଧରିନେଇଲା । ୪୦୭ ।

ବନୀ ପ୍ରକାରେଣ ତହିଁ ଅଛନ୍ତି ରଖାଇ
 ସେ ବାରତା ପାଇଣ କୋପ କଲେ ଭବଗ୍ରାମୀ । ୫୦୮ ।
 ନାରଦେ ଆସି ଯହୁଁ ବାରତା କହିଲେ
 ଅନେକ ସନ୍ୟ ଦେନି ଉଗ୍ରସେନ ଆଗେ ଯେ ଧାଇଁଲେ । ୫୦୯ ।
 ହର ବଳରାମ ତହିଁ ତାଂକ ପୁଷ୍ପମାନନ୍ତ ଦେନି ।
 ଯୁଦ୍ଧକୁ ଆଗମନ କରନ୍ତି ଭାଇ ବେନି । ୫୧୦ ।
 ଚଲେନି ବାହାର ହୋଇ ସମସ୍ତେ ରୁଣ୍ଟିହୋଇ
 ଆଗ ଥାଠରେ ଉଗ୍ରସେନ ଯେ ଚଳଇ । ୫୧୧ ।
 ଏହି ପଟ୍ଟୋଆରେ ଅଛନ୍ତି ଦେବ ଦାମୋଦର
 ବାରତା ପାଇଁଣ ତେଣେ ବାହିଲୁ ବଜୁଧର । ୫୧୨ ।
 ମୋତେ ରାଜ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ଦେବ ନାରପୁଣ
 ବେଗେ ଦେନିଆସ ଯାଇଁ ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚାଶ । ୫୧୩ ।
 ସାତଷତିଶୀ ବଳ ଦେନି ଆସନ୍ତୁ ବେଗ ହୋଇ
 ଆବର ଆସନ୍ତୁ ଦ୍ଵାଁ ଯୋଧନ ଶତଭାଇ । ୫୧୪ ।
 ବେଗେ ସଜ୍ଜିଥ ତୁମେ ଯିବାକ ବହନ
 ଦୋର ସାତ୍ରାମ ତେଣେ ହୋଇବନି ଜାଣ । ୫୧୫ ।
 ଯେଉଁହା ଶୁଣି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଯେ ଉତ୍ତରପ୍ରେ ହକରଇ
 ହପ୍ତିନାରୁ ଦ୍ଵାଁ ଯୋଧନକୁ ଆଶ ବେଗେ ଯାଇଁ । ୫୧୬ ।
 ବଳରାମଙ୍କର ତାଂକୁ କହିବୁ ଆଦେଶ
 ଯେତାର ଷତିଶୀ ବଳ ଦେନି ବେଗ ହୋଇ ଆସ । ୫୧୭ ।
 ତତଃଶେ ଉଗାର ଯାଇଁ ହପ୍ତିନାରେ ମିଳିଲୁ
 ବଳରାମଙ୍କର ଆଦେଶ ବୋଲିଣ କହିଲୁ । ୫୧୮ ।
 ଦୃଗାରଷତିଶୀ ଥାଠ ସନ୍ୟବଳ ଦେନି
 ବେଗ ହୋଇ ଆସିବ କହିଅଛନ୍ତି ହଳପାଣି । ୫୧୯ ।
 ଶୁଣିଶ ଦ୍ଵାଁ ଯେ ଧନ ଯେ ଆଜିନ ହୋଇଲୁ
 ଆଗହୁଁ ବାରତା ଗୋଟି ସେହୁଁ ପାଇଥିଲୁ । ୫୨୦ ।
 ଉଗର କହିଲୁ ଭଲ କରି ଜାଣିଲେ
 ଯେତାରଷତିଶୀ ବଳ ତତଃଶେ ସାଜିଲେ । ୫୨୧ ।

ଟମକ ନିଶାଣ ଯେ ବାଜେ ସାର ତୁର
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୁ ଭେଣ୍ଟ ଯେ ବାକଇ ଧୀର ଧୀର । ୫୨୨ ।
 ଦ୍ଵାଷ୍ଟ ଦ୍ଵୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଭୁରିସର୍ବାୟେ ସହିତେ
 ଜଦ୍ୟରଥ ଶକୁନି ସଜ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ଭୁରିତେ । ୫୨୩ ।
 ଜପ୍ତେଶ୍ଵର ବଜାଇଣ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ସନ୍ୟକର ରୂଳନ୍ତେ ଯେ କମ୍ପଇ ମଞ୍ଚୁର । ୫୨୪ ।
 ମାର ମାର ଧୂନିରେ ଯେ କୁରୁମ ଉଛୁଳିଲ
 ଯେହିମତେ ବାରୁଣାବନ୍ଦୁ ଥାଠ ବାହାରିଲ । ୫୨୫ ।
 ସାତଷ୍ଠରୀ ବଳ ଘେନି ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ବାର ତୁର ବଜାଇ ସେ ବାହାର ଯେ ହୋଇ । ୫୨୬ ।
 ଉଦୟ ପାଟଛମ ଉଡ଼ଇ ନିରନ୍ତର
 ମୁଖୀରବ ଶବଦରେ ପୃଥିବୀ ଦଳ ଦଳ । ୫୨୭ ।
 କଯୁମଙ୍ଗଳ ଅନକୁଳେ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ଯେ ସର୍ବ ସଇନି ଧାଇଁଲେ । ୫୨୮ ।
 ବାଉ ବେଗେ ରଥ ଚଳାଇଣ ଯାଇଁ
 ବାଟରେ ଭେଟିଲେ ଯାଇଁ କମଳାର ଯାଇଁ । ୫୨୯ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଦେଖିଣ ଯେ ଦେବ ନାରପୁଣ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ । ୫୩୦ ।
 ଭାମ ଅରଜୁନ ମୂଳେ ଯେ ରୂପିଭାଇ
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ପାଦତଳେ ପ୍ରଳମ୍ବିଲେ ଯାଇଁ । ୫୩୧ ।
 କରପତି ଯୋତିଣ ସେ ଉଭେ ଦୋଇ ରହିଲେ
 ଆଶ୍ର୍ମିଣ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ କୋଳାଗ୍ରତ କଲେ । ୫୩୨ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ହୋ କିମ୍ବ ଯେ ଚରିତ
 କମ୍ପାଇଁ ପୁଣେ ଦୂର କଲେ ପୁରୁଷୁନ୍ତ । ୫୩୩ ।
 ବ୍ରିଯୋଧନ ଯାଇଁ ବଳରାମଙ୍କ ଛୁମୁକର ମିଳଇ
 ବଳରାମେ କହନ୍ତି ତୁ ଶୁଣ ହୋ କୁରୁସାଇଁ । ୫୩୪ ।

୫୧୯ ବାର ବେଗେ = ବାନ୍ଧୁ ବେଗେ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ଚରିତ ତୁମେ ଶୁଣିଲଟି କି ସର୍ବ
 ନିରନ୍ତରେ ମୋହୋର ସଙ୍ଗେ ଆରମ୍ଭିତ୍ତି ବାଦ । ୪୩୪ ।
 ଆଜ ବଂଶ ତାର ମୁହଁ ଯେ ନ ଥୋଇବି କାହିଁ
 ତେବେ ଦାନବରେ ତାରେ ରଖନ୍ତା କେ ନାହିଁ । ୪୩୫ ।
 ଦ୍ରିଯୋଧନ ଶୁଣିଣ ଯେ ବଡ଼ କୋପକଳ
 ଗଦାବର ବୁଲଇଣ ଝମକାଇଣ ଉଠିଲା । ୪୩୬ ।
 ସୁଖେଷ୍ଟ ନାୟକୁଣେ କରନ୍ତି ବିଶୁର
 ଆକାଶରେ ଦୁନ୍ଦୁଭି ଶବଦ ଶୁଭେ ବିକଟାଳ । ୪୩୭ ।
 ମାର ମାର ଶବଦରେ କୁରୁମ ଚମକଇ
 ଯେ ଯାହାର ଶୟ କରେ ଦେନି କରି ଧାଇଁ । ୪୩୮ ।
 ଆଗଭର ଥାଠରେ ଯେ ଯଦୁବଳ ଥିଲେ
 ଉଛବାଚ କରିଣ ସେଠାରେ କଳି ଭିଆଇଲେ । ୪୩୯ ।
 ଯେ ଯାହାର ଶୟ ଦେନି ହେଲେ ମରମର
 ଅଙ୍ଗେ ନ ବାଜୁଁ ଯେ ତାହା ଆଗହୁଁ ନିବାରି । ୪୪୦ ।
 ଖଣ୍ଡ ଭାଲ ଶକନ୍ତି କୋନ୍ତ ଯେ ନିଠାଇ ମାରନ୍ତି
 ଶହସ୍ର ଉତ୍ତରାଳେ ଯେ ଅଗ୍ନି ଝଲକନ୍ତି । ୪୪୧ ।
 ଦେବ ମାନବେ ଯେ ତହିଁ ପୈକମୁଖ ହୋଇ
 ଅନେକ ଦୋର ସାଗ୍ରାମ କଲେକ ତୁହାଇ । ୪୪୨ ।
 ଦେବତାଙ୍କ ଶହସ୍ର ବାଜଇ ମାନବଙ୍କ ଅଗରେ
 ବାଜନ୍ତେ ରୁଧୂର ଦେହ ବହଇ ଖଳ ଖଳେ । ୪୪୩ ।
 ରକତରେ କର୍ତ୍ତନ ତହିଁ ହୋଇଲ ମହୁଆଳ
 କୁତ କୁତ ହୋଇଣ ଯେ ଯଦୁବଳେ ପଡ଼ି । ୪୪୪ ।
 ଦେଖିଣ ଉଗ୍ରସେନ ଯେ ମହାକୋପ କଲା
 ବାଉ ବେଗେ ରଥ ଯେ ଚଳାଇ ଧାଇଁଲା । ୪୪୫ ।
 ଉତ୍ତରସେନର ଧାଇଁବା ଦେଖିଣ ଚିତ୍ତସେନ
 ଧାଇଁ ଆସି ଆଗେ ଉଗାଳିଲାକ ବହନ । ୪୪୬ ।
 ଚିତ୍ତସେନ ମଙ୍ଗତରେ ବହୁତ ସଙ୍ଗନ ଥିଲେ
 ଅନେକ ନାରାଜ ଉଗ୍ରସେନକୁ ବିନ୍ଦଲେ । ୪୪୭ ।

ଅଙ୍ଗରେ ବାଜନ୍ତେଣ ଶାଜା ବହୁ କୋପକଲ
 ମନ୍ତ୍ରିଣ ନାରାଜ ଯେ ଅନେକ ବିନ୍ଦଳ । ୫୪୯ ।
 ଦେବଗଣଂକର ଅଙ୍ଗେ ବାଣ ବାଜିଲାକ ଯାଇଁ
 କୁତ କୁତ ହୋଇଣ ଦେବେ ପଡ଼ିଲେକ ଶୋଇ । ୫୫୦ ।
 ତ୍ୟୁମନ୍ତ୍ରେଣ ପ୍ରହରେକ ହୋଇଲ ସମର
 ରକତ ନମ୍ବ ଗୋଟାପ୍ରେ ବହିଲ ସେଠାର । ୫୫୧ ।
 ଚିଷ୍ପସେନ ବେଗ କରି ନାରାଜ ବିନ୍ଦଳ
 ତାହାସବୁ ଉଗ୍ରପେନ ବେଗେଣ ଛେଦଇ । ୫୫୨ ।
 ଚିଷ୍ପସେନ ଉଗ୍ରପେନ ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 ଦୁଇ ମହାତ୍ମୀ କେହି କାହାକଇ ଜିଶନ୍ତା ନୋହିଲେ । ୫୫୩ ।
 କୋପେଣ ଖଣ୍ଡ ଭାଲ ଯେ ପେଣିଲ ଉଗ୍ରପେନ
 ଚିଷ୍ପସେନ ଅଙ୍ଗେ ଯାଇ ବାଜିଲ ତତ୍ପଣ । ୫୫୪ ।
 ନାରାଜ ପଡ଼ନ୍ତେ ଚିଷ୍ପସେନ ଦୁମାଇଲ
 ମୋହରତ ହୋଇଣ ସେ ଭୂମିରେ ପଞ୍ଚିଲ । ୫୫୫ ।
 ଚିଷ୍ପସେନ ପଞ୍ଚବାର ଦେଖିଣ ଉଗ୍ରପେନ
 କୋପେଣ ନାରାଜ ପେଣ ସେହି ବିନ୍ଦଳେ ବହନ । ୫୫୬ ।
 ଅଗ୍ନି କଣିକା ଜାଣିଣ ପଡ଼ଇ ଯେହେତୁ ଶର
 ପ୍ରଳପୁ ଅଗ୍ନି କି ଜଳିଲ ସେଠାବର । ୫୫୭ ।
 ଶୁରୁପେନ ନାରାଜ ତହିଁ ଅନେକ ବିନ୍ଦଳ
 ଉଗ୍ରପେନ ଅଙ୍ଗରେ ଯେ ନାରାଜ ବିଦାରିଲ । ୫୫୮ ।
 ନାରାଜ ପଡ଼ନ୍ତେ ଯେ ରୁଧିର ଗଳଇ
 ତାହା ଦେଖି ଉଗ୍ରପେନ ବଡ଼ କୋପ କରଇ । ୫୫୯ ।
 କୋପଭରେ କୁନ୍ତ ନାରାଜ ଗୋଟାପ୍ରେ ବିନ୍ଦଳ
 ଶୁରୁପେନ ଉପରକୁ ନିଠାଇ ମାଇଲ । ୫୬୦ ।
 ନାରାଜ ପଡ଼ନ୍ତେ ଶୁରୁପେନ ଗନ୍ଧ ମୋହଯାଇ
 ରଥର ଉପରେ ଗାନ୍ଧ ହାରିବ ଶୁଆଇ । ୫୬୧ ।
 ଶୁରୁପେନ ପଞ୍ଚବାର ଦେଖିଲ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦୁଙ୍କ
 ରଥ ଧୂଆଇ ମିଳିଲ ଉଗ୍ରପେନ ଥାଗ । ୫୬୨ ।

ଶଷ ନାରଜେକ ସେହୁ ବସାଇ ଗୁଣରେ
 ଉଗ୍ରସେନ ଉପରକୁ ବିନ୍ଧଲକ ଖରେ । ୫୭୩ ।
 ଗଜିଣ ଆସଇ ଶର କରି ମହାତେଜ
 ଦୁରରୁ ଛେଦିଲୁ ତାହା ଉଗ୍ରସେନ ରଜ । ୫୭୪ ।
 ତାହା ଦେଖି କୋପକଳା ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥଙ୍କ
 ପଞ୍ଚଧାର ଶକତ ସେ ମାଳକାକ ବେଗ । ୫୭୫ ।
 ଶବଦ ଶୁଦ୍ଧିଲା ଯେହେଲୁ ମେଘ ଘନଘନ୍ତି
 ବନ୍ଧୁସମ ଜାଣି ଉଗ୍ରସେନ ଦେବେ ମନ୍ତ୍ର । ୫୭୬ ।
 ହତଗ୍ୟାନ ହୋଇଣ ପଡ଼ିଲା ମହାରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଶରୀରେ ଚେତନା ନାହିଁ ପଡ଼ିଲାକ ମୋହେ । ୫୭୭ ।
 ଉଗ୍ରସେନକୁ ମାରିଣ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥଙ୍କ
 ମନରେ ବହୁତ ସେ କରଇ ବଇରଗ । ୫୭୮ ।
 ବୋଇଲା ମାନେବାଂକର ପ୍ରେତେକ ଭରସା
 ଦେବତାଂକ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧବାକୁ ବଳାଇଲେ ମମାତା । ୫୭୯ ।
 ପ୍ରେତେକ ବିରୁଦ୍ଧିଣ ସେ କୋପେ ଥରହର
 ରଥ ଚମକାଇଣ ସେ ଆସଇ ଖରତର । ୫୮୦ ।
 ଛୁମୁରେ ଯେତେକ ଯେ ପଡ଼ିଲେ ସଇନବଳ
 ମାରି ପଦାକଳା ତାହା ବାସବର ବାଳ । ୫୮୧ ।
 ଉଦ୍ଧବ ଅନ୍ତର ଯେ ସାତୁକ ସହିତେ
 ଦୋର ସାଂଗ୍ରାମ କରି ପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତେ । ୫୮୨ ।
 ପ୍ରେହାଂକର ପଡ଼ିବାର ଦେଖିଣ ବଳରମ
 କୋଧଭରେ ମଣ ସେ ଯେ କଲେ ତମତମ । ୫୮୩ ।
 ହଳ ଲଙ୍ଗଳ ସେହୁ ଯେ ବୁଲାଇ ବାମକରେ
 କଉମୋଦିକା ଚଦା ଧରିଛନ୍ତି ଦକ୍ଷିଣ ଭୁଜରେ । ୫୮୪ ।
 କୋପଭରେ ଆପଣେ ଧାରଂଲେଜ ବେଗେ
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥଙ୍କୁ ସେ ହିରାଳିଲେ ଆଗେ । *୫୮ ।
 ଦୁହେଂ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରୀ ସମରେ ନୋହନ୍ତି ନା ଓଛ
 ଅନେକ ଶହସ୍ର ବିନ୍ଦିଲେ ଲାଦ୍ରବାସ୍ତ୍ଵ ବକ୍ତ । ୫୮୬ ।

ଲଙ୍ଘକ ପାତଣ ତାହା ବଳରାମ ସମ୍ଭାଳିଲେ
 ମୁଷଳ ବୁଲଇ କୋପଭରେଣ ପିଟିଲେ । ୫୭ ।
 ମୁଷଳ ବାଜନେ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥ ଦୂମାଇଲା
 ରଥର ଉପରୁ ସେ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲା । ୫୮ ।
 ସାରଥ ନେଇଣ ତାକୁ ରଥରେ ବସାଇଲା
 ପଛକୁ ରଥ ଲେଉଟାଇଣ ବାହିଲା । ୫୯ ।
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥ ପଡ଼ିବା ଦେଖି ଆଉ ଗନ୍ଧମାନେ
 ବଳରାମଙ୍କୁ ଆସି ଓରାଳିଲେ ବହନେ । ୫୧୦ ।
 ଅନେକ ଦୋର ଯୁଦ୍ଧ ସେଠାରେ ହୋଇଲା
 ରକତ ନଷ୍ଟ ଗୋଟାପ୍ଯେ ଆକାଶରେ ବହିଲା । ୫୧୧ ।
 ବଳରାମେ କୋପଭରେ ହୋଇଲେ ଥରହର
 ଲଙ୍ଘକ ବୁଲଇ ପିଟିଲେ ଗନ୍ଧବଂକ ଉପର । ୫୧୨ ।
 ଲଙ୍ଘକର ଦାପ୍ଯେ ଅନେକ ଗନ୍ଧବେ ପଡ଼ିଲେ
 ଯଦୁବଂଶ ସଇନ ଅନେକ କ୍ଷପ୍ଯେ ଗଲେ । ୫୧୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରା ଉପରେ ମନ୍ତ୍ରା କୁତ କୁତ ଦୋର
 ଚଉଦିଶୁଂ କେତେ ପଡ଼ିଲେ କଳଣା ନ ଯାଇ । ୫୧୪ ।
 ଯଦୁବଂଶ ସଇନ ଯେତେକ ଆସିଥିଲେ
 ଗନ୍ଧବଂକ ହାଥେ ସମସ୍ତେ ନାଶଗଲେ । ୫୧୫ ।
 ବଳରାମେ ଯହୁଂ ତହିଂ ଦୋର ଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 ଅନେକ ଗନ୍ଧବଂକ ବିନାଶ ହୋଇଲେ । ୫୧୬ ।
 ଗନ୍ଧବଂକ ମୃତ୍ୟୁ ତହିଂ ଦେଖିଣ ସୁରପତି
 ଅରରାତ୍ରି ଚଢ଼ିଣ ଧାମର ତଡ଼କି । ୫୧୭ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ଶୁମୁରେ ପଡ଼ିଲାକ ଭେଟ
 ଯୈକକୁ ଆରେକ ଯେ ହୋଇଣ ମୁରାଟ । ୫୧୮ ।
 ଉତ୍ତବାତ ହୋଇଣ ଯେ କଳ ଆରମ୍ଭିଲେ
 ରଥର ଉପରେ ବଳରାମେ ହଳ ମୁଷଳ ଥୋଇଲେ । ୫୧୯ ।
 ଆପଣା ଧନ୍ୟ କମାପ୍ଯେଣ ହାଥରେ ଧରିଲେ
 ଅନେକ ନାରଜ ସେହୁ ମନ୍ତ୍ରିଣ ମାରିଲେ । ୫୨୦ ।

କ୍ଷେତ୍ର ଉପରେ ଯାଇଂ ପତିଲ ନାରଜ
 କୋପଭରେ ତନୁ ଯେ କଷାଇ ସୁରବାଜ । ୫୯୧ ।
 ଅର୍ଗର୍ଜଳ ନାରଜ କ୍ଷେତ୍ର ଶୁଣରେ ବସାଇ
 ବଳବାମଙ୍କ ଉପରକୁ ବିନିଲ କୋପବହୁ । ୫୯୨ ।
 ନାରଜ ବାୟୁବେଗେ ଯାଇଂ ବଳବାମଙ୍କ ଅଙ୍ଗେଣ ପତିଲ
 ମେରୁ ଯେହେ ଗଙ୍ଗା ବହୁଇ ତେହେ ରୁଧିର ବହିଲ । ୫୯୩ ।
 ବଳବାମଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କ୍ଷେତ୍ର କରଇ ସମର
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୁର୍ବଳ ଦେଖିଲେ ତା କୃଷ୍ଣଙ୍କ କୁମର । ୫୯୪ ।
 ଯେ ଯାହାର ବାହାନ ସେ ଚଢିଶ ଧାଇଲେ
 ଶତ୍ରୁର କରି ସେହି କ୍ଷେତ୍ରକୁ ବେତ୍ତିଲେ । ୫୯୫ ।
 ଯେସନେକେ ତନ୍ମାକୁ ଘୋଟଇ ପୁଣ ରାହୁ
 ତେସନେକ ପ୍ରକାରେ ଘୋଟିଲେ ରୁହୁଂ ରୁହୁଂ । ୫୯୬ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତେ ଅପାରବେଳ ଯେ ହୋଇଲ ସମର
 ନାରଜ ବୃଷ୍ଟି ଯେହେ ଶ୍ରାବଣ ଜଳଧାର । ୫୯୭ ।
 କ୍ଷେତ୍ରପ୍ରେ ଯେତେକ ନାରଜ ବିନିଲେ
 କୃଷ୍ଣର କୁମରେ ତାହା ଦୁରହୁଂ ନବାରିଲେ । ୫୯୮ ।
 କୃଷ୍ଣ କୁମରେ ଯେ ବିନିନ୍ତି ନାରଜ
 ପବନାଶରେ ଉଡାଇ ଦିଅଇ ସୁରବାଜ । ୫୯୯ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତେ ଅନେକ ଘୋର ସାଗ୍ରାମ ଯେ କଲେ
 କ୍ଷେତ୍ରର କୁମରେ ତହିଂ ଜଣି ନୁଆରିଲେ । ୬୦୦ ।
 ବଳବାମେ ତେଣେ ଗନ୍ଧର୍ଜଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କରନ୍ତି ସମର
 ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ପୁରୁଷ ଗାନ୍ଧାରୀ କୁମର । ୬୦୧ ।
 ଅନେଶତ ଭାଇଙ୍କ ସେ ସଙ୍ଗତରେ ଦେନି
 ମାନଗୋବିନ ରାଜା ତହିଂ ପୁରୁଥାଇ ପରିମାଣି । ୬୦୨ ।
 ପ୍ରେଗାରଷତଣୀ ବଳ ଅଛି ସଙ୍ଗତର
 ବେଳୁଂବେଳ ସମର ତହିଂ ହୋଇଲ ଅମାର । ୬୦୩ ।

କୃଷ୍ଣର କୁମର ତହିଁ ପେଇ ଯୁଝୁଥୁଲେ
 ରନ୍ଧୁଙ୍କର ଶରଦାତେ ସମସ୍ତେ ନାଶଗଲେ । ୭୦୪ ।
 କୁତ କୁତ ହୋଇଣ ସେ ପଡ଼ିଲେ ଭୂମିର
 ଦେବ ମାନବେ ପୈ କଥା କହିତେ ଅଗୋଚର । ୭୦୫ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର କୁମରକୁ ମାରିଣ ସମ୍ମାନି
 ବଳରାମଙ୍କ ସନ୍ଧିଧେ ଯେ ମିଳିଲାକ ପୁଣି । ୭୦୬ ।
 ଅଇରବୁଦ୍ଧ ହାଥୀକ ସେ ଚମକାଇ ଦେଇ
 ଦେଖିଲୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଯୁଝୁର ପରିଦାଇ । ୭୦୭ ।
 ବଳରାମଙ୍କର ପେହୁ ସାହାବଳ ଯେନି
 ଗନ୍ଧବଳ ସହିତେ ସେ ଯୁଝୁର ପରିମାଣି । ୭୦୮ ।
 ଅଇରବୁଦ୍ଧ ପରେ ଥାଇଁ ଗୁହ୍ନିଲୁ ସୁରପତି
 ଦେଖିଲୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦର ପେହୁ ଦୁଷ୍ଟମତି । ୭୦୯ ।
 ବୋଇଲୁ ମାନବା ତୁ ରେ ଅଇରବୁଦ୍ଧ ସ୍ଵତ
 ଗୋକୁଳା ଭୁମ୍ଭେ ରେ ଅଟ ଜାରଜାତ । ୭୧୦ ।
 ମଞ୍ଚର ମାନବା ତୁ ରେ ଯୁଝୁ ଆମ୍ବ ଭୁଲେ
 ବଜ୍ର ମାରି ଆଜ ଶର ଛେଦିବଇଁ ଭଲେ । ୭୧୧ ।
 ପୈତେ ବୋଲି ଅଇରବୁଦ୍ଧକୁ ସେ ଚମକାଇ ଦିଲୁ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଉପରେ ଆଖି ବଜ୍ର ପ୍ରହାରିଲୁ । ୭୧୨ ।
 ବଜ୍ର ପଡ଼ନ୍ତେଣ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଦୁମାର
 ଭୂମିରତେ ପଡ଼ିଣ ଯେ ପେହୁ ମୋହଯାଇ । ୭୧୩ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦର ପଡ଼ିବା ଦେଖି ଅନେଶୁତ ଭାଇ
 ଯେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ର ଦେନି ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ବେତ୍ତିଲେକ ଯାଇ । ୭୧୪ ।
 ତୁହାଇଣ ବାଣ ଯେ ବିନନ୍ଦ କୋପଭରେ
 ଅନେଶୁତ ଶର ଯାଇଁ ପଡ଼ିଲୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଉପରେ । ୭୧୫ ।
 ଶର ପଡ଼ନ୍ତେଣ ତହିଁ ଇନ୍ଦ୍ର କୋପକଲୁ
 ଶତେକ ବଜ୍ର ଧରି ପୈକାବେଳେକେ ପ୍ରହାରିଲୁ । ୭୧୬ ।
 ବଜ୍ର ପଡ଼ନ୍ତେଣ ତହିଁ ଅନ୍ତର ତନପୈ
 ମୋହରେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଯେ ଭୂମିରେଣ ଶୋମ୍ଭେ । ୭୧୭ ।

ଅନେଣ୍ଡାତ ଭାଇ ଦେନ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପତଳ
 ତାହା ଦେଖି ବଳରାମଂକର ଶରୀର କମ୍ପିଲା । ୭୧୯ ।
 ହଳ ମୁଷଳ ବୁଲଇ ବାହାର ହଳପାଣି
 ବୋଇଲେ ଶନ୍ତରାପ୍ୟେ ଜୀବନ ହାରିବୁ ପୈହିଷଣି । ୭୨୦ ।
 କୋପେଣ ମୃଷଳ ନେଇ ପ୍ରହାରିଲେ ଯହୁ
 ଶନ୍ତରାପ୍ୟେର ଅଙ୍ଗରେ ବାଜିଲାକ ତହୁ । ୭୨୧ ।
 ଅଇରାବୁତର ଉପରେ ଦୁମାଇଲ ସୁରପତି
 ମୋହ ଯାଇଣ ସେହୁ ଯେ ପତଳ ତତ୍ତ୍ଵ । ୭୨୨ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପତନେ ଯେ ଗନ୍ଧବଳ ଧାଇଁ
 ଆବର ଯମ ବରୁଣ କୁଚବର କୋପଭର ହୋଇ । ୭୨୩ ।
 ସମସ୍ତେ ହୋଇଣ ବଳରାମଂକୁ ବେତ୍ତିଲେ
 ଅନେକ ଘୋରପୁନ୍ଦ ଯେ ସେଠାବରେ କଲେ । ୭୨୪ ।
 ଶୁଣ ଆହେ ମନୁରାପ୍ୟ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ପ୍ରେକ୍ଷନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ମଧ୍ୟପର୍ବ ରୀତି । ୭୨୫ ।
 ଅନେକ ସନ୍ଧ ଯେ ବଳରାମଂକୁ ବେତ୍ତିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ଶହସ୍ର ଧର ମରାମର ହୋଇଲେ । ୭୨୬ ।
 ଗନ୍ଧବଂକ ଶର ବଳରାମେ ନ ସହିଇ
 ଗନ୍ଧବଂକ ଉପରେ କଥିମୋଦନ୍ତ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲେ ନେଇ । ୭୨୭ ।
 ବଳରାମଂକ ଗଦାଦାତେ ଗନ୍ଧବେ ପତଳେ
 ତାହା ଦେଖିଣ ତହୁ ଯମ ବରୁଣ ଧାଇଁଲେ । ୭୨୮ ।
 ବଳରାମଂକ ସଙ୍ଗତରେ ଘୋରପୁନ୍ଦ କରି
 ଯମପାଣ ଜଳପାଣ ବଳରାମଂକୁ ପ୍ରହାରି । ୭୨୯ ।
 ସେ ପାଣ ଛୁନାଇଲେ ରେବଣାମେଣ
 ହଳ ମୁଷଳ ଯେନିଣ ମାଇଲେ ଆପଣ । ୭୩୦ ।
 କୋପେ ଯମର ଉପରେ ପ୍ରହାରିଲେ ନେଇ
 ହଳ ବାଜନ୍ତେଣ ଯମ ପତଳ ଦୁମାଇ । ୭୩୧ ।
 ଯମ ପତନେଣ ତହୁ ବରୁଣ ଧାଇଁଲ
 ବଳରାମଂକର ଅଙ୍ଗେ କୋନ୍ତ ପ୍ରହାରିଲା । ୭୩୨ ।

କୋନ୍ତ ସହି ବଳରାମେ ପୁଣ ଯେ ଧାଇଁଲେ
 ବରୁଣର ଅଙ୍ଗେ ଶୂଳ ନେଇଛ ପ୍ରହାରିଲେ । ୭୩୩ ।
 ଶୂଳର ଦାୟେ ତହିଁ ବରୁଣ ପଡ଼ିଲା
 ଖଣ୍ଡେ ଦୂରେ ଥାଇଁ ତାହା ଶିଶୁରେ ଦେଖିଲା । ୭୩୪ ।
 ବୃଷତ ଧୂଆଂଇଣ ତହିଁ ଅଇଲେ ଶୂଳଧର
 ବଳରାମଙ୍କୁ ଆସି ଯେ ଓରାଳିଲେ ଆଗର । ୭୩୫ ।
 ଶିଶୁରେ ବଳରାମେ ଯହିଁ ହୋଇଲେକ ଭେଟ
 ଦୁହେଁ ମହାଛନ୍ତି ତହିଁ ଅଇଲେ ମୁରାଟ । ୭୩୬ ।
 ଶିଶୁରେ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ରେ ଗଉଡ
 ବେଳ ବେଳକେ ତୁମେ ରେ ଅଟ ରତ୍ନଗୈର । ୭୩୭ ।
 ଲାଜ ଫୁକୋର ରେ ତୁମୁନ୍ତ ନ ମାଉଇ
 ବଳେ ବଳେ କନ୍ୟାମାନ ତୁମେ ନିଅ ରେ ଗୃରାଇ । ୭୩୮ ।
 ମଞ୍ଚରାଜା ହିଅ ପ୍ରାୟେ କି ମଣିଲ ଯେତୋର
 ଯେ ଶୋଭାବଣୀ କନ୍ୟାରେ ତୁମ୍ଭର ସରବ ବେଭାର । ୭୩୯ ।
 ଆଜ ପ୍ରାଣ ଦେନି ରେ ନ ଯିବ ବେନିଭାଇ
 ଆଜ ସମରେ ସବୁକୁହିଁ ମୁଁ ବିନାଶ କରିବଇଁ । ୭୪୦ ।
 ଶିଶୁରଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେସନେକ ବାଣୀ ଶୁଣି
 କୋପଭର ହୋଇ ତହିଁ ବୋଲିନ୍ତି ହଳପାଣି । ୭୪୧ ।
 ତୁମେ ପରିଦାଇ ଅଛ ଜନ୍ମର ନିମନ୍ତେ
 ନାନେଠୀ ହରଣ କଥା ପାସୋରିଲ କି ବିଶ୍ଵନାଥେ । ୭୪୨ ।
 ତହିଁରେ ହେତେକ ପାଇଅଛ ଶାନ୍ତି
 ତାହା ଯେଉଁ ବହନ ପାସୋରିଲ ଶୂଳପତି । ୭୪୩ ।
 ବେଳେ ବେଳେ ଆମ୍ଭର ସଙ୍ଗେ ତୁମେ କର ଖଣ୍ଡିଆଳୀ
 ଜନ୍ମର ନିମନ୍ତେ ତୁମେ ଆସିଅଛ ପହିଜ ଯେ କର । ୭୪୪ ।
 ଆଜ ଜାଣିମା ଜନ୍ମକୁ ପାରିବ ଯେବେ ରଖି
 ତେବେ ସେ ଜାଣିମା ତୁମ୍ଭର ଗାରିମା ଉପଲେଖି । ୭୪୫ ।

୭୩୯୧ ଧୂଆଂଇଣ = ଦଉଡ଼ାଇଣ ।

୭୪୪୧ ଖଣ୍ଡିଆଳୀ = ବିରେଧୀ ।

ବଳରାମଙ୍କର ମୁଖୁ ପୈସନେକ ଶୁଣି
 କୋପଣ କମ୍ପନ୍ତି ତହିଁ ମୃଗଧରପାଣି । ୬୪୭ ।
 କୋପଣ ଶିଶୁରେ ଯେ କମ୍ପନ୍ତି ଥରହର
 ବୃଦ୍ଧଭ ଉପର ଥାଇଁ ଦିଅନ୍ତି ଉତ୍ତର । ୬୪୮ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଚଉଡ଼େ ତୁମ୍ଭେ ବଡ଼ ଜ ସିହାଣ
 ଦୁଧ ଭାରମାନ ବହଣ ଯେ କରୁଆଥାଏ ଟାଣ । ୬୪୯ ।
 ଗୋପପୁରେ ଥାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଯେତେ ଯେତ କୃତ୍ୟ କଲ
 ଗଉରେବା ମାନିଷୀ ଗୋପାକୁଣ୍ଡାରୀଙ୍କୁ ବନପ୍ତେ ହରିଲ । ୬୫୦ ।
 ବେଶୁ ସ୍ଵନେ ତୁମ୍ଭେ ରେ ମୋହିଲ ଗୋପପ୍ତ୍ୟା
 ବଳେ ଗୋପ କନ୍ୟାମାନ ହରଇ ଚନ୍ଦଧାରୀ । ୬୫୧ ।
 ତଣ୍ଟ୍ରା କରୁଛିଲ ରେ ପୂତନା ବିଶ୍ଵାସିଲ
 ବଳେ ଯାଇ ଭାଷ୍ଟେକ ରଜା ଦୋହିଷାକ ବିଭା ହେଲ । ୬୫୨ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜାନ୍ତି ତହିଁ କରାଇଲୁ ଲାଜ
 ବେଳେ ବେଳେ ଅନ୍ୟାୟ ତୁ କରୁ ଦେବରାଜ । ୬୫୩ ।
 ପୁଷ ତୋର ପଦ୍ମନ କୃତକେଣୀ ରଜ୍ୟକୁ ଗଲ
 ମେତର ପଣି ତାର ଦୋହିତା ହରିଲ । ୬୫୪ ।
 ସୁରେଖା କନ୍ୟାକ ବଳେ ଆଶୁଥୁଲ ହର
 ତହିଁ ଯେତେ ଶାସ୍ତି ପାଇଛ ନ ଜାଣକ ହଳଧାରୀ । ୬୫୫ ।
 ବେଳେ ବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ରେ ଅନ୍ୟାୟ ପୁଣ କର
 ପ୍ରେବେ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ନିଧା କଲ ହୋ ହଳଧର । ୬୫୬ ।
 ଆବର କଥାପ୍ରେ ତାତେ କହଇ ହଳପାଣି
 ପ୍ରେତେକ କଥା ତୁମ୍ଭେ ପାସୋରିଲ କ ପୁଣି । ୬୫୭ ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଯେ ଶିଶୁରେ ଗାଳ ଦିଲେ
 ଶୁଣିଣ ବଳରମେ ଯେ କୋପଣ ଧାଇଁଲେ । ୬୫୮ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଜଟିଆ ଆରେ କହୁଁ ତୋହୋର ଆଗେ
 ତୋହୋର ଅନ୍ତି ପାସୋରିଲୁ ପ୍ରେତେ ବେଗେ । ୬୫୯ ।
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କଲୁ ତୁ ତାହା କ ପାସୋରିଲୁ
 ଆବର ଗୋହତ୍ୟା ତୁ ଗୋଟାପ୍ରେ ଅରଜିଲୁ । ୬୬୦ ।

ମାତା ହରଣ ତୁ ହୋ କରିଅଛୁ ହାଦେ
 ଅଳଞ୍ଚିତ ପାପ ତୁହି କରିଅଛୁ ସଦାନନ୍ଦେ । ୭୭୦ ।
 ଆପଣାର ଅଙ୍ଗରେ ଯେ ଅଜୀଲ୍ ପାପ ଥାଇଂ
 ପର ଅକାର୍ତ୍ତି ଶୁଣ ବାହୁଡ଼େ ନ ଯୋଗାଇ । ୭୭୧ ।
 କହୁଂ କହୁଂ ଦୁହେଂ ଯେ ହେଲେ କୋପଭର
 ମରାମର ହେଲେ ତହିଂ ଅନେକ ଶହସ୍ର । ୭୭୨ ।
 ଦୁହେଂ ମହାମେରୁ ସେହୁ ପୃଥ୍ବୀକ ଧାରଣ
 ପାଦଦାତେ ବସୁଧା କମ୍ପଇଂ ଯେ ପୁଣୀ । ୭୭୩ ।
 ଅନେକ ଘୋର ସାଗ୍ରାମ ସେହୁ ଆରମ୍ଭ ଲେ
 କେହି କାହାକୁ ଯେ ତହିଂ ସମର ନ ଦୁଷ୍ଟଲେ । ୭୭୪ ।
 ଦୁହିଂକର ସମର ଯେ ଅନେକ ହୋଇଲା
 ସପତଙ୍ଗପା ମମ୍ମା ଦଳଦଳିତ କମ୍ପିଲା । ୭୭୫ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାପେ ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହନ୍ତି
 ପୃକମନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ଶୋଘ୍ରବଣୀ ହରଣର ଶୁଦ୍ଧି । ୭୭୬ ।
 ହରି ବଳରାମ ଦୁହେଂ କରୁଛନ୍ତି ରଣ
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧନ୍ତି ଯେ ଶିବଗଣ । ୭୭୭ ।
 ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦରେ ଅନେକ ଶିବଗଣ ଯେ ପଢ଼ିଲେ
 ଗରୁଡ ଗର୍ଜନେ ଶିବଗଣେ ଯେ ଦୁଷ୍ଟଲେ । ୭୭୮ ।
 ଯୈମନ୍ତ ପୃଥ୍ବୀ ଦଶିଲ୍ ଅନକାରମପେ
 କେବଣ ଶହସ୍ର ଦଶିଲ୍ ଝଟକ ବିଜୁଳୀ ପରାପୁ । ୭୭୯ ।
 ଦେବଗଣମାନେ ଯେ ପଳାଇଲେ ତତକଣେ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇଂ ବ୍ରହ୍ମାଂକ ଚରଣେ । ୭୮୦ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଆହେ କୁଣଧର
 ସୁର୍ଗପୁର ନିତେ ନାଶ ଗଲାଟି ଯୈଥର । ୭୮୧ ।
 ଶୂରପେନ ଗରବର ଦେହିତା ଶୋଘ୍ରବଣୀ
 ତାହାର ସକାଶେ ନାଶଗଲା ସୁରପତି । ୭୮୨ ।
 କୃଷ୍ଣର କୁମର ତା ରୈରାଇ ଯେନିଥିଲା
 ବାରତା ପାଇଣ କନ୍ତୁ ତାହାକଇଂ ଧରଇ ଆଖିଲା । ୭୮୩ ।

ସେ ବାରତା ପାଇଣ ଯେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଅଇଲେ
ଅନେକ ଘୋର ପୁନ୍ଦ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ କଲେ । ୭୭୩ ।

ସାତବଞ୍ଶ ଯାଦବ ଉତ୍ତରପେନ ସହିତେ
ଇନ୍ଦ୍ର ଶନ୍ତପୁରାପ୍ରେ ସବେ ପଡ଼ିଲେ ମୋହଗରତ । ୭୭୪ ।

ଅଠରଷତିଶୀ ବଳ ଦେନ କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶ ରାପ୍ରେ
ସେହି ନାଶଗଲ ପୁଣ ଇନ୍ଦ୍ର ଶରପାପ୍ରେ । ୭୭୫ ।

ବଳରାମଙ୍କ ଶନ୍ତପୁରାପ୍ରେ ଇନ୍ଦ୍ର ନାଶଗଲ
ଅନେକ ଗନ୍ଧବ ଦେବ ସମରେ ପଡ଼ିଲା । ୭ ୭ ।

ଘୋର ସାଗ୍ରାମ ଦେବ କ୍ଷଣେହିଂ ନ ରହି
ଅନେକ ଗୋଳ ହୋଉଛି ଦେବ କହିଲେ ନ ସରଇ । ୭୭୭ ।

ଶୁଣିଶ ବେଦବର ଯେ ହୋଇଲେ ଚକିତ
ବୋଲି ଯେଉଁ ଗୋଳ କିମ୍ପେ ଅରଜିଲେ ପୁରୁଷୁତ । ୭୭୮ ।

ଅବଶ୍ୟ ଝିଅକୁ ବିଭା କରିତ ଦିଅନ୍ତେ
ବଳେ ଦେବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୁନ୍ଦ ନେଉଥିଲା
କିମ୍ପେ କଲେକ ଅନର୍ଥେ । ୭୭୯ ।

କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ବୋଲି ବିଚୁରନ୍ତି ମନେ
ହରିହରଙ୍କ ସମର ତହିଂ ସହ ନୁହେଇ ଯେ କ୍ଷଣେ । ୭୮୧ ।

ବିସ୍ତପ୍ତେ ମନରେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ଭାଳିଲେ
ମରୁଳ ପିଠିରେ ଯାଇ ଆପଣେ ବିଜେକଲେ । ୭୮୨ ।

ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଦିବ୍ୟରସ
ହରିହର ବେନି ଯହିଂ ସମରେ ପରବେଶ । ୭୮୩ ।

ହର ବଳରମେ ତନ୍ଦିଂ ଅନେକ ପୁନ୍ଦ କଲେ
କେହି କାହାକୁ ସମରେ ଜିଣନ୍ତା ନୋହିଲେ । ୭୮୪ ।

ଅନେକ ଶନ୍ତପ୍ରେ ସେହି ଯେ ହୋଇଲେ ମରାମର
ଛୁଖୁର ବହନ୍ତି ଶରପାତେ ଦେନ ଏ ଦେଉଛି ପ୍ରକୁଳି । ୭୮୫ ।

ଶିବଗଣ ସଙ୍ଗତରେ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ ପୁନ୍ଦୁଥୁଲେ
ଅନେକ ଶିବଗଣ ସେ ରହିରେ ନ ଶିଳେ । ୭୮୬ ।

ଶିବଗଣା ତୁଲେ ଯେ ନାରୟୁଣ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେ
 ଭର୍ଯୁଣ ଶିବଗଣ ସମର ନ କରନ୍ତି । ୭୮୭ ।
 ପଞ୍ଚପ୍ରାଣ୍ତବ ଯେ ତହିଁ ଖଣ୍ଡିଯେ ଦୂରେ ଥିଲେ
 ଶିବଗଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧବା ଦେଖିଲେ । ୭୮୮ ।
 ଯେ ଯାହାର ଯାନବାହାନ ଚଢଣ ଧାମନ୍ତି
 ପାତକତ୍ତଣୀ ବଳ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ଗୋଡାବନ୍ତି । ୭୮୯ ।
 ଶିବଗଣମାନନ୍ତ ସେ ଓରାଳିଲେ ଯାଇଁ
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖକୁ ଶିବଗଣ ଦିଲେ ଗୁହିଁ । ୭୯୦ ।
 ପୂର୍ବ୍ୟ କରଣ ଲାଗିଲେ ଯେହେଠୁଁ କୁମୁଦିମା ବନ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ଶିବଗଣ ହୋଇଲେ ତେବେନ । ୭୯୧ ।
 ଯେତେ ପ୍ରାଦ୍ଵମେଣ ସେହି ଦୂର କରୁଥିଲେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ସବେ ପଛଦୂଆ ଦିଲେ । ୭୯୨ ।
 ଶିବଗଣଙ୍କର ତହିଁ ନ୍ୟନଭାବ ଦେଖି
 ମନେ ବିରୂରଇ ତହିଁ ପାଣ୍ଟବ ବିବହୀ । ୭୯୩ ।
 ନିସତ ଲୋକକୁ ମାରିତେ ନ ଯୋଗାଇ
 ମାଇଲେ ନିଚ୍ଯୁ ତ ଅଧର୍ମକୁ ଯାଇ । ୭୯୪ ।
 ପଛଦୂଆ ଦିଲେ ଯେ ପ୍ରେହାନ୍ତ ନ ମାରିବି
 ଶିଶୁରଙ୍ଗକର ସଙ୍ଗତରେ ଯାଇଣ ଯୁଦ୍ଧବ । ୭୯୫ ।
 ଶିଶୁରଙ୍ଗକ ପରାମରିମ ଜାଣିମା ପ୍ରୋତାରେ
 ନାଳେନୀ ହରଣ ଦୂର ପାଇସାରିଲେ ହେଲେ । ୭୯୬ ।
 ଗଣ୍ଡା ମାରିବାର କାଳେ ମୁହିଁ ଯାହା କଳ
 ବେଳରେ ଧନୁତ୍ତଳ ଲଗାଇ ଯେ ବୁଲାଇଲ । ୭୯୭ ।
 ଚନ୍ଦାକାରେ ବୁଲାଇଲି ମୁହିଁ ସାତ ଥର
 ପ୍ରାଣର ବିକଳେ ମେତେ କୋ ଯାଏ ଦିଲେ ବର । ୭୯୮ ।
 ବେଳେ ବେଳେ ମୋତାରେ କୋ ପାଆ ନ ଅପରେଯେ
 ନ ଜାଣନ୍ତ କି କୃଷ୍ଣର ଭୂତ୍ୟ ପାଣ୍ଟବ ପାଞ୍ଚେହେଁ । ୭୯୯ ।
 ପ୍ରେତେକ ବିରୂର କରି ପାଣ୍ଟବ କୁମର
 ରଣ ଧୂଆଇଣ ସେ ଧାଇ ଲେ ତେବେର । ୮୦୦ ।

ହଳୀ ହର ବେନିଜନେ ସହିଂ ସମର କରୁଥିଲେ
 ତାହାଂକର ସନ୍ଧିଘର ଅଞ୍ଜୁନ ରଥ ନେଇ କଲେ । ୭୦୧ ।
 ଦେଖିଲେ ଦୁଇଜଣେ ଘୋର ସାଂଗ୍ରାମ କରୁଛନ୍ତି
 କୋପଭରେ ପର ଆପଣା ଯେ ନ ଗଣନ୍ତି । ୭୦୨ ।
 ବୃଷଭ ଉପରେ ଚଢ଼ି ହର ଯୁଦ୍ଧ ଥିଲେ
 ଅଞ୍ଜୁନର ମୁଖକୁ ସେ ସଧୀରେ ଗୁଡ଼ିଂଦିଲେ । ୭୦୩ ।
 ଅଞ୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ହର ଚକିତ ହୋଇଲେ
 ଅନର୍ଥ ହୋଇଲୁ ସେ ଆପଣେ ଜାଣିଲେ । ୭୦୪ ।
 ଧନୁ ଶହସ୍ର ବୃଷଭ ଉପରେ ଥୋଇଣ
 ମଧ୍ୟନବୁଦ୍ଧ ହୋଇଣ ରହିଲେ ଆପଣ । ୭୦୫ ।
 ଶିଶୁରଂକର ନ୍ୟନଭାବ ଦେଖିଣ ଦେବ ହଳୀ
 ଆପଣେ ଶାନ୍ତି ହୋଇଲେ ଗଦା ଯେ ସଂହରି । ୭୦୬ ।
 ବଳରାମଙ୍କୁ ଯେ ତହିଁ ଦେଖିଣ ଅଞ୍ଜୁନ
 ରଥରୁ ଉତ୍ତରି ବଳରାମଙ୍କର ନମର ଚରଣ । ୭୦୭ ।
 କଲ୍ପାଣ କରି ବଳରାମ ତୋଳଣ ଧଳିଲେ
 ସୁନ୍ଦର ଚରିତ ସେ ଯେ ସମସ୍ତ କହିଲେ । ୭୦୮ ।
 କରୁଯୋଗ ଅରଜୁନ ତହିଁ କହଇ ବଚନ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମେ ଶୁଣିମା ବଳରାମ । ୭୦୯ ।
 ଦୋଧ ଶାନ୍ତିକର ତୁମେ ନ କର ସମର
 ଆଜ ବଢ଼ିପଣ ଜାଣିମା ବିଶ୍ଵନାଥଂକର । ୭୧୦ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ସମର ତୁହାର ଅରଜୁନ
 ଶିଶୁରଂକ ଶୁନ୍ଦରୁ ଚଳିଲେ ପଣ୍ଡିର ନନ୍ଦନ । ୭୧୧ ।
 ଶଣ୍ଠେ ଦୂରେ ଶିଶୁରେ ଯେ ଥିଲେ ଉଭାଇ
 ଅଞ୍ଜୁନଙ୍କୁ ଦେଖି ହସିଲେ ବିଶ୍ଵନାଥ ଗୋସାଇଂ । ୭୧୨ ।
 ବିଶ୍ଵନାଥଙ୍କ ହରପ ଦେଖି ବାର ପାଥ
 ପାଦଗାମୀ ହୋଇ ରଥୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ ତୁରିତ । ୭୧୩ ।
 ବୃଷଭ ଉପରୁ ଯେ ଶିଶୁର ଓହ୍ଲାଇଲେ
 ଭୂମିଗତ ମୋଇଣ ମେ ଉଭା ହୋଇଣ ରହିଲେ । ୭୧୪ ।

ଅର୍ଜୁନ ଯାଇଣ ସେ ମିଳିଲ ଶୁମୁର
 ଭୂମିରେଣ ପାପ୍ରେ ପଡ଼ି ଶୋଇଲ ମହାବାର । ୭୧୫ ।
 ଶିଶୁରଙ୍କ ଚରଣେ ସେ ନମସ୍କାର କଲା
 କରଯୋତ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ଯେ ଉତ୍ତର ହୋଇଣ ରହିଲ । ୭୧୬ ।
 କର ପ୍ରସାରିଣ ଶିଶୁରେ କଳ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିନ୍ତି
 ଚରକାଳ ବ୍ରୁତ ତୁ ହୋ ପଣ୍ଡୁର ସନ୍ତୃତ । ୭୧୭ ।
 ଅରଜୁନ କରଯୋତ୍ତ ତହିଁ ବୋଲଇ ଗୋସାଇଁ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କହଇ ଯେ ମୁହିଁ । ୭୧୮ ।
 ଶାମ୍ଭ କୁମର ତ ପ୍ରେଥୁଁ କନ୍ୟା ହରିନେଲା
 ହରି ବଳରାମଙ୍କର ତୁମ୍ଭୁର କମ୍ପେ ପ୍ରେତେ ଅନର୍ଥ ହୋଇଲ । ୭୧୯ ।
 ଆପଣେ ତ ବିଶ୍ଵନାଥ ଜଗତର ନାଥ
 ସକଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ୍ୟାକ ତୁମ୍ଭର ଗର୍ଭଗତ । ୭୨୦ ।
 ଶାମ୍ଭକୁମରର ଆପଣେ ଯେବେ ଦୁଷ୍ଟପଣ ଦେଖିଲ
 ଆପଣେ ଥାଇଁ କମ୍ପେ ପ୍ରେଥୁର ଭଲମନ ନ ବୁଝିଲ । ୭୨୧ ।
 ଅନର୍ଥ କରି ତ ଦେବ କେବେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଆପଣେ ଅନର୍ଥେ ତ ପଶୁଛ କିମ୍ବାଇଁ । ୭୨୨ ।
 ଅର୍ଜୁନ କହନ୍ତେ ତହିଁ ଶିଶୁରେ ଶୁଣିଲେ
 କଣେ ତୁମା ହୋଇ ପୁଣ ବଚନ ଭାଷିଲେ । ୭୨୩ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମନଦେଇ
 ଅନର ଅଧ୍ୟକାରୀ ଯେ ଅଟଇ ସୁରସାଇଁ । ୭୨୪ ।
 ତାହାର ଉପ୍ରୋଧେ ଆମ୍ବେ ଅଳକୁ ପରିଷାଇ
 ଇନ୍ଦ୍ର ପାଇଁ କୃଷ୍ଣର ସଙ୍ଗେ ବିପନ୍ନ ଯେ ହୋଇ । ୭୨୫ ।
 ତୋତେ ଦେଖିଣ ହାଗ୍ରାମ ଶୁଣିଲୁ ଆମ୍ବେ ପ୍ରେବେ
 ତୁ ଯେବେ ଅଇଲୁ ଭଲ ହୋଇଲାଣ୍ଠି ସର୍ବେ । ୭୨୬ ।
 ହର ଅର୍ଜୁନ ବେନି ବିଗୁର କରନ୍ତେ
 ହାଗ୍ରାମ ଶୁଣ ଯେ ଯହିଁରେ ରହିଲେ ସମଟ୍ଟେ । ୭୨୭ ।

ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁରଜା ଅଗସ୍ତୀ ବଦନ୍ତ
 ମରୁଳ ରୁଷଣ ବ୍ରହ୍ମା ଆସିଣ ମିଳନ୍ତି । ୭୬୮ ।
 ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ଦେଖି ଅର୍ଜୁନ ପାପ୍ରେ ପଞ୍ଚ ଶୋଇଲେ
 ଶିରେ କରଦେଇ ଉତ୍ତା ହୋଇଣ ରହିଲେ । ୭୬୯ ।
 ଶା ବଳରାମେ ଯେ ତତ୍ତ୍ଵଂ ଖଣ୍ଡ ଦୂରେ ଥିଲେ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ହାଥ ଠାରନେ ପାଖକୁ ଅଇଲେ । ୭୭୦ ।
 ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ଦେଖିଣ ହଳୀ ଶିରେ କରଦେଇ
 ଶିଶୁରେ ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ଯେ ନମସ୍କାର ହୋଇ । ୭୭୧ ।
 ତନିଜଣେ ଯତ୍ତଂ ତତ୍ତ୍ଵଂ ହେଲେ ପ୍ରେକ୍ଷମେଳନ
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ଅକାରଣେ କିମେ କରୁଆଛ ଗୋଳ । ୭୭୨ ।
 ଆସ ପ୍ରେକ୍ଷମ୍ବାନ ପ୍ରେବେ ଦୋଇଣ ବସିବା
 କେମନ୍ତ ଚରିତ ପ୍ରେହା ଥାଇଣ ବୁଝିବା । ୭୭୩ ।
 ହର ବଳରାମ ବ୍ରହ୍ମା ଅର୍ଜୁନ ଚଳିଗଲେ
 ନନ୍ଦନବନ ତୋଟାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୭୭୪ ।
 ତୋଟାର ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଯାଇଂଣ ବସିଲେ
 ନନ୍ଦୀର ମୁଖକୁ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ରୂହଂଲେ । ୭୭୫ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ନନ୍ଦୀ ତୁହି ପ୍ରେଷିଷଣି ଯିବୁ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନାରୀଯୁଣନ୍ତ ଦେନିଣ ଆସିବୁ । ୭୭୬ ।
 ଆନ୍ଦୂର ଆଗ୍ୟାଂ କହିଣ ବେଗେ ଦେନିଆସ
 ସମସ୍ତେ ଥାଇଂ ବୁଝିବା ଦ୍ୱୟର ସନ୍ଦେଶ । ୭୭୭ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପରମାଣେ ତତ୍ତ୍ଵଂ ବେଗେ ଚଳିଗଲୁ
 ଶାକୃଷ୍ଟଂକ ଛୁମୁରେ ଯେ ଯାଇଂଣ ମଳିଲ । ୭୭୮ ।
 ନମସ୍କାର କରିଣ ସେ କହଇ ବଚନ
 ଅବଧାନ ହୋଇ ତୁମେ ଶୁଣିମା ନାରୀଯୁଣ । ୭୭୯ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ଯେ ଯିବ ନନ୍ଦନବନ ଯାପ୍ରେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଦେନ ଆପଣେ କରିବା ବିଜପ୍ରେ । ୭୮୦ ।
 ପ୍ରେହା ଶୁଣି ବେଗେ ତତ୍ତ୍ଵଂ ଉଠିଲେ ଭଗବାନ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଦେନିଣ ଯେ ଚଳିଲେ ଆପଣ । ୭୮୧ ।

ନନ୍ଦନବନ ତୋଠାରେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନାରୂପୁଣ ଶିରେ କରଦେଇ । ୭୪୨ ।
 ଶରୀରନ୍ତ ଦେଖି ଦୁହେଂ ନମସ୍କାର କଲେ
 କଲ୍ପାଣ ପାଇଣ ସେ ଠାବରେ ବସିଲେ । ୭୪୩ ।
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ବୋଲନ୍ତି ହରିବଳବାମଂକୁ ଗୁହ୍ନଂ
 ଆପଣେ ବିରୁଦ୍ଧ ପରୁରନ୍ତି ଦେବସାଇଂ । ୭୪୪ ।
 କାହିଁପାଇଂ ପ୍ରେତେକ ହୋଇଲୁ ଅନର୍ଥ
 ବିରୁଦ୍ଧ ପ୍ରେହା ମୋତେ କହ ଜଗନ୍ନାଥ । ୭୪୫ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ମୁଂ କିନ୍ତୁ ନ ଜାଣଇଂ
 କଳହପ୍ରିୟ ମୁଦି ପ୍ରେହା ଅଛନ୍ତି ଭିଆଇ । ୭୪୬ ।
 କଳ ଦ୍ୱାନ ଯହୁଂ ତହିଁ ନିବର୍ତ୍ତ ହୋଇଲେ
 ଶାଶାନାଦ ଦେଇଣ ଯେ ନାରଦ ଧାଇଂଲେ । ୭୪୭ ।
 ନନ୍ଦନବନ ତୋଠାରେ ମିଳିଲେକ ଯାଇଂ
 ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ଦେଖିଣ ସେହି ଶିରେ କର ଦେଇ । ୭୪୮ ।
 ନାରଦଂକୁ ଦେଖିଣ ଯେ ସମସ୍ତେ ଉଠିଲେ
 ଶିରେ କର ଦେଇ ସବେ ନମସ୍କାର କଲେ । ୭୪୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ପ୍ରେବେ ଇନ୍ଦ୍ରାପ୍ରେ କାହିଁ
 ତାହାନ୍ତ ପରୁର ସେ କହିବେ ସମସ୍ତ ବୁଝାଇ । ୭୫୦ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସେ ତ ସାଗ୍ରାମେ ପଞ୍ଚନ୍ତି
 ଗଣ ଗନ୍ଧା ଦେବତା ଅନେକ ପ୍ରାଣେ ଷତି । ୭୫୧ ।
 ନାରଦଂକୁ କହନ୍ତେ ତାହା ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ଶୁଣିଲେ
 ଆପଣେ ସେ ସାଗ୍ରାମ ଭୂମିକ ଉଠିଲେ । ୭୫୨ ।
 ସାଗ୍ରାମ ଭୂମିରେ ଯାଇଂଣ ମିଳନ୍ତ
 ମନ୍ତ୍ରଣ ପାଣି ମୁଠିପ୍ରେ କମଣ୍ଡଳୁଂ ଛୁଅନ୍ତି । ୭୫୩ ।
 ଯେତେକ ସାଗ୍ରାମ ଭୂମିରେ ପତିଥିଲେ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରପାଣି ପଞ୍ଚନ୍ତେ ଖଇଣ ଉଠିଲେ । ୭୫୪ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ସହିତେ ସମସ୍ତେହେଂ ଖାଇଂ
 ଆବର ପାଣି ମୁଠାପ୍ରେ ସିଞ୍ଚିଲେ କୁଣ୍ଡଳାଇଂ । ୭୫୫ ।

ଉଗ୍ରସେନ ଦୁଃଖୋଧନ ସନ୍ୟବଳ ସହିତେ
 ସମପ୍ତେ ଜୀବଣ ତହିଁ ଉଠିଲେ ଭୁରିତେ । ୭୧୩ ।
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ଯେ ବୋଇଲେ ହୋ ସମପ୍ତେହୋ ଆସ
 ନନ୍ଦନବନ ତୋଟାରେ ବସି ବୁଝିବା ସନ୍ଦେଶ । ୭୧୪ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆଗ୍ୟାଂପ୍ଯେ ଯେ ସମପ୍ତେ ଚଳିଗଲେ
 ନନ୍ଦନବନ ତୋଟାରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୭୧୫ ।
 ଥାନମାନ ପାଇଣ ଯେ ବସିଲେ ସମପ୍ତେ
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ଯେ ପରୁରନ୍ତି ତହିଁ କନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ । ୭୧୬ ।
 କାହିଁପାଇ ତୁମେ ହୋ ପ୍ଯୁତେ ଦ୍ଵାରା କଳ
 କି ନିମନ୍ତେ ତୁମେ ପ୍ଯୁତେ କଳି ଆରମ୍ଭିଲ । ୭୧୭ ।
 କନ୍ଦ୍ରପ୍ରେ କହନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ଗୁହିଂ
 ସାବଧାନ ତିରେ ଶୁଣ ଆହେ କୁଶସାଇ । ୭୧୮ ।
 ଶୂରସେନର ଦୋହିତା ତାର ନାମ ଶୋଭାବଜ୍ଞ
 କୃଷ୍ଣର କୁମର ତାକୁ ବଳାକ୍ଷାରେ ଗଲା ଘେତି । ୭୧୯ ।
 ଅମରେ ପଣି ଯେ କନ୍ୟାକୁ ଗୈରାଇ ନେଉଥିଲା
 ଓରାଳି ଧରନ୍ତେ ସେହି ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ କଲା । ୭୨୦ ।
 ଅନେକ ସନ୍ୟ ମୋର ସେ ହେଲେ ନାଶ କରି
 ତାହାଙ୍କ ଦୁଷ୍ଟପଣ ସହି ଯେ କୁଆର । ୭୨୧ ।
 ବେଳେ ବେଳେ କୃଷ୍ଣପୋପ୍ଯେ ଦୁଷ୍ଟପଣ କରନ୍ତି
 ବଳେ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ପ୍ଯୁ ଗୈରାଇ ନିଅନ୍ତି । ୭୨୨ ।
 ଯେବେ ପ୍ଯୁ ଅମର ମଣ୍ଡଳକୁ ଧାଉ ଦିଲ
 ବଳେ ନାତୁଣୀଙ୍କ ମୋର ଗୈରାଇ ନେଉଥିଲା । ୭୨୩ ।
 ସନ୍ୟ ପଠିଅଇଣ ମୁଁ ଧରାଇ ଆଣିଲି
 ପରିପରୁ କରି ମୁଁ ତାକୁ ବାନ୍ଧଣ ରଖିଥିଲି । ୭୨୪ ।
 ନାରଦେ ଯାଇଣ ତହିଁ ବାରତା କହିଲେ
 ଶାଶ୍ଵିତ ରାମକୃଷ୍ଣ ତହିଁ ପରିଦାର ସେ ଅଇଲେ । ୭୨୫ ।
 ସାତବଂଶ ଯାଦବ ଯେ ଘେନି ବେନିଭାଇ
 ଆବର ଅଠରଷତିଣୀ ବଳ ଘେନିଣ କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶସାଇ । ୭୨୬ ।

ସାତଷତଶୀ ବଳ ଦେନ ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ଜୟନ୍ତା ନଗରୁଂ ସେହି ଅଇଲେ ଚଳାଇଂ । ୭୭୦ ।
 ଯେ ସମସ୍ତ ଦେନ ହରି ବଳରାମ ଧାଇଲେ
 ଯେତେ ଦୂର ଅନର୍ଥ ଅମରେ ତୁର କଲେ । ୭୭୧ ।
 ଶୁଣିଣ ବୃଦ୍ଧାପ୍ଯେ ଯେ ଅଳପ ହସନ୍ତି
 ଗୋବିନ୍ଦେ ବୋଲନ୍ତି ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ ବେଦପତି । ୭୭୨ ।
 ସେ କୁମାର ଶାମକୁ ତା ଇଜାପ୍ଯେ ବରିଲୁ
 ପ୍ରେୟରେ କେବଣ ଦୋଷ ଆମ୍ବର ହୋଇଲୁ । ୭୭୩ ।
 ଯେ ସବୁ କାରଣ ଜାଣିଣ କାହାର ଦୁଷ୍ଟପଣ
 ବିରୁଦ୍ଧଣ ପ୍ରେହା ତୁମେ ବୁଝ ତ ଆପଣ । ୭୭୪ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ କଥାପ୍ଯେ କହିବା
 ମୋହୋର କଥା ଯେବେ ଦେନିମା ବୃଦ୍ଧଦେବା । ୭୭୫ ।
 କୁମାର କୁମାରଙ୍କ ପ୍ରେତାକୁ ଦେନାଇଣ ଆସ
 ତାହାନ୍ତ ପରୁର ଆମ୍ବେ ଜାଣିବା ପ୍ରେୟର ସନ୍ଦେଶ । ୭୭୬ ।
 ବୃଦ୍ଧାପ୍ଯେ ବୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଯାହା ସେ କହିଲେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ବଚନ ତହିଁ ସମସ୍ତେ ଦେନିଲେ । ୭୭୭ ।
 ଉଣ୍ଠରେ ବୋଇଲେ ତହିଁ ଉନ୍ତୁଙ୍କ ମୁଖ ଗୁହ୍ନ
 କୁମାର କୁମାରଙ୍କ ବେଗେ ଦେନିଆସ ଯାଇଂ । ୭୭୮ ।
 ଉନ୍ତୁଙ୍କ ଆଗ୍ୟାଙ୍କରେଣ ଚିପ୍ପେନ ଯେ ଧାଇଲୁ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ସେହି ଯାଇଂଣ ମିଳିଲୁ । ୭୭୯ ।
 କୁମର କୁମାର ଯେଉଁ ପୁରେ ଥିଲେ
 ତାହାନ୍ତ ଦେନାଇଂ ଚିପ୍ପେନ ଯେ ଅଇଲେ । ୭୮୦ ।
 ସଭାର ମଧ୍ୟରେଣ ଆଶି ଉଭ୍ୟ କରି
 ବୃଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଦେଖି କୁମର ଶିରେ କରିଯୋତି । ୭୮୧ ।
 ବୃଦ୍ଧାପ୍ଯେ ବୋଲନ୍ତି କୁମରର ମୁଖ ଗୁହ୍ନ
 କେମନ୍ତ ଚରିଷ ପ୍ରେହା କହ ହେ କୃଷ୍ଣର ତନ୍ଦ୍ୟୁ । ୭୮୨ ।
 ଶାମ କୁମର ବୋଇଲେ କନ୍ୟାକୁ ପରୁର
 କାହାର ଦୋଷ ପ୍ରେହା ବିରୁର ବୁଝ ହୋ ବେଦବର । ୭୮୩ ।

ବ୍ରହ୍ମା ପରୁରନ୍ତି ଶୋଭବଣୀ ମୁଖ ଗୁହିଂ
 ଯେଉଁର ଚରିତ ଆସନ୍ତି ମା ଗୋ କହନି ବୁଝାଇ । ୭୮ ।
 କୁମାରୀ ବୋଇଲୁ ଦେବ ଶୁଣିମା ସାବଧାନେ
 ତୋଟା ବୁଲି ଆସିଥିଲି ମୁହିଂ ପ୍ରେକ୍ଷିନେ । ୭୯ ।
 ସଖୀଗଣମାନନ୍ତ ଦେନିଶ ଯେ ସଙ୍ଗେ
 ନାନା କଞ୍ଚକୁ କେ ମୁଂ ବୁଲଇ ହୀଡାରଙ୍ଗେ । ୮୦ ।
 ଦଇବର ବଣେ ସେ କୁମର ଯେଉଁକୁ ଆସିଥିଲୁ
 ବିଶେଷେ କନକଚମ୍ପା ଗୁଡ଼ାପ୍ରେ ତୋଳିଲୁ । ୮୧ ।
 ନାନା ବର୍ଣ୍ଣେ ଫଳପୁଷ୍ପ୍ୟ ଗୁଡ଼ାପ୍ରେକ ଦେତି
 ରଥର ଉପରେ ଧୀରେ ଧୀରେଣ ବସିଛନ୍ତି । ୮୨ ।
 ମୋହୋର ନୟନ ପଢିଲୁ ଯେହାଂକଠାରେ ଯାଇଂ
 କାମଦେବ ପ୍ରାପ୍ନେ ମୋତେ ଯେ ଦିଶଇ । ୮୩ ।
 ଯେକେ ଯୁବାନାରୀ ଅଟେ ମୋର ଅଳପ ବୟସ
 ଦୁଜେଣ ଅଟଇ ଯେ ବସନ୍ତର ମାସ । ୮୪ ।
 ଯେହାନ୍ତ ଦେଖି ମୋ ମନ ବିଶ୍ଵତ୍ର ହୋଇଲା
 ହୃଦପଦ୍ମ ମଧ୍ୟେ କଥାନ୍ତ ଭାଲିହେଲା । ୮୫ ।
 ଅବିଭାଇତ କନ୍ୟା ମୁଂ ପିତା ବିଭ୍ରତ ନ କଲେ
 ଅବଶ୍ୟ ପିତା ଦେବ ପାହାକୁହିଂ ଭଲେ । ୮୬ ।
 ଯେତେ ବିରୁଦ୍ଧଣ ମୁହିଂ ଶାରଧା ମନ କଲି
 ଯେହାଂକ ରୂପ ଗୁଣ ଦେଖିଣ ବିରୁଦ୍ଧି । ୮୭ ।
 ବଡ଼କୁଳେଣ ଯେହୁ ହୋଇଣ ଯେ ଅଛି
 ବଡ଼ଜଣଂକର ଯେହୁ ଅଟଇ ଯେ ବଜ୍ଜି । ୮୮ ।
 ଯେଉଁର ଦୁଲ୍ଲଭ ବର ଲୋକଣ ନ ପାଇ
 ଯେଶୁ କର ମାଳା ଦେଇ ଯେହାନ୍ତ ବରିଲଇଂ ମୁହିଂ । ୮୯ ।
 ମାଳା ଦେଇଣ ମୁହିଂ ବରଣ କରନ୍ତେ
 ଦୁହିଂକର ମନ ଯହିଂ ହୋଇଲୁ ଯେକରେ । ୯୦ ।
 ରଥରେ ବସାଇଣ ଯେହୁ ନେଉୟଲେ ମୋତେ
 ସାବଧାନ ଚିତ୍ତେ ଶୁଣା ଆହେ କୁଣନାଥେ । ୯୧ ।

ପୈହା ଶୁଣି ବୃଦ୍ଧାୟେ ବୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥିଂକ ମୁଖ ଗୁଡ଼ିଂ
ପୈଥରେ କାହାର ଯେ ଦୋଷ ବିରୁଦ୍ଧ କହ

କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶସାଇଂ । ୭୫୮ ।

ତୁମର ଉଣ୍ଡରେ ତ ନ ଆସିବ ମିଛ
ଆଉମାନେ ସମସ୍ତେ ସଭାରେ କହନ୍ତି ପକ୍ଷାପକ୍ଷ । ୭୫୯ ।

ସୁରେଣ୍ଟି ବୋଇଲେ ବାସବଙ୍କୁ ପୈହା ନ ଯୋଗାଇ
କନ୍ୟାକୁ ନ ପରୁର କିମେ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭଇ । ୮୦୦ ।

ଶୁଣିଣ ଶନ୍ତରାୟେ ଲଜ୍ଜାଭାବ ପାଇଲେ
ମଥା ପୋତଣ ସେ ଯେ ସଭାରେ ବସିଲେ । ୮୦୧ ।

ହର ବଳରାମଂକ ମୁଖ ପଦ୍ମ ପ୍ରାୟେ ବିକାଶଇ
ଉଣ୍ଡରେ ମୁଖ ଟେକଣ ସଭାକୁ ନ ଗୁଡ଼ିଂ । ୮୦୨ ।

ଦୁଇଦଣ୍ଟ ପରିୟନେ ସଭାଲେକେ ମଞ୍ଜନ ହୋଇଲେ
କେହି କାହାକଇଂ ତହିଂ ସମାସ୍ୟା ନ ଦିଲେ । ୮୦୩ ।

କଣକ ଉତ୍ତରେ ତହିଂ ବୃଦ୍ଧା ଯେ ବୋଲନ୍ତି
କିମ୍ବାର ମଞ୍ଜନ ହୋଇ ତୁ ବସିଲୁ ହୋ ସୁରପତି । ୮୦୪ ।

ଦୁଇଜଣ କଳି କଲେ ଜଣେ ସେ ହାରନ୍ତି
ପୈଥକଇଂ ଚିନ୍ତା ତୁ ହୋ ନ କର ସୁରପତି । ୮୦୫ ।

ହୋ ପଣ୍ଡିତଜନମାନେ ପୈହା ବିରୁଦ୍ଧଣ ବୁଝ
ଆମେ ଯାହା କହିଂ ତୁମେ ପୈକମନେ ହେଜ । ୮୦୬ ।

ଅବିଭାଜନ କର ଯୁବାକନ୍ୟା ଦରେ ତ ନ ରଖି
ରଖିଲେ ଯେ ଅବଶ୍ୟକ ପରମାତ୍ମ ଦେଖି । ୮୦୭ ।

ପୈହି କନ୍ୟା ଦରେ ଯେବେ ଯୁବା ହୋଇ ନ ଥାନା
ପୈତେକ ଅନର୍ଥ ଯେ କିମ୍ବାରଂ ହୁଅନ୍ତା । ୮୦୮ ।

ବାପଦରେ ହିଅ ଅବିଭାର ହୋଇଣ ରହିଲେ
ସପତ ପୁରୁଷ ପିତୃ ଶ୍ରୋଣିତ ପିବନ୍ତି ଭଲେ । ୮୦୯ ।

କେବେହେଂ ବଂଶ ତାହାର ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ନୁହଇ
ବୃଦ୍ଧା ବେଦବର ପୈହା ମୁଖରେ ଭାଷଇ । ୮୧୦ ।

ସପତମ ବରଷୁ ଦୋହିତା ଯେବେ ବିଶ୍ଵ କରିବ
 ପେନ୍ଦି ଲୋକ କଥାରେ ଯଶ ଯେ ଲଭିବ । ୮୧ ।
 ନବ ବରଷ କନ୍ୟା ନବସୁବା ହୋଅଇ ।
 ପେନ୍ଦି ନ୍ୟୁଷ୍ଟୁ ସପତ ବରଷେ ବିଶ୍ଵ ଯେ ଯୋଗାଇ । ୮୨ ।
 ଯୁବା ହୋଇଲା କନ୍ୟା ଘରେ ପୃଷ୍ଠା ରଖିଲେ
 ଆପଣଙ୍କ ଅନର୍ଥ ପୃଷ୍ଠା ଅଜିଣ ବସିଲେ । ୮୩ ।
 କୁମରର ପୃଥିରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟାଂ ଦୋଷ ନାହିଁ
 ପୁରୁଷ ହୋଇ କି ଯବା ସ୍ତ୍ରୀ ରୂପ ଲେନ୍ଦର । ୮୪ ।
 ପୁରୁଷ ଯେ ଭ୍ରମର ପ୍ରାଣ୍ୟକ ଭୋକ ହୋଇ
 ନବତନ ପୁଷ୍ପ ପାଇଲେ କି ନ ଚମ୍ପଇ । ୮୫ ।
 ଯେଉଁ କହିଣ ବୃଦ୍ଧାପେଣ୍ଠ ଉନ୍ନତି ପରିରନ୍ତ
 ଯେବେ ନାତୁଣୀ ତୁମ୍ଭର କଳକ ଅମାତ୍ର । ୮୬ ।
 ଲୋକ ଆରୂରକୁ କନ୍ୟା ଦୂରିତ ହୋଇଲା
 ଆନକୁ ପ୍ରଦାନ ପୈ କରିତେ ନୋହିଲା । ୮୭ ।
 ଯେହି ବରକୁ ତ ଯେହି କନ୍ୟା ବିଶ୍ଵ ଦେବା
 ସମସ୍ତେ ବସିଣ ଯେଥେଂ ଆମ୍ବେ ବିଶ୍ଵ କରାଇବା । ୮୮ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ ଡାକ କହନ୍ତି ପୃଥିର ବିଶ୍ଵର
 ଶୁଭ ଲଗ୍ନେ ଯେ ବିଶ୍ଵ ବେଳର ବେଶର । ୮୯ ।
 ବୃଦ୍ଧାଂକର କଥା ସମସ୍ତଙ୍କ ମନକୁ ଅଇଲା
 ହୋଉ ବୋଲି ବାସବ ଯେ ସନମତ କଲା । ୯୦ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରପୈ ଅଗସ୍ତ୍ର କହନ୍ତି
 ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ପୈ ଯେ ଶୁଣ ଶୁଦ୍ଧମତ । ୯୧ ।
 ଉନ୍ନତି ସନମତ କରଇ ବେଦବର
 ହରି ବଳରାମଙ୍କ ସେହି ପରିରନ୍ତ ଧୀର
 ବୃଦ୍ଧାଂକ ବରନ୍ତି କେହି ନୁହନ୍ତି ବାହାର । ୯୨ ।
 ଯାହା ସେ ଜଗତପିତା କରିଛି ଭିଆଣ
 ଯେତକ ଅନର୍ଥ କଲେ ପାକ ଯେ ଶାସନ । ୯୩ ।

ଚିତ୍ରଷେନ ସୁରଷେନ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍କୁ ରୂହିଂ
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ପର୍ବତଲେ ତୁମ୍ଭର ମନକୁ ପ୍ରେକ୍ଷାଟି କି ଯୋଗାଇ । ୮୨୪ ।
 କୁମାରେ ବୋଇଲେ ଯାହା ବିହି କରିଛି ଘଟଣ
 ଆମ୍ବର ବୋଇଲେ କେବେଠେଂ ନୋହଇ ସେ ଆନ । ୮୨୫ ।
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ ଦେନିଆସ ରାର
 ବିଭାର ଚରିତ ବୁଝାଇବା ପ୍ରେଥି ଥାଇ । ୮୨୬ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପ୍ରମାଣେ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍କ ଯେ ଗଲା
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ରୂହୁଂକୁ ସେ କହି ହକାର ଆଣିଲା । ୮୨୭ ।
 ନନ୍ଦନବନକୁ ବୋଲି ଅଛଲେ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର
 ବ୍ରହ୍ମାଂକ ପାରୁଶେ ଯାଇଂ ଆପଣେ ବସନ୍ତ । ୮୨୮ ।
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ଦେବଗୁରୁ
 କେତେହେଂ ଅନର୍ଥ ହୋଇଲା ତୁ କିଛି ନ ପର୍ବତ । ୮୨୯ ।
 କେତେ କେତେ ଦ୍ଵଦ୍ଵ ହୋଇଲା ଶୋଘବଜ୍ଞକ ଦେନ
 ବିଭାଯୋଗ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଖୋଜି କହି ପରିମାଣି । ୮୩୦ ।
 ଖଣ୍ଡ ଦେନ୍ଦି ଚିରକାଟି ସମସ୍ତ ଜାଣିଲେ
 ବିଭାର ଅନକୁଳ ସେ ଖୋଜିଣ ଠାବ କଲେ । ୮୩୧ ।
 ବଇଶାଖ ଶୁକଳ ତୃତୀୟା ଶନିବାରେ
 ନାତୀ ନଷ୍ଟ ସେ କରଣ ଯୋଗମୁଲେ । ୮୩୨ ।
 ତାରବାର ସେହି ପୁଣ ଗଣିକରି ଠାବ କଲେ
 ପ୍ରେଦିନ ଯୋଗାଇଲା ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ କହିଲେ । ୮୩୩ ।
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ହୋ ଅଛଇ କେତେ ଦିନ
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବୋଇଲେ ଆଉ ଅଛଇ ତିନିଦିନ । ୮୩୪ ।
 ରାତି ପାହିଲେ କାଲ ହୋଇବ ମଙ୍ଗଳନ
 ଶନିବାର ଦିନ ବିଭା ହୋଇବାକ ଜାଣ । ୮୩୫ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର କହନ୍ତେ ଯେ ବାସବେ ଶୁଣିଲେ
 ପ୍ରେହି ଦିନ ବିଭା ହୋଉ ବୋଲି ସନମତ କଲେ । ୮୩୬ ।
 ଶୁରୁଷେନ ଚିତ୍ରଷେନ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍କୁ ରାର
 ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ରୂହିଂଣ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ଶରୀସାଇଂ । ୮୩୭ ।

ବିବାହ ଉତ୍ସବରେ ଦେତେକ ବିଧାନ
 ସମସ୍ତ ଭିଆଣ ତୁମେ କର ହୋ ବହନ । ୮୩୮ ।
 ଦାନ ଯଉଭୁକ ଆଦି ପୈଥୁରେ ଯେତିକି ଲାଗଇ
 ସକଳ ସମ୍ପାଦିଶ ତୁମେ ରଖ ହୋ ବେଗେ ଯାଇ । ୮୩୯ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଆଗ୍ୟାଂରେ କୁମରେ ଚଳିଗଲେ
 ବିଷ୍ଵର ବିଧାନମାନ ସକଳ ନିର୍ଭା କଲେ । ୮୪୦ ।
 ବେଦା ଗୁମୃଣିଆ ଆଦି ସମସ୍ତ ଭିଆଇ
 ସମସ୍ତ ଭିଆଣ କଲେ ଅମରେ କି ଅବା ନ ମିଳଇ । ୮୪୧ ।
 ସେ ଦିନକ ନନ୍ଦନବନେ ସମସ୍ତେ ରହିଲେ
 ଫଳମୂଳ ଖାଇଣ ସେ ରଜନୀ ବଞ୍ଚିଲେ । ୮୪୨ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୃଦ୍ଧପତି ବ୍ରହ୍ମା ଶିଶୁର ସହିତେ
 ଯେ ଯାହାର ବାହାନେ ଚଢ଼ିଲେ ତୁରିତେ । ୮୪୩ ।
 ଗୋବିନ୍ଦେ ଗରୁଡ ପିଠିରେ ବିଜେ କଲେ
 ବଳରାମ ତାଳଧୂଜ ରଥରେ ବସିଲେ । ୮୪୪ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ତହିଁ ଦିବ୍ୟ ରଥେକ ଆଗେହି
 ଆତ୍ମ ଗୁର ପାଣ୍ଡବେ ଯେ ଯାହାମତେ ସଜ ହୋଇ । ୮୪୫ ।
 ଅଞ୍ଜୁନର ହାଥକୁ ଯେ ଧରିଣ ବାସବ
 କୋଳରେ ବସାଇ ତାଙ୍କୁ ଚଳିଗଲେ ଜବ । ୮୪୬ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ଦ୍ଵିଯୋଧନ ରଥ ଆଗେହିଲେ
 ସନ୍ୟବଳ ଦେନି ଶାକୁଷ୍ଠର ପଛେ ଗୋଡାଇଲେ । ୮୪୭ ।
 ଦୁଦୂତ୍ର ଶବଦ ଯେ ବାଜଇ ବାରତୂର
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦେ ଯେ ମହୀ ଥରହର । ୮୪୮ ।
 ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ଯାଇ । ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ରୁଘା ମଣ୍ଡୋପରେ ଉଗ୍ରସେନ ଦ୍ଵିଯୋଧନ ବିଜେ କଲେ । ୮୪୯ ।
 ହରି ବଳରାମ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ଦେନି
 ଅମର ମଣ୍ଡପେ ଯାଇ । ବିଜ୍ୟେ ଶୂଳପାଣି । ୮୫୦ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବୃଦ୍ଧପତି ଯେ ଶିଶୁର ସହିତେ
 ସମସ୍ତେ ବିଜ୍ୟେ କଲେ ଅମର ସଭାର ସମୀପେ । ୮୫୧ ।

ସମସ୍ତ କଳିଦ୍ୱଦ ନିବର୍ତ୍ତ ହୋଇଲା
 ଇନ୍ଦ୍ର ବଳରମଂକର ପୀରତି ବଢ଼ିଲା । ୮୫୨ ।
 ଭିତରେ ବାରତା ପାଇ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଘରଣୀ
 ଭିତରକୁ ଦେନାଇ ଗଲେ ପାଣ୍ଡବ ଫାଲଗୁନି । ୮୫୩ ।
 ଶରୀର ଦେଖି ଅରଜୁନ ପାପ୍ରେ ପଞ୍ଚ ଶୋଇଲା
 ଶରୀର କର ଦେଇଣ ସେ ବିନୋପ୍ତୀ ହୋଇଲା । ୮୫୪ ।
 ଶରୀରେ ବୋଇଲେ ବାବୁ ହୋ ଶୁଣ ବାର ପାଥ
 ତୋହୋର ଥାଉଁ କିମ୍ବେ ହୋଇଲା ଯେଉଁତେକ ଅନର୍ଥ । ୮୫୫ ।
 ଅରଜୁନ ବୋଇଲେ ଯେଉଁହା ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ନାରଦେ ଯେମାନ ଯେ ଭିଆଉଥାନ୍ତି ବସି । ୮୫୬ ।
 ଯେ ବାରତା ପାଇଣ ମୁଂ ବହନ ଅଇଲି
 ତେଉଁତେ ବନ୍ଦ ଦୁନଗୋଟା କଣକେ ନିବର୍ତ୍ତାଇଲା । ୮୫୭ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଯେ ବନ୍ଦ ପୀରତି ହୋଇଲା
 କାଳ ବିଭା ହେବାର ଯେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପଞ୍ଚଲା । ୮୫୮ ।
 ସମସ୍ତେ ଆସିଣ ସୁଧର୍ମା ସଭାରେ ବସିଛନ୍ତି
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖୁ ଯେଉଁହା ଶୁଣି ଶରୀ ମହାସନ୍ଧା । ୮୫୯ ।
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ ତହୁଁ ଦେବା ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ଅର୍ଜୁନ ଯେ ତାହାଙ୍କର ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଲେ । ୮୬୦ ।
 ଭିତର ପୁରେ ଅରଜୁନ ରହିଲେକ ଯହୁଁ
 ମଙ୍ଗଳ ବିଧୁ ଭିଆଣ କଲେକ ସେ ତହୁଁ । ୮୬୧ ।
 କନ୍ୟାକୁ ହାନ୍ଦୋଳାରେ ବସାଇଣ ଆଣିଲେ
 ହାନ୍ଦୋଳାରୁ ଓହାଇ ଶରୀ ଭିତରକୁ ନେଲେ । ୮୬୨ ।
 ରତ୍ନରେ ମଙ୍ଗଳଣ ବିଧାନମାନ କରି
 ଅହିଓ ନାରୀମାନେ ଦିଅନ୍ତି ହୁଲହୁଲି । ୮୬୩ ।
 ହୁଲହୁଲି ଶବଦେ ସୁର୍ଗପୁର ଉଛୁଳଇଁ
 ମଙ୍ଗଳନାଦ ଦେନି ମହୁରା ବାଜଇ । ୮୬୪ ।
 ଯେଉଁମତେ ରଜନୀ ଯେ ପ୍ରସାତ ହୋଇଲା
 ଦେବତାଙ୍କ ଆଳେ ଶଙ୍କ ଶବଦ ଶୁଭିଲା । ୮୬୫ ।

ଶଙ୍କ ମହୁରୀ ଯେ ବାଜଇ ଘନ ଘନ
ବରବେଶ କଲେ ତହୁଁ କୃଷ୍ଣର ନନ୍ଦନ । ୮୭ । ୧୦୨୫୭ ।

ଶୋଭାବତୀର ବିବାହ

ସେଥି ଅନନ୍ତରେ ରାଜା ତୁ ଶୁଣ ଦିବ୍ୟରସ
ଶୋଭାବତୀ କନ୍ୟାକୁ ବହନ କରିଣ ଦିବ୍ୟ ବେଶ । ୧ ।
ବରଣ ପୂଜାବିଧି ସମସ୍ତ ସାରିଲେ
ବରକୁ ନେଇ ବେଦୀ ଉପରେ ବସାଇଲେ । ୨ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୀତା ଉପରେ ବସିଲେ କୁମାର
ବରଣ ବିଧାନମାନ ସେ ସାରିଲେ ତତପର । ୩ ।
ସତ୍ୟବାକ୍ୟ କର୍ମ ସାରି ବର ପାଦ ଧୋଇ
ଅଭ୍ୟଦୟକ ଶ୍ରାନ୍ତ କଉତ୍ତୁକ ସୃଷ୍ଟି ବଢାଇ । ୪ ।
ଲବଣ ଚଉଁରୀ କନ୍ୟା ପକାଇଣ ଦିଲା
କନ୍ୟାର ଭାଇ ପୁଣ ବର ପାଦ ପଞ୍ଚାଳିଲା । ୫ ।
କନ୍ୟାକୁ ତହୁଁ ଦେଶ ବେଶନ କରାଇ
ବେଦୀର ଉପରେଣ ଯେ ବସାଇଲେ ନେଇ । ୬ ।
ବୃଦ୍ଧମତ ଥାଇଣ ଯେ ବରଣବିଧି କଲେ
ଅମଳାଶ ବସ୍ତୁମାନ ଆଣି ପିନାଇଲେ । ୭ ।
ପୂର୍ବ ମୁଖ ହୋଇଣ ସେ ବସିଲେ କୁମାର
କନ୍ୟାକୁ କୋଳେ ଧରି ବସିଲେ ସୁନାଶୀର । ୮ ।
କୁମାରକୁ କୋଳେ ଯେ ଧରିଣ ନାରାୟଣ
ହୃଦୟକ ଦିଅନ୍ତି ଅହିତ୍ତି ନାଶାଗଣ । ୯ ।
ପାରଜାତ ପୁଷ୍ପନେଇ ମଥାରେଣ ଦିଲେ
ବର କନ୍ୟାଙ୍କର ହାଥ ନେଇଣ ଯୋଡ଼ିଲେ । ୧୦ ।
ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଣ କୁଣ ବନ୍ଧନ ଯେ କରି
ଶଙ୍କେ ଜଳ ଦେଇଣ ବୃଦ୍ଧମତ ପର୍ବତ । ୧୧ ।

କି କି ଯଉତୁକ ତୁମେ ଦେବ ହୋ ଶରୀନାଥ
 ଶଙ୍ଖେ ପାଣି ତୋଳଣ ଦିଆ ହେ ତୁରିଛି । ୧୨ ।
 ହାଥରେ ଶଙ୍ଖ ଯେ ଘେନିଶା ସୁରବାୟେ
 ମନରେ ଅନେକ ଯଉତୁକ ବିଗୁରଣ କଷେ । ୧୩ ।
 ଆଳୀ ଆବର ଯେ ଗଡ଼ୁଆ ତିନା ଯାପ୍ତେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର କମ ସମସ୍ତ ନିବାଣ ଯେ ହୋଯେ । ୧୪ ।
 ଲକ୍ଷେକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସଂରୁ ନେଇ ଆପଣେ ଆଗରେ କୁତାଇ
 ଅଇରାବୁଢି ସମାନରେ ଲକ୍ଷେକ ହାଥୀ ଦେଇ । ୧୫ ।
 ଉଚେଇଶ୍ଵରବା ସମାନେ ଲକ୍ଷେକ ଅଶ୍ଵ ଦିଲେ
 ଆଉ ପଦାର୍ଥମାନ କେତେ ଦିଲେ ଗଣନା ନୋହିଲେ । ୧୬ ।
 ଯଉତୁକ ଦେଇ ରାପ୍ତେ ଆନନ୍ଦ ଯେ ହୋଇ
 ଯେ ଅନ୍ତେ ବୃଦ୍ଧପ୍ରତି କୁଶଗଣ୍ଠି ଦିଲେ ଫେର । ୧୭ ।
 ଅହିଓ ସ୍ତ୍ରୀଶମାନଙ୍କ ଯେତି ଶରୀଦେବୀ ଯେ ଅଇଲେ
 ଶାମ୍ଯ କୁମରକୁ ଲକ୍ଷେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦେଇଶା ବନ୍ଧାଇଲେ । ୧୮ ।
 ବେଶରୁ ବରକନ୍ୟାକୁ ଭିତରକୁ ନେଇ
 ଜୃଅ ଖେଳାଇଣ ଶୀତଳ ମୁଣ୍ଡାହି କରଇ । ୧୯ ।
 କର୍ପୂର ବିଡିଆ ପାନ କରାନ୍ତି ଭୋଜନ
 ସମସ୍ତେ ତହିଁ ଉତ୍ତରୁ କଲେ ଅମୃତ ଯେ ପାନ । ୨୦ ।
 ବିଭାର ବିଧାନମାନ ଯତ୍ତିଁ ସମସ୍ତ ସାରିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟକ ମୁଖ ଗୁହିଁ ଶାହରି ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲେ । ୨୧ ।
 ବରକନ୍ୟାକଇଁ ତୁମେ ହୋ ବେଗେ ସଜକର
 ଯିବୁ ଦ୍ୱାରିକାକୁ ବେଗେ ତୁମେ ଉଛୁର ନ କର । ୨୨ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଆଜକ ମୋହୋର ସୁରେ ଥିବ
 ବରକନ୍ୟାକଇଁ ଘେନିଶା ପ୍ରଭୁତୁଁ ଚଳାପିବ । ୨୩ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟକର ବଚନ ଶ୍ରକୃଷ୍ଣ ଭାଙ୍ଗି ନୁଆରିଲେ
 ଥାଠ ସଇନ ଘେନିଶା ସମସ୍ତେ ସେ ବିନ ରହିଲେ । ୨୪ ।
 ପଞ୍ଚମୃତ ରସେ ସେ ସବେ କରନ୍ତି ଭୋଜନ
 ଯାହା ଯାହାକୁ ରୁଚଇ କଲେ ଅମୃତ ଯେ ପାନ । ୨୫ ।

ସେକନ ସାରି ନିଦ୍ରା ଆଳସେ ଶୋଇଲେ
 ରଜମା ପ୍ରଭାତେ ସେ ଶଯ୍ୟାରୁ ଉଠିଲେ । ୨୭ ।
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୀ ଯେ ବାଜଇ ଘନ ଘନ
 ଦୁନ୍ଦୁଭି ଶବଦେ ଉଚ୍ଛୁଳଇ ସରଗ ଭୁବନ । ୨୮ ।
 ବର କନ୍ଧାନ୍ତ ସେ ଯେ ବନ୍ଦାପନା କଲେ
 କନ୍ଧାକଇ ନେଇ ହାନ୍ଦୋଳା ଉପରେ ବସାଇଲେ । ୨୯ ।
 ସୁଖାସନ ଶୋଟିକରେ ପାଇଁ ବସିଲେ କୁମାର
 ଅନକୃଳ କଲେ ସବେ ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳର । ୩୦ ।
 ଆବର ବୁଦ୍ଧା ଇନ୍ଦ୍ର ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଯେ ବସିଲେ
 ଶିଶୁରେ ଆସିଣ ତାଂକର ସନ୍ଧିଧେ ମିଳିଲେ । ୩୧ ।
 ଶରୀରକ ନମସ୍କାର କର ତହିଁ ଗାର ପାଥ
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ସନ୍ଧିଧେ ଆସି ବସିଲୁ ତୁରିଛି । ୩୨ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟ ବଳରୁମେ ତହିଁ ସୁରେଷ୍ଟିଙ୍କ ଦେନି
 ସବୁପୈଶ ବିଜପ୍ରେ କଲେ ଆସି ଚନ୍ଦପାଣି । ୩୩ ।
 ଦ୍ଵିଯୋଧନ ଉତ୍ସବେନ ସନ୍ଧିଧେଣ ବସି
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହୋ ବ୍ରହ୍ମରାଣି । ୩୪ ।
 ବିଶ୍ଵର ଉତ୍ସବ ତ ସମସ୍ତ ସରିଲୁ
 ପ୍ରେବେ ମନଗୋଟି ତୋର ସନ୍ଧୋଷ ହୋଇଲୁ । ୩୫ ।
 ନାରାଯଣ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଥାଅ ହୋ ବେଦବର
 ମନ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଲୁ ଯିବା ପ୍ରେବେ ଦ୍ଵାରାବଣ୍ଣ ପୁର । ୩୬ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ ଦେନି ଇନ୍ଦ୍ରରାପ୍ରେ ଭାଳିଲେ
 ଅଷ୍ଟତ ବିଧୁ କର ଅନେକ ବସ୍ତୁ ଦିଲେ । ୩୭ ।
 ପାଠ ପତମାମାନ ଦେବାଙ୍ଗ ଯେ ଶାତୀ
 ଗଉରୋବ କରିଣ ଅନେକ ବସ୍ତୁ ବାଢି । ୩୮ ।
 ଯେତେକ ଥାଠ ସଇନ ଶାକୃଷ୍ଟଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଆସିଥିଲେ
 ଜଣେ ଜଣେ କର ଇନ୍ଦ୍ର ଅନେକ ବସ୍ତୁ ଦିଲେ । ୩୯ ।
 ବାଦ୍ୟକାର ଠାରୁ ଭଡ଼ଙ୍ଗୀପ୍ରା ମହୁରିପ୍ରା ଯାପ୍ରେ
 ସୁରନାଥ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଷ୍ଟତ ବିଧୁ ଦିପ୍ରେ । ୪୦ ।

ବିଶ୍ଵର ବିଧୁ ବିଧାନମାନ ସମସ୍ତ ସରିଲା
 ବାର ତୁର ନାନାବାଦ୍ୟ ଅନେକ ବାଜିଲା । ୪୦ ।
 ବିକଟାଳ ହୋଇ ତହିଁ ବାଜଇ ବାଜଣା
 ଶଙ୍ଖ ମହୁର ଟମକ କେ କରିବ କଳଣା । ୪୧ ।
 ଯେ ଯାହାର ବାହାନ ସମସ୍ତେ ଚଢିଲେ
 ବରକନ୍ୟାକଇଁ ଯେ ଆଗରେ ଚଳାଇଲେ । ୪୨ ।
 ତତଷଣେ ସୁର୍ଗପୂରୁ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଷଣକେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ହାରବଣ୍ଠ ପୁର । ୪୩ ।
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦରେ ପୃଥ୍ବୀ ଚମକିଲା
 ହାରବଣ୍ଠ ପୁରଯାକ ଉତ୍ସବ ହୋଇଲା । ୦୪ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ଯେ ବସୁଦେବ ରାଣୀ
 ଆବର ସଙ୍ଗେ ଛନ୍ତି ଉତ୍ସବେନ୍ଦ୍ରିୟ ଘରଣୀ । ୪୫ ।
 ରୁକୁଣୀ ସତ୍ୟଭାମା କାଳିନୀ ତୁଳୟାଙ୍କୁ ଘେନି
 ଜମୁବଣ୍ଠ ମୁଳେ ଆବର ଅଷ୍ଟୁ ପାଠରଣୀ । ୪୬ ।
 ସମସ୍ତ କନ୍ୟାମାନେ ସଜହୋଇ ଅଇଲେ
 ବର କନ୍ୟାଙ୍କୁ ଆସି ବାଟରେ ଭେଟିଲେ । ୪୭ ।
 ଦୁର୍ବାଷତ ସରୁ ତଣ୍ଡୁଳରେ ବନ୍ଧାପନା କରି
 କୁମାର କୁମାରାଙ୍କୁ ଘରକୁ ଘେନିଗଲେ ଚଳି । ୪୮ ।
 ନିଜପୁରେ ବରକନ୍ୟା ହୋଇଲେ ପରବେଶ
 ତନ୍ଦ୍ରାବଣ୍ଠ ଦେଖି କରି ମନରେ ଦିରୟ । ୪୯ ।
 ଶୋଭବଣ୍ଠ ରୂପକୁ ସେ ପଟାନ୍ତର ନୋହିଲା
 ଯାପ ଆଗରେ ଦିହୁଡ଼ି ପରପ୍ରେ ଦିଶିଲା । ୫୦ ।
 ଉତ୍ସବେନ ରଜା ଗଲେ ଆପଣାର ପୁର
 ବଳରମେ ଗଲେ ପୁଣ ଆପଣା ମନ୍ଦିର । ୫୧ ।
 ରେବଣ୍ଠ ଠାକୁରଣୀ ବ ଲରାମଙ୍କ ସର୍କା ଗଲେ
 ବରକନ୍ୟାଙ୍କୁ ସେହି ବନ୍ଧାପନା କରି ଆସିଥିଲେ । ୫୨ ।
 ସାତଙ୍କଶ ଯାଦବେ ଯେ ଯାହା ପୁର ଗଲେ
 ଅଷ୍ଟତ ପଦାର୍ଥ ସେ ଯେତେକ ଆଖିଥିଲେ । ୫୩ ।

ସାତୁକା ଗୋଚରେ ତାହା ସବୁ ସମର୍ପିଲେ
 ଭଣ୍ଡାରରେ ନେଇ ତାହା ସାତୁକା ରଖିଲେ । ୫୫ ।
 ଉଦ୍ଧବ ଅନ୍ତର ପୁଣି ସାତୁକା ସହିତେ
 ଆପଣା ମନ୍ଦରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ତତ୍ତ୍ଵଶାନ୍ତି । ୫୬ ।
 ଦ୍ରୁଯୋଧନ ରାଜାଂକୁ ରୁହିଂଶ ଦାମୋଦର
 ବୋଇଲେ ହଷ୍ଟିନାକୁ ଯାଆ ହୋ ନୃପବର । ୫୭ ।
 ଆଗ୍ରାଂ ପରମାଣେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବାହାରିଲୁ
 ହଷ୍ଟିନା ନଗରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ । ୫୮ ।
 ଯୈଗାର କ୍ଷରଣୀ ବଳ ଶତ୍ରୁଭାଇ ମୂଳେ
 ଯେ ଯାହା ମନ୍ଦରକୁ ଗଲେ ତତ୍ପରେ । ୫୯ ।
 ଧୃତିରଷ୍ଟ ଯହୁଂ ବାରତା ପାଇଲେ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ସେ ସକଳ ପରୁରିଲେ । ୬୦ ।
 ସମସ୍ତ ବାରତା କହିଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦାଇ
 ଭନୁମଣ୍ଡ ରଣୀକ ତାହା କହିଲେ ବୁଝାଇ । ୬୧ ।
 ଶୁଣି ଭନୁମଣ୍ଡ ରଣୀ ବିକଳ ହୋଇଲୁ
 ଦଇବ ପୁରୁଷ ଲେଖନ ତ ଅନ୍ୟସ୍ତା ନୋହିଲୁ । ୬୨ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଜକଳେ ଯାଇଁ ଆସ୍ତାନ ଉପରେ
 ସଙ୍ଗତେ ଅଛନ୍ତି ଯେ ପଣ୍ଡୁଂକ କୁମରେ । ୬୩ ।
 ଯେତେକ ଯଉତୁକ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେଇଥିଲେ
 ଭଣ୍ଡାରରେ ନେଇଣ ସମସ୍ତ ରଖାଇଲେ । ୬୪ ।
 ଯୈମନ୍ତେ ପାଣ୍ଡବେ ତହିଁ ରହିଲେ ଦିନା ସାତ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ରୁହିଂଶ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ । ୬୫ ।
 ଅଳଳ ବହୁତ ଦିନ ହେଲାନି ଯାଆ ବାରୁଣାବନ୍ତେ
 ବହୁତ ଅଷ୍ଟତ ତାଂକୁ ଦିଲେ ଜଗନ୍ନାଥେ । ୬୬ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ ଚରଣରେ କଲେ ନମସ୍କାର
 ରୂପ ପାଣ୍ଡବେ ନମିଲେ ଗୋବିନ୍ଦଂକ ପଯୁର । ୬୭ ।
 ମେଲୁଣି ପାଇଣ ପାଣ୍ଡବେ ଗଲେ ନିଜପୁର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ବାରୁଣାବନ୍ତର । ୬୮ ।

କୋଇନ୍ଦ୍ରାଂକୁ ଦେଖିଣ ପାଞ୍ଚଭାଇ ନମସ୍କାର କଲେ
 ବିଭାର ଚରିତ ଯେ ଦ୍ରୋପଣ ପରୁରିଲେ । ୭୮ ।
 ବିଧମତ କରିଣ ଯେ ସମସ୍ତ କହନ୍ତି
 ଶୁଣିଣ ସନ୍ନୋଷ ଯେ ଦ୍ରୋପଦ ଦୁହିଣା । ୭୯ ।
 ଶୁଣ ମନୁ ପୁରୁଷ ଯେ ଅଗଣ୍ଠି କହିଲେ
 ଶୋଭବଣକ ଘେନି ଶାମ୍ ଅନେକ ଭୋଗ କଲେ । ୮୦ ।
 ତାହାର ଗର୍ଭରୁ ପାଞ୍ଚ ପୁତ୍ର ଜନମିଲେ
 ତନ୍ଦ୍ରାବଣୀର ରୂପ ପୁନ ଦୋହିତାପ୍ରେ ହେଲେ । ୮୧ ।
 ତୁ ଯେ ପରୁରିଲୁ ଶୋଭବଣ ହରଣ ଚରିତ
 ଶୁଦ୍ଧ ଚତ୍ର ହୋଇ ଶୁଣିଲୁଟି କି ନରନାଥ । ୮୨ ।
 ପୈଛିରୁପେ ଶାମ୍ଭର ଯେ ଦୁଇଗୋଟି ଭାରିଯା
 କାହାର ରୂପ କାହାର ପାଞ୍ଚ ଶୁଣ ହୋ ମହାରଜା । ୮୩ ।
 ପୈଛିରୁପେ ଲୀଳାକରି ରହିଲେ ଦ୍ଵାରିକାରେ କାମପାଳ ହରି
 କୃଷ୍ଣର ସପଦ ବରନେ କେ କହିତ ପାରି । ୮୪ ।
 ପଦ୍ମବନ ପ୍ରାପ୍ନେକ ବଣ ଯେ ବନ୍ତିଲେ
 ନାତି ପଣନାତି ଯେ ଅନେକ ସୁତ ହେଲେ । ୮୫ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଭାରଥ ପୈଢ଼ ଅମୃତମପ୍ରେ ରସ
 ଅମୃତ ପାନେ ଯେହେ ଆସ୍ତା ହୋପ୍ରେ ତୋଷ । ୮୬ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଭାରଥ ଯେ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣିଲେ
 ତେହେନେକ ପ୍ରାପ୍ନେ ଆସ୍ତାକୁ ଲାଗଇ ଶୀତଳେ । ୮୭ ।
 ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ କମଳାର ପତି
 ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ହୃଦରେ ଯାର ଛିତ । ୮୮ ।
 ଅରକ୍ଷିତ ଲୋକ ବନ୍ଦୁ ଦୁଖୀ ଲୋକଙ୍କର ଧନ
 ଭଗତ ଜନଙ୍କର ସେ ଯେ ଅଟନ୍ତି ପଞ୍ଚ ପ୍ରାଣ । ୮୯ ।
 ଅରକ୍ଷିତ ଜନଙ୍କୁ ଯେ ନିସ୍ତାରିବା ପାଇଁ
 ଶୂନ୍ୟକୁ ଶ୍ରବଣ ତେବେଥାଅ ହେ ଗୋସାଇଁ । ୯୦ ।
 ମୁହିଁ ଯେ ଅରକ୍ଷିତ ଅଟଇ ଅପଣ୍ଟିତ
 ବିଦ୍ୟା ଶାହାସ୍ତ୍ରରେ ନୋହିଲି ଭଗତ । ୯୧ ।

ସୁଦୟା କଲେ ମୋତେ ସାରୋଳା ଚଣ୍ଡୀ ଦେବୀ
 ତେଣୁ କରି ମୁହିଁ ତାଙ୍କ ଶ୍ରାଚରଣେ ସେବି । ୮ ।
 ସେ ଦେବୀ ଯହୁଁ ମୋର କଣ୍ଠରେ ବିଜେକଲେ
 ତେଣୁ କରି ପଦ ମୋର ହୃଦୟରୁ ପୁଣିରିଲେ । ୯ ।
 ଶ୍ରାଚଣ୍ଡୀ ସାରୋଳାଙ୍କ ଚରଣକୁ ଧ୍ୟାପୁ
 ଅନ୍ତକାଳେ କପିଳାସ କନ୍ଦରକୁ ଯାଇଁ । ୧୦ ।
 ତୁଳୁସାର ବଜ୍ର ଚରଣକୁ ମୋର ଆଶ
 କବି ସାରୋଳ ଦାସକୁ ରଖ ପୀତବାସ । ୧୧ । ୧୦୩୪ ।

ପ୍ରୌତ୍ତାସୁର ଓ ରୂତାଦୁରର ବରଲ୍ଲଭ

ବନ୍ଦର ଶ୍ରୀ ଗଣନାଥ ଗଉରା ନନ୍ଦନ
 ଶରୀରକୁ ଶୋଭା ପାପ୍ରେ ଗଜର ବଦନ । ୧ ।
 ଛଟକରେ ତୁ ଯେ ବିଶ୍ଵନାଥକୁ ଭଣ୍ଟିଲୁ
 କଥାର ଛଟକେ ଅମୃତ ଲଭୁ ଛଡ଼ାଇଣ ନେଲୁ । ୨ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଉତ୍ସବ କାଳେ ତୋର ନାମ କରନ୍ତି ବନ୍ଦନା
 ଯାତ୍ରା ଉତ୍ସବ କାଳେ ତୋର ନାମ କରନ୍ତି ଗଣନା । ୩ ।
 ବାକ୍ୟଦେବୀ ସେବି ସଙ୍ଗ ବିଦ୍ୟା ସାଧ କଲୁ
 ତେଣୁ କରି ଗଣନାଥ ନାମ ବୋଲିଲୁ । ୪ ।
 ଗଉରା ନନ୍ଦନ ଚରଣକୁ ମୋର ଆଶ
 ବାକ୍ୟ ନ ପୁରଇ ଆଗ୍ର୍ୟାଂ ଦିଅ ହରଣିଷ୍ୟ । ୫ ।
 ତେଣୁ କରି ତୋହୋର ଚରଣେ ଜଣାଉଛି
 କବି ସାରୋଳ ଦାସକୁ ରଖ ହେ ହରବଣ୍ଟି । ୬ ।
 ଯୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ବିଲଙ୍କ ରୂପାମଣି
 ମୁନିଁଙ୍କ ଚରଣରେ କରଇ ଦୟାମା । ୭ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଘରଥ ମଧ୍ୟପଦ କହୁଛ ମୁନି ମୋତେ
 କହିଁ ପରେ କିସ ହେଲୁ କହ ତୋଷ ଚିତ୍ରେ । ୮ ।

ମନୁ ପର୍ବତକୁ ଯେ ଅଗସ୍ତୀ କହନ୍ତି
 ପୈକମନ ହୋଇଣ ତୁ ଶୁଣ ହୋ ନୃପତି । ୯ ।
 କପିଳାସ କନ୍ଦର ଉତ୍ତର ପାରୁଣ୍ୟରେ
 ରୁତ୍ତାସୁର ବୋଲି ଅସୁରେ ରାଜ୍ୟ କଲାକ ତହିଁରେ । ୧୦ ।
 କାଳେ ସେହି ଅସୁର ଅନ୍ୟାୟପଣ ତହିଁ କଲା
 ଦେବ ଦାନବରେ ସେ କାହାକୁ ନ ଉଚିଲା । ୧୧ ।
 ପୈମନ୍ତେ ଅନେକ କାଳ ସେହି ରାଜ୍ୟ କରି
 ରାଜାମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସେ କରେ ଖତ୍ତଆଳ । ୧୨ ।
 ନଉ ଶହୁସ୍ତ ନବ ଗୁପ୍ତାଶୋଇ ରାଜା
 ଯେ ରୁତ୍ତାସୁରକୁ ସମସ୍ତେ କରନ୍ତି ପାଦପୂଜା । ୧୩ ।
 ମହିଷାସୁର ଦଶରେ ଅସୁର ଉତ୍ତପନ
 ପୃଥୀରେ କେହି ତାହାକଇଁ ନୋହିଲେ ସରିସମ । ୧୪ ।
 ଅଗମ୍ୟ ବନ ଦେଖି ନଗ୍ରେକ ଭିଆଇଲା
 ଅଳମୁଷା ବୋଲି ସେହି ନଗ୍ରର ନାମ ଦିଲା । ୧୫ ।
 ଗଢକୁ ଖଣା ବେଳି ତଞ୍ଚଷଠି ପବତ
 ତହିଁର ମଧ୍ୟରେ ରହିଲା ଅସୁର ବଳବନ୍ତ । ୧୬ ।
 ପୈମନ୍ତେଣ ଅସୁର ରାଜ୍ୟ ସେ କରଇ
 ଅନ୍ୟାୟବନ୍ତ ହୋଇ ପୃଥୀରେ ସେ ବୁଲଇ । ୧୭ ।
 ଅତିହିଁ ଅଧିମୀ ଦଶରେ ସେହି ଦିନ ନେଲା
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ସେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦିଲା । ୧୮ ।
 ପୈମନ୍ତେଣ ରାଜ୍ୟ ସେ ଯେ କରଇ ଅସୁରାଖ୍ୟ
 ସ୍ଵର୍ଗରେ ବିବାଦ ସେ କରଇ ବିବୁଧାଦି । ୧୯ ।
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ଯେ ହୋଇଲା ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର
 ରୁତ୍ତାସୁର ଅନ୍ତେ ପ୍ରୋତ୍ତା ହେଲା ନୃପବର । ୨୦ ।
 ଦିନେକ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ବିରୂପଣ କଲା
 ଆଜ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯିବି ବୋଲିଣ ବୋଇଲା । ୨୧ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ସଙ୍ଗେ ଦେନ୍ତି ସ୍ଵର୍ଗପୁରକଇଁ ଲୋ
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳ ତନି ଘୁରକୁ ଜଣିଲା । ୨୨ ।

ଭ୍ରମ ଭ୍ରମ କପିଲାସ କନ୍ଦରେ ପଣଇ
 ଉତ୍ତର ଦାରେ ଯାଇଂ କାନ୍ତିକେଶ୍ୱର'କୁ ଦେଖଇ । ୨୩ ।
 ତାହାଙ୍କ ଚରଣେ ସେହି କରଇ ନମସ୍କାର
 ବିନୋଧୀ ହୋଇଣ ସେ କହଇ ଉତ୍ତର । ୨୪ ।
 ଛଡ଼ମୁଖ ପରୁରନ୍ତି ତୁ କି ନିମନ୍ତେ ଅଳଲୁ
 ପୃଥୀ ଯାକେ ତ ପୈକାଙ୍ଗ ଚନ୍ଦ୍ରବୁଣ୍ଡ ହୋଇଲୁ । ୨୫ ।
 ବାବୁ ରୂତାସୁର ପିତା ତୋର ଥିଲା ମହାବଳୀ
 ପୃଥୀର ରଜାନ୍ତ ସେ ପକାଇଛି ଦଳ । ୨୬ ।
 ସ୍ଵର୍ଗରେ ପଣିଣ ସେହି ପୁରୁଷୁତ କିଣିଲା
 କାଳେକ ପୁଣ ଯେ ସେହି ରହି ନୁଆରିଲା । ୨୭ ।
 ଅନ୍ୟାୟ କଲେ ବାବୁ ବହୁତ କାଳ ଯେ ନ ଥାଇ
 ଧର୍ମରେ ଥିଲେ ପୃଥୀ କାଳେକାଳେ ଭୋଗ ହୋଇ । ୨୮ ।
 ତୋହୋର ପିତା ଯେ କେଉଁ ଧର୍ମ ନ ଥାପିଲା
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳେ କାହାକଇଂ ନ ଉଚିଲା । ୨୯ ।
 ସେହି ପୁଣି କାଳେ ରହି ନୁଆରିଲା ମହୀୟ
 ଅକାନ୍ତି କଥା ପୈବେ ତାହାର ଅଛି ରହି । ୩୦ ।
 ତୁହି ଯେବେ ଧର୍ମରେ ଆତ୍ୟାତ ହୋଅ
 ଦେବ ଦାନବରେ ତୁ ବହୁତ ପୂଜାପାଅ । ୩୧ ।
 କାନ୍ତିକେଶ୍ୱର କହନ୍ତେ ପ୍ରୋତାସୁର ଶୁଣଇ
 ବିଶ୍ଵନାଥ ପୁଷ୍ପନ୍ତ ଭରସି ନ କହଇ । ୩୨ ।
 ଦୁଷ୍ଟଜନ ସନ୍ତ ଅବା ହୋଇବ କେମନ୍ତେ
 ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତ ଭବଇ ଚିତ୍ରେ ଅନୁବ୍ରତେ । ୩୩ ।
 ଧର୍ମ କଥାମ୍ବୁ ତାହାର ମନ ନ ବଳଇ
 ଅଧର୍ମର କଥାକୁ ସେ ନିରନ୍ତରେ ଭାକୁଆଇ । ୩୪ ।
 ପ୍ରୋତାସୁର ବୋଲଇ ହୋ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଂ
 ତୁନ୍ତର ଶ୍ରମକୁ ମୁହିଁ ଅଳକିଇ ଯହିଁ ପାଇଁ । ୩୫ ।
 ଯା ବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣିମା ଶୁଭ ଚିତ୍ରେ
 ତୁହିର ଦୟା ଯେବେ ମୋତେ ଅଛି ହୃଦଗତେ । ୩୬ ।

ଅମର ବରଟି ଯେବେ ମୋତେ ଦେଲପାର
 ତେବେ କାରଣ ତୁମ୍ଭର ରହିବ ରୂପି ଯେ ସୁଗର । ୩୭ ।
 ଦେବ ଦାନବରେ ମୁହିଁ ନୋହିବଇଁ ନାଶ
 ନାନାଦି ଶହସ୍ରମାନ ଅଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ମୋର ହୋଇବାକ ଭସ୍ତୁ । ୩୮ ।
 ମୁଣ୍ଡ କାଟନ୍ତେଣ ମୋର ନୋହିବ ମରଣ
 ନିକୁଳ ଜନ ହାଥେ ମୁଁ ନ ଦେବଇ ପ୍ରାଣ । ୩୯ ।
 ଯେ ତିନିପୁର ମଧ୍ୟେ ମୁହିଁ ହୋଇବ ବରଣି
 ଯେମନ୍ତ ବର ମୋତେ ଦେବାକ ଦେବସ୍ଵାମୀ । ୪୦ ।
 ଶୁଣିଣ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ମନରେ ଘଲିଲେ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆୟାରେ ସେ କଥାନ୍ତ ବାଣୀଲେ । ୪୧ ।
 ତୁଳାଯେ ଯେ ଅସୁର ଭ୍ରମୁଅଛି ତିନିପୁର
 ବର ପାଇଲେ କି ରଖିବ ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳ । ୪୨ ।
 ଯେଉଁତେକ ଦୁସତ୍ତ ବର କେମନ୍ତେ ଦେବଇ
 ଯେହୁ ବର ପାଇଲେ ପୃଥ୍ବୀ କେବେହେଁ ନ ରଖଇ । ୪୩ ।
 କେବେହେଁ ବର ଯେହାକୁ ମୁହିଁ ଯେ ନ ଦେବି
 କପଟ କଥା କହିଣ ବାହୁଡ଼ାଇ ଦେବି । ୪୪ ।
 ଯେଉଁତେକ ବିରୂର କର ସେ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର
 ବୋଲନ୍ତ ଶୁଣ ହୋ ରୂତାସୁରର କୁମର । ୪୫ ।
 ଅମର ବରଟି ତୁହି ମାଗିଲୁ ଯେବେ ମୋତେ
 ଅମର ହୋଇ ଜଣେ କେହି ରହି ନାହିଁ ଯେଉଁଥେ । ୪୬ ।
 ଅମର ବର ବାବୁ ନୋହଇ କିଣ୍ଠି ଭଲ
 କାଳେଣ ଆପଣାକୁ ହୋଅଇ ସେ ସଲ । ୪୭ ।
 ସବୁଂକର ହୃଦରେ ଦୁଖ ଉପୁଜଇ
 ଦେବ ଦାନବରେ ତୋତେ ନ ସହିବେ କେହି । ୪୮ ।
 ଧର୍ମ କଥା କଲେ ବାବୁ ସବୁଦିନେ ଥାଇ
 ଅଧର୍ମ କଥାକୁ ଗଲେ ପୃଥ୍ବୀ ନ ରହଇ । ୪୯ ।
 ତୁହି ଯେ ଅମର ବର ମାଗୁଅଛି ମୋତେ
 ଆୟାର ଦୟା ଅଛି ନ ଦେବୁ କେମନ୍ତେ । ୫୦ ।

ପୈ ମଞ୍ଜ ମଣ୍ଡଳରେ ହୋ ଯେତେକ ରଜା ଛନ୍ତି
 ସମସ୍ତ ରଜାପୈ ତୋତେ ଦୁଆନ୍ତି ବଣ୍ୟାବୃତ୍ତି । ୫୧ ।
 ପିତା ତୋହୋର ତାହାକୁ ତ ଜଣିଛୁ ସାଗ୍ରାମେ
 ପୈବେ କାହାକୁ ଜଣିମୁଁ ଭାକୁଅଛୁ ମନେ । ୫୨ ।
 ପାତାଳପୁର ଜଣିମାକୁ ତୋହୋର ଶକ୍ୟ ନାହିଁ
 ରାସାନ୍ତଳେ ପଢ଼ିବାକ ଜାଣ ପୈହୁ ମମ୍ବା । ୫୩ ।
 ପାତାଳପୁରକୁ ହୋ ନ କର ତୁ ମନ
 ଆମ୍ବ ଆଗ୍ୟାଂରେ ତୋତେ ଦେବା ସମାଧାନ । ୫୪ ।
 ଆବର କଥାପୈ ତୋତେ କହିବା ଶୁଣ ମନଦେଇ
 ଯମରଜା ପୁରକୁ ବାବୁ ନ ଯିବାକ ତୁହି । ୫୫ ।
 ସବୁ ଜନ୍ମୁଂକର ସେ ଅଟର୍ ଅଧିକାରୀ
 ତାହାର ସଙ୍ଗେ ସାଗ୍ରାମ କଲେ ଜଣିତ ନୁଆର । ୫୬ ।
 ଆମ୍ବର ଆଗ୍ୟାଂରେ ତୁହି ତାହାକୁ ନ ଜଣିମୁଁ
 ତାହା ତୁଲେ ଖଣ୍ଡିଆଳ ତୁହି ଯେ ନୋହିବୁ । ୫୭ ।
 ଆକାଶରେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୋଉଛନ୍ତି ଆତ୍ୟାତ
 ତାହାଙ୍କର ତୁଲେ ତୁ ନୋହିବୁ ଖଣ୍ଡିଆଳ ଯେ ଅପ୍ରୀତ । ୫୮ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେବେ ଆକାଶରେ ଉଦୟ ନୋହିବ
 ପୈ ସମ୍ବାର କେମନ୍ତେ ଆତ୍ୟାତ ହୋଇବ । ୫୯ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଯେବେ ରାତରେ ଉଦୟ ନୋହିବ
 ପୃଥିବୀରେ ଶର୍ଷମାନ ଜାତ କି ହୋଇବ । ୬୦ ।
 ଅମୃତ ଜଳମାନ ବିଷ ଯେ ହୋଇବ
 ସୁସ୍ଥାଦୁ ଫଳମାନ ପୃଥିବୀରେ ନ ଫଳିବ । ୬୧ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯୋଗେ ଶର୍ଷ ଫଳ ହୋପୈ ବାବୁ
 ପୈହୁ ଯୋଗେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ ନ କରିବୁ । ୬୨ ।
 ପୈହୁ ନ୍ୟାୟରୁ ପୈହାନ ଜଣି ନୁଆରିବୁ
 ସବୁ କଥାରେ ତୋତେ ବୁଝାଇ କହିଲି ରେ ବାବୁ । ୬୩ ।
 କାଞ୍ଚିକେଶ୍ଵର ମୁଖରୁ ପୈସନକ ଶୁଣି
 ପ୍ରୋତ୍ସାହିର ତନ୍ମଂକ ବଚନ ଯେ ଜ୍ଞାନୀ । ୬୪ ।

*୬୧ ଖଣ୍ଡିଆଳ = ବିରେଧୀ, ପ୍ରତିକାମା ।

ଯାହା ତୁ କହିଲୁ ପ୍ରଭୁ ମେ କଥା କରିବି
 ତୋହୋର ବଚନକୁ ମୁଂ ପ୍ରତିପାଳ ଥିବି । ୭୫ ।
 ଆବର କଥାପୈ ମୁଂ କହିବି ଗ୍ରମୁରେ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ହୋ ଶଶୀର କୁମରେ । ୭୬ ।
 ଦିଗବିଜେ ମୁହିଁ କରିବି ତନିପୁର
 ପୈଛି ଆଗ୍ୟାଂ ମୋତେ ଦେବାକ ସନ୍ତଶୀର । ୭୭ ।
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ଅସୁ ହୋଉ ତୋତେ
 ସବୁଂକୁ ଜଣିମୁଂ ନ ଜଣିମୁଂ ସୁରନାଥେ । ୭୮ ।
 ଗୁପତ କଥାପୈ ତୁ ଜାଣିଥାଅ ବାର
 ତୋହୋର ମୃତ୍ୟୁ ଅଛଇ ଇନ୍ଦ୍ରର ହାଥର । ୭୯ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରର ବଜେ ତୁ ଅବଶ୍ୟ ହୋଇବୁ ପ୍ରାଣେ ନାଶ
 ପୈ କଥା ଗୁପତ ଜାଣିଥିବୁଟି ବିଶ୍ୱାସ । ୮୦ ।
 ପୈତେକ ବଚନ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରକୁ କହିଲେ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ଯେ ତହୁଂ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ । ୮୧ ।
 ତହୁଂ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଶୀଘ୍ର ଚଳିଶ ଯେ ଗଲା
 ଅଳମୁଷ ରାଜ୍ୟ ଯାଇଂ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା । ୮୨ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ସଙ୍ଗରେ ଘେନ କରଇ ବିଗୁର
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ମୋତେ ଦିଲେ ଯେ ପୈଛି ବର । ୮୩ ।
 ତନିପୁର ଜଣ ବୋଲି ପୈମନ୍ତ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ
 ଦେବ ଦାନବରେ ମୋର ଭୟ ନ ରଖିଲେ । ୮୪ ।
 ପୈବେ ମୋର ଥାଠ ସନ୍ଧ ତୁମେ ବେଗେ ସଜକର
 ଦିଗବିଜେ କରି ଜଣିମି ମୃତ୍ୟୁର ନୃପନର । ୮୫ ।
 ପୈବେହୋ ଘେ ମନ୍ତ୍ରୀ ତୁ ମୋର ବୋଲକର
 ସାରଥକ ହକାରିଣ ରଥ ସଜକର । ୮୬ ।
 କୃପାକୃ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ଶୁଣ ମହାରାପୈ
 ତୋହୋର ଗ୍ରମୁରେ ମୁହିଁ କହିବି କଥାପୈ । ୮୭ ।
 ମହା ମହା ବଳୀ ରଜା ଅଛନ୍ତି ମୃତ୍ୟୁରେ
 ପୈକୁ ପୈକ ରାପୈ ଯେ ଅଛନ୍ତି ବଳୀପ୍ରାରେ । ୮୮ ।

ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖରୁ ସେ ପ୍ରେସନେକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ପରୁରଇ ତାକୁ ପୁଣ ପୁଣି । ୭୯ ।
 କହ ଆହୋ ମନ୍ତ୍ରୀବର ରାଜାମାନଂକର ନାମ
 କେଉଁ କେଉଁ ଦେଶରେ ସେ କରିଛନ୍ତି ଗ୍ରାମ । ୮୦ ।
 ପ୍ରେହା ମୋତେ ସଞ୍ଚିତ କହ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ତେବେ ସେ ସଂପ୍ରତେ ସେ ହୋଇବ ମନର । ୮୧ ।
 କୃପାକୃ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ଶୁଣ ହୋ ସାବଧାନେ
 କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶର ସେ ରାଜା ଦ୍ଵିଯୋଧନେ । ୮୨ ।
 ପ୍ରେଗାରଷତ୍ରୀ ତାର ଅଛଇ ଅଙ୍ଗବଳ
 ତାର ମାମୁ ଶକୁନି ସେ ଅଟେ ମନ୍ତ୍ରୀବର । ୮୩ ।
 ଆବର ଭାଷ୍ଟୁ ଦ୍ରୋଣ କୃପ ସେ ଶଇଲେୟ
 ଶତେଷାଇ ଛନ୍ତି ତାର ଧୂଶାସନ ମୂଳେ । ୮୪ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ରାଜା କରରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥାଇ
 ହାଥ ପାଦରେ ଶଙ୍କନିଧ ପଦ୍ମନିଧ ସେ ଅଛଇ । ୮୫ ।
 ଲକ୍ଷଣବନ୍ତ ପୁରୁଷ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କଣେହେଂ ନ ଗୁଡ଼ଇ
 ଲକ୍ଷେରଜା ଉପରେ ମଉଡ଼ମଣି ସେ ବୋଲଇ
 ମହାବଳୀ କର୍ଣ୍ଣ ସେ ପାଖରେ ତାର ଥାଇ । ୮୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖରୁ ସେହୁ ପ୍ରେସନେକ ବାଣୀ ଶୁଣି
 କୋପେ ପ୍ରକ୍ଳିନ୍ତି ହେଲା ଅସୁରକୁଳ ନୃପମଣି । ୮୭ ।
 ବୋଲିଲା ଥାଠ ସନ୍ୟ ତୁହି ମୋର ବେଗେ ସଜକର
 ଅବଶ୍ୟ ଯିବଇଂ ମୁହିଁ ହସ୍ତିନା ନଗ୍ର ପୁର । ୮୮ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲିଲା ରାଯେ କୋପ ତୁ ନ କର
 ଦ୍ଵିଯୋଧନର ଭାଇ ସେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନୃପବର । ୮୯ ।
 ପଣ୍ଡୁ ରାଜାଂକର ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ତନପ୍ରେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଭାମ ଅଞ୍ଜନ ନକୁଳ ସହଦେବ ହୋଯେ । ୯୦ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତେ ପାଞ୍ଚ ତନପ୍ରେ ପଣ୍ଡୁ ରାଜାଂକର
 ତାହାଂକର ମହିଂମା ଦେବେ ଦାନବେ ଅଗୋଚର । ୯୧ ।

ଅଞ୍ଜୁନ ବୋଲି କରି ପଣ୍ଡର ଯେବଣ ତନପ୍ରେ
 ଶାକୃଷ୍ଟର ସାଢ଼ୁଶେୟ ଯେ ତାହାର ପ୍ରାଣ ହୋଇଦ୍ୱେ । ୯୧ ।
 ହର ଉଦ୍ୟାନବନେ ସେ ଶିଶୁରନ୍ତ କଣୀଳ
 କଞ୍ଚକ ସେବାରେ ସେ ପାଦପଣ୍ଠଙ୍କ ମଣାଇଲା । ୯୩ ।
 ଅଷ୍ଟପ୍ରୁ ଶୋଣ ଯେ ପଶୁପତି ନେଲା ମାଗି
 କୋପେ ଶିଶୁରଙ୍କୁ ଦେଖା ହୋଇଲେ ବଇରାଗୀ । ୯୪ ।
 କୋଟି ଶିଶୁର ହୋଇଲେ ନ କିଣନ୍ତୁ ବାବୁ ତୋତେ
 ପ୍ରେମନେ ବର ଦିଲେ ହେମବନ୍ତର ଦୁହିତେ । ୯୫ ।
 ପ୍ରେ ନ୍ୟାୟରୁ ପାଣ୍ଡବେ ଅଟନ୍ତି ବଳବନ୍ତ
 ତନିପୁରେ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଅପ୍ରମିତ । ୯୬ ।
 ମରଧ ଦେଶର ରାଜା ଜାଗରନ ରାପ୍ରେ
 ଛପ୍ରାଣୋଇ ସହସ୍ର ରାଜା ବନୀ କରିଥାପ୍ରେ । ୯୭ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବୋଲି ବସୁଦେବର ତନପ୍ରେ
 ମଥୁରର ରାଜା ଯେ ଉଗ୍ରସେନ ରାପ୍ରେ । ୯୮ ।
 ଉଗ୍ରସେନର ପୂର୍ବ କଂସ ମହାବାଣ
 ଅନ୍ତି ଉତ୍ତପାତ ସେ ହୋଇଲା ରାଜନ । ୯୯ ।
 ଜାଗରନ ଦୁହିତା ଅଟଇ ହେତି ଯେ ପରହେତି
 ତାହାନ୍ତ ବିଭା ହୋଇଲା କଂସ ଯେ ନୃପତି । ୧୦୦ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ଦୁହିତା ଦେବକୀ ନାମେ ନାଶ
 ବସୁଦେବଙ୍କୁ ବିଭା କରିଥିଲା ଉଗ୍ରସେନ ଦଣ୍ଡଧାରୀ । ୧୦୧ ।
 କଂସକୁ ନାରଦ କହିଲେ ଗୁପତ ବଚନ
 ଭଣଞ୍ଜାଙ୍କ ହାଥେ ତୁହି ହୋଇବୁ ନିଧନ । ୧୦୨ ।
 ତାହା ଶୁଣି କଂସରାପ୍ରେ ବନ୍ତ କୋପକଳ
 ଛନ୍ଦଗୋଟି ଭଣଞ୍ଜାଙ୍କୁ ହାଥେ କରୁଛିଲା । ୧୦୩ ।
 ବସୁଦେବ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ରୈଶାଇ ଯେ ନେଇ
 ଗୋପପୁରେ ନନ୍ଦପରେ ଗ୍ରୁଦିଣ ଆସଇ । ୧୦୪ ।
 ଅଶ୍ଵବରଷ ଯେ ତହିଁ ବନ୍ତିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ
 ଦେନାଇ ଅଇଲା ତହିଁ ଯେ କଂସ ନୃପନାଥ । ୧୦୫ ।

ଧନୁ ମଦ୍ରକ ଯାନ୍ତା ଗୋଟିପୁକ ଭିଆଇ
 ଗୁପତେ ଅନ୍ଧର ପେଣି ଅଳଲ ଦେନାଇଂ । ୧୦୭ ।
 ଦେଖିଲୁ ମାସକେ କଂସ ହୋଇଲୁ ପ୍ରାଣେ ନାଶ
 ଦୋହିତାପ୍ରେ କାନ୍ଦ କହିଲେ ଜାରସନ୍ନ ପାଶ । ୧୦୮ ।
 ଦେଖେଣ ସେହି ଧାଉ ଦିଲୁ ଥିର ଯେ ବେଳ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ପଳାଇଲେ ଗୁଡ଼ ମଞ୍ଚୁର ରଜ୍ୟର । ୧୦୯ ।
 ସେ ଜାରସନ୍ନ ରଜା ଅଟଇ ବଳୀପୂର
 ତାର ଡରେ ଲୁଚିଛନ୍ତି ପାଇଂ ଦ୍ଵାରବଣ୍ଣପୁର । ୧୧୦ ।
 ଶୁଣିଣ ପ୍ରୋତାସୁର ଯେ ହସିଣ ଉଠିଲୁ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖ ରୂପିଂକର ବଚନ ଭାଷିଲୁ । ୧୧୧ ।
 ପ୍ରେମାନଂକ କଥା ମୁହିଂ ଶୁଣିଲି ଶ୍ରବଣେ
 ଆଉ ରଜାମାନଂକର ନାମ ତୁ କହ ଜଣେ ଜଣେ । ୧୧୨ ।
 କୃପାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ କହଇ ପରିମାଣି
 ଗୋଟି ଗୋଟି କର ରଜାମାନଂକ କଥା କହଇ ବଖାଣି । ୧୧୩ ।
 ଶୁଣିଣ ପ୍ରୋତାସୁର କମ୍ପଇ ଥରହର
 ରଜାମାନଂକର କଥା ଶୁଣି କୋପେଣ ଗୁରୁତର । ୧୧୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବୋଇଲୁ ତୁ ସବୁ କଥା ଗୁଡ଼
 ମୋହୋର କଥାକୁ ତୁ ହୋ ମନେ କର ଦୃଢ଼ । ୧୧୫ ।
 ସନ୍ୟବଳ ମୋର ବେଗେଣ ତୁହି ସଜକର
 କରିବ ମୁଂ ଦିଗ ବିଜେ ମଞ୍ଚମଣ୍ଡଳର । ୧୧୬ ।
 ଦାଣ୍ଡରେ ଦାଉଣ୍ଡି ମୋର ବାଜୁ ପ୍ରେହିଷଣ
 ଶଙ୍ଖ ଯେ ମହୁରା ଆଦି ବାଜୁ ଘନ ଦନ । ୧୧୭ ।
 ପ୍ରେହା ଶୁଣି କୃପାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ବେଗେଣ ଚଳିଗଲୁ
 ଆପଣା ମନ୍ତ୍ରରେ ସେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ । ୧୧୮ ।
 ଡାଣ୍ଡରେ ଘୋଷଣ ଯେ ଦିଆଅ ପ୍ରେହିଷଣ । ୧୧୯ ।

୧୧୨୧ କୃପାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ କହଇ ଦିବ୍ୟବାଣୀ । (୫, ୦)

ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତ ଅଶ୍ଵବଳ ଯେତେ
 ସଜ ହୋଇ ଉତ୍ତା ଦାଣ୍ଡେ ହୃଥକୁ ସମସ୍ତେ । ୧୧୯ ।
 ଦାଣ୍ଡରେ ଦାଉଣ୍ଡି ଯେ ବାଜୁ ପୈହିଷଣି
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୀ ଯେ କାହାଳୀ ବାଜୁ ପୁଣି । ୧୨୦ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀବର ବଚନେ ଉଗରେ ଚଳିଲେ
 ଦାଉଣ୍ଡି ଦିଅ ବୋଲି ଦାଉଣ୍ଡିଆମାନନ୍ତ କହିଲେ । ୧୨୧ । ୧୦୪୭୭

ପ୍ରୋତ୍ସହରର ଦିଗ୍ବିଜୟ

ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁରାପୈ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ
 ଘେକ ମନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ମଧ୍ୟପଦ୍ବୀ ଶାନ୍ତ । ୧ ।
 ତୁ ଯେ ପରୂରିଲୁ ମୋତେ ପ୍ରୋତ୍ସହର ବଧ
 ଘେକ ମନେ ଶୁଣ ତୁମେ ତିର କରି ଶୁଦ୍ଧ । ୨ ।
 ଦାଉଣ୍ଡି ବାଜନେ ସନ୍ଧବଳ ଯେ ଶୁଣିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ସଜ ହୋଇଣ ଅଛିଲେ । ୩ ।
 ହାଥୀ ରଥ ଅଶ୍ଵ ଚଢି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଉଲକ ଉଦଣ୍ଡ ଯେ ଉଡ଼ଇ ଦାଣ୍ଡର । ୪ ।
 ପାଦାନ୍ତ ବଳମାନେ ଯେ ଅଛିଲେ ସଜ ହୋଇ
 ମୁଖରାବ ଶବଦରେ କୁରୁମ ଉଛୁଳଇ । ୫ ।
 ତେର ଲକ୍ଷ ରଥୀ ଚହିଂ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଚଉଦ ଲକ୍ଷ ହାଥୀ ଯେ ଅତିହିଂ ଅଗୋଚର । ୬ ।
 ଅଠର ଲକ୍ଷ ଅଶ୍ଵ ଚଢିଣ ଅଶୁଆର
 ଅଶ୍ଵ ଧୂଆଇଂଣ ଉତ୍ତା ହେଲେ ସିଂଘଦ୍ଵାର । ୭ ।
 ବାଇଣି ଲକ୍ଷ ଯେ ପାଦାନ୍ତ ବଳ ସଜ
 ମନୁଷ୍ୟକ ଶୁଇରେ ଅଢୁଣ୍ଡ ହେଲେ ସୁର୍ଯ୍ୟ । ୮ ।
 ଲକ୍ଷେକ ବାଦ୍ୟକାର ଯେ ବଜାବନ୍ତ ବାଦ୍ୟ
 ବାଦ୍ୟର ନାଦଦ୍ୱାରେ ଯେ ପୃଥୀଦେବୀ ବିଷାଦ । ୯ ।

ସହସ୍ରେକ ଶଙ୍ଖ ଯେ ସହସ୍ରେକ ମଦୁର
 ପ୍ରେହାଂକର ଶବଦେ ଟଳଟଳିତ ମଦ୍ରାଆଳା । ୧୦ ।
 ଆପଣେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ରଥେକ ସଜାଡ଼ଲା
 ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇଣ ରାଜା ଗୁମୁର ମିଳିଲା । ୧୧ ।
 ନମସ୍କାର କରିଶ ଯେ କହଇ ବଚନ
 ସଜ ହୋଇ ଅଛଲେ ତୋହାର ଥାଠ ସନ୍ଧ । ୧୨ ।
 ସମସ୍ତେ ସିଂଘଦାରେ ଛନ୍ତି ଉତ୍ତରହୋଇ
 ଦିବ୍ୟ ରଥେକ ସଜ କରି ଅଛଇ ରଖାଇ । ୧୩ ।
 ଆପଣେ ବେଶ ବେଶନ ହୋଇ ତହିଁ ଦିଜେକର
 ଯହିଁକ ମନ ତହିଁକ ଯାଆ ହୋ ନୃପବର । ୧୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖରୁ ରାଜା ପ୍ରେସନେକ ଶୁଣି
 ଆପଣେ ସଜ ହୋଇ ଅଛଲୁ ଦଇତକୁଳ ମଣି । ୧୫ ।
 ପାଗ ପାଗୁଡ଼ା ଯେ ଗନ୍ଧାମାନ ବେଢାଇ
 କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ ଯେ କଣ୍ଠେ କଣ୍ଠିମାଳ ଲାଇ । ୧୬ ।
 ହୃଦରେ ପଦକ ଯେ ଲମ୍ବାଇ ନୃପମଣି
 ଶରବର ନାମେ ତିଳକ ଘେନଇ ଲଳଟରେ ପୁଣି । ୧୭ ।
 ଦିଗ ଚିରାଳ ଯେ ଉଡ଼ଇ ଫରହର
 ଅନକୁଳ କରି ଯାଇଁ ବସିଲା ରଥର ଉପର । ୧୮ ।
 ଆଠ ଅଶ୍ଵ ନେଇ ଯୋତିଲା ରଥରେ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ଦେନେ ରାଜା ବସିଲା ତହିଁରେ । ୧୯ ।
 ରାଜାଙ୍କୁ ଗୁହିଂଶ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ବଚନ
 କେବଣ ଦିଗକୁ ରାଜନ କରୁଛ ଗମନ । ୨୦ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ଯେ ବୋଲଇ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର
 ହସ୍ତିନା ନବରକୁ ଯିବା କରିଛ ବିରୁର । ୨୧ ।
 କୃପାଳୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ବିରୁର ବୋଲଇ
 ଦୋଷ କ୍ଷମା କଲେ ଗୁମୁରେ ଜଣାଇବ ମୁହିଁ । ୨୨ ।
 ରାଜା ବୋଇଲେ ମୃଂ ଦୋଷ କଳି କ୍ଷମା
 ନିର୍ଭୟେ ହୋଇଣ ରେ କହସି ମହାତମା । ୨୩ ।

କରପଦ ଯୋଡ଼ି କହେ ରାଜାର ଛୁମୁରେ
 ଘେନମନ ହୋଇ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ନୃପବରେ । ୨୪ ।
 କପିଳାସ କନ୍ଦରେ ତୋତେ କେହୁ ଦିଲ ବର
 ଘୁଥିର ତଦନ୍ତ କଥା କହ ମୋ ଆଗର । ୨୫ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ କହଇ ମହାରଣ
 ଶଶରଂକିପୁଷ୍ଟ କାଞ୍ଜିକେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ମନାକିଛିଁସେବାପ୍ରେଣ । ୨୬ ।
 ସେ ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ ଅଉପ୍ରେ ବର ଦେଇଣ ଅଛନ୍ତି
 ଦେବ ଦାନବରେ ମୋତେ ଜଣନ୍ତା ନାହିଁ ପୃଥ୍ବୀ । ୨୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ମୁଁ କହଇ ତୋହୋର ଛୁମୁରେ
 ମୋହୋର କଥା ଘେବେ ଶୁଣ ହୋ ନୃପବରେ । ୨୮ ।
 କଉରୋବ ବଳଂକୁ ତୁ ନୁଆରିବୁ ଜଣି
 ଯେବେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ଅଛଇ ବାରମଣି । ୨୯ ।
 ଯାହାକୁ ଶଶର ପାଦଣ୍ଡ ଦେଇଛନ୍ତି ବର
 ତାହାକୁ ଜଣନ୍ତା କେହି ନାହିଁ ତନିପୁର । ୩୦ ।
 ଆବର କଥାପ୍ରେ ଯେ ଅଛଇ ତହିଁରେ
 ଅଷ୍ଟପ୍ରେ ଶୋଶ ପାଶୁପଦ ଦେଇଛନ୍ତି ପାଦଣ୍ଡ ଶଶରେ । ୩୧ ।
 ଆଗେ ତ ତୋହ ଛୁମୁରେ କହିଅଛି ମୁହିଁ
 ମୋହୋର ବଚନକୁ ତୁ ପାସୋରୁ ନୃପପାଇଁ । ୩୨ ।
 କାଞ୍ଜିକେଶ୍ଵର ସିନା ତାହାଙ୍କ କୁମାର
 ତାହାନ୍ତ ଘେଡ଼େ ସୁଦୟା ଅଛଇ ପିତାଙ୍କର । ୩୩ ।
 ମୋହୋର ବୋଲ ନ କର ତୁ ଯେବେ ଦିବୁ ନୃପର୍ଯ୍ୟେ
 କାର୍ଯ୍ୟ କିଛି ନୋହିବ ତୁ ନୋଇବୁ ଅଜପ୍ରେ । ୩୪ ।
 ପୁରୁଷାନୁଷମେ ମୁହିଁ ସେବକ ତୋହୋର
 କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶକୁ ନ ଯିବା ମୋହୋର ମନର । ୩୫ ।

୩୨, “ମୋହୋର ବଚନକୁ ତୁ ପାସୋରୁ ନୃପପାଇଁ” । ପରେ ‘ଖ’ ପୋଥରେ ପାଠ:—
 କାଞ୍ଜିକେଶ୍ଵର ଅଟନ୍ତି ଶଶର କୁମର
 ସେ ସିନା ସନ୍ତୋଷ ତୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି ବର
 ତାହାର ପିତା ମାତା ଯେ ଶଶର ପାଦଣ୍ଡ
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ତୋଷେ ସେହୁ ବର ଦେଇଛନ୍ତି ।

ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନ ରାଜା ମନରେ ସେନିଲୁ
 ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ତାର କଥାନ୍ତ ଭାଳିଲୁ । ୩୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବୋଲଟି ଯେବେ ନ କରିବ ମୁହିଁ
 କେମନ୍ତେ ମୁଁ ରାଜ୍ୟ ସୁଖେଣ ଭୋଗ କରିବଇଁ । ୩୮ ।
 କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶକୁ ଯାହା କରୁଥିଲୁ ମନ
 ପୁଣ ପରୁରଇ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ରୂପିଣୀ । ୩୯ ।
 କେଉଁଣ ରାଜାତାକୁ ଆମ୍ରେ କରିବା ପଲାଣି
 ଯେଉଁର ଉପାୟ ମନ୍ତ୍ରୀ କହୁ ମୋତେ ପୁଣି । ୪୦ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଲେ ପ୍ରେବେ କଥାଓୟ କରିବା
 ଦଣ୍ଡ ସାଜଣ ଆମ୍ରେ ଚଳାଇ ଯାଉଥିବା । ୪୧ ।
 ଯେଉଁ ରାଜା ଆମୁନ୍ତ ସନ୍ନାନ ଦେଲେ ଭେଟିବାକ
 ତାହାର ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ରେ ହୋ ନ କରିବା ହାକ । ୪୨ ।
 ଆମୁର ସଙ୍ଗରେ ଯେହୁ କରିବ ସମର
 ତାହାର ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ରେ ଯେ କରିବା ଦୁନ୍ଦଗୋଳ । ୪୩ ।
 ଯେମନ୍ତ ବୋଲଣ ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲୁ ମଣାଇଁ
 ଥାଠ ଚଳାଇଣ ରାଜା ବାହାର ବେଗେ ହୋଇ । ୪୪ ।
 ଅଳମୁଷା ରାଜ୍ୟରୁ ବାହାର ହୋଇଗଲୁ
 କପିଳାସ କନ୍ଦରକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠଣ କଲା । ୪୫ ।
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦେ କମ୍ପଇ ମହୁଆଳ
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚମଣ୍ଡଳରେ ଯେ ପଡ଼ିଲୁ ହାଳହୋଳ । ୪୬ ।
 ସ୍ଵର୍ଗର ଦେବତାପ୍ରେ ମହାଭାପ୍ରେ କଲେ
 ପ୍ରୋତ୍ତା ଅସୁର ବାହିଲୁ ବୋଲଣ ଉରିଲେ । ୪୭ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ରାଜଣ ଯେ ବୋଲଲେ ପୁରଦର
 ଦିଗ ଦିଜେକର କାହିଁ ବାହି ଯାଉଛି ଅସୁର । ୪୮ ।
 ନ ପୁଣ ସ୍ଵର୍ଗ ଭୁବନକୁ ଧାଉ ଦେଇ
 ତୁମେ ଯାଇଁ ତଦନ୍ତ ବୁଝେ ହୋ ମନ ଦେଇ । ୪୯ ।
 ରନ୍ଧୁଙ୍କ ବଚନେ ଯେ ନାରଦ ଚଳିଗଲେ
 ପ୍ରାଣୀପୁର ଆଗରେ ସାଜଣ ମିଳିଲେ । ୫୦ ।

ନାରଦଂକୁ ଦେଖି ପ୍ରୋତ୍ସୁର ରଥୁ ଓହାଳେ
 ଚରଣ ତଳେ ପଡ଼ି ନମସ୍କାର କଲା । ୫୦ ।
 ବୋଇଲୁ ଗୋସାଇଂ ହେ କାହିଁ ଥିଲ ତୁମେ
 ମୋହୋର ଭାଗେୟ ତୁମ୍ଭନ୍ତ ଦେଖିଲଙ୍ଘଂ ଯେବେ । ୫୧ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଆମ୍ବ କଲ୍ପାଣରେ
 ଆଶ୍ରେଗ୍ୟ ଶଶର ତୁ ହୋ ବହ କାଳେ କାଳେ । ୫୨ ।
 କଲ୍ପାଣ କରଣ ତାକୁ ପରୁରନ୍ତି ଯେ ମୁନି
 ଦିଗ ବିଜେକରି କି ଯାଉଛୁ ନୃପମଣି । ୫୩ ।
 ସ୍ଵର୍ଗକଙ୍ଗଂ ଯିବୁ କି ପାତାଳକୁ ଯିବୁ
 ଆବର କି ମଞ୍ଚଭୁବନେ ଭ୍ରମିବୁ । ୫୪ ।
 ଯେଉଁର ସନ୍ଦେଶ କହ ମୋର ଆଗେ
 ଆମ୍ବେହେଂ ଥାଇଂ କିନା ତୋହୋର ଯେ ସଙ୍ଗେ । ୫୫ ।
 ନାରଦଂକ ବଚନେ କହଇ ପ୍ରୋତ୍ସୁର
 ରଥରେ ଭ୍ରମିବ ମୁଂ ମଞ୍ଚମଣ୍ଡଳର । ୫୬ ।
 ଯେଉଁ କହି ରାଜା ଯେ ରଥରେ ବସିଲା
 ନାରଦଂକ ହାଥ ଧରି ପାଶେ ବସାଇଲା । ୫୭ ।
 ସମଦଣ୍ଟ ଦେନି ରାଜା ଦଷ୍ଟିଣେ ଚଳଇ
 ବିକଟାଳ ହୋଇ ଯେ ବାଦ୍ୟନାଦ ଶୁଭର । ୫୮ ।
 କନାଉଜ ଦେଶ ରାଜା ନାମ କାମେଣ୍ଟର
 ବାରତା ପାଇଣ ରାଜା କମ୍ପଇ ଥରହର । ୫୯ ।
 ପ୍ରୋତ୍ସୁର ବାହିବାର ଡଗର କହିଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ଗୁହିଂଶ ଯେ ରାଜା ପରୁରିଲା । ୬୦ ।
 ବୋଇଲୁ ପ୍ରୋତ୍ସୁର ଆସୁଅଛି ବାହି
 ଅବଶ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ମୋର ନାରାଜାର ହୋଇ । ୬୧ ।
 କାମେଣ୍ଟର ରାଜା ଯେ ବିକଳ ହୁଅନ୍ତେ
 କରପତ ଯୋଦିଣ କହଇ ମନ୍ତ୍ରୀନାଥେ । ୬୨ ।
 ସମାଧାନ କରି ତାକୁ ଉଗଢି ହୋଇବା
 ଭାବାର ସଙ୍ଗତେ ଆମ୍ବେ ଦନ ନ କରିବା । ୬୩ ।

ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ବଳେ ଯେ ନୁଆରିବା ଆମ୍ବେ
 ଧନ ସନ୍ଧାନ ଦେଇ ବୋଧ କରିବାକ ହାଦେ । ୭୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ରାଜା ସନମତ କଲ
 ଶତେକ ରଥରେ ପାଣିଦ୍ଵବ୍ୟ ପୂରେଇଲ । ୭୫ ।
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୁର ଆଗେ ସେହି ମିଳିଲାକ ଯାଇଂ
 ଶିରେ କରଦେଇ ବୋଲଇ କାମେଣ୍ଟର ନରସାଇଂ । ୭୬ ।
 ଶତେରଥ ପାଣିଦ୍ଵବ୍ୟ ଶ୍ରମୁରେ ଥୋଇଲା
 ବିନୟୁ ଭଗତ ସେ ଯେ ଅନେକ ହୋଇଲ । ୭୭ ।
 ଧନ ସନ୍ଧାନ ଯେ ପାଇଣ ଅସୁର
 ବହୁତ ଗଞ୍ଜରେବ କଲ କାମେଣ୍ଟର ନୃପବର । ୭୮ ।
 ତହିଁ ସନ୍ଧ୍ୟ ସେହି ଗଲାକ ଚଳାଇ
 ବିରଳ ଦେଶରେ ଯେ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଯାଇଂ । ୭୯ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ଯେ ଖର କେଦାର ରାଣ
 ଉଗର କହିଲେ ଯାଇଂ ରାଜା ଶ୍ରମୁରେଣ । ୮୦ ।
 ଅବଧାନ ହୋଇ ହୋ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଂ
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୁର ଆମ୍ବ ରଜ୍ୟକୁ ଆସୁଅଛୁ ବାହି । ୮୧ ।
 ଶୁଣିଣ କେଦାରେଣ୍ଟର ହୋଇଲ ଆରତ
 କି ବୁଦ୍ଧ କରିବ ବୋଲି ବିଗୁରଇ ଚିତ୍ର । ୮୨ ।
 ଯୈକାନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ସେ ଗୁପତେ ରାଇଲ
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୁର ଆମ୍ବର ରଜ୍ୟକୁ ବାହିଲ । ୮୩ ।
 କି ବୁଦ୍ଧ କରିବଙ୍କ ଯୈବେ କହ ହୋ ବିଗୁର
 ଯେମନେ ରଜ୍ୟ ମୋର ନୋହୋଇ ଉଜାଡ଼ି । ୮୪ ।
 ରାଜାର ବଚନେ ଯେ ବୋଲଇ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ମୁହଁ ଯାହା କହିବ ତୁ ହୋ ଅନ୍ୟପ୍ଲା ନ କର । ୮୫ ।
 ସମାଧାନ ଦେଇ ତାକୁ ପ୍ରବୋଧ କରିବା
 ଯୁଦ୍ଧରେ ତାହାନ୍ ଆମ୍ବ ଜଣି ନୁଆରିବା । ୮୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ରାଜା ସନମତ କଲ
 ଅନେକ ପାଣିଦ୍ଵବ୍ୟନ୍ତ ଦେନିଣ ଚଳିଲ । ୮୭ ।

ଥାଠ ସଇନ ଦେନି ରାଜା ବାହାର ଯେ ହୋଇ
 ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଶୁଣୁରେ ସେ ମିଳିଲାକ ଯାଇଂ । ୮୮ ।
 ମଞ୍ଚକେ ହାଥ ଦେଇ କହିଲ ବଚନ
 ଯେଉଁ କୋପ ମୋତେ କିମ୍ବେ କରୁ ମହାରାଣ । ୮୯ ।
 ସମଦଣ୍ଡ ଦେନି ଯେବେ ବାହୁଡ଼ିଣ ଯାଆ
 ସବଦାକାଳେ ମୋତେ ଦୟାଘବ ବହ । ୯୦ ।
 ବାର କେଦାରଙ୍କ ମୁଖୁ ଯେବେ ମୁଖୁ ଶୁଣି
 ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ରାଜା ଯେ ମନେ ମନେ ଗୁଣି । ୯୧ ।
 ଯେ ଯେବେ ଭଗତ ହୋ ଆସି ହୋଇଲାକ ମୋତେ
 ଯେହାକୁ କୋପ ମୁ ତ ନ କରେ କଦାଚିତେ । ୯୨ ।
 ଅନେକ ଧନରହୁ କେଦାର ରାଣ ଦିଲ
 ଭଗତ ଦେନିଣ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ବାହୁଡ଼ିଲ । ୯୩ ।
 ତହିଁଣ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ବାହୁଡ଼ିନେ ବହନ
 ମଞ୍ଚପୁର ରାଜାମାନଙ୍କ ଉପରକୁ କରଇ ପଥୀଣ । ୯୪ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ଯେ ସମସ୍ତ ରାଜାମାନେ
 ସମାଧାନ ଦେନି ଆସି ଭେଟନ୍ତି ଆପଣେ । ୯୫ ।
 କେଉଂଣୀପିଠାରେ ରାଜା ଯୁଦ୍ଧ ନ ପାଇଲ
 ଭଗତ ସମାଧାନ ପାଇ ସବୁଠାରୁ ବାହୁଡ଼ିଲ । ୯୬ ।
 ଯେମନେ ଜଣିଲ ଚଉରାଣି ସହସ୍ର ଯେ ରାଜା
 କେଉଂଣସି ରାଜା ମୁଖେ ନ ପାଇଲ ପରିଜା । ୯୭ ।
 ମଞ୍ଚମଣ୍ଡଳରେ ଛୟାଶୋଇ ସହସ୍ର ରାପୈ
 ଆଉ ରାଜାମାନେ କେ କେ ବୋଲି କୋପ କପୈ । ୯୮ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖକୁ ରୁହି ବୋଲେ ନୃପବର
 ଆଉ କେତେ ରାଜା ଛନ୍ତି କହ ମୋ ଗୋଚର । ୯୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଆଉ ଛନ୍ତି ବାରସ୍ତ୍ର ରାପୈ
 ତାହାନ୍ତ ଜଣିଲେ ତୁମ୍ହି ହୋଇବୁ ଅଜପୈ । ୧୦ ।

୧୦।୧ ସମାଧାନ ଦେନି ଯେବେ ବାହୁଡ଼ିଣ ଯାଆ । (ଖ, ଜ)

ମନ୍ତ୍ରୀବର ବଚନେ ସେ ବୋଲେ ପ୍ରୋତ୍ସୁର
 ତୋହୋର କଥା ଯେ ମୋତେ ନୋହିଲୁ ଗୋଚର । ୯୧ ।
 କେଉଁ ଦିଗେ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ ରାଜାମାନଂକର
 ନାମ ଧରି କହକନା ମୋହୋର ଛୁମୁର । ୯୨ ।
 ତୁ ଯେ କୃପାଳୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ମୋର ଅଟୁ ଗୁଣବନ୍ତ
 ତୋହୋର କଥା ମୁଁ ନ ଲଦ୍ଧଇ କଦାଚିତ । ୯୩ ।
 ରାଜାର ବଚନେ ମନ୍ତ୍ରୀ କହଇ କରଯୋଦି
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁ ହୋ ଶୁଣିମା ଦଣ୍ଡଧାରୀ । ୯୪ ।
 ରାଜାମାନଂକର କଥା ଯେ ପରୁରିଲ ମୋତେ
 ଯୈକ ଯୈକ କରି କହଇ ତୁମ୍ଭୁର ଅଗ୍ରତେ । ୯୫ ।
 ଦର୍ଶଣ ଦିଗ ମହୋଦଧି ହୋଇଗଲେ ପାରି
 ଲଂକା ନାମେ ତହିଁ ଅଛଇ ଯୈକ ଯେ ନଗରୀ । ୯୬ ।
 ତହିଁରେ ରାଜପଣ ରାବଣ କରୁଥିଲୁ
 ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେହି ବିବାହ ହୋଇଲୁ । ୯୭ ।
 ତାହାର ଭୟେ ଦେବେ ସୁର୍ଗେ ନ ରହନ୍ତି
 ବଣ୍ୟବୃତ୍ତି ହୋଇଣ ରାବଣକୁ ଖଟିଥାନ୍ତି । ୯୮ ।
 ଛପନ ଗଣ୍ଠା ଯୁଗକୁ ଆଇଷ୍ୟ ଅଛଇ ତାହାର
 ବ୍ରହ୍ମା କୁଣଧର ତାକୁ ଦେଇଥିଲେ ବର । ୯୯ ।
 ଦେବତାପୈ ତାର ଉପଦ୍ରବ ସହ ନୁଆରିଲେ
 ବିଷ୍ଟୁର ଛୁମୁରେ ଦେବେ ଗୁହାର ଯେ କଲେ । ୧୦୦ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ନାରୟୁଣ ହୋଇଲେକ ଜାତ
 ଦଶରଥ ରାଜା ଦରେ ହୋଇଲେ ସମ୍ରତ । ୧୦୧ ।
 ମନୁଷ୍ୟର ଶଶର ସେ ଧଳେ ନରହରି
 କଇକୟାଙ୍କ ଛଳେ ବନକୁ ଗଲେ ରୂପଧାରୀ । ୧୦୨ ।
 ଭାଇ ଭାଇୟା ସେ ସଙ୍ଗତେ ଘେନିଗଲେ
 ଦଣ୍ଡକା ଅରଣ୍ୟରେ ଯାଇଣ ରହିଲେ । ୧୦୩ ।
 ଶ୍ରାଵମଂକ ଭାଇୟା ଯେ ସୀତା ମହାସଞ୍ଜ
 ବାରତା ପାଇଣ ଚେତୁରାଇ ନେଲା ଲଂକପତି । ୧୦୪ ।

ଭରିଯାଇ ଛଳେ ତହୁଂ ଶ୍ରୀରାମ ଧାଇଲେ
 ରୁଷ କପିବଳମାନ ତହୁଂ ରୁଣ୍ଡ କଲେ । ୧୦୫ ।
 ତାହାଙ୍କର ହାଥେ ସେ ସେତୁବନ୍ଧ ବାନ୍ଧିଲେ
 ପଢ଼ଇ ଅଣାଇ ଯେ ସାହେର ବନ୍ଧାଇଲେ । ୧୦୬ ।
 ବବଣର ଘର ଯେ ନାମ ବିଶ୍ଵାସ
 ସେ ଆସି ଶ୍ରୀରାମରେ ପଶିଲା ଶରଣ । ୧୦୭ ।
 ତାହାନ୍ତି ଶ୍ରୀରାମ ଯେ ଲଂକାରେ ରାଜା କରି
 ବବଣର ବଣ୍ଣୟାକ ପକାଇଲେ ମାରି । ୧୦୮ ।
 ବାନ୍ଧୁର କୁମର ଯେ ତେରଣ୍ଡଳ ନାହିଁ
 ଯେୟକେ ଯେୟକେ ତିନିପୁର ସାଧ ସେ ପାରନ୍ତି । ୧୦୯ ।
 କୁମରକ୍ଷ୍ଣ ନାମେ ଥିଲା ତାର ଯେୟକ ଘର
 ଚଉଦି ଭୁବନେ ଖାର ତା ସମାନେ ନାହିଁ । ୧୧୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ ବୋଲି ତାର ଯେୟକଇ କୁମର
 ମେଘରେ ଲୁଚି କରଇ ସେ ଖାର ସମର । ୧୧୧ ।
 ସେ ଖାରଗୋଟା ଲକ୍ଷ୍ମୀଣ ହାରଥ ପ୍ରାଣଦିଲା
 ବବଣର ଦଶମୁଣ୍ଡ ଶ୍ରୀରାମ ଛେଦିଲା । ୧୧୨ ।
 ବିଶ୍ଵାସଣକୁ ଲଂକାରେ କରିଣ ନୃପତି
 ବୋଇଲେ ତୁ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଥିବୁ ଦ୍ୟୁମନ୍ତି । ୧୧୩ ।
 ବୋଇଲେ ରାମନାମ ଯେତେକାଳ ଥିବ
 ତେତେକାଳ ତୋର ରାଜାପଣ ରହିଥିବ । ୧୧୪ ।

୧୦୫ । “ରୁଷ କପିବଳମାନ ତହୁଂ ରୁଣ୍ଡ କଲେ” ଏହି ପାଠାନ୍ତି ପରେ
 ‘ଖ’ ଓ ‘ପ’ ପୋଥରେ ଅଧିକା ଏକ ପଦ : —

ବହୁତ ପବତମାନ ବୁଦ୍ଧାଇଣ ଆଣି
 ନଳହଟେ ବନ୍ଧ ବନ୍ଧାଇଲେ ରଘୁମଣି । (ଖ)
 ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ସେ ସେତୁବନ୍ଧ ବାନ୍ଧିଲେ
 ପନ୍ଥରେ ତେତେ ବଜ ସାହେର ପୋତିଲେ । (ପ)

୧୧୩ । ଲଂକାରେ ବିଶ୍ଵାସଣକୁ କଲେ ନୃପବର
 ଅମର ପଦ ଦେଇ ତାକୁ ରଖିଲେ ରଘୁରାର । (ଅନେକ ପୋଥ)

ସେତୁପ୍ତା ଦ୍ଵାପର ଦୁଇ ଯୁଗ ପୈବେ ହୋଇଲା
 ନୃପତିପଣ ଯେ ତହିଁ ବିଶ୍ଵାଷଣ କଲା । ୧୧୫ ।
 ସେ ରାଜାକୁ ତୁହି ତ କଣି ନୁଆରିବୁ ବଳେ
 ଅଭିଷେକ ଯାହାକୁ କରିଛନ୍ତି ରଘୁବାଲେ । ୧୧୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବରନେ ରାଜା ଆନନ୍ଦେ ହସିଲା
 ଆଉ ରାଜାଙ୍କର ନାମ କହ ହୋ ବୋଇଲା । ୧୧୭ ।
 କୃପାକୃ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ କହଇ ତୋଷ ଚିତ୍ତ
 ଆବର କଥାପ୍ତେ ତୋତେ କହଇ ନରନାଥେ । ୧୧୮ ।
 କିଷ୍କିନ୍ଧ୍ୟା ରାଜ୍ୟ ବୋଲି ଅଛଲୁ ପ୍ରେକ୍ଷନ ନଗ୍ରେ
 ତହିଁର ନୃପତି ଅଟଇ ସୁଗ୍ରୀବର ରାଜେ । ୧୧୯ ।
 ତାହାର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭାଇ ବାଲୀ ନାମେ ମହାରାଣ
 ତାହାକୁ ନାରାଜେ ଯେ ମାଇଲେ ରଘୁନାନ । ୧୨୦ ।
 ସୁଗ୍ରୀବର ସଙ୍ଗେ ସେହି ମଇସ ହୋଇଲେ
 କିଷ୍କିନ୍ଧ୍ୟା କଟକେ ତାକୁ ରାଜପଣ ଦିଲେ । ୧୨୧ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତେ ଯେ ଦେତୁପ୍ତା ଯୁଗ ଗଲା ବହି
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ସୁରବନ୍ତ ରାଜା ହୋଇ । ୧୨୨ ।
 ଶ୍ରୀରାମର ବରେ ତାର କାହାକୁ ନାହିଁ ଭପ୍ରେ
 ତାହାର ଭୁଲେ ସାଗ୍ରାମ କଲେ ତୋତେ ନାହିଁ ଜପ୍ରେ । ୧୨୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବରନେ ରଜା ମନ ହେତୁ କଲା
 ପୁଣିହିଁ ରାଜାମାନଂକ ଚରିତ ମନ୍ତ୍ରୀକି ପୁଞ୍ଜିଲା । ୧୨୪ ।
 ଆଉ କେଉଁଦିଗେ ଅଛଇ ଯେ କେଉଁ କେଉଁ ରଜା
 ତେବେ ସେ ମୋର ମନୁ ଉପେକ୍ଷିବି ପରିଜା । ୧୨୫ ।
 କୃପାକୃ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ମହାଘରିବନ୍ତ
 ପ୍ରୋତ୍ସୁର ଆଗେ ସେହି କହଇ ଗୁପତ । ୧୨୬ ।
 ଆଗେ ତ ଶୁଣିଛୁ ଦୁଇ ରାଜାଙ୍କ ଚରିତ
 ଜୀବନ ମାନଗୋପନର ଚରିତ ବୃତ୍ତନ୍ତ । ୧୨୭ ।
 ଆବର ରାଜାପ୍ତେ ଅଛି ଜଦ୍ୟରଥ ନାମର
 ପ୍ରେକ୍ଷନ ରାଜା ତେବେଦେଶ ଦମ୍ପତ୍ତି ନାମେ ଥାଇ । ୧୨୮ ।

ସପତ ସମୁଦ୍ରେ ରାଜା ବହୁଣ ସେ ହୋଇ
 ପାତାଳେ ରାଜା ବାସୁକି ପୃଥିବୀ ବହଇ । ୧୨୯ ।
 କାଞ୍ଚିକେଶ୍ଵର ତୋତେ ସେ ମନା କରିଛନ୍ତି
 ଯମରାଜା କୁଲେ ତୁହି ନୋହିବୁ ଅପ୍ରୀତି । ୧୩୦ ।
 ମଥୁରା କଟକେ ଅଛି ଉଗ୍ରସେନ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ହରି ବଳରାମଂକର ଅଜାଗୋତ୍ର ହୋଷ୍ଟେ । ୧୩୧ ।
 ଆବର ରାଜାସ୍ତେ ଅଛି ମୃଗସେନ ବୋଲି
 ବ୍ୟାସଂକର ତନୟ ସେ ଅଟଇ ମହାବଳୀ । ୧୩୨ ।
 ରାଜାଙ୍କ ଚରିତ ଶୁଣି ପ୍ରୋତାସୁର କୋପକଳ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ରୁହିଂଣ ସେହି ବଚନ ପ୍ରଦାଣିଲା । ୧୩୩ ।
 ଆଉର ରାଜାମାନଂକ ଚରିତ ଥାଉ ପଛେ
 ମୃଗସେନ ଚରିତ ତୁ କହ ମୋ ଆଗେ ପ୍ରତଖେୟ । ୧୩୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲିଲା ହୋ ସେହି ବନ୍ଦ ବଳୀଧୂର
 ଥାଠ ସନ୍ୟ ନାହିଁ ତାର ପ୍ରେକ୍ଷା କରଇ ସମର । ୧୩୫ ।
 ପ୍ରେକ୍ଷା ଧନୁ ପ୍ରେକ୍ଷା ନାରାଜ ସେ ଧରିଥାଇ
 ପର ଥାଠ ପଡ଼ିଲେ ସେ ପ୍ରେକ୍ଷାପ୍ରେ ଯୁଝଇ । ୧୩୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହନ୍ତେଣ ପ୍ରୋତାସୁର ହସିଣ କହିଲା
 ମୃଗସେନ ବୋଲିଣ ସେ କିମ୍ବ ନାମ ବୋଲିଲା । ୧୩୭ ।
 କୃପାକୃ ମନ୍ତ୍ରୀ ସେ ସେ କହଇ ବଚନ
 ତହିଁର ଚରିତ ଶୁଣି କହିଲି ରାଜନ । ୧୩୮ ।
 ବ୍ୟାସ ମହାରଷ୍ଟ୍ର ମୃଗୁଣୀକ ହରିଥିଲେ
 ସଇନ୍ଦ୍ର ପୁଷ୍ପକ ତହିଁ ଜନମ ହୋଇଲେ । ୧୩୯ ।
 ମନୁଷ୍ୟ ଯୋନିରେ ସେ ସେ ଜାତ ହୋଇନାହିଁ
 ମୃଗୁଣୀ ଯୋନିରୁ ଜାତ ହୋଇଅଛି ସେହି । ୧୪୦ ।
 ତେଣୁ ସେହି ମୃଗସେନ ନାମ ବୋଲିଲା
 ବ୍ୟାସରଷ୍ଟ୍ର ଆପଣେ ସେ ଥାଇ ନାମ ଦେଇଗଲା । ୧୪୧ ।
 ବ୍ୟାସରଷ୍ଟ୍ର ପରସାଦେ ସେ କାହାକୁ ନ ଉରଇ
 ନିର୍ଭୟ ହୋଇଣ ଗିରି ଶିଖେ ରହିଥାଇ । ୧୪୨ ।

ପ୍ରେତା ଶୁଣି ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ବଚନ ଭଣିଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖ ରୂହିଂଶ ଯେ ଆପଣେ ପରୁରିଲ । ୧୩ ।
 ବୋଇଲୁ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର କେମନ୍ତ କରିବା
 ଦଣ୍ଡ ସଙ୍ଗ ଦେନି ରୂଲ ତାହା ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧିବା । ୧୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ନୋହଲ ପ୍ରେମନ୍ତ ବିରୁର
 ରଷି ଅଂଶେ ଜାତ ହୋଇଅଛୁ ମୃଗସେନ ନୃପବର । ୧୫ ।
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ଦେନି କରଇ ବିରୁର
 ପ୍ରେମନ୍ତ ସମୟେ ମିଳିଲେ ଯାଇଂ ନାରଦ ତପଶୀଳ । ୧୬ ।
 ନାରଦଂକୁ ଦେଖିଣ ଯେ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଉଠିଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦେଖିଣ ଯେ ନମସ୍କାର କଲା । ୧୭ ।
 ଗଉରେବ କରି ତାଂକୁ ବସାଇଲା ପାଖର
 ତୁମ୍ଭର କଞ୍ଚାଣେ ଦିଗବିଜେ କରିଛୁ ମୁନିବର । ୧୮ ।
 ଅନେକ ରଜା ମୁଂ ଯେ ଜିଣିଣ ଅଇଲି
 କାହାର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ ମୁହିଂ ନ ପାଇଲା । ୧୯ ।
 ସମସ୍ତ ରାଜାଯେ ସମାଧାନ ଦେଇ ଭରତ ହୋଇଲେ
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେଣ ମୋତେ ବିନୋପ୍ତୀ କହିଲେ । ୨୦ ।
 ପ୍ରେବେ ମୃଗସେନ ରଜା ସଙ୍ଗତରେ ମୁହିଂ
 ଅବଶ୍ୟ ତାହାର ତୁଲେ ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵ ଗୋଟିପ୍ତ କରିବଇଂ । ୨୧ ।
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ମୁଖରୁ ପ୍ରେସନକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ବଚନ ବଣାଣନ୍ତ ନାରଦ ମହାମୁନି । ୨୨ ।
 ମୋହୋର ବଚନ ଯେବେ ପାଳିବୁ ମହାରପ୍ତେ
 ତେବେ ସେ ତୋର ଆଗେ କହିବି କଥାପ୍ତେ । ୨୩ ।
 ରଷି ଅଂଶ ଦେନି ସେହି ହୋଇଅଛୁ ଜାତ
 ତେଣୁ କରି ଅଟଇ ସେ ମହାବଳବନ୍ତ । ୨୪ ।
 ପ୍ରେକେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେ ଯେ ଅବଧ ଅଟଇ
 ଦୁଜେ କ୍ଷରୀଏଣ କରି ଧନ୍ତ ଶହସ୍ର ଧରଇ । ୨୫ ।
 ପ୍ରେକା ହୋଇଣ ସେହି ଯେ କରଇ ସମର
 ତାହାର ସଙ୍ଗେ ସମର କରିବା ଆମ୍ବର ନୋହଲ ବିରୁର । ୨୬ ।

ତାହାର ସଙ୍ଗକେ ତୋତେ ପ୍ରୀତି କରଇବା
 ତୁମ୍ ଦୁଇଜଣାଙ୍କୁ ଯେ ମରେ ବନ୍ଧାଇବା । ୧୫୭ ।
 ପ୍ରୀତି ବନ୍ଧ ପୁଣ ଯେ କାଳେ କାଳେ ଥୁବ
 ତନିଯୁଗ ପରିୟାନେ କଥା ରହିଥିବ । ୧୫୮ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ପ୍ରୋତ୍ଷାସୁର ଯେ ଦସିଲୁ
 ହେଉ ବୋଲିଣ ସେହି ଯେ ସନମତ କଲା । ୧୫୯ ।
 ରଜାର ବଚନେ ଯେ ନାରଦ ଉଠିଲେ
 ମୃଗସେନ ସନ୍ଧିଧରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୧୬୦ ।
 ନାରଦଙ୍କ ଦେଖିଣ ମୃଗସେନ ରାପ୍ତେ
 ଉଠିଣ ମୁଦିଂକର ଚରଣେ ବିନପ୍ତେ । ୧୬୧ ।
 କିମର୍ଥେ ମୁନି ହେ ତବ ପ୍ତେଥକୁ ଆଗମନ
 ମୋତେ ସଂଖୋଳ କି ଅଳକ ମହାମୁନ୍ୟ । ୧୬୨ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ ଅଳକୁ ଯହିଂ ପାଇଂ
 ତହିଂର ଚରିତ ହୋ ତୁ ଶୁଣ ମନଦେଇ । ୧୬୩ ।
 ପ୍ରୋତ୍ଷାସୁର ବୋଲିଣ ଯେ ଅସୁର ଗୋଟାପ୍ତେ
 ଦିଗବିଜେ କରି ଆସି କିଣୁଛି ସବରାପ୍ତେ । ୧୬୪ ।
 ବଡାଇ ଗରିଷ୍ଠ ସେହି ଅଟର୍ ପାମର
 ଦୁଷ୍ଟପଣ କରି ଯେ ବୁଲକ ମୃତ୍ୟୁର । ୧୬୫ ।
 ପ୍ତେବେ ଯେ ତୋହୋର ରାଜ୍ୟକୁ ଆସୁଅଛି
 ତେଣୁ କରି ତୋତେ କହିଲୁ ହୋ ବ୍ୟାସବକ୍ତି । ୧୬୬ ।
 ଶୁଣିଣ ମୃଗସେନ ଯେ କୋପଭର ହୋଇଲା
 କାହିଂଅଛି ବୋଲିଣ ଯେ ମୁଦିଂକ ପର୍ବତିଲା । ୧୬୭ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ହୋ ସେହି ଅଛଇ ବହୁଦୂରେ
 ଆମ୍ବେ ଦେଖିଣ କହି ଅଳକୁ ତୋହୋରେ । ୧୬୮ ।
 ପ୍ତେବେ ଆସି ତୋହୋର ନିକଟେ ହେଲାଣି
 କି ବିରୂର କରିବା କହ ହୋ ନୃପମଣି । ୧୬୯ ।
 ମୃଗସେନ ବୋଇଲା ମୁଂ ତାହାର ସରନ ବଳ ନାଶିବ
 ପ୍ତେକା କାଣ୍ଡକରେ ତାହାର ହୃଦୟ ବିଦାରିବି । ୧୭୦ ।

କେତେ ବଳ ତାହାର ଅଛଇ ପୈବେ ଆସୁ
 ଅବଶ୍ୟ ଶରୀର ତାହାର କରିବି ଧୂଳି ପାଂଶୁ । ୧୭୧ ।
 ମୃଗସେନ ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ଦେଖିଣ ମୁନିବର
 କୋମଳ କରିଣ କହନ୍ତି ବଚନ ମଧୁର । ୧୭୨ ।
 ବାବୁ ସମସ୍ତ ରାଜାମାନେ ସମାଧାନ ଦିଲେ
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ବିନୋପୁଁ କହିଲେ । ୧୭୩ ।
 ତୁ ପୈବେ କଥାପୈ ହୋ କର ନୃପବର
 ଆମ୍ବର ବଚନକୁ ତୁ ପୈବେ ପ୍ରତିପାଳ । ୧୭୪ ।
 ଦୁଷ୍ଟର ସଂଗତେ କିମ୍ପେ କରିବା ଦୟ କଳି
 ବଚନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଯିବ ସେହି ଚଳ । ୧୭୫ ।
 ତାହାର ସଂଗତେ ତୋତେ ପ୍ରୀତି କରଇବା
 ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଆମ୍ବେ ସତେୟ ମନାଇବା । ୧୭୬ ।
 ବିନାଶ କାରଣେ ହୋ ନୋହୁ ପୈତେ ଦୟଗୋଳ
 ପୈଥକୁ କିମ୍ପେ କୋପ କରୁଛୁ ମଞ୍ଚପାଳ । ୧୭୭ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ମୃଗସେନ ଯେ ବୋଇଲୁ
 ମୁନିଙ୍କ ବଚନ ମୋର ମେଶଣ ନ ଘଲୁ । ୧୭୮ ।
 ପୈମନ୍ତେ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଯେ ଦଣ୍ଡ ସନ୍ୟ ଚଳାଇ
 ପବତର ତଳେ ସେହି ମିଳିଲକ ଯାଇଂ । ୧୭୯ ।
 ଟମକ ନିଶାଣ ବାଜଇ ଯେ ଗରୁ ଟାଣ
 ଶୁଣିଣ ମୃଗସେନ ଯେ କରଇ କୋପମନ । ୧୮୦ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ କୋପ ନ କର ତୁ ରାଯେ
 ଆମ୍ବର ବଚନେ ଶାନ୍ତିହୃଦୟ ବ୍ୟାସଙ୍କ ତନପୈ । ୧୮୧ ।
 ମୃଗସେନକୁ କହିଣ ନାରଦେ ଚଳିଗଲେ
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଛୁମୁରେ ସେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୧୮୨ ।
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଉଠି ଯେ କରଇ ନମସ୍କାର
 କି ବିରୁର ତହିଂରେ କଳ କହ ହୋ ମୁନିବର । ୧୮୩ ।

୧୮୪ ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ମୃଗସେନ ସେ ଥମ୍ବିଲ

ମୁନିଙ୍କ ବଚନ ସେ ମେଶଣ ନ କଲୁ । (ଜ,ଖ)

ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତାହା କହିବା ତୋର ଆଗେ
 ଦ୍ୱାଦଶରେ ଆରମ୍ଭ ନ କରିବ ତୋର ସଙ୍ଗେ । ୧୮୪ ।
 ସବ୍ ଶୁଭ କଥା ଶୁଣିଲୁ ଯେ ଶୁଭ ଭାଗେୟ
 ପ୍ରୀତି କଥାମାନ କହିଲୁ ସେ ମୋର ଆଗେ । ୧୮୫ ।
 ଶୁଣିଣ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଯେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲୁ
 ବହୁତ ବିନୋଧୀ ହୋଇ ମୁନିଂକ ପ୍ରଶଂସିଲୁ । ୧୮୬ ।
 ମୁନିଷ୍ଠେ ବୋଇଲେ ଦୁହେଂ ମଇତ ଯେ ହୃଥ
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ କଥା ପୁଣ ରୁହାଇଣ ଥାଅ । ୧୮୭ ।
 ପ୍ରେସେ କହି ମୁନି ଯେ ବହନ ଉଠିଲେ
 ମୃଗସେନ ରାଜା ପାଶେ ସେହୁ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୧୮୮ ।
 ଦୁହିଂକ ପ୍ରୀତି ସେ କରାଇବା ହାଦେ
 କଳ ଦ୍ୱାଦଶ ନୋହୁ ସେହୁ ଯାଉ ଅପ୍ରମାଦେ । ୧୮୯ ।
 ମୁନିଂକ ବଚନେ ମୃଗସେନ ସନମତ କଲୁ
 ହୋଉ ବୋଲିଣ ସେ ଯେ ବଚନ ଭାଷିଲୁ । ୧୯୦ ।
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରକୁ ତହୁଂ ଯେ ଦେନାଇଗଲେ ମୁନି
 ଦୁଇ ରାଜାଂକୁ ସେ ଭେଟ କରାଇଲେ ପୁଣି । ୧୯୧ ।
 ସୁକୃତ କରଇ ଦୁହିନ୍ତି ମଇତ ବରାଇଲେ
 ବିଦ୍ୱ ପ୍ରକାରେ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରକୁ ବାହୁଡ଼ାଇ ଦିଲେ । ୧୯୨ ।
 ତହୁଂ ଥାଠ ଦେନିଣ ସେ ଚଳଇ ବହନ
 କାମେଶ୍ଵର ବନେ ଯେ ପ୍ରବେଶ ତତ୍କଷଣ । ୧୯୩ ।
 ସେ ଦେଶର ରାଜା ଯେ କାମେଶ୍ଵର ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ବାରତା ପାଇଣ ସେହୁ ମନ୍ତ୍ରୀକ ହକରାଷ୍ଟ୍ରେ । ୧୯୪ ।
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ପ୍ରେବେ ହୋ କହ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ବାହିଲୁ ଯେ ଆମ୍ବର ରାଜ୍ୟର । ୧୯୫ ।
 ସୁନ୍ଦର ଆରମ୍ଭିବା କି ପ୍ରୀତି ଆରମ୍ଭିବା
 କବା ସମାଧାନ ଦେଇ ତାକୁ ବାହୁଡ଼ାଇ ଦେବା । ୧୯୬ ।
 ତୁ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ହୋ ବିରୁଦ୍ଧ କହ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ଶୁଣିବାକୁ ଅବଧାନ ହୋଅ । ୧୯୭ ।

ପ୍ରୋତ୍ଶାସୁର ଅସୁର ଯେ ଅଟଇ ବଡ଼ ଦୁଷ୍ଟ
 ବଡ଼ାଇ ଦ୍ଵାରୀ ସେହୁ ଅଟଇ ଗରିଷ୍ଠ । ୧୯୮ ।
 ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ତାହାକୁ ଆମେ ନୁଆରିବା ଜଣି
 ଅକାରଣେ ଅନେକ ଲୋକ ମରଇବା ପୂଣି । ୧୯୯ ।
 ରାଜ୍ୟର ଜନ ପରଜାପ୍ତେ ହୋଇବାକ ଧ୍ୟାନି
 ପୁଣି ନ କରିବା ହୋ ଶୁଣ ନୃପଣିଷି । ୨୦୦ ।
 ସମାଧାନ ଦେବା ସେ ବାହୁଡ଼ଣ ଯାଉ
 ମୋହୋର ବିରୁଦ୍ଧକୁ ଯେ ଯୋଗାଇଲୁ ଯେହୁ । ୨୦୧ ।
 କାମେଶ୍ଵର ରାଜା ତହୁଁ ବୋଲଇ ବଚନ
 ତୋହୋର ବଚନ ମୁଁ କେବେହେଁ ନ କରଇ ଆନ । ୨୦୨ ।
 ଯେମନ୍ତର ସମପ୍ତେ ଟମକ ନିଶାଣ ବାକିଲୁ
 ଧାଇଁ ଆସିଣ ଉଗର ଯେ ବାରତା କନ୍ଧିଲା । ୨୦୩ ।
 ପ୍ରୋତ୍ଶାସୁର ବାହିଲା ହୋ ତୋହୋର ରାଜ୍ୟକୁ
 ଯେଥକୁ ଉପାୟ ହୋ ବିରୁଦ୍ଧ ମନକୁ । ୨୦୪ ।
 ଯେହା ଶୁଣିଣ ରାଜା ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ରୂପିଂ
 ସମାଧାନ ତିଆରଣ ଯିବା ତାଙ୍କ ତହୁଁ । ୨୦୫ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପ୍ରମାଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ ତତ୍ତ୍ଵଣେ ଚଳିଗଲେ
 ଶତେକ ରଥରେ ପାଣିଦ୍ରବ୍ୟ ପୂରୋଇଲେ । ୨୦୬ ।
 ଅଳପ ସନ୍ଧ ଯେ ସଜକିଲୁ ରାପ୍ତେ
 ଆପଣେ ଦିବ୍ୟ ବେଶ ହୋଇଲୁ ଗୋଟାପ୍ତେ । ୨୦୭ ।
 ସୁଖାସନ ଚଢି ରାଜା ବାହାର ହୋଇଲୁ
 ସଙ୍ଗତରେ ମନ୍ତ୍ରୀବରକୁ ଯେ ଘେନାଇଲୁ । ୨୦୮ ।
 ତହୁଁ ଖଣ୍ଡ ଦୂର ଗଲେକ ଚଳାଇ
 ପ୍ରୋତ୍ଶାସୁର ଗ୍ରମୁରେ ମିଳିଲକ ଯାଇଁ । ୨୦୯ ।
 ଶିରେ କର ଦେଇଣ ସେ ବିନୋପ୍ତୀ ହୋଇଲୁ
 ଶତେ ରଥ ପାଣିଦ୍ରବ୍ୟ ଗ୍ରମୁରେ ଥୋଇଲୁ । ୨୧୦ ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ରାଜା ବିନୋପ୍ତୀ ହୋଇଲୁ
 ଦୋଷ କ୍ଷମାକର ବୋଲି ସେ ବୋଇଲୁ । ୨୧୧ ।

କାମେଶ୍ଵର ରାଜାର ବିନୟ ଭଗତିଭାବ ଦେଖି
 କୋପ ଶାନ୍ତି କଲା ଯେ ହୋଇଲା ପରମ ସୁଖୀ । ୨୧୨ ।
 ସମାଧାନ ପାଇଣ ଯେ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ବାହୁଡ଼ିଲା
 ଥାଠ ସନ୍ୟ ଦେନାଇଣ ତହୁଁ ଚଳିଗଲା । ୨୧୩ ।
 ଘେମନ୍ତ ସେ ଥୋକାପୈ ଦୂର ଅନ୍ତରେଣ
 ନଗ୍ରେକ ଦେଖିଲା ସେ ବଢାଇ ବିତଷ୍ମଣ । ୨୧୪ ।
 ସେ ନଗ୍ରର ନାମ ଯେ ସୁଜାଣ ଅଟଇ
 ଅମରାବତୀକ ଜାଣି ପଟାନ୍ତର ସେହି । ୨୧୫ ।
 ସେ ରାଜାର ନାମ ଯେ ଅଟଇ ସୁରବାର
 ନଗ୍ରଗୋଟି ତାର ଅତିହୁଁ ସୁସଞ୍ଚ ସୁନ୍ଦର । ୨୧୬ ।
 ରାଜ୍ୟ ପ୍ରଜାଜନମାନେ ଅଟନ୍ତି ବଡ଼ସୁଖୀ
 ଧନବନ୍ତ ପଣେ ତାକୁ କୁବେର ସଙ୍ଗେ ଲେଖି । ୨୧୭ ।
 ସେ ସୁରବାର ରାଜା ଅଟଇ ବଡ଼ ବିଗ୍ୟବନ୍ତ
 କାହାର ସଙ୍ଗେରେ ସେହୁଁ ନ କରଇ ଅନର୍ଥ । ୨୧୮ ।
 ଆପଣା ସୁଖେ ସେ ତାର ରାଜ୍ୟ କରୁଥାଇ
 କାହାର ସଙ୍ଗେ ସେ ଯେ ଖଣ୍ଡାଳ ନୋହଇ । ୨୧୯ ।
 ଶତ୍ରୁ ବୋଲି ରାଜା କିଛିହୁଁ ନ ଜାଣଇ
 ପରବାନ୍ତ ପଢ଼ିଲେ ରାଜା ଧର୍ମେଣ ନିବାରଇ । ୨୨୦ ।
 ଦାମାପଣକୁ ରାଜା କର୍ଣ୍ଣର ସମ୍ମନ
 ନିରନ୍ତରେ ବିଷ୍ଟ ପାଦେ କରୁଥାଇ ଧାନ । ୨୨୧ ।
 ତାହାର ରାଜ୍ୟକୁ ଯେ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ବାହିଲ
 ସେ ବାରତା ଯାଇଁ ତାକୁ ଡଗରା ଜଣାଇଲା । ୨୨୨ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ତୋହୋର ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ସମଦଣ୍ଟ ଯେ ଚଳାଇ । ୨୨୩ ।
 ଶୁଣିଣ ସୁରବାର ବଡ଼ କାତର ହୋଇଲା
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ ରାଜା ଚତୁର୍ବୃତ୍ତି ଦିଲା । ୨୨୪ ।
 ଜଗତର ନାଥ ତୁମେ କର ମୋତେ ହାହି
 ତୋହୋର ରରଣ ବିନ୍ଦୁ ମୁଁ ଅନ୍ୟଗତି ନ ଜାଣଇଁ । ୨୨୫ ।

ଭଗତମଳକ ହରି କରୁଣା ସାଗର
 ନାମଗୋଟି ଯାନ୍ତାରଟି ସଂଗାରରେ ସାର । ୨୨୭ ।
 ସେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ସବ୍ଦା ଦୟା କରିଥାଏ
 ଘୋର ବିପତ୍ରିରୁ ସେ ମୋତେ ଉଦ୍ଧରି ଧରଇ । ୨୨୮ ।
 କରୁଣାସାଗର ଗୋସାଇ । କରୁଣା କର ମୋତେ
 ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ମୁହଁ ବ୍ରତଇ ନିଶିନ୍ତେ । ୨୨୯ ।
 ଘେବେ ଆସି ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ପଞ୍ଚଲା ବିପତ୍ରି
 ବେଳେକ ଉଦ୍ଧରି ଧର ଦେବ ଶିଶୁପତି । ୨୩୦ ।
 ଘେମନ୍ତେ ଅନେକ ହୃଦି କଳା ଯତ୍ତିଃ ରାଜା
 କଣ୍ଠରେ ବିଜେ କଲେ ବ୍ରହ୍ମାର ତନୁଜା । ୨୩୧ ।
 ବୁଦ୍ଧିଘେବୁକ ଆସି ତାର ପ୍ରସରିଲା ମନେ
 ସମାଧାନ ଦେଇ ତାକୁ କରିବା ଦ୍ରୁଷ୍ଟନେ । ୨୩୨ ।
 ଘେତେକ ବିରୁଦ୍ଧ ରାଜା ମନ୍ତ୍ରୀକ ଗୁହ୍ୟିଳା
 ଦେଖା ଦରଶନ ଧନ ସଜକର ହୋ ବୋଇଲା । ୨୩୩ ।
 ଆଗ୍ରାଂ ପରମାଣେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ସେ ଚଳଇ
 ପଞ୍ଚାଶ ରଥରେ ପାଣିଦ୍ଵବ୍ୟ ଯେ ପୂରୋଇ । ୨୩୪ ।
 ଆପଣେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ବେଗେ ସଜହେଲ
 ପୁଣିହିଃ ରାଜା ଗ୍ରମରେ ଯାଇଃ ସେ ମିଳିଲା । ୨୩୫ ।
 ପଞ୍ଚାଶ ରଥରେ ପାଣିଦ୍ଵବ୍ୟ ସଜ କରି
 ଘେବେ କିଷ ବିରୁଦ୍ଧ ମନ୍ତ୍ରୀବର ପରୁର । ୨୩୬ ।
 ସୁରଖାର ରାଜା ବୋଲଇ ଘେହି ଅନକୁଳେ ଯିବା
 ସମାଧାନ ଦେଇ ତାହା ସଙ୍ଗେ ପୀରତି ହୋଇବା । ୨୩୭ ।
 ରଥେକ ଚଢ଼ି ରାଜା ବାହାର ଯେ ହୋଇ
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଆଗେ ଉଗର କହିଲେକ ଯାଇଃ । ୨୩୮ ।
 ଶୁଣିମା ହୋ ସାବଧାନେ ନୃପତି କୁଳସାଇ
 ସମାଧାନ ନେଇ ସୁରଖାର ରାଜା ଆସଇ ଚଳାଇ । ୨୩୯ ।
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ବୋଲି ଯେବେ ପ୍ରୀତିପଣେ ଆସୁଅଛି
 ତାହାର ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ବେ ଦୁଇ ବାଦ ନ କରିବା କିନ୍ତୁ । ୨୪୦ ।

ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ହୋ ଶୁଣିମା ଦିବ୍ୟରସ
 ସୁରଗାର ରାଜା ମିଳିଲା ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ପାଶ । ୨୪୦ ।
 ଶିରେ କର ଦେଇଣ ସେ କହଇ ବଚନ
 ଦୟା କଳ ମୋହୋର ରାଜ୍ୟରେ ପଡ଼ିଲା ଚରଣ । ୨୪୧ ।
 ପଞ୍ଚାଶ ରଥ ପାଣିଦ୍ଵିବ୍ୟ ଛାମୁରେ ଥୋଇଲା
 ଅନେକ ବିନୋଦୀ ହୋଇଣ ବଚନ ଭାଷିଲା । ୨୪୨ ।
 ରାଜାର ବିନୟ ଭଗତ ଦେଖି ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର
 ଭଗତ ଦେନି ତତ୍ତ୍ଵଂ ହୋଇଲା ବାହାର । ୨୪୩ ।
 ସମସ୍ତ ଦଣ୍ଡ ସମ୍ୟ ଘେନିଣ ଲେଇ ଆଏଣ
 ସୁରଗାର ରାଜାକୁ ସେହି ମେଲଣି ଦେଇଣ । ୨୪୪ ।
 ଯେହିରୁପେ ଅନେକ ରାଜ୍ୟ ଭ୍ରମଣି ସେ କଳ
 କେହିଣସି ରାଜାଠାରେ ସେ ଦୂର ନ ପାଇଲା । ୨୪୫ ।
 ଶୁଣ ମନୁରାଜା ହୋ ବଦୟୁନ୍ତ ଅଗଣ୍ତି
 ଯେକମନ ହୋଇ ଶୁଣ ମହାଭାରତ ଶୁଣି । ୨୪୬ ।
 ତୁ ଯେ ପର୍ବତିଲୁ ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 ଅପଣ୍ଟିତ ପଣ୍ଟିତ ହୋଯେ ଯେହା ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରବଣେ । ୨୪୭ ।
 ଶୁଣିଣ ମନୁ ରାଜା ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ
 ପୁଣ ପୁଣ ନମସ୍କାର କରଇ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ । ୨୪୮ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ଯେବେ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର କି କଳ ମୋତେ କହିବା ବୁଝାଇ । ୨୪୯ ।
 ସୁରଗାର ରାଜାକୁ ସେ ମେଲଣି ଯେ ଦିଲ
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନିଣ ଯେ ସେହି ତତ୍ତ୍ଵଂ ବାହୁଡ଼ିଲା । ୨୫୦ ।
 କେବଣ ଦେଶକୁ ସେହି ଗଲକ ଚଳାଇ
 ଯେହା ମୋତେ ବୁଝାଇ କହ ହୋ ପୁଣ୍ୟଦେଖା । ୨୫୧ ।
 ଶୁଣିଣ ଅଗଣ୍ତି ମୁଦି ସନ୍ନୋଧ ହୋଇଲେ
 ରାଜାଙ୍କ ମୁଖକୁ ଗୁଡ଼ିଂ ବଚନ ବୋଇଲେ । ୨୫୨ ।
 ସୁରଗାର ରାଜ୍ୟରୁ ଖଣ୍ଡ ଦୂର ଯାଇଁ
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ମନେ ଯେ ବିଶୁର କରଇ । ୨୫୩ ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖ ରୂପିଣୀ ସେ ଭରତ ବଚନ
 ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳୀଯାକ ମୁହଁ ଅଇଲି ଭ୍ରମିଣ । ୧୫୪ ।
 କେହୁସ୍ଥି ରାଜା ମୋତେ ଅସାଧ ନୋହିଲେ
 ତିନିପୁରେ ପୈକାଙ୍ଗ ଚନ୍ଦ୍ରମଣ ହୋଇଲଇଛି ଭଲେ । ୧୫୫ ।
 ଯେବେ ରୂପ ହୋ ନିଜ ରାଜ୍ୟକୁ ମୋର ଯିବା
 ନିରନ୍ତର ହୋଇଣ ସେ ଆମ୍ବେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିବା । ୧୫୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ହୋ ସେ ତୋହୋର ଆଗ୍ୟା
 ମୋହୋର ବେଳେ କରି ନୋହଇ ଅବଗ୍ୟା । ୧୫୭ ।
 ଯେମନ୍ତେ ମନୁରାପ୍ତେ ଶୁଣିମା ଦିବ୍ୟରସ
 ଶୂନ୍ୟ ଆସି ମିଳିଲେ ବ୍ରହ୍ମାଂକର ଶିଷ୍ଟ । ୧୫୮ ।
 କନ୍ଦେ ବାଣୀଯନ୍ତ୍ର ସେ କରେ ଦଣ୍ଡ ଲାଇ
 ବିଭୂତି ଅଙ୍ଗେ ବୋଲି କାଇବସ୍ତୁ ପରିହରଣ ହୋଇ । ୧୫୯ ।
 ଯେମନ୍ତେ କଳ ଧୋକଣ୍ଠ ମୁଣ୍ଡ କାଖରେ ଯାକିଛନ୍ତି
 ହରି ଧୂନି କରିଣ ସେ ଶୂନ୍ୟରେ ଗମନ୍ତି । ୧୬୦ ।
 ସେ କଳହପ୍ରିୟ ମୁନି ଶୋଜୁଆନ୍ତି କଳ
 କଳ ଦ୍ଵାରା ନ ପାଇଲେ ମନ ତାଙ୍କ ହୃଅଇ ଆକୁଳ । ୧୬୧ ।
 ପୂର୍ବର ଶାପ ତାଙ୍କର କେବେହେଠେ ମେଣଣ ନ ଯାଇ
 ଥିର ହୋଇଣ ମୁନି କ୍ଷଣେହେଠେ ନ ରହଇ । ୧୬୨ ।
 ଶୂନ୍ୟ ମାର୍ଗରେ ସେ ସେ ଆସୁଥିଲେ ଜାଣ
 ଦେଖିଲେ ପ୍ରୋତ୍ତାୟୁର କରଇ ଭ୍ରମଣ । ୧୬୩ ।
 ମୁନି ଶୂନ୍ୟରୁ ଓହାଇଣ ମଞ୍ଚକୁ ଅଇଲେ
 ପ୍ରୋତ୍ତାୟୁର ଛୁମୁରେ ସେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୧୬୪ ।
 ରଥ ଉପରେ ଥାଇଣ ସେ ଦେଖିଲୁ ଅସୁର
 ଉଠିଣ ନାରଦଙ୍କ ଛୁମୁରେ କଲାକ ଦରଶନ ନମସ୍କାର । ୧୬୫ ।
 ଆଜ ମୋର ବଢ଼ ଭଗ୍ୟ ଦେଖିଲି ମୁନିମଣି
 ବଢ଼ ଦୟାକରି ମୋତେ ଶଙ୍କୋଳ ଅଇଲ ତ ପୁଣି । ୧୬୬ ।
 ରାଜାର ବିନୟ ସେ ଭଗତ ଭ୍ରବ ଦେଖି
 ଗନ୍ଧରେବ ପାଇଣ ତନ୍ମା ବହିଲେ ବୁନ୍ଦିବଙ୍କି । ୧୬୭ ।

ସମସ୍ତ ଚରିତ ଦୁହେଂ କୁହାକୁହି ହୁନ୍ତି
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୁର ବୋଲଇ ଶୁଣ ହୋ ମହାୟତ । ୨୬୮ ।
 ପୃଥୀଯାକ ବୁଲଣ ମୁଂ ସମସ୍ତ ସାଧ କଳି
 ଅନେକ ରାଜ୍ୟ ମୁହିଂ ଭ୍ରମି ପୁଣିଲି । ୨୬୯ ।
 ପୈଠୀରେ ବିଶ୍ଵାମ ମୁହିଂ କରିଅଛି ଆଜ
 ପୈବେ ଲେଉଟିଣ ମୁଂ ଯିବ ନିଜ ରାଜ୍ୟ । ୨୭୦ ।
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୁର ମୁଖରୁ ପୈସନକ ଶୁଣି
 କଳହପ୍ରିୟ ମୁନି ବଚନ ଯେ ଭଣି । ୨୭୧ ।
 କଳି ନ ପାଇଣ ମୁନି ଯେ ଭ୍ରମନ୍ତ ଦେଶେ ଦେଶେ
 ପୈବେ ମିଳିଲେ ଆସି ପ୍ରୋତ୍ସାହୁର ପାଶେ । ୨୭୨ ।
 ହସିଣ ବୋଲନ୍ତ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଗୁପତ କର ତୋତେ କହିବା କଥାପ୍ରେ । ୨୭୩ ।
 ସବୁନ୍ତି ଜଣିଲୁ ଆହୁରି ଅଛଇ ପୈକଜଣ
 ତାହାକୁ ଜଣିଲେ ତୁ ବୋଲାଇବୁ ବିତରଣ । ୨୭୪ ।
 କୃତକେଣୀ ବୋଲି ରାଜାପ୍ରେକ ଅଛି
 ତାହାର ରାଜ୍ୟରେ କେହି ନୁଆରନ୍ତ ପଣି । ୨୭୫ ।
 ତାହାର ରାଜ୍ୟକୁ ବେତ୍ତିଛି ପଦତମାଳ
 ଅଗମ୍ୟ ଲତା ତହିଂ ପନ୍ତ ପନ୍ତ ଗହଳ । ୨୭୬ ।
 ଆବର କଥାପ୍ରେକ କରିଛି ଭିଆଣ
 ପଦତ ଗୁରିପାଖେ ଖଣା ଖୋଲାଇଛି ଜାଣ । ୨୭୭ ।
 ସାତ ତାଳ ଗଢ଼ାର ତହିଂ ଥଳ କୂଳ ନାହିଁ
 ଯମୁନା ନଦୀରୁ ଧାର ବୁଝାଇଅଛି ତହିଂ । ୨୭୮ ।
 ନିରନ୍ତର ହୋଇଣ ସେହି ରାଜ୍ୟ କରୁଥାଇ
 ଶତ୍ରୁ ଉପଗତ ତହିଂରେ ନ ପଡ଼ଇ । ୨୭୯ ।
 ନାନାଦି କୃଷି ଉପୁଜଇ ତାହାର ରାଜ୍ୟର
 ଧାନ ମାତ୍ର ନ ଉପୁଜଇ ବୁଝାଇ ତହିଂର । ୨୮୦ ।
 ପାଞ୍ଚ ସହସ୍ର ରଥୀ ଯେ ଗଜ ପୈକଳିଷ
 ଦେନିଲକ୍ଷ ଅଗ୍ନ ତାର ଅଛନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠ । ୨୮୧ ।

ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ପାଦାନ୍ତ ସଇନି ପରିମାଣି
 ସେ ରଜାକୁ ବାବୁ ଭୁବି ପାରିବୁ କି ଜଣି । ୧୮୨ ।
 ତାହାର ରଜ୍ୟକୁ ତ ଯିବାକୁ ବାଟ ନାହିଁ
 ନଦୀରେ ପଣିଲେ ତ ଥଳକୂଳ ନାହିଁ । ୧୮୩ ।
 ମୁନୀଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେ ପୈସନେକ ଶୁଣିଲ
 କୋପଭର ହୋଇଣ ସେହୁ ଗାଜିଣ ଉଠିଲା । ୧୮୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ରୂପିଙ୍କ ସେହୁ କହଇ ବଚନ
 ଦଣ୍ଡ ସାଜ ବେଗେ ଯିବା କୃତକେଣୀର ଭୁବନ । ୧୮୫ ।
 ନାରଦଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମୋର ନ ସହଇ ଦେଖ
 ତାହାର ତୁଳେ ମୁଁ ଯେ ଅବଶ୍ୟ ଦୁଇ କରିବଇ । ୧୮୬ ।
 ଶୁଣି ମନୁରାଜା ଅଗସ୍ତ୍ୟଙ୍କ ଯେ ପରୁର
 କୃତକେଣୀଠାରେ କିମ୍ବେ ନାରଦ କୋପ କରି । ୧୮୭ ।
 ପୈଥର ଚରିତ ମୋତେ କହିବା ଗୋସାଇ ।
 ତେବେ ସେ ମନରୁ ମୋର ଭ୍ରାନ୍ତି ଯେ ଫିଟଇ । ୧୮୮ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣି ମନୁ ପୁରୁଷ
 ପୈକମନେ ଶୁଣି କହିବା ତହିଁର ସନ୍ଦେଶ । ୧୮୯ ।
 ଦିନେକ ନାରଦ ମୁନି ତାର ରଜ୍ୟକୁ ଅଇଲେ
 ଦଣ୍ଡ ଶାଠା ବାଇଣ ଆସ୍ତାନକୁ ଉଠିଗଲେ । ୧୯୦ ।
 ନାରଦଙ୍କ ଦେଖି କୃତକେଣୀ ନ ଉଠିଲା
 ବସିବା ଠାବରେ ମୁନୀଙ୍କ ଯେ ନମସ୍କାର କଲା । ୧୯୧ ।
 ତାହାର ଅଣ୍ଟାଦର ଦେଖିଣ ମୁନିବର
 ମନେ ମନେ ଖଙ୍ଗ ସେହୁ ପାଇଲେ ଅପାର । ୧୯୨ ।
 କିଛୁ ନ ବୋଲିଣ ମୁନି ହୃଦଗତରେ ଭାବିଲେ
 ପୈହାର ରଜ୍ୟକୁ ମୁହିଁ ଭାଙ୍ଗି ବଇ ଭଲେ । ୧୯୩ ।
 ବସି କର ପୈହୁ ମୋତେ କଲା ନମସ୍କାର
 ମୋହୋର ଆଗେ ଗଢ଼ କଥା କହଇ ଅପାର । ୧୯୪ ।
 କୃତକେଣୀ ପରୁରିଲ ଥିଲ ହେ ମୁନି କାହିଁ
 ମୁନି ବୋଇଲେ ମୁଁ ଆକାଶୁ ଆସୁଛି ଚଳାଇ । ୧୯୫ ।

ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳରେ ମୁହଁଂ ତ୍ରୁମିବଇଂ ଥରେ
 ଉପାଧ କଥାମାନ ଦେଖିବା ନପୁନରେ । ୨୯୭ ।
 ସମସ୍ତ ରଜାମାନଂକର ପୁରକୁ ମୁଂ ଯିବଇଂ
 ଯାହାର ଯେମନ୍ତ ଉଗତିଭାବ ଦେଖିବଇଂ । ୨୯୮ ।
 କୃତକେଶୀ ପର୍ଵରଇ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଂ
 ମୋହୋତାରୁ ବଳବନ୍ତ କେହୁ ରଜା ହୋଇ । ୨୯୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଅନେକେ ଛନ୍ତି ବଳୀ ମହାରଥା
 ପୈକାଯେ ପୃଥୀ ଜଣିବାକୁ ଅଟନ୍ତି ସାମରଥା । ୨୧୦ ।
 ନାରଦେ ଯହୁଂ ସେ କହିଲେ ଆଗ ବଢି
 ଶୁଣି କୃତକେଶୀ ମନରେ ଯେ ଭାଲ । ୩୦୦ ।
 ଉପ୍ରୋଧେ ମୁନିଂକ କିଛିହୁଂ ନ ବୋଇଲୁ
 କଳହପ୍ରିୟ ମୁନିଂକ ଭାଷାରେ ଗାଳ ଦିଲା । ୩୦୧ ।
 କଳ ନ ପାଇଣ ମୁନ ବୁଲନ୍ତି ଦେଶେ ଦେଶ
 କଳ ପାଇଲେ ମୁନ ମନରେ ହରଷ । ୩୦୨ ।
 ପୈବେ ତ ଦୁଇ କଳ ଲୋଡୁଛ ମୁନ ଦେଖା
 କଳ ଧୋକଡ଼ ମୁଣିକ କାଖରେ ଯେ ଲାଲ । ୩୦୩ ।
 ମନ ପ୍ରକୃତି ତୁମେ କେବେହେଂ ନ ଗୁଡ଼
 କଳ ଦୁଇ କଥା ତୁମ୍ଭ ମନକୁ ସେ ବଡ଼ । ୩୦୪ ।
 ପୈମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଯେ ମୁନିଂକ ଗାଳ ଦିଲା
 ମୁନିଂକ ହୃଦରେ ମହାକୋପ ଯେ ବସିଲା । ୩୦୫ ।
 କୋପେଣ ଥରହର ହୋଇଣ ବ୍ରହ୍ମମୁନ
 କୃତକେଶୀ ଗୁମୁରୁ ଉଠିଲେ ତତକ୍ଷଣି । ୩୦୬ ।
 ସେହି ଠାବରୁ ମୁନ କୋପେଣ ଅଇଲେ
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଗୁମୁରେ ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୩୦୭ ।
 ତୁ ଯେ ପର୍ଵରିଲୁ କୃତକେଶୀ ରଜା କଥା
 ପୈକମନ ହୋଇ ଶୁଣିଲୁ କି ମନୁଗ୍ୟାଂତା । ୩୦୮ ।
 ପୈମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ କୃତକେଶୀଙ୍କ ନାରଦ କୋପକଲେ
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରକୁ ବହୁତ ପ୍ରବର୍ଣ୍ଣାଇ କହିଲେ । ୩୦୯ ।

ଯେମନ୍ତେ ତାହାର ରାଜ୍ୟକୁ ମୁଂ କରିବଇଂ ନାଶ
 ତେବେ ସେ ମୋହୋର ରହିବ ସିନା ବଡ଼ ପଣ । ୩୧୦ ।
 ମୋହୋର ଆଗରେ ସେ ଗଢ଼ କଥା କହିଲା
 ମୋହୋର ବଚନ ସେହି ଅବଶ୍ୟାଂ ଯେ କଲା । ୩୧୧ ।
 ଗଢ଼କଥାକୁ ମୁଂ ଯେ କେବେହେଂ ନ ସହଇ
 ଶାପ ଦିଲେ ତ ଅବଶ୍ୟ ଅଧିମୀ ପାଇବଇଂ । ୩୧୨ ।
 ପର ହାଥେ ତାହାକୁ ମୁଂ ଦିଆଇବି ଦଣ୍ଡ
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ କରିବଇଂ ଲଣ୍ଡଭଣ୍ଡ । ୩୧୩ ।
 ପ୍ରୋତ୍ସୁରକୁ ରୂପିଂ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ଉଠ କୃତକେଣୀ ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବା ହୋ ବହନ । ୩୧୪ ।
 ତୁ ରାଜା ତାହାଙ୍କ ଯେବେ ଜଣି ନୁଆରିବୁ
 ଅବଶ୍ୟ ଆମ୍ବନ୍ତ ଲଜ୍ଜା କରାଇବୁ । ୩୧୫ ।
 ଶୁଣି ପ୍ରୋତ୍ସୁର ସେ କମ୍ପଇ ଥରହର
 କୋପଭରେ ସେହି ଦନ୍ତ ରୂପଇ ଅଧର । ୩୧୬ ।
 ମୁନିଂକ ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭର କଇଲାଣେ
 ପୃଥିବୀଯାକ ବୁଲିଲି କ୍ଷମ ନୋହିଲା ଧ୍ୟେକ ଜଣେ । ୩୧୭ ।
 ସେହି ମୋତେ ସମାଧାନ ଦେଇଅଛି ଥରେ
 ଯୈବେ କି କୃତକେଣୀ ହୋଇଲା ବଳୀୟାରେ । ୩୧୮ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ସମସ୍ତ ରାଜାଂକର ବୋଲେ
 ସମାଧାନ ଦେଇ ପ୍ରୀତି ହୋଇଲା ତୋର ତୁଲେ । ୩୧୯ ।
 ତାହାର କଥାକୁ ତୁହି ଶୁଣିନାହୁଂ ରାଗ୍ୟେ
 ପୃଥିରେ କାହାକୁ ସେ ଗଣନା ନ କପ୍ତେ । ୩୨୦ ।
 ତୁ କେଉଁ ରାଜା ତୋତେ ଗଣନା କରିବ
 ଅବଶ୍ୟ ତୋହୋର ତୁଲେ ସେ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭିବ । ୩୨୧ ।
 ତାହାର ରାଜ୍ୟକୁ ତୁ ହୋ ନୁଆରିବୁ ଯାଇ
 ଥଳକୂଳ ନାହିଁ ତହିଁ ପଣିଯିବୁ କାହିଁ । ୩୨୨ ।
 ପ୍ରୋତ୍ସୁର ବୋଲେ ମୁଂ ଯେମନ୍ତ ପାରଇ
 ଅବଶ୍ୟ ମଇନ ମୁଂ ଯେ ନେମନ୍ତ ଚଳାଇ । ୩୨୩ ।

ଯେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ତାହାକଇଁ ଜଣିମଇଁ । ୩୨୪ ।
 କପଟ କୁଟ ମାୟା ମୁଁ ଜାଣଇଁ ଅପାର
 ପୃଥୀ ବୁଲି ଦ୍ଵନ୍ଦ ନ ପାଇଛି କେଉଣ ଠାବର । ୩୨୫ ।
 ପୈତୋକାଳେ ଆସି ଦ୍ଵନ୍ଦ ମୋତେହିଁ ମିଳିଲା
 ଦଇବ ପୁରୁଷ ମୋତେ କଳ ଆଣି ଦିଲା । ୩୨୬ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା ସେ କରଇ ବହୁତ
 ମୋହୋର ଠାରେ ଦୟା ତୁମ୍ଭର ଅଛଇ ତପୋବନ୍ତ । ୩୨୭ ।
 ପୈହି ଅନକୁଳେ ହୋ କରିବା ଗବନ
 ତୁମ୍ଭର ଯେବେ ଦୟା ଅଛଇ ତପୋଧନ । ୩୨୮ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଦଣ୍ଡ ବେଗେ ସାଜ
 ଯାଇଣ ଧଂସିବା ହୋ କୃତକେଣୀ ରାଜ୍ୟ । ୩୨୯ ।
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୀ ତୋଳ ଟମକ ବାଜିଲା
 କଞ୍ଚା ଦୁମୁର ଯେ ଅନେକ ଶୁଭିଲା । ୩୩୦ ।
 ମୁଖରବ ଶବଦ ଯେ ବଞ୍ଚାଇ ଚହଳ
 ମାର ମାର ଶବଦ ଯେ ଶୁଭଇ ଗହଳ । ୩୩୧ ।
 ପୃଥୀଦେଖା ପେ ଦଳ ଦଳରେ କର୍ମିଲା
 ବାସୁକ ମହାରାଜା ଶିର ନ ଟେକିଲା । ୩୩୨ ।
 ସୁର୍ରେ ଦେବତାପୈ ଯେ ମହାଭିଷ୍ଟ କଲେ
 ଅସୁର ବାହୁଅଛି ବୋଲିଣ ଉଚିଲେ । ୩୩୩ ।
 ନିକଟ ରାଜାମାନନ୍ଦ ଶୁଭିଲ ଶବଦ
 ଦନ ଦନ ବିକଟାଳ ବାଜୁଆଛି ବାଦ୍ୟ । ୩୩୪ ।
 ବନ ଗହନେ ଯେ ବନ ଜନ୍ମମାନେ ଥିଲେ
 ଭର୍ଯ୍ୟେଣ ଅଗମ୍ୟ ବନରେ ଲୁଚିଲେ । ୩୩୫ ।
 ନାରଦେ ଯେ ଆଗରେ କଣ୍ଠାଉଛନ୍ତି ବାଟ,
 ପୈକେ ଅସୁର ଦୁଜଣ ମୁହାଟ । ୩୩୬ ।
 ପୃଥୀ ଦେଖର ଭୟ ତ କହିଲେ ନ ସରିଲ
 ସତେ ବସୁନ୍ଧରୀ ନାଗରାଜା କି ଗୁପ୍ତିଲା । ୩୩୭ ।

ପାଦ ପଡ଼ନେ ବସୁଧା କମ୍ପଇ ଶଶର
 ମୁଖ ବାଟେ ବାନ୍ତି ଯେ କରଇ ରୁଧର । ୩୩୮ ।
 ଉଦୟ ପାଠକ୍ଷସ ଉଡ଼ଇ ଛୁମୁର,
 ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇଣ ସେ ବସିଲା ରଥର । ୩୩୯ ।
 କର୍ଣ୍ଣେ କୁଣ୍ଡଳ ତାର ଲଳାଟେ ମୁକୁଟ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର କଣ୍ଠମାଳ ଲମ୍ବଇ କଣ୍ଠଟ । ୩୪୦ ।
 ଶୁକଳ ପାଗେକ ସେ ମଥାରେ ବାନ୍ଧିଲା
 ଶୁକଳର ଉଡ଼ପ ପାଟେକ ପିନ୍ଧିଲା । ୩୪୧ ।
 ଶୁକଳ ପାଗେଡା ଯେ ଅଣ୍ଟାରେ ବେତାଇ
 ଖଣ୍ଡା ତରୁଆର ଅଣ୍ଟାରେ ବାନ୍ଧିଲା । ୩୪୨ ।
 ଶୁକଳ ଗନ୍ଧା ଗୋଟାପ୍ଯେକ ସେ ପିନ୍ଧିଲା
 କର୍ପୂର ବିଜିଆ ପାନ ଯେ ଭୁଞ୍ଜିଲା । ୩୪୩ ।
 କସ୍ତୁରୀ ତିଳକ ଲଳାଟେ ଦେନିଲା
 ନିଶ୍ଚାସ ବାରିଣ ସେହି ଅନକୂଳ କଳା । ୩୪୪ ।
 ଅସୁର ବୋଲଇ ଯେ ରୁହିଂଶ ମୁନିନ୍ଦ୍ର
 କୃତକେଣୀ ରଜ୍ୟକୁ କଢାଅ ତପୋବନ୍ତ । ୩୪୫ ।
 ପ୍ରୋତ୍ସାହ ଦେଖିଣ ନାରଦ
 ଆନନ୍ଦ ନାରଦେ କରନ୍ତି ଶାନାନାଦ । ୩୪୬ ।
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ ଚଳନ୍ତି ମୁନି ଶୂନ୍ୟମାଗେ
 ଶୂନ୍ୟରେ ଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ପାଦ ନ ଲାଗେ ଭୁମି ଭାଗେ । ୩୪୭ ।
 ପଛରେ ପ୍ରୋତ୍ସାହ ଆସଇ ସଇନ ଦେନି
 ଆପଣେ ଗର୍ଜନ ଯେ କରୁଛି ଦଇତକୁଳ ମଣି । ୩୪୮ ।
 ପାଦଦାତେ ଧୂଳି ଉଡ଼ଇ ଗଗନେ
 ଦେବତାମାନେ ରୁହିଂଅଛନ୍ତି ଯେ ଶୂନ୍ୟେ । ୩୪୯ ।
 ଶୂନ୍ୟରେ ଗମନେ ଯେ ପର୍ବତ ଧୂଳି ହୋଇ
 ଯମୁନା କୂଳେ କୂଳେ ଯାଉଅଛନ୍ତି ଚଳାଇ । ୩୫୦ ।
 ତନିଦିନେ କୃତକେଣୀ ରଜ୍ୟରେ ହୋଇଲେ
 ତରରେ ଯାଇଏ କୃତକେଣୀକ କହିଲେ । ୩୫୧ ।

ତେ ଦେବ ସାବଧାନେ ଶୁଣିମା ନରସାଇଂ
 ଅପୂର୍ବ କଥାପ୍ରେକ ମୁଂ ଦେଖି ଅଛଲଇଂ । ୩୫୨ ।
 ଦଣ୍ଡ ସଇନ ଘେନିଶ ଅସୁର ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର
 ଆମ୍ବୁର ରାଜ୍ୟକୁ ବାହିଲୁ ନୃପବର । ୩୫୩ ।
 ନାରଦେ କତ୍ତାଇଣ ଆସୁଛନ୍ତି ଆଗେ
 ତେ ନାଥ ପୈ କଥାକୁ ବୁଝିବା ସୁବାଗେ । ୩୫୪ ।
 ଶୁଣିଣ କୃତକେଣୀ କମ୍ପଇ ଥରହର
 ଆଜ ମୁଂ ଅସୁରର ଛେଦିବଇଂ ଶିର । ୩୫୫ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ସେ ଆସୁଅଛି ବାହି
 ନିରପ୍ରେତ ମୋହୋର ହାଥେ ପ୍ରାଣଦେବ ସେହି । ୩୫୬ ।
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରର ଜୀବନ ହରିବଇଂ ଆଜ
 ସେ ନାରଦ ମୁନି ପାଇପିବ ପୁଣ ଲାଜ । ୩୫୭ ।
 କୃତକେଣୀ ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ କହିଲେ ନ ସରର
 ଦେବ ଦାନବରେ ସେ କାହାକୁ ନ ଗଣଇଂ । ୩୫୮ ।
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ମହିଂମା ସେ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ତୁଳ ଅସୁର ପ୍ରାପ୍ତେକ ତାହାକୁ ମଶ୍ଵାଅଛି । ୩୫୯ ।

ଅନ୍ତରୀ, “ଆମ୍ବୁର ରାଜ୍ୟକୁ ବାହିଲୁ ନୃପବର” ପରେ ‘୦’ ପୋଥରେ ଭିନ୍ନ ପାଠ :—

ନାରଦ ମୁନି କତ୍ତାଉଛନ୍ତି ଆଗେ ବାଟ
 ବନ ପଞ୍ଚତ ପୁରାତ ଅସୁରର ଥାଠ ।
 ପୃଥିବୀ ଭାମିଲୁ ତାକୁ ନୋହିଲେ କେ ସମ
 ବହୁତ ଜାଣଇ କୁଟ କପଟ ସାଂଗ୍ରାମ ।
 ନାରଦଙ୍କ କଥାରେ ସେ ଆସୁଅଛୁ ପେଲି
 ତୋହୋର ରାଜ୍ୟକୁ ନାଶ କରିବ ସେ ଚାରି ।
 ବିଶ୍ୱାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ କର ଆହୋ ନୃପବର
 ପୃଥିବୀଦେବୀ ଭଷେ କମେ ହୋଇ ଥରହର ।
 ଉଦଣ୍ଡ ପାଟଛନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତର ଅପାର
 ସଙ୍ଗରେ ଘୋଡ଼ା ହାତା ଅଛନ୍ତି ଆବର ।
 ଉଗର ମୁଖରୁ ଦେମନ୍ତ ଶୁଣି ନୃପମଣି
 ପ୍ରତଗ୍ୟାଂମାନ କରଇ କୋପେ ଶିରରୁଣି ।

ଶୁଣ ହୋ ମନୁଗଜାପ୍ତେ ବିଚିତ୍ର ଚରିତ
 ଶ୍ରୀ ମହାଘରଥ ପ୍ତେ ଅମୃତ ରସମପ୍ତେ ଗୀତ । ୩୭୦ ।
 ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ କମଳାର ପତି
 ଭଗତ ଜନଂକର ପ୍ତେ ପଞ୍ଚୁପ୍ରାଣ ଅଟନ୍ତି । ୩୭୧ ।
 ଜଗତ ଜନମାନଙ୍କ ନିଷ୍ଠାରଣ ଅର୍ଥେ
 ଆପଣେ ପୃଥିରେ ସେହି ହୃଥନ୍ତି ଦେହବନ୍ତେ । ୩୭୨ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ ଗଦା ଶାରଙ୍ଗକୁ ବହି
 ପଦ୍ମପୁଲ ଗୋଟାପ୍ତେ ହାଥରେ ଦେନିଥାଇ । ୩୭୩ ।
 ଚରୁତ ପଛୀ ଅଟଇ ଯାହାର ବାହାନ
 ଅସୁର ନିଶ୍ଚାଧନେ ଦଇତାର ଯାର ନାମ । ୩୭୪ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସରସ୍ଵତୀ ଯାର ଚରଣେ ଦଇନି
 ଶୁଦ୍ଧମୁନି ସାରେଳ ଦାସକୁ ରଖ ହୋ ଚନ୍ଦପାଣି । ୩୭୫ ।
 ଗଉତ୍ମା ନନ୍ଦନ ଚରଣକୁ ମୋର ଆଶ
 ଅଢୁଣ୍ୟ ଢୁଣ୍ୟ ଯେମନ୍ତେ ହୋଅଇ ହର ଶିଷ୍ଟ । ୩୭୬ ।
 ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱନାଥ ମୋତେ ଉଦ୍ଧର ଦେବ ସ୍ଵାମୀ
 ମୁରୁଖ ସାରେଳ ଦାସକୁ ରଖ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ । ୩୭୭ । ୧୦୮୨୯ ।

କୃତକେଣୀ ସହ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରର ଯୁଦ୍ଧ

ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ବିଲଂକ ଦେଶ ରାପ୍ତେ
 ମୁନଂକ ଚରଣରେ ସେ ନମଞ୍ଚାର କପ୍ତେ । ୧ ।
 ଭୋ ମୁନି କହିବା ମୋତେ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଚରିତ
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ କଣିଲ ସେହି କୃତକେଣୀ ନରନାଥ । ୨ ।
 ତହିଁର ନନ୍ଦି ମୋତେ କନ୍ଦ ହୋ ତୋଷମନେ
 କ'ରିଦେ କତାଇ ନେଲେ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ରଜନେ । ୩ ।
 ମନୁ ପରୁରନ୍ତି ଯେ ଚଇତନ କହନ୍ତି
 ତୋଷମନ ହୋଇ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ନରପତି । ୪ ।

ପ୍ରୋତ୍ଶାସୁର ଯାଇଂ ଖଣା ବେଢିଣ ରହିଲା
 ଖଣା ଭିତରକୁ ସେ ପଣି ନୁଆରିଲା । ୫ ।
 କୃତକେଣୀ ଉଗର ମୁଖ୍ୟ ଯେ ଶୁଣି
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ଚାହିଂଣ ପରୁରଇ ନୃପମଣି । ୬ ।
 ଥାଓ ସଜକର ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଆମ୍ବର
 ଅସୁର ସଂଗତେ ମୁହିଂ କରିବ ସମର । ୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ତୁ ହୋ ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ କଲୁ
 ନାରଦଂକ ତୁଲେ ତୁ ଯେ ବିବାପୀ ହୋଇଲୁ । ୮ ।
 ଅସୁର ଆମ୍ବଠାରୁ ସମାଧାନ ପାଇ
 ଥରେ ଥାଓ ସନ୍ୟ ନେଇଛି ବାହୁଡ଼ାଇ । ୯ ।
 ଘେବେ ନାରଦଂକ ବୋଲେ ଆସୁଛି ଅସୁର
 ଆମ୍ବର ତୁଲେ ସମର ଆଜ କରିବ ମହାଦୋର । ୧୦ ।
 ତାହାକୁ ସାଂଗ୍ରାମେ ଆମ୍ବେ ନୁଆରିବା କଣି
 ଯେ କଥା ମହାରଜା ବୁଝିବା ପରିମାଣି । ୧୧ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖୁଂ କୃତକେଣୀ ଘେମନ୍ତ ଶୁଣିଲ
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବ ବୋଲି ମନରେ ଭାଲିଲ । ୧୨ ।
 ସମାଧନ କରିବା କି ଦ୍ଵନ୍ଦ ଆରମ୍ଭିବା
 ଯେ ଦୁଇକଥା ମୋତେ ବୁଝାଇ କହିବା । ୧୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ସମାଧାନ ଦିଲେ କେବେହେଂ ନ ନେବ
 ଅବଶ୍ୟ ତୋର ତୁଲେ ଫାଗ୍ରାମ କରିବ । ୧୪ ।
 ପୃଥୀ ବୁଲି ଯେ କାହିଂ ନ ପାଇଲା ରଣ
 ରଣ ରଂକା ହୋଇ ଅସୁର ବୋଲଇ ବଚନ । ୧୫ ।
 ନାରଦ ମହାମୁନି ଯେ ଚେତିଆଇଛନ୍ତି
 ତାହାର ତୁଲେ ତୋତେ କରାଇବେ ଅପ୍ରୀତି । ୧୬ ।
 ଯୁଦ୍ଧ ନ କଲେ ତ ତୋତେ ଭଲ ଗନ୍ତ ନାହିଁ
 ଅବଶ୍ୟ ଦ୍ଵନ୍ଦ ଗୋଟାପ୍ତେ ଉପୁଜିବ ତହିଁ । ୧୭ ।
 ଶୁଣିଣ କୃତକେଣୀ ଯେ ହରଷ ବିମୁଦ୍ରେ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲା ମୁଂ କହଇ କଥାପ୍ତେ । ୧୮ ।

ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଖଣାର ପାଖରେ ଆବୋରିଛି
 ଗଡ଼ର ଭିତରକୁ ସେ ପଣି ନୁଆରୁଛି । ୧୯ ।
 ଆମ୍ବର ଥାଠ ସନ୍ୟ ଦେନିଶ ସଜହାଅ
 ଖଣାର ପୈ ପାଖ ଯେ ଆବୋରିଣ ଥାଅ । ୨୦ ।
 ପବ୍ଲତ ଆଉକୁ ହୋ କରିଥାଅ ପିଠି
 ତାହାର ସନ୍ୟକୁ ହୋ ଦେଇଥାଅ ଢୁଷ୍ଟି । ୨୧ ।
 ବଳବନ୍ତେ ଯେବେ ଅସୁର ଖଣା ପାର ହୋଇ
 ପବ୍ଲତକୁ ପିଠି କରି ମାରିବ ଗୋଡ଼ାଇ । ୨୨ ।
 ତେବେ ସେ ଅସୁର ବଳୀହୋଇବାକ କ୍ଷୟେ
 ପୈମନ୍ତ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲା କୃତକେଣୀ ରାଯେ । ୨୩ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁଶଙ୍କା ଦଇବର କୃତ
 ଯାହାକୁ ବିପକ୍ଷ ହୋଇଲେ ନାରଦ ତପୋବନ୍ତ । ୨୪ ।
 ଖଣାର ଗୁରିପାଖେ ଦେର ରହିଲେ ଯହୁଂ ଥାଠ
 ନଗ୍ରରେ ପଣି ତ ସେ ନ ପାଇଲେ ବାଟ । ୨୫ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ରୂହିଂ ଯେ ବୋଇଲ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଯୁବେ କହ ହୋ ମୁଦିବର । ୨୬ ।
 ଯେ ଖଣା କେଡ଼େ ଗନ୍ଧର ତଦନ୍ତ ନ ଜାଣିଲି
 ଯେ କୃତକେଣୀକ ମୁଂ ଯେ ଜଣି ନଆରିଲି । ୨୭ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ କିଛି ନ ଭଲ ହୋ ରାଯେ
 ମୋହୋର ତହିଂକି ଅଛଇ ଯୁକ୍ତ ଉପାୟେ । ୨୮ ।
 ଉପାୟ ପ୍ରକାରେ ମୁଂ ହରିବଇଂ ଯୁଦ୍ଧ ଜଳ
 ଯେ କଥାକୁ ଚିନ୍ତା ତୁ ନ କର ମଞ୍ଚପାଳ । ୨୯ ।
 ଶୋଷଣ ମନ୍ତ୍ର ଗୋଟିଯେ ନାରଦେ ପାତିଲେ
 କ୍ଷଣକ ଭିତରେ ସେହି ଜଳହିଂ ଶୋଷିଲେ । ୩୦ ।
 ଶୁଣିଲକ ଜଳ ଯେ ଖଣା ହୋଇଲକ ଥଳ
 ରେ ରେ କାର କର ଝିପାଇ ପଣିଲେ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରର ବଳ । ୩୧ ।
 ଦେଖି ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଯେ ଉଷତ ହୋଇଲ
 ନାରଦ ମୁନିଙ୍କୁ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ଯେ କଲ । ୩୨ ।

ଭେ ମୁନି ଘେବେ ମୁଂ ତୁମ୍ଭର ପରସାଦେ
 କୃତକେଣୀକ ମୁଂ ଜଣିମି ଅପ୍ରମାଦେ । ୩୩ ।
 ଘୋଷଣ ଦିଆଇଲୁ ଥାଠର ମଧ୍ୟେ
 ସଜହୁଅ ବୋଲି ଦାଉଣ୍ଡି ବାଜିଲୁ ବିକଟାଳେଣ । ୩୪ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତି ସଜ ଯେ ହୋଇଲେ
 ପାଇକ ମାହୁନ୍ତ ଅଶୁଆର ପାଦାନ୍ତି ବଳ ଦେତେ ଥୁଲେ । ୩୫ ।
 ସମସ୍ତେ ସଜହୋଇ ରହିଲେ ରଜାଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ
 ନାରଦ ମହାମୁନି ଅଛନ୍ତି ସଂଗତେ । ୩୬ ।
 ନାରଦ ମୁନି ଆଗହୋଇ ଚଳିଗଲେ
 ପଛରେଣ ସମଦଣ୍ଡ ଥାଠ ଗୋଡାଇ ଅଇଲେ । ୩୭ ।
 ଖଣା ପାରିହୋଇ ଆର ପାରିରେ ମିଳନ୍ତି
 ମାର ମାର ଶବଦ ଯେ ଉଚ୍ଛେଣ ଡାକଦ୍ୟନ୍ତି । ୩୮ ।
 ମୁଖରାବ ଶବଦେ କୁରୁମ ଚମକିଲୁ
 କୃତକେଣୀ ସଇନଂକୁ ଯାଇଣ ବେଳିଲୁ । ୩୯ ।
 ପ୍ରୋତ୍ସୁର ବୋଲି ସନ୍ୟଂକୁ ବେଳି ମାର
 ପଳାଇଯାନ୍ତି ଟିକି ନିବ୍ରାନ୍ତେ ଧର । ୪୦ ।
 ରାଜାର ଆଗ୍ୟାଂରେ ଯେ ସନ୍ୟ ଗୋଡାଇଲେ
 ଧନୁରେ ନାରାଜ ଯେ ପୂରୋଇ ବିନ୍ଧିଲେ । ୪୧ ।
 ଘେକ ଆରେକ ଯେ ହୃଅନ୍ତି ମରାମର
 ତର ଆପଣା କେ ବାର ତ ନୁଆରି । ୪୨ ।
 ଦୁଇ ବଳ ଲୋକ ଘେକମେଳି ଯେ ହୋଇଲେ
 ଉଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚ କଳ ଯେ ଯାହାରେ ଆରମ୍ଭିଲେ । ୪୩ ।
 ପ୍ରୋତ୍ସୁର ସଇନ ଯେ ଅଟନ୍ତି ବଳୀପୂର
 ଆବର ଗରିଷ୍ଠ ସେ ଅଟଇ ଅସୁର । ୪୪ ।
 କୃତକେଣୀ ସଇନ ନୁଆରିଲେ ଜଣି
 ଅନେକ ସଇନ ଅସୁର ପକାଇଲୁ ହାଣି । ୪୫ ।
 ଅନେକ ସଇନ ଯେ ପଞ୍ଚଲେ ମହୁଲେଟି
 କଦଳୀ ବଳ ଯେହ୍ନେ ବାତିପାତେ ତୁଟି । ୪୬ ।

ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତ ଲୋଟନ୍ତ ଭୂମିରେ
 ଦଶ ବିଂଶ ପଞ୍ଚଶ ପଞ୍ଚନ୍ତ ପୁକା ବାଣକରେ । ୪୭ ।
 ରକତେ କନ୍ଦିନ ହୋଇଲା ମଧ୍ୟଆଳ
 ଅନେକ ଯେ ପାଦାଘାତେ ହେଲେ ଘୋଡା ହାଥୀ ଦଳି । ୪୮ ।
 ତେତେବେଳେ ସଇନ ବଳ ଗୋଟା ଖଳବଳ ହୋଇଲେ
 ଷଣକ ଭିତରେ ଯେ ସେ ନାରଖାର ହୋଇଗଲେ । ୪୯ ।
 କୃତକେଣୀ ଆଗେ କହିଲେ ରୁରେ ଯାଇଂ
 ଅନେକ ହାଥୀ ରଥୀ ପଞ୍ଚଲେ ଗୋସାଇଂ । ୫୦ ।
 ଅନେକ ଅଶ୍ଵଆରେ ପ୍ରାଣେ ହତ ହେଲେ
 କେତେ ସଇନ ମଲେ ନ ଜାଣିଲୁ ଭଲେ । ୫୧ ।
 ପୁକ ନାରଜକେ ପଞ୍ଚନ୍ତ ଯେ ଦଶବିଂଶ
 ବଡାଇ ଗରିଷ୍ଠ ସାତ୍ରାମେ ବଡାଇ ସାହସ । ୫୨ ।
 କୃତକେଣୀ ପରୁରଇ ଖଣା କେମନ୍ତ ପାରି ହୋଇଲେ
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ସେ ପୁଥକୁ ଅଇଲେ । ୫୩ ।
 ଉଗର କହିଲା ସେ ଅପୂର୍ବ ଚରିତ
 ଉପାୟେ ଭିଆଇଲେ ନାରଦେ ତପୋବନ୍ତ । ୫୪ ।
 ଶୋଷେକ ମନ୍ତ୍ର ସେହି ଆପଣେ ପଢ଼ିଲେ
 ତେତେ ଜଳ ଗୋଟା ଆପଣେ ସଂହରିଲେ । ୫୫ ।
 ଜଳ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଭୂମି ଯେ ଦଶିଲ
 ସେ ନ୍ୟାୟୁରୁ ଥାଠ ସଇନ ପାରି ଯେ ହୋଇଲା । ୫୬ ।
 ନାରଦେ ତୋତେ ଯେ ହୋଇଲେ ବିପକ୍ଷ
 ସେହି ସକାଶୁଂ ବଳୀୟାର ହୋଇଲା ସାକସ । ୫୭ ।
 ଭେଟି ଆସି ତୋର ସଇନକୁ ବେତିଲା
 ପର ଆପଣା ଯେ ସେହି କିଛି ନ ଜାଣିଲା । ୫୮ ।
 ଶୁଣିଣ କୃତକେଣୀ ଯେ ମନରେ ବିକଳ
 ବୋଇଲା ମୋତେ ନାଶ କଲେ ନାରଦ ତପଣୀଳ । ୫୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ରୁହିଂଶ ରଜା ପରୁରଇ ଧୀରେ
 ପୁଥକ ଉପାୟ କିଏ ତୁ ହୋ କହ ମନ୍ତ୍ରୀବରେ । ୬୦ ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ତୋର ଆଉ ଅଛୁ କି ଉପାଷ୍ଟେ
 ନିସତ ହୋଇବାର ତ ନୋହଇ ହୋ ରାସ୍ତେ । ୭୧ ।
 ପାର ନପାର ଦିନ୍ଦ୍ର କର ତାର ତୁଳେ
 ଅକାରଣେ ସଇନ ନାଶ ନ କର ନୃପବରେ । ୭୨ ।
 ରଜା ବିଗୁରର ମୁଂ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲ ନ କଲେ
 କାଳେ ଅପକାରୀ ମୋତେ ଉପୁଜିବ ଭଲେ । ୭୩ ।
 ଯେଉଁଣ ରଜା ନ ଦେନଇ ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନ
 ସେ ରଜା ନ ପାଇଟି କାଳେ ଯଶ ପୁଣ । ୭୪ ।
 ମୁଂ ପୈବେ ମନ୍ତ୍ରୀବରର ବଚନ ପାଳିବ
 ତେବେ ସେ ଯଶକାରୀ ପ୍ରେସ୍ତରେ ପାଇବ । ୭୫ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବୋଇଲୁ କହ ପୈଥର ବିଗୁର
 ନାରଦଙ୍କ ବିଗୁରେ ନାଶ ହୋଇଲୁ ରାଜ୍ୟ ମୋର । ୭୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ଯେଥେଂ ପ୍ରୀତ ଉପୁଜାଇବା
 ସମାଧାନ ଦେଇ ତାକୁ ଭଗତ ହୋଇବା । ୭୭ ।
 ରଜା ମନ୍ତ୍ରୀ ଦୁହେଂ ତହିଂ କରନ୍ତି ବିଗୁର
 ପ୍ରୋତ୍ସୁର ସଇନବଳ ବଳେ ବଳୀୟାର । ୭୮ ।
 ରୂରିକତ ବେତିଣ ଯେ ଦେଇଣ ରହିଲେ
 ସଇନଙ୍କୁ ନାଶ କରି ନବରେ ବେତିଲେ । ୭୯ ।
 ମାର ମାର ଶବଦେ ଯେ ପୃଥିବୀ କଷ୍ଟର
 ଧର ଧର ଶବଦେ କୁରୁମ ଉଛୁଲଇ । ୮୦ ।
 କୃତକେଣୀ ରଜା ବଞ୍ଚ ଭାସ୍ତେ କଲ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆମାରେ କଥାନ୍ତ ଭାକିଲୁ । ୮୧ ।
 ବୋଇଲୁ ମରଣ ମୋର ହୋଇଲୁ ନିକଟ
 ତେଣୁ କର ବିପାକ ହୋଇଲୁ କର୍ମ କଷ୍ଟ । ୮୨ ।
 କାହାର ଆଗେ କହିବଇଂ କର୍ମର ଯେ ଦୋଷ
 ଯାହା ଭିଆଇଅଛୁ ଦଇବ ପୁରୁଷ । ୮୩ ।
 ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ ତୁମେ ଭଗତ ବାରନିଧି
 ଅରୁଣିତ ଉତ୍ତାରଣ କରୁଣାଜଳଧ । ୮୪ ।

ଅରଷିତ ନିମନ୍ତେ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରି
 ମେଲକ୍ଷ ଜନନ୍ତ ଦୁର୍ଗତିରୁ ଉତ୍ତରି । ୭୫ ।
 କୃତକେଣୀ ଯଦ୍ବୁଦ୍ଧ ନାରାପୂଣ୍ୟକୁ ସୁମରିଲା
 ସଦବୁଦ୍ଧି ଗ୍ୟାନ ତାର ଦୃଦରେ ପ୍ରସରିଲା । ୭୬ ।
 ବୋଇଲା ମରଣକାଳେ ନୋହିବି ନିସତ
 ତାହାର ସଂଗତେ ସମର କରିବା ଉତ୍ତିତ । ୭୭ ।
 ଥାଠ ସଇନ ମୋର ତ ସମସ୍ତ ନାଶ ଗଲେ
 ମୋହୋର ପ୍ରାଣ ରଖିବି କିମ୍ପେ ଆଉ ଭଲେ । ୭୮ ।
 ଯୈମନ୍ତ ବିରୁର କରି କୃତକେଣୀ ବାର
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ସଂଗତେ ଦେନି ହୋଇଲା ବାହାର । ୭୯ ।
 ସଇନିର ନିକଟରେ ମଳିଲକ ଯାଇଂ
 ଅନେକ ଶହସ୍ର ଯେ ମାରିଲା ନିର୍ତ୍ତିଆଇ । ୮୦ ।
 ରଜାକୁ ଦେଖିଣ ଥାଠ ସଇନ ଯେ ଧାଇଂଲେ
 ମାର ମାର ବୋଲିଣ ସେ ଗର୍ଜଣ ଉଠିଲେ । ୮୧ ।
 ପ୍ରୋତ୍ସାହିର ସଇନ ଯେ ସମରେ ପଡ଼ନ୍ତ ଘାୟେ
 ଦେଖି କୋପକଳା ଅସୁରକୁଳ ରାପ୍ତେ । ୮୨ ।
 ମାର ମାର ବୋଲି ସେହି ରଥ ଚଳାଇଲା
 କୃତକେଣୀ ଆଗରେ ଯାଇଂଣ ମିଳିଲା । ୮୩ ।
 ବୋଇଲା ରଜା ତୁ ରେ ଅଟୁ ବଳୀପୁର
 ମୋହୋର ସଂଗତେ ଆଜ କରିବୁ ସମର । ୮୪ ।
 କହୁଂ କହୁଂ ନାରାଜ ବିନର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ
 ବାଜନେ ନାରାଜମାନ ରୂପର ବହିର ପ୍ରତକ୍ଷ । ୮୫ ।
 ଶୂନ୍ୟରେ ଥିଲେ ଯେ ନାରଦ ତପୋଧମା
 କଳି ଧୋକତି ମୁଣିରୁ ଧୂଳ ମୁଠାପ୍ରେ ବୁଣ୍ଡି ପୁଣି । ୮୬ ।
 ଲାଗୁ ଲାଗୁ ବୋଲିଣ ଶବଦେକ ଦିଲେ
 ବାଣାନାଦ ବାଇଣ ନାଚେକ ନାଚିଲେ । ୮୭ ।
 କଳି ଧନ୍ଦୋଳ ଯେ ଲାଗିଲା ଅସଂଖ୍ୟ
 ବଚନରେ ତାହା କେ କହିବ ପ୍ରତକ୍ଷ । ୮୮ ।

ଦୁହେ° ମହାଛତୀ କେହି ନ ଦୁଷ୍ଟନ୍ତ ପାପ୍ୟେ
 ଅନେକ ଶହସ୍ର ମରମର ହୃଥନ୍ତ ଯେ ଦୁହେ° । ୮୯ ।
 ଦେବ ଦାନବରେ ତାହା ଗୋଚର ନୁହଇ
 ଦୁଇ ରାଜାଂକର ତେହି° ସମର ବାଜଇ । ୯୦ ।
 ଅନେକ ନାରାଜ ଯେ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ବିନ୍ଦଳା
 କୃତକେଣୀ ସେ ନାରାଜ ଛେଦ ପକାଇଲା । ୯୧ ।
 ଆରେକ ବାଣ ପେଣ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ଛେଦିଲା ଧନୁଶର
 ଶୁନ୍ୟ ହାଥ ହୋଇଲା କୃତକେଣୀ ନୃପବର । ୯୨ ।
 ବେଗେଣ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ଧାଇଂଣ ପଢିଲା
 କୃତକେଣୀ ରାଜାର କେଣ ଯେ ଧଇଲା । ୯୩ ।
 ରଥର ଉପରୁ ତାକୁ ତଳକୁ ପକାଇ
 ହାଣିମ ବୋଲଣ ଯେ ଖଡ଼ଗ ଝମକାଇ । ୯୪ ।
 ତାହା ଦେଖିଣ ନାରଦ ଶୁନ୍ୟ° ଓହ୍ନାଇଲେ
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ହାଥ ସେ ଯାଇଂଣ ଧଇଲେ । ୯୫ ।
 ଆୟୁର ରାଣ ତୋତେ ତୁ ତାକୁ ନ କର ନିଧନ
 ଦୋଷକୁ ସେ ଦଣ୍ଡ ପାଇଲାକ ପ୍ରେବେ ଜାଣ । ୯୬ ।
 ପ୍ରେହାକୁ ପ୍ରେଠାରୁ ହୋ ଆମ୍ବେ ଧରି ଘେନିଯିବା
 ବନ୍ଦୀ ପ୍ରକାରେଣ ପ୍ରାକୁ ଧରି ରଖିଥିବା । ୯୭ ।
 ନାରଦଂକ ବଚନ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ମାନିଲ
 ତାହାଂକର ବୋଲେ ସିନା କୃତକେଣୀକ ଜୟେ କଲା । ୯୮ ।
 ବାଳ ଶୁଣ ଦିଲୁ ସେହୁ ନାରଦଂକ ବଚନେ
 ପାଠତୋର ଘେନ ତାକୁ କଲାକ ବନ୍ଧନେ । ୯୯ ।
 ରଥ ଦଣ୍ଡରେ ନେଇ ତାହାକୁ ବାନ୍ଧିଲୁ
 କୃତକେଣୀ ମନ୍ତ୍ରୀ ବଞ୍ଚ ବିକଳ ହୋଇଲା । ୧୦୦ ।
 ରଣ ଜୟ କରି ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ବାହୁଡ଼ିର
 ଖଣା ଡେଇଂ ତାହାର ରାଜ୍ୟରୁ ଗଲ ବାହାର ହୋଇ । ୧୦୧ ।
 ନାରଦଂକ ମୃଖ ରୁହି° ବୋଲେ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର
 ବିନାଶ କାରଣେ ଯୁଦ୍ଧକଲ ପ୍ରେ ମୋହାର ଫ୍ରଗର । ୧୦୨ ।

ଅକାରଣେ ଯେ ମୋହୋର ସଇନ ନାଶକଳ
 ବେଳହୁଂ ମୋହୋର ସଙ୍ଗେ ପୀରତି ନୋହିଲା । ୧୦୩ ।
 ସଇନ ନିହତ ତହୁଂ ଦେଖିଣ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର
 ମନରେ ବହୁତ ସେ ହୋଅଇ ବିକଳ । ୧୦୪ ।
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ମନ ବ୍ୟଥା ନାରଦେ ଜାଣିଲେ
 ଅସୁର ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ବଚନ ଭାଷିଲେ । ୧୦୫ ।
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁରର ମୁଖ ଚାହିଁଣ ଯେ ହସି
 ଜୟକଳୁ ବୋଲି ତାକୁ ବହୁତ ପରଶଂସି । ୧୦୬ ।
 କୃତକେଣୀକ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବନ୍ତ ନ ମାନିବା ପାଲେ
 ଯେଉଁତେକ କର୍ମ ତୁ ଭୁଞ୍ଜିଲୁ ନୃପବରେ । ୧୦୭ ।
 ନାରଦଂକୁ ଚାହିଁଣ ଯେ ବୋଲଇ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର
 ଯେଉଁତେକ ସଇନ ମୋର ହୋଇଲା ନାରଶାର । ୧୦୮ ।
 ଯେ କୃତକେଣୀ ପ୍ରମାଦେ ମୋର ସଇନ ନାଶଗଲେ
 ଯେଉଁତ୍ତାର ପ୍ରାଣ ମୁଂ ହୋ ହରିବଇଂ ଭାଲେ । ୧୦୯ ।
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ବଂନେ ନାରଦ କହନ୍ତି
 ସାଗ୍ରାମ କଲେଟି ଯଶ ଅପଯଶ ପାଆନ୍ତି । ୧୧୦ ।
 ଯେଉଁଥକୁ ଚିନ୍ତା ତୁ ହୋ ନ କର ମହାଶ୍ରଦ୍ଧେ
 ଗୁପତ କରିଣ ତୋତେ କହିବା କଥାଯେ । ୧୧୧ ।
 କୃତକେଣୀ ରାଜାକୁ ତୁ ସାଗ୍ରାମେ ଜିଣିଲୁ
 ଆମ୍ବର କଲ୍ପାଣେ ହୋ ଯଶ ତୁ ପାଇଲୁ । ୧୧୨ ।
 ଶୁଣିଣ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ମୁନିଂକ ଚରଣେ ନମିଲା
 ବିନୋଯୁଁ ହୋଇ ଅନେକ କଥା ପର୍ବତିଲା । ୧୧୩ ।
 ତୁମ୍ଭର ବଚନ ନ କରିବ କି ଯେବେ
 ଯେଉଁତେ ସମ୍ବଦ ମୋହୋର କାହାର ପରିସାଦେ । ୧୧୪ ।
 ରାଜାର ବିନୟ ଭଗତ ଭାବ ଦେଖି
 ନାରଦେ ବୋଲନ୍ତ ଶୁଣ ତୁ ଅସୁର ସୁଜୀ । ୧୧୫ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର
 ଆମ୍ବର ବଚନ ଯେବେ କର ଶାରବର । ୧୧୬ ।

ଦୋଷକୁ ଯେ ଦଣ୍ଡ ପୈଢ଼ ପାଇଲୁ ବହୁତ
 ତୋହୋର ହୋଇ ଥାଉ କୃତକେଶୀ ନରନାଥ । ୧୧୭ ।
 ବନ୍ଧନରୁ ଯେହାକୁ ତୁହି ବେଗେ ଫେତିଦିଅ
 ଆମୁର ବନେ ଗୋଟି ପ୍ରତିପାଳିଥାଆ । ୧୧୮ ।
 ମୁନିଂକ ବଚନ କେବେହେଂ ଅନ୍ୟଥା ନ କଲୁ
 କୃତକେଶୀ ରାଜାର ବନ୍ଧନ ଫେଇଦିଲୁ । ୧୧୯ ।
 ବନ୍ଧନ ଫିଟାଇ ବସାଇଲୁ ସନିଧରେ
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ କୃତକେଶୀ ନୃପବରେ । ୧୨୦ ।
 ସମାଧାନ ଦିଅ ଯେବେ ବାହୁଦିଶ ଯାଉ
 ହୁନ୍ଦ କଳି ବାଦ ଯେହିଠାରୁ ରହ । ୧୨୧ ।
 ଶୁଣିଶ କୃତକେଶୀ ତାର ମନ୍ତ୍ରୀକ ଗୃହିଂଲୁ
 ସମାଧାନ ସଞ୍ଚା ଭିଆଅ ବୋଲିଣ ବୋଇଲୁ । ୧୨୨ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପରମାଣେ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଗଲୁ ଚଳି
 ଭଣ୍ଡାର ଘରେ ପଣି ଅନେକ ଧନ ଯେ ସଜାତି । ୧୨୩ ।
 ସହଦ୍ରେକ ରଥ ପାଣିଦ୍ଵବ୍ୟ ସଜାତିଲୁ
 ସହସ୍ରେକ ହାଥୀ ସେହୁ ବେଗେ ସଜକଲୁ । ୧୨୪ ।
 ଦୁଇସହସ୍ର ଅଣ୍ଟ, ସୁନା ରୂପା ବାଖର ସହିତେ
 ସଜକର ଆଣିଦିଲୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ତୁରିତେ । ୧୨୫ ।
 ଲକ୍ଷେକ ଦେବାଙ୍ଗ ବସନ ଭିଆଇ
 ସମସ୍ତ ଦେନିଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆସଇ ଚଳାଇ । ୧୨୬ ।
 ରାଜାର ଛୁମୁରେ ସମାରକୁ ନେଇ କଲୁ
 ଦେଖିଣ ରାଜା ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ବହୁ ଦ୍ରଶ୍ୟିଲୁ । ୧୨୭ ।

୧୧୯ “କୃତକେଶୀ ରାଜାର ବନ୍ଧନ ଫେଇଦିଲୁ” ପରେ କେତେକ ପୋଥରେ ପାଠ:—

ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଅଣାଦର କଲୁ ମୋତେ
 ତେଣୁକର ଯେଉଁତେ ଶାନ୍ତି ଦିଅଇ ମୁଂ ତୋତେ ।
 ଶୁଣି କୃତକେଶୀ ନାରଦଂକୁ ପରିଣାମି
 ନ ଜଣି ଅପ୍ରାଧ କଲି କ୍ଷମାକର ସ୍ଵାମୀ ।

୧୨୮ ବାଖର = ଯୋଜାର ପିଠି ସଜ ।

ସେହି ଦ୍ରୁବ୍ୟସବୁ ଦେଖିକରି ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର
 ନାରଦଂକ ମୁଖ ଗୁହ୍ନଂ କରଇ ବିଗୁର । ୧୬୮ ।
 ଯେ ରଜା ମୋତେ ଭଗତ ହୋଇଲ
 ଅନେକ ସମାଧାନ ପଦାର୍ଥ ଆଣି ମୋତେ ଦିଲ । ୧୬୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲୁ କି
 ଯେ କଥା ଫେରଣ ମୋତେ କହ ଉପଲେଖି । ୧୭୦ ।
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ବୋଇଲୁ ମୁଂ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲି
 ଯେହାର ସଙ୍ଗତେ ମୁଂ ପୀରତି ଆରମ୍ଭିଲି । ୧୭୧ ।
 ଆଜହୁଂ ଯେ ମୋହୋର ମଇସ ହୋଇଲ
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଉକାରିଲ । ୧୭୨ ।
 ତନିବେଳ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ମୁଖେ ଉକାରଇ
 କୃତକେଣୀ ରଜା ସେହି ବଚନ ଭାଷଇ । ୧୭୩ ।
 ଦୁହେଂ ସତ୍ୟବାକ୍ୟ ତହିଂ ମଇସ ହୋଇଲେ
 କୋଳାଗ୍ରତ ହୋଇ ବେନିଜନେ ଯେ ବସିଲେ । ୧୭୪ ।
 ବହୁତ ପୀରତି ବଢିଲ ଦୁହିଂକରି ତହିଂ
 ଯିବା ବୋଲି ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ମେଲଣି ମାଗଇ । ୧୭୫ ।
 ପୁଣି କଥାଯେକ ସେହି ମନରେ ଭାଲିଲ
 ଯେତେକ ସଇନ ମୋର ନାଶ ଯେ ହୋଇଲା । ୧୭୬ ।
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ମନକଥା ନାରଦେ ଜାଣିଲେ
 ହସିଣ ଆପଣେ ତହୁଂ ବଚନ ଭାଷିଲେ । ୧୭୭ ।
 ବୋଇଲେ ରେ ରଜା ମନେ ନ ଭାଲ ତୁ କିଛି
 ତୋହୋର ସଇନ ଜୀଇଂବାକୁ ମୁଂ ଉପାୟ କରୁଅଛି । ୧୭୮ ।
 ଯେତେ ବୋଲି ମୁନି ପାଣି ମୁଠାଯେ ମନ୍ତ୍ରିଲେ
 ସଇନଂକ ଉପରେ ନେଇ ତାହାକୁ ସିଞ୍ଚିଲେ । ୧୭୯ ।
 ଗତୁଂ ଶତେଗୁଣ ହୋଇ ସଇନ ଉଠନ୍ତି
 ମାର ମାର ଧର ଧର ବୋଲଣ ପୁକାରନ୍ତି । ୧୮୦ ।
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ବୋଇଲୁ ତୁମେ ତୃମହୁଅ ସମଷ୍ଟେ
 ଯେ ରଜା ଆମ୍ବନ୍ତ ଯେ ହୋଇଲୁ ଭଗତେ । ୧୮୧ ।

ରଜାର କହନ୍ତେ ସଇନି ତୁମ୍ଭ ଯେ ହୋଇଲେ
 ଯେ ପାହାର ମତେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଯେ ରହିଲେ । ୧୪୨ ।
 କୃତକେଣୀ ନମିଲୁ ଯେ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ
 ମୋହୋର ସଇନ ଜୀଆଂଛଣ ଦିଅ ଉପୋଧନ । ୧୪୩ ।
 ସେହି ମନ୍ତ୍ରପାଣି ନେଇଣ ସିଞ୍ଚିଲେ
 କୃତକେଣୀ ସଇନ ସବୁ ଜୀଳଂଶ ଉଠିଲେ । ୧୪୪ ।
 ପୁଣି ଜଳ ଧର ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲେକ ମୁନି
 ଖଣ୍ଡାୟାକ ଶୁଣିଥିଲୁ ପୂରିଲାକ ପାଣି । ୧୪୫ ।
 ଦେଖିଣ ଉଷ୍ଣତ ହୋଇଲୁ ରଜା କୃତକେଣୀ
 ମୁନିଙ୍କ ବହୁତ ସେହି ମନରେ ପ୍ରଣାମୀ । ୧୪୬ ।
 ଭୁମର ନିର୍ଦ୍ଦୟାରେ ମୁଂ ପାଇଲଙ୍ଗ ବଢ଼ କଷ୍ଟ
 ଯେବେ ଦୟାକଳ ଆହେ ବ୍ରହ୍ମାଂକର ଗୃହ । ୧୪୭ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁରାଜା ବଦୟନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଯେସନେକ ପ୍ରକାରେ ଯେ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଶାନ୍ତ । ୧୪୮ ।
 ଯେସବେ ସାବଧାନେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଯେବକଣିତେ
 ଯେମନ୍ତେ ପାତକ ତୋର ନ ରହଇ ଗାନ୍ତେ । ୧୪୯ ।
 କୃତକେଣୀକ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ମେଲଣି ମାଗିଲୁ
 ଥାଠ ସଇନ ଦେନିଣ ଯେ ଚଳାଇଣ ଗଲୁ । ୧୫୦ ।
 କୃତକେଣୀ ଗଲୁ ତହୁଁ ଆପଣା ନବର
 ପୂର୍ବବିଧ କର୍ମ କଲା ରାଜ୍ୟରେ ତାହା'ର । ୧୫୧ ।
 ଟମକ ନିଶାଣ ବଜାଇ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଶବଦର ଘାତେ ସେହି ମେଦିମା ଚମକାପ୍ରେ । ୧୫୨ ।
 ପୃଥିବୀ ଦଳଦଳ ଜଗତ ଅନ୍ଧକାର
 ସ୍ଵର୍ଗ ଦେବତାପ୍ରେ କମ୍ପିଲେ ଥରହର । ୧୫୩ ।
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଦିଗବିଜେ କରି ବାହୁଡ଼ିଲୁ
 ଛୁଟାଣୋଇ ସହସ୍ର ସେ ରଜାନ୍ତ ଜିଣିଲୁ । ୧୫୪ ।
 ଯେବେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଅଇଲୁ ପ୍ରାପ୍ତେକ ଦିଶଇ
 ନ ପୁଣ ଆମ୍ବର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭଲ । ୧୫୫ । ୧୦୯୮ ।

ପ୍ରୋତୀସୁର ବଧ

ଅଗ୍ନି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
 ଯେପୁଥୁ ଅନନ୍ତରେ ହୋଇ ଯେବଣ ବିଗୁର । ୧ ।
 ଉନ୍ନତି ବୃଦ୍ଧପତି ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ସ୍ଵର୍ଗେ ବସିଥିଲେ
 ପ୍ରୋତୀସୁର ଦିଗବିଜେ ଶୁଣିଣ ଭାଲିଲେ । ୨ ।
 ଉନ୍ନତି ପର୍ବତନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଂକ ମୁଖ ରୂପିଂ
 ପ୍ରୋତୀସୁର ଭପ୍ରେ ସ୍ଵର୍ଗେ ନୁଆରିବା ରହି । ୩ ।
 ବଢାଇ ଦୁର୍ବାର ସେ ଯେ ଅଟଇ ଅସୁର
 କହ ଜଗତର ପିତା କିଷ କରିବା ବିଗୁର । ୪ ।
 ପୃଥ୍ବୀକ କାଳାନ୍ତକ ହୋଇଲୁ ଦ୍ରୁପିଷ୍ଠ
 ରବଣ ତହୁଂ ବଡ଼ ହୋଇଲୁ ଗରିଷ୍ଠ । ୫ ।
 ମଞ୍ଚ ପାତାଳ ବାଜାନ୍ତ ଜିଣିଲାକ ଭଲେ
 ଆଉ କି ସ୍ଵର୍ଗପୁର ରହିବ ତାହାର ଧାଉ ଦିଲେ । ୬ ।
 ଶୁଣି ଶନିରାପ୍ରେ ତାଂକୁ କହଇ ବିଗୁରି ।
 କାହାର ହାଥରେ ମରିବ ସେ କହ କୁଣ୍ଡାଶ୍ଵ । ୭ ।
 ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ବୋଲିଲେ ବୃଦ୍ଧପତିଙ୍କ ପର୍ବତ
 ତେବେ ଜାଣିମାନା କଥା ତଦନ ବିଗୁର । ୮ ।
 ଉନ୍ନତି ପର୍ବତନ୍ତି ବୃଦ୍ଧପତି ଯେ କହନ୍ତି
 ଖଣ୍ଡ ପକାଇଣ ସେ ଯେ ମନରେ ହସନ୍ତି । ୯ ।
 ଉନ୍ନତି ପର୍ବତନ୍ତି ଭୁମେ ହସିଲ ଗୁରୁ ହେ
 ଦୁର୍ଗେ ରହି ପାରିବା କି ଅସୁରର ଭପ୍ରେ । ୧୦ ।
 ବୃଦ୍ଧପତି ବୋଲିଲେ ମୁଂ କଥାନ୍ତ ଜାଣିଲୁ
 ଅସୁର କଥାକୁ ନ ଭଲ ହେ ଆଶ୍ରମିକ । ୧୧ ।
 ତୁମ୍ଭର ହାଥରେ ସେହି ପାଇବ ମରଣ
 ବଜ୍ରର ଆୟାତେ ସେହି ହୋଇବ ନିବାରଣ । ୧୨ ।
 ଯେଥର ଯେବେ ସେହି ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଆସିବ
 ତୋହୋର ବଜ୍ରଦାତେ ଅବଶ୍ୟ କ୍ଷପ୍ତେ ଯିବ । ୧୩ ।

ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବୋଇଲେ ମୁଂ କଥାନ୍ତ ଜାଣିଲ
 ଅସୁର କଥାକୁ ନ ଭାଲ ହୋ ଆଖଣ୍ଡଳ । ୧୩ ।
 ତୁମ୍ଭର ହାଥରେ ସେହି ପାଇବ ମରଣ
 ବକ୍ରର ଆଘାତେ ସେହି ହୋଇବ ନିବାରଣ । ୧୪ ।
 ଯୈଥର ଯେବେ ସେହି ସ୍ଵର୍ଗ'କୁ ଆସିବ
 ତୋହୋର ବକ୍ରଘାତେ ଅବଶ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ର ଯିବ । ୧୫ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର କହନ୍ତେ ଇନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ଶୁଣିଲେ
 ଆବର ଦେବତାପ୍ରେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଲେ । ୧୬ ।
 ଯୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ଆସ୍ତାନ ମଉଳିଲା
 ଦେବତାଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀ ସହ୍ର ସେଠାରୁ ଭଞ୍ଜିଲା । ୧୭ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଯେ ଗଲେ ନିଜପୁର
 ଦେବତାପ୍ରେ ଗଲେ ତହୁ ଯେ ଯାହା ମନ୍ତର । ୧୮ ।
 ଶତୀଙ୍କର ପୁରେ ଇନ୍ଦ୍ର ବିଜେକଲେ ଯାଇଁ
 ସମସ୍ତ ଚରିତ ଶତୀଙ୍କ କହିଲେ ମଣାଇଁ । ୧୯ ।
 ପ୍ରୋତ୍ରା ବୋଲିଣ ଯେ ଅସୁର ଗରିଷ୍ଠ
 ତାହାଙ୍କର ଭପ୍ରେ ଚମକଇ ସ୍ଵର୍ଗରଷ୍ଟୁ । ୨୦ ।
 ଦିଗବିଜେ କରିଣ ସେ ଜଣିଲ ତନିପୁର
 ଯୈବେ ଜଣିମ ବୋଲ ଆସୁଅଛି ଅମର ମଣ୍ଡଳ । ୨୧ ।
 ଶତୀ ବୋଇଲେ ତାକୁ କର ପ୍ରାଣେ ନାଶ
 ତେବେ ସେ ସ୍ଵର୍ଗ'ପୁର ହୋଇବ ଉଶ୍ନାସ । ୨୨ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ସେ ଥୋକାପ୍ରେକ ଦିନ ଅଛି
 ମୋହୋର ବକ୍ରାଯାତେ ଯିବ କି ସେ ବଞ୍ଚ । ୨୩ ।
 ଯୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତୁମେ ଶୁଣ ଦିବ୍ୟରସ
 ଶ୍ରୀ ମହାଘରଥ ପୈଛି ଅମୃତ ସବୁଣ । ୨୪ ।
 କୃତକେଣୀ ରଜାକୁ ଯେ ଜଣି ପ୍ରୋତ୍ରାସୁର
 ସ୍ଵର୍ଗ'କୁ ବାହିବ ବୋଲି କରଇ ବିଷ୍ଣୁର । ୨୫ ।
 ପ୍ରୋତ୍ରାସୁର ପୁଣି ନାରଦ'କୁ ପର୍ବତର
 ମଞ୍ଚପୁର ରଜାନ୍ତ ମୁଂ ହେଲେ ଜଣିଲଇଁ । ୨୬ ।

ପାତାଳ ମଞ୍ଚପୁର ତ ମୋହୋର ହୋଇଲ
 ସ୍ଵର୍ଗପୁର କଥା ମୋତେ ଗୋଚର ନୋହିଲ । ୨୮ ।
 ଯେଁବେ ଇନ୍ଦ୍ରସଙ୍ଗେ ମୁହିଁ କରିବଇଁ ରଣ
 ସ୍ଵର୍ଗମଞ୍ଚ ପାତାଳ ସ୍ନେ ତିନିପୁର ମୋର ହୋଇବ ଜାଣ । ୨୯ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁହୋ ଭ୍ରମିଲୁ ମଞ୍ଚରେ
 ଥୋକାପ୍ରେକ ଦିନ ତୁ ଥାଅ ହୋ ତୋହୋର ନବରେ । ୩୦ ।
 ଯେଁବେ ଆସି ଚତୁମୀସଧା ହୋଇଲ ପରବେଶ
 ବରଷାପ୍ରେ ସୁନ୍ଦର କରି ନୋହୋ ନୃପତିଶ । ୩୧ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନ ଯେ ପ୍ରୋତ୍ଥାପୁର ମାନିଲ
 ରଥ ଲେଉଟାଇ ସେହି ନିଜପୁରେ ଗଲ । ୩୨ ।
 ନିଚନ୍ଦରେ ପ୍ରୋତ୍ଥାସର ରଜ୍ୟରେ ରହଇ
 ଜନପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ସେ ସୁଖରେ ପାଲଇ । ୩୩ ।
 ନାରଦେ ମେଲଣି ପାଇ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଗଲେ
 ପ୍ରୋତ୍ଥାପୁରର ଚରିତ ଦେବତାଙ୍କ କହିଲେ । ୩୪ ।
 ଫୁଣିଶ ଦେବତାପ୍ରେ ଆନନ୍ଦ ଯେ ହୋଇ
 ନିଚନ୍ଦେ ଦେବତାପ୍ରେ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ରହି । ୩୫ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁରାପ୍ରେ ବଦ୍ୟନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଯେକମନେ ଶୁଣ ତୁହୋ ମଧ୍ୟପଦ ଶାନ୍ତି । ୩୬ ।
 ମନୁ ପରୁରକ ତୁମେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ପ୍ରୋତ୍ଥାପୁରର ଚରିତ କହ ମୋତେ ଯେ ବୁଝାଇ । ୩୭ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନ ସେ ନିଚନ୍ଦେ ରହିଲ
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ତାର ପ୍ରାଣନାଶ ହେଲ । ୩୮ ।
 ଯେ କଥା ବୁଝାଇ ମୋତେ କହ ମୁନିବର
 ତେବେ ସିନା ମନଭ୍ରାନ୍ତି ପିଟିବ ମୋହୋର । ୩୯ ।
 ମନୁ ପରୁରନ୍ତେ ଚଇତନ ଯେ କହଇ
 ଯାହା ପରୁରିଲୁ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମନଦେଇ । ୪୦ ।
 ଚତୁମୀସଧା ଅନ୍ତେ ମାର୍ଗଶିର ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ
 ପ୍ରୋତ୍ଥାପୁର ରଜା ତହୁଁ ମନ୍ତ୍ରୀକ ପରୁରିଲ । ୪୧ ।

ଥାଠ ସନ୍ୟ ମୋର ତୁହୋ ବେଗେ ସଜକର
 ରନ୍ଧ୍ର ସଙ୍ଗେ ମୁହଁଂ କରିବଇଂ ଯେ ସମର । ୪୨ ।
 ଚାହାକୁ ଜଣିଲେ ତନିପୁର ନୋର ହୋଇ
 ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତରେ ଯେ କଥା ରହିଥାଇ । ୪୩ ।
 ରାଜାର କହନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ଯେ ଶୁଣିଲୁ
 ରାଜା ଆଗ୍ୟାଂ ଦେନି ସେ ମନ୍ଦରକୁ ଗଲୁ । ୪୪ ।
 ଉଗରାକୁ ହକାରି ମନ୍ତ୍ରୀବର ଯେ କହିଲୁ
 ରାଜ୍ୟରେ ଘୋଷଣ ଦିଆଅ ବୋଇଲୁ । ୪୫ ।
 ଥାଠସନ୍ୟ ସଜହୃଅ ରାଜା ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ
 ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖରୁ ଯେ ଉଗରେ ଶୁଣିଲେ । ୪୬ ।
 ସିଂଘଦୁଆରେ ଯାଇଂ ଘୋଷଣା ଦିଆଇଲେ
 ସନ୍ୟ ବହନ ସଜହୃଅ ହୋ ବୋଇଲେ । ୪୭ ।
 ଶୁଣି ଥାଠ ସଇନ ହୋଇଲେକ ସଜ
 ପାଦାନ୍ତି ରଥ୍ ଯେ ଘୋଡ଼ା ମଧ୍ୟେମତ୍ତ ଗଜ । ୪୮ ।
 ସମସ୍ତେ ସଜହୋଇ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ସିଂଘଦାରେ ଆସି ମିଳିଲେକ ସବ୍ବବଳ । ୪୯ ।
 ଗୁରିଲକ୍ଷ ପାଦାନ୍ତି ଅଶ୍ଵ ଦୁଇଲକ୍ଷ ପୁଣ
 ତନ କ୍ଷତ୍ରଣୀ ଯେ ପାଇକ ବଳ ସନ୍ୟ । ୫୦ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ସଇନ ବଳ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ସତେ କି ପୃଥିବୀକ ଅନ୍ଧକାର କଲେ । ୫୧ ।
 ଦୁଇଶତ ରଥୀ ରଥମାନ ଚଢ଼ିଲେ
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦେ ପୃଥୀଦେବୀ କମ୍ପିଲେ । ୫୨ ।
 ଉଦୟ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘ ପାଟଛସ ଯେ ଅପାର
 ସମଦୟ ସଜ ହୋଇ ହୋଇଲେ ବାହାର । ୫୩ ।
 ଶଙ୍କ ଟମକ ବାଜଇ ଘନ ଘନ
 ବାର୍ତ୍ତୁର ଶବଦେ କମ୍ପଇ ତନ ଯେ ଭୁବନ । ୫୪ ।
 ସୁଗ୍ରେ ଦେବତାପ୍ରେ ବରତା ପାଇଲେ
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୁର ସୁଗ୍ର୍ରୁ ବାହୁରୁ ବୋଇଲେ । ୫୫ ।

ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇଣ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଅସୁର
 ରଥେକ ସଜ କରି ଦିଲ୍ଲି ମନ୍ତ୍ରୀବର । ୫୭ ।
 ଅନକୂଳ ଦେନି ତହିଁ ବସିଲାକ ଯାଇଁ
 ମଙ୍ଗଳ ବନ୍ଦାପନା ସେ ତହିଁରେ ସାରଇ । ୫୮ ।
 ଥାଓ ସଇନ ଆଗରେ ଗଲେ ଯେ ବାହାର ହୋଇ
 ମଧ୍ୟ ଦାଣ୍ଡରେଣ ଯେ ଚଳଇ ନରସାଇଁ । ୫୯ ।
 ମୁଖରାବ ଶବଦେ ପୃଥିବୀ ହାନ୍ଦୋଳଇ
 ପାଦରେଣ୍ଟୁ ଘାତେ ଆକାଶ ନ ଦିଶଇ । ୬୦ ।
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦ କମ୍ପଇ ଗରୁ ଟାଣ
 ଦେବତାଙ୍କ ଉପରକୁ କରଇ ପୟୁଷାଣ । ୬୧ ।
 ରଥ ଚଳାଇଣ ରଜା ବାହାର ହୋଇଲା
 ସ୍ଵର୍ଗ୍ୟୁରକଙ୍କ ସେହି ଅନକୂଳ କଲା । ୬୨ ।
 ଦେବକର ଉଗରେ ଯେ ବୁଲି ଯାଇଥିଲେ
 ଅସୁରର ସଜ ଦେଖି ତହିଁ ବେଗେ ବାହୁଡ଼ିଲେ । ୬୩ ।
 ସର୍ବ ମଞ୍ଚାଲଣ ଯେ ବସିଛି ସୁରପତି
 ଦେବତାମାନେ ବସିଛନ୍ତି ଇନ୍ଦ୍ରକତି । ୬୪ ।
 ଅପଶମାନେ ତହିଁ ନାଚନ୍ତି ହରଷେ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଦେଖଇ ସେ କଣ୍ଠପର ଶିଷ୍ଟେ । ୬୫ ।
 ଯୈମନ୍ତର ସମୟେ ଉଗର ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ପାପ୍ରେ ପଢ଼ ଶୋଇ ସେ ଶିରେ କର ଦିଲେ । ୬୬ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ନାମେ ଅସୁର ସ୍ଵର୍ଗକୁ କଟାଳଇ । ୬୭ ।
 କି ବୁଦ୍ଧ କରିବା କହ ଯୈବେ ସୁରରଣ
 ନିଚେରେ ଦେବତାଙ୍କର ହୋଇଲା ମରଣ । ୬୮ ।
 ଶୁଣି ସୁରପତି ପୁଣିହିଁ ପରାଇ
 କିମ୍ବ ବାରତା ହୋ କହୁଆଛୁ ତୁହି । ୬୯ ।
 ଚାରିଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ନରନାଥ
 ସ୍ଵର୍ଗକୁ ବାହିଆସୁରି ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଦତ୍୍ୟ । ୭୦ ।

ଶୁଣିଣ ସୁରପତି ଆନନ୍ଦ ବିସୁପ୍ତେ
 ଦେବତାଙ୍କ ଗୁହ୍ନିଂଣ ଯେ ବୋଲଇ ସୁରରାପ୍ତେ । ୭୦ ।
 ଉଗର ମୁଖରୁ ଶୁଣିଲଟିକି ଯାହା ପୁଣ
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ସ୍ଵର୍ଗକୁ ବାହିଲକ ଜାଣ । ୭୧ ।
 ତୁମେ ଦେବତାପ୍ତେ ଯେ ବେଗେ ସଜହୃଅ
 ଶହସ୍ରମାନ ସେନିଣ ଯେ ଉତ୍ତା ହୋଇଥାଆ । ୭୨ ।
 ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ତୁଲେ ଆନ୍ତେ କରିବା ସମର
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ଶହସ୍ରମାନ ଧର । ୭୩ ।
 ବଜା ଆଗ୍ୟାଂ ପାଇଣ ଯେ ଦେବତାପ୍ତେ ଗଲେ
 ଯେ ଯାହାର ଯାନବାହାନ ଆଗେହିଲେ । ୭୪ ।
 ଯେ ଯାହାର ଶହସ୍ର ଆଯୁଧମାନ ଧର
 ସଜ ହୋଇ ଆସିଣ ଦାଣ୍ଡରେ ଉତ୍ତାର । ୭୫ ।
 ମୃଦଙ୍ଗ ଦୁନ୍ଦୁଭି ଆଦି ବାଜଇ ବାରତୂର
 ଶଙ୍କ ମହୁଷା ଟମକ ଯେ ବାଜଇ କୁତୂହାଳ । ୭୬ ।
 ଅଇରବୁତ ଚଢି ସଜହେଲେ ସୁରରାପ୍ତେ
 କରେ ବଜ୍ରସୂଚ ଧରିଶ ସେ କୋପମାନ କପ୍ତେ । ୭୭ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଆରତି ପୁଣି ବନ୍ଦାପନା ହୋଇ
 ଆପଣେ ସଜ ଯେ ହୋଇଲେ ସୁରପାଇଂ । ୭୮ ।
 ଚିତ୍ରସେନ ସୁରପେନ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍ଗର ମୂଳେ
 ଗଣ ଗନ୍ଧବ ଦେବତାପ୍ତେ ସଜ ହୋଇଲେ ଯେ ଯାହାରେ । ୭୯ ।
 ସଜ ହୋଇଣ ସେ ସେ ଥୋକାପ୍ତେକ ଦୂର ଗଲେ
 ଅସୁର ଆସୁଛି ବୋଲି ପଥ ନିରୋଧିଲେ । ୮୦ ।
 ଆପଣେ ପ୍ରୋତ୍ଥାସୁର ଥାଠ ସଇନ ଦେନ
 ଆକାଶ ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ମିଳିଲୁ ତତ୍ତ୍ଵଣି । ୮୧ ।
 ଦେବତାପ୍ତେ ଆସିଣ ମିଳିଲେ ସେହିଠାରେ
 ମୁଖରାବ ଶବଦରେ କୁରୁମ ଚହଲେ । ୮୨ ।
 ଦୁଇବଳ ସଇନ ଯହୁଂ ହୋଇଲେକ ରେଟ
 ଉଇବାର ହୋଇଣ ସେ କଳିଲ ମୁରାଟ । ୮୩ ।

ମାର ମାର ଶବଦ କରଣ ଡାକନ୍ତି ଅସୁରେ
 ଡାକ ଶୁଣି ଦେବତାପ୍ଯେ ଧାଇଂଲେ ଯେ ଖରେ । ୮୪ ।
 ଭଲ ଶକତି ଯେ ମାରନ୍ତି ଜୀଷଣର
 ଯାଇଂଣ ପଡ଼ଇ ସେ ଅସୁରଙ୍କ ଉପର । ୮୫ ।
 ମୁନ ମୋତି ହୋଇଣ ସେ ଭୂମିରେ ପଡ଼ଇ
 ଅସୁରଙ୍କ ଅଙ୍ଗରେ ଯେ ଲିତାପ୍ଯେ ନ ଭେଦଇ । ୮୬ ।
 ଘାପ୍ଯେ ପାଇଣ ଯେ ଅସୁର ହୋଇଣ କୋପମୁଖ
 ଦେବତାନ୍ତ ଭ୍ରମନା ଯେ ବୋଲନ୍ତି ଅନେକ । ୮୭ ।
 ତୁମେ ଦେବତାପ୍ଯେ ହୋ ଆମ୍ବର ଭକ୍ଷପାନ
 ତୁମ୍ଭର ମାଂସ ଭକ୍ଷି ତୋଟିବୁ ଆମ୍ବମନ । ୮୮ ।
 କହୁଂ କହୁଂ ଶହସ୍ର ଯେ ମରମର ହୋଅନ୍ତି
 କେବି କାହାକଇଂ ସାଗ୍ରାମେ ଓଛ ଯେ ନୋହନ୍ତି । ୮୯ ।
 ବେଳୁଂ ବେଳ ସାଗ୍ରାମ ବଚିଲୁ ଅଗୋଚର
 ଦେବତାଙ୍କ ଶହସ୍ର ଅସୁରେ ପଢ଼ିଲେ ଅପାର । ୯୦ ।
 ବାରଦାତେ ଯେହେ କଦଳୀ ବନ ପଡ଼ଇ
 ତେହେନେକ ହୋଇ ଅସୁର ବଳ ଭୂମିରେ ଲୋଟଇ । ୯୧ ।
 ମତ୍ତାର ଉପରେ ମତ୍ତା କୁତ କୁତ ପଢ଼ିଲେ
 ରଥୀ ହାଥୀ ଘୋଡା ପାଦାନ୍ତି ଅନେକ କ୍ଷପ୍ଯେ ଗଲେ । ୯୨ ।
 ରକତରେ କର୍ଦ୍ଦନ ହୋଇଲୁ ମହୀଆଳି
 ରକତ ବହିବାରେ ଯେହେ ନଦୀପ୍ଯେ ବଚିଣ ଉଛୁଳି । ୯୩ ।
 ରକତ ନଦୀରେ ମତ୍ତା ଯାଉଛନ୍ତି ଭସି
 ଚିନ୍ତି ଶୃଗାଳେ ଯେ ମାପ୍ଯୁଂସ ସୁଖେ ଭକ୍ଷି । ୯୪ ।
 ଅସୁରଙ୍କ ଶରଦାତେ ଦେବଗଣେ ପଢ଼ିଲେ
 ଆକାଶରେ ଥାଇଂଣ ଯେ ନାରଦ ଦେଖୁଥିଲେ । ୯୫ ।
 କଳ ଧୋକଣ ମୁଣିରୁ ଧୂଳ ମୁଠାପ୍ଯେ ବିଞ୍ଚିଲେ
 ଲାଗୁ ଲାଗୁ ବୋଲି ସେ ନାଚେକ ନାଚିଲେ । ୯୬ ।
 ହରି ଧୂନ କରି ଶାନାଦ ଯେ ଘୋଷନ୍ତି
 ମହା ଆନନ୍ଦରେ ମୁନି ଯୁଦ୍ଧକୁ ଦେଖନ୍ତି । ୯୭ ।

ପ୍ରେମନ୍ତେ ରାଷ୍ଟ୍ରେକ ଦିବସେକ ଘୋର ସମର ହୋଇଲା
 ଅସୁର ବଳ ଯେ ଅନେକ ଷଷ୍ଠେ ଗଲା । ୯୮ ।
 ଅସୁର ବଳ ନାଶ ଦେଖିଣ ପ୍ରୋତ୍ସାହୁର
 ବିରୂରିଲା ଯଶ ମୋତେ ନୋହିବ ପ୍ରେଥର । ୯୯ ।
 ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳରେ ମୁହିଁ ଦିଗବିଜେ କଳି
 କାହାର ହାଥରେ ମୁଁ ଯେ ଅପରଷ୍ଟ ନ ପାଇଲା । ୧୦୦ ।
 କୃତକେଣୀ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ଯେ କଳଇଁ ସମର
 ସେହି ମାଇଲା ଯେ ମୋହୋର ଅନେକ ସଇନ ବଳ । ୧୦୧ ।
 ନାରଦେ ଥାଇଣ ତାହା ଜାଆଙ୍କଣ ଦିଲେ
 ଅପଜଷ୍ଟ କଥା ପାଇଲଇଁ ପ୍ରେବେ ଦେବଙ୍କ ହାଥରେ । ୧୦୨ ।
 ପ୍ରେତେ ବୋଲି ଅସୁର କୋପଭର ହୋଇ
 ଧନୁରେ ନାରାଜମାନ ପୂରୋଇଲା ନେଇ । ୧୦୩ ।
 କୋପଭର ହୋଇ ଦେବତାଗଣଙ୍କ ଗୋଡ଼ାଇଲା
 ଜଣ ଜଣକେ ଗୋଟାଷ୍ଟ ଲେଖାଷ୍ଟ ଶହସ୍ର ବିନ୍ଧିଲା । ୧୦୪ ।
 କୋଟି କୋଟି କରି ମାରନ୍ତେ ଶହସ୍ରମାନ
 କୁତ୍ର କୁତ୍ର ହୋଇ ପଡ଼ିନ୍ତି ଯେ ଦେବଗଣ । ୧୦୫ ।
 ଦେଖିଣ ଶନ୍ତରଷ୍ଟ କୋପେଣ ଧାଇଁଲା
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୁର ଅସୁରକୁ ଯାଇଁ ଓଗାଳିଲା । ୧୦୬ ।
 ବୋଲିଲା ଅସୁର ଆରେ ସଇନ କିମ୍ବେ ନାଶୁ
 ଆଜ ତୋତେ ମୁହିଁ ରେ କରିବି ଧୂଳି ପାଂଶୁ । ୧୦୭ ।
 ପ୍ରେତେ ବୋଲି ଶନ୍ତରଷ୍ଟ ଧନୁରେ ନାରାଜ ପୂରେ
 ଅସୁର ଉପରକୁ ନିଠିଆଇ ପିଠିଲ । ୧୦୮ ।
 ଅଙ୍ଗରେ ବାଜନ୍ତେ ଯେ ନାରାଜ ନ ଭେଦିଲା
 ପ୍ରକୁଳିତ ଅଗ୍ନି ପରି ଜଳଣ ଉଠିଲା । ୧୦୯ ।
 ଟହ ଟହ ହୋଇଣ ଯେ ହସଇ ଅସୁର
 ପୁଣି ସହଷ୍ର ନାରାଜ ସେ ବିନ୍ଦର ପ୍ରଖର । ୧୧୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଅଙ୍ଗେ ତାହା ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଯାଇ
 ହାବୋଡ଼ା ଶରେ ଶନ୍ତରଷ୍ଟ ତାହା ଦିଲାକ ଉଡ଼ାଇ । ୧୧୧ ।

କୋପେଣ ଅସୁର ଆଗଭର ଯେ ହୋଇଲା
 କଷେକ ନାରାଜ ଯେ ଗୁଣେ ପୂରେଇଲା । ୧୧୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରିଣ ନାରାଜ ବେଗେଣ ବିନ୍ଧଇ
 ଅଙ୍ଗ ପାତିଶ ତାହା ଯେ ସହିଲା ସୁରସାଇଁ । ୧୧୭ ।
 ନାରାଜ ସମ୍ବାଳିଲା ସହସ୍ରିଲୋଚନ
 ପଞ୍ଚଶତ ନାରାଜ ବଗାଇଲା ଗୁଣରେଣ । ୧୧୮ ।
 ଅସୁର ଉପରକୁ ମନ୍ତ୍ରିଣ ବିନ୍ଧିଲା
 ଅସୁର ଅଙ୍ଗରେ ତାହା ଯାଇଣ ବାକିଲା । ୧୧୯ ।
 ସେହା ପୁଟିଶ ନାରାଜ ନିକଳଣ ହୋଇ
 ଖଳ ଖଳ ରୁଧର ଯେ ପଡୁଆଛି ବୋହି । ୧୨୦ ।
 ରୁଧର ବନ୍ଦନେ ଅସୁର ନ କରଇ ଶଂକା
 ବାପୁବେଗେ ରଥ ବାହଇ ସେ ରଣରଂକା । ୧୨୧ ।
 ଦୁହେ' ମହାଛବୀ କେହୁ ନ ଦୁଷ୍ଟନ୍ତ ରଣେ
 ଅନେକ ନାରାଜ ମରମର ହୋନ୍ତି ଜଣେ ଜଣେ । ୧୨୨ ।
 ପୁମନେ ଦୁଇଦିନ ଦୁଇରାତି ସମର ହୋଇଲା
 ନାରାଜ ଘାତେ ସେହାମାନ ଯେ ଛିତିଲା । ୧୨୩ ।
 ନାରାଜର ତେଜେ ଅଗ୍ନି କି ଜଳଇ
 ଦିବସେ ଯେ ଅନ୍ଧକାର ପ୍ରାୟେକ ଦିଶଇ । ୧୨୪ ।
 ବେଳୁ' ବେଳ ସମର ଯେ ଅନେକ ହୋଇଲା
 କେହି କାହାକଇଁ ତହିଁ କିଣନ୍ତା ନୋହିଲା । ୧୨୫ ।
 ଯେତେକ ଅସୁର ବଳ ତହିଁ ଆସିଥିଲେ
 ଦେବତାଙ୍କ ରେଯାତେ ସବେ ନାଶଗଲେ । ୧୨୬ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତ ଘୋଡା ସମସ୍ତେ କ୍ଷୟେ ଗଲେ
 ଯୈକା ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ମନ୍ତ୍ରୀକ ଦେନିଣ ରହିଲେ । ୧୨୭ ।
 ରାତି ଦିବସରେ ସମର ନ ରହଇ
 ରକତେ କର୍ତ୍ତନ ଯେ ହୋଉଅଛି ମହୀ । ୧୨୮ ।

୧୨୦୧ ନାରାଜ ତେଜେ ଆକାଶ ଧୂମମୟେ ହୋଇ

ଦିବସ ଯେ ଅନ୍ଧକାର ପ୍ରାୟେକ ଦିଶଇ । (୦)

ଦୁହଂକର ସମର ଦେବ ଦାନବେ ଅଗୋଚର
 ଶହସ୍ର ଭେଦେ ଅଙ୍ଗ ହେଲା ରକତେ ଜର ଜର । ୧୨୫ ।
 ଅସୁର ବଳ ହତ ଦେଖି ପ୍ରୋତ୍ଷାସୁର ରାଷ୍ଟ୍ର
 ମନେ ବିଶୁରଙ୍ଗ ମୁଂ ପ୍ରେଥର ହୋଇବଙ୍ଗ କ୍ଷପ୍ତେ । ୧୨୬ ।
 ପୃତେ ବୋଲଣ କୋପେ ଗଦାପ୍ତେ ଘେନିଲା
 ଶହରପୁ ଅଙ୍ଗେ ତାହା ନେଇଣ ପିଠିଲା । ୧୨୭ ।
 ଗଦା ବାଜନ୍ତେଣ ଇନ୍ଦ୍ର ଅଙ୍ଗ ଯେ ପାତିଲେ
 ଗଦାଘାତେ ପୁଣି ସେ ସମ୍ବାଳ ହୋଇଲେ । ୧୨୮ ।
 ଆପଣେ ବଜ୍ରବାଣ ଘେନିଣ ଧାଇଁଲେ
 ଅସୁର ଅଙ୍ଗରେ ତାହା ନେଇଣ ପିଠିଲେ । ୧୨୯ ।
 ବଜ୍ର ପଡ଼ନ୍ତେ ଅସୁର ମୁଣ୍ଡ ଯେ ପାତିଲା
 ବିଭଙ୍ଗ ନୋହି ସେ ଟହ ଟହ ହୋଇଣ ହସିଲା । ୧୩୦ ।
 ରଥର ଉପରୁ ସେ ଡେଇଣ ପଡ଼ଇ
 ମୁଖେକ ନେଇ ଇନ୍ଦ୍ର ରାପ୍ତେ ଉପରେ କରୁଡ଼ଇ । ୧୩୧ ।
 ବିଧାଘାତ ଖାଇ ଇନ୍ଦ୍ର ବଜ୍ର କୋପ କଲେ
 ବଜ୍ରସୂଚ ସର ସେହି ହାଥରେ ଘେନିଲେ । ୧୩୨ ।
 ଅସୁର ଅଙ୍ଗରେ ନେଇ ତାହା କରୁଡ଼ିଲେ
 ସମ୍ବାଳ ରେ ପ୍ରୋତ୍ଷାସୁର ପ୍ରେମନ୍ତ ବୋଇଲେ । ୧୩୩ ।

୧୩୩, “ସମ୍ବାଳ ରେ ପ୍ରୋତ୍ଷାସୁର ପ୍ରେମନ୍ତ ବୋଇଲେ” ପରେ ‘ଖ’ ପୋଥରେ
 ଅଧିକା ପାଠ :—

ମନ୍ତ୍ର ସୁମରଣ ଶକତକ ଦିଲେ ଛୁଟି
 ଶବଦ ଶୁଭିଲ ଯେହେ ମେତ ଘତଏଣି ।
 ଅସୁର ଉପରେ ଯାଇଁ ପଡ଼ିଲକ ଶର
 ହୃଦ ପୁଣି ପିଠିକ ସେ ହୋଇଲ ବାହାର ।
 ଗର୍ଜନନାଦ କରି ପଡ଼ିଲ ପ୍ରୋତ୍ଷାସୁର
 ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣ ବାହାର ଗଲକ ତାହାର ।
 ତାହା ଦେଖି ମହୀବର କାତର ହୋଇଲ
 ପ୍ରାଣର ବିକଳେ ସେହି ମହାଭୟେ କଲ ।

ବଳ ପଞ୍ଚନେଶ ଅସୁର ପ୍ରାଣହାର
 ଦେଖିଣ ନାରଦେ ସେ ହରି ଧୂନି ଉଠିକାରି । ୧୩୮ ।
 ରଥରେ ଥାଇ ତାହା ଦେଖିଲା ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ବିଗୁରଇ ଷେହିଷଣି ମୋତେ ମାରିବ ବଜୁଧର । ୧୩୯ ।
 ପୈତେ ବୋଲି ମନରେ ସେ ମହାଭୟ କଲା
 ତାହାର ଭୟ ଦେଖି ସୁରପତି ବିଗୁରିଲା । ୧୪୦ ।
 ପୈହାକୁ ମାଇଲେ ହୋ ହୋଇବାକ କିମ୍ବ ଯଶ
 ସେବକ ଜନ ପୈତୃ ସବୁଂକର ବିଶ୍ୱାସ । ୧୪୧ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ହୋ ତୁ ଆସ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 କିମର୍ଥେ ଭୟରେ ତୁ ହୋଉ ଥରହର । ୧୪୨ ।
 ତୋହୋର କିମ୍ବ ଦୋଷ ଅଛଇ ପୈଥୁରେ
 ସେବକ ଲୋକ ଭୟ ନ କର ମନରେ । ୧୪୩ ।
 ଷେହିଷଣି ରଥ ଚଢି ରାଜ୍ୟକୁ ତୋର ଯାଇ
 ରାଜା ମଲା ବୋଲି ରାଜ୍ୟରେ ବାରତା କହ ତୁହି । ୧୪୦ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଗୋସାଇ^ଠ ତୁମ୍ଭ ଆଗ୍ୟା^ଠ ପରମାଣେ
 ବାରତା ଯାଇଣ ମୁହି^ଠ କହିବ ପୈହିଷଣେ । ୧୪୧ ।
 ପୁରୁଷାନୁଷ୍ଠମେ ସେବକ ମୁ^ଠ ତାହାର ଅଟଇ
 ସଙ୍କଦା ତାହାର ମୁ^ଠ ସେ ଚରଣେ ଖଟଇ । ୧୪୨ ।
 ଶୁଣିଣ ଶନିରାପୈ ପରୁରଇ ହସି
 କଥାପୈ ପରୁରିବା କହ ଉପନେସି । ୧୪୩ ।
 ପୈହାର ବାପ ନାମ ଜାଣୁଠିକି ତୁହି
 କିମ୍ବ ଅଟଇ ମୋତେ କହନି ବୁଝାଇ । ୧୪୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲେ ଗୋସାଇ^ଠ ସାବଧାନେ ଶୁଣ
 ପୈହାର ପିତା ନାମ ରୁଡ଼ାସୁର ଜାଣ । ୧୪୫ ।
 ବଡ଼ାଇ ଗରିଷ୍ଠ ସେ ଅଟଇ ଅସୁର
 ଦେବ ଦାନବରେ ଅପୀତି ଅଜିଲ୍ଲା ଅପାର । ୧୪୬ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ କାହାର ହାଥେ ସେହୁ ମଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ୍ଲ ସେ ଆପଣା ସୁଖେ ନାଶଗଲ୍ଲ । ୧୪୭

ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ପୈହାର ଅଛଇଟି କି ପୁସ୍ତ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ପୈହାର ପୈକ ଅଛଇ କୁମର । ୧୪ ।
 ତାହାର ନାମ କିଷ ଶନ୍ତରାପୈ ପରୁରନ୍ତି
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହଇ ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ ସୁରପତି । ୧୫ ।
 ତାହାର ନାମ ଗୋଟି ଯେ ଅଟଇ ମୋତାସୁର
 ପୈହା ଶୁଣି ସହସ୍ରାଷ୍ଟ ହସିଲେ କର କର । ୧୬ ।
 ଅଜାର ନାମ ପୈହାର ହୋଇଲୁ ରୂତାସୁର
 ପୁଷ୍ପର ନାମ ତାର ହୋଇଲୁ ପ୍ରୋତାସୁର । ୧୭ ।
 ନାତର ନାମ ଯେ ମୋତାସୁର ହୋଇଲୁ
 ପୈହିପରି ନାମ କାହିଁ ଶୁଣାତନ ଥିଲା । ୧୮ ।
 ଉତ୍ତମ ନାମ ପୈହୁ ପାଇଥିଲେ ହାଦେ
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ସୁର ଦେବେ । ୧୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବୋଇଲେ ତୁ ଯାଆ ନିଜ ଦେଶ
 ମୋତାସୁରକୁ ତୁ ଯାଇଁ କର ରାଜେୟ ଛିଣ । ୨୦ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପରମାଣେ ତହୁଁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚଳିଗଲୁ
 ଆପଣାର ଦେଶେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ । ୨୧ ।
 ପ୍ରୋତାସୁର ନାଶି ଇନ୍ଦ୍ର ରାଜା ତହୁଁ ବାହୁଡ଼ିଲେ
 ଅମରପୁରରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୨୨ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ଯେ ଶତୀ ମହାଦେଵ
 ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟଥାଳୀପୈ ଘେନିଶ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବଦାଇ । ୨୩ ।
 ବଦାପନା ହୋଇ ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ସର୍ବମଣ୍ଡୋପ ମଣ୍ଟାଥ ବୋଲି ଯେ ଭୃତ୍ୟକୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ । ୨୪ ।
 ସୁଧର୍ମୀ ସର୍ବ ଯେ ମଣ୍ଟଣି ହୋଇଲୁ
 କିଷ ପଟାନ୍ତର ତାକୁ ଦେବାଇଁ ଯେ ଭଲ । ୨୫ ।

୧୫୮, “ସର୍ବମଣ୍ଡୋପ ମଣ୍ଟାଥ ବୋଲି ଭୃତ୍ୟକୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ” ପରେ

(୫) ପୋଥରେ ଅଧିକା ପାଠ

ଆଗ୍ୟାଂ ପରମାଣେ ଯେ ସେବକମାନେ ଗଲେ ।

ସୁଧର୍ମୀ ସର୍ବ ଗୋଟିକି ଯତନେ ମଣ୍ଟିଲେ ।

ଉତ୍ତରେ ଶନ୍ତଗପ୍ତେ ମୁଣ୍ଡାହି ସାରିଲେ
 ଅମୃତ ପାନରେ ସେହି ଆୟ୍ଵା ତୋଷକଲେ । ୧୭୦ ।
 ସୁଧର୍ମା ସଭରେ ଯେ ବିଜେକଲେ ଯାଇଁ
 ବୃଦ୍ଧା ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଯେ ଅଛିଲେ ଚଳାଇ । ୧୭୧ ।
 ଶିଶୁର ପବନ ଦୁହେଂ ଯେ ଅଛିଲେ ସଙ୍ଗ ହୋଇ
 ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ଯେ ଯାହା ଆସ୍ତାନେ
 ବସିଲେକ ଯାଇଁ । ୧୭୨ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ମୁଖ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧ ବାରତା ଶୁଣିଲେ
 ସମସ୍ତେ ତହିଁରେ ଯେ ତୋଷମନ ହେଲେ । ୧୭୩ ।
 ଅସୁର ହତ ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ହରଷ
 ଯହିଁ ପୃଥୀଭାର ହୋଇଲା ଉଶ୍ରାସ । ୧୭୪ ।
 ସୁର୍ଗର ଅପକର୍ଣ୍ଣ ନାଚନ୍ତି ସୁଖ ପାଇ
 ସୁର୍ଗର ଆନନ୍ଦ ଯେ କହିଲେ ନ ସରଇ । ୧୭୫ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହନ୍ତି ତୁ ହୋ ମନୁଷ୍ୟପୈ ଶୁଣ
 ଯେ ପ୍ରକାରେ ପ୍ରୋତ୍ସୁର ପାଇଲା ମରଣ । ୧୭୬ ।
 ଶୁଣିଶ ବିଲଂକ ଦେଶର ଦଣ୍ଡଧର
 ମୁନୀଙ୍କ ନମସ୍କାର କରଇ ଶତେବାର । ୧୭୭ ।
 ତାହାର ପୁଷ୍ପ ଯେ ମୋତାସୁର ଥିଲ
 ପିତାର ମରଣ ଶୁଣି ସେ କିମ୍ବ ବିରୁଦ୍ଧିଲା । ୧୭୮ ।
 ରଜା ପରୂରନ୍ତେ ଯେ କହନ୍ତି ମୁନିବର
 ରଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ଯାଇଁ ହୋଇଲା ମନୀବର । ୧୭୯ ।
 ସେ ରଜ୍ୟର ଲୋକେ ତାକୁ ପରୂରନ୍ତି ତହିଁ
 ତୁହିତ ଅଛିଲୁ ଆନ୍ତି ରଜା ଛନ୍ତି କାହିଁ । ୧୮୦ ।
 ମନୀ କହିଲା ରଜା ସମରେ ପଡ଼ିଲ
 ହାଥୀ ରଥୀ ଅନେକ ଇନ୍ଦ୍ର ନାଶକଲା । ୧୮୧ ।
 ପୃକାପ୍ତ ପ୍ରାଣ ଦେନିଶ ଅଛିଲଙ୍କ ମୁହିଁ
 ମୋତାସୁରକୁ ରଜା କରିବାର ପାଇଁ । ୧୮୨ ।

ପିତାର ମରଣ ବାରତା ପାଇଣ ମୋତାସୁର
 ବହୁତ କୋଧକଲୁ ମନ୍ତ୍ରୀର ଆଗର । ୧୯୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ତୁ କୋଧକର ଶାନ୍ତି
 ତତ୍କଷଣେ ମୋତାସୁରକୁ ରଜ୍ୟ କଲାକ ନୃପତି । ୧୯୪ ।
 ପାତ ସାମନ୍ତ ଦେନି ନୃପତି ହୋଇଲୁ
 ବଡ଼ାଇ ଚରିଷ୍ଟ ସେ କାହାକୁ ତଳେ ନ ଉଠିଲୁ । ୧୯୫ ।
 ଅନେକ ସୁଖରେ ସେହି ରଜ୍ୟ କରୁଥାଇ
 ଦେବ ଦାନବରେ ସେ କାହାକୁ ନ ଉଠଇଲୁ । ୧୯୬ ।
 ସଞ୍ଚିତ ଶୁଣିଲୁଟିକି ତୁ ହୋ ମନୁ ମହାରାଣ
 ଯେ ସେ ମଧ୍ୟପଦ୍ବୀ ମହାଭାରତ ପୁରାଣ । ୧୯୭ ।
 ବନ୍ଦଇ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ ଉଦ୍‌ଧାରଣ
 ଭଗତମହାନ ଯୋଗୀଜନ ଯାକୁ କରୁଛନ୍ତି ଧାନ । ୧୯୮ ।
 ଦୟାନିଧି ନାମ ପୁଣି ଅଟଇ ଯାହାର
 ଦରଦୁଜନଂକର ଯେ ଅଟଇ ସୋଦର । ୧୯୯ ।
 ଅରକ୍ଷିତ ଲୋକଂକର ଅଟଇ ସେ ବରୁ
 ତେଣୁ କରି ନାମ ତାଙ୍କ ଅଟେ କୃପାସିନ୍ଧୁ । ୧୮୦ ।
 ପତିତପାବନ ତୁମ୍ଭେ ପତିତ ତାରଣ
 ଯେ ଭବ ଭୟ ଦୁର୍ଗତିରୁ ରଖ ନାରାଯ୍ୟଣ । ୧୮୧ ।
 ତୁଳ୍ପାର ବଜ୍ରଭ ଚରଣକୁ ମୋର ଆଶ
 କବି ସାରୋଳ ଦାସକୁ ରଖ ପୀତବାସ । ୧୮୨ ।
 ବନ୍ଦଇ କମଳା ମା ଗୋ ବିଷ୍ଟୁର ପାଟରଣୀ
 ଦୁଃଖ ବିନାଶିମା ମା ଗୋ ଦରଦୁଭଞ୍ଜମା । ୧୮୩ ।

୧୪୧ “ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ତୁ କୋଧକର ଶାନ୍ତି” ପରେ ‘୦’ ଦୋଖରେ
 ଅଧିକା ପାଠ:—

ପାତ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ ଦେନ ତୁ ହୃଥ୍ୟ ନୃପତି ।
 ପିତାର ହିଂସାନ ସେ ସାରଣ ତତ୍ତ୍ଵ
 ଅଳମୁଣ୍ଡା ରଜ୍ୟରେ ସେ ହୋଇଲୁ ନୃପତି ।

ପଦ୍ମଆସନୀ ମା ଗୋ ସିନ୍ଧୁର ଦୁହିତା
 ସଂଜନଂକର ମାତା ଗୋ ସଂସାର ରଖନ୍ତା । ୧୮ ।
 ନିତେୟ ନିତେୟ ଯେଉଁ ଜନ ତୋର ଚରଣେ ବନ୍ଦନ୍ତି
 ବିପୁଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାକୁ ଦେଉ ଗୋ ମହାସତ୍ତା । ୧୯ ।
 ପଦ୍ମ ପୁଷ୍ପ୍ୟରୁ ଜନ୍ମିଲୁ ପଦ୍ମିନୀ ତୋର ନାମ
 କମଳିନୀ ନାମ ତେଣୁ କରନ୍ତି ବଖାଣ । ୨୦ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଂକର ଚରଣ କମଳେ
 ଶୁଦ୍ଧମୁନି ସାରୋଲ ଦାସ ସେବଇ ନିରନ୍ତରେ । ୨୧ । ୧୧୧୭ ।

ମୂର୍ତ୍ତାସୁରର ବରଲ୍ଲଭ ଓ ଗଣେଶଙ୍କ ଜନ୍ମ

ବରବସୁତ ମନୁ ଯେ ଅଗନ୍ତିଂକ ଚରଣେ
 ସହସ୍ରେକ ପ୍ରଳମ୍ବ କରଇ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ । ୧ ।
 ଛତ୍ରଅର୍ଦ୍ଧ ପୂଜା କରି କରଯୋଡ଼ି କହଇ
 ମହାଭାରତ କହି କାରଣ କର ମୋର ଦେହା । ୨ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ତୁମ୍ହ ଦାସଂକର ଦାସ
 ମୋରାସୁର ବଧ ମୋତେ କହ ବ୍ରହ୍ମଶିଷ୍ୟ । ୩ ।
 କାହାର କୋଳେ ସେହି ଅସୁର ଜନମିଲା
 କାହାକଇଁ ସେହି ସେ ଯୈତେ ଗରିଷ୍ଠ ହୋଇଲା । ୪ ।
 ଯୈହା ମୋତେ ବିଦ୍ରୋହ କହ ମୁନିବର
 ତେବେ ସେ ମନ ଶାନ୍ତ ହୋଇବ ମୋହୋର । ୫ ।
 ମନୁରଜା କହନ୍ତେ ଯେ ଅଗନ୍ତି ହସିଲେ
 ରାଜାନ୍ତ ସେ କୋଳାଗ୍ରତ କରଣ ବସାଇଲେ । ୬ ।
 ରାଜାନ୍ତ ପ୍ରଶଂସା ମୁନି କରନ୍ତି ବହୁତ
 ବୁଦ୍ଧିବନ୍ଦ ଗୁଣବନ୍ଦ ଅଟୁ ତୁ ପଣ୍ଡିତ । ୭ ।
 ଯୈତେ ସନ୍ଧ କଥା ତୋତେ ଦୃଶ୍ୟହେଲୀ ରାଯୈ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁ କହିବା କିନ୍ତୁ ତୋଯୈ । ୮ ।

ଯେକମନ ହୋଇ ଶୁଣ ମନୁ ମହାରାଣ
 ଚିଉ ଚଞ୍ଚଳ ନ କରି ଯେକମନେ ଶୁଣ । ୯ ।
 ପୁରାଣ ପୁସ୍ତକ ଫେରି କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ମୋତାସୁର ଚରିତ ତୁ ଶୁଣ ନରପତି । ୧୦ ।
 କପିଲାସ କନ୍ଦରର ଉତ୍ତର ପାରୁଶରେ
 ଅଳମୁଷା ବୋଲି ତହିଁ ଯେକଇ ନଗରେ । ୧୧ ।
 ରୁତାସୁର ବୋଲିଣ ଯେ ଅସୁରେକ ଥିଲା
 ଅତି ବଳବନ୍ତପଣେ ସେ ଗରଷ୍ଟ ହୋଇଲା । ୧୨ ।
 ଯେହାର ନନ୍ଦନ ଯେ ହୋଇଲା ପ୍ରୋତାସୁର
 ସୂର ଅସୁରଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବାଦ କରଇ ନିରନ୍ତର । ୧୩ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ସେ ଭ୍ରମୁଥାଇଁ ନିତି
 ସବୁଙ୍କରି ସଙ୍ଗେ ସେ ହୋଇଲା ଅପ୍ରୀତି । ୧୪ ।
 ନିରନ୍ତରେ ଅସୁର ନାମରେ ସ୍ଵର୍ଗ ଚମକ ପଡ଼ଇ
 ଦେବତାପ୍ରେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଯେ ନୂଆରନ୍ତି ରହି । ୧୫ ।
 ଉପାୟ କରି ତାକୁ ବଜ୍ରଧର ଯେ ମାଇଲେ
 ତେବେ ସେ ଦେବତାପ୍ରେ ନିଶିନ୍ତେ ରହିଲେ । ୧୬ ।
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ଯେ ହୋଇଲା ମୋତାସୁର
 ଅତିହିଁ ଗରଷ୍ଟ ସେ ହୋଇଲା ନିଶାଚର । ୧୭ ।
 ମଞ୍ଚମଣ୍ଡଳେଣ ଯେତେକ ରଜା ଥିଲେ
 ଭୟେ ସେ ଅସୁରକୁ ସମାଧାନ ଦିଲେ । ୧୮ ।
 ଯେମନ୍ତେଣ ରଜ୍ୟ ତହିଁ କରଇ ମୋତାସୁର
 ମନୀର ନାମ ତାର ଅଟଇ କୁରୁପାଳ । ୧୯ ।
 ଦିନେ ସେ ଆସ୍ତାନ କରି ବସିଛି ମହାବାର
 ମନୀକ ରୂପିଣ ଯେ ପରୁରର ଅସୁର । ୨୦ ।
 ଯେ ମଞ୍ଚମଣ୍ଡଳ ତ ମୋହୋର ହୋଇଲା
 ଯେତେକ ବଚନ ମୋତାସୁର ମନୀକ କହିଲା । ୨୧ ।
 ମନୀ କୁରୁପାଳ ବୋଇଲା ଶୁଣ ଅସୁରକୁଳ ସାଇଁ
 ତୋହୋର ଶୁମୁରେ ମୁହିଁ କଥାପ୍ରେ କହିବଇଁ । ୨୨ ।

ସମସ୍ତଂକୁହି ତୁହି ଜଣି ପାରିଲୁଟି ବଳେ
 ଜଣି ନୁଆରିବୁ ଯେକା ସୁର୍ଗ ଆଖଣ୍ଡିଲେ । ୨୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖରୁ ଶୁଣି କୋପକଳ ଦୁଷ୍ଟମତି
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବାଳ ଯାଇଂ ଧଇଲା ତତକଣାନ୍ତି । ୨୪ ।
 ଉନ୍ନ୍ତ ବଞ୍ଚ ଗରିଷ୍ଠ ତୁ କହିଲୁ ମୋ ଗୁମୁର
 ଯେବେ ଥାଠ ସଜକର ଯିବା ସୁର୍ଗପୁର । ୨୫ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ତୁ ହୋ ଗୁଡ଼ ମୋର କେଣ
 ଗୁପତ କଥାଯେ ତୋତେ କହଇ ବିଶ୍ୱାସ । ୨୬ ।
 ତୋହୋର ବାପ ଯେ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଥିଲୁ
 ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେହି ବାଦ ଆରମ୍ଭିଲା । ୨୭ ।
 ସୁର୍ଗ ଉନ୍ନ୍ତ ଦେବତା ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କରି
 ବକ୍ରମାର ସେହି ତୋର ପିତାକୁ ଫ୍ରାହାର । ୨୮ ।
 ଯେହି କଥା ପାଇଂ ମୁଂ ହୋ ତିଆରଇ ତୋତେ
 ତୋହୋର ବିରୁରକୁ ପୁଣ ଦିଶଇ ଯେମନ୍ତେ । ୨୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖୁ ଯେ ରଜା ଯେମାନଙ୍କ ଶୁଣି
 ଧୀର ଧୀର କରି ମନ୍ତ୍ରୀକ ପରୁରଇ ଅସୁର କୁଳମଣି । ୩୦ ।
 ମୋହୋର ବାପକୁ ଯେବେ ମାରିଛି ଉନ୍ନ୍ତରଣ
 ମୋହୋର ହାଥେ ନିରେ ହାରିବ ସେ ପ୍ରାଣ । ୩୧ ।
 କୃପାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ବୋଇଲା ଶୁଣ ଅସୁରକୁଳ ରାଯେ
 ମୋହୋର କଥା ଯେବେ କରିବୁ ଥୋକାଯେ । ୩୨ ।
 ତୁ ମୋହୋର ଠାକୁର ମୁଂ ତୋହୋର ସେବକ
 ପୁରୁଷାନୁଷ୍ଠମେ ମୁହିଂ ଅଟଇ ତୋର ଲୋକ । ୩୩ ।
 ତୁମ୍ଭ ଯେ ଭଲକଥା ସେ ମୋହୋର ସୁଲଭକର୍ମ
 କେବେହେ ମୋହୋର କଥା ନ କରିବୁ ଭ୍ରମ । ୩୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର କହନ୍ତେଣ ଅସୁର ଭ୍ରମ ଗଲ
 ତତକେ ସେହି ମନ୍ତ୍ରୀର ବାଳ ଗୁଡ଼ିଦିଲା । ୩୫ ।
 କୋଳ କରି ନେଇ ବସାଇଲା ସନ୍ଦିଧର
 ବୋଇଲା କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଯେବେ କହ ହୋ ମନ୍ତ୍ରୀବର । ୩୬ ।

ମୋହୋର ପିତାକୁ ତ ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାଣେ କଲା ହତ
 ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ନ କଲେ ପୁଷ୍ଟର ଜୀବନ ବିଅର୍ଥ । ୩୭ ।
 ଯେୁତେକ ବଚନ ତହିଁ ଅସୁର କହନେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ଶୁଣ ପ୍ରଭୁ କଥାର ତଦନେ । ୩୮ ।
 କପିଳାସ କନ୍ଦରେ ଯେ ଅଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱନାଥେ
 ଗଣେଶ୍ୱର ବୋଲି ଶଶୀରଙ୍କର ଯେତୁକ ପୁଷ୍ଟେ । ୩୯ ।
 ପାର୍ବତୀଙ୍କର ଗର୍ଭରୁ ସେ ପୁଷ୍ଟ ଜନ୍ମିଛନ୍ତି
 ଦକ୍ଷିଣ ଦ୍ଵାରପାଳ ସେ ଦ୍ଵାରେ ବସିଛନ୍ତି । ୪୦ ।
 ତାହାକୁ ଯେବେ ତୁହି ସେବାରେ ମଣାଇବୁ
 ତାହାର ପ୍ରସାଦେ ତୁହି ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ମାରିବୁ । ୪୧ ।
 ଯେୁସନେକ ବଚନ ଯହିଁ କୃପାଳୁ କହିଲା
 ହୃଦପଦ୍ମ ମଧ୍ୟରେ ସେ କଥାନ୍ତି ବାଣିଲା । ୪୨ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଯାହା କହିଲା ସେ ସରୂପ ବଚନ
 ସେବାରେ ମନାଇବି ମୁଁ ଶଶୀର ନନ୍ଦନ । ୪୩ ।
 ଯେୁଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ବିଲଙ୍କ ନରକିଶ
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ ନମରଙ୍ଗ ମନତୋଷ । ୪୪ ।
 କଥାଯେ ପର୍ବତିଷ ଶୁଣିମା ସାବଧାନେ
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ କପିଳାସକୁ ଗଲା ଅସୁର ରାଜନେ । ୪୫ ।
 ରାଜାର ଭଗତି ଦେଖିଣ ମୁନିବର
 ଯେୁକମନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ବିଲଙ୍କ ଶଶୀର । ୪୬ ।
 ପ୍ରଭୁତରୁ ଅସୁର ଯେ ଉଠିଲା ବହନ
 ତତକଣ ସାରିଲା ସେ ନିତ୍ୟକର୍ମମାନ । ୪୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲା ହୋ କପିଳାସ କନ୍ଦରକୁ ଯିବା
 ସେବାକର ଗଣନାଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନାଇବା । ୪୮ ।
 ଯେୁଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଦିବ୍ୟରସ
 ଥାଠ ସଇନ ନାହିଁ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଘେନିଶ ବାହାର ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଶିଷ୍ଟ । ୪୯ ।
 କପିଳାସ କନ୍ଦର ଦକ୍ଷିଣ ଦ୍ଵାରରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲା
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ରୂପିଙ୍ଗ ସେହୁ ବଚନ ପ୍ରକାଶିଲା । ୫୦ ।

ବୋଇଲା କିହୋ ମନ୍ତ୍ରୀ ଗଣନାଥ ପୈଥ କାହିଁ
 ହାଥ ଠାରି ମନ୍ତ୍ରୀମଣି ଦିଲାକ ଦେଖାଇ । ୫୧ ।
 ବୋଇଲାକ ପୈଥି ସେ ଅଟନ୍ତି ଗଣପତି
 ମନୁଷ୍ୟ ଶଶର ଯେ ଗଜମୁଖ ଗୋଟି । ୫୨ ।
 ପୈଥାଶୁଣି ଅସୁର ଯେ ବିରୂର ବୋଇଲା
 ପୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖକୁ ରୂପିଣୀ ହସିଲା । ୫୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ରଜା ତୁ ଶୁଣ ପୈକମନେ
 ବିଷ୍ଟାର କହିବଇଁ ତୋତେ ପୈଥର ବିଧାନେ । ୫୪ ।
 ପୈକ ଦିନକରେ ଯେ ପ୍ରଭୁ ବିଶ୍ଵନାଥ
 ବୃଷତ ଚଢ଼ିଣ ସେ ଦେବ ବୁଲନ୍ତି ଜଗତ । ୫୫ ।
 ଭ୍ରମଣ କରିଣ ଯାଇଁ ମିଳିଲେ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ
 ଦେଖିଲେ ଦେବତାପ୍ରେ ବସିଣ ଅଛନ୍ତି ଆସ୍ତାନରେ । ୫୬ ।
 କିଶ୍ଚରଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଦେବଗଣେ ଉଠିଲେ
 କରପତ ଯୋଡ଼ିଣ ଶିରରେ କର ଦିଲେ । ୫୭ ।
 ଦେବତାଙ୍କତାରୁ ଶିବ ପାଇଣ ସମ୍ମାନ
 ସେହିତାରୁ ମହାଦେବ ଚଳିଲେ ବହୁନ । ୫୮ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ଯଶୋବନ୍ତୀ ଭୁବନେ
 ଦେଖିଲେ ବ୍ରହ୍ମପ୍ରେ ବସିଛନ୍ତି ଯୋଗଧ୍ୟାନେ । ୫୯ ।
 ବିଶ୍ଵନାଥଙ୍କୁ ଦେଖି ଯେ ଉଠିଲେ ବେଦବର
 ତତ୍ତ୍ଵଶେ ଧାନ ଯେ ଭାଞ୍ଜିଲା ତାହାଙ୍କର । ୬୦ ।
 ବୋଇଲେ କାହିଁ ତୁମେ ଥିଲ ସିପୁରାର
 କିଶ୍ଚରେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ରେ ଥିଲୁ ଯେ ସ୍ଵର୍ଗପୁରୀ । ୬୧ ।
 ତୁମନ୍ତ ଶଙ୍କାଳ ପୈବେ ଯିବୁ କପିଳାସ
 କେବଣ ବେଦ ତୁମେ କରୁଛ ଅଭ୍ୟାସ । ୬୨ ।
 ବ୍ରହ୍ମପ୍ରେ ବୋଇଲେ ମୁଂ ରୂରିବେଦ ଯେ ଘୋଷଇ
 ରହ ଯଜୁ ସାମ ଅଥବା ବେଦ ମୁଂ ପଢଇ । ୬୩ ।
 କିଶ୍ଚର ବୋଇଲେ ତୁମେ ରୂରିବେଦ ପଢିଅଛ
 ମୁହିଁ ପଞ୍ଚବେଦ ଯେ ପଢଇ ପ୍ରତିଷ୍ଠା । ୬୪ ।

ରକ ଯଜ୍ଞ ସାମ ଅଥବା ରୂରିବେଦ ଯେ ଘୋଷଇ
 ପଞ୍ଚମୁଖେ ଶିଶୁବେଦ ନିତେୟ ଅଭ୍ୟାସଇ । ୬୫ ।
 ଯୈମନ୍ତେ ପଞ୍ଚମୁଖେ ପତର ବେଦବର
 ତୁମେ ତ ରୂରିବେଦ ଘୋଷ ନିରନ୍ତର । ୬୬ ।
 ବୃଦ୍ଧାଯୈ ବୋଇଲେ ମୁହଁ ଶିଶୁବେଦ ନୁଆରେ କି ପତିଶ
 ଶିଶୁରେ ବୋଇଲେ ତୋର ଆର ମୁଣ୍ଡ କାହିଁଠ ପୁଣ । ୬୭ ।
 ଯୈହା ଶୁଣି ବେଦବର ଧ୍ୟାନରେ ବସିଲେ
 ଶିରର ଉପରେ ଆରେକ ଶିର ଦେଖାଇଲେ । ୬୮ ।
 ପଞ୍ଚମୁଖ ଦେଖି ତହିଁ ଶିଶୁରେ କୋପକଲେ
 ଦୋଧରର ହୋଇଣି ସେ ରୂପୋଡ଼େ ମାଇଲେ । ୬୯ ।
 ମୁଣ୍ଡ ଛୁଟି ଯାଇଙ୍କରି ଲାଗିଲୁ ହାଥର
 ହାଥକୁ ଛୁଆଉଛି ପକାନ୍ତି ଦେବ ମହେଶୁର । ୭୦ ।
 ହାଥ ଛୁଆଉନ୍ତେ ବୃଦ୍ଧ କପାଳ ହାଥୁଠି ନ ଗୁଡ଼ିଲୁ
 ଶିଶୁରଙ୍କ ମନ ତହିଁ ବିରସ ହୋଇଲୁ । ୭୧ ।
 ଯୋଶବନ୍ତୀ ପୁରୁଠ ଶିଶୁରେ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଲଜ୍ଜାରେ କପିଳାସ ପୁରକୁ ନ ଗଲେ । ୭୨ ।
 ହଟକେଶୁରକୁ ହର ଗଲେ ତପ କରି
 ଧ୍ୟାନେଶ ଯାଇଙ୍କ ବସିଲେ ଦେବ ସିପୁରାର । ୭୩ ।
 ଯୈମନ୍ତେଣ କେତେକାଳ ଯେ ତହିଁ ବହିଗଲ
 ପାଦଶାଙ୍କ ମନ ତହିଁ ବିକଳ ହୋଇଲୁ । ୭୪ ।
 ବୋଇଲେ ଶିଶୁରେ ମୋର ଗଲେ ଅବା କାହିଁ
 ଧ୍ୟାନକରି ବସିଲେ ଯେ ତହିଁ ମହାମାୟୀ । ୭୫ ।
 ଧ୍ୟାନେଶ ଜାଣିଲେ ହେମବନ୍ତର ଦୁଲଣୀ
 ବୋଇଲେ ବୃଦ୍ଧହତ୍ୟା ଯେ କଲେକ ଶୂଳପାଣି । ୭୬ ।
 ତପ କରୁଅଛନ୍ତି ହଟକେଶୁର ପାଇଙ୍କ
 ପାଦଶାଙ୍କ ଚିନ୍ତା କହିଲେ ନ ସରଇ । ୭୭ ।
 ଯୈମନ୍ତେ ଥୋକାଯୈକ ଦିନ ବହିଗଲୁ
 ବସନ୍ତରୁତ୍ତୁ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ । ୭୮ ।

ସଗୀଗଣମାନନ୍ତ ଯେନିଶ ମହାସଙ୍ଗ
 ଫୁଲବନେ ଦିନେ ବିଜପ୍ରେ କଲେକ ପାବଣ୍ଟା । ୭୯ ।
 ବଇଶାଖ ଶୁକଳ ଦଶମୀ ତଥ୍ ଗୁରୁବାର
 ହତ୍ତା ନଷ୍ଟନ ଯେ ଦେବାଂକ ଅଟେ ସାଧକ ତାର । ୮୦ ।
 ମେଷ ସଙ୍କରାନ୍ତକ ଯେ ଚବିଶଦିନ ଭେଗ
 ଦେବା ବସିଲେ ଯାଇଁ କପିଳାସ ପୂର୍ବଭ୍ରଗ । ୮୧ ।
 ଦେଖିଲେ ବନସ୍ତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋଘବନ ପାଉଅଛି
 ନାନା କୁତୁହୋଲେ ହୀଡା କରୁଛନ୍ତି ପଛୀ । ୮୨ ।
 ପୁଷ୍ପରେ ବସି ତ୍ରୁମରେ କେଶର ରୁମୁଛନ୍ତି
 ମତ୍ତଭରେଣ ହୀଡା ରତ୍ତରଙ୍ଗ କରନ୍ତି । ୮୩ ।
 ଯେକେଣ ବସନ୍ତ ମାସ ବହଇ ମଳୟ ପବନ
 ସୁଗନ୍ଧ ଯେନିଶ ପବନ ତହିଁ ବହଇ ଅବିଜନ୍ତ । ୮୪ ।
 ପଛୀଂକର ହୀଡା ଦେବା ନପୁନେ ଦେଖିଲେ
 ହୋଧରରେ ଶିଶୁରଙ୍କୁ ଦେବା ସୁମରିଲେ । ୮୫ ।
 ଦେବାଂକର ଅଙ୍ଗେ ଯେ କାମଜୁର ଗୋଟିଲ
 ଉତ୍ତୁଳିଣ ରଜ ତାଂକ ଭୂମିରେ ପଢ଼ିଲା । ୮୬ ।
 ତୋଳଣ ହାଥରେ ତାହା ପାବଣ୍ଟା ଧଇଲେ
 ବୋଇଲେ ଶିଶୁରଙ୍କ ବାର୍ଯ୍ୟ ଯେବେ ପଞ୍ଚନ୍ତା ଯେଉଁରେ । ୮୭ ।
 ସଇନ୍ଦ୍ରପୁଷ୍ପ ଗୋଟିପ୍ରେ ଜନମ ହୁଅନ୍ତା
 ଅତି ବଳବନ୍ତ ହୋଇ ସେହି ପୁଷ୍ପ ହୋଇଥାନ୍ତା । ୮୮ ।
 ବିଶୁର ବିଶୁର ଦେବାଂକ ହୃଦରେ କଥାପ୍ରେକ ଶୁରିଲା
 ଶିଶୁରଙ୍କ ବିଭୂତି ନେଇ ସେ ତହିଁରେ ମେଦିଲା । ୮୯ ।
 ଦଇବର ଭିବିଷ ଯେ ଶୁଣ ନୃପରାଣ
 ପିତୁଳା ପ୍ରେକ ଦେବା ଗଢ଼ିଲେ ତତ୍କଷଣ । ୯୦ ।
 ଅତି ସୁକୁମାର ସେହି ପ୍ରତିମାକୁ ଦେଖି
 ଶିଶୁରଙ୍କୁ ସୁମରଣ ମନ୍ତ୍ରପାଣି ସିଞ୍ଚିଲେ ଶଣୀମୁଖୀ । ୯୧ ।

ଜୀବନ୍ୟାସ ପାଇଣ ଯେ ଉଠିଲା କୁମର
 ପାବଣ୍ଠାଙ୍କ ଚରଣେ ସେ କଳା ନମସ୍କାର । ୯୨ ।
 କୋଳରେ ବସାଇଣ ତାକୁ ଦେବା ମାହେଶ୍ଵର
 ଥନରୁ ଷୀର ମୁଖେ ଦିଅନ୍ତ ଥର କର । ୯୩ ।
 ପାବଣ୍ଠାଙ୍କ ଥନରୁ ଷୀର ଖାଇଲା ଯେତେବେଳେ କୁମରମଣି
 ଅତିବଳେ ବଳୀପୂର ହୋଇଲା ସେହିଷଣି । ୯୪ ।
 ପାବଣ୍ଠାଙ୍କ ମୁଖଗୁହ୍ବିଂ ବୋଲଇ ବଚନ
 ବୋଇଲେକ ମାତା ଗୋ ହୋଅ ସାବଧାନ । ୯୫ ।
 କି କରିବ ଯେବେ ତୁମେ ମୋତେ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଅ
 କେଉଁଠାରେ ରହିବ ମୁହଁଂ ମୋତେ ଯେବେ କହ । ୯୬ ।
 ହେମବନ୍ତ ନନ୍ଦମା ବୋଇଲେ ଶୁଣ ରେ କୁମର
 ଦର୍ଶଣଦାର ବାବୁ ହୋଇଲା ତୋହାର । ୯୭ ।
 ନିରନ୍ତ୍ର ହୋଇଣ ତୁହି ଯେବୁହି ଦାର ରଖିଥିବୁ
 ପୁରୁଷ ନାମାୟେ କାହାରିକୁ ଭିତରକୁ ପୂରାଇ ନ ଦେବୁ । ୯୮ ।
 ଯେବେଳେ କହିଣ ଦେବା ଯେ ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ଗଣନାଥ ଦର୍ଶଣଦାରରେ ରହିଲେ । ୯୯ ।
 ହଟକେଶ୍ଵରେ ଶିଶ୍ରୀରେ କରୁଥିଲେ ତପ
 ତଷଣେ ବାହାର ହୋଇଲେ କ୍ଷପୁକର ପାପ । ୧୦୦ ।
 ବିଭୂତି ଭୂଷଣ ଉମ୍ଭରୁ ଶୋହଇ ହାଥରେ
 କୋଠାର ସେ ଧରଣ ଅଛନ୍ତି ଦର୍ଶଣ କରରେ । ୧୦୧ ।
 କାଇବସ୍ତୁ ଅଙ୍ଗରେ କରିଅଛନ୍ତି ଭୂଷଣ
 ଦିଗାମ୍ବର ବେଶ ହୋଇଅଛନ୍ତି ଆପଣ । ୧୦୨ ।
 ଦର୍ଶଣ ଦୁଆରେ ଆସି ମିଳିଲେ ତଷଣ
 ଦେଖିଲେ ସେ ଦାରେ ବସିଥାଏ ଯେବୁକର ନଦନ । ୧୦୩ ।
 ଶିଶ୍ରୀର ବୋଇଲେ ଦାର ଗୁଡ଼ସି ରେ ବାଳ
 ଭିତରକୁ ଯିବୁ ଆମ୍ବେ ନ ଥିଲୁ ବହୁତ ପେ କାଳ । ୧୦୪ ।
 ଶିଶ୍ରୀର କହନ୍ତେଣ କୁମର ତିଲେ ନ ଘେନିଲା
 କିଶ୍ଚନାଥ ଦେବନ୍ତକୁ ସେ ଦାର ନ ଗୁଡ଼ିଲା । ୧୦୫ ।

କୁମର ନ ଗୁଡ଼ନେ ଶିଶୁରେ କୋପକଲେ
 କୋଠାର ନେଇଣ ତାର ଗଳାରେ ପ୍ରହାରିଲେ । ୧୦୭ ।
 ମୁଣ୍ଡ ଛିଣ୍ଡିଯାଇ ତାର ପଢ଼ିଲକ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରେ
 ଯାଇଣ ଶିଶୁର ତହୁଁ ପଢ଼ିଲେ ଭିତରେ । ୧୦୮ ।
 କୁମରର ମୁଣ୍ଡ ଯେ ତହିଁ ଛିଣ୍ଡ ପଢ଼ିଥିଲା
 ପ୍ରେକ୍ଷ ଅସୁର ଯେ ତାହା ଚିଳିଦିଲା । ୧୦୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର କହନ୍ତେ ଯେ ଅସୁର ହସଇ
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ହରଣିତିତ ହୋଇ । ୧୧୦ ।
 କୃପାକୃ ମନ୍ତ୍ରୀ ତହିଁରେ ରାଜାକୁ ରୂପିଣ
 ପ୍ରେତୁ ଅନନ୍ତରେ କଥା ଶୁଣ ଅସୁର ନୃପରାଣ । ୧୧୧ ।
 ଶିଶୁରଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଯେ ପାଦଙ୍ଗ ଉଠିଲେ
 ମହାଦେବଙ୍କ ରରଣେ ଦେଖା ନମସ୍କାର କଲେ । ୧୧୨ ।
 ବୋଇଲେ ପ୍ରେତେ କାଳରେ ଅଇଲ ବିଶ୍ଵନାଥ
 ପ୍ରେତେ ବୋଲି ଦେଖା ହେଲେ ତହୁଁ ମନରେ ଉଷତ । ୧୧୩ ।
 ରେଣ ଧୋଇଣ ତହୁଁ ବସିଲେ ଶଙ୍କର
 ଷଡ଼ରସ ମୁଣ୍ଡାହି କରନ୍ତି ଶୂଳଧର । ୧୧୪ ।
 କୋଠାର ଦେଖିଣ ଯେ ପୁକୁରୁ ମହାମାୟୀ
 ପ୍ରେ କୋଠାରେ ରକତ କିମ୍ବେ ଲାଗିଛି ଗୋସାଇ । ୧୧୫ ।
 ପ୍ରେହା ଶୁଣି ହସିଲେକ ଦେବ ଶୂଳହାଥ
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତୁ ଆଗୋ ପ୍ରାଣର ସଞ୍ଚାତ । ୧୧୬ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦୁଆରେ ପ୍ରେକ ଜଣେକ ବସିଥିଲା
 ଆମ୍ବ ଆସନ୍ତେଣ ତହୁଁ ଗୁଡ଼ିଣ ନ ଦିଲା । ୧୧୭ ।
 କୋପେଣ ତାହାକୁ ଆମ୍ବେ ମାଇଲୁ କୋଠାର
 ବେକ ଛିଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ତାର ଯାଇ ପଢ଼ିଲା ଭୂମିର । ୧୧୮ ।
 ତେଣୁ କରି ରକତ ଯେ ଲାଗିଛି କୋଠାରେ
 ପାଦଙ୍ଗ ଶୁଣିଲେ ଯହୁଁ ଶିଶୁରଙ୍କ ମୁଖରେ । ୧୧୯ ।

୧୦୮, ମୃଦୁର୍ବଳ ଦକତ ତାହାକୁ ଚିଳିଦିଲା । (୫)

କୁମରର ହତ ଶୁଣି ଯେ ଦେଖା ମହାମାୟୀ
 ଫୋଧରର ହୋଇଣ ସେ ଉଠିଲେ ବୋବାଇ । ୧୧୯ ।
 ଗଉଶଙ୍କର ଫୋଧ ଦେଖିଣ ବୋଇଲେ ଶଙ୍କର
 ପୈ କିମ୍ବା ଚରିତ ଗୋ କହନି ଆମ୍ବର ଗ୍ରମୁର । ୧୧୦ ।
 ଶଙ୍କର ପର୍ବତନେ କହନ୍ତି ଗଉଶ
 ସେ ତୁମ୍ବର କୁମର ପୈବେ ଶୁଣ ଶୂଳଧାରୀ । ୧୧୧ ।
 ଶଶୁରେ ବୋଇଲେ ସେହି କେମନ୍ତେ ଆମ୍ବର କୁମର
 ସନ୍ତୋଷ ଚିତ୍ରେଣ କହ ଆମ୍ବର ଆଗର । ୧୧୨ ।
 ଶଶୁରେ ପର୍ବତନେ ପାଦଣ୍ଡା କହନ୍ତି
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ଦେବ ପୈଥିର ସେ ଶୁଣ । ୧୧୩ ।
 କାମଦେବ ପୀତା ମୋର ହୋଇଲୁ ଅଙ୍ଗରେ
 ଯେଣୁ ଥିଲ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରଭୁ ହଟକେଣ ମୁରେ । ୧୧୪ ।
 ତକ୍ଷଣେ ମୋଠାରୁ ରଜ ଛାନ୍ତି ହୋଇଲୁ
 ଆବର ତାହା ଯାଇଣ ଭୂମିରେ ପଢ଼ିଲା । ୧୧୫ ।
 ସେ ରଜରେ ମିଶାଇଲି ତୁମ୍ବର ବିଭୂତି
 ସରଦ୍ର ସେହି କୁମର ହୋଇ ଉତ୍ତପତ୍ତି । ୧୧୬ ।
 ଶୁଣି ବିସୁପୁ ହୋଇଲେ ଦେବ ବିଶ୍ଵନାଥ
 ପୈହା ମନେ ଭାବି ଦେବ ହେଲେ ଥମ୍ଭୀଭୂତ । ୧୧୭ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ଦେବ ତହୁଁ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ଦକ୍ଷିଣ ଦୁଆର । ୧୧୮ ।
 ଦେଖିଲେ ସେ କୁମରର ପଢ଼ିଅଛି ଗଣ୍ଡିଗୋଟି
 ମୁଣ୍ଡଗୋଟି ନ ଦେଖିଲେ ଭାଲିଲେ ଧୂର୍ଜଟୀ । ୧୧୯ ।
 ପୈମନ୍ତର ସମୟେ ପାଦଣ୍ଡା ତହୁଁ ମିଳିଲେକ ଯାଇଁ
 ଦେଖି କର ଦେଖା ଯେ ବିକଳେ କାନ୍ଦଇ । ୧୨୦ ।

୧୨୧ ଶଶୁରେ ପର୍ବତନ୍ତି ପାଦଣ୍ଡା କହନ୍ତି
 ମୋହୋର ରଜ ପୁଣି ତୁମ୍ବର ବିଭୂତି ।
 ସରଦ୍ର କୁମର ହୋଇଥିବୁ ଜାତ
 ଶୁଣି ବିସୁପୁ ଯେ ହୋଇଲେ ବିଶ୍ଵନାଥ । (ନ, ଛ, ଶ, ଦ, ଖ)

ବୋଇଲେ ହୋ ବିଶ୍ଵନାଥ ପୈଢେ କୃତ୍ୟ କଳ
 ପୈହାର ପର ପୁଷ ଶିର ଛେଦ ପକାଇଲ । ୧୩୧ ।
 ମୁଣ୍ଡ ଉଷିଣ ଯେ ତହୁଁ ଅସୁର ପଳାଇଲ
 ଉତ୍ତର ମୁଖ ହୋଇ ଗଜକ ଶୋଇଥିଲା । ୧୩୨ ।
 ସେ ଗଜରଙ୍ଗ ନାମ ଯେ ଅଟଇ ମଣିଉଦ୍‌
 ତାହାର ମୁଣ୍ଡ ହାଣି ଆଣିଲେ ଦେବ ରୁଦ୍ଧ । ୧୩୩ ।
 କୋଠାରେ ପ୍ରହାରିଣ ମୁଣ୍ଡକୁ ଛିନାଇଲେ
 କୁମର କନ୍ଦେଣ ସେ ନେଇଣ ଲଗାଇଲେ । ୧୩୪ ।
 ମୃତ୍ୟୁଷଞ୍ଜୀବିନା ମନ୍ତ୍ର କହିଲେ ତାର କଣ୍ଠେ
 ଜଇଂଶ ଉଠିଲ ସେ ବାକୁତ ନନ୍ଦନେ । ୧୩୫ ।
 ଶିଶୁର ପାଦଙ୍ଗକୁ ଦେଖି ଓଳଚିଲ
 କରପଦ ଯୋଡ଼ଣ ଉତ୍ତର ହୋଇ ରହିଲ । ୧୩୬ ।
 ଶିଶୁର ବୋଇଲେ ବରମାଗ ରେ କୁମର
 ଚିରଂଜୀବ ହୋଇଥାଉ ତୋହୋର ଜାବନ ଶରାର । ୧୩୭ ।
 ଦୁଃଖ ଶିଶୁର ପଦ ତୋତେ ଦିଲୁ ରେ ବାକୁତେ
 ଶୁଭେ ଅଶୁଭେ ଆଗେ ପୂଜା କରନ୍ତୁ ନରେ ତୋତେ । ୧୩୮ ।
 ତନିପୁରେ ଜିଣନ୍ତା ତୋତେ କେହୁ ନୋହୁ ରେ କୁମର
 ପୈଢେ ବୋଲି ଅମୃତ ଲଞ୍ଜୁ ଦିଲେକ ଶିଶୁର । ୧୩୯ ।
 କାଳେ କାଳେ ଅମୃତ କରିବୁ ଆପ୍ୟାନ
 ଦକ୍ଷିଣ ଦୁଆରେ ନିର୍ଭରେ ବସିଥାଅ ନନ୍ଦନ । ୧୪୦ ।
 ପୈଢେକ ବରଦେଇ ଶିଶୁରେ ଚଳିଗଲେ
 ଭିତର ପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୧୪୧ ।
 ଗଣନାଥ ବୋଲି କରି ତାର ନାମଦିଲେ
 ତେଣୁ କରି ଗଣେଶୁର ନାମ ସେ ପାଇଲେ । ୧୪୨ ।
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ପୈହା ବିଷ୍ଟାର କହିଲା
 ମୋତାସୁର ଶୁଣି ତାହା ଅତି ସନ୍ନୋଷ ହୋଇଲା । ୧୪୩ ।
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀକ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ଯେ କଳ
 ଗଣନାଥଙ୍କ ଶ୍ଵମୁରେ ଯାଇଂଣ ମିଳିଲା । ୧୪୪ ।

ଖଣ୍ଡେ ଧୂ ରୁ ଦେଖିଣ ଯେ କରଇ ନମସ୍କାର
 ପୁଣ ପୁଣ ଚରଣେ ନମରୁ ଶତେବାର । ୧୪୫ ।
 ଶିରେ କର ଦେଇଣ ଉତ୍ତରହୋଇ ରହିଲା
 ମନେ ମନେ ଅନେକ ସୁତ ଯେ ବଖାଣିଲା । ୧୪୬ ।
 ତାହାର ଭଗତଭାବ ଯେ ଦେଖିଣ ଗଣନାଥ
 ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ବର ମାଗ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ସୁତ । ୧୪୭ ।
 ଯେଉଁ ଶୁଣି ମୋତାସୁର ବୋଲଇ ବଚନ
 ଯେବେ ଦୟାକଳୁ ମୋତେ ପାଦଣ୍ଠ ନନ୍ଦନ । ୧୪୮ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳ ଯେ ଅଟଇ ତିନିପୁର
 କେହି ମୋତେ ଜିଣନ୍ତା ନୋହିବେ ହାଗ୍ରାମର । ୧୪୯ ।
 ଦେବ ଦାନବେ ମୋତେ କେହି ଜିଣନ୍ତା ନୋହିବ
 ଅମର ତନୁ ମୋର ଶରାର ହୋଇବ । ୧୫୦ ।
 କାହାର ହାଥରେ ମୋର ଶିରଛେଦ ଯେ ନୋହିବ
 ଯେମନ୍ତ କରି ବର ମୋତେ ଅମୃତାଧ୍ୟ ଦେବ । ୧୫୧ ।
 ଅସ୍ତୁ ହୋଉ ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ ଗଣେଶ୍ୱର
 ମୋତାସୁର ନମର ଯେ ଗଣନାଥଙ୍କ ପପୁର । ୧୫୨ ।
 କରପଦ ଯୋଡ଼ିଣ ଗଣନାଥେ ପରୁରଇ
 କଥାପ୍ରେ ପରୁରିବ ଅବଧାନ ହୋଇବା ଗୋସାଇଂ । ୧୫୩ ।
 ତୁମର ଆଗ୍ୟାଂରେ ମୁଂ ତ ହୋଇଲି ଅମର
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳେ କାରେଣୀ ହୋଇଲି ତିନିପୁର । ୧୫୪ ।
 ଯେବେ ଯେ କଥାପ୍ରେକ ପରୁରିବ ମୁହିଁ
 ଜନମ ହୋଇଲେ ଅବଶ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ଯେ ହୋଅଇ । ୧୫୫ ।
 କେବଣ ପ୍ରକାରେ ମୋତେ ହୋଇବ ମରଣ
 ସାବଧାନେ କହିବା ମୋତେ ଗଉରା ନନ୍ଦନ । ୧୫୬ ।
 ମୋତାସୁର ବଚନେ ଗଣନାଥ ଯେ ହସିଲେ
 ଭଲ କଥାପ୍ରେ ପରୁରିଲୁ ବୋଲିଣ ଉଷ୍ଣ ହୋଇଲେ । ୧୫୭ ।
 ଅସୁରକୁ ରୁହିଂଣ ସେ ବଚନ ପ୍ରକାଶନ୍ତି
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ଅସୁର କୁଳପତି । ୧୫୮ ।

ଯାହା ପରୁରିଲୁ କହିବା ଆମ୍ବେ ତାହାର ବିଗୁର
 ଜନମ ହୋଇଲେ ମରଣ ଅଛଇ ନିକର । ୧୫୯ ।
 ଯେମନ୍ତେ ମରିବୁ ଭୁବି ଆମ୍ବେ ତୋତେ ତାହା କହିଥିବା
 ତଦନ୍ତ କରି ମନରେ ଥୋଇଥିବୁ ଆରେ ବାବା । ୧୬୦ ।
 ଶିର ହାଣିଲେ ତୋର ନୋହିବ ମରଣ
 ହାଣୁଥିଲେ ଲାଗୁଥିବ ଯେ ଶିର ପୁଣ ପୁଣ । ୧୬୧ ।
 ହାଥ ଗୋଡ଼ ଶିର ତୋର ଖଡ଼ଗରେ ନ ଛୁଟିବ
 ବୁକୁ ହୃଦୟରେ ତୋର ଶହସ୍ର ନ ଫୁଟିବ । ୧୬୨ ।
 ପୃକ କଥାପୃକେ ତୋର ଅଛଇ ମରଣ
 ଅଗ୍ନିଶର ପେଷ ତୋତେ ଯେହୁ କରିବ ଦହନ । ୧୬୩ ।
 ଅଗ୍ନିଶର ଦହନ ହୋଇବ ତୋର କାପ୍ତେ
 ଦୃଢ଼ କରି ଶୁଣ ତୁ ହୋ ଅସୁରକୁଳ ରାପ୍ତେ । ୧୬୪ ।
 ତେବେହେଂ ଶରୀର ତୋର ନୋହଇ ଦହନ
 ଅଶ୍ଵମାକୁମାରଂକର ଯେ ହୋଇଥିବ ତନୁଜ । ୧୬୫ ।
 ସେହୁ ବିନ୍ଧିବ ଯେବେ ଅଗ୍ନିଶର ଘେନି
 ତେବେ ସେ ମରଣ ତୋର ହୋଇବ ଶାରମଣି । ୧୬୬ ।
 ପୃଷ୍ଠାନେକେ ବର ଯହୁଂ ଦିଲେ ଗଣେଶ୍ୱର
 ନିଜ ରାଜ୍ୟକୁ ଗଲା ଅସୁର ନୃପବର । ୧୬୭ ।
 ନିର୍ଭୟେ ହୋଇଣ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଇ
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳେ କାହାକୁ ନ ଡରଇ । ୧୬୮ ।
 ନିତି ନିଦ୍ରାରୁ ସେ ଉଠଇ ବହନ
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ବିଧାନ ସେ ସାରଇ ତତକଣ । ୧୬୯ ।
 ଗଣନାଥଙ୍କୁ ସେ ନିତ୍ୟ ଦର୍ଶନ କରେ ଯାଇ
 ଉଦକ ପ୍ରସାଦ ନିତ୍ୟପ୍ରତି ସେ ଭୁଞ୍ଗିଲ । ୧୭୦ ।
 ଶପ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ରଉତ୍ତର ବେଳ ପ୍ରଳମ୍ବ କରଇ
 କଲ୍ପାଣ ପାଇଣ ସେ ନବରକୁ ଆସଇ । ୧୭୧ ।
 ପୈରୁପେ ଗଣନାଥକରଂ କରୁଥାଇ ସେବା
 ଗଣନାଥ ବିନୁ ସେ ନ ଜାଣେ ଅନ୍ୟ ଦେବା । ୧୭୨ ।

ନମସ୍ତେ କଞ୍ଚକା ନନ୍ଦନ ରହୁଣାର
 ଜାନଙ୍ଗ ଛଳେଣ ସେ ଛେଦିଲ ଦଶଶିର । ୧୩ ।
 ଅନ୍ତର ନିବାରଣେ ଧାନୁଜ ବୃଦ୍ଧାମଣି
 ନିରନ୍ତରେ ତୋର ନାମ ବନ୍ଧାଶନ୍ତ ସୁରମୁନି । ୧୪ ।
 ଦଶରଥଙ୍କ ନନ୍ଦନ ସେ ଅଟନ୍ତ ରାମଚନ୍ଦ୍ର
 କବି ସାରୋଳା ଧାସକୁ ରଖ ଆଦିକନ । ୧୫ । ୧୧୪୯ ।

ମୁତ୍ତାସୁରର ସ୍ଵର୍ଗ ଆନ୍ତମଣ

ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ସେ ବିଲଂକ ଦେଶ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 କିଏ ଚରିତ ହେଲା କହ କୁମରଣୀର ତନୟେ । ୧ ।
 ପୈମନ୍ତେ ଥୋକାପୈ ଦିନ ତହିଁ ବହିଗଲା
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳରେ ସେ ଶର କାହାକୁ ନ ଡରିଲା । ୨ ।
 ମାର୍ଗଶିର ମାସ ଶୁକଳପକ୍ଷ ସଯୋଦଶୀ
 ବୈହଣୀ ନଷ୍ଟତ ବୃଷତରେ ତନ୍ଦ୍ର ବସି । ୩ ।
 ବାଣିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ସାଧ ନାମେ ଯୋଗ
 ଆସ୍ତାନେ ବସି ମୋତାସୁର ପ୍ରତିଗ୍ୟାଂ କରେ ବେଗ । ୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ରୂହିଂଶ ସେହି କହଇ ଉତ୍ତର
 ଥାଠ ସଇନ ବେଗେ ସଜକର ମନ୍ତ୍ରୀବର । ୫ ।
 ପୈଥର ସ୍ଵର୍ଗରେ ଯାଇଁ ଯୁଝିବଇଁ ମୁହିଁ
 ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳେ ମୋର କାହାକୁ ଭୟ ନାହିଁ । ୬ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାର ଭୁଲେ କରିବ ସମର
 ତେବେ ସିନା ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ମୋହୋର । ୭ ।
 ଅସୁର ମୋତାସୁର ଯହିଁ ପୈମନ୍ତ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲା
 ଶୁଣି କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ବହନ ଚଳିଗଲା । ୮ ।

୧୨ ଅଗସ୍ତିଂକ ଚରଣରେ କରଇ ବିନୟୋ । (୧)

ଥାଠ ସଜହୋଇ ବୋଲି ଟମକ ଦିଆଇଲା
 ରଜ୍ୟଯାକ ତାର ଉତ୍ତବ ହୋଇଲା । ୯ ।
 ସାତ୍ୟଶ ଦାର୍ଢ ଯେ ପାଞ୍ଚ୍ୟଶ ପ୍ରତି
 ସେ ନଗ୍ରରେ ବିଂଶଳକ୍ଷ ଘର ଯେ ବସନ୍ତ । ୧୦ ।
 ଧନବନ୍ତ ପଣେ ପରଜା କୁବେର ସମାନ
 ସୁଖେଣ ପରଜାପ୍ରେ ନେଉଛନ୍ତ ଦିନ । ୧୧ ।
 ଥାଠ ସନ୍ୟମାନ ତାର ନ ଯାଇ କଳନା
 ନିରନ୍ତରେ ବାଜୁଆଇ ଅପୁର୍ବ ବାଜଣା । ୧୨ ।
 ତିନିଲକ୍ଷ ହାଥୀ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହୟ ହୋଇ
 ତଡ଼ଦକୋଟି ତାର ଅଙ୍ଗବଳ ଅଛଇ । ୧୩ ।
 ରଥୀ ପାଦାନ୍ତମାନେ ତାର ଅଛନ୍ତ ଅପାର
 ଘେମନ୍ତେଣ ରଜ୍ୟ ତହିଁ କରଇ ନିଶାଚର । ୧୪ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପାଇଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ଗଲା
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତ ଅନେକ ସଜକଳା । ୧୫ ।
 ତୋଳ ଦମା ଟମକ ଯେ ଦୂମୁର ବାଜଇ
 ମଦିର ରସପାନେ ଅସୁର ମତ୍ତଭୋଲ ହୋଇ । ୧୬ ।
 ଥାଠ ସଜକରଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚଳଗଲା
 ଅସୁର ଗ୍ରମୁରେ ସେ ଯାଇଣ ଜଣାଇଲା । ୧୭ ।
 ବୋଇଲାକ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ଅସୁରକୁଳ ସାଇଁ
 ଥାଠକୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ଯିବେ ବେଗ ହୋଇ । ୧୮ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲା କେତେ ସଇନ ସାଜିଲୁ ମୋହୋର
 ହାଥୀ ରଥୀ ଅଣ୍ଟ କେତେ ହୋଇଲେ ବାହାର । ୧୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ସାତସହସ୍ର ହାଥୀ
 ସଜ ହୋଇଥିଲେ ତୋର ଦଶଳକ୍ଷ ପାଦାନ୍ତ । ୨୦ ।
 ବାରକୋଟି ସଇନ ଅଇଲେ ସଜହୋଇ
 ଆଗ୍ୟା ଦିଲେ ସଇନ ଆଗେ ଯିବେ ସଜହୋଇ । ୨୧ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବରନେ ମୋତାସୁର ଯେ ବୋଲଇ
 ଅତିଆଶି ଦଣ୍ଡ ଦିଅ ତୁ ଚଳାଇ । ୨୨ ।

ଟମକ ନିଶାଣ ବାଦ୍ୟ ଦୁମୁର ବାଜଇ
 ବାହାର ହୋଇଲେ ସଇନ ଆଗଭର ହୋଇ । ୨୩ ।
 ବାଦ୍ୟ ଘୋରନାଦେଶ କମ୍ପଇ ମେଦିମୀ
 ଆକାଶ ଉଛୁଳଇ ମୁଖରାବ ଧୂନି । ୨୪ ।
 ପ୍ରଳୟ ପାଣି ପ୍ରାୟେ ଦିଶଇ ସଇନ ଆସିବାର
 ଉପେଶ ବାସୁକି ଯେ ନ ଟେକଇ ଶିର । ୨୫ ।
 ଉପେଶ ଉଦୟେ ନୋହିଲେ ଦିବାକର
 ମୁଖରାବ ଶବଦେ କମ୍ପଇ ମେରୁ କନ୍ଦର । ୨୬ ।
 ଆଗ ହୋଇଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଥାଠ ଯେ ଚଳାଇଣ ଗଲ
 ଖଣ୍ଡିପ୍ରେକ ଧୂରେ ଯାଇଣ ରହିଲା । ୨୭ ।
 ପଛରେ ମୋତାସୁର ରଥ ଚଢିଶ ବାହାର
 ନାନା ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଥୋଇଛୁ ରଥର ଉପର । ୨୮ ।
 ତୋଲ ଦମାଲୁ ଟମକ ନିଶାଣ ବାଜଇ
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳ ନିଶାଣେ ଉଛୁଳଇ । ୨୯ ।
 ଥାଠ ସଇନ ଦେନିଣ ଅସୁର ଚଳଇ
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରପାକ ଆଜ ନାରଖାର କରିବଳେ । ୩୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାର ଆଜ ଜାଣିମା ବଡ଼ପଣ
 ମୋହୋର ପିତାଙ୍କୁ ସେ କରିଛୁ ନାଶପାନ । ୩୧ ।
 ମୋତାସୁର ବହୁତ ପ୍ରତିଗ୍ୟାଂ କରଇ
 ଗଣ ଗନ୍ଧ ଦେବତା ସେ କାହାକୁ ନ ଡରଇ । ୩୨ ।
 ଧୀର ଧୀର କରଣ ସେହି ଚଳାଇଲା ଥାଠ
 ମାର ମାର ଶବଦେଶ କମ୍ପଇ ମହାରଷ୍ଟ୍ର । ୩୩ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମହାରଜା ବିଲଂକର ସାଇଂ
 ପଦିଷ ଆଶାନ ଯେହି ଅମୃତ ରଷମୟୁ । ୩୪ ।
 ଯେତେବେଳେ ଅସୁର ଧୂଣ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ବାହିଲା
 ଅମର ମଣ୍ଡଳରେଣ ମହା ଚମକ ପଡ଼ିଲା । ୩୫ ।
 ସବ୍ରମଣ୍ଡାଇଣ ତହିଁ ଯେ ବସିଛି ସୁରନାଥ
 ଗଣ ଗନ୍ଧ ଦେବତାପୈ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍କତ । ୩୬ ।

ବ୍ରହ୍ମରଷି ରାଜରଷି ଅଛନ୍ତି ଆସ୍ତାନେ
 ଶୂରସେନ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍କ ତନିଜଣେ । ୩୭ ।
 ଉନ୍ନତିକର ପୁଷ୍ଟମାନେ ସମସ୍ତେ ଛନ୍ତି ବସି
 ଅପରଶ୍ଵର କନ୍ତୁଶା ଯେ ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗେ ରଥି । ୩୮ ।
 ବିଶ୍ୱଦେବା ଅଷ୍ଟବସ୍ତୁ ଅଶ୍ଵମକୁମାରଙ୍କ ମୁଳେ
 ପବନ ଦିବାକର ଉନ୍ନତିଦେବ ମେଲେ । ୩୯ ।
 ବଇଲ ବାହନେ ଯେ ଶିଶୁର ମିଳିଲେ
 ଆସ୍ତାନ ଉପରେ ଯାଇଣ ବିଜେକଲେ । ୪୦ ।
 ହଂସ ବାହନ ଉତ୍ତି ଦେବ ବେଦବର
 ସେହି ମିଳିଲେ ଆସି ଅମର ସଭାର । ୪୧ ।
 କାମଦେବ ସଜ ହୋଇଣ ଅଇଲେ
 ବେଶ ବେଶନ ହୋଇଣ ସଭାରେ ବସିଲେ । ୪୨ ।
 ତେତିଶକୋଟି ଦେବତାଯେ ଯେହା ଆସ୍ତାନ ମାତ୍ର
 ସମସ୍ତେ ବସିଅଛନ୍ତି ଦେବସଭ୍ରା ଆବୋର । ୪୩ ।
 ନାରଦେ ଶାଶାୟନ୍ତ୍ର ବଜାନ୍ତି ହରଷେ
 ବୃଦ୍ଧମୁଢ଼ି ବସିଛନ୍ତି ଉନ୍ନତିଦେବତାର ପାଶେ । ୪୪ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଶିଶୁର ଯେ ବସିଲେ ଯୈକପ୍ଲାନେ
 କୁବେରହଂ ପୁଣ ଅଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ସନ୍ଧାନେ । ୪୫ ।
 ଶଙ୍କନିଧ ପଦ୍ମନିଧ ବରୁଣନିଧ ଅଛନ୍ତି
 ଯୈସନେକ ସମୟେ ତହିଂ ମିଳିଲେ ବସୁମଣ୍ଡଳ । ୪୬ ।
 ମୁଖରୁ ରୁଧର ଯେ ବହୁର ହିର ହିର
 ଆସିଣ ମିଳିଲେ ସେ ଦେବସଭ୍ରା ସନ୍ଧାନର । ୪୭ ।
 ପାଯେ ପଞ୍ଚ ଶୋଇ କହଇ କରଯୋଦ୍ଧ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ଆହେ ଦେବ ବଜୁଧାଶ୍ରୀ । ୪୮ ।
 ଅସୁରଙ୍କ ଭାର ମୁଁ ନୁଆରିଲି ସହି
 ତୁମ୍ଭର ପୃଥିବୀ ତୁମ୍ଭେ ସମ୍ଭାଲ ହୋ ବଜୁଧାରଙ୍କ । ୪୯ ।
 ଯୈସେ କହି ବସୁମଣ୍ଡଳ ମଞ୍ଜନ ହୋଇଲୁ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖକୁ ଉନ୍ନତିଦେବତା ଗୁହିଙ୍କ । ୫୦ ।

ବରକୁଳ୍ପ ସେ ବେଦବର ଅବଧାନ କର
 ବସୁମଣ୍ଡ ଯାହା କହୁଅଛଇ ସଭାର ମଧ୍ୟର । ୫୧ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ପର୍ଵତିଲେ ଗୋ ଶୁଣ ବସୁମଣ୍ଡ
 ଯେଉଁତେକ ବିକଳ କିମ୍ବାଇଁ ହେଉଛି ତୋର ମତ । ୫୨ ।
 ବସୁମଣ୍ଡ କହଇ ଯେ ତୁମେ ଶୁଣ କୁଶଧର
 ଅସୁରଙ୍କ ଭାର ନ ସହିଲ ମୋହୋର ଶଶର । ୫୩ ।
 ମୋତାସୁର ବୋଲି ଯେ ଅସୁରେକ ଅଛି
 ତା ପାଦ ପଡ଼ନେ ମୁଖରୁଁ ରୁଧର ଗଳୁଛି । ୫୪ ।
 ବସୁଧା ମୁଖରୁ ଯେଉଁବେଳେ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ବୃଦ୍ଧମୁକ୍ତଙ୍କ ଗୁହ୍ନୀଁ ପରିଚାର କୁଶପାଣି । ୫୫ ।
 କହ ହେ ଗୁରୁ ଯେ କାହିଁର ଅସୁର
 କାହା କୁଳେ ଜାତ ଯେ କାହାର କୁମର । ୫୬ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ପର୍ଵତନେ ତହିଁ ବୃଦ୍ଧମୁକ୍ତ କହଇ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁମେ ସାବିଷୀର ସାଇଁ । ୫୭ ।
 କପିଳାସ କନ୍ଦର ଉତ୍ତର ପାରୁଶେ
 ଅଳମୁଷା ବୋଲି ଅଛଇ ଯେକ ଦେଶେ । ୫୮ ।
 ରୁତାସୁର ବୋଲି ଅସୁର ରାଜ୍ୟ କରଇ
 ତାହାର ତନୁଜ ଯେ ପ୍ରୋତାସୁର ହୋଇ । ୫୯ ।
 ସେ ପ୍ରୋତାସୁର ବେଳେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଧାଉ ଦିଲୁ
 ଅମର ମଞ୍ଚଲେ ସେ ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ କଲା । ୬୦ ।
 ବଜୁ ଧରି ତାକୁ ମାରିଲେ ସୁରବୀପ୍ରେ
 ତାହାର ତନୟ ମୋତାସୁର ହୋଇଥିଲୁ । ୬୧ ।
 ଗଣନାଥଙ୍କୁ ସେବା କରି ପାଇଅଛି ବର
 ଅମର ବର ଦେଇଅଛନ୍ତି ଇଶ୍ଵର କୁମର । ୬୨ ।
 ଅମରେ ବହୁତ ସେ କରିବାକ ଧ୍ୟାପ
 ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେ ହୋଇବ ଅମରିଷ । ୬୩ ।
 ତାହାର ଧାଉରେ ଦେବେ ରହି ନୁଆରିବେ
 ଗଣ ଗନ୍ଧିବ ଅପକଷର ଅସୁରେ ହରିନେବେ । ୬୪ ।

କାହାର ହାଥରେ ସେହି ନୋହିବ ବିନାଶ
 ଦେବ ଦାନବରେ ସେ ନ ପାଇବ ଅପୟଣ । ୭୫ ।
 ଜନ୍ମ ବୋଲେ ତାହା ତୁଳେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବଇଂ
 ଅମରପୁରକୁ ଯେବେ ସେ ଆସିବାକ ବାହି । ୭୬ ।
 ବୃଦ୍ଧପ୍ରତି ବୋଇଲେ ତୁ ନୁଆରିବୁ ସୁରରାଶ
 ତୋହୋର ହାଥରେ ସେ ନୋହିବ ମରଣ । ୭୭ ।
 ବୃଦ୍ଧପ୍ରତି କହନ୍ତେ ବୃଦ୍ଧା ଇନ୍ଦ୍ର ଶୁଣିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ସେହି ମଉନେ ରହିଲେ । ୭୮ ।
 ବସୁଧାକୁ ଗୁହିଂ ବୃଦ୍ଧା ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ
 ଥୋକାପୈକ ଦିନ ଆଥ ତୁ କଷ୍ଟରେ । ୭୯ ।
 ଉପାୟେ କରଣ ଅସୁରକୁ କରିବାକ ନାଶ
 ବର ତାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ପାଦମଣିଂକ ଶିଷ୍ଟ । ୮୦ ।
 ବସୁମଣ୍ଡାକୁ ପ୍ରବୋଧନା କରଣ ବେଦବର
 ହଂସ ଚଢି ଅମରୁଂ ଯେ ହୋଇଲେ ବାହାର । ୮୧ ।
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ପୁରକୁ ଗଲେ କୁଣ୍ଡର
 ନିରନ୍ତ୍ରେ ରହିଲେ ଯାଇଂ ଆପଣା ମନ୍ଦର । ୮୨ ।
 ଶିଶୁର ତହିଂ କପଳାସ କନ୍ଦରକୁ ଗଲେ
 ଦେବସଭାରେ ଦେବତାଙ୍କ ଘେନ ଇନ୍ଦ୍ର ହାଦେ ବପିଥିଲେ । ୮୩ ।
 ପୃଷ୍ଠନେକ ସମପ୍ରେ ତ ଦେବଙ୍କ ଉଗର
 ଆସିଣ ମିଳିଲେ ସେ ସୁଧର୍ମୀ ସଭର । ୮୪ ।
 ବୋଇଲେ ହୋ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ସୁରସାଇଂ
 ମୋତାସୁର ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଆସୁଅଛି ବାହି । ୮୫ ।
 ଥାଠ ସଲନ ତାର କଳନା ନ ଯାଇ
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତ ଅନେକ ଅଛଇ । ୮୬ ।
 ପୃଷ୍ଠନେକ ଆସି ଦେବ ଅମରେ ପଣିବ
 ଦ୍ୱାରା ଦୂର ଯାକ ଆଜ ସବୁ ଜୁର କରିଦେବ । ୮୭ ।
 ଅମର ମଣ୍ଡଳ ସେହି କରିବ ନାରଖାର
 ସାବଧାନେ ପୃଷ୍ଠା ତୁମେ ଶୁଣ ବଜ୍ରଧର । ୮୮ ।

ଡଗର ମୁଖରୁ ଦେବ ଯୈସନେକ ଶୁଣି
 ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତା ବନ୍ଧ କଲେ ବନ୍ଧୁପାଣି । ୬୫ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବୋଇଲେ ତାହାର ଭାବେ ରହି ନୁଆରିବା
 ସୁର୍ପୁର ଗୁଡ଼ ପୈବେ ରୂପ ପଳାଇଣ ଯିବା । ୬୦ ।
 ଭକ୍ତ ଭକ୍ତ ଆର ଡଗରେକ ଅଛଲା
 ପାଦେ ପଞ୍ଜ ଶୋଇ କଥାନ୍ତ କହିଲା । ୬୧ ।
 ବୋଇଲା ହୋ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ସୁରନାଥ
 ଆଠ ଚଳାଇ ମୋତାସୁର ମିଳିଲ ସୁର୍ପଥ । ୬୨ ।
 ଯୈତା ଶୁଣି ଦେବେ ତହିଁ ଭପୁ ମନେ କଲେ
 ନମେ ନମେ ହୋଇ ଯେ ଯାହାରେ ପଳାଇଲେ । ୬୩ ।
 ଯେ ଯହିଁ ପାରିଲେ ସେ ତହିଁ ଲୁଚିଲେ
 ଗଣଗନ୍ଧ ଦେନି ଦେବ ଉନ୍ନତ ପଳାଇଲେ । ୬୪ ।
 ଶରୀ ଦେନି ଯାଇଁ କୁସୁମ ବନରେ ଲୁଚଇ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳ ତୁଳା କରି ଗଲେ ଶରୀସାଇଁ । ୬୫ ।
 ଗୋପ୍ୟାନ ହୋଇଣ ସବେ ରହିଲେ ଯେ ଯାହାରେ
 ଅପର୍ବତୀମାନେ ଲୁଚିଲେ ନିମ ବନିକାରେ । ୬୬ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ନରସାଇଁ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ଦେବେ ନ ରହିଲେ କେହି । ୬୭ ।
 ଆଠ କୋଇଣ ତହିଁ ଅସୁରକୁଳ ବାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଯାଇ ଅମର ମଣ୍ଡଳର । ୬୮ ।
 ଦେଖିଲ ସୁର୍ପୁରେ ଜନ ମନୁଷୀ କେହି ନାହିଁ
 ଗରତୂର ବଜାଇ ଅସୁର ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ବୁଲଇ । ୬୯ ।
 ବୋଇଲ ସୁର ଉନ୍ନତ ପଞ୍ଜଲେ ଛମୁର
 ପ୍ରାଣ ପାଆନ୍ତା କି ଆଜ ପଞ୍ଜଲେ ବନ୍ଧୁଧର । ୭୦ ।
 ଅମର ସତ୍ତରେ ଯାଇଁ ଅସୁର ଉଠିଲ
 ମଣ୍ଡଳ ଆପ୍ୟୁମାନ ସବୁ ଛିଣ୍ଟାଇ ପକାଇନ । ୭୧ ।
 ବୋଇଲ ଉନ୍ନତ ପୁର ଆହୁଁ ହୋଇଲ ମୋହୋର
 ଦେବତାସେ ପଳାଇଣ ଗଲେ ଏ ଯାହାର । ୭୨ ।

ଅମର ସଭାରେ ବସି ଅସୁର ଅନେକ ପହିଜ୍ୟ କଲ
 ନିଶରେ ହାଥଲାଇ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ବହୁତ ଖୋଜିଲା । ୯୩ ।
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲା କି କରିବା
 ଥାଟ ଲେଉଠାଇ ରୂଲ ରଜ୍ୟକୁ ଆମ୍ବେ ଯିବା । ୯୪ ।
 ଭଲ ଭଲ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ସ୍ଫୁର୍ଗେ ପାଇଲାକ ଯାହା
 ଦେନିଶ ବାହାର ହେଲା ଅସୁରକୁଳ ନାହା । ୯୫ ।
 ବାରତୂର ବଜାଇ ସ୍ଫୁର୍ଗୁଁ ବାହାର ହୋଇଲା
 ଯାଇଣ ଅସୁର ଯେ ରଥରେ ବସିଲା । ୯୬ ।
 ମନେ ବିଶୁରଇ ଅସୁରକୁଳ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ସ୍ଫୁର୍ଗୁଁପୁର ଆଜ ମୋତେ ହୋଇଲାକ ଜଷ୍ଟେ । ୯୭ ।
 ଅଳମୁଷା ରଜ୍ୟ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା
 ଗଣନାଥଙ୍କୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ହାଦେ କଲା । ୯୮ ।
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଯେ ଗଉରେବ କଲା
 ଶାତୀ ପ୍ରସାଦ ଯେ ବହୁତ ତାକୁ ଦିଲା । ୯୯ ।
 ସ୍ଵାହାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରିଣ ମୋତାସୁର
 କପିଲାସ କନ୍ଦରକୁ ଗଲା ଖରତର । ୧୦୦ ।
 ଶୟେ ଅଷ୍ଟାଉତର ସେହି ପ୍ରଳମ୍ଭିତ କଲା
 ଧୂପ ଧୂପ ଦେଇଣ ଗଣନାଥଙ୍କୁ ବନ୍ଦାଇଲା । ୧୦୧ ।
 ଶାତୀ ପ୍ରସାଦ ପାଇ ସେହି ଉଦେକ ଭକ୍ଷଣ
 ବହୁତ ତୁଷ୍ଟି କରିଣ ସେ ବାହୁଦିତ ଆସଇ । ୧୦୨ ।
 ଆପଣା ନବରେ ଯେ ହୋଇଲା ପରବେଶ
 କବି ସାଗେଳ ଦାସକୁ ରଖ ପୀତବାସ । ୧୦୩ । ୧୧୪୭୭ ।

ମୂର୍ତ୍ତାସୁରର ଏକୋଇଶବାର ସ୍ଵର୍ଗ ଆନ୍ତିମଣା ୬ ବିନାଶ

ଯୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ବିଲଂକ ନରପତି
 ଅଗନ୍ତିଂକ ଚରଣେ ନମସ୍କାର କରନ୍ତି । ୧ ।
 ଅବଧାନ ହୋଇ ଯେ ଶୁଣିମା ଗୋପାଇଂ
 ଦେବତାପ୍ରେ କିଷ କଲେ ମୋତେ କହିବା ବୁଝାଇ । ୨ ।
 ରଜାର ଭଗତ ଭାବ ଦେଖିଣ ମହାମୁନି
 ସାବଧାନେ ଶୁଣିମା ମଧ୍ୟପଦର କାହାଣୀ । ୩ ।
 ଯେତେବେଳେ ମୋତାସୁର ସ୍ଵର୍ଗକୁ ବାହିଲା
 ଦେବଗଣ ଦେଇ ଉନ୍ନ ପଳାଇଣ ଗଲା । ୪ ।
 ସେ ଅସୁର ବାହୁଡ଼ିବାରୁ ଦେବତାପ୍ରେ ଜାଣିଲେ
 ହମେ ହମେ ହୋଇ ଆସିଣ ଯେ ସମସ୍ତେ ମିଳିଲେ । ୫ ।
 ଅମର ମଞ୍ଚକୁ ଉନ୍ନ ପଳାଇ ଯେ ଥିଲେ
 ଶରୀରକୁ ଦେଇ କୁସୁମ ବନରୁ ବାହାର ହୋଇଲେ । ୬ ।
 ଗଣଗନ୍ଧ ଦେବତାପ୍ରେ ଯେ ଯାହାରେ ଆସି
 ସୁଧର୍ମା ସଭାରେଣ ସମସ୍ତେ ଆସି ବସ । ୭ ।
 ଭିତର ପୁରକୁ ଶରୀରେବା ଗଲେ
 ନିମ ବନିକାରୁ ଅପକଣାମାନେ ଯେ ଅଇଲେ । ୮ ।
 ଉନ୍ନ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଆସି ବସିଲେ ସଭାର
 ଦେଖିଲେ ନାରଖାର ହୋଇଛି ସ୍ଵର୍ଗୁର । ୯ ।
 ଭଲ ଭଲ ପଦାର୍ଥ ସବୁ ଅସୁର ଜୁରକରି ନେଲା
 ଉନ୍ନ ଦେବତା ଦେଖି ବହୁତ ଚିନ୍ତା କଲା । ୧୦ ।
 ଯୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଦେବସଭା ମଉଳିଲା
 ସୁରନାଥ ଦେବ ମନେ ବିକଳ ହୋଇଲା । ୧୧ ।
 ଥୋକାପ୍ରେକ ଦିନ ଯହୁ ବହିଗଲ ତହିଁ
 ଅମର ଦେବତାପ୍ରେ ଯେ ରହିଲେ ନିତନ୍ତ ହୋଇ । ୧୨ ।
 ଆସ୍ତାନ ଉପରେ ଦିନେ ବସିଣ ଅସୁର
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ରାଇଲ ଧାତିକାର । ୧୩ ।

ମକର ସଂକରନ୍ତି ସେଦିନ ହୋଇଅଛି
 ସେଦିନ ମୋଢାସୁର ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଯେ ପୁଣି । ୧୪ ।
 ବୋଇଲୁ ଥାଠ ସରନ ହାଦେ ସଜକର
 ଆଜ ଯାଇ ବାନ୍ଧ ଯେ ଆଣିବ ଆଶ୍ରମ । ୧୫ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ପ୍ରେବେ ଥୋକାପ୍ରେ ଦିନ ଯାଉ
 ପାସୋରାଇ ଦେଇ ସୁରକୁ ଯିବା ଅସୁରକୁଳ ରହ । ୧୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର କଥାକୁ ଅସୁର ସନମତ କଲା
 ଅମର ମଣ୍ଡଳକୁ ଗେ ଯେ ବାହାର ନୋହିଲା । ୧୭ ।
 ମୃଗଦୀ ବିନୋଦେ ଯେ ସେ ଯାଉଥାଇ ନିତ
 ପାଦଘାତେଣ ବସୁଖା ରୁଧର କରଇ ବାନ୍ଧ । ୧୮ ।
 ବଡାଇ ଦୁର୍ଭାଗୀର ସେ ହୋଇଲୁ ଅସୁର
 ରଷ୍ଟି ଗୋରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ କଲା ନାରଖାର । ୧୯ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରନାଥ ପ୍ରସନ୍ନରେ କାହାକୁ ନ ଡରଇ
 ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେ ବାଦ ଆରମ୍ଭିତ । ୨୦ ।
 ତାହାର ଭୟେ ଦେବେ ସ୍ଵର୍ଗ ନୁଆଚନ୍ତି ରହି
 ଅସୁର ଅସୁଅଛି ଶୁଣିଲେ ଦେବେ ଯାଆନ୍ତି ପଳାଇ । ୨୧ ।
 ନିତେଷେହେ ସ୍ଵର୍ଗ ପଡ଼ୁଥାଇ ହୁରିଜୁରି
 ନ ଦୂଷ ସୁରକୁ ବାହଇ ଅସୁର ମନ୍ଦାବଳୀ । ୨୨ ।
 ନମସ୍ତେ ଦୁର୍ଗା ମା ଗୋ ସଂକଟ ତାରଣୀ
 ସଂକଟ ପଡ଼ିଲେ ରଖୁ ଶିବର ଘରଣୀ । ୨୩ ।
 ମହିଷୀସୁର ମର୍ଦ୍ଦିନୀ ମା ଗୋ ନାମ ତୋ ଚହଟି
 ବିଦ୍ଵବାହିନୀ ତୁ ଭ୍ରମୁ ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳ ତିନିଗୋଟି । ୨୪ ।
 କାନ୍ତି ଖପର ମାଗୋ ଶୋହଇ ତୋର କର
 ଶମ୍ଭୁ ନିଶମ୍ଭୁ ମାଇଲୁ ବିଂହୁ ପବିତର । ୨୫ ।
 ବିଂହଗିର ବାନ୍ଧିନୀ ନାମ ବହିଲୁ ମହାମାରୀ
 ମୃହିଂ ଯେ ଅରମ୍ଭିତ ଅଧିମୀ ଅନ୍ତର ମୁଖ୍ୟବାଇ । ୨୬ ।
 ଦୁର୍ଗତିତାରଣୀ ବିନୁ ଅନ୍ୟ ନ ଜାଣଇ
 ତୁ ମୋହାର କଣ୍ଠ ବମ୍ବି ପୈହା ଦିଅ କହ । ୨୭ ।

ତୋହୋର ଆଗ୍ୟାଂରେ ପଦ ହେଉଛି ମୋତେ ଢୁଣ୍ୟ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଶ୍ରୀ ସାବେଳା ଚଣ୍ଡୀର ମୁଂ ଦାସ । ୨୮ ।
 ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ବିଲଂକ ଦେଶର ରାଜନ
 ଅଗସ୍ତୀଂକ ପର୍ଵରନ୍ତି ଶୁଣ ହୋ କୁମରଷ୍ଟିର ନନ୍ଦନ । ୨୯ ।
 କିଏ କୃତ୍ୟ କଲା ସେ ତଢ୍କଂ ମୋତାସୁର
 ପୈହା ମୋତେ ବିଷ୍ଟାର କହ ମୁନିବର । ୩୦ ।
 କାହାର ହାଥରେ ସେ ପାଇଲା ମରଣ
 ସଞ୍ଚାର କହିଲେ ପାଇବି ବହୁତ କାରଣ । ୩୧ ।
 ରାଜା ପର୍ଵରନ୍ତେ ଯେ କହନ୍ତି ମହାମୁନି
 ପୈକମନେ ଶୁଣ ହୋ ବିଲଂକ ନୃପମଣି । ୩୨ ।
 କାଳ ପଠାରଣ ଯେ ଦେବତାପୈ ରହିଲେ
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ ଦେନି ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ଯେ ଭାଲିଲେ । ୩୩ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ସୁରରଣ
 ନିତ୍ୟେହେଂ ଅସୁର ଭପୁ ହୋଇଲା ଅମର ଭୁବନ । ୩୪ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଯେ ବିରୂପନ୍ତ ବସି
 ପୈମନ୍ତ ସମପୈ ମିଳିଲେ ବେଦବର ଆସି । ୩୫ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଦେଖି ବହନ ଉଠିଲେ
 ଶିରେ ବେନିକର ଯୋଜଣ ରହିଲେ । ୩୬ ।
 ଆଶିଷ୍ୟ କଲ୍ପାଣ ଯେ କଲେ ବେଦବର
 ତିନିହେଂ ବସିଲେ ଯାଇଂ ଅମର ସଭାର । ୩୭ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣ ସାବିଷୀ ଦେବାର ସାଇଂ
 ଅସୁର ଭପୁ ଆମେ ନୁଆରୁ ସ୍ଵର୍ଗେ ରହ । ୩୮ ।
 ଅମର ମଣ୍ଡଳକୁ ଦିନେ ବାହିଲା ମୋତାସୁର
 ପଳାଇ ଲୁଚିଲି ମୁଂ କୁମ୍ଭ ବନର । ୩୯ ।
 ଯେ ଯହୁଂ ପାରିଲେ ସେ ଦେବତାପୈ ଲୁଚିଲେ
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଅସୁର ଆସି ପଶିଲକ ଭଲେ । ୪୦ ।

୩୩୧ ପଠାରଣ = ଅପେକ୍ଷା କରଣ ।

ଭଲ ଭଲ ପଦାର୍ଥମାନ ନେଲେ ସେ ଜୂର କରି
 ଅମର ମଣ୍ଡଳୀଯାକ କଲେ ହୃରଜୂରି । ୪୧ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରବୋଧ ଦେନି ସେହି ବାହୁଡ଼ିଲ
 ଅଳମୁଷା ରାଜ୍ୟ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା । ୪୨ ।
 ପୈବେ ଅମରକୁ ଦତ୍ୟ ଆସୁଥିଲୁ ବାହି
 ଉଗର ମୁଖରୁ ମୁଂ ପୈହା ଶୁଣିଲଇଁ । ୪୩ ।
 ବୁଝା ପର୍ବତିଲେ ଶୁଣା ହୋ ଦେବଗୁରୁ
 ଅସୁର କେମନ୍ତ ମରିବ ଯେହା ବିଗୁର ନ କରୁ । ୪୪ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବୋଇଲେ ତାର ଉପଦର୍ଶ କାଳ ହୋଇଥିଲା
 ସ୍ଵର୍ଗ ପଣି ସେ ଜଣିପାରିବ ସହସ୍ରାଷ୍ଟ । ୪୫ ।
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରକୁ ଯେହିକୋଇଶ ବାର ଯାଏୟେ
 ଅବଶ୍ୟ ଧାଉଦେବ ଅସୁରକୁଳ ରାଗେ । ୪୬ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ ମୃଟ୍ଟୁ ଯେସନେକ ଶୁଣି
 ଇନ୍ଦ୍ର ବେଦବର ତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ପୁଣି ପୁଣି । ୪୭ ।
 କାହାର ହାଥରେ ତାର ଅଛଇ ମରଣ
 କରୁଣିଣ ଆମ୍ବନ୍ତ କହ ହେ ଗୁରୁରାଶ । ୪୮ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପର୍ବତନେ ତହିଁ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ହସିଲେ
 ପୂର୍ବର ଭବିଷ୍ୟ ତାନ୍ତ ଦେଖାଇ କହିଲେ । ୪୯ ।
 ବୋଇଲେ ସୁରରାପେ ତୁମେ କର ଅବଧାନ
 ବୁଝାଇଁ କହିବା ତୁମ୍ଭନ୍ତ ପୂର୍ବର ଆଜ୍ଞାନ । ୫୦ ।
 ଯେତେବେଳେ ମୋତାସୁର ଗଣନାଥଙ୍କୁ ସେବାକଲା
 ସେବାରେ ମନାଇ ସେ ଅମର ବର ମାଗିଲା । ୫୧ ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ଗଣନାଥ ତାହାକୁ ବର ଦିଲେ
 ଅମର ତନ୍ତ୍ର ଧର ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ । ୫୨ ।
 କାହାର ହାଥରେ ତୁ ଯେ ନୋହିବୁ ମରଣ
 ସୁରଗଣ ଦେବତାପେ ହାରିବେ ତୋହୋରେ କଲେ ରଣ । ୫୩ ।

ଆବର କଥାପ୍ରେ ଶୁଣ ଦତ୍ୟମଣି
 ମୁଣ୍ଡ କାଟିଲେ ତୁ ନ ମରିବୁ ପୁଣି । ୫୩ ।
 ବୁକୁ ପୁଟିଲେ ତୁ ନୋହିବୁ ବିନାଶ
 ପୈମନ୍ତେ ବର ଦିଲେ ପାବଙ୍ଗାଂକ ଶିଷ । ୫୪ ।
 ବଜ୍ଞ ଅଙ୍ଗ କର କାପୁାଗୋଟି କଲେ
 ଶୁଣ ଶନ୍ଦରପ୍ରେ ବୃଦ୍ଧପ୍ରତି ଯେ କହିଲେ । ୫୫ ।
 ବର ପାଇକରଣ ଯେ ଅସୁର ମୁଢିମନ୍ତ
 ଦଇବ ମାପୁାରେ ଗଣନାଥଙ୍କୁ ପର୍ବତୀନ୍ତି । ୫୬ ।
 ଅମର କରଣ ତ ତୁମ୍ଭେ ରଖିଲ ମୋର କାପ୍ରେ
 କେମନ୍ତେ ମରିବ ମୁହିଁ କହିଆଅ କଥାପ୍ରେ । ୫୭ ।
 ଶୁଣି କର ଗଣନାଥ ଆନନ୍ଦେ ହସିଲେ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆମାରେ କଥାନ୍ତ ବାଣୀଲେ । ୫୮ ।
 ବୋଇଲେ ଭଲକଥା ପର୍ବତିଲୁ ଅସୁର
 ଭଗତଭାବ ଦେଖି ତୋତେ ଦେଲଇଂ ଯେ ବର । ୫୯ ।
 ମରଣ ଚରିତ ଯେ ତୁହି ପର୍ବତିଲୁ ମୋତେ
 କହିଥିବା ତୋତେ ତୁହି ମରିବୁ ଯେମନ୍ତେ । ୬୦ ।
 ଅସୁରକୁ ଗୁହିଂଶ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ଗଣପତି
 ମରଣ ଚରିତ ତୁହି ଶୁଣିଆଅ ଦେଇ ହେତୁମନ୍ତ । ୬୧ ।
 ଅଶ୍ଵମାକୁମାରଙ୍କ ବାର୍ଯ୍ୟ ଯେଉଂ କୁମର ଜନ୍ମିଥିବ
 ଅଗ୍ନିଶର ମାରି ତୋତେ ଦହିଜ କରିବ । ୬୨ ।
 ପ୍ରେସନେକ ପ୍ରକାରେ ତୋତେ ହୋଇବ ମରଣ
 ନୋହିଲେ ଆନମତେ ନ ହେବୁ ନାଶପାନ । ୬୩ ।
 ପୈହି କଥା ଅସୁର ହେଉ କଲା ମନେ
 ଗଣଗନ୍ଧ ଦେବତାନ୍ତ ନ ଗଣଇ ରଣେ । ୬୪ ।
 ବୃଦ୍ଧପ୍ରତି ଯହୁଂ କହିଲେ ତଥ୍ୟ ବାଣୀ
 ଲନ୍ଧୁଦେବତା ବୃଦ୍ଧପ୍ରତିଙ୍କ ପର୍ବତୀନ୍ତ ପୁଣି ପୁଣି । ୬୫ ।
 ଅଶ୍ଵମାକୁମାରଙ୍କ ପୁଷ ଅଛି କାହିଁ
 ବିରୁଦ୍ଧ ମୋତେ କହ ଗୁରୁଦେଶ୍ମା । ୬୬ ।

ବୃଦ୍ଧପୁଣି କହିଲେ ଅଛି ତହିଁର ଯେ କଥା
 ଯେତେମନେ ଶୁଣ ତୁମେ ବାସବ ଦେବତା । ୬୮ ।
 ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳରେ ହତ୍ତିନୀ ନଗରେ
 ତହିଁର ରଜା ଯେ ପଣ୍ଡୁ ନୃପବରେ । ୬୯ ।
 ଶତରୂଙ୍କ ପଦତରେ ସେହି ରହିଥିଲେ
 ମୃଗୟା ବିନୋଦେ ଘୋର ଅରଣ୍ୟକୁ ଗଲେ । ୭୦ ।
 ଅଗ୍ନିକା ନାମରେ ଥିଲେ ଯେତେ ତପୀମଣି
 ବଳାକ୍ଷାରେ ହରିଲେ ସେ ଯେତେ ମୃଗୁଣୀ । ୭୧ ।
 ମୃଗୁଣୀ ଡାକିଲା ଆହେ ପଣ୍ଡୁ ନୃପବର
 ତୋହୋ ରାଜ୍ୟ ହୋଇଲା ଯେ ଅନ୍ୟାଯେ ବିରୁଦ୍ଧ । ୭୨ ।
 ଶବଦଭେଦ ଅଟକ୍ଷିତ ପାଣ୍ଡୁ ନୃପରାଶ
 ତତକ୍ଷଣେ ମନ୍ତ୍ରିଣି ଯେ ବିନାଲେକ ବାଣ । ୭୩ ।
 ଅଗ୍ନିକା ମହାରଷିର ଅଙ୍ଗେ ଗଲା ଗଲି
 ରୁଷି ମୃଗୁଣୀ ଦୁହେଂ ଯେ ପଢ଼ିଲେକ ତଳି । ୭୪ ।
 ତେତନା ପାଇ ବୋଇଲେ ରୁଷି କୋପାନିଲେ
 ଅକାଳ କାଣ୍ଡ ପଡ଼ୁ ତୋ ରତ୍ନରଙ୍ଗ କାଳେ । ୭୫ ।

୭୬, “ତହିଁର ରଜା ଯେ ପଣ୍ଡୁ ନୃପବରେ” ପଦ ପରେ ‘ବହୁ ପୋଥରେ’
 ଅଧିକ ପାଠ ।

ସେହି ରଜା ଦିନେ ପୁଣି ମୃଗୟା ଯାଇଥିଲା
 ମୃଗ ପ୍ରାୟେ କର ରୁଷିଂକ ବିନାଲା ।
 ରୁଷି ବୋଇଲେ ତୁ ମୋତେ ମାଇଲୁ ଯେ ଶର
 ରତ୍ନରଙ୍ଗ କାଳେ ଅକାଳକାଣ୍ଡ ପଡ଼ୁ ତୋ ଅଙ୍ଗର ।
 ସେତେକ ଶାପ ଯହୁଂ ଦିଲେ ବ୍ରହ୍ମରୁଷି
 ସେହିଦିନୁଂ ରତ ଶ୍ରିକା ନ କରଇ ପଣ୍ଡୁ ନୃପଶିଷ୍ଟ ।
 ତାହାଂକର ଭାଗ୍ୟା ଯେ କୋଇନ୍ତା ମହାଦେଇ
 ବାଲକାଳେ ଦୃଷ୍ଟିଯାକୁ ସେବା କରିଆଇ ।
 ସେବାରେ ମନାଇଲା ସେହି ଦୃଷ୍ଟିଯା ରୁଷିଂକ
 ମାଲା ଗୋଟିଏ ଯାଚିଦିଲେ ରୁଷି କୋଇନ୍ତା ଦେଖାଂକି ।

ପେତେକ ଶାପ ତାହାନ୍ତ ଦିଲେ ବୃଦ୍ଧରୁଷି
 ସେହିଦିନୁ ରତ୍ନ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନ କରଇ ପଣ୍ଡୁ ନୃପତିଷ୍ଠି । ୭୭ ।
 ତାହାଙ୍କର ଭାରିଯା ଯେ କୋଇନ୍ତା ମହାଦେଶ
 ବାଲକାଳେ ଦୃଷ୍ଟିଷ୍ୟାଙ୍କୁ ସେବା କରିଥାଇ । ୭୮ ।
 ସେବାରେ ମନାଇଲା ସେ ଦୃଷ୍ଟିଷ୍ୟା ରୂପକି
 ମାଳାଗୋଟି ଯାଚିଦିଲେ ରୂପି କୋଇନ୍ତା ଦେଖାଙ୍କି । ୭୯ ।
 ବୋଇଲେ ତୋର ଇଚ୍ଛା ଯେବଣ ପୁରୁଷେ
 ଯେ ମାଳା ଦେନି ଜପିଲେ ଆସିବେ ତୋର ପାଶେ । ୮୦ ।
 ସେହି ମାଳା ଦେନି ବାଲକାଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ସୁମରିଲା
 ରୂପିଙ୍କର ବଚନ କେବେହେଂ ଅନ୍ୟତ୍ରା ନୋହିଲା । ୮୧ ।
 ଭଜିଲା ମାସକେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତା ଅଇଲେ ତଡ଼କି
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆସି କୋଇନ୍ତାଙ୍କ କତ । ୮୨ ।
 କୋଇନ୍ତାଙ୍କ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ଶୃଙ୍ଗାର ତହିଁ କଲା
 ସୂର୍ଯ୍ୟକର ବାର୍ଯ୍ୟ କୋଇନ୍ତାଙ୍କ ପୁନ୍ଦ୍ରେକ ହୋଇଲା । ୮୩ ।
 ଲାଜରେ ସୁନ୍ଦର ପୁଣ ନଇଲା ଘରକୁ
 କର୍ଣ୍ଣବାଟେ ବାହାର କରି ପକାଇଲା ପୁଷ୍ଟକୁ । ୮୪ ।
 ମାଟିର ମଞ୍ଜୁଷା ଗୋଟିପେ କୋଇନ୍ତା ତହିଁ କଲା
 ସେ ପୁଷ୍ଟ ତହିଁ ନେଇ ଭିତରେ ପୁଣେଇଲା । ୮୫ ।
 ଜଳରେ ମେଳି ଦିଲାକ ସେ ମଞ୍ଜୁଷା ଗୋଟି ନେଇ
 ଶମ୍ଭର ରାଜା ରାଜ୍ୟରେ ସେ ଲାଗିଲାକ ଯାଇଁ । ୮୬ ।
 ରାଧେବ ତାକୁ ନେଇ ପାଲିଲା ଯହ କରି
 ଯେବେ ଯେଣିକି ତୁ ହୋ ଶୁଣ ସୁର୍ଯ୍ୟର ଦଣ୍ଡଧାରୀ । ୮୭ ।
 କାଳେଣ ସୁନ୍ଦର ସେ ହୋଇଲା ନବୟୁକ୍ତା
 ପୁଣି ପଣ୍ଡୁ ରାଜାଙ୍କୁ ସେ ହୋଇଲାକ ବିଭା । ୮୮ ।
 ଯେମନ୍ତେ ଯେ କେତେଦିନ ସୁଖେ ବହିଗଲା
 ଯେତେବେଳେ ପାଣ୍ଡିଙ୍କୁ ବୃଦ୍ଧଶାପ ଯେ ହୋଇଲା । ୮୯ ।

୭୫୧ ବୋଇଲେ ପ୍ରିସିଲ୍ଲା ନରନ୍ତି ସୁନ୍ଦର ପୁରୁଷ । (ଛ, ଶ)

ସେହିଦିନୁ ପାଣ୍ଡୁ ଆଉ ନ କଲେ ରତ୍ନରସ
 ତାହା ଜାଣି କୋନ୍ତୀ ଦେଖା ହୋଇଲେ ବିରସ । ୮୯ ।
 ଧର୍ମକର ନାମ ଧର କୁନ୍ତୀ ଯେ ଜପିଲେ
 ତତକଣେ ଧର୍ମଦେବ ଆସି ବିଜେ କଲେ । ୯୦ ।
 ଧର୍ମକର ଶାର୍ଯ୍ୟ ଯେଉଁ ପୁଣ ଉପୁଜିଲା
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଲି କରି ନାମ ତାଙ୍କର ହୋଇଲା । ୯୧ ।
 ପୁଣ ସୁମରିଲେ ପବନ ମରୁତ
 ଆସିଥି ମିଳିଲେ କଣ୍ୟପର ସୁତ । ୯୨ ।
 ତାହାଙ୍କର ରେତରେ ପୁଷେକ ଉପୁଜିଲା
 ଭ୍ରାମ ବୋଲି ତାହାର ନାମ ଯେ ହୋଇଲା । ୯୩ ।
 ପୁଣ ସୁରବାଣ ତୋତେ ସୁମରିଲେ କୋନ୍ତୀ ଦେଖା
 ତୁହି ଶନ୍ତରାପ୍ତେ କୋଇନ୍ତାଙ୍କୁ ବଇଶ୍ଵରୀ । ୯୪ ।
 ତୋହାର ଶାର୍ଯ୍ୟରେ ଯେ ପୁଷେକ ଉପୁଜିଲା
 ଅଜ୍ଞ ନ ବୋଲି ନାମ ତାହାର ଯେ ହେଲା । ୯୫ ।
 ପଣ୍ଡୁଙ୍କର ସାନ ଭରିଯା ମାତ୍ରୀ ମହାଦେଖ
 ତାହାନ୍ତ ମାଳିଗୋଟି ଦିଲେ କୋଇନ୍ତାଙ୍କୁ ଦେଖା । ୯୬ ।
 ଅଶ୍ଵମକୁମାରଙ୍କ ସେ ନାମ ଧର ଜପିଲା
 ତାହାଙ୍କର ଶାର୍ଯ୍ୟ ପୁଣ ପୁଷେକ ଉପୁଜିଲା । ୯୭ ।
 ନକୁଳ ବୋଲି କରି ନାମ ତାହାର ଯେ ଦିଲେ
 ରତ୍ନ ଦେବତା ଆଗେ ବୃଦ୍ଧମୁକ୍ତ କହିଲେ । ୯୮ ।
 ଦଇବର ଭବିଷ୍ୟ ଦିନେ ପଣ୍ଡୁ ମହାଭାରତେ
 ମାତ୍ରୀଦେଖ ସଙ୍ଗତରେ ରତ୍ନରଙ୍ଗ କଷ୍ଟେ । ୯୯ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ରଷିଙ୍କ ଶାପ କେବେ ଅନ୍ୟଷ୍ଟା ନୋହିଲା
 ଦଇବର ଅକାଳ କାଣ ଯେ ରତ୍ନ ବେଳରେ ପଡ଼ିଲା । ୧୦୦ ।
 ଅକାଳ କାଣ ପଡ଼ନ୍ତେ ଦୁଷ୍ଟେ ନାଶ ଗଲେ
 ପଣ୍ଡୁଙ୍କର ରେତରେ ପୁଷେକ ଉପୁଜିଲେ । ୧୦୧ ।

୧୦୧ ରଷିଙ୍କର ଶାପେ ପଣ୍ଡୁ ରତ୍ନ ନ କଲେକ ଜାଣି ।
 ପୁଣି ମାଳା ଦେନିଶ ଜପନ୍ତେ ଅଇଲେ ଧର୍ମ ନୃପମଣି । (କ,ଶ,ଛ)

ଦେଖି କୋଇନ୍ତା ଦେଖା ପୁଷ୍ଟକୁ କୋଳେ ୯ର
 ସହଦେବ ବୋଲି ନାମ ହୋଇଲା ତାହାର । ୧୦୬ ।
 ଘେମନ୍ତେ ପଣ୍ଡୁକର ପାଞ୍ଚନୂତ୍ର ହୋଇଲେ
 ଶୁଣିଲଟି ଶନ୍ତରାଯେ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର କହିଲେ । ୧୦୩ ।
 ନକୁଳ ଚୋଲିଣ ଯେଉଁ ପୁଷ୍ଟଗୋଟି ହୋଇଲା
 ତାହାର ହାଥରେ ଅସୁର ମରିବ ହୋ କଣ୍ୟପର ବଳା । ୧୦୪ ।
 ଶୁଣିଣ ଉନ୍ନରାଯେ ହରଷ ହୋଇଲେ
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ ଉଠଣ କୋଳାଗ୍ରତ କଲେ । ୧୦୫ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଶୁଣି ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ ପ୍ରଶଂସନ୍ତ୍ଵ
 ନୋହିଲେ କି ଦେବଗୁରୁ ବୋଲିଣ ବୋଲନ୍ତି । ୧୦୬ ।
 ଯୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତୁମେ ଶୁଣ ଦିବ୍ୟରୂପ ବାଣୀ
 ବ୍ରହ୍ମାଯେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ବଜ୍ରପାଣି । ୧୦୭ ।
 ଦୂତ ପଠାଇ ଦେନିଆୟ କୁମର ଚତୁରାମଣି
 ପ୍ରେତେକ କହିଣ ବିଜେ କଲେ କୁଶପାଣି । ୧୦୮ ।
 ଦେବସଭା ମଞ୍ଜଳିଲ ଦେବତାଯେ ଗଲେ
 ଦେବ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ନିଜ ପୁରେ ବିଜେ କଲେ । ୧୦୯ ।
 ଶତୀପୁରକୁ ଉନ୍ନ ଦେବତା ବିଜେ କଲେ
 ସକଳ ଚରିତ ଶତୀଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ କହିଲେ । ୧୧୦ ।
 ଯୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତୁମେ ଶୁଣ ମହାରାଯେ
 ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ଶୁଣି କର ପାପ କ୍ଷୟେ । ୧୧୧ ।
 ନମଷ୍ଟେ ନାରାୟଣ ଭଗତମହାଲ
 ଭୃତ୍ୟ ଅଭିମାନ ନ ସହ ଦାମୋଦର । ୧୧୨ ।
 ଭଗତ ନିଷ୍ଠାରଣେ ଶଙ୍କ ରହଧାରୀ
 ଚକୁରୀରୂପ ଧରି ଦେବ ଦଇତାର । ୧୧୩ ।
 ଶ୍ରୀ ମାନକନ୍ଦରେ ପ୍ରଭୁ ବିଜେ କରିଅଛ
 ମେଲେଛ ଜନମାନନ୍ତ ତୁମେ କରିବାପାଇଁ ମୋଛ । ୧୧୪ ।
 ଶ୍ରୀ ରଙ୍ଗା ଅଧରେ ଯେ ମନ୍ଦ ହସ ହସି
 ଆରତଭଞ୍ଜନ ନାଥ ଅଟ ବ୍ରହ୍ମରାଣି । ୧୧୫ ।

କରୁଣା ଜଳଧୂ ନାଥ ତୁମ୍ହୁ ନାମ କୃପାସିନ୍ଧୁ
 ମନଜନ ବାନ୍ଧବ ନାମ ତେଣୁ ମନବନ୍ଧୁ । ୧୧୬ ।
 ଅରକ୍ଷିତ ସାରୋଳ ଦାମ ଅଟଇ ସ୍ଵନଜନ
 ଦିରନ୍ତରେ ଭବଇ ଶ୍ରାଗଙ୍ଗା ଚରଣ । ୧୧୭ ।
 ମନ ପର୍ବତର ଚଇତନ କହଇ
 ଯେତୁ କମନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିମା ନରସାଇ । ୧୧୮ ।
 ଯେଥୁ ଅନ୍ତରେଣ ସେହି ମୋତାସୁର ବାର
 କିଏ କୃତ୍ୟ କଲ ସେହି ପ ମର ଅସୁର । ୧୧୯ ।
 ଯେହା ମୋତେ ସଞ୍ଚିତ କହ ମୁନିମଣି
 ପାପ କ୍ଷୟ କରିବି ମୁଁ ତବ ମୁଖୁ ଶୁଣି । ୧୨୦ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ନୃପରାଶ
 ମକର ସଂକରନ୍ତ ଦିନ ବାହୁଡ଼ିଲୁ ଘେନିଶ ଅସୁର ସନ୍ଧ୍ୟ । ୧୨୧ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବୋଲ ସେ ଅସୁର ନ ପକାଇଲୁ ତଳେ
 ସେବା କରିଥାଇ ସେ ଗଣନାଥଙ୍କ ପାଦତଳେ । ୧୨୨ ।
 ମକର ସଂକରନ୍ତିକ ଉଶୋରଣ ଦିନ ଗଲ
 ସେବନ ଅସୁର ମନ୍ତ୍ରୀକ ହକାରିଲୁ । ୧୨୩ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ଯେ ମୋହୋରେ ଜୟେ ନୋହିଲୁ
 ତୋହୋର ପରା ମନ୍ତ୍ରୀ ଥାଉଠି ମୋତେ କଥା ଭଲ ତ ନ ଦିଶିଲୁ । ୧୨୪

୧୨୫ “ନିନ୍ଦରେ ଭବଇ ଶ୍ରାଗଙ୍ଗା ଚରଣ” ପାଦାନ୍ତ ପରେ
 ‘ଛ’ ପୋଥରେ ଅଧ୍ୟକା ପାଠ—

ନମଇ ଅନ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣା ପରମ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୂର୍ଗା
 ଦୂର୍ଗତ ତାଣୀ ତୁ ଅନ୍ତୁ ଗୋ ସର୍ବଗ୍ୟା ।
 ଦୁସହ ସଂକଟୁ ଗୋ କିଞ୍ଚିତେ ଉଦ୍ଧରୁ
 ଦୁହସିତେ ଭବିଲେ ଗୋ ବେଗେ ପାରି କରୁ ।
 ଦେଉ ଧନ ଧାନ୍ୟ ମାଗୋ ଅଚଳ ସମ୍ମିତି
 ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭକ୍ତିନା ଅଟୁ ସିନ୍ଧ ଜେୟାତି ।
 ବିଷ୍ଣୁର ପାଠରଣୀ ଗୋ ନାମ ତୋ କମଳା
 ଅର୍ପିତ ସ୍ଵନଜନକୁ ପାରିବର ମଙ୍ଗଳା ।

ଥାଓ ସଜକର ଯେ ଯିବା ସୁର୍ଗପୁର
 ଉନ୍ନତି ନ କିଣିଲେ ମୁଁ ନ ଆସଇ ଘର । ୧୨୫ ।
 କରପତି ଯୋଡ଼ି ମନ୍ତ୍ରୀ ଜଣାବଇ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ତୁମେ ଅସ୍ତ୍ରକୁଳ ସାଇଁ । ୧୨୬ ।
 ଯିବା ସୁର୍ଗପୁର ଆଶ୍ରମ କରିବା ସମର
 ଅମର ମଣ୍ଡଳ ଯାଇଁ କରିବା ନାରଖାର । ୧୨୭ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର କହନ୍ତେ ମୋତାସୁର ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲା
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବହୁତ ଯେ ପରଶଂସା କଲା । ୧୨୮ ।
 ନମସ୍କାର କର ତହୁଁ ମନ୍ତ୍ରୀବର ଚଳଇ
 ଥାଓ ସଜହୋଇ ବେଳି ଠମକ ଦିଆଇ । ୧୨୯ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତି ଅନେକ ସଜକଲ
 ଅଗଣିତ ସଇନ ଯେ ଗଣିତା ନୋହିଲା । ୧୩୦ ।
 ଥାଓ ସଇନ ଯେ ସାକଣ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ଆପଣେ ରଥ ଚଢ଼ି ନଗ୍ରୁଁ ହୋଇଲା ବାହାର । ୧୩୧ ।
 ସଇନକୁ ଆଗକରି ସେ ପଛକୁ ରହିଲ
 ମୋତାସୁରକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯାଇଁ ଦରଶନ କଲା । ୧୩୨ ।
 ବୋଇଲା ସନ୍ଧି ଆଗେ ଚଳାଇଣ ଗଲେ
 ପ୍ରେସେ କିଏ ବିରୂର କରିବା ନୃପବରେ । ୧୩୩ ।
 ମୋତାସୁର ବୋଇଲା ମୁଁହି ଷଣେ ନ ରହଇ
 ରଥ ସଜକର ଆମ୍ବେ ଯିବା ବେଗହୋଇ । ୧୩୪ ।
 ବିରତ ରଥ ସଜକର ଆଣିଲା ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ତହିଁରେ ବିଜୟେ କଲ ଅସୁର ମୋତାସୁର । ୧୩୫ ।
 ଶାରତୀର ବଜାଇଣ ସେ ସଇନ ସାଖା ଦେନ,
 ଆପଣେ ବାହାର ସେ ଅସୁରକୁଳ ମଣି । ୧୩୬ ।
 ସେ ଦିନ ଶ୍ରୀବଣା ନନ୍ଦତ ମକରେ ତନ୍ତ୍ର ରହି
 ଧୃତି ନାମେ ଯୋଗ ତତ୍ତ୍ଵଙ୍କ କରଣ ହୋଇ । ୧୩୭ ।
 ସେଦିନ ଅସୁରକୁ ହୋଇଛି ସାଧେକ ତାର
 ଅମୃତ ଲମ୍ବା ଦେନ ଚଳଇ ମୋତାସୁର । ୧୩୮ ।

ଟମକର ଘାୟେ ଯେ ମେଦିନୀ ଚମକିଲୁ
 ପାଦଦ୍ୱାରେ ପୃଥ୍ବୀ ଦଳଦଳିତ ହୋଇଲା । ୧୩୯ ।
 ପାଦରେଣ୍ଟୁରେ ପୁଣ ଆକାଶ ନ ଦିଶଇ
 ମୁଖରାବ ଶବଦେ କୁରୁମ ଚମକଇ । ୧୪୦ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଦେଖା ଯେ ଆକୁଳେ ରୋବଇ
 ନ ପୁଣ ଅସୁର ମୋତେ ରସାନ୍ତକେ ପକାଇ । ୧୪୧ ।
 ଯେତେ ବୋଲି ଦେଖା ଯେ ନ ଟେକଇ ଶିର
 ଭୟେଣ ଶରୀର ତାର କମ୍ପଇ ଥରୁହର । ୧୪୨ ।
 ଅପୂର୍ବ ଚରିତ ହୋ ଶୁଣ ମହାଶ୍ରଦ୍ଧି
 ଅମୃତ ଆଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ପାପ କର କ୍ଷୟେ । ୧୪୩ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ଦେବତାପ୍ରେ ପୁଣ ବାରତା ପାଇଲେ
 ମୋତାସୁର ବାହି ଆସୁଛି ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ । ୧୪୪ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ବାଇ ବୋଇଲେ ସୁରବଣ
 କେତେବୁରେ ଅସୁର ହୋଇଲାନି ଦେଖ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ । ୧୪୫ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ବଚନେ ନାରଦେ ଚଳିଗଲେ
 ଖଣ୍ଡିଯେକ ଦୂରେ ଅସୁର ସଇନି ଦେଖିଲେ । ୧୪୬ ।
 ବଣାନାଦ ବାଇ ନାରଦ ମହାରତ୍ତି
 ତାଣ୍ଟ୍ରବ ନୃତ୍ୟ କର ସେ ଯାଉଛନ୍ତି ହସି । ୧୪୭ ।
 ଖଣ୍ଡେ ଦୂରେ ଥାଇଂ ଅନାଇଲୁ ଅସୁର
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀକ ହକାରିଲୁ ସନ୍ଧିଧର । ୧୪୮ ।
 ବଣା ବଜାଇଣ ଆସୁଛନ୍ତି କେବଣ ମହାରତ୍ତି
 ଯୈହାର ନାମ କିସ ବୋଲ ହେ ବିଶେଷି । ୧୪୯ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ସେ ନାରଦ ମୁନିବର
 ତାହାର କଳ୍ପାଣେ ଆସ୍ୟ ହୋଇବ ତୁମ୍ଭର ଚିର । ୧୫୦ ।
 ଯୈହାନ୍ତ ଉଠିଣ ତୁ କର ନମସ୍କାର
 କଳ୍ପାଣ କରନ୍ତୁ ତୋତେ ନାରଦ ମୁନିବର । ୧୫୧ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀବର ବଚନେ ମୋତାସୁର ରଥରୁ ଓହାଇଲା
 ନାରଦ ମୁନିଙ୍କର ଚରଣେ ନମିଲା । ୧୫୨ ।

ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁଠ ତୁଠ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଆରୋଗ୍ୟ କଳ୍ପାଣ ହେଉ ତୋର କାଷ୍ଟେ । ୧୪୩ ।
 କଳ୍ପାଣ ବାଞ୍ଛା ସହ୍ରଂ କଲେ ନାରଦ ମହାରଷି
 କରପତ୍ର ଯୋତିଣ ଅସୁର ପର୍ବତରଙ୍ଗ ହସି । ୧୪୪ ।
 ମୋତେ କି ସଙ୍ଗୋଳ ଅଇଲ ମହାରଷି
 ଘେ କଥା ମୋତେ କହିବା ବିଶେଷ । ୧୪୫ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁ ଆମ୍ବନ୍ତ ନ ଜାଣୁ ହୋ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଆମ୍ବେ ତୁମ୍ଭନ୍ତ କଳ୍ପାଣ କରୁଥାଇଂ ସବଦାଷ୍ଟେ । ୧୪୬ ।
 ମୁନିଂକ ହାଥ ଧରି ଅସୁର ରଥକୁ ଯେନିଗଲା
 ରଥର ଉପରେ ନେଇଣ ବସାଇଲା । ୧୪୭ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୁ ଥାଠ ସଇନ ଚଳାଇ
 କାହିଂକ ଯାଉଅଛୁ ତୁ ଅସୁରକୁଳ ସାଇଂ । ୧୪୮ ।
 ନାରଦଂକ ବଚନ ଶୁଣି କହଇ ମୋତାସୁର
 ଥାଠ ସଇନ ଦେବତାଙ୍କ ଆଜ ଆଣିମଇଂ ଧରି
 ସେ ମୋହୋର ଅଟଇ ପିତାର ବଇରି । ୧୪୯ ।
 ମୋହୋର ପିତାକୁ ସେ କରିଅଛି ନାଶ
 ମୁଇଂ ସ୍ଵର୍ଗପୁରକୁ ତାର କରିବଇଂ ଧ୍ୟାପ । ୧୫୦ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୋତେ କହିବା କଥାଷ୍ଟେ
 ଘେକମନେ ଶୁଣ ତୁ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରର ତନଷ୍ଟେ । ୧୫୧ ।
 ତୁହି ଯେ ଆମ୍ବର ପୁଣ ଅଟୁ ହିତକାରୀ
 ଗୁପତ କରି ତୋତେ କହିବା କଥା ରୂରି । ୧୫୨ ।
 ମୋତାସୁର ବୋଇଲା ଅବଧାନ ହୋଉ
 ତୁମ୍ଭେ ସବଗ୍ୟଂ ଅଟ ମହାପ୍ରତ୍ଥ । ୧୫୩ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୋତେ କହିବା କଥାଷ୍ଟେ
 ଘେକମନେ ଶୁଣ ତୁ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ତନଷ୍ଟେ । ୧୫୪ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ପୃଷ୍ଠେ ଯାଉ ଥୋକାଷ୍ଟେ ଦିନ
 କାଳ ପଠାରଣ ଦୁଣ କରିବୁ ଫାଗ୍ରାମ । ୧୫୫ ।

ଦିନା କେତେ ତୋତେ ସୃଗେ' ଜୟେ ନାହିଁ
 ଗୁପତ କଥା ତୋତେ କହିଲୁ ବୁଝାଇ । ୧୬୭ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ଅସୁର ଶ୍ୟାନ୍ତ ଯେ ହୋଇଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ରୁଦ୍ଧିଂଶ ସେ ବଚନ ପ୍ରକାଶିଲା । ୧୬୮ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ତୁ ନାରଦଙ୍କ ବୋଲକର
 ଥାଠ ଲେଉଟାଆ ନଗକୁ ଯିବା ରୁଲ । ୧୬୯ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲକଲା
 ସେହିଠାରୁ ଲେଉଟାଇ ରଥକୁ ବାହିଲା । ୧୭୦ ।
 ଆପଣ ନବରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲା ପରବେଶ
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନକୁ କଲାକ ବିଶ୍ୱାସ । ୧୭୧ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ହୋ ଅସୁରକୁଳ ସାଇଁ
 ସୃଗୁ କୁ ଯାଉଅଛୁ ନୁଆରୁଁ ଆମ୍ବେ ରହି । ୧୭୨ ।
 ଚଞ୍ଚଳ ପ୍ରକୃତି ଆମ୍ବେ ଠାୟେ ହୋଇ ନ ରହୁ
 ନିରନ୍ତରେ ଆମ୍ବେ ଯେ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବୁଲୁଥାଉଁ । ୧୭୩ ।
 ଯୈତେ କହି ମୁନି ଯେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଢି ଯେ ଚଳିଲେ ସୃଗୁ ପୁର । ୧୭୪ ।
 ଅମର ସଭାରେ ନାରଦେ ମିଳିଲେକ ଯାଇଁ
 ସଭା ମଣ୍ଟାଇଣ ବସିଛନ୍ତି ସୁରସାଇଁ । ୧୭୫ ।
 ଯେମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇଁ ନାରଦେ ମିଳିଲେ
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ତହିଁ ସମାପ୍ତ ଉଠିଲେ । ୧୭୬ ।
 ଶିରେ କର ନେଇ ଦିଲେ ସୁରରାଶ
 କିମ୍ବ ଚରିତ ଭିଆଇଲ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ । ୧୭୭ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ ଯେତେବେଳେ ଗଲୁ
 ଖଣ୍ଡିଯେକ ଦୂର ଯାଇଁ ଅସୁରକୁ ଦେଖିଲୁ । ୧୭୮ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ସେ ରଥରୁ ଓହାଇଲ
 ଆମ୍ବୁର ଚରଣେ ସେହୁ ନମସ୍କାର କଲା । ୧୭୯ ।
 ଭଗତ ଘର କରି କହିଲା ବଚନ
 ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ଆମ୍ବୁ କଲୁ ଯେ କଳାଣ । ୧୮୦ ।

ଆମେ ପରୁରିଲୁ ତୁମେ କେଣିକି ଯାଉଛ
 ଅସୁର ବୋଇଲୁ ମୁଂ ଜଣିମି ସହସ୍ରାଷ୍ଟ । ୧୮୧ ।
 ପୈସନ ଶୁଣିଣ ଆମେ ବୋଇଲୁ ବରନ
 ପୈଷଣି ସ୍ଵର୍ଗ'କୁ ତୁ ନ କର ଗବନ । ୧୮୨ ।
 ରଷ୍ଟ ଅରଷ୍ଟ ସେ ଅଛଇ ତୋର କାପ୍ରେ
 ପୈବେଳେ ଗଲେ ତୋଡ଼େ ନାହିଁ ସ୍ଵର୍ଗ' ଜପ୍ରେ । ୧୮୩ ।
 ଥୋକାପ୍ରେକ କାଳ ତୁହି ପୈବେ ଥାଆମି ପଠାର
 ପଛେ ସ୍ଵର୍ଗ'ପୁରକୁ ହୋ ଯିବୁ ମହାବଳୀ । ୧୮୪ ।
 ଆମୁର କହନେ ତାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ତପ୍ତାରିଲ
 ପ୍ରବୋଧ ହୋଇଣ ସେ ବାହୁଡ଼ଣ ଗଲା । ୧୮୫ ।
 ନାରଦ କହନେ ତହିଁ ସ୍ଵରଗପ୍ରେ ଶୁଣି
 ଅସୁର ଲେଉଟିବାର ତ ଶୁଣିଲୁ ବଜ୍ରପାଣି । ୧୮୬ ।
 ସଞ୍ଚ ମଣ୍ଡାଇଣ ତହିଁ ଆନନ୍ଦେ ରହିଲେ
 ଅପକଷଣ ବିଦ୍ୟାଧଶ ହରଚେ ନୃତ୍ୟ କଲେ । ୧୮୭ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ର କହନ୍ତି ଶୁଣ ବିଲଂକ ନରନାଥ
 ପୈସନକ ବିଧ ମୋତାସୁରର ଚରିତ । ୧୮୮ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ର କବନେ ବିଲଂକ ନରସାଇଁ
 ଉକ୍ତିଭାବେ ମୁନିଁକର ଚରଣେ ନମରଂ । ୧୮୯ ।
 ଯେଥୁ ଉତ୍ତରେ ଅସୁର କଲା କିଏ ଗାତି
 ଯେହା ମୋତେ ବୁଝାଇଣ କହ ଘଟରୁଷ'ର ସନ୍ତ୍ରି । ୧୯୦ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ର ବୋଇଲେ ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ ମହାରାପ୍ରେ
 ପୈକମନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ କହିବା କଥାପ୍ରେ । ୧୯୧ ।
 ମକର କୁମ୍ଭ ଯେ ବେନିମାସ ଗଲା
 ଚଇଷ ମାସ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା । ୧୯୨ ।
 ଦିନେକ ନୃପମଣି ଥାଠ ସନ୍ଧ୍ୟ ଦେନି
 ମୃଗଧ୍ୱା ବିନୋଦେ ଗଲା ଅସୁରକୁଳ ମଣି । ୧୯୩ ।
 ମୃଗ ହରଣ ଶପୁଂବର ବାହୁଡ଼ିଧ୍ୱା ପଲ
 ଅନେକ ବିନ୍ଦିଲ ସେ ଅସୁର ମହାମଙ୍ଗି । ୧୯୪ ।

୧୮୧ ପଠାର = ଅପେକ୍ଷା କରି ।

ବରେହା ଶୂକର ଆଦି ଅନେକ ନାଶକଳ
 ଅଣ୍ଟ ଧୂଆଂଇଣ ନଗକୁ ଆଇଲା । ୧୯୫ ।
 ଆରଦିନ ନିଶି ପ୍ରଭାତୁଂ ଉଠିଣ
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ବିଧାନ ସାରିଲା ତତକଣ । ୧୯୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ସଙ୍ଗେ ଘେନ କପିଳାସ ପଦ୍ମତେ ଗଲ
 ଗଣେଶ୍ୱର ନାଥଂକୁ ଦରଶନ କଲା । ୧୯୭ ।
 ଶୈପୁ ଅଷ୍ଟୁଦ୍ଧିର କରଇ ଦଣ୍ଡବତ
 ପୁଣ ପୁଣ ଚରଣେ କରଇ ପ୍ରଳମ୍ଭିତ । ୧୯୮ ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ତାଂକୁ ଗଣେଶ୍ୱର ବୋଇଲେ
 ପ୍ରସାଦ ଉଦକ ତାହାର ହାଥେ ଦିଲେ । ୧୯୯ ।
 ଅସୁର ବୋଲଇ ଅବଧାନ କର ଗଣପତି
 କେମନ୍ତେ ଜିଣିମି ମୁହିଂ ସ୍ଵର୍ଗେ ସୁରପତି । ୨୦୦ ।
 ଯୈହା ଶୁଣି ବିଶ୍ୱନାଥଂକର ତନୟେ ହସିଲେ
 ଯୈଥର ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଜିଣିମୁଂ ସ୍ଵର୍ଗପୁର ଗଲେ । ୨୦୧ ।
 ପ୍ରସାଦ ଦେନିଣ ଯେ ବାହୁଡ଼ିଲା ଅସୁର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଆସି ଆପଣା ମନ୍ଦର । ୨୦୨ ।
 ନାନା ପ୍ରକାରେଣ ମୁଣୋହିଂ ସାରିଲା
 ଯୈକାନ୍ତ କରଣ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ରାଜନ୍ତି । ୨୦୩ ।
 ବୋଇଲା ଯୈବେ କିଏ କରିବା ବିହିତ
 କହ ହୋ କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯୈଥର ଚରିତ । ୨୦୪ ।
 ଅସ ର ପରୁରନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରୀବର କହଇ
 ଥାଠ ସାଜ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯିବାକ ଚଳାଇ । ୨୦୫ ।
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଆଜ କରିବା ଅନର୍ଥ
 ପଢ଼ିଲେଣ ମାରିବା ପ୍ରାଣେ ଶତୀନାଥ । ୨୦୬ ।
 ଅପଛରା କନ୍ଦିଶାମାନନ୍ତ ଆଶିମା ବନ୍ଦୀକରି
 ଗଣ ଗନ୍ଧ ବିଦ୍ୟାଧର ଯେ ପକାଇବା ମାରି । ୨୦୭ ।

୨୦୩୧ ଶୀତଳ ମୁଣୋହିଂମାନ ନିଚିନ୍ତେ ଭୁକ୍ତିଲା । (ଖ)

ବିବିଧ ପଦାର୍ଥମାନ ଆମେ ଜୁର କରି ଆଣିବା
 ଯେ ମୁଖେ ପଡ଼ିବ ପୁଣ ତାହାକୁ ମାରିବା । ୨୦୮ ।
 ଘେସନେକ ବଚନ ଯହୁଂ କହିଲା ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ଅଙ୍ଗ ଫୁଲଇଲା ତହିଁ ଅସୁରକୁଳ ବାର । ୨୦୯ ।
 ସେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଶାତୀ ଆୟେ ଅଳଂକାର ଦିଲା
 ଥାଠ ସଇନ ସଜକର ବୋଲଣ ବୋଇଲା । ୨୧୦ ।
 ଶାତୀ ପାଇଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଗଲାକ ବହନ
 ଅସୁର ସିଂଘଦାରେ ଯାଇଁ ଦିଆଇଲା ଘୋଷଣ । ୨୧୧ ।
 ସାଜ ସାଜ ବୋଲି ଶୁଭିଲା ଶବଦ
 ନଗ୍ରଯାକେ ଡେଙ୍ଗୁରା ଶବଦ ଘୋଷନାଦ । ୨୧୨ ।
 ଶବଦ ଶୁଣି ସଇନେ ଯେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ବୋଇଲେ ସ୍ଵର୍ଗ କୁ ଆଜ ବିଜେ କରିବ ଅସୁର । ୨୧୩ ।
 ତିନିଷ୍ଠଣୀ ପାଇକ ଆସିଲେ ସଜହୋଇ
 ସିଂଘଦାରେ ସଇନ ଯେ ମିଳିଲେକ ଯାଇଁ । ୨୧୪ ।
 ତିନିଲକ୍ଷ ଗଜ ମାହୁନ୍ତ ସଜକଲେ
 ଉଲାଖ ଉଦଣ୍ଟମାନ ଆଗ ଉତ୍ସରିଲେ । ୨୧୫ ।
 ରଥୀ ତିନିଶତ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପାଦାନ୍ତ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଅଶ୍ଵ ଚଢି ହେଲେ ଆଗୁସାର । ୨୧୬ ।
 ସମସ୍ତେ ସିଂଘଦାରେ ମିଳିଲେକ ଯାଇଁ
 ଦିବସେ ଦିନକର କିରଣ ନ ଦିଶଇ । ୨୧୭ ।
 ସହସ୍ରେକ ତୋଲ ଯେ ବାଜଇ ଅବିଜ୍ଞନ
 କଢା ଦୁମୁରା ଯେ ବାଜଇ ଘନ ଘନ । ୨୧୮ ।
 ମଦିରା ପାନ କରି ଅସୁରେ ମତୁଆଳ
 ମୁଖରବ ଶବଦେ ଶୁଭର ହେଲ । ୨୧୯ ।
 ଦିବ୍ୟ ହୃଦୟକ ଯେ ଚଢିଣ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ସଜହୋଇଁ ଦୁରୁ ଯେ ହୋଇଲା ବାହାର । ୨୨୦ ।
 ରଥରୁ ଓହୁାର ମନ୍ତ୍ରୀ ନବରେ ପଣିଲା
 ଅସ ର ରଜାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ନିଉଛୁଳି କଲା । ୨୨୧ ।

ବୋଇଲୁ ରଥ ସାଜ ଯିବା ବେଗହୋଇ
 ସିଂଦବାରେ ସମଦଣ୍ଡ ଛନ୍ଦ ଉଭହୋଇ । ୨୨୧ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ମୋତାସୁର ଉଠିଲା
 ଶୁକଳ ପାଗ ବାର ମାଥରେ ବାନ୍ଧିଲା । ୨୨୩ ।
 ଦିବ୍ୟ ବେଶ ହୋଇଣ ରଥରେ ବସଇ
 ଅନକୁଳ ଦେନ ନବରୁ ବାହାର ସେ ହୋଇ । ୨୨୪ ।
 ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳେ ତାହାର ଶିଖା ଲାଗୁଅଛି
 ଖଣ୍ଡଗ କରେ ଧରି ରୁମକଃସେ ଅସୁରର ବଛ । ୨୨୫ ।
 ଚଇଷ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଅଷ୍ଟମୀ ବୁଧବାର
 ପୂର୍ବାଷାଢା ନଷ୍ଟତ ଧରୁ ତ୍ରୈ ଧେ ଦିନର । ୨୨୬ ।
 ବାଲବ ନାମେ କରଣ ବଶ୍ୟାନ ଯୋଗ
 ମୀନ ସଂକରନ୍ତକ ତେରଦିନ ଘେଗ । ୨୨୭ ।
 ମକର ଲଗ୍ନବେଳେ କଳାକ ଅନକୁଳ
 ସେଦିନ ଅସୁରକୁ ହୋଇଛି ଶୁଭ ତାର । ୨୨୮ ।
 ବେଳା ଦେନ ଅସୁର ହୋଇଲା ବାହାର
 ଆଗରେ ବାହାର ହୋଇଲେ ଅଶୁଆର । ୨୨୯ ।
 ତାହାଙ୍କର ପଛେ ପଛେ ଗଲେ ରଥୀ ହାଥୀ
 ଟମକ ନିଶାତରେ କମ୍ପଇ ବସୁମଣ୍ଡ । ୨୩୦ ।
 ତୋଳ ଦମା ଟମକ ଯେ ନିଶାତ ଉଡ଼ାଇ
 ଆଗିଆଣି ଦଣ୍ଡେ ସେ ଗଲେକ ଚଳାଇ । ୨୩୧ ।
 ପଛେ ପଛୁଆଣି ଦଣ୍ଡ ମରିବେ ରାଜା ଅଛି
 ଦିବ୍ୟ ସୁଖାସନେ ଅସୁର ବସିଛି । ୨୩୨ ।
 ପାଦଦୀତ ରେଣୁରେ ଗଗନ ନ ଦିଶି
 ମେଘ ଉଦ୍‌ବିନ୍ଦୁର ପ୍ରାୟେ ଦିଶନ୍ତ ରବି ଶଣୀ । ୨୩୩ ।
 ଥାଠ ଚଳାଇଣ ଯେ ଅସୁର ଚଳିଗଲ
 ମେରୁ ବାଇବ୍ୟ କୋଣେ ବାହାର ହୋଇଲୁ । ୨୩୪ ।

୨୩୫ ସେହିଦିନ ଅସୁରକୁ ହୋଇଛି ସମ୍ବନ୍ଧ ତାର । (ଶ,ଜ)

୨୩୬ ବେଳ ଉଦୟେ ଘରୁ ହୋଇଲା ବାହାର । (କ)

ତରେ ଥରହର କମଳ ମେଦିନୀ
 ଶିର ଟେକ ଦୁଆରଇ ନାଗରାଜା ପୁଣି । ୨୩୫ ।
 ସନ୍ୟ ଦେନି ଅସୁର ଗମଳ ଧୀରେ ଧୀରେ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଯାଇ ଅମର ମଣ୍ଡଳେ । ୨୩୬ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଅନନ୍ତରେ ତୁମେ ଶୁଣ ନରସାଇଁ
 ଦେବଗଣ ଦେନି ଅଧାଦ୍ୱରେ ଶନ୍ତ ଛନ୍ତ ରହି । ୨୩୭ ।
 ଅରବୁଦ୍ଧ ହାଥୀ ଚତିଣ ବଜୁଧର
 ବୁଲି ଯାଉଅଛନ୍ତି ଦକ୍ଷିଣ ସ୍ଵର୍ଗର । ୨୩୮ ।
 ଅସୁର ଆସିବାର ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍ଗ ଚିତ୍ତରଥ ଅଛନ୍ତି ବେଦିଭାଇ । ୨୩୯ ।
 ସୁରପେନ ସହିତେ ଅଛନ୍ତି ଗନ୍ଧିବ ବଳ
 ଆବର ଦେବତାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସକଳ । ୨୪୦ ।
 ରୂର ଜଣାଇଲା ଯାଇଁ ଉନ୍ଦ୍ରର ଶୁମୁର
 ଭେ ଦେବ ମୋତାୟୁର ବାହିଲା ସ୍ଵର୍ଗପୁର । ୨୪୧ ।
 ପୃଷ୍ଠନେକ ବାରତା ଯହୁଁ ରୂର ଜଣାଇଲା
 ଅମରପୁର ଯାକରେ ଚମକ ପଞ୍ଜିଲା । ୨୪୨ ।
 ମାର ମାର ଧର ଧର ଶବଦ ଶୁଭିନ
 ସପ୍ତ ସ୍ଵର୍ଗଯାକ ଯେ ହାଲହୋଳି ପଞ୍ଜିଲା । ୨୪୩ ।
 ବାରତା ପାଇଲେ ତହୁଁ ଦେବ ସୁରରପ୍ତେ
 କେଣେ ଯାଇଁ ଲୁଚିଲେ ନୋହିଲେକ ଥିପ୍ତେ । ୨୪୪ ।
 ଯେ ଯହୁଁ ପାରିଲେ ଦେବତାପ୍ତେ ଲୁଚିଲେ
 ଗଣ ଗନ୍ଧି ଅପକ୍ଷଣ ପଳାଇଣ ଗଲେ । ୨୪୫ ।
 ଅପକ୍ଷଣ ବିଦ୍ୟାଧିଶ ଦେନିଣ ଶତରାଣୀ
 କୁସୁମ ବନରେ ଯାଇଁ ଲୁଚିଲେ ତରୁଣୀ । ୨୪୬ ।
 ଉନ୍ଦ୍ର ଆଗ୍ୟା ଦିଲେ ପୁଷ୍ପମାନନ୍ତ ଯେ ରୂପିଁ
 ତୁମେମାନେ ଅସୁରକୁ ଓଗାଳରେ ଯାଇ । ୨୪୭ ।
 ଶୁଣି କର ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍ଗ ଚିତ୍ତପେନ
 ସୁରପେନ ସହିତେ ଗନ୍ଧିଗଣମାନ । ୨୪୮ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ଆଗ୍ୟାଂରେ ସବେ ଧାଇଂଲେ ତୁରିତେ
 ଯେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଧରିଛନ୍ତି ହାଥେ । ୨୪୯ ।
 ଅସୁର ପଣନେ ଯାଇ ସୁର୍ଗପୂର ଭିତର
 ଓଗାଳିଲେ ଚିନ୍ତରଥ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥଙ୍କ ବାର । ୨୫୦ ।
 ଦେଖିଣ ପରୁରଇ ଅସୁରକୁଳ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ତୁମେ ପରା ଅଟ ଇନ୍ଦ୍ର ତନପ୍ରେ । ୨୫୧ ।
 ଅସୁର ପରୁରନେ କୁମରେ କୋପକଲେ
 ଅନେକ ଶହସ୍ର ଅସୁର ଉପରକୁ ବିନ୍ଧିଲେ । ୨୫୨ ।
 ଅଙ୍ଗେ ପଢ଼ ଶହସ୍ର ପଡ଼ଇ ଉପୁତ୍ତ
 କୋପେଣ ଅସୁର ଯେ ଦିଅଇ ସିଂଘରଜି । ୨୫୩ ।
 ଅସୁର ସଇନମାନେ ବିନ୍ଧିଲେକ ଶର
 ଶ୍ରାବଣ ମାସରେ ଯେହେ ବରଷେ ଜଳଧାର । ୨୫୪ ।
 ଅନେକ ଶହସ୍ର ଯେ ଅସୁର ବିନ୍ଧିଲ
 ଶରେ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥଙ୍କ ତାହା ତୁନାଇଲ । ୨୫୫ ।
 ମନ୍ତ୍ରିଣ କାଣ୍ଡ ବିନ୍ଧିଲ ଅସୁର ଉପରକୁ
 ଉପୁତ୍ତ ଶହସ୍ରମାନ ପଡ଼ଇ ତଳକୁ । ୨୫୬ ।
 ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷଣ ସମର ତହିଁ ହୋଇଲୁ ଘଣ୍ଟପ୍ରେ ନିରାପତ୍ତ
 କେହି କାହାକଇଁ ନୁହନ୍ତି ଯେ ଓଛ । ୨୫୭ ।
 ବେଳୁହିଁ ବେଳ ସମର ତହିଁ ହୋଇଲୁ ଅଗୋଚର
 ତେଣେ ଅସୁର ସଇନ ସୁର୍ଗେ କରୁଛନ୍ତି ଜୁର । ୨୫୮ ।
 ଯେ ଯାହା ପାଇଲେ ତହିଁ ଦ୍ରୁବ୍ୟନ୍ତ ଆଶିଲେ
 ଅମର ମଣିଲୟାକ ନାରଶାର କଲେ । ୨୫୯ ।
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୋଢାସୁର କରଇ ସମର
 ପ୍ରହରେ ପରିଯନେ ସମର ହୋଇଲୁ ମହାଯୋର । ୨୬୦ ।
 ଚିନ୍ତସେନ ସଙ୍ଗତେ ଯୁଦ୍ଧକ ମହୀବର
 ତହସ୍ରକୁ ଶହସ୍ର ଯେ କରନ୍ତି ପରିତାଳ । ୨୬୧ ।
 ସମର ପରିତାଳ କହିଲେ ନ ସରଇ
 ବିଜ୍ଞୁଳ ତେଜ ପ୍ରାଣ୍ୟ ଶହସ୍ର ଦିଶାଇ । ୨୬୨ ।

ଯେସନ୍ତେ ଦୁଇପ୍ରହର ସମର ଘୋର ହୋଇଲୁ
 କେହି କାହାକଇଂ ଜିଣନ୍ତା ନୋହିଲୁ । ୨୭୩ ।
 ବିଚିତ୍ର ବିନାଶ ଯେ ଜାଣନ୍ତି ଦୁଇ କ୍ଷତ୍ରୀ
 ଗଣପତିଙ୍କ ବରେ ଅସୁରେ କାହାକୁ ନ ଉଚନ୍ତି । ୨୭୪ ।
 ବେଳୁଂ ବେଳ ଅସୁର ତହିଂ ମହାକୋପ କଲୁ
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥଙ୍କ ଉପରକୁ ରଥରୁ ଡେଇଂଣ ପଡ଼ିଲୁ । ୨୭୫ ।
 ହାମୋଳି ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥଙ୍କରିଂ ମାତ୍ରଣ ବସଇ
 ବାମ ହାଥରେ ଯେ ବାଳ ଯାଇଂ ଧରଇ । ୨୭୬ ।
 ବାଳ ଧରି ରଥ ଉପରକୁ ଉଠଇ
 ବୋଇଲୁ ଆଜ କାହିଁ ଯିବୁ ରେ ଉନ୍ତୁର ତନ୍ତ୍ରୀ । ୨୭୭ ।
 ଯେୁତେ ବୋଲି ରଥ ଦଣ୍ଡରେ ବାନ୍ଧିଲୁ
 ଅମର ଜପେୁଛେଲୁ ବୋଲି ଟମକ ଦିଆଇଲୁ । ୨୭୮ ।
 ଚିତ୍ରପେନ ସଙ୍ଗରେ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯୁଝୁଥିଲୁ
 ବେନି ଜନଂକର ତହିଂ ସମର ବଢ଼ିଲୁ । ୨୭୯ ।
 ସାଂଗ୍ରାମେ ପଢ଼ିଲେ ଅନେକ ଗନ୍ଧ ବଳ
 ତାହା ଦେଖି କୋପକଲୁ ଚିତ୍ରପେନ ଖାର । ୨୮୦ ।
 ଗୋଡ଼ାଇ ଚିତ୍ରପେନ ଅସୁରକଇଂ ମାଇଲୁ
 ରକତ ନଦୀଗୋଟି କ୍ଷଣକେ ବୁହାଇଲୁ । ୨୮୧ ।
 ଅସୁର ମଞ୍ଚାମାନେ ହୋଇଲେ ଗଞ୍ଜାଗଞ୍ଜ
 ଅନେକ ଶିର ଭୁମିରେ ପଢ଼ିଲାକ ଛିପି । ୨୮୨ ।
 ତାହା ଦେଖି ମୋତାସୁର ଫୋଧଭର ହେଲୁ
 ଗୁରୁଜ ଗୁଲାଇ ଚିତ୍ରପେନକୁ ପିଟିଲୁ । ୨୮୩ ।

୨୭୪, “ଗଣପତିଙ୍କ ବରେ ଅସୁରେ କାହାକୁ ନ ଉଚନ୍ତି” ପରେ ‘ଖ’ ପୋଥରେ ପାଠ:—

ତାହା ଦେଖି ମୋତାସୁର ବେଗେଣ ଧାଇଂଲ

ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥଙ୍କ ଉପରେ ମୁଦୁଗର ପିଟିଲୁ ।

ଦାୟେ ଅସାଷ୍ଟମ ହେଲୁ ଉନ୍ତୁର ରଜା ବନ୍ଦୁ

ବାମକରେ ମୋତାସୁର କେଣ ତା ଆକଷି ।

୨୭୫, ଟମକ ନିଶାଣ ଶୁଣି ସମର ଗୁଡ଼ିଲୁ । (ଶ,ଲ,ଦ,ଠ)

ରଥ ପରେ ଚିନ୍ତସେନ ହେଲୁ ମୋହମାନ
 ସାରଥୁ ରଥ ଦେନିଣ ଗଲାକ ବହନ । ୨୭୩ ।
 ଚିନ୍ତସେନ ପଳାନ୍ତେ ମୋତାସୁର ଦେଖିଲ
 ଥାଠ ଫେରିଅ ବୋଲିଣ ମନ୍ତ୍ରୀକ କହିଲା । ୨୭୪ ।
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍କରଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରୀ ରଥରେ ଦେଖିଲା
 ରଣେ ଜୟ ହୋଇଲା ବୋଲି ଯେ ମନରେ ବିରୁଦ୍ଧିଲା । ୨୭୫ ।
 ଥାଠ ଚଳାଇଣ ଯେ ଚଳଇ ଧୀର ଧୀର
 ତେଣେ ବାରତା ଯେ ପାଇଲେ ବଜ୍ରଧର । ୨୭୬ ।
 ସୁର୍ଗପୂରଯାକ ହୋଇଲା ହାଲହୋଲ
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍କରଙ୍କ ବାନ୍ଧନେଲା ମହାବଳୀ । ୨୭୭ ।
 ଉତ୍ସର୍ପେ ଶୁଣି ତହିଂ ବିକଳ ହୋଇଲେ
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ ଯେ ହକାରି ଆଣିଲେ । ୨୭୮ ।
 ବୋଇଲେ କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଦେବଗୁରୁ
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍କରଙ୍କ ଧରି ନେଲା ଅସୁର
 ଯେୁବେ କିଷ ଯେ ବିରୁଦ୍ଧ । ୨୭୯ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବୋଇଲେ ମୁଂ କହଇ କଥାଯୈ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ତୁମେ ସୁରର୍ପେ । ୨୮୦ ।
 ଉପାୟ କରି ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍କରଙ୍କ ଛଡାଇ ଆଣିବା
 ପ୍ରେସ୍ତ ଉତ୍ସର୍ପେ ପୁଣି କଥାନ୍ତି ଭାଲିବା । ୨୮୧ ।
 ଆଜ ଯେତେ ପରାତବ ପାଇଲା ଅସୁର
 ଯେୁତେକାଳ ଯାଏୟ ପରାତବ ପାଇ ନ ଥିଲା ନିଶାଚର । ୨୮୨ ।
 ଯେୁବେ ନାରଦନ୍ତ ହକରାଇ ଆଣ
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍କରଙ୍କ ସେ ଆଣନ୍ତି ଛଡାଇଣ । ୨୮୩ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର କହନ୍ତେ ଉତ୍ସର୍ପେ ଶୁଣିଲେ
 ମାତକିକ ଗୃହିଂଣ ସୁରର୍ପେ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ । ୨୮୪ ।
 ବୋଇଲେ ନାରଦନ୍ତ ତୁ ଯେ ଦେନିଆସ ଯାଇ
 ଯେୁହା ଶୁଣି ମାତକ ଯେ ଗଲା ବେଗହୋଇ । ୨୮୫ ।
 ନାରଦଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁରେ ମିଳିଲା ବହନ
 ଉତ୍ସ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ଆପଣ ଯିବ ଯେୁଦ୍ଧିଷ୍ଠିଣ । ୨୮୬ ।

ମାତଳିର ବଚନେ ଯେ ନାରଦେ ଉଠିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରର ଶୁମୁରେ ଯେ ଯାଇଂଣ ମିଳିଲେ । ୨୮ ।
 ବୋଇଲେ କାହିଁକି ଡାକିଲ ବଜୁଡ଼ର
 ବାସବ ବୋଇଲେ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍କଙ୍କଙ୍କ ଧରିନେଉଛି ଅସୁର । ୨୯ ।
 ତୁମେ ଯାଇଂଣ ତାହାନ୍ତ ଯେ ଛଡ଼ାଇ ଦେନିଆସ
 ତେବେ ସେ ମୋହୋର ପିଣ୍ଡରେ ପଣିବ ସାହାଏ । ୩୦ ।
 ତତକଣେ ନାରଦେ ମନଦଣ୍ଡେ ଚଢ଼ିଗଲେ
 ବାଣୀ ବଜାଇଣ ଅସୁର ଶୁମୁରେ ମିଳିଲେ । ୩୧ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧବାଟେ ଯାଇଁ ଯେ ଭେଟିଲେ ମୋତାସୁର
 ନାରଦଂକୁ ଦେଖିଣ ଅସୁର କଲା ନମସ୍କାର । ୩୨ ।
 କଞ୍ଚାଣ ବାଞ୍ଚା ପୁଣି ତାକୁ କଲେ ମୁନିମଣି
 ଆଗ୍ରେଗ୍ୟ ଶଶର ହୋଉ ଅସୁରକୁଳ ମଣି । ୩୩ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ବାବୁ ସ୍ଵର୍ଗରେ କଲୁ ଯାହା
 ଆମ୍ବର ଦେଖନ୍ତେ କେହି କରିନାହାନ୍ତି ତାହା । ୩୪ ।
 ଶୁଣିଣ ଅସୁର ଯେ ହସିଣ ବୋଇଲୁ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ମୃତୁ ମୋର ହାଥେ ଅଛି ମୁନିବଳା । ୩୫ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ କଥାୟେ ମାଗିବୁ
 ସତ୍ୟ ବଚନରେ ଯେ ଆମ୍ବନ୍ତ ତାହା ଦେବୁ । ୩୬ ।
 ସତ୍ୟ କରିଥାଅ ଯେ ଆମ୍ବ ବଚନ ନ କରିବୁ ନାହିଁ
 ଆମ୍ବ ଦେହ ଛୁଇଁ କହ ଅସୁରକୁଳ ସାଇଁ । ୩୭ ।
 ନାରଦଂକର ଅଙ୍ଗ ଯେ ଅସୁର ଛୁଇଁଲୁ
 ଦେବଇଁ ବୋଲି ଯେ ସତ୍ୟ ଉଚାରିଲୁ । ୩୮ ।
 ବୋଇଲୁ ଗୋସାଇଁ କି କି ମାଗିବ ମାଗ
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍କୁ ମୋତେ ଦେବ । ୩୯ ।

, ୩୯, “ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍କୁ ମୋତେ ଦେବ”
ପାଦାନ୍ତପରେ ‘୦’ ପୋଥରେ ଅଧିକା ପାଠ:—

ମୁନି ବୋଇଲେ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍କୁ ଦେବ ।
 ସେ ତୋର ପିତ୍ର ବରର ନୋହର ରେ ବାବୁ ।
 ସେହାକୁ ମାଇଲେ ତୋର ହେବ କେଉଁ ଯଣ ।
 ଆମ୍ବ ବୋଲେ ଶୁଣିଦିଅ ଯାଇ ନିଜ ଦେଶ ।

ଶୁଣିଣ ଅସୁର ସେ ମଉନ ହୋଇଲା
 ପଞ୍ଚୁଭୂତ ଆମ୍ବାରେ ସେ କଥାନ୍ତ ଭାଳିଲା । ୩୦୦ ।
 ବିଗୁରଇ ନ ଦିଲେ କୋପିବେ ମୁନିବର
 ପୈହାଭାବ ରଥୁ ଫଟାଇ ଦିଲା ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ କୁମର । ୩୦୧ ।
 ନାରଦ ମୁନଙ୍କ ସେ ସମର୍ପଇ ନେଇ
 ବୋଇଲା ଆଜ ପୈହାର ପ୍ରାଣ ରଖିଲ ଗୋସାଇ । ୩୦୨ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଯାଉଅଛି ମୁହି
 ଆରୋଗ୍ୟ କଲ୍ପାଣ ତୁ ହୃଅ ଅସୁରକୁଳ ସାଇ । ୩୦୩ ।
 କଲ୍ପାଣ କରି ନାରଦେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଅମର ମଣ୍ଡଳର । ୩୦୪ ।
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଦଙ୍କରଙ୍କ ଇନ୍ଦ୍ରମୁଳେ ଦିଲେ
 ନାରଦ ମହାମୁନି ହରଷେ ଶଣାୟନ୍ତ ବାଳଲେ । ୩୦୫ ।
 ଶୁଣ ହୋ ବିଲଙ୍କ ରାପୈ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତୀ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ମଧ୍ୟପଦ୍ମ ରାତି । ୩୦୬ ।
 ଥାଠ ଚଳାଇଣ ପୁଣ ଅସୁର ବାର ଗଲା
 ଆପଣା ନଗ୍ରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା । ୩୦୭ ।
 ଥାଠ ସଇନଙ୍କୁ ସେ ମେଲାଣି ଅବଧାନ
 ସେ ଯାହା ପୁରକୁ ଗଲେ ସବ୍ଜନ । ୩୦୮ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ରୁହିଙ୍କ ମୋତାସୁର କହଇ ଉତ୍ତର
 ସୁଗ୍ରୀପୁରପାକ ଜୟ ହୋଇଲା ଆବର । ୩୦୯ ।
 ପୈବେ କିଷ ଉପାୟ କରିବା କହ ମୋତେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ପୈବେ ଯାଉ ଦିନା କେତେ । ୩୧୦ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ଶାନ୍ତ ମୁଣ୍ଡି ହୋଇଲା
 ନିଚିନ୍ତ ହୋଇ ଅଳମୁଷା ରଜ୍ୟରେ ରହିଲା । ୩୧୧ ।
 ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ବିଲଙ୍କ ଦେଶ ରାପୈ
 ସୁଧର୍ମ ସଭରେ ସେ ବସିଲେ ସୁରରାପୈ । ୩୧୨ ।

ଗୋଟିଏୟ ଗୋଟିଏୟ ହୋଇ ଦେବତାଗଣ ଅଛଲେ
 ସୁଧର୍ମୀ ସଭାରେ ଯେ ଆସିଣ ବସିଲେ । ୩୧୩ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର କରନ୍ତି ବିଶୁର
 ବହୁତ ଫୋଧ କରି କହିଲା ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଥ କୁମାର । ୩୧୪ ।
 ବୋଇଲା ଦେବତାପ୍ରେ ତୁମେ ପଳାଇଣ ଗଲ
 ଅସୁର ମୁଖରେ ଯେ ଆମୁନ ସମପିଲ । ୩୧୫ ।
 ପ୍ରେତେ କହି କୁମାର ତହିଁ ମହାଫୋଧ କଲେ
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ତାହାନ୍ତ ପ୍ରବୋଧ କହିଲେ । ୩୧୬ ।
 ହାନି ଅପରପ୍ରେ ଅଛଇ ସବ୍ରକାଳେ
 ପ୍ରେଥକଇଁ ଚିନ୍ତା ତୁହି ନ କର ଶନ୍ତବାଳେ । ୩୧୭ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବୋଇଲେ ତୁମେ ପଠାର ହୋ କାଳ
 ପ୍ରେହିଷଣ ନ ମରଇ ପ୍ରୋତ୍ସୁରର କୁମର । ୩୧୮ ।
 ପ୍ରେତୁ ଅନନ୍ତରେ ଦେବସଭ ମଉଳିଲା
 ବାସବ ଦେବତା ନିଜ ଆଶ୍ରମକୁ ଗଲା । ୩୧୯ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଚଳିଗଲେ ଆପଣା ମନ୍ଦରକୁ
 ସମସ୍ତ ଦେବତାପ୍ରେ ଗଲେ ଯେ ଯାହା ପୁରକୁ । ୩୨୦ ।
 ଅସୁର ଭପ୍ରେ ସ୍ଵରେ ଦେବସଭ ନୋହିଲା
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ଆସ୍ତାନ କରି ନ ବସିଲା । ୩୨୧ ।
 ବରବସୁତ ମନୁ ଅଗସ୍ତ୍ୟକ ପରୁରିଲେ
 ପ୍ରେତ ଉତ୍ତରେ ଅସୁରେ କେବଣ କୃତ୍ୟ କଲେ । ୩୨୨ ।
 ପ୍ରେତା ମୋତେ ବିପ୍ରାର କହ ମୁଦିବର
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ମାରିଲେ ନକୁଳ କୁମାର । ୩୨୩ ।
 ମନୁ ପରୁରନ୍ତ ଚଇତନ ତାହାନ୍ତ କହଇ
 ପ୍ରେକମନ ହୋଇ ତୁମେ ଶୁଣ ନରସାଇଁ । ୩୨୪ ।
 ପ୍ରେମନେ ଯେ ଅସୁର ରଜା କରୁଥାଇ
 ନିତ୍ୟହେଁ ଗଣନାଥଙ୍କୁ ଦ୍ରୁଣନ କରଇ । ୩୨୫ ।

ଥୋକାଯ୍ଦୁକ ଦିନ ଯହୁଂ ବହିଗଲ
 ଦିନେ ମୋତାସୁର ତାର ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ପରୁରିଲ । ୩୨୭ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ମୋତେ ଜୟ ତ ନୋହିଲ
 ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ମୋର କିଛି ତ ନେହିଲ । ୩୨୮ ।
 ପିତାର ଶୁଣ ନ ଶୁଣି ଯେବଣହୁଂ ପୁଷ
 ତାହାର ଜୀବନ ଯେ ଅଟଇ ବିଅର୍ଥ । ୩୨୯ ।
 ପୁଷ ହୋଇ ମୁହଁ ତ ନ କଲି କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ
 ମୋହୋର ପିତାକୁ ଯେ ମାଇଲ ଇନ୍ଦ୍ରରାଜ । ୩୩୦ ।
 ତାହାକୁ ତ ମୁହଁ ନୁଆରିଲି ମାରି
 ଯେଉଁ ଗରିଷ୍ଠପଣ ଧକ ଧକ ମୋହୋର । ୩୩୧ ।
 ଯେଉଁ ବୋଲି ଅସୁର ସନ୍ତୋପୀ ହୋଇଲ
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ବହୁତ ପ୍ରବୋଧିଲ । ୩୩୨ ।
 ଅସୁର କହିଲ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ବିଳମ୍ବ ନ କର ଗୁଲ ଯିବା ସ୍ଵର୍ଗପୁର । ୩୩୩ ।
 ରଜାର କହନେ ମନ୍ତ୍ରୀ ବେଗହୋଇ ଗଲ
 ଟମକ ଦିଆଇଣ ସନ୍ୟ ସଜକଲ । ୩୩୪ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତି ଅଇଲେ ସଜହୋଇ
 ଅଣ୍ଟ ପାଇକ ଲୋକଗହଳ କଳଣା ନ ଯାଇଂ । ୩୩୫ ।
 ଟମକ ଶବଦ ଶୁଣି ଲେକେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଦିଗ ବିଜେ ଆଜ କରିବେ ଅସୁରେଶ୍ୱର । ୩୩୬ ।
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଘେନି ରଜା ଦିଗବିଜେ କଲ
 ରଥ ଉପରେ ଦତ୍ୟ ବିନ୍ଦମି ବସିଲ । ୩୩୭ ।
 ତୋଳ ଦମାଳୁ ତହୁଂ ବାଜଇ ବାରତୀର
 ଦୂମର ଶବଦ ଯେ ଅତି ଅଗୋଚର । ୩୩୮ ।
 ଗୁଲ ଗୁଲ ଧାଆଂ ଧାଆଂ ଆସ ଆସ ଶବଦ ଶୁଭର
 ପ୍ରଳୟ କାଳେ ଯେହେ ସାହେର ଗରଜଇ । ୩୩୯ ।

୩୩୦ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାକୁ କର ନୁଆରିଲି ନାଶ
 ତାକୁ ନ ମାଇଲେ ମୋର ନାହଁ ପରିରପ୍ତ । (୯)

ଧାମନ୍ତି ଅସୁର ବଳ ପବନ ଗତି ଜାଣି
 ଗଗନେ ଅତ୍ଥଶ୍ୟ ଯେ ହୋଇଲେ ଦିନମଣି । ୩୩୯ ।
 ରଥ ଚଳାଇଣ ମୋତାସୁର ବାର
 ଗବନ କରଇ ସେହି ହୋଇଣ ଧୀର ଧୀର । ୩୪୦ ।
 ସୁରପୁରେ ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ
 ବାରତୁର ଶବଦରେ କୁରୁମ ଉଛୁଳିଲା । ୩୪୧ ।
 ଅଜାଗେ ଅମରେ ଯାଇଂ ପଣିଲୁ ଧସାଇ
 ଦେବେ ନ ଜାଣନ୍ତି ଅସୁରେ ଆସୁଛନ୍ତି ବାହି । ୩୪୨ ।
 ଦେବ ଉଗର ଜଣାଇଲୁ ତୁମେ ଶୁଣ ହୋ ସୁରରାଶ
 ମୋତାସୁର ସୁରକୁ କରୁଛି ପପ୍ରାଣ । ୩୪୩ ।
 କହୁ କହୁ ଅସୁର ପଣିଲୁ ଧସାଇ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ତୁମେ ଶରୀସାଇ । ୩୪୪ ।
 କହୁ କହୁ ଅସୁରେ ବେତିଲେ ସୁରଧୂର
 ମାର ମାର ଶବଦ ଯେ ମୁଖର ଚହଳ । ୩୪୫ ।
 ଯେ ଯାହାରମତେ ଦେବତାପ୍ରେ ପଳାଇଲେ
 ଯେ ଯହିଂକି ପାରିଲୁ ଯାଇ ତହିଂ ସେ ଲୁଚିଲେ । ୩୪୬ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ଯେ ଗଲେକ ପଳାଇ
 ଦକ୍ଷିଣ ସୁରରେ ସେହି ଲୁଚିଲେକ ଯାଇ । ୩୪୭ ।
 ଅସମ୍ବାଳ ହୋଇଣ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ର ପଳାଇଲେ
 ଶରୀଦେବୀ ସଙ୍ଗତେ ଯାଇ ନୁଆଇଲେ । ୩୪୮ ।
 ଅଜାଗେ ଅସୁର ପଣିଲୁ ସୁରପୁର
 ଭଣ ଭଣ ହୋଇଲୁ ଯେ ଅମର ମଣ୍ଡଳ । ୩୪୯ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରପୁରେ ବଳେ ପଣିଲକ ଯାଇ
 ଅପକ୍ଷଣ କିନ୍ତୁ ବଳେଣ ଧରଇ । ୩୫୦ ।
 ଭଲ ଭଲ ପଦାର୍ଥମାନ ଅସୁରେ ଜୁର କଲେ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳଯାକ ଅସୁରେ ଘୋଟିଲେ । ୩୫୧ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପୃଷ୍ଠରେ ଯେ ଅସୁରେ ପଣିଲେ
 ଦେବଉଣ୍ଡାର ଯାକ ଜୁର କରି ନେଲେ । ୩୫୨ ।

ଦେଖିଲୁ ବସିଛି ଶତୀଦେବୀ ଅଭ୍ୟାନ୍ତର ହୋଇକରି
 ବେନି ନୟୁନରେ ତାଂକୁ ଦେଖିଲା ଅମଗରି । ୩୫୩ ।
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀକ ରାଜଲାକ ଧୀରେ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳ ସାଧ ହୋଇଲା ମୋହୋରେ । ୩୫୪ ।
 ରନ୍ଧ୍ର ଭାରିଯା ଶତୀ ପର ପୈହି
 ପୈହାରେ ସେ ସୁରରଜା ଇନ୍ଦ୍ରପଣ କରଇ । ୩୫୫ ।
 ଭଲ ଗଣନାଥ ଦିଲେ ମୋତେ ବର
 ପୈବେ ଆସି ତପସିଛ ହୋଇଲୁ ମୋହୋର । ୩୫୬ ।
 ପୈତେ ବୋଲି ଅସୁର ଯେ ଧସାଲ ପଣିଲୁ
 ଶତୀଦେବୀକଙ୍କ ବଳେ ଓଟାରୁ ଆଣିଲୁ । ୩୫୭ ।
 ରଥ ଉପରେ ସେ ବସାଇଲାକ ନେଇ
 ବିକଳେ ଶତୀଦେବୀ ଯେ ରେଦନ କରଇ । ୩୫୮ ।
 ଅପଷରୀ କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ସଙ୍ଗେ ଗୋଡାଇଲେ
 ହା ହା ଦଇବ ବୋଲି ବିକଳେଁ ରେବିଲେ । ୩୫୯ ।
 ଅମର ଜପେ କରି ଅସୁର ହୋଇଲୁ ବାହାର
 ଜପେ ହୋଇଲୁ ବୋଲି ବିରୁଦ୍ଧ ମନର । ୩୬୦ ।
 ଆପଣା ନଗକୁ ସେ ଚଳଇ ବହନ
 କାଳ ପ୍ରଭାତେ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଧରି କରିବ ବନ୍ଧନ । ୩୬୧ ।
 ନଗ୍ରେ ପଣନ୍ତେଣ ସେ ଘୋଷଣ ଦିଆଇଲୁ
 ରଥ ଉପରୁ ଶତୀଦେବୀକଙ୍କ ଓହ୍ଲାଇଲୁ । ୩୬୨ ।
 ବୋଇଲୁ ଗୋ ଇନ୍ଦ୍ରପୈଣୀ ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ
 ଆଜଦିନ ଠାରୁ ତୁ ମୋର ହୋଇବୁ ଘରଣୀ । ୩୬୩ ।
 ଅପଷରୀ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ହୋଇଲେ ମୋହୋର
 ପୈସନେକ ବରନ ଶତୀଙ୍କ କହିଲା ଅସୁର । ୩୬୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଲର କହ ପୈଥର ବରୁର
 ଅମର ପୁରେ କାଳି କରିବା ସମର । ୩୬୫ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରରାଜାନ୍ତ ମୁଂ କାଳି କରିବଙ୍କ ପ୍ରାଣେ ନାଶ
 ଗଣ ଗନ୍ଧବ ଅପଷରୀ ଖଟିବେ ମୋର ପାଶ । ୩୬୬ ।

ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ମୁଂ ସୁଖେଣ ବିଳସିବ
 ସୁରପତି ପଶେ ମୁଂ ସୁଧର୍ମୀ ସାଗରେ ବସିବ । ୩୭୭ ।
 ଯେଉଁତେକ ପହିଜ ଯହୁଂ କହିଲା ଅସୁର
 ମନ୍ତ୍ରୀକ କହିଲା କହ ଯେଉଁର ବିଶୁର । ୩୭୮ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲା ମୁଂ କି କହିବ ତୋତେ
 ତୁହି ସିନା ଜାଣୁ ଯେଉଁର ତଦନ୍ତେ । ୩୭୯ ।
 ଅସୁର ବୋଇଲା ଯେ ଶତୀଙ୍କର ମୁଖ ଗୁହ୍ନିଂ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ମୋତେ ରଜା କର ନେଇ । ୩୮୦ ।
 ଶତୀ ବୋଇଲେ ତୁହୋ ନ ପରୁର ମୋତେ
 ବଳେ କିମେ ମୋତେ ଦେନି ଅଇଲୁ ବିଅର୍ଥେ । ୩୮୧ ।
 ବ୍ରତରୂପ ହୋଇ ମୁହିଂ ବସିଥୁଲି ଜାଣ
 ବ୍ରତ ଉଙ୍ଗାଣ ମୋତେ କଲୁ ରଣରୂପ । ୩୮୨ ।
 ଯେବେଳେ ଦିନେ ବ୍ରତ ପୂରିବ ମୋହୋର
 ତେବେ ସେ ଭାରିଯା ମୁହିଂ ହୋଇବ ତୋହୋର । ୩୮୩ ।
 ତୋତେ ଦେନି ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ଅବଶେଷ ହୋଇବ
 ଯେଉଁକୁ କିଛି ଚିନ୍ତା ନ କର ବୋଇଲେ ଶତୀଦେବୀ । ୩୮୪ ।
 କପଟ କରି ଯହୁଂ ଶତୀଦେବୀ କହିଲେ
 କଥାର ପ୍ରସ୍ତାବେ ଶତୀଦେବୀ ଅସୁରକୁ ଭୁଲାଇଲେ । ୩୮୫ ।
 ଶତୀଦେବୀ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ଦତ୍ୟରପ୍ରେ
 ବ୍ରତ କରିଥିଲୁ ମୁହିଂ ଯେବେଳେ ଦିନ ଯାଏୟେ । ୩୮୬ ।
 କାହାର ମୁଖକୁ ପୁଣ ନ ଗୁହ୍ନିବ ମୁହିଂ
 ଅଭ୍ୟାନ୍ତର ପ୍ଲାନେ ମୋତେ ରଖିଆସ ନେଇ । ୩୮୭ ।
 ଦଇବର କଥା କେହୁ କରିପାରେ ଆନ
 କଥା କୁରୁହୋଲେ ମୋହଗଲା ଅସୁର ରଜନ । ୩୮୮ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ଯେବୁକାନ୍ତ ନବରେ ବେଗେ କର
 ଶତୀକ ନେଇଣ ରଖ ଯେବୁକାନ୍ତ ପୁରର । ୩୮୯ ।
 ମୋତାସୁର ବଚନେ ମନ୍ତ୍ରୀ ବହନ ଚଳିଗଲା
 ଭିନ୍ନେ ନବର କରି ଶତୀଙ୍କ ରଖିଲା । ୩୯୦ ।

ପ୍ରେସ୍ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ନୃପରାଶ
 ଦକ୍ଷିଣ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଲୁଚ୍ଯିଲେ ଶତୀର ରମଣ । ୩୮୧ ।
 ଅସୁର ଶତୀଙ୍କ ହରିନେବାର ଶୁଣିଲେକ ଯହୁ
 ଲୁଚ୍ଯିଲା ଠାବରୁ ବେଗେ ଅଛିଲେ ସୁରରହୁ । ୩୮୨ ।
 ତତକଣେ ଆସି ମିଳିଲେ ଆଖଣ୍ଡଳ
 ଦେଖିଲେ ନାରଶାର ହୋଇଛି ଅମର ମଣ୍ଡଳ । ୩୮୩ ।
 ଆଜର ଦେବଭଣ୍ଡାରଯାକ ଜୂର କରି ନେଇଛି
 ଦେଖିଣ ଇନ୍ଦ୍ର ରଜାର ନ ଫୁରଇ କିଛି । ୩୮୪ ।
 ବଡ ପ୍ରତାପୀ ହୋଇଣ ରାବଣେଶ୍ୱର ଥିଲା
 ସେହି ପ୍ରେସ୍ କର୍ମ ଯେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ନ କଲା । ୩୮୫ ।
 ଅନ୍ତି ବଳବନ୍ତା ଥିଲା ତାରକା ଅସୁର
 ସେ ପ୍ରେସ୍ କୃତ୍ୟ ନ କଲା ଅମର ମଣ୍ଡଳର । ୩୮୬ ।
 କେତେ କେତେ ଅସୁରେ ପୃଥ୍ବୀରେ ନ ଥିଲେକ
 ଅତିହିଂସା ଗରିଷ୍ଠ ପ୍ରେ ହୋଇଲା ପାତକା । ୩୮୭ ।
 ବହୁତ ଦୋଧ ପୁଣ କଲେକ ସୁରରାଶ
 ସୁଧର୍ମୀ ସଭାରୁ ଯେ ଚଳିଲେ ଆପଣ । ୩୮୮ ।
 ସଭାଯାକ ସବୁ ତହିଂ ହୋଇଅଛି ନଷ୍ଟ
 ବୋଇଲେ ସବୁ ନାଶକଲା ସେ ରୂପାଳ ଦ୍ରୁପିଷ୍ଠ । ୩୮୯ ।
 ପ୍ରେସନେକ ସମପ୍ରେ ଯେ ମିଳିଲା ମାତଳ
 ଶିରେ କରଦେଇ ସେ କହଇ କରଯୋଦ୍ଧି । ୩୯୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲା ମାତଳ ଚଳ ପ୍ରେହିକଣ
 ବ୍ରହ୍ମାଦି ଦେବତାଙ୍କ ବେଗେ ହକାରିଣ ଆଶ । ୩୯୧ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତ ଆଗ୍ରାଂ ଯହୁ ଇନ୍ଦ୍ରରପ୍ରେ ଦିଲେ
 ତତକଣ ମାତଳ ଯେ ବହୁନ ହୋଇ ଚଳେ । ୩୯୨ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନବରେ ମିଳିଲେକ ଯାଇଁ
 ଦେଖିଲେ ବସିଛନ୍ତି ସାବିତ୍ରୀ ଦେବାଂକ ସାଇଁ । ୩୯୩ ।
 ଖଣ୍ଡ ଦୂର୍ବାଂ ଦେଖି ମାତଳ ପାପ୍ରେ ପଡ଼ି ଶୋଇଲା
 ଶିରେ କରଦେଇ ଯେ ପଛଦ୍ୟୁମ୍ବ ରହିଲା । ୩୯୪ ।

ବୃଦ୍ଧାପ୍ତେ କଲ୍ପାଣ କରିଣ ପରୁର
 କମର୍ଥେ ଅଇଲ କହ ହୋ ମାତଳି । ୩୯୫ ।
 ମାତଳି ବୋଇଲା ତୁମେ ଶୁଣିମା ବେଦବର
 ରନ୍ତୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ତୁମେ ଯିବ ଧାତିକାର । ୩୯୬ ।
 କାଳି ସୁଯୁଂ ମୋଡ଼ାସୁର ସୁରପୁରକୁ ବାହିଲ
 ଦେବ ଭଣ୍ଟାର ଯାକ ସବୁ ଜୂର କରି ନେଲ । ୩୯୭ ।
 କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୟାଧର ଆଦି ଶତୀ ସହିତେଣ
 ସମୟ ହରିନେଲ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରର ନୟନ । ୩୯୮ ।
 ପୈତ୍ରା ଶୁଣି ବୃଦ୍ଧାପ୍ତେ ଉଠିଲେ ବହନ
 ହଂସ ପିଠରେ ଯାଇଂ ସେ ବସିଲେ ଆପଣ । ୩୯୯ ।
 ସୁଧର୍ମା ସଭକୁ ଚଳିଲେ ବେଦବର
 ମାତଳି ଚଳିଣ ଗଲେ ତାହାଂକ ସଙ୍ଗର । ୪୦୦ ।
 ବୃଦ୍ଧାଂକୁ ଦେଖିଣ ଇନ୍ଦ୍ର ନମସ୍କାର କଲେ
 ହାଥ ଧରି ନେଇଣ ସଭାରେ ବସାଇଲେ । ୪୦୧ ।
 ମାତଳି ଚଳିଗଲେ ଦୃହମୁଢିଂକ ପାଖକୁ
 ରନ୍ତୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ତୁମେ ଆସ ହେ ସଭକୁ । ୪୦୨ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ବୃଦ୍ଧମୁଢି ତହଂ ଚଳିଗଲେ
 ଅମର ଆସ୍ତାନେ ଯାଇଂ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୪୦୩ ।
 ବୃଦ୍ଧାଂକୁ ଦେଖିଣ ବୃଦ୍ଧମୁଢି କଲେ ନମସ୍କାର
 ଯାଇଣ ବସିଲେ ଯେ ଆସ୍ତାନ ଉପର । ୪୦୪ ।
 ନାରଦେ ବିଜେକଲେ ବାଣୀଯନ୍ତ୍ର ବାଇ
 ବରୁଣ ପବନ ଅଇଲେ ପ୍ରେକମେଳ ହୋଇ । ୪୦୫ ।
 ରନ୍ତୁ ସୁର୍ଯ୍ୟ ନବଗ୍ରହ ସମତ୍ରେ ଅଇଲେ
 ଅଶ୍ଵିମୀ କୁମାରେ ଯେ ଅଷ୍ଟବୟୁ ତହିଂ ମିଳିଲେ । ୪୦୬ ।
 ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇ ତହିଂ କାମଦେବ ରାପ୍ତେ
 ସେହି ମିଳିଲେ ଆସି ଆସ୍ତାନର ଠାପ୍ତେ । ୪୦୭ ।
 ଗଣ ଗନ୍ଧବ ଦେବତାପ୍ତେ ଯେ ଯହିଂରେ ଥିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ଆସି ସଭାରେ ମିଳିଲେ । ୪୦୮ ।

ଚଉଦକୋଟି ଯେ ଶିବଗଣ ସଙ୍ଗେ ଦେନି
ସବରେ ଆସି ମିଳିଲେ ଦେବ ଶୂଳପାଣି । ୪୦୯ ।

ସବ ପୂରିଲୁ ଯେ ବସିଲେ ସମସ୍ତେ
ଇନ୍ଦ୍ର ବସିଥାଏ ଅଛନ୍ତି ମଞ୍ଜନବୁଢ଼େ । ୪୧୦ ।

ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍କ ଚିତ୍ତସେନ ପଛେଣ ମିଳନ୍ତି
ତାହାଙ୍କର ପଛରେ ଅଛଲେ ବସୁମଣ୍ଡା । ୪୧୧ ।

ମୁଖରୁ ରୁଧର ଯେ ବହଇ ଝର ଝର
ବୋଇଲେ ନିଚପ୍ରେ ପୃଥ୍ବୀ ହୋଇଲୁ ରାସାନ୍ତଳ । ୪୧୨ ।

ବସୁଧା କହନେ ଇନ୍ଦ୍ର ବୃହପୁତ୍ର ଶୁଣିଲେ
ଯେ ଯାହାର ମୁଖକୁ ରୁହିଂଶ ଭାଳିଲେ । ୪୧୩ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ରୁହି
କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା କହ ସାବିତ୍ରୀ ଦେବାଙ୍କ ସାଇ । ୪୧୪ ।

ମୋତାସୁର ଦଇତ ଯେ ସ୍ଵର୍ଗ ନାଶକଲ
ଅମର ଭଣ୍ଟାର ଜୁର କରି ଶରୀର ଦେହଙ୍କଲ । ୪୧୫ ।

କେମନ୍ତେ ମରିବ ସେ ପାମର ମୋତାସୁର
ପୃଥିର ବିରୁର ତୁମ୍ଭେ କହ ବେଦବର । ୪୧୬ ।

ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ବୃହପୁତ୍ରଙ୍କ ପରୁର
ପୃଥିର ନିମନ୍ତକୁ ସେ କରନ୍ତୁ ବିରୁର । ୪୧୭ ।

ବୃହପୁତ୍ର ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ବେଦମଣି
ତହିଁର ବିରୁର ମୁଂ କହଇ ପୃଦିଷଣି । ୪୧୮ ।

ଆଗୁ ତ କହିଅଛଇ ତୁମ୍ଭୁର ଶ୍ରମୁର
କାହାର ହାଥରେ ନ ମରଇ ମୋତାସୁର ଅସୁର । ୪୧୯ ।

ଅଣ୍ଠିମା କୁମାର ଶାର୍ଯ୍ୟ ଜାତ ହୋଇଛୁ ନକୁଳ
ତାହାର ହାଥରେ ସେ ମରିବ ମୋତାସୁର । ୪୨୦ ।

ଗଣପତିଙ୍କ ମଣୀଇ ସେ ପାଇଅଛି ବର
ପୃକମନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ବେଦବର । ୪୨୧ ।

ବ୍ରହ୍ମାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ନକୁଳ କେମନ୍ତ ଆସିବ
ତହିଁକ ବିମୁକ୍ତ ତୁମ୍ଭେ କହ ହେ ଗୁରୁଦେବ । ୪୨୨ ।

ବୃଦ୍ଧପୁଣି ବୋଇଲେ ମାତଳି ଯାଆ ବେଗହୋଇ
 ରଥରେ ବସାଇ ଆଶ ମାତ୍ରୀର ତନହୀ । ୪୨୩ ।
 ପେହା ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ର ଯେ ବଚନ ପ୍ରକାଶିଲେ
 ମାତଳ ଯାଉ ବୋଲି ଶ୍ରାମୁଖ ଆଗ୍ୟା ଦିଲେ । ୪୨୪ ।
 ବୃଦ୍ଧା ବୃଦ୍ଧପୁଣି ଶିବ ଇନ୍ଦ୍ରରଣ
 ଗୁରିହେଂ ବୃଦ୍ଧପୁଣିଙ୍କ ରାଇଲେ ବହନ । ୪୨୫ ।
 ନକୁଳ କୁମାରକୁ ତୁ ଦେନିଣ ଆସିବୁ
 ବୋଇଲେ ମାତଳ ତୁ ପେହିଷଣି ଯିବୁ । ୪୨୬ ।
 ଆମୁର ଆଗ୍ୟାଂ ଯେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଂକ କହି
 ବହନ ଦେନିଆସ ନକୁଳକୁ ରଥରେ ବସାଇ । ୪୨୭ ।
 ତାହାର ଅଇଲେ ଥର ହୋଇବ ସ୍ଵର୍ଗପୁର
 ତେବେ ସେ ମରିବ ଦ୍ରୁପିଷ୍ଠ ପାମର ଅସୁର । ୪୨୮ ।
 ଗୁରିଦେବଙ୍କ ତହୁଁ ମାତଳ ପେମନ୍ତ ଆଗ୍ୟାଂ ପାଇ
 ନମସ୍କାର କରିଣ ଯେ ବାହାର ହୃଥିର । ୪୨୯ ।
 ଖଣ୍ଡିପ୍ରେକ ଦୁରେ ଯେ ରଥରେ ବସିଲ
 ଧୀର ଧୀର ହୋଇଣ ମଞ୍ଜକୁ ଓହ୍ଲାଇଲା । ୪୩୦ ।
 ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ସେ ପ୍ରବେଶ ହେଲା ପାଇଂ
 ଦେଖିଲା ଆସ୍ତାନେ ବସିଛନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ନୃପତୀଙ୍କ । ୪୩୧ ।
 ମାତଳଙ୍କ ଦେଖିଣ ଯେ ଉଠିଲେ ପଞ୍ଚଶୁରେ
 କରମାନ ନେଇଣ ଲଗାଇଲେ ଶିର । ୪୩୨ ।
 ଗଢ଼ରେବ କରିଣ ଆସ୍ତାନେ ବସାଇଲେ
 କିମର୍ଦ୍ଦେ ଅଇଲ ବୋଲିଣ ବାରତ ପରୁରିଲେ । ୪୩୩ ।
 ମାତଳ ବୋଇଲା ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କ ଆଗ୍ୟାଂରେ
 ରଥରେ ବସାଇ ନେବି ମାତ୍ରୀର କୁମରେ । ୪୩୪ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ପରୁରନ୍ତ ନକୁଳ କିମର୍ଦ୍ଦେ ଯିବ ସ୍ଵର୍ଗପୁର
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଗ୍ୟାଂ ଯେବେ ଯାଉ ଅଳ୍ଜୁନ କୁମାର । ୪୩୫ ।
 ମାତଳ ବୋଇଲା ନକୁଳ ଯିବାପାଇଂ
 ଆଗ୍ୟାଂ ଦେଇଅଛନ୍ତି ଶରୀ ଦେଖାକର ପାଇଂ । ୪୩୬ ।

ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ପରୁରନ୍ତ ସୁର୍ଗରେ କଷ ଭୟେ
 ମାତଳ ବୋଲନ୍ତ ମୋତାସୁର ଅସୁର ଗୋଟାପ୍ତେ । ୪୩୭ ।
 କପିଳାସ ଉତ୍ତର ପାରୁଶେ ତାର ଘର
 ଅଳମୂଳା ନାମେ ନଗ୍ନ ଅଟଳ ତାହାର । ୪୩୮ ।
 ତାହାର ବାପ ଯେ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁର ଥିଲା
 ସୁର୍ଗ ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବାଦ ଆରମ୍ଭିଲା । ୪୩୯ ।
 ବଜ୍ର ଧରଣ ତାହାକୁ ମାଳକେ ସୁରବାପ୍ତେ
 ତାହାର ତନୁଜ ଯେ ମୋତାସୁର ହୋପ୍ତେ । ୪୪୦ ।
 ଗଣନାଥଙ୍କ ବନ୍ଦର ସେ କାହାକଙ୍କ ନ ଉଚିତ
 ସୁର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳେ ସେ ନିରତେ ଦ୍ରୁମଙ୍କ । ୪୪୧ ।
 ଗଣ ଗର୍ବ ଦେବତା କାହାକଙ୍କ ନ ଉଚିତ
 ସୁର୍ଗରେ ପଣି ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେ ଯୁଦ୍ଧଙ୍କ । ୪୪୨ ।
 ଲୋ ଦିବସ କାଳ ଯେ ସୁର୍ଗକୁ ଆସିଥିଲା
 ଅମର ଜୂର କରି ଶତୀଙ୍କ ଧରିନେଲା । ୪୪୩ ।
 ସର୍ବ ମଣ୍ଡାଳ ଇନ୍ଦ୍ର ଆସ୍ତାନ କରଣ ବପିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାପ୍ତେ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ରଙ୍କ ପର୍ଵତିଲେ । ୪୪୪ ।
 କାହାର ହାଥରେ ସେ ମରିବ ପାମର ଅସୁର
 ଯେ କଥା ବିଗୁରି କହ ବୋଲକେ ବେଦବର । ୪୪୫ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବୋଲକେ ସେ କାନ୍ଦାର ହାଥେ ନ ମରଇ
 ପଣ୍ଡି ଦୁଲକ ନକୁଳ ହାଥରେ ମୃତ୍ତୁ ତା ଅଛଇ । ୪୪୬ ।
 ବୃଦ୍ଧା ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ରୂପ୍ତ ଥାଇଣ ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲେ
 ନକୁଳ କୁମାରକୁ ଘେନିଆସ ଯାଇଂ ଭଲେ । ୪୪୭ ।

୪୪୧୧ “ସୁର୍ଗରେ ପଣି ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେ ଯୁଦ୍ଧଙ୍କ” ପରେ ‘ଖ’ ପୋଥରେ
 ଭିନ୍ନ ପାଠ :—

ପୁଣି କାଳୁ ସୁର୍ଗକୁ ଯେ ବାହୁନ୍ତ ଅସୁର
 ଦେବତାପ୍ତେ ତୁମ୍ଭ ପଳାଇଲେ ସୁର୍ଗପୂର
 ଦେଖିଣ ସୁର୍ଗରେ ଲୁଚିଲେକ ମଘବାନ
 ଶତୀଙ୍କ ଦେନିଗଲ ଅସୁର ରଜନ ।

ଦେବଙ୍କ ଆଗ୍ରାଂରେ ମୁଂ ଅଳଳି ବହନ
 ରଥରେ ବସାଇ ନେବି ମାତ୍ରୀର ନନ୍ଦନ । ୪୪ ।
 ମାତଳ ମୁଖରୁ ଯେସନକ ବଚନ ଶୁଣି
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ଗାନ୍ଧୀ ବପାଣି । ୪୫ ।
 ନକୁଳକୁମାର ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯାଉ ଯେସିଷଣ
 ନାଶକରୁ ଯାଇ ପ୍ରୋତ୍ତାସୁରର ନନ୍ଦନ । ୪୬ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଲେ ଯେବେ ସୁରପତି ଆଗ୍ରାଂ ଦେଇଛନ୍ତି
 ନକୁଳ ନ ଗଲେ କୋପ କରିବେ ସୁରପତି । ୪୭ ।
 ଭ୍ରମସେନ ବୋଲଲେ ମୁଂ କଥାଯେ କହଇ
 ସହଦେବକୁ ପରୁର ନକୁଳ ହାଥେ ଅସୁର ମରିବ କି ନାହିଁ । ୪୮ ।
 ଭ୍ରମସେନ କହନେ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ମହାରାଯେ
 ସହଦେବ ମୁଖକୁ ଅବଲୋକନ କରି ଚାହେଁ । ୪୯ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଲଲେ ତୁ କହ ହେ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ନକୁଳ ହାଥେ ମରିବ କି ମୋତୀସ୍ତୁର ଅସୁର । ୫୦ ।
 କରକୁ ରହିଂଣ ସହଦେବ ଯେ କହଇ
 ନକୁଳ ଠାକୁରଙ୍କ ହାଥେ ଅସୁର ମରିବ ଗୋସାଇଁ । ୫୧ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ଯାଆ ହୋ ନକୁଳ ବୋଲି ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲେ । ୫୨ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ମୁଖରୁ ପରମାଣେ ଆଗ୍ରାଂ ପାଇ
 ଧନୁ କମାଣ ଦେନି ଶାର ବାହାର ହୃଅଳ । ୫୩ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଠାକୁରଙ୍କୁ ନକୁଳ ନମସ୍କାର କଲା
 ପଛେ ଭ୍ରମ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଓଳଗି ଶୁନିଲା । ୫୪ ।
 ସହଦେବ ନକୁଳକୁ କଲା ନମସ୍କାର
 ମେଲଣି ହୋଇ ନକୁଳ ବସିଲା ରଥର । ୫୫ ।
 ବହୁତ କଲ୍ପାଣ ଯେ କଲେ ତିନିଭାଇ
 ଅସୁରକୁ ମାରିଣ ତୁ ଆସ ବେଗହୋଇ । ୫୬ ।
 ନକୁଳ ମାତଳ ବେନି ବସିଲେ ରଥର
 ରଥ ରମକାଇଣ ଗୁଲନ୍ତ ଧୀର ଧୀର । ୫୭ ।

ଅଧା ସ୍ଵର୍ଗେ ଯାଇଣ ସେ ହୋଇଲେ ପରବେଶ
 ନକୁଳ କହଇ ଯେ ମାତଳିର ପାଶ । ୪୭୧ ।
 ଯେଉଁଠାରେ ରଥ ଚୁହାଅ ଯେ କ୍ଷଣେ
 ଅବଧାନ ହୋଇ ଯେ ଶୁଣିମା ଆପଣେ । ୪୭୩ ।
 ଅସୁରକୁ ନ ମାରିଲେ ମୁଁ ନ ଯାଇ ସ୍ଵର୍ଗପୁର
 ଦଇତକୁ ମାର ମୁଁ ଦୁଃନ କରିବ ଆଖଣ୍ଟଳ । ୪୭୪ ।
 ଶରୀ ଠାକୁରଣୀଙ୍କୁ ମୁଁ ଜନ୍ମପାଶେ ଦେଇ
 ତେବେହେଁ ଦୁଃନ କରିବ ପୁରସାଇଁ । ୪୭୫ ।
 ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ତହୁଁ ବିଳଂକ ଦେଶ ରାଘେ
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଚରଣେ କଲା ବହୁତ ବିନପେ । ୪୭୬ ।
 ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ହୋଇଲା କିଏ କୃତ୍ୟ
 ଯେହା ମୋତେ ସଞ୍ଚାର କହିବା ତପୋବନ୍ତ । ୪୭୭ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଲନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ମନୁରାଘେ
 ବିଚିନ୍ତା ଆଖ୍ୟାନ ଯେ ଅମୃତ ରସମପେ । ୪୭୮ ।
 ଦେବସଭ୍ରମ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ନାରଦ ବିଷିଥିଲେ
 ଅମର ସଭାର ସେହି ବାହାର ହୋଇଲେ । ୪୭୯ ।
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଢ଼ିଗଲେ ଅଳମୁଖା ରଜ୍ୟକୁ
 ଯାଇଣ ତେଟିଲେ ମୋତାସୁର ଦାନବକୁ । ୪୮୦ ।
 ଆସ୍ତାନ କର ତହୁଁ ବସିଅଛଇ ମୋତାସୁର
 ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ନାରଦ ମୁନିବର । ୪୮୧ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଅସୁର କୁଳରଣ
 ଉଠି ନମସ୍କାର କଲା ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ । ୪୮୨ ।
 ବୋଇଲା ପରମ ଭଗ୍ୟ ହୋଇଲା ଆଜ ମୋର
 ନୟନେ ଦେଖିଲି ମୁହିଁ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ କୁମର । ୪୮୩ ।
 ଅସୁର ଭଗତ ଦେଖିଣ ମହରିଷି
 କଳ୍ପାଣ କରିଣ ମୁନି କହନ୍ତି ତହୁଁ ହସି । ୪୮୪ ।
 ତୋହୋଠାରେ ଆମ୍ବର ବହୁତ ଯେ ସୁଖଥାଇ
 ତେଣୁ କରି ସଙ୍ଗୋଳ ତୋତେ ଅଳ୍ପ ଅସୁର କୁଳପାଇଁ । ୪୮୫ ।

ପୈବେ ଗୁପତ କଥାପୈ କହୁଂ ତୋହୋର ଆଗରେ
 ଶନ୍ତି ଉପଗତ ହୋଇଲେ ବିରୂର ନୃପବରେ । ୪୭୭ ।
 ହସ୍ତିନା ନଗରେ ବାରୁଣାବନ୍ଧରେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଲିଣ ଯେ ପୈକଇ ନୃପବରେ । ୪୭୮ ।
 ତାହାଂକର ଅନୁଜ ଯେ ନକୁଳ ମହାଶାର
 ତୋହୋର ଫଙ୍ଗତରେ ପେହୁ କରିବ ସମର । ୪୭୯ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଅସୁର ଯେ ଗର୍ଜଣ ଉଠିଲା
 ନାରଦ ମୁନିଂକ ସେ ବହୁତ ପରଶଂସା କଲା । ୪୮୦ ।
 ବୋଇଲେ ଗୋସାଇଂ ମୁଂ ତୁମ୍ଭର ପରଶାଦେ
 କେବେହେଂ ଶନ୍ତିକୁ ଯେ ନ ଉଚାଇ ହାଦେ । ୪୮୧ ।
 ଗଣନାଥ ଗୋସାଇଂ ମୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି ବର
 ଅମର କରି ରଖିଛନ୍ତି ମୋହୋର ଶଶାର । ୪୮୨ ।
 ଅସୁର ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ କରିବା ଅବଧାନ
 କାହିଁ ଅଛଇ ଦେଖାଅ ସେ ପଣ୍ଡିତ ନନ୍ଦନ । ୪୮୩ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ସେ ଅଛଇ ଅଧାସୁରଗର
 ମାତଳିହିଁ ଅଛଇ ତାହାର ସଙ୍ଗତର । ୪୮୪ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ଅସୁର ବଢ଼ କୋପକଳା
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ରାଶି ସେ ବଚନ ପ୍ରକାଶିଲା । ୪୮୫ ।
 ବୋଇଲାକ ଥାଠ ସଇନ ସଜକର ମୋର
 ଯାଇଂଣ ମାରିବଇଂ ମୁଂ ପଣ୍ଡିତ କୁମର । ୪୮୬ ।
 ରଜାର ବଚନେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶୀଘ୍ରେଣ ଚଳିଗଲା
 ସିଂଘବାରେ ଯାଇଣ ସେ ଟମକ ଦିଆଇଲା । ୪୮୭ ।
 ବୋଇଲା ସଜହୋଇଣ ବେଗେ ଆସ ସତ ସରନ
 ଆଗ୍ୟାଂ ଦେଇଣ ଅଛନ୍ତି ମୋତାସୁର ରଜନ । ୪୮୮ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତି ଅଇଲେ ସଜହୋଇ
 ଅଣ୍ଟରତ୍ତି ଅଣ୍ଟାଆରେ ଉତ୍ତରିଲେ ଯାଇ । ୪୮୯ ।

୪୮୯ ତାହା ଶୁଣି ଅସୁର ବହୁତ ଦ୍ରୁତଗ୍ୟାଂ ଯେ କଲା । (ଛ)

ପାଇକ ବାରକୋଟି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ସିଂଘଦାରେ ଆସିଣ ମିଳିଲେ ସବ୍ବଶାର । ୪୯ ।
 ତୋଳ ଦମାଳୁ ଯେ ଟମକ ବାଜଇ
 ଘୁମୁରା ଘୁମୁ ଦୁମୁ ହୋଇଣ ଶୁଭଇ । ୫୦ ।
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରା ଭେରା ବ ଜଇ ବିକଟାଳ
 ଟମକର ଦାତେ ତହିଁ ମେଦିନୀ ଟଳମଳ । ୫୧ ।
 ରଥେକ ସାଜଣ ଯେ ଅସୁର ଅଇଲୁ
 ନାନା ବର୍ଣ୍ଣ ଶହସ୍ର ଯେ ରଥରେ ଥୋଇଲୁ । ୫୨ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲା ରଥରେ ମୋର ବସ
 ନକୁଳକୁ ମାରି ହୁର୍ଗ କରିବଇଁ ଧ୍ୟାପ । ୫୩ ।
 ଉତ୍ସଦେବତା ଯେବେ ଆସିବ ପରିଦାଇ
 ପଞ୍ଚଲେ ଆଜକ ପ୍ରାଣ ପାଇବ ସୁରସାଇଁ । ୫୪ ।
 ଥାଠ ଚଳାଇଣ ଯେ ମୋତାହୁର ଅସୁର
 ତତଷଣେ ରଜ୍ୟରୁ ସେ ହୋଇଲା ବାଦାର । ୫୫ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବୋଇଲା ବାଟ କଢାଆ ମୁନିବର
 ଅଧାୟୁର୍ଗ ପାୟେଁ ଆସ ଆନ୍ତ ଫରତର । ୫୬ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ ନ ଯିବୁ କେମନେ
 ତୁମେ ଆମ୍ବୁର ତ ଅଟ ପ୍ରାଣହିତେ । ୫୭ ।
 କହୁ କହୁ ଅସୁର ଦିଳିଳାକ ଯାଇଁ
 ସିଂଘରତ ଶବଦେ ଆକାଶ କମଇ । ୫୮ ।
 ମାର ମାର ଧର ଧର ଯେ ଶବଦ ଶୁଭଇ
 ପାଦରେଣୁରେ ଆକାଶେ ଦିନମଣି ନ ଦିଶଇ । ୫୯ ।
 ଦିବସେ ଅନ୍ଧ'ର ଦେଖି ନକୁଳ ପରୁରଇ
 ଦିବସେ ଅନ୍ଧ'ର ଦିନର କାହିଁମାଳୁ । ୫୧୦ ।
 ମାତଳ ବୋଇଲା ଯେ ଅସୁର ବାହିଲା
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖୁ ସେ ସମସ୍ତ ବାରତା ଶୁଣିଲା । ୫୧୧ ।
 ଶୁଣିଣ ନକୁଳ କୁମାର ଧନୁରେ ଧରଇ
 ଦ୍ରୋଣ ରୁହୁଙ୍କୁ ମେ ମନରେ ସୁମରଇ । ୫୧୨ ।

ରଖ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ କରୁଣା ସାରେ
 ଅସୁର ନିବାରଣେ ତୁମେ ନାନା ରୂପ ଧର । *୦୩ ।
 ଦଳତ ନିବାରଣେ ତୁମ୍ଭ ନାମ ଦଳତାରି
 ମସ୍ତ୍ର୍ୟ କୁର୍ମୀ ବରେହା ଦଶରୂପ ଧର । *୦୪ ।
 ସମୁଦ୍ରେ ପଶିଶ ଯେ ଶଙ୍ଖାସୁର ମାରି
 ତାହାର ମୁଖରୁ ପୁଣି ନିଚମ ଉତ୍ତାରି । *୦୫ ।
 କୁର୍ମୀ ରୂପରେ ତୁମେ ଧଳଳ ପୃଥ୍ଵୀଶ
 ହିରଣ୍ୟ ହିରଣ୍ୟାଷ ତୋହୋରେ ବିବାହ । *୦୬ ।
 ବରେହା ନରସିଂଘ ରୂପେ ତାହାନ୍ତ ମାଳଳୁ
 ଅସୁର ନିବାରି ପୃଥ୍ଵୀଭାର ଉତ୍ତାପିଲୁ । *୦୭ ।
 ଆମେ ପଣ୍ଡର ପୁଷ୍ଟି ଯେ ତୁମର କୋୟିର
 ରଷାକର ମୋତେ ତୁମେ କମଳାକ ବର । *୦୮ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ନକୁଳ ପଢ୍ହଂ ମନରେ ସୁମରିଲ
 ତହୁଂ ଅଙ୍ଗେ ବଳ ତାର ବନ୍ଦୁତ ହୋଇଲ । *୦୯ ।
 ତୁଳପାର ବଲଭ ଯେ ଅଟନ୍ତି ନାରୂଣ
 ସାରୋକା ଦୟକୁ ରଷାକର ଜନାର୍ଦନ । *୧୦ ।
 ପଛରେ ରହିଲ ଯେ ମୋତାସୁର ଅସୁର
 ନକୁଳଙ୍କୁ ବେତ୍ତିଲେ ଯେ ଅସୁର ସଜନ ବଳ । *୧୧ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲୁ ଯେ ମାତନାକ ଗୁହ୍ବଂ
 ଅସୁରଙ୍କ ଉପରକୁ ମୋ ରଥ ଦିଅ ଚମକାଇ । *୧୨ ।
 କହୁଂ କହୁଂ ଅସୁର ଯେ ମ ରନ୍ତି ଶସ୍ତ୍ରମାନ
 ନକୁଳ ଶସ୍ତ୍ର ମାରି ତାହା କରଇ ଛେଦନ । *୧୩ ।
 ପୈକ ନ ପଡ଼ୁଣ୍ଠ ଆରେକ ଶହସ୍ର ଆସିଣ ପଡ଼ଇଂ
 ପୈକା କାଣ୍ଡଳେ ତାହା ନକୁଳ ନିବାରଇ । *୧୪ ।
 କଳ କୁତୁହଳ ଯେ ଦେଖି ନ ରଦ ମୁନିବର
 ଷଣାବାଦ୍ୟ ବଜାଇ ସେ ନାରନ୍ତି ଧୀର ଧୀର । *୧୫ ।

*୦୮୧ କୋୟିର = କିଞ୍ଚର, ଭୁତ୍ୟ ।

କଳ ଧୋକଣ ମୁଣିରୁ ଧୂଳ ମୁଠାପ୍ରେ କାଢିଲେ
 ସାଂଗ୍ରାମ ଭୂମିରେ ତାହା ନେଇଣ ବୁଣିଲେ । ୫୧୩ ।
 ଲଗୁ ଲଗୁ ବୋଲି ଶବଦେକ ଦେଇ
 ନାରଦଙ୍କ ଉତ୍ତତ କହିଲେ ନ ସରଇ । ୫୧୪ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତ ଯେ ନକୁଳକୁ ବେତ୍ତିଛନ୍ତି
 ଯେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ରମାନ ନିତାଇ ବିନ୍ଧନ୍ତି । ୫୧୫ ।
 ଅଙ୍ଗେ ନ ବାଜୁଣୁ ତାହା ନକୁଳ ନିବାରଇ
 ଅସୁରଙ୍କ ଶସ୍ତ୍ର ତାର ଅଙ୍ଗେ ନ ବାଜଇ । ୫୧୬ ।
 ବେଳୁ ବେଳ ସମର ଯେ ହୋଇଲା ଅପାର
 ରାଗେଣ ଅସୁର ଅଙ୍ଗ କମ୍ପଇ ଥରହର । ୫୧୭ ।
 ପଞ୍ଚଶ ନାରାଜ ଯେ ଗୁଣରେ ବସାଇଲା
 ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସୁମରି ନାରାଜ ପେଷି ଦିଲା । ୫୧୮ ।
 ଯେଉଁତେକ ବାଣ ଯେ ପଡ଼ିଲାକ ଯାଇଁ
 ବିଶାଶରେ ହାଥୀ ରଥୀ ଭୂମିରେ ଲୋଟଇ । ୫୧୯ ।
 ମାହୃତ ସହିତେ ଯହୁଙ୍କ ହୋଇଲେ ସବ୍ବ କ୍ଷୟେ
 ସାଂଗ୍ରାମ ଭୂମିଗୋଟି ହୋଇଲା ରକତମଧ୍ୟେ । ୫୨୦ ।
 ଧାଇଙ୍କ ଅସୁର ବଳ ନକୁଳକୁ ବେତ୍ତନ୍ତି
 ନାନା ଖଣ୍ଡଶର ସେହି କୋପେଣ ବିନ୍ଧନ୍ତି । ୫୨୧ ।
 ନକୁଳ ଅଙ୍ଗରେ ଯାଇଁ ବାଜିଲା ଖଣ୍ଡଶର
 ଝର ଝର ହୋଇଣ ଯେ ବହଇ ରୁଧିର । ୫୨୨ ।
 କୋପେଣ ନକୁଳ ଯେ କମ୍ପଇ ଥରହର
 ସହସ୍ରକ ନାରାଜ ଯେ ବସାଇଲା ଗୁଣର । ୫୨୩ ।
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମରି ନାରାଜ ଗୁଣ ଦିଲା ବେଗେ
 ବେନିଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଅସୁରେ ପଡ଼ିଲେ ଭୂମି ଭାଗେ । ୫୨୪ ।
 ରକତେ କର୍ତ୍ତନ ଯେ ହୋଇଲା ବସୁନ୍ଧର
 ଅସୁର ମନ୍ତ୍ର ଭୂମିରେ ପଡ଼ି ଯାଉଛନ୍ତି ଗନ୍ତି । ୫୨୫ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟକର ପଡ଼ିବାର ଦେଖି ରଥୀମାନେ
 ନକୁଳକୁ ଯାଇଁଣ ସେ ବେତ୍ତିଲେ ବହନେ । ୫୨୬ ।

ଶକ୍ତିଶର ସିକେନା ଚିଆଉଂ ବିନ୍ଦୁ ଅପାର
 ଅଙ୍ଗରେ ନ ବାଜୁ ନକୁଳ ଛେଦଇ ତାହା ଦୂର । ୫୩୦ ।
 ବେଳୁଂବେଳ ଅସୁରଂକର ହୋଇଲା କୋପଚିତ୍
 ନକୁଳ ଉପରେ ନେଇଣ ସେ ପିଟନ୍ତି ଗଦା କୋନ୍ତ । ୫୩୧ ।
 ପଞ୍ଚଶ ବାଣ ନକୁଳ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ଅସୁରଂକ ଉପରକୁ ବିନ୍ଦୁ ନିଠିଆଇ । ୫୩୨ ।
 ନାରାଜ ପଡ଼ନେଣ ଦୁଇ ସହସ୍ର ରଥୀ
 ଛେଦିଣ ପକାଇଲା ନକୁଳ ମହାଇଷୀ । ୫୩୩ ।
 ମୃଣା ବୃକ୍ଷ ହୋଇଣ ଯେ ଅସୁରେ ପଞ୍ଚଲେ
 ରକତ ନାମରେ ପିଣ୍ଡମାନ ଉପୁରିଆଇ ଉଠିଲେ । ୫୩୪ ।
 ନକୁଳ ହାଥରେ ଯେ ଅନେକ ସଇନ ମଲ୍ଲ
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଦାନ୍ତି କଳନା ନୋହିଲା । ୫୩୫ ।
 ପବନ ବହିଲେ ଯେହେତୁ କଦଳୀ ବନ ଭାଙ୍ଗଇ
 ତେସନେକ ପରକାରେ ଅସୁର ସଇନ ମଞ୍ଚରେ ଲୋଟଇ । ୫୩୬ ।
 ସାତତାଳ ଉସ୍ତରେ ରକତ ନାମ ବହିଗଲା
 ଦେଖିଣ ମୋଢାସୁର ବହୁତ କୋପକଲା । ୫୩୭ ।
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲାକ ରୂପିଂ
 ନକୁଳ ଶ୍ରମକୁ ରଥ ମୋର ଦିଅ ବେଗେ ବାହି । ୫୩୮ ।
 ସଇନ ମାରୁ ମାରୁ ଦିବସେକ ରସେକ ବହିଗଲା
 ଆରଦିନ ବେଳ ଆସି ପହଞ୍ଚେ ହୋଇଲା । ୫୩୯ ।
 ରାତ୍ରି ଦିବସେ ଅସୁର ସଇନ ନକୁଳ ନିବାରିଲା
 ତେବେ ସେ ବସୁନ୍ଧରୀ ଉଶ୍ରାସ ପାଇଲା । ୫୪୦ ।
 ଦେଖିଣ ମୋଢାସୁର ଯେ ବିରୁରଇ ମନେ
 ଧନ୍ୟ ରେ ପାଣ୍ଡବା ତୋତେ କେହି ନାହିଁ ପୃଥ୍ବୀରେ ସମାନେ । ୫୪୧ ।
 କହୁଂ କହୁଂ କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ରଥ ବାହିନେଲା
 ନକୁଳ ଶ୍ରମରେ ନେଇ ରଥ ଭେଟାଇଲା । ୫୪୨ ।
 ବୋଇଲା ଯୈହି ତୋର ଅଟଇ ଶନ୍ତି ଦେଖ
 ଯୈହାକୁ ମାରି ସଇନଂକ ଦୁଖ ଯେ ଉପେକ୍ଷ । ୫୪୩ ।

କହୁ କହୁ ଅସୁର ଯେ ମହାକୋପ କଲ
 ନକୁଳକୁ ଗୃହିଂଶ ଯେ ଅନେକ ପଢ଼ିଜ କଲ । ୫୪୩ ।
 ଦୁହେ ମହାଭାରତୀ ନୋହନ୍ତି କେହି ଓଛ
 ପ୍ରେକେ ନ ରାଜ ବିନ୍ଦୁବିନ୍ଦୁ ଦ୍ରୋଣ୍ତ ମହାଞ୍ଚଳ । ୫୪୪ ।
 ସହସ୍ରେକ ନାରାଜ ଯେ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ନକୁଳ ଉପରକୁ ବିନ୍ଦୁଲ ଅସୁର କୁଳସାଇ । ୫୪୫ ।
 ବାଣ ଆସନ୍ତେଣ ଯେ ନକୁଳ ଗୃହିଂଥୁଳ
 ପ୍ରେକା ନାରାଜକେ ତାହା କାଟି ପକାଇଲା । ୫୪୬ ।
 ଦେଖିଣ ଅସୁର ଯେ କମ୍ପଇ ଥରହର
 କୋପେଣ ନକୁଳ ବିନ୍ଦୁ ଦୁଇ ସହସ୍ର ଶର । ୫୪୭ ।
 ଅସୁର ଅଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ଅଗ୍ନି ଜଳଣ ଉଠିଲା
 ମୁନ ମୋତିହୋଇ ନାରାଜ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲା । ୫୪୮ ।
 କୋପେଣ ଅସୁର ଯେ ପବନାଶର ପେଷଳ
 ଶାଖଶରେ ତାହା ନକୁଳ ନିବାରଇ । ୫୪୯ ।
 ଅଗ୍ନିଶରେକ ଯେ ଅସୁର ପେଷଳ
 ମେଘାଶରେ ତାହାକୁ ନକୁଳ ନିବାରିଲା । ୫୫୦ ।
 ପଞ୍ଚବିଂଶ ନାରାଜ କୋପେ ଅସୁର ବିନ୍ଦୁ
 ଯାଉଂ ଯାଉଂ ନକୁଳ ତାହା ଦୁରୁଂ ନିବାରଇ । ୫୫୧ ।
 ଦୁଇଶରେ ବାଟେ ହୋଇଲେ ଭେଟାଭେଟି
 ଦୁହିଂକର ତେଜେ ଯେ ଅଗ୍ନି ଜଳ ଉଠି । ୫୫୨ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତେ ଅନେକ ଶସ୍ତ୍ର ହୋଇଲେ ମରାମରି
 ଶହସ୍ରଂକ ଘାପ୍ରେ ଅଙ୍ଗରୁ ରୁଧିର ନିକଳ । ୫୫୩ ।
 ଶହସ୍ରଂକ ତେଜେ ଯେ ଆଦିତ୍ୟ ନ ଦିଶଇ
 ସାଂଗ୍ରାମ ଭୂମିଗୋଟା ଅନ୍ନାର ଘୋଟଇ । ୫୫୪ ।

୫୪୪ । ନକୁଳକୁ ଗୃହିଂଶ ଅନେକ ଗାଳି ଦିଲ । (ଖ, ଛ, ଜ)

୫୪୫ । ରଣଗୋଲ ଧନ୍ଦୋଳେ ଅଟନ୍ତି ସମକଳ । (ଖ)

୫୪୬ । ନକୁଳ ଉପରକୁ ବିନ୍ଦୁଲ ତୁହାର । (ଖ)

୫୪୭ । ନକୁଳ ଉପରକୁ ବିନ୍ଦୁଲ ନିଠାଇ । (ଜ)

୫୪୮ । ତାତ୍ତ୍ଵ = ତାତ୍ତ୍ଵା

ବିଜୁଳିର ଝଟକ ପ୍ରାପ୍ୟ ଶହସ୍ରେ ଗଗନେ ଦିଶନ୍ତି
 ମେଘ ଉଡ଼ିଉଡ଼ି ପ୍ର ଯେତେ ଶବଦ କରନ୍ତି । ୪୫୭ ।
 ଯେତେ ବିନ୍ଦନ୍ତେ ଯେ ତାହା ଆରେକ ନିବାରଇ
 କାହାର ଶହସ୍ର କାହାର ଅଙ୍ଗରେ ନ ବାଜଇ । ୪୫୮ ।
 ବେଳୁଂବେଳ ସମର ଯେ ହୋଇଲା ଅପାର
 ଦୁହେଂ ମହାଛ୍ରୀ ନ ଦୁଷ୍ଟନ୍ତ ସାଂଗ୍ରାମର । ୪୫୯ ।
 ବେଳ ପହଞ୍ଚକ ଠାରୁ ସାଂଗ୍ରାମ ଘୋର କଲେ
 ରାତ୍ରି ତନ ପହଞ୍ଚ ସରକ କେହି ନ ଦୁଷ୍ଟଲେ । ୪୬୦ ।
 କାଣ୍ଡରେ ନକୁଳ ଶରୀର ହୋଇଲନି ଗୁର
 କାଣ୍ଡ ଦାଆରେ ରୁଧିର ଅଙ୍ଗରୁ ଝର ଝର ବହଇ । ୪୬୧ ।
 ନକୁଳ ଯେତେ ଶସ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର କୋପେଣ ବିନ୍ଦିଲା
 ଅସୁର ଶରୀରଯାକ ବିକୋତି କାଟିଲା । ୪୬୨ ।
 ରକତେ ଜର ଜର ଦୁହିଂକରି କାପ୍ୟ
 ସାଂଗ୍ରାମ କରୁ କରୁ ଅରୁଣ ଉଦୟ ହୋପ୍ୟ । ୪୬୩ ।
 ଶଖ ଶହସ୍ରେକ ନକୁଳ ମନ୍ତ୍ରିଲା
 ଅସୁର ଉପରକୁ ସେ କୋପେଣ ଗୁଡ଼ିଦିଲା । ୪୬୪ ।
 ବେଳ ସଳଖରେ ବାଜି ଗଳିଗଲା ଯହୁ
 ମୁଣ୍ଡ ଛିଣ୍ଡ ଭୁଦିରେଣ ପଦିଲାକ ତହୁ । ୪୬୫ ।
 ପୁଣି ଯାଇ ମୁଣ୍ଡ ତାର ବେଳରେ ଲାଗିଲା
 ଦେଖିଣ ନକୁଳ ଯେ ଥମ୍ଭୀଭୂତ ହେଲା । ୪୬୬ ।
 ନକୁଳେ ଗୁହିଂଣ ଯେ ବୋଲଇ ଅସୁର
 ଗୁରୁମୁଖେ ଯେତେ ଶସ୍ତ୍ର ପାଇଅଛୁ ବାର । ୪୬୭ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇଣ ଯେ ବିନ୍ଦୁ କିନା ମୋତେ
 ଗୁରୁ ଶସ୍ତ୍ର ତୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଦେତେ । ୪୬୮ ।
 ଛିଦ୍ର କର ଯହୁ ସେ ଅସୁର ବୋଲିଲା
 ନକୁଳ ମନରେ ବହୁତ କୋପ ଉପୁକିଲା । ୪୬୯ ।
 କୋପେଣ ଶ୍ରେ ଶସ୍ତ୍ର ବିନ୍ଦିଲା ମହାବାର
 ଯାଇଣ ପତିଲ ତାହା ଅସୁର କନ୍ଧର । ୪୭୦ ।

ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲା ଯାଇ ଅସୁର ମୁଣ୍ଡଗୋଟି
 ପୁଣି ଯାଇ ଶିର ତାର ଲାଗିଲା ପାଲଟି । ୫୭୦ ।
 ଦେଖିଣ ନକୁଳ ଯେ ମହାକୋପ କଲା
 ରୂଳିଶ ନାରାଜ ସେହି କୋପେଣ ବିନ୍ଧିଲା । ୫୭୧ ।
 ବୋଇଲା ମୋତାସୁର ରେ ସମ୍ବାଲ ସମ୍ବାଲ
 ତୁହି ସେ ପୃଥ୍ବୀକ ସିନା ହୋଇଲୁ ଅଗୁର୍ଗଳ । ୫୭୨ ।
 କହୁ କହୁ ନାରାଜ ପଡ଼ିଲା ତାର ଅଙ୍ଗେ ଯାଇ
 ବୁକୁରେ ବାଜି ଶହସ୍ର ଭୂମିରେ ଲେଉଟି ପଡ଼ଇ । ୫୭୩ ।
 ଦେଖିଣ ନକୁଳ ଯେ ଚକିତ ହୋଇଲା
 ବିମୁଦ୍ରେ ହୋଇଣ ତହୁ ମାତଳିକୁ ରୁହିଂଲା । ୫୭୪ ।
 ବୋଇଲା କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା କହ ହେ ମାତଳି
 ବିନ୍ଧଲେ ଶହସ୍ର ଯେ ନ କାଟଇ ତାହାର ମଉଳି । ୫୭୫ ।
 ଯେତେକ ଶହସ୍ର ଯେ ଅସୁର ବିନିଇ
 ନକୁଳ ଅଙ୍ଗରେ ବାଜି ରୁଧିର ବହଇ । ୫୭୬ ।
 ଘାଁପ୍ରେ ବିକରାଳ ହୋଇଣ କୁମାର
 କେମନ୍ତେ ମରିବ ଅସୁର ମାତଳି କହ ହୋ ବିରୂର । ୫୭୭ ।
 ମାତଳି ବୋଇଲା ଶୁଣ ଯେ ସାବଧାନ ହୋଇ
 ଯେମନ୍ତେ ମରିବ ଅସୁର ସେକଥା ମୁହି ତେମନ୍ତ କହଇ । ୫୭୮ ।
 ଯେତେବେଳେ ଯୈ ଗଣନାଥଙ୍କୁ ସେବାକଲା
 ସେବାରେ ମନାଇଣ ଯେ ବରେକ ମାଗିଲା । ୫୭୯ ।
 ବୋଇଲା ଅମର ଯେ ହୋଇବ ମୋର କାପ୍ରେ
 ଘେମନ୍ତେ ବରଦେବ ଯେ ହରର ତନପ୍ରେ । ୫୮୦ ।
 ଅୟୁ ହୋଉ ବୋଲିଣ ଯେ ବୋଇଲେ ଗଣପତି
 ଆବର ବରେକ ମାଗିଲା ଅସୁର କୁଳ ଛୁପୀ । ୫୮୧ ।
 ଦେବ ଦାନବରେ ମୁହିଂ ନୋହିବିନା ନାଶ
 ଘେମନ୍ତ ବର ଦେବା ମୋତେ ପାଦଶର ଶିଷ । ୫୮୨ ।
 କଲ୍ପାଣ କରିଣ ବୋଇଲେ ତୋତେ ଯୈ ବର ତିର ହେଉ
 ଅମର ହୋଇଣ ଯେ କାଯୁଗୋଟି ତୋର ଥାଉ । ୫୮୩ ।

ଅସୁର ବୋଇଲା ମୁଂ ମରିବ କାହା ହାଥେ
 ବିଶୁରଣ ମୋତେ କହିବା ହୋ ଗଣନାଥେ । ୫୮୯ ।
 ଗଣପତି ବୋଇଲେ ମୁଣ୍ଡ କାଟିଲେ ନ ମରିବୁ
 ବୁକୁ ପୁଟିଲେ ତୁହି ବିନାଶ ନୋହିବୁ । ୫୯୦ ।
 ଅଗ୍ନିଶର ସେନିଶ ଯେ ତୋହୋରେ ମାରିବ
 ଅଙ୍ଗ ଜଳିଗଲେ ତୋର ବିନାଶ ନୋହିବ । ୫୯୧ ।
 ଚପୁମନ୍ତ ପ୍ରକାରେଣ ତୁହି ନୋହିବୁ ପ୍ରାଣେ ହତ
 ଅଶ୍ଵିମା କୁମାରଙ୍କ ଶର୍ପେୟ ଯେହୁ ହୋଇଥିବ ଜାତ । ୫୯୨ ।
 ସେହି ଯେବେ ଅଗ୍ନିଶର କର ତୋର ଅଙ୍ଗକୁ ବିନାଶ
 ତେତେବେଳେ ଯାଇ ତୋର ମରଣ ହୋଇବ । ୫୯୩ ।
 ଯେସନକ ବଚନ ଯହୁଂ ମାତ୍ରଳି କହିଲ
 ନକୁଳର ମନୁ ତହୁଂ ସନ୍ଦେହ ପିଟିଲୁ । ୫୯୪ ।
 ସୋଣରୁ ନାରାଜ ବାଛିଲୁ ଅଗ୍ନିଶର
 ଗୁଣରେ ବସାଇଲୁ ଯେ ନକୁଳ କୁମାର । ୫୯୫ ।
 ଯେତେବେଳେ ନକୁଳ ଯୋଚିଲୁ ଅଗ୍ନିଶର
 ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖକୁ ରୂହିଂଣ ଯେ ବୋଇଲୁ ଅସୁର । ୫୯୬ ।
 ମରଣ ଭେଦ କାହୁଂ ଜାଣିଲୁ ମହାବଳୀ
 ଯେହିଷଣି ଅଙ୍ଗ ତ ଦେବ ମୋର ଜାଳ । ୫୯୭ ।
 ଯାହା ସେ ଦଇବ କରିଛୁ ଲେଖନ
 ନକୁଳ ହାଥରେ ଅଛୁ ମୋହୋର ମରଣ । ୫୯୮ ।
 ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ ସୁମର ଯେ ନକୁଳ ନାରାଜ ବିନାଶ
 ଅସୁରର ଅଙ୍ଗରେ ତାହା ଯାଇଣ ପଡ଼ିଲୁ । ୫୯୯ ।
 ବାଣ ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଯେ ଅଗ୍ନି ଜଳଣ ଉଠିଲ
 ଅସୁର କାପ୍ତ ଗୋଟିକ ଯେ ଦହନ ହୋଇଲୁ । ୬୦୦ ।
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଅସୁର ସଙ୍କରେ ଥିଲ
 ଅସୁର ସଙ୍କରେ ସେହୁ ପୋଡ଼ିଗଲୁ । ୬୦୧ ।
 ଅଶ୍ଵ ରଥ ସହିତେଣ ଯହୁଂ ହୋଇଲୁ ଭସ୍ତୁରାଣି
 ଶୁନେୟ ଥାଇଂ ନୃତ୍ୟ କରିଛୁ ନାରଦ ମହାରୂପ । ୬୦୨ ।

ଦେଖିଣ ମାତଳ ଯେ ଅନେକ ତୋଷ ହୋପ୍ତେ
ନକୁଳ କୁମାରକୁ ବହୁତ ପରଶଂସା କପ୍ତେ । ୫୫ । ୧୯୭୦ ।

ନକୁଳ ଶିରେ ପାଠବନ୍ଧନ

ଶୁଣ ହୋ ବିଲଂକ ରାପ୍ତେ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତୀ
ପ୍ରେସନକ ପରକାରେ ମୋଢାସୁର ହୋଇଲା ବିନଶ୍ୟତି । ୧ ।
ଅସୁର ମରିବା ଦେଖି ନାରଦେ ବାହୁଡ଼ିଲେ
ସୁଧମୀର୍ଦ୍ଧମୀର୍ଦ୍ଧ ସଭାପ୍ତେ ସେହି ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୨ ।
ମଭା ମଣ୍ଡାର ଯେ ବରିଛନ୍ତି ଅମରନାଥ
ଯେ ସମପ୍ତେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ନାରଦ ତପୋବନ୍ତ । ୩ ।
ନାରଦଙ୍କୁ ରୂପିଣୀ ବୋଲନ୍ତ ସୁରରାପ୍ତେ
କିମ୍ବ ଚରିତ କରିଅଇଲ କହ ହୋ ମୁନିପ୍ତେ । ୪ ।
ନାରଦେ ବୋଇଲେ ସେ ନକୁଳ ମହାବାର
ମୋଢାସୁର ସଙ୍ଗେ ସେ କଲାକ ସମର । ୫ ।
ଅଗ୍ନିଶର ଦେନ ଯେ ତାହାକୁ ଦହିଲ
ତିନିଦିନେ ଅସୁର ବଳ ନାଶକଳ । ୬ ।
ସେହା ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରରାପ୍ତେ ଉଷତ ହୋଇଲେ
ନକୁଳ କୁମାରକୁ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସିଲେ । ୭ ।
ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଜୟ ଜୟ ଶୁଭିଲ ଶବଦ
ଅପରଶ କିନ୍ତୁଶାଂକର ବହୁତ ଆନନ୍ଦ । ୮ ।
ପଦ୍ମପୁଷ୍ପ ଜାଣି ଇନ୍ଦ୍ରଂକର ମୁଖ ବିକାଶଇ
ଅବସନ୍ନେ ବସନ୍ତ ଧୀରେ ଧୀରେ ବହଇ । ୯ ।
ସଭା ମଣ୍ଡାଇଣ ଇନ୍ଦ୍ରରାପ୍ତେ ଯେ ବସିଲେ
ସେମନ୍ତ ସମପ୍ତେ ବୃଦ୍ଧପୁଣିତଙ୍କୁ ସେହି ହକରଇ ଆଣିଲେ । ୧୦ ।
ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ଯେ ଯାହାରେ ଅଇଲେ
ସୁଧମୀର୍ଦ୍ଧମୀର୍ଦ୍ଧ ସଭାରେ ଯାଇ ଆନନ୍ଦେ ବସିଲେ । ୧୧ ।

ତୃଷ୍ଣଭ ବାହାନେ ଯେ ଉମ୍ଭରୁ ବଜାଳ
 କପିଳାସ କନ୍ଦରୁ ବିଶ୍ଵନାଥ ଆସଇ । ୧୨ ।
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ଯେ ସଭାରେ ବସିଲେ
 ପୈମନ୍ତ ସମୟରେ ବେଦବର ଯେ ଅଛଲେ । ୧୩ ।
 ହଂସରୁ ଓହ୍ନାଇଣ ଆସ୍ତାନକୁ ଗଳେ
 ଦେଖିଣ ଦେବତାଯେ ଶିରେ କର ଦିଲେ । ୧୪ ।
 ବୃଦ୍ଧାଯେ ପରୁରକ୍ତ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ମୁଖ ରୂପିଂ
 ଅସୁର ମଲଣିତ ଆଉ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଭୟେ ନାହିଁ । ୧୫ ।
 ବେଦବରଙ୍କ ମୁଖରୁ ପୈସନକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ମନର ସାନନ୍ଦେ କହନ୍ତି ସୁରମଣି । ୧୬ ।
 ଭ୍ରେ ଦେବ ପିତାମହ ଶୁଣ ମୋ ଉତ୍ତର
 ଅସୁରକୁ ନାଶିଲେ ନକୁଳ ମହାପାର । ୧୭ ।
 ପୈମନ୍ତ ବରନ ଯହୁଂ ବିଧାତା ଶୁଣିଲେ
 ଧନ୍ୟରେ ନକୁଳ ବୋଲି ପ୍ରଶଂସା ସେ କଲେ । ୧୮ ।
 ତୃତୀୟ ବୋଇଲେ ହୋ ତୁମେ ଶୁଣ ସୁରବାଣ
 ନକୁଳ କୁମାରକୁ ବେଗେ ହକାରିଣ ଆଶ । ୧୯ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ସୁରଦେନ ଗନ୍ଧବହୁଂ ବେଗହୋଇ ଯାଉ
 ଆସୁର ଆଗ୍ୟାଂ ବୋଲି ସେ ନକୁଳକୁ କହୁ । ୨୦ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପାଇ ସୁରଦେନ ଗନ୍ଧବ ଲେଗଲୁ
 ନକୁଳ କୁମାର ଗ୍ରମରେ ଯାଇଂଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ । ୨୧ ।
 ବୋଇଲୁ ବାସବଙ୍କର ଆଗ୍ୟାଂ ହୋଇଥାଏ ତୁମ୍ଭନ
 ମୁହିଁ ଆସିଥାଏ ତୁମ୍ଭକରଂ ନେମାର ନିମନ୍ତ । ୨୨ ।
 ସୁରଦେନ ମୁଖରୁ ନକୁଳ ପୈସନକ ଶୁଣି
 ମାତଳ ମୁଖକୁ ରୂପିଂଲ କୁମରମଣି । ୨୩ ।
 ବୋଇଲେ ଯିବା ଯେବେ ରୂଲ ଅସୁରର ପୁର
 ଶତୀ ଠାକୁରାଣୀ ବନ୍ଦୀ ଯେ ଅଛନ୍ତ ତହିଁର । ୨୪ ।
 ରଥରେ ବିଶ୍ଵ ନକୁଳ ସୁରଦେନ ମାତଳ ଚଳିଗଲେ
 ଅଳମୁଷା ରାଜ୍ୟର ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୨୫ ।

ତଗରେକ ଯାଇଂଣ ଶରୀଦେଖାଂକୁ କହିଲୁ
 ମୋତାସୁର ଅସୁରକୁ ନକୁଳ ରଣରେ ମାଇଲା । ୨୭ ।
 ତୁମ୍ଭକୁ ଘେନିଣ ସେହି ଯିବେ ସ୍ଵର୍ଗପୁର
 ଦୁଃଖ କରିବେ ଯାଇଁ କଣ୍ୟପ କୁମର । ୨୮ ।
 ଶୁଣିଣ ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ତହୁଁ ହରଷ ହୋଇଲେ
 ଧନ୍ୟରେ ନକୁଳ ବୋଲିଣ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସିଲେ । ୨୯ ।
 ତୋହୋରେଣ ରକ୍ଷା ଯେ ହୋଇଲା ଅମର
 ମୋହୋର ମାନ ଉଦ୍ଧରିଲୁ ତୁହିରେ କୁମର । ୩୦ ।
 ଯୁମନ୍ତର ସମୟେ ତନିହେଁ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ରାଣୀଙ୍କ ଦୁଃଖ ଯାଇଁ କଲେ । ୩୧ ।
 ପାପ୍ୟେ ପଡ଼ି ଶୁଣିଲେ ଶିରେ କର ଦେଇ
 ବୋଇଲେ ଅବଧାନ କର ମହାଦେବ । ୩୨ ।
 ତୁମ୍ଭର ଭାଗ୍ୟରେ ସିନା ଅସୁର ନାଶଗଲ
 ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ଯଣ ମୋତେ ଉପୁଜିଲା । ୩୩ ।
 ଆସ ଆସ ମାତା ଗୋ ମୋର ରଥରେ ବିଜେକର
 ଅମର ମଣ୍ଡିଲେ ଯାଇଁ ଉଚ୍ଛିବା ବଜୁଧର । ୩୪ ।
 ନକୁଳ ବୋଲନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ସ୍ଵର୍ଗ ଠାକୁରଣୀ
 ତୁମ୍ଭର ନ ଥିଲେ ସ୍ଵର୍ଗ ଶୋଭା ନ ପାଇ ଗୋପାମଣୀ । ୩୫ ।
 ନକୁଳ କହନେ ସେଠାରୁ ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ଉଠିଲେ
 ଅପକଣା କିନ୍ତୁ ଘେନି ଶରୀ ରଥରେ ବିଜେକଲେ । ୩୬ ।
 ଚମକାଇ ରଥ ଯେ ବାହିର ମାତଳ
 ଧୀର ଧୀର ହୋଇଣ ରଥ ଯାଉଅଛି ଚଳି । ୩୭ ।
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଯାଇଂଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଅମରପୁରକୁ ଦେବୀ ଚଳାଇଣ ଗଲେ । ୩୮ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଭୁବନରେ ବିଜପ୍ରେ କଲେ ଠାକୁରଣୀ
 ଅପକଣା ବିଦ୍ୟାଧରୀ ଖଟିଲେ ଯେ ଯାହା ସେବା ଘେନି । ୩୯ ।
 ନକୁଳ ଘେନିଣ ଯେ ମାତଳ ଚଳିଗଲ
 ସୁଧମୀ ସଭାର ତଳେ ଯେହୁ ଯାଇଣ ମିଳିଲା । ୪୦ ।

ବୃଦ୍ଧା ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ଶିଶୁରଙ୍କୁ ଦେଖିଣ
 ପାପ୍ରେ ପଞ୍ଜା ଶୁଭିଲା ମାତ୍ରୀର ନନ୍ଦନ । ୪୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଉଠ ହୋ ପଣ୍ଡୁର ତନୟ
 ଯାଆରେ ଚିତ୍ତସେନ ନକୁଳକୁ ତୋଳିଦିଅ । ୪୧ ।
 ଧାଇଂଶ ଚିତ୍ତସେନ ନକୁଳକୁ ତୋଳ ଦିଲା
 କରପତ ଯୋଡ଼ି ନକୁଳ ସଭାତଳେ ଉଗ୍ରହୋଇ ରହିଲା । ୪୨ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଶ୍ରାମ ଦିଲେ ନକୁଳକୁ ଉପରକୁ ଦେଖିଆଁ
 ଧନ୍ୟରେ ନକୁଳ ତୁମ୍ଭେ ପଣ୍ଡୁ ରଜାର ଶିଷ । ୪୩ ।
 ଆସ୍ତାନ ଉପରକୁ ଯହୁଂ ନକୁଳ ଉଠିଲେ
 ଧାଇଁ ଯାଇଁ ଅଶ୍ରୁମ କୁମାରେ ପୁଷ୍ପକୁ କୋଳିକଲେ । ୪୪ ।
 ମୁଖରେ ଚମ୍ପନ ସେ ଦିଲେକ ହରଷେ
 ଶିର ଆଉଁଣି ବସାଇଲେ ପାଶେ । ୪୫ ।
 ବୃଦ୍ଧା ରୁଦ୍ଧ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ଯେ କଲ୍ପାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ
 ଅମ୍ବର ମଣିକେ ଅଧିକାରୀ ହୃଦୟି ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ । ୪୬ ।
 ଗଣ ଗନ୍ଧବ ଦେବତା ଯେତେକ ବସିଥୁଲେ
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ନକୁଳକୁ କଲ୍ପାଣ ବାଞ୍ଛାକଲେ । ୪୭ ।
 ଅମର ସଭାରେ ଅନେକ ପୁରୁଷାର୍ଥ ପାଇଲେ
 ଉଠିଣ ଇନ୍ଦ୍ରରପ୍ରେ ନକୁଳକୁ କୋଳିକଲେ । ୪୮ ।
 ତୋହୋରେଣ ସ୍ଵର୍ଗ ପୁର ରଷାହୋଇଲା ରେ ବାବୁ
 ପ୍ରେ ଅମର ମଣିକ ତୋହୋର ଅଞ୍ଜିଲ ସିନା ସବୁ । ୪୯ ।
 ପୁରନ୍ଦର ରପ୍ତେ ନକୁଳକୁ ବହୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲେ
 ଆପଣା ଅଙ୍ଗରେ ଅଳଂକାର ଦେଇ ଥିଲା
 ନକୁଳ ଅଙ୍ଗରେ ଲାଇଲେ । ୫୦ ।
 ଦେବାଙ୍ଗ ପାଟେକ ଯେ ହାଥରେଣ ଦେନିଲେ
 ନକୁଳ ମଥାରେ ତାହା ନେଇଣ ବାନ୍ଧିଲେ । ୫୧ ।
 ଅବିଷେକ ଯୋଗାଡ଼ ଅଣାଇଲେ ପୁରନ୍ଦର
 ଅମର ସଭାରେ ଅବିଷେକ କରିଛି ନକୁଳ କୁମାର । ୫୨ ।

ଭିତରେଣ ବାରତା ପାଇଲେ ଶତୀଦେଖ
 ଅର୍ଦ୍ୟଥାଳୀ ଦେନିଶ ଯେ ଅଇଲେ ମହାମାୟୀ । ୫୩ ।
 ସୋଦର ନାପ୍ରେକାମାନେ ତାଂକର ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗତରେ
 ଆସିଣ ପ୍ରବେଶ ଯେ ହୋଇଲେ ସଭାରେ । ୫୪ ।
 ଉପାବଳୀ ଦେନିଶ ନକୁଳକୁ ବନ୍ଦାଇଲେ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ପାଠ ତୋତେ ହୋ ଆହୁ ୦
 ହୋଇଲୁ ବୋଇଲେ । ୫୫ ।

ଯେତେବେଳେ ବନ୍ଦାଇଲେ ଶତୀ ଠାକୁରଣୀ
 ଗଣ ଗନ୍ଧ ଦେବତାଯେ କଲ୍ପାଣ କଲେ ଧୂଣି । ୫୬ ।
 ଆଶିଷ ତଣ୍ଡୁଳ ଶିର ଦିଲେ ବେଦବର
 ଆହୁ ୦ ଅମରେ ପାଠ ତୋତେ ହୋଇଲୁ ରେ ନକୁଳ କୁମାର । ୫୭ ।
 ଯେମନ୍ତେ ଅଶ୍ଵିଷେକ ବିଧାନ ସାରିଲେ
 ଅପକ୍ଷା କନ୍ଦରୀଯୁ ଗାୟନ କରିଣ ନାଚିଲେ । ୫୮ ।
 ନାରଦେ ଆଶିଷ କଲେ ଜଣାଯନ୍ତ୍ର ବାଇ
 ଅଣ୍ଣିମା କୁମାରେ ବହୁତ କଲ୍ପାଣ କଲେ ତହିଁ । ୫୯ ।
 ଶତୀ ଠାକୁରଣୀ ଭିତର ଦ୍ୱରକୁ ବିଜେକଲେ
 ଅନେକ ଗଉରୋବ ନକୁଳ ଅମରେ ପାଇଲେ । ୬୦ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଦେବ ସଭା ମଞ୍ଜିଲେ
 ହଂସ ଚତି ଗ୍ରୁହା ନିଜ ପୁରକୁ ଚଳିଗଲେ । ୬୧ ।
 ଶିଶୁର ଚଳିଗଲେ କପିଳାସ କନ୍ଦର
 ଗଣ ଗନ୍ଧ ଦେବତାଯେ ଗଲେ ଯେ ଯାହାର ପୁର । ୬୨ ।
 ନକୁଳକୁ ଦେନେ ଅଣ୍ଣିମା କୁମାରେ ଚଳିଗଲେ
 ଆପଣା ମନ୍ଦରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୬୩ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବିଜେକଲେ ତହିଁ ଅମର ଧୂରକୁ
 ଶତୀ ମଥାପୋତ କଥା ନ କହିଲେ ମୟବାଂକୁ । ୬୪ ।

୫୬ ନାରଦେ ଜଣାଯନ୍ତ୍ର କଲ୍ପାଣ ଧୂନି କଲେ

ଅଣ୍ଣିମା କୁମାରେ ଚହୁନ କଲ୍ପାଣ ବାହୁଲେ । (ଛ)

ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ କୋପ ନ କର ମହାମାୟୀ
 ଯୈଷିମତି ସ୍ଵର୍ଗକୁ କେତେ ଅପରପୁ ନ ପଡ଼ଇ । ୭୫ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର କହନ୍ତେଣ ଇନ୍ଦ୍ରାୟୁଣୀ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ
 ନିଶନ୍ତ ହୋଇଣ ତଥଃ ସ୍ଵର୍ଗରେ ରହିଲେ । ୭୬ ।
 ଥୋକାୟେକ ଦିନ ନକୁଳ ସ୍ଵର୍ଗପୂରେ ରହିଲ
 ଯିବି ବୋଲି କୁମର ଯେ ଉଦବେଗ ହୋଇଲା । ୭୭ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କ ଯାଇଃ କଲାକ ଦରଶନ
 ଯିବି ହସ୍ତିନା ଆଗ୍ୟାଃ ଦିଅ ହେ ମଘବାନ । ୭୮ ।
 ନକୁଳ ବଚନ ଶୁଣି ମଘବାନ ହସ୍ତିନ ବୋଇଲେ
 ଯାଆ ବୋଲିଣ ନକୁଳକୁ କଲ୍ପାଣ ଧୂନି କଲେ । ୭୯ ।
 ରହୁ ଶାଳା ପୁରକୁ ଯେ ନକୁଳ ଚଳଇ
 ଶରୀ ଠାକୁରାଣୀଃଙ୍କ ସେ ମେଲୁଣି ମାଗଇ । ୮୦ ।
 ରହୁ ପ୍ରେଣୀ ବୋଇଲେ ଯାଆ ବାବୁ ବେଗେ
 କଲ୍ପାଣ ହୋଇ ବାବୁ ଥାଆ ତୁ ସୁନ୍ଦରେ । ୮୧ ।
 ସୁରନାଥ ଆଗ୍ୟାଃ ଦିଲେ ମାତଳ ତୁମେ ଯାଆ
 ନକୁଳ କୁମାରଙ୍ଗ ହସ୍ତିନାକଇଃ ନିଅ । ୮୨ ।
 ଅଶ୍ଵ ମା କୁମାରଙ୍ଗ ନକୁଳ ନମିକରି
 ରଥରେ ବିଜୟ ଯେ କଲା ମହାବଳୀ । ୮୩ ।
 ଧୀର ଧୀର ହୋଇ ରଥ ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଓହ୍ଲାଇଲ
 ହସ୍ତିନା ନଗରେ ସେ ଯାଇଃଣ ମିଳିଲା । ୮୪ ।

୭୫, “ହସ୍ତିନା ନଗରେ ସେ ଯାଇଃଣ ମିଳିଲା” ପରେ କେତେକ ପୋଥରେ
ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ :—

ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ ନକୁଳ ବହନ ଚଳିଲେ
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବଃକ ପାଶେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବଃକ ପାଦେ ପ୍ରଣମ୍ୟ କରଇ
 ଭ୍ରମ ଅର୍ଜୁନ ଦୁର୍ଭାଗ ପାଦରେ ଲୋଟିଲ ।
 ସହଦେବ ନକୁଳଃକ ଚରଣେ ଲୋଟିଲେ
 ଶିରେ କର ଦେଇଣ ନକୁଳ ଉତ୍ସହେଲେ ।
 ମାତଳିକି ଗୁରିଭାଇ ନମସ୍କାର କର
 ଗଞ୍ଜରେବ କରଣ କହିଲେ ପୁରସ୍ତର ।

ରଥରୁ ଓଦ୍‌ବାଜଣ ନକୁଳ ବନ୍ଦନ ଚଳିଗଲେ
 ରଥ ଘେନ ମାରକ ସୁର୍ଗପୁରୁ ଅଜଳେ । ୭୫ ।
 ନକୁଳ ବାରୁଣାବନେ ମିଳିଲାକ ଯାଇଂ
 ନମସ୍କାର କଲା ଯାଇଂ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଶ୍ରମ ଅରଜୁନଙ୍କୁ ରୁହିଂ । ୭୬ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ବୋଜଲେ ତୁ ଯାଅରେ ସହଦେବ ବହୁନ
 ନକୁଳକୁ ବେଗେ ତୁମି ଦିଆ ଉତୋକଣ । ୭୭ ।
 ସହଦେବ ଯାଇଂ ନକଳଙ୍କ ଚରଣେ ନମଇଂ
 ବୋଜଲୁ ଠାକୁରଙ୍କ ଆଗ୍ୟଂ ହୋଇଲା ଉଠିବା ଗୋସାଇଂ । ୭୮ ।
 ତତକଣେ ନକୁଳ ପେ ଉଠିଣ ବନ୍ଦିଲ
 କରପତ ଯୋଡ଼ ଯାଇଂ ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିଙ୍କ ଗ୍ରାମରେ ମିଳିଲା । ୭୯ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠିର ବୋଜଲେ କିମ୍ ଚରିତ ସୁର୍ଗରେ ହୋଇଲା କହନି ନକୁଳ
 କରପତ ଯୋଡ଼ କନ୍ଦଳ ମ'ତ୍ରୀର ଦୁଳାଳ । ୮୦ ।
 ନକୁଳ ବୋଜଲେ ମୁଁ ଘେଖୁଅ ଚଳିଗଲି
 ମୋତୀସ୍ଵର ସଂଗତେ ବହୁନ ପୁର ଲଳି । ୮୧ ।
 ବାରକୋଟି ସଇନି ତାର ମକାଳି ହାଣି
 ଅଗ୍ନି ଶର ଚପତି ଆସୁରକ ତଦ୍ବନ କଳି ପୁଣି । ୮୨ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ଅଣ୍ଟ, ସନ୍ୟ ତନ୍ତ୍ରଂ ଅନେକ କ୍ଷୟ ଗଲା
 ମନ୍ତ୍ରୀ ସହିତରେ ତାର ମମସ୍ତ ପଞ୍ଚଳା । ୮୩ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ଦେବ ଶୁଣି ବହୁନ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ନକୁଳ କୁମାରକଙ୍କ ଚରଣଂସା କଟିଲେ । ୮୪ ।

୮୫ । “ନକୁଳ କୁମାରକଙ୍କ ପରଶଂସା କଟିଲେ” ପଦ ପରେ ‘ଖ’ ପୋଥରେ
 ଭିନ୍ନ ପାଠ—

ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ମାନ୍. ଭୁଷ୍ଟିଲେ ମାକଳି
 ରଥ ଅରେହଣ ସୁର୍ଗପୁର ଗଲେ ଚଳି ।
 ତନ୍ଦର ଆଗରେ ଯାଇଂ କନ୍ଦଳେ ସମସ୍ତ
 ଶୁଣିଣ ସନ୍ଦ୍ରୋଷ ହେଲେ ଦେବ ସୁରନାଥ ।
 ସଭ ମରିଲିଲ ସଙ୍ଗେ ଯେହାପୁର ଗଲେ
 ଶୁଣ ହୋ ବିଳଂକ ରଜା ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ।

ନକୁଳ କହିଲା ବହୁତ ଗଉରୋବ ପାଇଲି
 ପୂଜାବିଧ ପାଇଣ ଶିରେ ପାଠେକ ବାନ୍ଧ ଆସ୍ତାନରେ ବସିଲି । ୮୫ ।
 ମସବାନ ଅଙ୍ଗରେ ଯେତେ ଅଳଂକାର ଥିଲା
 ଗଉରୋବ କରିଣ ଛନ୍ଦ ମୋ ଅଙ୍ଗରେ ଖଞ୍ଜିଲା । ୮୬ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଘପାବଳୀ ଦେନି ଛନ୍ଦ୍ୟେଣୀ ବନ୍ଦାଇଲେ
 ବ୍ରହ୍ମାଯେ ଥାଇ ଅନେକ କଲ୍ପାଣୀ ଧୂନି କଲେ । ୮୭ ।
 ନକୁଳ କହନେ ରୂପିତାର ସନ୍ନୋଷ ହୋଇଲେ
 ଶୁଣ ହୋ ବିଳଂକ ରାଜା ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହିଲେ । ୮୮ ।
 ବୋଇଲେ ମହାରାଜା ଶୁଣିଲୁଟି କି ମୋତାସୁର ବଧ
 ଯେସନେ ନକୁଳ ପାଠ ବାନ୍ଧିଲା ଅମର ମଧ୍ୟ । ୮୯ ।
 ବନ୍ଦର ସାରୋଳା ମାଗୋ ଜଙ୍ଗେରପୁର ବାସୀ
 ତୋହୋର ନାମଗୋଟି ସାଧୁଜନେ ଘୋଷି । ୯୦ ।
 ଯାହାକୁ ସୁଦୟୁ ଗୋ କରୁ ମହାମାୟୀ
 ଧନ ଜନ ବିପୁଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହାକୁ ମିଳଇ । ୯୧ ।
 ଯାହାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ମାଗୋ କରୁ ଠାକୁରାଣୀ
 ବହୁତ କଷ୍ଟ ସମାରେ ପାଆନ୍ତି ସେ ପ୍ରାଣୀ । ୯୨ ।
 ମୁହିଁ ଯେ ଅରହିତ ଅଟଇ ସାରୋଳ ଦାସ
 ଅନ୍ତକାଳେ କଟିଲାସେ ଦିଅ ମୋତେ ବାସ । ୯୩ । ୧୯୬୩

ନାରକାସୁର ବଧ ଓ ପାରିଜାତ ହରଣ

ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ବିଲଂକ ଦେଶ ରାଜା
 ଅଗନ୍ତ୍ର ମୁନିଙ୍କ ଚରଣଶ କଲା ଦିବ୍ୟ ପୂଜା । ୧ ।
 ଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପ ନଇବେଦ୍ୟ ଗୁମ୍ଫରେ ଦିଲେ ନେଇ
 କରପତି ଯୋଡ଼ି ବୋଲଇ ବିନୋଦୀ ଭାବ ହୋଇ । ୨ ।
 ଭୋ ମୁନି ବୋଇଲୁ ଯେ ଦେବଦେଉ ଅଳଲ କାହିଁ
 ଯେଉଁ ଉତ୍ତରରେଣ କଷ କଲା ଶରୀସାଇ । ୩ ।
 ନାରକାସୁର ବଧ କେମନ୍ତେ କଳ ଚନ୍ଦପାଣି
 ଯେ କଥା ସଞ୍ଚିତ ମୋତେ କହିବା ମହାମୁନି । ୪ ।
 ରାଜାର ଚଚନେ ଯେ କହନ୍ତି ଅଗନ୍ତ୍ର ଯତ
 ଶୁଣ ତୁ ସାବଧାନେ ବିଲଂକ ଦେଶର ନୃତ୍ୟ । ୫ ।
 ଯେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ବିଭା ହୋଇଲେ ଅଷ୍ଟପାଠଙ୍କୁଣୀ
 ସେ କଥା ନୃତ୍ୟ ତୁ ଶୁଣିଲୁ ବିଶେଷ । ୬ ।
 ଆବର ବିଭା ହୋଇଲେ ହରି ଶୋଳସହସ୍ର ଶତେନାରୀ
 ଯେଉଁ ଆଣିଲେ ହରି ନାରକାସୁର ମାରି । ୭ ।
 ଯେକଥା ବିଶେଷ ମୋତେ କହିବା ସମସ୍ତ
 ଅତି ଭାଗେୟ ଭାରଥ ଯେ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଅମୃତ । ୮ ।
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ବିଲଂକ ଦେଶ ରାଯେ
 ନାରକାସୁର ବୋଲିଣ ଯେ ଅଟଇ ମହାରାଯେ । ୯ ।
 ବରୁଣତତ୍ତ୍ଵଙ୍କ ସେ କନକ ଛନ୍ଦ ଦଣ୍ଡ ନିଲ
 ଆଦିତ୍ୟଙ୍କତତ୍ତ୍ଵଙ୍କ କମଣ୍ଡଳ ଛଡାଇ ଦେନିଲୁ । ୧୦ ।
 ବଳାହାରେଣ ମଣିପଦ୍ମ ନିଲ ସେହି
 ତାହାକୁ ଦେଖିଲେ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ଭାୟେ ପାଇ । ୧୧ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାରତା ଯହୁଙ୍କ ଦୁରେ କହିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ
 ହାରିକା ପୁରେ ଭେଟିଲୁ ସେ ଶ୍ରୀ ବିଷ୍ଣୁନାଥଙ୍କୁ । ୧୨ ।
 ସତ୍ୟଭାମାର ପୁରେ ହରି ବିଜପ୍ରେ କରିଥିଲେ
 ସେଠାରେ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ଯାଇଣ ଭେଟିଲେ । ୧୩ ।

ନାରକାସୁରର ଯେଉଁ ଉପଦର୍ଶମାନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଖୁମୁରେ ସବୁ କହିଲେ ମସବାନ । ୧୪ ।
 ସମସ୍ତ କଥାମାନ ଶୁଣିଲେ ସାବଧାନ ଦୋଜ
 ବିନନ୍ଦାସୁତକୁ ରାଇ ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ଭାବଗ୍ରାମୀ । ୧୫ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ରାଜାକୁ ବେଗେ ଜଣାଇବୁ
 ଆମ୍ବର ଆଗ୍ୟାଂ ବୋଲି ଖୁମୁରେ କହିବୁ । ୧୬ ।
 ବୋଲିବୁ ନାରକାସୁର ଉପରକୁ ଦଣ୍ଡ ସାକିବେ ଦାମୋଦର
 ଚଉରଣି କୋଟି ଯାଦବଙ୍କ ବହନ ସଜକର । ୧୭ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଗ୍ୟାଂ ପାଇ ଗରୁଡ଼ ବହନ ଚଳିଗଲେ
 ଉଗ୍ରସେନ ଖୁମୁରେ ଯାଇଣ ଜଣାଇଲେ । ୧୮ ।
 ନାରକାସୁରକୁ ଦଣ୍ଡ କରିବେ ଚନ୍ଦଧର
 ଚଉରଣି କୋଟି ଯାଦବଙ୍କ ବହନ ସଜକର । ୧୯ ।
 ଗରୁଡ଼ ବଚନ ଶୁଣି ଉଗ୍ରସେନ ରାଜା
 ସରେନ ଦଣ୍ଡ ସାଜ ବୋଲି ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ମହାରାଜା । ୨୦ ।
 ରାଜା ଆଗ୍ୟାଂ ପ୍ରମାଣେ ସାନିଲେ ସମଦଣ୍ଡ,
 ବ୍ରତ୍ତୁର ଶବଦେ କମ୍ପଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ୨୧ ।
 ରେଣୁ ମର୍ଦନ ଶଙ୍ଖ ଯେ ଆବର କାହାଳ
 ଟମକ ନିଶାଣ ତୋଳ ଦମାଳୁ ମର୍ଦନ । ୨୨ ।
 ଦୋଷନାଦ ଦାଉଣ୍ଡି କଢା ଅଳାବେଶୀ ଝଞ୍ଜାଳ
 ମହୁରା କାହାଳୀ ବାଉଂଶି ବିଳରାଳ । ୨୩ ।
 ଅଣ୍ଟଙ୍କର ହେସାରାବ ହାଥୀଂକର ଘଣନାତେ
 ପ୍ରଳୟ ଉପ୍ତି ଯେ ଅପ୍ରମିତ ଶବଦେ । ୨୪ ।
 ପାତାଳେ ବାସୁକର କମ୍ପିଲ ସପ୍ତଦେଶୀ
 ଉରେ ଥରହର ଦେବୀ କମ୍ପିଲ ଧରଣୀ । ୨୫ ।
 ଯଦୁବଂଶ ଭୋଜବଂଶ ତୁହାଣ ବଂଶ ଥାଠ
 ଅନ୍ଧକ ବାମନ ହୋଇ ଯେ ବିଷ୍ଣୁବଂଶ ଉକାଟ । ୨୬ ।

୨୩,୨ କଢା = ବାଦ୍ୟ ଶିଶେଷ ।

୨୩,୧ ଅଳାବେଶୀ = ଲାଭନିମିତ ଏକତାର ଯୁକ୍ତ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତର ।

ଯେସନକେ ସାତଙ୍ଗ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି
 ଭୋଜଙ୍ଗ ରାଜା ହୋଇ ଯେହାକୁ ଖଟନ୍ତି । ୨୭ ।
 ଅତିବଢ଼ ଯୋଜାପୈ ଯେ ସାତଙ୍ଗ ଛନ୍ତି
 ଯେକକୁ ଆରେକ ଯେ ମହା ବଳୀଯୁଗ ଅଟନ୍ତି । ୨୮ ।
 ପ୍ରତାପୀ ଯାଦବ ଯେ ଉତ୍ସର୍ଣ୍ଣିକୋଟି ବଳ
 କାହାକୁ ଭାସୁ ନାହିଁ ଆରେଣି ଅରୁଗଲ । ୨୯ ।
 ନଭେଷତ୍ସ୍ଵ ଥାଠ ସତର ଲକ୍ଷ ହାଥୀ
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ଭୁରଙ୍ଗମ ଦଶକୋଟି ପାଦାନ୍ତି । ୩୦ ।
 ଯେତେକ ସରନି ଯେ ଉତ୍ସେନର ସେହା
 ଶାର ମର୍ଦଳ ଶାରଦୂ ଯେ ବହିଥାନ୍ତି ବାନା । ୩୧ ।
 ଅଷ୍ଟରହେ ନିରାଶ ରଥ ଅଟନ୍ତି ଦିବଶୋଘ
 ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଆଦିତ୍ୟ ଯେସନେକେ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରଚା । ୩୨ ।
 କଳସଂକ ଉପରେ ନେତ ପାତାଙ୍ଗ ଧୃଜ
 ମାଳମେଦେ ଦେସନେକେ ଉଦୟ ବିଜୁକ୍ତିର ତେଜ । ୩୩ ।
 ରସାଣିଲ ଗୁପ୍ତଶୀ ପୀତା ଯେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବିଷ୍ଟାର
 ମୁକୁତା ଦୋଶାଖର ଯେ ଲମ୍ବକ ଫରୁହର । ୩୪ ।
 ଦେବାଙ୍ଗ ଝୀନ ବମନ ଅପୂର୍ବ ଦିବ୍ୟକାନ୍ତି
 ସ୍ଵରା ପଗଡ଼ କାଠ ଦର୍ପଣ ପନ୍ତ ପନ୍ତ । ୩୫ ।
 ଚମା ବକୁଳ ଜାଇ ଯେ ନାଗେଶ୍ଵର ପୁଷ୍ପ
 ରଙ୍ଗଶୀ ପାଟଳୀ ଧଣ୍ଡା ଲମ୍ବକ ଉତ୍ସପାଶ । ୩୬ ।
 ମେଲୁ ପାଠ ଝୁମା ଯେ ସୁବର୍ଣ୍ଣର କଣ୍ଠୀ
 ନାଲା ପୋଯେଲା ଲମ୍ବକ ଯେ ମୁକୁତା ମାଳଗୋଟି । ୩୭ ।
 ମାରାଗ ରହୁ କଳମ ଯେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକର ପ୍ରମୁଖ
 ମଧ୍ୟରେ ମରକତ ପ୍ରମୁଖ ଯେ ଦଶକ ଆରମ୍ଭ । ୩୮ ।
 ଉପରେ ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ସୃତିକମ ଟେର
 ଗଗନ ଆଦ୍ୟାବଳୀ ଯେସନେକେ ନିର୍ମଳ ଜ୍ୟୋତି ତାର । ୩୯ ।
 ଟର କୋନ୍ତ ଶାବେଳୀ ଯେ ଲାଙ୍କିଆ କୋଦଣ୍ଡ
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ପଚଶୁ ଜୀବମୂଳା କାଣ୍ଡ । ୪୦ ।

ଅସିପଦ ନିର୍ମାଣ ଯେ ତୃଣ ଆଦି କରି
 ସେନା ଯମଦାତି ଯେ ଅନେକ ଗୁପସରି । ୪୧ ।
 ନାନା ଶହସ୍ର ଧରଣ ଯେ ବାରବେଶ ହୋଇ
 ରଥ ଉପରେ ରଥୀପ୍ରେ ବିଜେକଲେ ଯାଇଁ । ୪୨ ।
 ବାହାରେ ବାରନେତ ଯେ ମୁକୁଟ ସମ୍ମାନା
 ବିଦ ମୁଦି କଂକଣ ଯେ ଅପୂର୍ବ ରୂପରେଖା । ୪୩ ।
 ରଥରେ ଅଶ୍ଵନେଇ ଯେ ଯୋଚିଲୁ ସାରଥ
 ରଥ ଆରେହିଲେ ନେଇ ରଥୀଂକର କତି । ୪୪ ।
 ହାଥୀଂକର ଉପରେ ଯେ ନିଦୋଡ଼ ବଜୁସେହା
 ଅମାର ସାଜେଣି ରଥ ଫରହର ବାନା । ୪୫ ।
 ବାରଦ୍ଵଷି ଘାଗୁଡ଼ ଯେ ମଣ୍ଡି ଲେ ଚଉପାଶ
 ଉଡ଼ନ୍ତା ପଦ୍ମର ଯେସନେକେ ଧାମନ୍ତି ବିଳାସ । ୦୬ ।
 ତେସନ ସମ୍ବଦ୍ଧେ ଯେ ଚଳଇ ହାଥୀବଳ
 ଆଗପଛ ହୋଇଣ ଯେ ଚଳନ୍ତି ପଲ ପଲ । ୪୭ ।
 ହାଥୀ ଆରେହିଣ ଯେ ମାହୁନ୍ତେ ଚଳନ୍ତି ଆଗସର
 ତହିଂର ପାରୁଣେ ମାହୁନ୍ତେ କରେ ଶସ୍ତ୍ର ଧର । ୦୮ ।
 ରଣରଙ୍ଗେ ଅଶ୍ଵମାନ ବଉତେ ଚହଟାଇ
 ବରଷା ଜାଲ ଯେ ବଜୁ ସରଳାଇ । ୪୯ ।
 ଟୋପର ଅଙ୍ଗରକ୍ଷୀ ଯେ ଅଙ୍ଗବାସର ମୁଳେ
 ସମୁଦ୍ର ଲହରୀ ଯେସନେକେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗହଳେ । ୫୦ ।
 ପାଇକଂକ ହାଥରେ ଧନ୍ତୁ ଆତଣ ଫରି
 କୋଦଣ୍ଡ କାଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଶତସହସ୍ର ଧର । ୫୧ ।
 କଟିରେ ବାରଦ୍ଵଷ ଯେ କୋଳାହଳ ବାଜେ
 ବସନ୍ତ ରଙ୍ଗପାଠ ଯେ ଚଉତନା ସାଜେ । ୫୨ ।
 ବିଭୂତି କାଇମାଟି ଯେ ସ୍ଵିଦନାଦ ବାନ୍ଧ
 ନେତ ପତନ ଯେ ସିନ୍ଧ ଆ ପାଗ ପିନ୍ଧ । ୫୩ ।

୪୫, ଅମାର = ହାତ ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟ ବସିବା ପାଇଁ କଷାହେବା ଆବରଣ
 ଯୁକ୍ତ ଆସନ, ହାଉଦା ।

ଆନନ୍ଦେଣ ପାଦାନ୍ତି ବଳ ଯେ କଳିକଳା ନାଦ କରି
 ଚଞ୍ଜାମୁଳେ ରହିଲେ ଯେ ରାଉତନ୍ତ ଆନୋରି । ୫୩ ।

ବଳରାମ ଠାକୁରେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଅଗ୍ରଜ
 ତାଳଧୂଜେ ବସି ଦିଶିଲେ ଦିବ୍ୟତେଜ । ୫୪ ।

କରେ ହଳ ମୂରଳ ଯେ ବେଶ ବେଶନ ହୋଇ
 ଦ୍ଵାରିକା ଦାଣ୍ଡେ ଉତ୍ତର ହୋଇଲେ ସେ ଯାଇଁ । ୫୫ ।

ଉତ୍ତବ ଅନାଧୂଷ୍ଟ କୃପବ୍ରହ୍ମାର ମୂଳେ
 ଯେ ଯାହାରେ ସଜ ହୋଇଣ ସକଳେ । ୫୬ ।

ଅନ୍ତୁର ବାରବାହୁ ବାରଜିତ ବେଲାଲେ
 ବସୁଦେବ ସୁରଥ ଯାଦବ ମହାପାଳେ । ୫୭ ।

କୁମୁଦ କଉଣିକ ସୁଦେବ ଆଦି କରି
 ଅନେକ ଯାଦବ ବାରେ ଅଛନ୍ତି ଶହସ୍ର ଧରି । ୫୮ ।

ଆପଣେ ଉତ୍ତରେସନ ଦିବ୍ୟକେଣ ହୋଇ
 ଅଇରିଚୂଡ଼ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲେ ଶିରେ ନେଇ । ୫୯ ।

ବାରନେତ କର୍ଣ୍ଣାଞ୍ଚଳ ସିମନ୍ତିମା ଜଗଦଳା
 କଣ୍ଠରେ ଆଭରଣ ଯେ ମୁକୁତା ସର ମାଳା । ୬୦ ।

ତାତ୍ତ ତୋତର କିରୁଟ ବାହୁଟି ବିଦ ମୁଦି
 ବାଳଅକ' କରଣ ଯେସନେ ଗଗନ ଭେଦ । ୬୧ ।

ଶ୍ରାବସ୍ତେ ଶୋଘବନ ଆଦ୍ରାବଳୀ ସମାନେ ଧନୁ
 ଦେଖିଣ ଶଂକିଲେ ବିବଧ' ଶତମନ୍ତ୍ର । ୬୨ ।

ଗଦା ସୋଣମାନ ବେନି ପାରୁଣରେ ଥୋଇ
 ଶୁଭ ମଙ୍ଗଳ ଯୋଗରେ ରଥେ ବସିଲେକ ପାଇଁ । ୬୩ ।

ଅନେକ ସମ୍ବରେ ରଥ ରଥୀ ହୋଇଲେକ ସଜ
 ରଥୀଙ୍କ ପାରୁଣରେ ଆରୋହିଲେ ମତ୍ତଗଜ । ୬୪ ।

ଗଜକୁ ଆରୋହି ଯେ ରହିଲେ ରଣ ଯୋଧୀ
 ରାଉତକୁ ଆରୋହି ରହିଲେ ଅପ୍ରମିତ ପଯୋଧ । ୬୫ ।

ଯୈବିଧ ଚତୁରଙ୍ଗ ବଳ ରାଜଶି କୋଟି ଲେଖା
 ସାତଙ୍ଗଶ ଯାଦବେ ଉତ୍ତରେସନର ସଖା । ୬୬ ।

ଉଦଣ୍ଡ ଘେକଳକ୍ଷୀ ଯେ ଆଲମ୍ ପାଠଛସ
 ଉଡନ୍ତି ପନ୍ତି ପନ୍ତି ଯେ ଚରଳ ହୀନ ନେତ । ୭୮ ।
 ଅନେକ ଛନ୍ଦେଣ ଯେ ବାଜଇ ଘୋରନାଦ
 ନବଖଣ୍ଡ ମେଦିମା କମ୍ପଇ ମୁଖରାବ ଶବଦ । ୭୯ ।
 ସଇନର ଉତ୍ସବ ଦେଖିଣ ଉତ୍ତରସେନ ରାଘେ
 ଅନେକ ଛନ୍ଦେଣ ବାଜଣା ବାଜି ପୁଲକଇ ତାର କାଘେ । ୮୦ ।
 ଦିବ୍ୟସଜ ହୋଇଣ ଆପଣେ ଦେବରାଘେ
 ସତ୍ୟଭାମାକୁ ଘେନ ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବିଜଘେ । ୮୧ ।
 ବସୁଦେବ ହକାରି ଯେ ଶ୍ରାମୁଖେ ଦିଲେ ଭିକ୍ଷା
 ଭୋ ପିତା ଆମ୍ବର ଆସିବା ଯାଘେ କଟେକ କରଥାଅ ରକ୍ଷା । ୮୨ ।
 ଭୁନ୍ଦର ପ୍ରସାଦେ ଆମ୍ବେ ବିଜେକର ଯିବୁ
 ନାରକାସୁରକୁ ବଧ କର ସବଶୁଭେ ଯେ ଆସିବୁ । ୮୩ ।
 ଆଗ୍ୟାଂ ପାଇ ବସୁଦେବ ଦ୍ଵାରକାଘେ ରହିଲେ
 ସବଶୁଭେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟ ଯେ ସମଦଣ୍ଡକୁ ବାହିଲେ । ୮୪ ।
 ବଇଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ତୃତୀୟା ଯେ ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବାର ଭୋଗ
 ବାଣିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ବିଷ୍ଣୁମୁଖ ନାମେ ଯୋଗ । ୮୫ ।
 ବୃଷ ଲଗ୍ନେ ବାହାର ହୋଇଲେ ହୃଷୀକେଶୀ
 ଅପ୍ରମିତ ସଇନ ସଙ୍ଗରେ ଯେ ଅଛନ୍ତି ବିଶେଷି । ୮୬ ।
 ଷତମନୀ ଉତ୍ତରସେନ ଯେ ବେତ୍ତିଛନ୍ତି ପାଶ
 ଆଧୁ ଉପାଧୁ ବାରତା ଜାଣନ୍ତି ବିଶ୍ୱାସ । ୮୭ ।
 ସମରେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟ ଚଳିଲେ ସମଦଣ୍ଡ ବାହି
 ଉତ୍ତର ମୁଖେ ଚଳିଲେ ବଳ ଦ୍ଵାରକାରୁ ବାହାର ହୋଇ । ୮୮ ।
 ମାର ମାର ଧର ଧର ଯେ ଗୋଲନାଦ ଶବଦେ
 ନବଖଣ୍ଡ ମେଦିମା କମ୍ପୁଛି ସଇନ ପାଦନାଦେ । ୮୯ ।
 ପାତାଳେ ବାସୁକି ରାଜା କମ୍ପଇ ସପ୍ତପେଣୀ
 ଖୁବ ରେଣୁ ଅନ୍ଧାରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଦିନମଣି । ୯୦ ।
 ବସାକୁ ବସା ଯେ ଚଳାଇଲେ ବଳ ଘେନ
 ବକୁଳାଞ୍ଚ ପଞ୍ଚ ତଳେ ପ୍ରବଶ ହୋଇଲେ ସଇନ । ୯୧ ।
 ତହିଁର ରାଜା ଯେ ନାରକାସୁର ରାଘେ
 ଅତିବତ୍ତ ରାଜା ଯେ ପୃଥୀଦେବାର ତନଘେ । ୯୨ ।

ଅପ୍ରମିଳ ସଇନ ଯେ ତାହାର ଅଟଇ ଅକଳଣା
 ବତିଶ ଷଡ଼ଣୀ ବଳ ତାର ଅଟଇ ଜଗୁଳଣା । ୮୩ ।
 ଗଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କ ତାହାର ଭୟ ନାହିଁ
 ଅନେକ ରଜା ସେ ଯେ ଜଣିଲୁ ଦଣ୍ଡ ବାହି । ୮୪ ।
 ଯେତେ ରାଜାମାନଂକର ଯେତେ ସୁନ୍ଦର ଦୋହିତା ଥିଲୁ
 ବଳେ ବନ୍ଦୀ କର ସବୁ ଅନ୍ତରୁକୁ ଆଣିଲୁ । ୮୫ ।
 ଗଣିତା ନବ ସୁବା ଯେ ଲକ୍ଷେକ ରାଜଜେମା
 ପ୍ରେକ୍ଷାବେଳେ ସବୁକୁ ବିଭା ହୋଇବ ଅଗୁଳିମା । ୮୬ ।
 ସଂକଳ୍ପ କର ମନେ ବାଞ୍ଛିଆ କରିଅଛି ଯାହା
 ଲକ୍ଷେକ ସୁନ୍ଦରୀ ହୋଇଲେ ହୋଇବ ତେବେ ବିଭା । ୮୭ ।
 ତେଣୁ କର କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ଅନ୍ତପୁରେ ଥୋଇଛି ନୃପମଣି
 ବେଳେ ବେଳେ ପଣି ବଳେ ସବୁକୁ ଅଛି ଆଣି । ୮୮ ।
 ଅତିବଳେ ବଳୀପୁର ସେ ନାରକାସୁର ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ଯାହାର ନାମକୁ କରନ୍ତି ଭୟେ । ୮୯ ।
 ସେ ରାଜାର ସନ୍ଧିଷ୍ଠେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ଚନ୍ଦର
 ନାରଦେ କହିଲେ ଯାଇ ନାରକାସୁର ଆଗର । ୯୦ ।
 ହାଥେ ବ୍ରହ୍ମବାଣୀ ଲୈହିତ ପିଙ୍ଗଳ ଜ୍ୟୋତି
 ନିର୍ଦ୍ଦୂମ ଅଗ୍ନି ଜାଣି ବିରଜଇ କାନ୍ତି । ୯୧ ।
 ମନ ପବନ ସିଦଣ୍ଠୀ କରଇ ଛନ୍ଦ ପାତ୍ର
 ପୁଟିକର ଜପାମାଳ ହାଥରେ କୁଣ ବିତ । ୯୨ ।
 ଧୋତି ଉତ୍ତରୀ ଯେ ପ୍ରୋଷଣୀ ପବନ
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋଟି ଅଙ୍ଗେ ଦୋହୋର ଭସୁତିତା । ୯୩ ।
 ମଥାରେ ତୁଳସୀ ଗଭ୍ର ଯେ କୁଣ୍ଠଳ କର୍ଣ୍ଣମୂଳେ
 ବିଶୁଦ୍ଧ ଗଙ୍ଗାଜଳ ପୂରେଇ କମଣ୍ଠଳେ । ୯୪ ।
 କଳ ଧୋକତି କନ୍ଦେ ବେଦ କରଣ୍ଠି କୁଣ ପୀତା ସାଜେ
 ରଙ୍ଗପାଠ କରୁଥୁବି କଟିରେ ଦିବ୍ୟଶୋଭା ଯେ ବିରଜେ । ୯୫ ।
 ଅଦ୍ଭୁତେ ଆକାଶୁଂ ଖସି ନାରକାସୁରେ ଉଭ୍ର
 ବ୍ରହ୍ମାଂକର ସମାନେ ପାଇଲେ ଦିବ୍ୟ ଶୋଭା । ୯୬ ।
 ନାରଦଂକୁ ଦେଖି ନାରକାସୁର ନିସ୍ତରିଳି ବୋଇଲୁ
 ଆସ୍ତାନ ତେଜି ଆସି ପାଷ୍ଟେ ପଢ଼ ଶୋଇଲୁ । ୯୭ ।

ପ୍ରଶପତ୍ୟ ହୋଇଣ ଯେ ଯୋଡ଼ିଲୁ ବେନିକର
 ଭେ ମୁନି ଧନ୍ୟ ଆଜ ଜୀବନ ମୋହୋର । ୯୮ ।
 ଧନ୍ୟ ସେ ପିତା ମାତା କଲୁ ମୋତେ ଜନ୍ମ
 ତୋତେ ଦ୍ରୁଣନ ପାଇଲି ସଫଳ ମୋର କର୍ମ । ୯୯ ।
 ଯୈତେ ବୋଲି ନାରକାସୁର ଚରଣ ପଖାଳିଲୁ
 ପାଦ ଉଦକ ଆଣି ଶିରରେ ଲଗାଇଲୁ । ୧୦୦ ।
 ନାରକାସୁର ଭଗତ ଯହୁ ନିର୍ମଳ ଦେଖିଲେ
 ମହାମନ୍ତ୍ର ଦୂମର ମୁନି କଲ୍ପାଣ ବାଞ୍ଛା କଲେ । ୧୦୧ ।
 ନାରକାସୁର ବୋଇଲୁ ମୁନି ହେ ପଥଶ୍ରାନ୍ତ ପାଇ
 ତେଣୁ ମୋହୋର ପୁରକୁ ବିଜେ କଲ କି ଗୋସାଇ । ୧୦୨ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆୟୁର ଦୟା ଯହୁ ତୋତେ
 ଶ୍ରଦ୍ଧା କରି ଅଇଲୁ ଆୟେ ତୋତେ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ । ୧୦୩ ।
 ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ ପ୍ରତାପୀ ତେଜବନ୍ତ ସାମରଥ୍ୟ
 ସଇଲ୍ଲେକ୍ୟ ବିଷ୍ୟାତ ଯେ ଅଟଇ ତୋର କଥା । ୧୦୪ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳେ ତୁ ହୋଇଲୁ କାରେଣୀ
 ସ୍ଵପ୍ନରେ ତୋର କଥା ସମସ୍ତେହେ ଜାଣି । ୧୦୫ ।
 ରବିର ତଳେ ତୋତେ ସରିସମ ନାହିଁ
 ଅନେକ ଅବତାର ଯେ ହୋଇଛୁ ଦେହ ବହି । ୧୦୬ ।
 ଯେ ତୋହୋର ଶତ୍ୟର୍ୟ ବଳ ତୁହି ତାହା ଜାଣୁ
 ଯୈବେ ତୋତେ ବିପଦ ପତିଲୁ ନିହାଇ ତୁହି ଶୁଣୁ । ୧୦୭ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟ ତୋହୋର ତହିଁଙ୍କ ଅଇଲେ ଦଣ୍ଡ ବାହି
 ବକୁଳାଞ୍ଚଳ ପବତ ତଳେ ଅଛନ୍ତି ସଳନି ରହି । ୧୦୮ ।
 ଯଦ୍ୟପି ସାଗ୍ରାମ ତୁ କରିବୁ ଅଗ୍ରହିଲେ
 କୋଟିଯେ ଇନ୍ଦ୍ର ହୋଇଲେ ତୁ ଜଣିପାରୁ ହେଲେ । ୧୦୯ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟର ରଜାପ୍ରେ ତୋତେ କେହି ନୁହନ୍ତୁ ସମ
 ଶୂରବନ୍ତା ଶକତା ତୁ ଯେ ସାଗ୍ରାମରେ ଅଛୁ ଯମ । ୧୧୦ ।
 ତୋହୋର ଭଳି ଲୋକ ଯୈବା ସବୁରୁ କେମନ୍ତେ
 ନିର୍ଭୟେ ଥାଓ ଦେନି ତୋତେ ଭେଟିବେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥେ । ୧୧୧

ନାରଦଂକ ବଚନ ଶୁଣି ନାରକାସୁର ରଷେ
 କୋପେଣ ଗର୍ଜଇ ସେ ମହାମେଘ ପ୍ରାୟେ । ୧୧୧ ।
 ଯେଉଁ ବଡ଼ ଭରସା କାହାର ରବି ତଳେ ହୋଇଲା
 ମୋହୋର ତହିଁଙ୍କ ସେ ସାରତ୍ତୁର ବଜାଇ ଅରଲା । ୧୧୩ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲା ଦେବ କି କରିବା ଉପାୟେ
 କେଉଁଣ ଦେଶର ସେ ଅଟଇ ମହାରଷେ । ୧୧୪ ।
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ଦେବ ବୁଝିଆଇଲି ମୁହିଁ ଯାହା
 ବସୁଦେବର ପୁତ୍ର ସେ ଅଟଇ ଚଉବାହା । ୧୧୫ ।
 ମହା ମହା ଯୋଧୀ ଦେବ ଅଛନ୍ତି ତାହାର ସଙ୍ଗେ
 ଜଣ ଜଣକେ ସପ୍ତବୀପା ପୃଥୀକ ଜିଣନ୍ତି ରଣରଙ୍ଗେ । ୧୧୬ ।
 ଅନେକେ ଯାଦବେ ସେ ଅଟନ୍ତି ରଣରଙ୍କା
 ମହାଦୋର ସଂଗ୍ରାମରେ କେହି ନ କରନ୍ତି ଶଂକା । ୧୧୭ ।
 କାଳଦମନ ରଜା ସଙ୍ଗେ ଛପୁଣୋଇସହସ୍ର ନୃପତି
 ଥଠାର ବେଳ ଧାତ୍ର ଦିଲେ କେହି ଜଣି ନୁଆରନ୍ତି । ୧୧୮ ।
 ସୁଷେଂ ବିଷ୍ଟ ଅବତାର ସେ ଅଟନ୍ତି ଜଗୁଜିତା
 ସୁର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳେ ତାଂକୁ ନାହିଁ କେ ଜଣନ୍ତା । ୧୧୯ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଦେହ ଧର ଆସିବେ ସିପୁରାର
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣଂକ ସଙ୍ଗେ କେହି ନୁଆରବେ ସମର କର । ୧୨୦ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନ ଶୁଣି ନାରକାସୁର ବୋଇଲା
 ଯେକଥା ଶୁଣି ମୋତେ ବଡ଼ ହରଷ ଲାଗିଲା । ୧୨୧ ।
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ମହିମାଂ ସେ କହିଲୁ ମୋର ଆଗେ
 ଯେଉଁ ବଡ଼ ଯୋକା ସେ ହୋଇଲା କେଉଁଣ ବାଗେ । ୧୨୨ ।
 ମୋହୋର ଭଳ ଲୋକକୁ ଖଣ୍ଡିଆଳି ଆସୁଅଛି
 ଯେ ମୋର ପୁରେ କେହେନ୍ତି ଭରସି ପଶୁ ଛି । ୧୨୩ ।
 ସମର ଭୁବନକୁ ସେ ପ୍ରସ୍ତାନ କଲା ଆସି
 ଆପଣା ଗଳାରେ ସେ ଲଗାଇଲା ପାଣି । ୧୨୪ ।
 ଦେହ ବହି ଖୁବନକୁ ନ କଲକ ଆଶ
 ନିର୍ଯ୍ୟ ମଣିଲି ସେ ସେ ହୋଇବ ପ୍ରାଣେ ନାଶ । ୧୨୫ ।

୧୨୩୧ ଖଣ୍ଡିଆଳି = ବିରେଧୀ, ଶତ୍ରୁତା କର, ପ୍ରତିବାଦ ।

କୋଟିଷ୍ଠେ ତନ୍ଦୁଳୁ ମୁହଁ ଯେ ଶିଖି ପାରଇ ଧରି
 ପୁଣି ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲ୍ଲି ସଇନ ସଜକର ମୋହୋର । ୧୨୭ ।
 ପରିଘାର ସମର କରିବ ଆଜ ଦିନ
 ଚତୁରଙ୍ଗବଳ ମୋର ସାଜି ବେଗେ ଆଶ । ୧୨୯ ।
 ଆଗ୍ରାଂ ପ୍ରମାଣେ ସଇନ ହୋଇଲେକ ସଜ
 ମାହୁନେ ଆସିକର ସାଜିଲେ ମଞ୍ଚିଗଜ । ୧୩୦ ।
 ଚଉସ୍ତରୀସହସ୍ର ଯେ ସାଜିଲେ ତୁରଙ୍ଗମ ବାଜା
 ଆଠଷତିଶୀ ପାଦାନ୍ତ ସାଜିଲେ କୋଦଣ୍ଡ କାଣ୍ଡ ସାଜ । ୧୩୧ ।
 ନଈସାଗର ରଥ ଯେ ସାଜିଲେ ଅତି ବେଗେ
 ସକଳ ସଇନ ସଜହୋଇ ମଳିଲେ ନାରକାସୁର ଆଶେ । ୧୩୨ ।
 ମୁଦର ଦଇତ ଯେ ନାରକାସୁର ପାଶେ ଥିଲୁ
 ତୁରିଛେ ଯାଆବୋଲି ସଇନଂକୁ ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲ୍ଲି । ୧୩୩ ।
 ଆପଣେ ମୁଦର ଦଇତ ଯେ ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇ
 ସମ୍ବେଦ ବିଜେକଲୁ ରଥେକ ଆରାହ୍ଵ । ୧୩୪ ।
 ତନିମଭୁତ ବାଜଣା ବାଜଇ ପ୍ରତଣ୍ଡ
 ଶବଦେ କମ୍ପୁଅଛି ଯେ ସପତ ବୃଦ୍ଧାଣ୍ଡ । ୧୩୫ ।
 ହାଥୀ ରଥୀ ପାଇକ ରାତ୍ରି ରଣରଂକା ଯୋଧୀ
 ସାଜିଲେ ସଇନବଳ ଯେସନେକେ ସାଂଗ୍ରାମର ବିଧ । ୧୩୬ ।
 ପୁଷ୍ଟ ଉଗଦତି ହାଥୀଷ୍ଟେକ ଆରାହ୍ଵ
 ଆଗିଆଣି ଥାଠେ ସମଦଣ୍ଡ ଅଛି ଚଳାଇ । ୧୩୭ ।
 ଆଲମ୍ବ ଷ୍ଟେକଲକ୍ଷୀ ମେଘତମ୍ବର ପାଟଛେବ
 ଉଦଣ୍ଡ ଚରଳ ଆବର ବାରନେତ । ୧୩୮ ।
 ଅନେକ ସଇନ ଦେଇ ମୁଦର ଅସୁର ବାହିଲ
 ନଗ୍ର ବାହାରେ ଆସି ପଟୁଆରେ ରହିଲୁ । ୧୩୯ ।
 ମେଘା ବାରତୂର ଯେ ବାଜଇ ପୁଣ ଧୂଣି
 ପୃଥୀ ଦଳଦଳିତ ଯେ କମ୍ପୁଅଛି ଜାଣି । ୧୪୦ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗ୍ରମୁରେ ଯାଇଁ ଗୁର ଜଣାଇଲ
 ତ୍ରୈ ଦେବ ମୁଦର ଦଇତ ଆଜି ପଟୁଆରି ରହିଲୁ । ୧୪୧ ।

୧୨୨୧ ପରିଘାର = ଦୃଢ଼ବୂପେ ।

ଚତୁରଙ୍ଗବଳ ତାର ଯେ ଅପ୍ରମିତ ସଇନି
 ଯାହାର ପାଦଭରେ କଷ୍ଟର ଭୂବନ ତନି । ୧୪୦ ।
 ଭଗଦତ୍ତ ବୋଲି ଯେ ନାରକାସୁର ପୁର ରଣରଂକା
 ଆଗ ଥାଠେ ଥାରୁ ସେ କାହାକୁ ନାହିଁ ଶଂକା । ୧୪୧ ।
 ବେଳୁଂ ବେଳୁଂ ସଇନି ଯେ ମାତ୍ରପଞ୍ଜୁ ଥାରୁ ବେଗେ ବେଗେ
 ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ କରି ସେ ଆସୁଥାରୁ ଅତିରାଗେ । ୧୪୨ ।
 ଉଗର ମୁଖରୁ ହରି ଯେସନେକ ବାରତା ପାଇ
 ତାଳଧୂଜ ରଥ ଆରେହି ବଳଦେବ ପଞ୍ଜିଲେକ ତେଇ । ୧୪୩ ।
 ବଳଦେବ ବୋଇଲେ କୃଷ୍ଣ ରୂପରାଗଣ କହିଲେକ ଯାହା
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁ ଶୁଣିଲୁ ଟିକି ତାହା । ୧୪୪ ।
 ନାରକାସୁର ଅସୁର ଯେବେ କରିବ ଆରେଣି
 କାହାର ବିରୁଦ୍ଧ ଯେତୁ କେମନ୍ତ ପ୍ରାୟେ ମଣି । ୧୪୫ ।
 ବଳବନ୍ତ ଯୋଜା ସେ ନାରକାସୁର ରାଯେ
 ଦିଗପାଳ ଦେବତାମାନେ କରନ୍ତି ତାକୁ ଭର୍ପୁ । ୧୪୬ ।
 ଯୁଗତେ ପୃଥୀଦେବୀ ଜାତ କଲେକ ଯେଉଁକୁ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ କେ ଥାରୁ ଯୋଜାପଣେ ଲେଖିବାକୁ । ୧୪୭ ।
 ବଳରମେ କହିଲେ ଯହୁଂ ଯେସନେକ ବାଣୀ
 ଦରହମିତ ହୋଇଲେ ହରି ତାହାଂକର କଥାକଇଂ ଶୁଣି । ୧୪୮ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କାହିଁ ଆମ୍ବର ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟ
 ପଟୋଆର ରହିବା ଭଲ ଆମ୍ବେ ପାଇବା ରଣଯାଗ । ୧୪୯ ।
 ଯୈତେକ ଶୁଣି ବଳରମେ ପଞ୍ଜିଲେ ବେଗେ ଧାଇ ।
 ମାର୍ଗେଲ ଯାଦବ ସଇନି ପଞ୍ଜିଲେକ ତେଇ । ୧୫୦ ।
 ପାଞ୍ଚଯୋଜନ ମାତ୍ର ଯେ ପଞ୍ଜିଲେକ ଥାଠ
 ନାରକାସୁର ସଇନରେ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଭେଟ । ୧୫୧ ।
 ରେ ରେ କାର କରିଣ ମଞ୍ଜିଲେ ବେଗେ ମାତ୍ର
 ହୁଂକାର ନାଦ କରିଣ ଯେ ହୁଣିଲେ ଯୋରରୁଣ । ୧୫୨ ।

୧୪୫୧ ଆରେଣି = ଯୁଦ୍ଧ ।

୧୪୭୧ ଲେଖିବାକୁ = ଲେଖିବାକୁ ।

୧୫୦୧ ମାର୍ଗେଲ = ସାମିକରି ।

ଯୈକକୁ ଆରେକ ସଳନ ଉପ୍ରୋଧ ଲୁହିଲେ
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ଅସି ଛେଲ ଚନ୍ଦ ପହୁଚିଲେ । ୧୪୩ ।
 ଅଧରେ ଦନ୍ତ ରୂପି କେ ମାରଇ ବଜୁମୁଷ୍ଟି
 ରଥ ଆଗକରି କେ ଧାମଇଂ ପୁଣ ହେଠି । ୧୪୪ ।
 ରଥୀମାନନ୍ଦ ଆଗକରି କେ ଧାମନ୍ତି ରଥୀମାନେ
 ସହସ୍ରକୋଟି ନାରୀଜମାନ ମାରନ୍ତି ଅବିଜ୍ଞନେ । ୧୪୫ ।
 ରକତେ କର୍ଦ୍ଦନ ଯେ ହୋଇଲୁ ମସ୍ତାନ୍ତିଲୀ
 ସାନନ୍ଦେ ମେଦ ମେଦା ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଯୋଗ୍ନୀଗଣ ମିଳ । ୧୪୬ ।
 କିଳକିଳା ନାଦ କରଣ ଧାମନ୍ତି ରଣରଙ୍ଗେ
 ରକତେ କର୍ଦ୍ଦନ ଯେ ଭରବୋଷାଂକର ଅଙ୍ଗେ । ୧୪୭ ।
 ଶୂଳ ପାଶ ଅଂକୁଶ କରେଣ ଶାଷନଣ୍ଡା
 ରଣରଙ୍ଗେ ବିହତନ୍ତି ଚଣ୍ଡୀ ଯେ ରୂମୁଖୀ । ୧୪୮ ।
 ଗଞ୍ଜନ୍ତି ପଞ୍ଜନ୍ତି ଯେ କେହୁ ରଣେ ହୋପ୍ତେ ଭାଙ୍ଗି
 କୋନ୍ତ ସାବେଳି କାହାର ହୃଦରେ ଅଛୁ' ଲାଗି । ୧୪୯ ।
 ପରିଘାର ସମର କରନ୍ତି ରଣରଂକା
 ଦେଖିଣ ଯାଦବ ସରନ ମନେ କଲେ ଶଂକା । ୧୫୦ ।
 ରଣଭଗୁ ହୋଇ ଉରେ ପଳାଉଣ ଛନ୍ତି
 ଗୋଡ଼ାଇ ଶହସ୍ର କେହୁ ପିଠିରେ ପହୁଚନ୍ତି । ୧୫୧ ।
 ପ୍ରତ୍ୟେ ବଳଦେବ ତାହା ଦେଖିଲେକ ଆଗେ
 ରହ ରହ ବୋଲି ପାଇ ଓଗାଳିଲେ ବେଗେ । ୧୫୨ ।
 ଯାଦବ ସରନ ଭାଙ୍ଗି ପଳାଉଣ ଥିଲେ
 ବଳଦେବନ୍ତ ଆଶ୍ରେ କରି ସମସ୍ତେ ରହିଲେ । ୧୫୩ ।
 ଧାତିକାରେ ନାରକା ସରନ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ମାତି
 ଦେଖିଣ ବଳଦେବ ଧାଇଂଲେ କର ଲୁହି । ୧୫୪ ।
 ମହା ପରମତମ କରି ଧାଇଂଲେ ଅତିବେଗେ
 ମେରୁ ଆବୋରିଲୁ ଯେନହେ ଅଜରାବୁତ ନାଗେ । ୧୫୫ ।
 ଆଗହିଂ ଆପଣେ ସାଗ୍ରାମକୁ ଅଛଇ ପରିଘାର
 ଦେଖିଲୁ ମାସକେ ଯେ ପତିଲେ ଚବଂଗେ ଧାଇଂ । ୧୫୬ ।

ପ୍ରଥମେ ବଳଦେବ ରତ୍ନପୁକ ଗୁଡ଼ିଲେ
 ପ୍ରତକେ କୃତାନ୍ତେକ ରୂପ ପ୍ରକାଶିଲେ । ୧୭୭ ।
 ଘଟ ଘଟ ଶବଦ ଭୟକର ବାଣୀ
 ଓହୋବଳ ସଇନି ଶଙ୍କା ପାଇଲେ ତାହା ଶୁଣି । ୧୭୮ ।
 ନାରକାସୁର ସଇନ ଠଳାଇଲେ ଗୁଡ଼ି
 ପଛରେ ଯାଦବ ସଇନ ଗୋଡ଼ାଇଛନ୍ତି ବେଢି । ୧୭୯ ।
 ନାରକାସୁର ପୁଷ ଭଗଦତ୍ତ ନାମେ ଯୋଧୀ
 ଗଜ ମର୍ମ ବିଦାରକୁ ସେ ଜାଣଇ ମର୍ଦ୍ଦଷ୍ଟ । ୧୮୦ ।
 ଦଶମର୍ତ୍ତ ଗଜ ପଛେ ଅଛନ୍ତି ଚଳାଇ
 ବିଂଧ ପବତେ ଯେନେହେ ମେଘମାଳ ରହଇ । ୧୮୧ ।
 ତେସନେକ ଦିଶର ଯେ ଭଗଦତ୍ତର ହାଥୀବଳମାନ
 ରେ ରେ କାର କରି ବେଗେ ଓଗାଳିଲେ ହାଥୀବଳ ପୁଣ । ୧୮୨ ।
 ଧାତିକାରେ ମିଳିଲ ବଳଦେବଙ୍କର ଆଗେ ଯାଇ
 ହଳ ମୂଷଳ ଧରି ହଳୀ ଥିଲେ ଉତ୍ତା ହୋଇ । ୧୮୩ ।
 ହାଥୀଦଣ୍ଡ ଦେଖି ବେଗେ ପଞ୍ଜଳେକ ଧାଇଁ
 ଦେଖିଣ ବଳରାମେ ଧାଇଁଲେ ବେଗହୋଇ । ୧୮୪ ।
 ପ୍ରତଣ୍ଡ ନାଦ କରି ଯେ ଧରନ୍ତ ଥୋରହସ୍ତ
 ପ୍ରେକ୍ଷିତ ଉପରେ ନେଇ କରୁଥିଲୁ ସମସ୍ତ । ୧୮୫ ।
 ଦନ୍ତ ଓପାତିଣ ଯେ ଭାଜନ୍ତି ଭୁଜଦଣ୍ଡ,
 ବୁକୁ ବିଦାରିଣ ଯେ କରନ୍ତି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ । ୧୮୬ ।
 କାହାର କୁନ୍ତମୁଳେ ମାରନ୍ତି ବଜ୍ରମୁଣ୍ଡ
 ପାଦ ଘାତରେ କେହୁ ପଞ୍ଜଇ ମମ୍ମଲୋଟି । ୧୮୭ ।
 ଦୈସନେକ ବେଳେ ଭଗଦତ୍ତ ଧଇଲା କୋଦଣ୍ଡ
 ମନ୍ଦବଳେ ବେଗେ ପୂରେଇଲା ଶାଠିଯୈସହସ୍ର କାଣ୍ଡ । ୧୮୮ ।
 ପୁଣି ଅଶିସହସ୍ର ବାଣ ବିନିଲ ଅନ୍ତି ଗେଷେ
 ଚଳିଲେକ ବାଣମାନେ ଘୋଟିଲେ ଆକାଶେ । ୧୮୯ ।
 ପଞ୍ଚପହସ୍ତ ବାଣ ବିନିଲକ ପୁଣି
 ଆକଣ୍ଠି ପୂରେଇଣ ବିନିଲକ ଗୁଣ ଟଣ୍ଟି । ୧୯୦ ।

ନିଶ୍ଚାସ ମାସକେ ବାଣ ବିନ୍ଦର କୋଟି କୋଟି
 ଗମିଲେ ବାଣମାନ ଶୂନ୍ୟ ଭୁବନ ଘୋଟି । ୧୮୧ ।
 ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳ ପରିୟନ୍ତେ ଘୋଟିଲୁକ ଶର
 ଦିବସେ ଅନ୍ତର ଯେ ଦିଶିଲେ ଦିନକର । ୧୮୨ ।
 ଦେଖିଣ ବଳଦେବ ପାତିଲେ ନେଇ ମୃଷ୍ଟ
 ପଞ୍ଚଲେ ବାଣମାନ ହୋଇଲେ ମସିଗୁଣ୍ଠ । ୧୮୩ ।
 ତୁନା କୁତ୍ତ ହୋଇଣ ଯେ ପଞ୍ଚଲେକ ଉତ୍ତ
 ତତ୍ତ୍ଵଶେ ସୋଣରୁ ଆବର ବାଣ କାଢି । ୧୮୪ ।
 ବାବଲ ଶତେକ ବାଣ ମାରିଲୁ ନାରକାସୁରର ତନୁଜ
 ମୁଖ ବିଦ୍ରୋହିଣ ତାହା ଶିଳିଲେ ହଳପାଣି ଅର୍ଦ୍ଧତାଗ୍ରଜ । ୧୮୫ ।
 ବେଳେ ବେଳେ ଭଗଦତ୍ତ ରୋଷଭର ହୋଇ
 ଅନେକ ନାଶଜ ସେ ବିନ୍ଦିଲୁ ପରିଦାଇ । ୧୮୬ ।
 କେହୁଣସି ପ୍ରକାରେ ବଳଦେବଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ନୋହିଲୁକ ଭେଦ
 ଦେଖିଲା ଭଗଦତ୍ତ ଯେ ହୋଇଲା ଶିଶାଦ । ୧୮୭ ।
 ଧନୁ ଶହସ୍ର ଗୁଣିଣ ବାର ରଥର ଉପରେ
 ନିଶ୍ଚାସ ଫନ୍ଦ ପୁଟିଲା ଦେଖି ହୋଇଲା କାଢରେ । ୧୮୮ ।
 ବଳଦେବ ହସିଲେ ଭଗଦତ୍ତ ମୁଖ ଗୁହ୍ଣ
 ଆହେ ଦେବଶହସ୍ର ଗୋଟାଯେ ଅଛୁଟି କି ପାଇ । ୧୮୯ ।
 ଯେଉଁ ବୋଲି ବଳଦେବ ହାଥୀଙ୍କ ଲାଞ୍ଜ ଧରି
 ଦିଅନ୍ତି ଫୋପଡାଇ କାହାକୁ ନାନା ଦୁଖ ଦେଇକର । ୧୯୦ ।
 ରେ ରେ କାର କରିଣ ଧାମନ୍ତି ଗଲଗାଜି
 ଯେକ ମେଘ ଉପରେ ଆରେକ ମେଘ ପଞ୍ଚଇ କି ଭାଜି । ୧୯୧ ।
 ଦରଣ୍ତି ବଳରମେ ଯେ ଅତି ମହାରୋଷେ
 ଭାଞ୍ଜିଲେ ଭଗଦତ୍ତ ସଇନ କେହି ନ ରହିଲେ ପାଶେ । ୧୯୨ ।
 ଦଶମଭୂତ ସଇନରୁ ଆଠମଭୂତ ସଇନ ଯେ ପଞ୍ଚଲ
 ଦୁଇମଭୂତ ସଇନ ଦେନ ଭଗଦତ୍ତ ରାଜ୍ୟକୁ ପଳାଇଲା । ୧୯୩ ।
 ଯେବଣ ଠାବରେ ନାରକାସୁର ଅଛି ଉତ୍ତରୋଇ
 ଦଣ୍ଡଭରୁ ହୋଇ ଭଗଦତ୍ତ ମିଳିଲୁକ ତହିଁ । ୧୯୪ ।

ସଜନର ବିଳଳ ଦେଖି ନ'ରକାୟୁର ରାଷ୍ଟ୍ରୀ
 କତଳୀ ପତ୍ରପ୍ରାୟେ କମ୍ପଇ ତାର ଦେହେ । ୧୯୫ ।
 ସାରଥକ ବେଳେ ରଥ ଆଗକରୁ କିନା
 ଭଞ୍ଜିଲେ ଥାଠ ମୋହୋର ମଞ୍ଚଲେ ବଢ଼ିଛ ସେହା । ୧୯୬ ।
 ଅକାରଣେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମୋହେ ମିଳିଲେକ କାହିଁ ଆସି
 ଯେଉଁତ ବଡ଼ ସମ୍ପଦ ହରିଲ ରାଜ୍ୟରେ ମୋହେର ପଣି । ୧୯୭ ।
 ସଜନର ବଇକୁଳୀ ଦେଖି ବ୍ୟାକୁଳ ମୋହୋର ତିରେ
 ଦେଖିଣ ଦେହ ଅସମାଳ ଲାଗିଲାକ ମୋହେ । ୧୯୮ ।
 ଆହେ ସାରଥ ରଥ ମେହୋର ବେଗେ ବାହା
 ମୋହୋର ଥାନେ ସନ ଯେ ହୋଇଲେ ଅସାହା । ୧୯୯ ।
 ଯେଉଁଷଣି ଶତ୍ରୁକୁ ମୁହଁ ମାରିବ ବିକୋତି
 ପ୍ରାଣ ଦେନେ ଯେଉଁ ଜଣେ ନ ଯିବେଟି ବୃତ୍ତ । ୨୦୦ ।
 ସମସ୍ତେ ବୋଲନ୍ତି ନ'ରକାୟୁର ବଡ଼ ନ୍ୟାଧୀ
 ରଣ ଦେଖି କାତର ହୋଇଲୁ ତୋର ହୁକ୍କ ବୁଦ୍ଧି । ୨୧ ।
 କେସନେବକ ଶିଶୁରଙ୍କୁ ବନିଅଛୁ ଯେବା
 ଯେମନ ବର ତୋତେ ଦିଲେକ ବିଶ୍ଵାଦେବା । ୨୦୯ ।
 କିଞ୍ଚିତ ସାଗ୍ରାମକୁ ନୋହିଲ ତୋର ବଳ
 ଆମ୍ବର ସାଂଗ୍ରାମ ଦେଖି ଘାନ୍ତୁଯେ ସମାଳ । ୨୦୩ ।
 ଯେ ତୋହେର ଦେହ ଯେ କେମନ୍ତେ ପାର ରଖି
 ନୋହିଲେ ଯେଉଁଷଣି ହୋଇବୁ ଅନେକ ଦୁଃ୍ଖୀ । ୨୦୪ ।
 ଯେକେ ବେଳି ବଳଦେବ ଧାରାଲେ କୋପକରି
 ଦେଖିଣ ନାରକାୟୁର ପଳାଇଲ ଭୟକରି । ୨୦୫ ।
 ସକଳ ସଜନମାନେ ଯେ ତହିଁ ପଳାଇଲେ
 ଯାଦବ ସଜନମାନେ ଯେ ଗୋଡ଼ାଳ ମାଇଲେ । ୨୦୬ ।
 ବେଳୁହିଁ ଚେଳୁହିଁ ସଙ୍ଗେ ଯେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ମାତ୍ର
 ବାତଯ ତେ ମେଦ ଯେହେ ଧାମରାହ ଉତ୍ତବତି । ୨୦୭ ।
 ଯେଦା ଶିଶୁ ମୁହଁର ଦଇତର କମ୍ପିଲାକ ଅଙ୍ଗ
 କୋପେଣ କୋପାନଳ ସେ ହୋଇଲାକ ଭଙ୍ଗ । ୨୦୮ ।

ଗଦାବର ବୁଲାଇ ଧାମଇଂ କୋପାନଳେ
 ଧାତିକାରେ ମିଳିଲା ଆସି ପଦ୍ମତର ତଳେ । ୧୦୯ ।
 ନିରନ୍ତରେ ସଇନ ଯେ ପଡୁଇନ୍ତି ବେଗେ
 ରହ ରହ ମୁଦର ବୋଲି ଉଗାଳିଲେ ଆଗେ । ୧୧୦ ।
 ମାନବ ସଇନ ଦେଖି ହରଷ ମନ୍ତ୍ରୀମଣି
 ଉପହାସ କରି ଅସ୍ଵର କହଇ କୋପବାଣୀ । ୧୧୧ ।
 ତୁମେ ବାକୁତ ନରେ ଅଟ ରେ ମାନବା
 ବାଟ ନ ଜାଣି ବଣାହୋଇ ମଳ ଅବା । ୧୧୨ ।
 ଯେ ମୋହୋର ବଳ ଅବା କିମ୍ପେ ମାରୁଅଛୁ ଗଞ୍ଜି
 ନିଚ୍ୟେ ଯମ ଦେବତା ପୋଛୁଲା ଭୁନ୍ତର ଯେ ପାଞ୍ଜି । ୧୧୩ ।
 ନ ଜାଣି ଶଶ୍ଵ କିମ୍ପେ ରେ ହୋଇଲ ମେହୋର ତୁଳେ
 ଜଣେ କି ତୁମେ ପ୍ରାଣଦେନ ଯିବ ଯେଉଁ ଭବିଲ । ୧୧୪ ।
 ଅକାରଶେ ମରଣ ପ୍ରାପତ ହୋଇଲ
 ଯେଉଁ ବୋଲି କାର ଯେ କୋପାନଳେ ଚାହିଂଲା । ୧୧୫ ।
 ଆରେ ଆରେ ମୋହୋର ପ୍ରତିଗ୍ୟାଂ ଶୁଣିଲ ତୋର ନାହିଁ
 ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମୋହୋର ଭାଙ୍ଗିଲ କଥ ପାଇ । ୧୧୬ ।
 ଯେଉଁଷଣି ସମସ୍ତେ ହୋଇବ ପ୍ରାଣ ନାଶ
 ଯେଉଁ ବୋଲି ଦାନବ ଧଇଲ ମହାରେଷ । ୧୧୭ ।
 ଗଦାହିଂ ବୁଲାଇ ଯେ ମାଇଲ ମହାକୋପେ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଉପରେ ଯେ ପିଟିଲ ଗରୁଡ଼ାପେ । ୧୧୮ ।
 ହଂକାରନାଥ କରି ଛୁଟିଲ ଦୋରରୁ
 ମେରୁ ଉପରେ ନନ୍ଦ ପତିଲାକ ଝଞ୍ଜି । ୧୧୯ ।
 ଅଧରେ ଦନ୍ତ ରୂପ ମାରଇ କଜ୍ଜମୁଣ୍ଡ
 ହାଥୀଙ୍କର ଉପରେ ପଡ଼ି ମୁର୍କନା ଯାଇ ପାଇ । ୧୨୦ ।
 ଯେକୁ ରଥ ଉପରେ ଯେ ଆରେଳ ରଥ କରୁଡ଼ଇ ରେଷଭରେ
 ଗର୍ଜନ ନାଦ କରି କରୁଡ଼ଇ ଯେକକୁ ଆରେଳ ଉପରେ । ୧୨୧ ।
 ଚଉକତି ଦେଖିଣ ଯେ ମାରଇ ତଷଣେ ଶରେ
 ରୂପୋଡ଼େ ମାରନ୍ତେ ସେ ଭାଙ୍ଗିଲେ ସେ ଯାହାରେ । ୧୨୨ ।

ଅଶ୍ଵଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ ସେ ଅଶ୍ଵନ୍ତ କରୁଣ
 ବିଷମ ଗତି କରି ଯେ ଦିଅଳ ସିଂଘରତୀ । ୨୨୩ ।
 ବାମକରେ ହାଥୀଙ୍କର ଥୋରହସ୍ତ ଧରି
 ରଥୀଙ୍କ ଉପରେ ସେ ମାରଇ ରୋଷଭରି । ୨୨୪ ।
 ଅଶ୍ଵ ପାଦାନ୍ତବଳ ସେ ପାଦରେ ମର୍ଦ୍ଦିଙ୍କ
 ବିଜୁଳି ଗତି ଜାଣି ଅନୁର୍ଗତେ ଷେପଳ । ୨୨୫ ।
 ବେଳୁ ବେଳୁ କୋପ ଯେ ବତ୍ରଇ ଉଗୁଳି
 ଅଧରେ ଦନ୍ତ ରୂପି ଯେ ଧାମଳଂ ମହାବଳୀ । ୨୨୬ ।
 କାମରୂପୀ ଅସୁର ଯେ ରଞ୍ଜିଲ କୃଟମାୟୀ
 ପଦ୍ମତ ଆକାର କରି ଯେ ବତ୍ରାଳ କାୟୀ । ୨୨୭ ।
 ଆକାଶ ନାର୍ଗୀ ମୁଣ୍ଡ ଲାଗିଲାକ ଯାଇ
 ଦେଖିଣ ଯାଦବେ ଯେ ପଳାଳିଲ ଭୟପାଇ । ୨୨୮ ।
 ବେନି ପଦ୍ମତ ପ୍ରାୟେକ ଯେ ଦିଶର ବେନିଭୁଜ
 ଉଡ଼ନ୍ତା ପଦ୍ମତ ଯେଷନେକ ଦୁଇପାଦେ ତେଜ । ୨୨୯ ।
 ରଟ୍ଟମଟ ବାଜଇ ଯେ ଭୟକର ଦୁଇପାଟି
 ଡରେଣ ଡରେଣ ଯେ ସକଳ ନବସୃଷ୍ଟି । ୨୩୦ ।
 ଲହ ଲହ କିଭ୍ୟା ଯେ ଭୟକର ମୁଣ୍ଡ
 ନିର୍ମିମ ଅଗ୍ନି ଜାଣି ଯେ ବେନି ନଯୁନ ଜ୍ୟୋତି । ୨୩୧ ।
 ନିଶ୍ଚାସ ବ ତୟାତେ ଯେ ରଥ ଗଜେ ଉଡ଼ନ୍ତି
 ଅନେକ ଦୂରେ ପଡ଼ଣ ଚିତ୍ରାଳଣ ଯାନ୍ତି । ୨୩୨ ।
 ବିକରଳ ରୂପ ସେ ଧଳା ରୋଷଭରେ
 ହାଥୀ ରଥୀ ଅଶ୍ଵ ସଇନ ମର୍ଦ୍ଦିଙ୍କ ପାଦଭରେ । ୨୩୩ ।
 ଚୋଇଠାରେ କାନ୍ଦାକୁ ସେ କରଇ ମୟିରୁଣ୍ଡା
 ରଣରଙ୍ଗ କୁତୁହୋଳ କରଇ ପ୍ରଚଣ୍ଡା । ୨୩୪ ।
 ମହାଗର୍ଜନ କରି ମେ ମାରଇ ମହାରୋଷେ
 ଦେଖିଣ ଯାଦବେ ଯେ କେହି ନ ରହନ୍ତି ପାଶେ । ୨୩୫ ।

୨୩୬ ଉଗୁଳ = ଅସୁନ ।

ନିରନ୍ତରେ ସଇନାକୁ ଯେ ପଡ଼ିଲ ଜାଳାବଳୀ
 ରକତେ କର୍ଣ୍ଣନ ଯେ ହୋଇଲା ମନ୍ଦ୍ରଗୁଲୀ । ୨୩୭ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦୟା ନିରାପତ୍ତ ନିଷ୍ଠୁର ଯାହାର ଅଙ୍ଗ
 ମାରଇ ଯାଦବନ୍ତ ଯେ କରଇ ରଣଭଙ୍ଗ । ୨୩୮ ।
 ପଳାନ୍ତି ପଛକୁ ଯେ ନ ରୂପାନ୍ତି କେହି
 ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇଲା ଯେ ଯାଦବଙ୍କ ଦେଖୁ । ୨୩୯ ।
 ସଇନାଙ୍କ ଆକୁଳ ଦେଖି ଦେବାଧୂଦେବ ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଗରୁଡୁଂ ଉତ୍ତର ନନ୍ଦଗୋପେ କଲେକ ବିଜୟେ । ୨୪୦ ।
 ଗରୁଡ ପିଠିରେ ସତ୍ୟଭାମା ଯେ ଅଛନ୍ତି
 ଗରୁଡକୁ ଆଗ୍ୟାଂ ଧଳେ ଦେବ ଶିଶୁବରସ୍ତି । ୨୪୧ ।
 ଅନୁରଦ୍ଧାନ ହୋଇ ତୁ ଦଶ୍ତେକ କରିବୁ ବିଶ୍ଵାମ
 ଦତ୍ୟର ତୁଳେ ଆମ୍ବେ ଯେ କରିବୁ ସାଗ୍ରାମ । ୨୪୨ ।
 ପ୍ରେସେ ବୋଲି ଜଗନ୍ନାଥେ ସଇନକୁ ପଛକରି
 ରଥେଣ ଆରୋହିଲେ କରେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି । ୨୪୩ ।
 ତାହା ଦେଖିଣ ଦଇତ ଧାଇଂଲୁ ଅତିବେଦିଗ
 ବାହାନାଦ କରିଣ ମିଳିଲା ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟିଙ୍କ ଆଗେ । ୨୪୪ ।
 କେତୁ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରାୟେ ଯେ ଦିଶର ମହ ତେଜ
 ମେରୁ ପବତେ ଭେଟି ଯେସନେକେ ଅଳିଲା ମହିରଙ୍ଗ । ୨୪୫ ।
 ରେ ରେ କାର କରିଣ ଯେ ଅସ୍ତର ମହାକୋପେ
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟିଙ୍କ ରଥେ ଗଦା ପିଟିଲା ଗରୁଡାପେ । ୨୪୬ ।
 ଦେଖିଣ ସାରଥ ରଥ ନେଲାକ ଯେ କାତି
 ଗଦା ଭାଞ୍ଜି ଭୂମିରେ ଯେ ଚତେଖଣ୍ଡ ହେ'ଇ ପଢି । ୨୪୭ ।
 ଗଦାଭଗୁ ହୋଇଲେ ଯେ ମୁହର ଦଇତ୍ୟର ଆଗେ
 ବୃକ୍ଷେକ ଉପାଦି ଆଣି ପିଟିଲା ଅଣିବେଗେ । ୨୪୮ ।
 ରଥରେ ଥାଇଂଣ ଯେ ଦେଖିଲେ ଦେବରାୟେ
 ଅତି କୋପାନଳେ ଯେ କମ୍ପଇ ତାର କ ଘେ । ୨୪୯ ।
 ଭଗୁ ସଇନ ଦେଖିଣ ଯେ କମ୍ପିଲାକ ତନୁ
 ଧାତିକାରେ ଧଇଲେ ଯେ ଶାରଙ୍ଗ ନାମେ ଧନୁ । ୨୫୦ ।

ତନିଶତ ବାଣ ଯେ ବସାଇଲେକ ଗୁଣେ
 ମନ୍ତ୍ରବଳେ ଦାନବ ଉପରକୁ ବିନ୍ଦିଲେ ତତ୍ତ୍ଵଶେ । ୨୫୦ ।
 ପୁଣ ପୁଣ ବାଣ ଯେ ଶଷମୂଳା ଦେଖି
 ବାହାନାଦ କରିଣ ଯେ ବିନ୍ଦିଲେ ତତ୍ତ୍ଵପାଣି । ୨୫୧ ।
 ହାଥର ବ୍ୟତ୍ରେ ଯେ ପୁଣ ଦଶସହସ୍ର ବାଣ ବିନ୍ଦିଲେ
 ଅଧର ପୃଷ୍ଠା କରି ଯେ ଦାନବକୁ ମାରିଲେ । ୨୫୨ ।
 ବେଳୁ ବେଳ କୋପ ଯେ ବତ୍ତଳ ଉଗୁଳି
 ପଞ୍ଚବାଣ ବେଗେ ମାଇଲେ ମହାବଳୀ । ୨୫୩ ।
 ହୃଂକାର ନାଦ କରିଣ ଯେ ବିନ୍ଦିଲେ ଦିବ୍ୟଶର
 ଗଗନେ ଅନ୍ନାର ଯେ ଦିଶିଲେ ଦିନକର । ୨୫୪ ।
 ଶ୍ରାବଣ ମାସେ ଯେନେହେ ଦିଶର ମେଘମାଳ
 ତେସନେକେ ଶର ଚାଷି ହୋଇଲ ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳ । ୨୫୫ ।
 ନିଶ୍ଚାସ ମାତ୍ରକେ ଷାଠିପ୍ତେ ବାଣ ପୂରୋଳ
 ଘୋର ଗର୍ଜନ କରି ସ୍ବାମୀ ଯେ ମାଇଲେକ ତୁହାର । ୨୫୬ ।
 ପ୍ରତର୍ୟାଂ ସାମରଥ୍ୟା ମେ ବସୁଦେବର ବଳା
 ରଣରଙ୍ଗେ ଅଟଇ ସେ ଷଷ୍ଠୀ ଅଗ୍ରଗଳା । ୨୫୭ ।
 କୋଟିପ୍ତେ ଇନ୍ଦ୍ର ଯାହାକୁ ସମାନ ନୁହନ୍ତି ରଣେ
 ଦଇତ ମାତ୍ରକେ କି ଜଣିମ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରେକ୍ଷାଜଣେ । ୨୫୮ ।
 ଅସ୍ତ୍ରକ୍ଷେପ ଆରେଣୀ ଯେ ବତ୍ତଳକ ରଣରଙ୍ଗେ
 ମନ୍ଦାର ପୃଷ୍ଠ ପ୍ରାୟେ ହୋଇଲା ଦତ୍ୟକର ଅଙ୍ଗ । ୨୫୯ ।
 ଅନ୍ତନକ ପରିଦାଇ ନାରାଜ ମାରନ୍ତି ପଦୁଷାର
 ସ୍ଵର୍ଗରେ ଦେବତାପ୍ତେ ଦେଖି ହୋଇଲେ କାତର । ୨୬୦ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଆକାଶେ ଥାଇ ଦେବତାଗଣମାନେ
 ମୁଦର ଦଇତ ସମର ବିଜନ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଭାବେ । ୨୬୧ ।
 ଯୈସନେକେ ପ୍ରତାପ ଯେନ୍ତେ ଯାଦବ ବଳ
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ ଯେ ବୋଲନ୍ତ ସଳଳ । ୨୬୨ ।
 କେବଣ ଭାଗ୍ୟ ବସୁଦେବ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କଲେ ଜାତ
 ଧନ୍ୟ କୀରନ ତୋର ଦେବମ ଦେଖି ମାତ । ୨୬୩ ।

ଯେସନେକ ବିରୁର କରନ୍ତି ଯାଦବ ଶାରମାନ
 ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଶୁଣି ଦେବ ଭଗବାନ । ୨୬୪ ।
 ନିଶ୍ଚାସ ମାସକେ ଶର ମାରନ୍ତି କୋଟି କୋଟି
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଶବଦ ଯେସନେକେ ଶୁଭର ନବସୃଷ୍ଟି । ୨୬୫ ।
 ନିରନ୍ତରେ ଦିଶର କି ଜୁଳୁଜୁଳା ପୋକମାଳା
 ପୃଥ୍ବୀଯାକ ପୂରିଲୁ ଯେସନେକେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟର ବାଣ ଜାଳା । ୨୬୬ ।
 ଯେହା ଦେଖି ମଦର ଦଇତ ଥମୀଭୂତ ହୋଇଲୁ
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟ ବିଶ୍ଵମୁଣ୍ଡିକ ରୁହିଂଣ ବୋଇଲୁ । ୨୬୭ ।
 କାହିଂଣ ଅଇଲୁ ତୁ ଅଟୁ କେଉଂଣ ଦେଖି
 ଅକାରଣେ ତୁ ଯେ ମୋହୋର ବଳ କାହିଂକ ପୁଣ ଧ୍ୱଂସି । ୨୬୮ ।
 ମୁହିଂତ ଶନ୍ତ ତୋହୋର ପୂର୍ବରେ ନୋହି ବାଣ
 ଅଦୋଷେ ତୁ କିମାଇ ଅଇଲୁ ମୋତେ ସାଧୁ । ୨୬୯ ।
 ଅପୂର୍ବ ରାଜ୍ୟଗୋଟି କଳୁ ମୋର ଧ୍ୱଂସ
 କେବଣ କୁଳେ ଜାତ ନାମ ତୋର କିମ୍ବ । ୨୭୦ ।
 ଅନେକ କାଳରୁ ମୁହିଂ ଯେ ଅଛଇ ଯେସ ରହି
 ଜମୁଦ୍ରୀପ ଭିତରେ ତୋତେ ଦେଖିଲାତ ନାହିଁ । ୨୭୧ ।
 ଶ୍ରାଜଗନ୍ଧାଥେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ରେ ଅସୁର ଶାର
 ବସୁଦେବର ପୁଷ ମୁଂ ନାମ ମୋହୋର ଚନ୍ଦର । ୨୭୨ ।
 ଯେସନେକ ଆଗ୍ୟାଂ ତାକୁ ଭିଲେକ ଦେବହର
 ଦଇତ ମାର ମୋର ନାମ ଅଟଇ ଦଇତାର । ୨୭୩ ।
 ଶ୍ରାଜଗନ୍ଧାଥେ ଯେସନେକ ଆଗ୍ୟାଂ ଭିଲେ ଯହୁ
 ସାଗ୍ରାମ ଶୁଣ ମୁଦର ଦଇତ ଭକ୍ତିଲକ ତହୁଂ । ୨୭୪ ।
 ଭକ୍ତିଲେକ ସଇନ ଯେ ନ ରହିଲେ କେହି
 ପଳାବନ୍ତ ସଇନେ ଯେ ଛୁନ୍ହଛୁନ୍ହ ହୋଇ । ୨୭୫ ।
 ଯାଦବେ ଯେ ତାହା ଦେଖିଲେ ଦୂରେ ଥାଇ
 ଗୋଡାଇ ମାରୁଛନ୍ତି ପିଠିରେ ଗୋଡ ଦେଇ । ୨୭୬ ।
 ନାରକାସୁର ରଥୀ ଦୁରହୁଂ ଯେ ଭକ୍ତିଲେ
 ଗଢି ଭିତରେ ଯାଇ ପଳାଇ ପଶିଲେ । ୨୭୭ ।

ମହାଅଜପେ ଗତ ଦାନେବ ଭିଆଣ କରିଅଛି
 ଅତି ଦୁର୍ଗମ ଗତ ଅସୁର ନିବାଣିତ । ୨୮ ।
 ତହିଁର ଖଣ୍ଡ ଦୂରେ ଯେ ଅନଳ ପାଶେ
 ଅତି ଯତନେ ଅସୁର ନିବାଣ ଅଛି କର । ୨୯ ।
 ବିଷଜଳ ପୂରିଅଛି ଦୁସ୍ତର ଦୁର୍ଗମ ଭୂଇଁ
 ମୁଦର ଦଇତ ଯେ ସ୍ଵିଦ୍ଵାରେ ଅଛି ରହି । ୩୦ ।
 ପ୍ରେସନେକ ଦୁସ୍ତର ଯେ ଦେଖିଣ ଚନ୍ଦଧର
 କଉମୋଦୀ ଗଢା ସ୍ଥାମୀ ଦେନିଲେ ହାଥର । ୩୧ ।
 ଗଢାବର ଦେନି ସ୍ଥାମୀ ପବ୍ଲ ଭଞ୍ଜିଲେ
 ମୁଦର୍ଶନ ଚନ୍ଦେ ଯାଇ ଅଟ୍ଟି ଲିଭାଇଲେ । ୩୨ ।
 ଶାରଙ୍ଗ ଧନୁରେ ବାଣ ବିନ୍ଦୁ ଦଇତାର
 ଲକ୍ଷେ କୋଟି ମହ୍ନୁଁ ତ କରି ବିନ୍ଦୁ ଦେବହର । ୩୩ ।
 ଚନ୍ଦେ ନିବାରନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତ ଦୁର୍ଗମାନ
 ଅସୁରଙ୍କ ଛେଦନ କରନ୍ତି ଜନାନ୍ଦନ । ୩୪ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ନାରକାସୁର ହାରେ ଯାଇ
 ପଞ୍ଜନ୍ୟ ଶଙ୍କ ଶବଦ କଲେ ଦେବ ତହିଁ । ୩୫ ।
 ସପତବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଶଙ୍କ ଶବଦ ଶୁଭଲକ ଯହୁଁ
 ଶୁଣି ଦଇତବଳ ହତବାୟ୍ୟ ହୋଇଲେକ ତହୁଁ । ୩୬ ।
 ଦୂରେ ଥାଇଣ ତାହା ମୁଦର ଦଇତ ଶୁଣି
 କୋପେଣ ଧାଇଲୁ ବଜ୍ର ମୁଷଳ କରେ ଦେନି । ୩୭ ।
 ଦଇତର କଣ୍ଠେ ପଞ୍ଜନ୍ୟ ଶବଦ ପାଇ
 ଜଳ ଭିତରୁ ବେଗେ ଆସୁଅଛି ଧାଇଁ । ୩୮ ।
 ହାଥେ ମୁଷଳ ଧରି ଯେ ମୁଦର ଦଇତ ବାର
 ମାରଲକ ଶୂଳ ନେଇ ନନ୍ଦିଦୋଷ ରଥର ଉପର । ୩୯ ।
 ସ୍ଥାମାଳୀ ବାର ଯେ ଗଜିଣ ଉଠିଲୁ
 ସପତବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ତାର ଶବଦ ଶୁଭଲ । ୪୦ ।
 ପଞ୍ଜମୁନା ଦୁଇ ବାଣ ଯେ ମାଇଲେ ଦେବହର
 ହାଥରୁ ମୁଷଳ ଯେ କାଟିଲେ ଦଇତାର । ୪୧ ।

ପୁଣି ଧାଇଲୁ ଦାନବ ଯେ ପାଠି ବିସ୍ତାର କର
 ଭୁଣ୍ଡର ଭିତରକୁ ବେଗେ ପଶୁମସ ବାଣ ମାରି । ୨୯୧ ।
 ପୁଣ ଦଇତ ବାର ଶକ୍ତି ଗୋଟାଯୁକ ଧରି
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ଉପରକୁ ନେଇଣ ବେଗେ ମାରି । ୨୯୩ ।
 ଅନ୍ତଶ୍ରାମ ମାର୍ଗେ ହରି ଶକ୍ତି ବଞ୍ଚାଇଲେ
 ଧୂମଶରେ ମାରି ତାହାର ଶିର ଯେ କାଟିଲେ । ୨୯୪ ।
 ଜଳ ଭିତରେ ସେ ପଢ଼ିଲୁକ ମୁହଁ ମାତ୍ର
 ପଞ୍ଚଗୋଟି ବାଣରେ ତାହାର ପାଞ୍ଚଗୋଟି ମୁହଁ ଛିନ୍ତି । ୨୯୫ ।
 ତାହାର ସଙ୍ଗେ ତାହାର ଯେ ଶତେଷୁଷ ଥିଲେ
 ବାପ ପଢ଼ିଲେଣ ପୋଷ୍ଟେ ରଣ ଆବୋରିଲେ । ୨୯୬ ।
 ପିଠୋଳ ବୋଲି କରି ତାହାର ଯେବଣ ସେନାପତି
 ତାହାକଙ୍ଗ ଦେନିଣ ସେ ସମର କରନ୍ତି । ୨୯୭ ।
 ପୁଷ୍ପବଳ ଦେନିଣ ଯେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବେତିଲେ
 ଶ୍ରାବଣ ମାସେ ସେସନେକେ ବରଷା

ତେସନେକେ ନାରାଜ ବରଷିଲେ । ୨୯୮ ।

ଦେଖିଣ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ସେ ପଶୁମସ ବାଣ ମାରି
 ମାଂସ କାଟିଲେ ତାଂକର ଟିକି ଟିକି କରି । ୨୯୯ ।
 ପୁଣିହିଂ ଥାଠକୁ ଯେ ଆବୋରଣ ମାରି
 ତକ୍ଷଣେ ମୁଣ୍ଡ ସେ କାଟି ପକାଇଲେ ଆଗ କରି । ୩୦୦ ।
 ତଗର ମୁଣ୍ଡରୁ ଯେ ନାରକା ପୈହା ଶୁଣି
 ବେଗେଣ ଧାଇଲୁ ଯେ ଗର୍ଜିଣ ବଳ ଦେନି । ୩୦୧ ।
 ଅଛରବୁଦ ଅଂଶେ ଉପୁଜି ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ହାଥୀ
 ସମୋଦ୍ର ମନ୍ଦିନରୁ ସମସ୍ତ ଉତ୍ତପ୍ତି । ୩୦୨ ।
 ମନ୍ତ୍ରବଳେ ଧବଳ ଯେ ମହାଗଜମାନ
 ପାଦଭରେ ପୃଥୀଦେବୀ ହୋଉଛି କର୍ତ୍ତାନ । ୩୦୩ ।
 ବାମକରେ ଶଙ୍ଖ ଯେ ତାହାଣେ ସୁଦ୍ଧି ଶେଣ
 କଉମୋଦକୀ ଗଦାବର ସେ ଶାରଙ୍ଗଧନୁ କରେଣ । ୩୦୪ ।

ଚତୁଭୁର୍ଜେ ଗୁରିଶହସ୍ର ଛନ୍ତି ରହି
 ମହା ବିଶ୍ଵରୂପେ ତନିଘୁର ମୋନ୍ତି । ୩୦୫ ।
 ହାଥୀବଳ ଦେନି ଯେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ
 ଗରୁଡ଼ ପିଟିରେ ଥାଇ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟ ତାହା ଯେ ଦେଖିଲେ । ୩୦୬ ।
 ଗରୁଡ଼ ତେଜ ଦିଶାର ବାଳଅଞ୍ଚ ପ୍ରାପ୍ତ
 ତହିଁଙ୍କ ମଳବର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟର କାପ୍ତେ । ୧୦୭ ।
 ବିଜୁଳିର ତେଜ ଜାଣି ଦିଶନ୍ତ ସତ୍ୟଘରମା
 କେ କହି ପାରିବ ଯେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟଙ୍କ ମହିମା । ୩୦୮ ।
 ଯୈସନେକ ରୂପ ଦେଖି ବିରସ ନାରକା
 ଧାଇଂଣ ବଜୁ ମୂଷଳ ଯେ ମାଇଲ ରଣର୍କା । ୩୦୯ ।
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟ ଦେଖିଣ ଯେ ଦୂରୁ ବାଣ ମାରି
 ଅଧାରନ୍ତୁ ବାଣେ କାଟିଲେ ତନିଶତ୍ରୁ କର । ୩୧୦ ।
 ସନ୍ଧିଘେ ତାହାର ଯେତେକ ବଳ ଥିଲେ
 ପାଞ୍ଚବାଣ ମାରି ତାହା ଗରୁଡ଼ ନାଶକଲ । ୩୧୧ ।
 ଆପଣେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟ ଯେ ଅନେକ ବାଣ ମାରି
 ସଇନମାନେ ମାରନ୍ତି ସେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କର । ୩୧୨ ।
 କାହାର ଶିର ଚରଣ କାହାର ଭୁଜମାନ
 ପ୍ରତି ପ୍ରତି କରି ଯେ କାଟନ୍ତି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ । -
 ନାରକାସୁର ସଂଗତେ ଯେତେକ ବଳ ଥିଲେ
 ସକଳ ନାଶଗଲେ ଯେ ଅଳପ ବ୍ରୁତିଲେ । ୩୧୩ ।
 ଯୈକା ହୋଇଣ ଯେ ନାରକାସୁର ରହିଲୁ
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଟଙ୍କ ସଂଗତେ ସେ ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ କଲା । ୩୧୪ ।
 ପ୍ରତିଗ୍ରାମ କରିଣ ଯେ ଯୁଦ୍ଧ ଥିଲା ଦଇତ
 ପଶୁପତି ବାଣ ପେଶି ତାହାର ମୁଣ୍ଡ କାଟିଲେ ଅନନ୍ତ । ୩୧୫ ।
 ନାରକାସୁର ମୁଣ୍ଡ ଯହୁ ଭୁମିର ପଢିଲା
 ଜୟେ ଜୟେ ଶବଦ ଯେ ଆଜାଶେ ଶୁଭିଲା । ୩୧୬ ।
 ଦୃଥିଦେଖା ଯୈସନେକ ଦେଖିଲେକ ଯହୁ
 ଦ୍ଵିମୁହେ ମାୟେ ଯେ ହୋଇଲେକ ତହୁ । ୩୧୭ ।

ଦିବ୍ୟଚକ୍ଷୁ ଦେନି ମାପ୍ୟେ ଯେ ଗୃହିଂଲେ ପ୍ରେକ୍ଷିତେ
 ଦେଖିଲେ ସରୁପ ଯେ ଶଙ୍କରକ୍ଷ ଅଛି ହାଥେ । ୩୭୦ ।
 ନିସ୍ତରଳି ନିସ୍ତରଳି ଦୋଳି ଶୋଇଲା ଗଡ଼ଦାଳି
 ଅନେକ ପୁଣି କରଇ କାର୍ପୁଣ୍ୟ ହୋଇ କରି । ୩୭୧ ।
 ଜୟ ଜୟ ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର ଦେବସ୍ଵାମୀ
 ଅଶେଷ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭୁବି ସେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ । ୩୭୨ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀର ବଜ୍ର ସ୍ଵାମୀ ଭୁବି ସେ ଦେବରାଜା
 ଶୁକ୍ଳ ସଉନକ ମୁନି କରନ୍ତି ଯାହାଂକୁ ପାଦପୂଜା । ୩୭୩ ।
 ରୂପ ରେଣ ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ଯେ ତୋର ତିନି
 ଭୁବି ସେ ସଞ୍ଚଲୁ ନାଥ ସତରାତର ମେଦିନୀ । ୩୭୪ ।
 ଜଳ ପୁଣି ଅନଳ ଯେ ସବୁଠାରେ ଅଛୁ ପୂରି
 ଶୁଭଶୁଭ କର୍ମ ଭୁ ଯେ ପାରୁ ଆନ କରି । ୩୭୫ ।
 ଅକ୍ଷୟ ଅଜୟ ଅମର ଭୁ ଯେ କଳ୍ପାନ୍ତେକ ପୁରୁଷ
 ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ତୋତେ ଦୃଶ୍ୟ । ୩୭୬ ।
 ମଦ ମଛର ଅହଂକାର ଶଶରେ ତୋର ନାହିଁ
 ଅଛିଦ୍ଵା ପୁରୁଷ ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ଅଛିଦ୍ଵା ଅଛୁ ରହି । ୩୭୭ ।
 ସ୍ଵାମୀ ମୂର୍ଖ ନାରକାସୁର ତୋତେ ସେ ନ ଚିହ୍ନିଲା
 ଆପଣେ ଯାହା ଅରଜିଲା ସେ ତାହା ଦ୍ରୋଗକଲା । ୩୭୮ ।
 ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗେ ବିଗ୍ରହ କଳାକ ପ୍ରେସେ ମାନୀ
 ମୁହିଁ ତୋହୋର ଦାସୀ ଅଟଇ ଦେବସ୍ଵାମୀ । ୩୭୯ ।
 ପ୍ରେସେ ବୋଲି ପୃଥୀଦେବୀ ହୋଇଲେ ପରିଶାମି । ୩୮୦ ।
 ଶ୍ରାଜଗନ୍ଧାଥେ ବୋଇଲେ ପୃଥୀଦେବୀର ମୁଖ ରୂପିଂ
 ଆଗୋ ଭାବାଭାବ ନିବାରିବାକୁ ଜାତ ହୋଇଅଛୁ ମୁହିଁ । ୩୮୧ ।
 ଆବର କଥାପ୍ରେକ ତୋତେ ଦେବାକ ଚିତୋର
 ପାତାଳ ବଇକୁଣ୍ଠ ମୋତେ ଗୁହାର କଳୁ ଯାଇ । ୩୮୨ ।
 ଦୁଷ୍ଟିଂକର ଭାବ ସହ ନୁଆରଇ ବୋଲିଣ ବୋଇଲୁ
 ତୋହୋର ନିମନ୍ତେ ସିନା ତୋହୋର ପୁଷ୍ପକୁ ମାଇଲୁ । ୩୮୩ ।

ବୋଧ ବଚନେ ପୃଥୀଦେବୀ ଶାନ୍ତି ଯେ ହୋଇଲେ
 ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ ଦଣ୍ଡଛୟ ତହୁଁ ଆଣିଦିଲେ । ୩୩୮ ।
 ଯେତେକ ତ୍ରୁବ୍ୟ ଯେ ନାରକାସୁର ନେଇଥିଲା
 ଶୁମୁରେ ପୃଥୀଦେବୀ ସମସ୍ତ ଯେ ଦିଲା । ୩୩୯ ।
 ପୁଣ ପ୍ରଳମ୍ବ କର ଯେ ଯୋଡ଼ିଲା ବେନିକର
 ପୃଥୀଦେବୀ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଁଙ୍କ ଆଗର । ୩୪୦ ।
 ତ୍ରୈ ବିଶ୍ଵନାଥ ମୋତେ ହୋଇବା ପ୍ରସନ୍ନ
 ଯେ ନାରକାସୁର କୁମର ଭଗଦତ୍ତକୁ ଦେବା ଦାନ । ୩୪୧ ।
 ଯେ ତୋହୋର ପ୍ରସାଦେ ଯେ ହୋଇଥାଉ ଅଭ୍ୟେ
 ଯେହାର ମଥାରେ ଦେବ ପଦ୍ମଚରଣ ଦିପ୍ୟ । ୩୪୨ ।
 ପୃଥୀଦେବୀର ବଚନ ଶୁଣିଲେ ଚନ୍ଦପାଣି
 ଭଗଦତ୍ତକୁ କୃପା ଯେ କଲେ ତହୁଁ ପୁଣି । ୩୪୩ ।
 ଶ୍ରୀହଞ୍ଜେ ତୋଳଣ ଶାନ୍ତୀ ତାହାକୁ ଯେ ଦିଲେ
 ସେଠାରୁ ନବର ଭିତରକୁ ବିଜେ କରିଗଲେ । ୩୪୦ ।
 ନାରକାସୁର ଅନ୍ତପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯାଇଁ
 ଦେଖିଲେ ଶୋକସହସ୍ର କନ୍ୟା ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହି । ୩୪୧ ।
 ସେଠାରେ ଯାଇଣ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ କଲେକ ବିଜପ୍ରେ
 ସମସ୍ତ କନ୍ୟାମାନ ଦେଖନ୍ତି ଦେବରାଯେ । ୩୪୨ ।
 ଶାକୁଷ୍ଠ ମୁଖଗୋଟି ନପୁନେ ଦେଖିଲେକ ଯହୁଁ
 ମନେ ମନେ ପତିକର ଯେ ଆବୋରିଲେ ତହୁଁ । ୩୪୩ ।
 ବାଞ୍ଛା କଲୁତରୁ ବୋଲି ଯେହୁଁ ନାମଗୋଟି ବହି
 ସେ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ କୃପା କଲେ ଭାବଗ୍ରହ୍ୟ । ୩୪୪ ।
 ଘୁଷି ରନ୍ଧନ ଲଗାଇ ସ୍ରାହାନ କରିଲେ
 ଉତ୍ସମ ଦେବାଙ୍ଗ ବସନମାନ ପିନ୍ଧାଇଲେ । ୩୪୫ ।
 ହାନ୍ଦୋଳାରେ ବସାଇ ଦ୍ଵାରିକାକୁ ପଠିଆଇଲେ
 ଦୁରାବଣ ପୁରେ ଯାଇଁ ଦ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୩୪୬ ।
 ଅଇରାବୁତ ଗଜ ଅଂଶେ ଯେତେକ ଗଜ ଜାତ
 ମହାଗଜମାନ କର ଗୁରି ଗୁରି ଦାନ୍ତ । ୩୪୭ ।

ଯେସନକ ପ୍ରକାରେ ବାତୁଲେ ଚଉଷଠି ଗଜ
 ଦ୍ଵାରିକାକୁ ରୂଳିଦିଲେ ତହୁଁ ଦେବରାଜ । ୩୪୮ ।
 ଉତ୍ତମ ବାଜା ଅଶ୍ଵମାନ ଯେତେକ ଥିଲେ
 ସବୁ ଅଶ୍ଵମାନ ଦ୍ଵାରିକାକୁ ରୂଳିଦିଲେ । ୩୪୯ ।
 ଦ୍ୱେମାନନ୍ତ ଦେନି ଉତ୍ତରସେନ ବେଗେ ଚଳି
 ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଗଜେ ଯେ ଦ୍ଵାରିକାରେ ମିଳି । ୩୫୦ ।
 ଛତ୍ରଶ୍ରୀ ମହାଭାରଥ ନାରକାସୁର ଦେବବାଣୀ
 ପାପାଧ ମହାପାତକ ଯେ ହରଇ ତାହା ଶୁଣି । ୩୫୧ ।
 ଅଗରସ୍ତ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବିଲଂକେଶ୍ଵର ରାଷ୍ଟ୍ରେ
 ଇଦ୍ବ ନାରକାସୁର ବଧ ସମାପତ୍ତି ହୋଇପୁ । ୩୫୨ ।
 ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ବିଲଂକ ନୃପମଣି
 ଅଗରସ୍ତ ମୁନିଙ୍କ ପୁଞ୍ଜା କଲେ ପୁଣ ପୁଣି । ୩୫୩ ।
 ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣ ହୋଇଲା କେବଣ ଚରିତ
 ତାହା ବିଷ୍ଟାରି ମୋତେ କହିବା ତପୋବନ୍ତ । ୩୫୪ ।
 ବିଲଂକ ଦେଶ ରାଜାର ଯେ ନିର୍ମଳ ତୁର ଶୁଣି
 ପୁରଣ ପୁଷ୍ଟକ ଯେ ଫେତିଲେ ଅଗରସ୍ତ ମହାମୁନି । ୩୫୫ ।
 ଆହୋ ଦ୍ଵାରିକାପୁରକୁ ସମସ୍ତ ରୂଳିଦିଲେ ଭାବଗ୍ରାହୀ
 ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ସଜ ହୋଇଛନ୍ତି ରହି । ୩୫୬ ।
 ଲେଉଟି ନାରାୟଣ ଗରୁଡ଼କୁ ପ୍ରଦର୍ଶଣ କରି
 ଖରେ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ ଗଦା ଆବର ଶାରଙ୍ଗ ଧନ୍ତୁ
 ମାଳେନ୍ଦୀ ଦଳ ପ୍ରାୟେ ଶୋଭିତ ଦିବ୍ୟତନ୍ତୁ । ୩୫୭ ।
 ହୃଦରେ କଉସୁର ମଣି ମୁକୁତା ସର ମାଳ
 ଆନନ୍ଦ କନ୍ଦ ରୂପ ଯେ ଧରିଲେ ନନ୍ଦବାଳ । ୩୫୮ ।
 ବିଦମୁଦି କଂକଣ ଜଗଦଳା ବଳୟା ବାହୁଟି
 ମଣି ମାଣିକ୍ୟ ସ୍ତର ଯେ ବିରାଜର କୋଟି କୋଟି । ୩୫୯ ।

୩୪୯୧ ବାଜା = ଅଶ୍ଵ, ବେଗବାନ ଅଶ୍ଵ ।

ମୁକୁଟ କଣ୍ଠାଞ୍ଜଳ ଶଣ୍ଡପୁନେ ଆହ୍ଵା
 ମୃଗମଦ କଷ୍ଟାଶ ଦାଦଶ ଚିତା ଦିବ୍ୟଶୋଘ୍ର । ୩୭୧ ।
 କଟିରେ ଛୀନ ବସନ କରରେ ପବିତ୍ରା
 କୋଟି ମଦନ ରୂପ ପ୍ରଭୁ ଧଇଲେ ଜଗୁଜିତା । ୩୭୨ ।
 ଗରୁଡ ପିଠିରେ ବିଜେକଳେ ଦେବସ୍ଵାମୀ
 ଅମର ଭୁବନେ ବିଜେ ସେ ଦେବ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ । ୩୭୩ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟ କୋଳରେ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ସତ୍ୟଭାମା
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ମୂର୍ତ୍ତି କିଷ ଦେବାକ ଉପମା । ୩୭୪ ।
 ତେତିଶ କୋଟି ଦେବ ଆସ୍ତାନରେ ଥିଲେ ବସି
 ଦେଖିଲେ ଖଣ୍ଡ ଦୂରେ ଆସୁଛନ୍ତି ହୃଷୀକେଶୀ । ୩୭୫ ।
 ତଷଣେ ଦେବଗଣେ ଆସ୍ତାନ ତେଜି ଉଠ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ସହିତେ ବାଟକୁ ଅଇଲେ ପାଗ୍ରେଷ୍ଟି । ୩୭୬ ।
 କରପତ ଯୋତି ସମସ୍ତେ ହୋଇଲେକ ଉତ୍ସା
 ଶୀର ସମୁଦ୍ରେ ଯେସନେକେ ଶୈତନାଗ ଶୋଘ୍ର । ୩୭୭ ।
 ସକଳ ଦେବତାମାନେ ଯେ ଦେଖିଲେ ନାରାୟଣ
 ଗରୁଡ ପିଠିରୁ ଓହାଇଲେ ତତକଣ । ୩୭୮ ।
 ଦେବତାମାନେ ଆସ୍ତାନେ ବିଜେକଳେ ଯାଇଁ
 ସତ୍ୟଭାମା ଦେଖି ବିଜେ କଲେ ଅନ୍ତପୁରକଇଁ । ୩୭୯ ।
 ବୃଦ୍ଧପୁତ୍ର ବୋଇଲେ ଶାକୃଷ୍ଟ ଆଗମ କାହିଁକି
 ଠାକୁରେ କହିଲେ ଆମ୍ବେ ଅଇଲୁ ଯହିଁକି । ୩୮୦ ।
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେ ସମୟେ ଗୋପପୁରେ ଥିଲୁ
 କଂସକୁ ମାରି ଆସି ମଥୁରରେ ରହିଲୁ । ୩୮୧ ।
 ତହିଁକି ଲାଗିଲା ଯେ ଜାରାସନ ଭାପ୍ତେ
 ନିରନ୍ତରେ ଧାଉଦିଲ ଯେ ଅଷ୍ଟାଦଶବେଳ ଯାପ୍ତେ । ୩୮୨ ।
 ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟଯାକ ହୋଇଲା ନିରେଖ
 ପଳାଇ ପଳାଇ ଯାଦବେ ପାଇଲେ ଅଛି ଦୁଖ । ୩୮୩ ।
 ତେଣୁ କରି ମଥୁରା ଆମ୍ବେ ଯେ ଛୁଟିଗଲୁ
 ଦ୍ଵାରାବଣ୍ଣ ପୁରେ ଆଶ୍ରମ ଯାଇଁ କଲୁ । ୩୮୪ ।

ତୁମେ ତହିଁଙ୍କ ଅବଧାନ କରୁଥିବ ନିତି
 ନିରନ୍ତରେ ଲାଗିଲା ଆମୁନ୍ତ ଅସୁରଂକ ଘାତ । ୩୭୫ ।
 ଦେବଗଣେ ବୋଇଲେ ତୁ ଯେ ବହୁ ଦରୁଜାନ୍ତକ ବାନା
 କଳ୍ପଣା କାମନିଧି ଅଟୁ ସଂକଟ ସେହା । ୩୭୬ ।
 ଭାରତର ନିବାରଣ ଅର୍ଥେ ଯେ ହୋଇଅଛୁ ଅବତାର
 ସଂସାର ସମୁଦ୍ରକୁ ତୁ ଯେ ନାଉକା କର୍ଣ୍ଣଧାର । ୩୭୭ ।
 ତୋହୋର ଥାପିଲାର ଆମେ ଯେ ସମସ୍ତେ ଦେବତା
 ଭଗତ ବାନ୍ଧବ ତୁ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଜଗୁଜିତା । ୩୭୮ ।
 ତୁହି ଯେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ବିଜେକଳୁ ଦେବରାପ୍ୟେ
 ନିଚିନ୍ତ ହୋଇଲୁ ଆମେ ଯେ ସମସ୍ତ ଦେବତାପ୍ୟେ । ୩୭୯ ।
 ତୁ ଯେ ଦ୍ଵାରିକା ଭୁବନେ ରହିଲୁ ହୃଷୀକେଶୀ
 ଯୁବେ ଆମେ ନିଚିନ୍ତ ଯେ ହୋଇଲୁ ସ୍ଵର୍ଗବାପୀ । ୩୮୦ ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଯେ ଦେବତାପ୍ୟେ ବୋଧ କହି
 ସତ୍ୟଭାମାନ୍ତ ଘେନି ଶାକୃଷ୍ଟ ତହିଁ ରହି । ୩୮୧ ।
 ଯୁସନେକ ସ୍ଵର୍ଗପୂରେ ରହିଲେ ଦିନାକେତେ
 ସତ୍ୟଭାମା ରହିଲେ ଶରୀରକ ସଂଗତେ । ୩୮୨ ।
 ଯୁକଦିନେ ରମ୍ଭା ଉଦ୍‌ଗୀ ମେନକା
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କୁ ଦ୍ରୁଣନ କଲେ ସେ ତିନି ନାପ୍ରେକା । ୩୮୩ ।
 ଶରୀ ଆଦିକର ସମସ୍ତେ ବସିଥିଲେକ ସଭା
 ଯୁସନେକ ସମୟେ ଆସୁଆଛି ଯେ ପାରିଜାତକ ଗଭୀ । ୩୮୪ ।
 ଆଡ଼ୋ ଆଡ଼ୋ ବୋଲି ଯେ ପାଠରର ଧରାଇ
 ଲୋକନ୍ତ ଦଉଡ଼ନ୍ତ ଯେ ବାଜଣା ବଜାଇ । ୩୮୫ ।
 ଯୁସନେକ ପ୍ରକାର ଯହିଁ ସତ୍ୟଭାମା ଦେଖିଲେ
 ରମ୍ଭାର ମୁଖ ରୁହିଁ ସତ୍ୟଭାମା ପରୁରିଲେ । ୩୮୬ ।
 ଦାଣ୍ଡରେ କିମ୍ବ ଗୋଳ ଗୋ ଶୁଭୁଆଛି ସବୀ
 ରମ୍ଭା କହୁଆଛି ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କ ମୁଖ ଦେଖି । ୩୮୭ ।
 ଶାକୃଷ୍ଟ ବଜ୍ରଭା ଗୋ ଅଛ ଜାତହୋଇ
 ପାରିଜାତକ ପୁଷ୍ପର କଥା ତୁମ୍ଭର ଶୁଣିଲକ ନାହିଁ । ୩୮୮ ।

ଅପୂର୍ବ ପୁଲ ପୁଟଇ ଗୋ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଜ୍ୟୋତି
 ପଞ୍ଚାଶ ଯୋଜନ ପରିୟନ୍ତେ ପୁଷ୍ପ ଚିହ୍ନଟଇ ଚନ୍ଦକତି । ୩୮ ।
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବରଷେ ପୁଟଇ ପୈକ କତି
 ବେନି ବରଷ ଉଡ଼ାଇ ବୃକ୍ଷର ପତର ପଡ଼ଇ ଯେ ଝଞ୍ଜି । ୩୯ ।
 ଆଂକୋଡ଼ ବଢ଼ାଇ ପୁଷ୍ପ ଛୋଳନ୍ତି ତୋଠାଳେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାନ୍ତ ନିଯୋଗ ଗଭୀର୍ତ୍ତେ ଶତୀଙ୍କ ନିତ୍ୟମାଳେ । ୩୯ ।
 ଆବର ଯେତେକ ପୁଷ୍ପ୍ୟମାନ ଉବୁରନ୍ତି
 ଅଗ୍ନିରେ ପୋଡ଼ି ପାଉଂଶ ହୋଇଲେ ସମୋତ୍ତ୍ଵ ମେଳନ୍ତି । ୩୯ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ରାୟୁଣୀ ସେ ପୁଷ୍ପ ଦେନନ୍ତି ଯେ ପୈକା
 ସମୃଦ୍ଧ ମନ୍ତ୍ରନ କାଳେ ସେ ଉପୁଜିଲୁ କଳପ ଶାଖା । ୩୯ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳକୁ ସେ ଉତ୍ତମ ତରୁବର
 ତନି ଭୁବନେ ତାହାକୁ ନାହିଁ ପଠାନ୍ତର । ୩୯ ।
 ପାତିଲୁ ପୁଷ୍ପ ବୃକ୍ଷ ପଡ଼ନ୍ତିଣ ଝଞ୍ଜି
 ପବନ ଆଇପେ ସେ ଅନ୍ତର୍ଭାଷେ ଯାଇ ଝଞ୍ଜି । ୩୯ ।
 ପୈସନେକ ବାକ୍ୟ କହୁଂ ରମ୍ବା ଦିବ୍ୟବାଣୀ
 ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଯେ ସତ୍ୟଭାମା ଶୁଣି । ୩୯ ।
 ମନେ ମନେ ବିରୁର କରନ୍ତି ଯେ ଦେବୀ
 ଶର୍କୃଷ୍ଟଂକୁ ମାଗି ଯେ ଦ୍ଵାରିକାକୁ ନେବି । ୩୯ ।
 ପୈସନେକ ବିରୁର ଦେବୀ ଭିତରକୁ ଉଠିଗଲେ
 ତହୁଂ ରମ୍ବା ମେନକା ଉଦ୍‌ବାଣୀ ଚଳିଗଲେ । ୩୯ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ବିଲ୍ଲଙ୍କ ଦେଶ ରାଜୀ ବଦନ୍ତ ମହାମୁନି
 ଇତି ଶ୍ରୀ ମହାଘରଥ ପୁରାଣ ପୁଣ୍ୟ ଧୂନି । ୩୯ ।
 ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ଆସ୍ତାନ ମତ୍ତାଇଲେ
 ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ ଯେ ଯାହା ପୁରକଙ୍ଗ ଗଲେ । ୪୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କ ପୁରେ ବିଜେକଲେ ଦେବହର
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ବେଭାର ସାର ମୁଶୋହିରେ ବିଜେ କରି । ୪୦ ।
 ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନନ୍ତ ଯେନିଣ ସୁରଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ନାନା କର୍ତ୍ତୁକ ରଙ୍ଗ ନିରନ୍ତରେ ଥାନ୍ତି ଖଟି । ୪୦ ।

ସତ୍ୟଭାମାନ୍ତ ଦେନି ପ୍ରଭୁ ହୃଷୀକେଶ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କ ଶତରୂପେ ପାଇଣ ରହିଲେ ଦିନ ଦଶ । ୪୦୩ ।
 ଦେଜନ ଶୟନ ଅଭେଦ କରୁଥାନ୍ତ ମଘବା
 ଶତୀ ଆଦି କର ସମସ୍ତେ କରୁଥାନ୍ତ ସେବା । ୪୦୪ ।
 ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ କେତେହେଳକ ଦିନ ଯାନ୍ତେ
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ଗ୍ରମୁରେ ସତ୍ୟଭାମା କହିଲେ ଯେକାନ୍ତେ । ୪୦୫ ।
 ସାବଧାନେ ଶୁଣିମା ଦେବ ସରଳେକାଏ ଗୋପାଇଁ
 ପାରିଜାତକ ପୁଷ୍ଟ୍ୟ ଗଛ ଦ୍ଵାରିକାକୁ ନେବି ମୁହଁ । ୪୦୬ ।
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ବୋଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କର ଅଟଇ ସେ ପାଠ
 ସେ ତୁରୁ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ବହୁତ ଆକଟ । ୪୦୭ ।
 ଗୁଲ ସେ ପୁଷ୍ଟ୍ୟ ତୁମ୍ଭନ୍ତ ଦେଖାଇବା ଯେକାନ୍ତେ
 କଞ୍ଚକୁକେ ବିଜେକଲେ ସତ୍ୟଭାମା ଜଗନ୍ନାଥେ । ୪୦୮ ।
 ଥୋକାପୈ ବିଶ୍ୱାସ ଲୋକ ଗୋଡାଇଛୁନ୍ତ ସଙ୍ଗେ
 ଯେହିରୁପେ ସେ ଚଳିଯାନ୍ତ ଶୁନ୍ୟମାର୍ଗେ । ୪୦୯ ।
 ଆକାଶଗଙ୍ଗା ଖରେ ଗଭର ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଜିଣି
 ନନ୍ଦନବନ ଜିଣନ୍ତେ ସତ୍ୟଭାମା ଠାକୁରାଣୀ । ୪୧୦ ।
 ନନ୍ଦନବନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ବେଗେ ଯାଇଁ
 ଗରୁଡ ପିଠିରେ ବିଜେ ସତ୍ୟଭାମା ଭାବଗାସ୍ତା । ୪୧୧ ।
 ଫଳତ ପୁଷ୍ଟ୍ୟତରୁ ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋଭ ପାନ୍ତି
 ଧାଉ ଧାଉ ରେଖ ରେଖ ଅପୂର୍ବ ବୃତ୍ତାଳ ପନ୍ତି ପନ୍ତି । ୪୧୨ ।
 ଅଷ୍ଟରହ ଚଉର ବେଦା ସବୁ ବୃକ୍ଷଙ୍କର ମୂଳେ
 କର୍ପୁର ପନ୍ଦିର ପାଣି କର ବୃକ୍ଷଙ୍କର ତୁଳେ । ୪୧୩ ।
 ଅବସନ୍ନେ ବସନ୍ତ ଯେ ବହଇ ଘନ ଘନ
 ଫଳତ ପୁଷ୍ଟ୍ୟତରୁ ବିଷ୍ଟାର ଶୋଭବନ । ୪୧୪ ।
 ମନ ଗନ୍ଧ ସୁଶୀତଳ ଲତା ବହି ବାପୈ
 ସୁରସିଦ୍ଧ ମୁନିଙ୍କର ଯେ ପୁଲକିତ କାପୈ । ୪୧୫ ।
 ଧନ୍ୟ ସେ ନନ୍ଦନବନ କିଷ ପଟାନ୍ତର ଦେବା
 ବୃଦ୍ଧାପୈ ପଶିଲେ ତହିଁ ହୃଅନ୍ତ ନବପୁବା । ୪୧୬ ।

ଚକୁର୍ଦ୍ଦଶ ଭୁବନେ ସହି ଅପୁର୍ବ ପୁଷ୍ପ ଥିଲେ
 ନନ୍ଦନବନେ ନେଇ ସମର୍ପେ ଠାବ କଲେ । ୪୧୭ ।
 ଜାଇ ପୁର ମଞ୍ଜୀ ମାଳଙ୍ଗ ପୁଷ୍ପ ନାନା
 ପୁନାଙ୍ଗ ପାଟଳ ବକୁଳ ନାଗେଶ୍ୱର ଛୁଣୁଆନା । ୪୧୮ ।
 ଅଶୋକ କେତକୀ କଞ୍ଚଣ କଣେଆର
 ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବେଲୁଉଳ ତରାଟ ତଗର । ୪୧୯ ।
 ସେବଣ ଶତବଳ କରୁଣା ଗନ୍ଧବଣ
 ପଦ୍ମ କୋକନଦ କୁମୁଦ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି । ୪୨୦ ।
 ବଟାହୁଳ ମଞ୍ଜୁଳ ଦୟଣା ମରୁଆ କୁରୁବେଳ
 ନାନା ବର୍ଣ୍ଣ ତରୁ ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ଫଳ । ୪୨୧ ।
 ପାଟୋଳୀ ଗଙ୍ଗଶିଉଳ ଆବର ସୁଗନ୍ଧକା
 ଦାରାଷପେଣ୍ଟ ଖଜୁଣ୍ଣ ଫଳତ ଦିବ୍ୟ ଶାଖା । ୪୨୨ ।
 ଅଗ୍ର ଚନ୍ଦନ ସରଳ ମଳୟ ଦେବଦାରୁ
 ଆମ୍ବ ପଣସ ଗୁଆ କଦଳୀ ନଟୀକାଳ ତରୁ । ୪୨୩ ।
 ଗୁର ନାରଙ୍ଗ ଶୀରକୋଳ ଭଇଞ୍ଚ ରମଗୁଆ
 କେଳାହୁଳ ଧୂନି ଯେ କରନ୍ତି ଶାଖା ଶୁଆ । ୪୨୪ ।
 ମଧ୍ୟ ଶାଖା ଶୁଆ ଫୋକଟ ଡାହୁକ
 ବୃକ୍ଷର ଉପରେ ଉଠି ଡାକନ୍ତି ଦିବ୍ୟ ଡାକ । ୪୨୫ ।
 କେନ୍ଦ୍ର କପିଥ ଟାଙ୍ଗ କରମଙ୍ଗା ବରକୋଳ
 ଫଳନ୍ତି ବାରମାସେ ସ୍ଵାଦ ଅମୃତ ସର । ୪୨୬ ।
 ଲବଙ୍ଗ ଜ୍ଵାରଫଳ ଅଳାଇଚ କାଂକୋଳା
 ମରିଚ ମହାର ଫେକୁ ଆରେକ ଭଲ । ୪୨୭ ।
 ଗୁଡ଼ତ୍ରକ ଯାଷ୍ଟିମଧୁ ମହାହୋଳ ଗଣ୍ଠିଆନା
 ଅମୃତ ସ୍ଵାଦଫଳ କେନ୍ଦ୍ରିବ ଗଣନା । ୪୨୮ ।

୪୨୨୧ କାଂକୋଳ = ଜ୍ଵାରନାଶକ ସୁଗନ୍ଧ ଔଷଧ ବିଶେଷ ।

୪୨୮୧ ଗୁଡ଼ତ୍ରକ = ଡାଳଚିନ୍ଦି ।

୪୨୮୨ ଗଣ୍ଠିଆନା = ସୁଗନ୍ଧ ଓଷଧ ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ।

୪୨୮୩ ଯାଷ୍ଟିମଧୁ = ଏକ ପ୍ରକାର ବୃକ୍ଷର କିଞ୍ଚିତ ଛକ୍ର ମିଠା ମୂଳ ।

ପେକ ପେକ ନାମ ଧରି କହନେ ଅନ୍ତ ନାହିଁ
 ଅନେକ ଯହେ ତାହା ସଞ୍ଚଲେ ଶରୀସାଙ୍ଗେ । ୪୨୯ ।
 ଅଣିଲକ୍ଷ ତୋଟାଳିଆ ପେ ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତିପାଳି
 ବତିଶଳକ୍ଷ ଗନ୍ଧର୍ବେ ସେ ତୋଟାକୁ ରଖୁଆଳି । ୪୩୦ ।
 ଜଣ୍ମ ଆମ୍ବ ଯେ ତେବୁଳି ଜାଇଫଳ
 ଅମୃତ ଅପୂର୍ବ ଫଳପାତି ପଡ଼ନ୍ତ ବୃକ୍ଷଂକର ତଳ । ୪୩୧ ।
 ତେଣ୍ଟା କୋଡ଼ାବୃକ୍ଷମାନଙ୍କର ତଳକୁ ବିଳାନ୍ତି ପାଣି
 ବୃକ୍ଷନ୍ତ ପ୍ରତିପାଳନ୍ତି ତୋଟାଲେ ଯେ ଯାହା ବେଳ ଜାଣି । ୪୩୨ ।
 ସାନନ୍ଦେ ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ସତ୍ୟଭାମାନ ଦେନି ସଙ୍ଗେ
 ନନ୍ଦନବନ ତୋଟାରେ ବିହରନ୍ତି ନାନାରଙ୍ଗେ । ୪୩୩ ।
 ଗମନେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ପାରିଜାତକ ତରୁତଳେ
 ବିଷ୍ଟାର ଅମର ବୃକ୍ଷ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୃକ୍ଷାଳେ । ୪୩୪ ।
 ବେନି ଯୋଜନ ଉତ୍ସର୍ଗ ଯୋଜନେକ ପ୍ରତି
 ପର ପରକେ ଧରଇ ଆନେ ଆନେ ମୂର୍ତ୍ତି । ୪୩୫ ।
 କୋଶେକ ଓସାର ମୂଳ ଅଷ୍ଟରହରେ ଚଉର
 ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଆଦିତ୍ୟ ଜାଣି ମଣିମାଣିକ୍ୟ ପ୍ଲାଣୀ । ୪୩୬ ।
 ପଞ୍ଚଯୋଜନ ଆୟୁତନେ ପାରେଣ୍ଠ ଅଂକବେତି
 ଆବର୍ତ୍ତିକ ସମୃତ୍ତିକ ଦ୍ଵୋଣ ଯେ ପୁଷ୍ପର ମେଘ ରୂପ । ୪୩୭ ।
 ଉପରେ ଶୁମୁଣ୍ଡିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ଦଣ୍ଡ ଧରି । ୪୩୮ ।
 ଲକ୍ଷେକ ପାହାଣ ଯେ ଜଗନ୍ନି ବାହାରେ
 ତନ୍ଦୁ ସୃପ୍ତି ରଖୁଆଳ ହୋଇଛନ୍ତି ନିରନ୍ତରେ । ୪୩୯ ।
 ଅପୂର୍ବ ପୁଲ ଫୁଟର ସୁବର୍ଣ୍ଣିର ଜ୍ୟୋତି
 ପୁଷ୍ପ୍ୟ ଦେଖିଣ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଯେ କଲେ ଶନ୍ତାବଣ୍ଟି । ୪୪୦ ।
 ଶ୍ରେ ଦେବ ତୁମେ ଯେ ବୋଲି ଆମ୍ବ ଶନ୍ତାବଣ୍ଟର ସାଇଁ
 ପେସନେକ ପୁଷ୍ପ୍ୟ ଆମ୍ବର ଦେଖିଲାତ ନାହିଁ । ୪୪୧ ।
 ପେ ପୁଷ୍ପ୍ୟ ତରୁବର ଗୋଟି ଆମ୍ବ ଦ୍ଵାରକୁ ନେବା
 ମୋହୋର ପୁରେ ନେଇ ପେ ପୁଷ୍ପ୍ୟ ଥାପିବା । ୪୪୨ ।

୪୩୧୧ ବିଳାନ୍ତି = ମଡ଼ାନ୍ତି ।

୪୩୭୧ ଅଂକ = ରୂପ ପାଖରେ ଦିଆଯିବା ବାତ ।

୪୩୯୧ ପାହାଣ = ପ୍ରହଣ୍ଡା ।

ସତ୍ୟଘରମାଂକର ଯହୁଂ ବହୁତ ଶ୍ରୀଦା ଦେଖିଲେ
 ହୋଉ ନେମା ବୋଲି ପାରିଜାତକ ବୃକ୍ଷ ଉପାଦିଲେ । ୪୩ ।
 ହୁଂକାର ନାଦ କର ଉପାଦିଲେ ପାରିଜାତକ ବୃକ୍ଷ
 ଗରୁଡ ଉପରେ ନେଇ ଥାପିଲେ ଶ୍ରୀବଜ୍ର । ୪୪ ।
 ଗରୁଡ ମୁଖ ରୂପରୁକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଆଗ୍ରାଂ ଦିଲେ
 ଦ୍ଵାରିକାପୁରକଳୁ ବେଗେ ରୂଲବୋଲି ବୋଇଲେ । ୪୫ ।
 ଗନ୍ଧମାନେ ଯେ ତୋଟା ରଖିଥୁଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ଗୁମୁର ଯାଇଂ ଜଣାଇଲେ । ୪୬ ।
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁମେ ଶରୀଦେଶର ସାଇଂ
 ପ'ରିଜାତକ ପୁଷ୍ପ ବୃକ୍ଷ ଉପାଦି ନେଲେ ଭବତ୍ରାପ୍ତା । ୪୭ ।
 ଗନ୍ଧଙ୍କ ମୁଖୁ ଇନ୍ଦ୍ର ବାରତା ପାଇଲେ
 ଶାକୃଷ୍ଟଙ୍କୁ ଆସି ବେଗେଣ ଉଚାଳିଲେ । ୪୮ ।
 ଅରରବୁତ ପିଠିରେ ବିଜେ କରିଣ ମନ୍ଦବାନ
 ଗରୁଡ ପିଠିରେ ଦେବ ସିଦ୍ଧନ୍ୟ ଦେବ କାହା । ୪୯ ।
 ଶତେପୁର କର ଗନ୍ଧବେ ବେତ୍ତିଲେକ ଯାଇଂ
 ବାରବେଶ ହୋଇଅଛନ୍ତି କରେଣ ଶହସ୍ର ବହି । ୫୦ ।
 ରହ ରହ ବୋଲି ବେଗେ ଓଗାଳିଲେ ଯାଇଂ
 ଛୟାଶୋଇଂ କୋଟି ଗନ୍ଧବେ ବେତ୍ତିଛନ୍ତି ସବୁ ତହିଂ । ୫୧ ।
 ରାଗେଣ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ଗନ୍ଧଙ୍କୁ ଡାକ ଦିଲ
 ବେତ୍ତିଶ ସମସ୍ତେ ମାର ବୋଲିଶ ବୋଇଲୁ । ୫୨ ।
 ଧର ଧର ମାର ମାର ପଡ଼ିଲକ ମହାଗୋଲ
 ନିଶଙ୍କେ ଚଳାଇଅଛନ୍ତି ବସୁଦେବଙ୍କର ବାଲ । ୫୩ ।
 କୋପେଣ ଡାକ ଦିଲ ଶରୀଦେଶର ସାଇଂ
 ରହ ରହ ଗଉଡ ଆଜ କାହିଂ ଯିବୁ ରେ ପଳାଇ । ୫୪ ।
 ଗଉଡ ବାଉଡ ହାଉଡ ତୁ ଯେ ଅଟୁ ମନ ଜାତି
 ତିନି ନାମ ବହ ଭୁନ୍ତର କିଏ ଗତି । ୫୫ ।
 ଗୋହତ୍ୟା ସ୍ତ୍ରୀରହତ୍ୟା କାଦମ୍ବର ପାନ କଲୁ
 ରଖୁଆଳଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ବାହୁରୁ ଚରାଇଲୁ । ୫୬ ।

ମାଉସୀ ପିଉସୀ ଯେ ଦେତୋଇ ମଉଳାଣୀ
 ସବୁନ୍ତି ହରିଲୁ ତୁ ବନସ୍ତ୍ର ଭିତରେ ଆଣି । ୪୬୭ ।
 ଆଡ଼ଚରା ଯୁବଣୀଙ୍କ କଲୁ ଚଉୟୀୟ ବନ୍ଦେ ରତି
 ଆନ ଯୋନିରେଣ ଚଉ ନୂହଇ ତୋହୋର ସଂଜାତି । ୪୬୮ ।
 ସୋଦର ମଉଳାଙ୍କୁ ସଂହାଥେ ବଧକଲୁ
 ପିତୃଦ୍ରୋହ ରାଜଦ୍ରୋହ ପାତକ ଅଞ୍ଜିଲୁ । ୪୬୯ ।
 ଗଉଡ଼ିଙ୍କ ଅନ୍ତି ତୁ ଯେ ସମୟେ ଅଛୁ ଖାଇ
 ଅଷ୍ଟ ବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିଲୁ ଚହିଁ ରହି । ୪୭୦ ।
 ଆବର ପାତକ ତୁ କରିଅଛୁ ଯେତେ
 ଘେକେ ଘେକେ ନାମ ଧରି ତାହା କହିବାକ କେତେ । ୪୭୧ ।
 ଶ୍ରୀଶବତ୍ୟା ପ୍ରତକ୍ଷେ ଥୋକାଯେ ତାହା ଜାଣୁ
 ଆପଣାର କଥା କି ତାହା ଆପଣେ ନ ଜାଣୁ । ୪୭୨ ।
 ମିଛେହେଁ ନାରପୁଣପଣେ ହୋଉ ଟାଣି
 ନଟେ କହନ୍ତି ସେ ବଜାଣିଆ ବାଣୀ । ୪୭୩ ।
 ଆଜ ଜାଣିମାନା କେମନ୍ତେ ଯିବୁ ବଢି
 ଆନ୍ତରଣ ପୂରେଇ ଆଜ ଦଣ୍ଡି ବ ଜନ୍ମପଢି । ୪୭୪ ।
 ଆହେ ସାଧୁଙ୍କର ସଦବିଦ୍ୟା ସଦକର୍ମ ଜୀବିକା
 ସଂସାରେ ଜାତହୋଇ ସେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଲେଖା । ୪୭୫ ।
 ଚଗନ୍ଧାଥେ କୋପକଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ବଚନ ଶୁଣି
 କାଳସର୍ପ ଜଣି କୋପେ ଗର୍ଜନ୍ତି ଚନ୍ଦପାଣି । ୪୭୬ ।
 ନୟନ କାଳଚନ୍ଦ ଅଧରେ ଦନ୍ତ ରୂପି
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ବନ୍ତ ନିଦାକଲୁ ଯେ ହୋଇଲୁ ମହାପାପୀ । ୪୭୭ ।
 ଅଗ୍ୟାନ ପାମର ତୁ ହୋ ଅଳପ ତେର ବୁଦ୍ଧି
 କି ଅବା ଆବୋରିଲୁ ତୋତେ ଭୂତ ପ୍ରେତ ବ୍ୟାଧ । ୪୭୮ ।
 ଆମ୍ବେ ବିଶ୍ଵନାଥ ତୁ ଆମ୍ବନ୍ତ ବୋଲୁ ମନ
 ଆୟୁଷ କ୍ଷପୁ ହୋଇଲୁ କୁଟିଲା ତୋର ସମ୍ପଦ । ୪୭୯ ।

୪୬୮୨ ଆନଚରା = ଅନ୍ୟ ଆଜେ ବିଚରଣ କରୁଥିବା ।

୪୬୮୩ ସଂଜାତି = ସଂଜାତି ଅର୍ଥରେ, ଜାତ ।

ଯେ ବଚନ ଶୁଣି ଲନ୍ଧ ଦେବତା ବୋଇଲେ
 ସାନ ବଡ଼ ଜାଣି ସିନା ପୈଥୁଂ ଉବୁର ଗଲେ । ୪୭୦ ।
 ପୁଣି ଲନ୍ଧ ଦେବତା ହୋଇଲେ ବିକରାଳୀ
 ଆଦେଷ ଧନୁ କରେ ଧଇଲେକ ତୋଳି । ୪୭୧ ।
 ଗୁଣ ଟଂକାର କରି କୋଦଣ୍ଡ ଆମଞ୍ଚନ କଲେ
 ବାବଳ ଦଶବାଣ ସେ ଗୁଣରେ ବସାଇଲେ । ୪୭୨ ।
 ଭୂମିକ ଦୃଷ୍ଟିଦେଇ ଯେ ବିନ୍ଦଲେ ସ୍ଥିର କରି
 ଗୁରୁତ ତେଣାରେ ବାଜି ପତଳ ଉପୁତ୍ତ । ୪୭୩ ।
 ଗନ୍ଧବେ ବେତିଲେ ଯେ ଶତେପୁର କରି
 କରେ ଧନୁ ଧରି ଯେ ମାରନ୍ତି ଯେ ଯାହାର । ୪୭୪ ।
 କେ ଦଶ ନିରିଶ କେ ବିଂଶ ପଞ୍ଚଶ ମାରନ୍ତି
 ପେକାପେ ଗରୁଡ଼ ଯେ ସମସ୍ତ ନିବାରନ୍ତି । ୪୭୫ ।
 ଶ୍ରାବଣ ମାସେ ଯେହେ କରଇ ଜଳ ବୃକ୍ଷ
 ସେହି ରୂପେ ଗନ୍ଧବେ ବାଣ ମାରନ୍ତି ହେଠି । ୪୭୬ ।
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ଯେ ମାରନ୍ତି ତୁହାଇ
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ପଣ ସମସ୍ତ ରୂର ହୋଇ । ୪୭୭ ।
 ଗଜିଣ ଉଠିଲ ଯେ ବିନତାର ସୁତ
 ଦେଖିଣ ଗନ୍ଧବେ ଯେ ପଳାଇଲେ ତ୍ରିନୀଛସି । ୪୭୮ ।
 ବଳଂକର ଉଗ୍ର ଦେଖିଣ ସୁନାଶୀର
 ଧାତିକାରେ ଟେକିଲ ନେଇ ଅକର୍ବୁଦ୍ଧ କଶବର । ୪୭୯ ।
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ତାହା ଦେଖିଲେ ଦୂରେ ଥାଇ
 କୋଠାର ନାରଜ ବେଗେ ଶିନିଲେ ତୁହାଇ । ୪୮୦ ।
 ହାଥୀର କୁମ୍ଭଙ୍କଳ ଯେ ବାଣ ପତଳ ବଜୁ ଘୋଟି
 ଛକ୍ରପୁଣ୍ଡି ବାଣ ଯେ ଗଲକ ଦେହେ ପୁଣ୍ଡି । ୪୮୧ ।
 ପୁଣିହିଂ ଛକ୍ରମୁନା ପାଞ୍ଚଶର ଯେନିଲେକ ବେଗେ
 ପଛେ ମାହୁନ୍ତକୁ ଯେ ମାରଲେ ଅତି ରାଗେ । ୪୮୨ ।
 କରୁଣ ପାଞ୍ଚବାଣ ପୁରାଇଲେ ଧାତିକାରେ
 ସେ ବାଣ ବାକିଲ ଯାଇ ଅକର୍ବୁଦ୍ଧ ଉପରେ । ୪୮୩ ।

ପୁଣିଶ ଅଇରାବୃତ ଆଉ ନୁଆରିଲ ଚଳ
 ପଛଆଡ଼େ ଗରୁଡ଼ ଚଳଇ ମହାବଳୀ । ୪୮ ।
 ଗନ୍ଧବ ସରନ ଯେ ଆବୋର ରହିଥିଲେ
 ଗରୁଡ଼କୁ ଦେଖି ଛୁନ୍ଦିଛେ ପଳାଇଲେ । ୪୯ ।
 ମହା ବିଶ୍ଵରୂପ ଧଇଲେକ ଅତିବେଗେ
 ଦିବସେ ଅଇକାରମଷ୍ଟେ ଦିଶିଲକ ପୁର୍ବ । ୫୦ ।
 ଆକାଶମାର୍ଗ ଗରୁଡ଼ ଯେ ଆସୁଅଛି ଉଡ଼ି
 ମହାଦୋର ଗର୍ଜନ ଶବଦ ସଂଘର୍ତ୍ତ । ୫୧ ।
 ଦେଖିଣ ଜମ୍ବୋଭେଦୀ କୋପେଣ ବିକରାଳୀ
 ବାବଲ ଶହସ୍ର ବାଣ ବିନ୍ଧଲେ ମହାବଳୀ । ୫୨ ।
 ଆକାଶେ ଯେସନେକେ ଉଡ଼ଙ୍ଗେ ଆସନ୍ତି ଉଡ଼ି
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବାଣ ପଡ଼ି ପଡ଼ଇ ଉପୁଡ଼ି । ୫୩ ।
 କଥାର ବେଗେ ହରି ଯେ ଶହସ୍ର ବାବଲ ଶକ୍ଷ
 ଖରଷଣ ମନଭେଦୀ ସନ୍ଧିଲେ ଅନୁଶକ୍ଷ । ୫୪ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବିସଜ୍ଜିଲୁ ଯେ ପାତାଳବଳୀ ଗୁହ୍ନଂ
 ଗନ୍ଧବେ ପଳାଇଲେ ଗରୁଡ଼କୁ ଭାଷେ ପାଇ । ୫୫ ।
 ମହାଦୋର ସାଗ୍ରାମରେ କେହି ନ ଘୁଞ୍ଚିଲେ
 ବ୍ରହ୍ମାଂକ ଅଗ୍ରତେ ଯାଇଂ ନାରଦେ କହିଲେ । ୫୬ ।
 ଭୋ ପିତା ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତା ପୁରକୁ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦେ ବିଜେକଲେ
 ନନ୍ଦନବନ ବୁଲନ୍ତେ ପାରିଜାତକ ତରୁ ଦେଖିଲେ । ୫୭ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ଦେଖିଣ ଯେ ଶରଧା କଲେ ଯହୁଂ
 ପାରିଜାତକ ତରୁ ହରି ଉପାତିଲେ ତହୁଂ । ୫୮ ।
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ଦ୍ଵାରିକାକୁ ନେଉଥିଲେ
 ଗନ୍ଧବେ ଯାଇ ଇନ୍ଦ୍ର ଶୁମୁରେ କହିଲେ । ୫୯ ।
 କୋପେଣ ସୁରବାଜ ଗନ୍ଧବ ବଳ ଦେଖି
 ନିର୍ଭରେ ବେଢ଼ି ସାଗ୍ରାମ କଲେକ ସେ ପୁଣି । ୬୦ ।
 ମହାଦୋର ସାଂଗ୍ରାମ ଯେ କରିବୁ ଆରଣୀ
 ଯେଉଁକୁ ଉପାସ୍ତେ ଧାତା କରିଛିକ ପୁଣି । ୬୧ ।

ମରୁଳ ବାହାନେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ଚଳିଗଲେ
 ରହୁ ଗୋକ୍ରିନ ଶୁମୁରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ । ୪୫ ।
 ଆକାଶ ଗଙ୍ଗାକୁଳେ ପାରିଜାତକ ଛଳେ
 ମହାଦୋର ସାଂଗ୍ରାମ ଲାଗିଛି କୁତୁହୋଲେ । ୪୬ ।
 ପ୍ରେସନେକ ସମୟେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ବେଦବର
 ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତର ହୋଇ ଯୁଦ୍ଧ କଲ୍ପାଣି ଅପାର । ୪୦ ।
 ଜୟ ତୁ ବିଶ୍ୱନାଥ ଜଗବନ୍ଦନ ଧାନବନ୍ଧୁ
 ଜୟ ତୁ ବିଶ୍ୱନାଥ କୃପାଜଳ ସିନ୍ଧୁ । ୪୧ ।
 ଜୟ ତୁ ବିଶ୍ୱନାଥ ଯେ ସଂସାର କାରେଣୀ
 ଜୟ ତୁ ବିଶ୍ୱନାଥ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ପ୍ରାଣମଣି । ୪୨ ।
 ଜୟ ତୁ ବିଶ୍ୱନାଥ ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିତକାରୀ
 ଜୟ ତୁ ବିଶ୍ୱନାଥ ଶଙ୍କରଦଧାରୀ । ୪୩ ।
 ଜୟ ତୁ ବିଶ୍ୱନାଥ ଅଶେଷ ବିଶ୍ୱବାସ
 ଜୟ ତୁ ବିଶ୍ୱନାଥ କରୁଣା କଟାଷ । ୪୪ ।
 ସ୍ତ୍ରୀବର ଜଙ୍ଗମ ଜଟ ପତଙ୍ଗ ଆଦିକର
 ଜଳ ସ୍ତ୍ରୀଳ ଅନଳେ ତୁ ସବୁଠାରେ ଅଛୁ ପୂରି । ୪୫ ।
 ପୃଥୀର ଭାବାଭର ଯେ ନିବାରିବା ପାଇଁ
 ଦ୍ଵାପରେ ଜାତ ହେଲ ମାନବ ଦେହ ବହି । ୪୬ ।
 ଆମୃତ ଜନମ ସଫଳ ହୋଇଲକ ଆଜ
 ଅବ୍ୟକ୍ତ ବିଶ୍ୱରୂପ ଦେଖିଲ ଦେବରଜ । ୪୭ ।
 ତୋହୋର ସଞ୍ଚଳ ଯୈ ଅଟଇ ସୁରପତି
 ପ୍ରେସନକ ଯୁଦ୍ଧ ଯେ ବୋଲନ୍ତ ବେଦପତି । ୪୮ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବଚନ ଶୁଣି ହରି ହୋଇଲେକ ତୋଷ
 ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରବୋଧ ଇନ୍ଦ୍ରଠାରେ ପ୍ରବେଶ । ୪୯ ।
 ମନପବନ ଦଣ୍ଡ ଯେ ଚଢିଲେ ଅତିବେଗେ
 ନିଶଙ୍କେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ରହୁ ଦେବତାଙ୍କ ଆଗେ । ୫୦ ।

ପିତାମହଙ୍କ ଆଗର ଦେଖିଣ ସୁନାଶୀର
 ତଷଣେ ଗଜରୁ ଉତ୍ତରିଲେ ଧାତିକାର । ୫୧୧ ।
 ଅଷ୍ଟରହ ବିବିଧ ପାଦେ ଗଜାଜଳ ପୂରିଲେ
 ବୃଦ୍ଧାର ବେନି ଚରଣେ ଅଭିଷେକ କଲେ ଯାଇ । ୫୧୨ ।
 ଗର୍ବପୁଷ୍ପ ଧୂପ ପାପ ନଇବେଦ୍ୟ ଦିଲୁ
 ପୁଣ ପୁଣ ଶତବାର ଯେ ଗଞ୍ଜାଳ ଶୁଣିଲା । ୫୧୩ ।
 କରିଯୋଡ଼ି ଶୁମୁରେ କଳୁ ଅନେକ ଶୁଣି
 ବୋଇଲେ ଭେ ପିତା ତୋର ପ୍ରସାଦେ ସିନା ପ୍ରେସନ ବିଭୂତି । ୫୧୪ ।
 ତୁ ସେ ସଞ୍ଚିଲ ମୋତେ କରିଛୁ ପୈତ୍ରେଜଣ
 ତୋହୋର ପ୍ରସାଦେ ମୋର ପୈତ୍ରେ ବଞ୍ଚିପଣ । ୫୧୫ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ମୁହଁ ଯେ କରିପାରଇ ସାଧ
 ସାଂଗ୍ରାମେ ଜିଣନ୍ତା ନାହିଁ ମୋତେ ତିନିଭୁବନ ମଧ୍ୟ । ୫୧୬ ।
 ପୈବେ ଯେ ଦାରିକାପୁରକୁ ସବ୍ବଦେବେ ଦେବେ ଧାତ
 ଯାଦବନ୍ତ ମାରି ଦାରିକା ଆଣିମି ଉପାଦ୍ଧି । ୫୧୭ ।
 ବାଉନକୋଟି ଭଣ୍ଟାର ଜୂର କରି ଆଣିମି ସବ୍ବ
 ଚଉରାଶିକୋଟି ଯାଦବଙ୍କର ଗଞ୍ଜିବି ସର୍ବ ଗର୍ବ । ୫୧୮ ।
 ଶୁଣିଣ ପିତାମହ ପାଇଲେ ବଲରଗ
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ବର ବୋଲ ଶୁଣି କି ଲଞ୍ଜିବୁ ଧର୍ମମାର୍ଗ । ୫୧୯ ।
 ବାବୁ ତୋହୋର ଭଲ ଲୋକ ଯେବେ କରିବୁ ଅବରୂର,
 ସଂସାର ନାଶ୍ୟିବ ନା ସଞ୍ଚପ୍ତେ ଭାରାଭର । ୫୨୦ ।
 ଶୁଣି ପରିତାପ ନ ଧର ଦୁଷ୍ଟମତ
 ଚର ହୋଇ ରହିବନା ଅଚଳାଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି । ୫୨୧ ।
 ଶୁଣି ଦୁଷ୍ଟପଣ କରସି ଆମ୍ବର ବୋଲ
 ଆମ୍ବର ବଚନ ଲଞ୍ଜିଲେ ନାହିଁ ତୋତେ ଭଲ । ୫୨୨ ।
 ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତା ହୋଇଲେକ ମନଙ୍ଗାନ୍ତି
 ତୁମେ ଯାହା ବୋଲିବ କରିବି ବେଦପତି । ୫୨୩ ।
 ପିତାମହ ବୋଇଲେ ଯୁଦ୍ଧ ଯେ ନ କର
 ନିଅନ୍ତ ପାରିଜାତେକ ବେଗେ ଭୁବି ଶୁଣି । ୫୨୪ ।

ଆମ୍ବେ ହୋ ପ୍ରେସ୍‌ପାଇଂ ବୋଲୁ ଛୁ ବହୁତ
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗତେ ତୁମ୍ଭେ ନ ଯୁଦ୍ଧିବା କଦାଚିତ । ୫୨୫ ।
 ଆହେ ନିଚପ୍ରେ କରଣ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ସୁରରାପ୍ରେ
 ତାହାର ସଞ୍ଚଳ ଆମ୍ବେ ସମସ୍ତ ଦେବତାପ୍ରେ । ୫୨୬ ।
 ପ୍ରେ ତୋହୋର ଇଚ୍ଛା ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ବେ ବୋଲୁ ଛୁ । ପରିଘାଇ
 ସାଂଗାମ କଲେ ତୋହୋର ଆଜ ବଢ଼ି ନାହିଁ । ୫୨୭ ।
 କପଟ କୁଟ ମାୟା ଯେ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ତୋତେ ମାରଣ ସ୍ଵର୍ଗ କରିବ ରଣଭଣ । ୫୨୮ ।
 କନ୍ତୁ ଗୋବିନ୍ଦ ଭେଟ କରଇବା ପ୍ରେହିତାବେ
 ନୋହିଲେ ବ୍ରୁତିବାକୁ ନାହିଁଟି ପ୍ରସ୍ତାବେ । ୫୨୯ ।
 ଅନେକ ଉପୁଗାର କରିଅଛନ୍ତି ତୋହୋର ପାଇଁ ।
 ଆମ୍ବେ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଆସିଛୁ । ବୁଝାଇ । ୫୩୦ ।
 ଆମ୍ବେ ଦିଦଶ୍ୟକର କି ଉପ୍ରୋଧ ପାରୁ ଛୁଡ଼ି
 ପ୍ରେକଥା ବିରୁଦ୍ଧ ବେଗେ ଯାଏ ଯା ବାହୁଡ଼ି । ୫୩୧ ।
 ଯଦ୍ୟପି ବଳିଆଇ ଭାଙ୍ଗିବୁ ଆମ୍ବୁର ବୋଲ
 ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣ ବଚନ ତୋତେ ନାହିଁଟି ଯେ ଭଲ । ୫୩୨ ।
 ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତା ମନେ ପାଇଲାକ ଖୁବି
 ବୋଲି ତୋହୋର ଆଗ୍ୟା । କେମନ୍ତେ ଲଦ୍ଧି ବେଦପତି । ୫୩୩ ।
 ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧଙ୍କୁ ଆଗ୍ୟା ଦିଲା ବାହୁଡ଼ାଇ ଆଶ ଥାଠ
 ବ୍ରୁହ୍ତାର ବଚନ ଲଦ୍ଧିତେ ହୋଇବ ବହୁଦୋଷ । ୫୩୪ ।
 ଶୁଣିଣ ଅଙ୍ଗାରପନ୍ଧ ଥାଠ ଆଣିଲା ବାହୁଡ଼ାଇ
 ବଳିଲେ ସମଦର୍ଶ ନଇରୁତବାଣି ହୋଇ । ୫୩୫ ।
 ଅମରବଣ୍ଣ କଟକେ ଯାଇଁ । ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତା ମିଳି
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସନ୍ଧିଧକୁ ବୋଲି ବ୍ରୁହ୍ତାପ୍ରେ ଗଲେ ଚଳି । ୫୩୬ ।
 ଆକାଶଗଙ୍ଗାକୁଲେ ପାରିଜାତକ ତରୁ ଦେନି
 ପ୍ରେସନେକ ସମପ୍ରେ ଯାଇ ମିଳିଲେକ କୁଣପାଣି । ୫୩୭ ।

୫୩୪, ଯୋଟ = ଗୋଲ, ଅନର୍ଥ ।

ଦୁରୁ ଦେଖି ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ କଲେ ନମସ୍କାର
 ଗୋବିନ୍ଦ ପର୍ବତିଲେ ବ୍ରହ୍ମା କେଉଣ କୃତ୍ୟ କଲ । ୫୩୮ ।
 ନିଚିନ୍ତେ ପୁଷ୍ପ୍ୟଭୋଗ କର ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଭାରଭର ଉଶ୍ରାସ କର ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେନି । ୫୩୯ ।
 ଇଦଂ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଯେ ବଦନ୍ତ ବେଦବର
 ତେ କୃଷ୍ଣ ପ୍ରେସେ ପାରିଜାତଙ୍କ ଦେନ ଦାରିକାକୁ ବିଜେକର । ୫୪୦ ।
 ପ୍ରେସା ଶୁଣି କୃତକୃତ୍ୟ ହୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଆବର ଅନେକ ଉପହାର ଶ୍ରାକୃଷ୍ଣଂକୁ ଦିଲେ ଆଣି । ୫୪୧ ।
 ଯେ ଯାହାର ଅନରୂପେ ସକଳ ଦେବତାବୃତ୍ତ
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥକଇଁ ଅନେକ ଅକ୍ଷତ ଦିଅନ୍ତି ସାନନ୍ଦ । ୫୪୨ ।
 ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ପାଦପଦେୟ ସମସ୍ତେ କଲେ ପୂଜା
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବିଜେକଲେ ଦେବାଧିଦେବ ରଜା । ୫୪୩ ।
 ସକଳ ଦେବତାମାନନ୍ଦ ଦେଇଣ ମେଲୁଣି
 ଅନ୍ତରୂପ ମାର୍ଗେ ଚଳଗଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି । ୫୪୪ ।
 ଅନନ୍ତ ମାୟାଧର ସ୍ଵାମୀ ଅଶେଷ ବିଶ୍ଵବାସ
 କୁଣ୍ଡଳୀ ଦାରିକାରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପରବେଶ । ୫୪୫ ।
 ଖଣ୍ଡେ ଦୂରେ ଯାଇ ଯେ ଦେଖିଲେ ଦେବହର
 ସୁନ୍ଦର ଶୋଭବନ ଦାରିକା ନାମେ ପୂଜା । ୫୪୬ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପବତ ଯେସନେକେ ଆକାଶୁଂ ପଡ଼ଇ ଖସି
 ତେସନେକେ ସୁନ୍ଦର ଯେ ଦାରିକାଧୂର ଦିଗି । ୫୪୭ ।
 ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଆଦିତ୍ୟ କି ଉଦୟେ ବାଲରବ କ୍ରେୟାତି
 ଝିଲିମଳି ହୋଇ ତେସନେକେ ବିରାଜନ୍ତି । ୫୪୮ ।
 ବିନତା ନନ୍ଦନ ପିଠିରେ ନାରାୟଣ ଛନ୍ତି ବସି
 ବାହାନାଦ କରି ବିନତା ନନ୍ଦନ ଆକାଶରୁ ପଡ଼ଇ ଖସି । ୫୪୯ ।
 ପକ୍ଷୀର ବାହାନାଦ ଶୁଭର ତତ୍ତବତ୍ତ
 ଶ୍ରାବଣ ମାସରେ ଯେହେ ମେଘ ଘନ୍ତଘନ୍ତ । ୫୫୦ ।
 ଅଶ୍ରୁଶ ପବନ ପ୍ରାୟେ ଶୁଭର କି ବାତ
 ଦଳଦଳିତ ବପୁନଶ୍ଚ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ସାତ । ୫୫୧ ।

ଶବଦକୁ ଶୁଣିଲେ ସମସ୍ତ ଯାଦବଚୃତ
 ଦେଖିଲେ ଦିବ୍ୟରୂପ ଗୁରୁତ ଗୋବିନ୍ଦ । ୫୫୨ ।
 ନବର ସିଂଘଦାରେ ବିଜେ କଲେକ ଦେବହର
 ଦେଖିଣ ଯାଦବେ ଅଳଲେ ଯେ ଯାହାର । ୫୫୩ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରବଜ୍ଞାଙ୍କ ନବରେ ଯେ ସୁରଥ ନବଭ୍ରାତ ଥିଲେ
 ନବରେ ପଶନ୍ତେ ଆସି ଶୁଭମୁରେ ଦରଶନ କଲେ । ୫୫୪ ।
 ସୁରଥନ୍ତ ଦେଖି ହାଥ ଧରି ଦେବହର
 ନବରକୁ ବିଜେକଲେ ଗୁରୁତ ପିଠିରୁ ଉଭୁର । ୫୫୫ ।
 ଉତ୍ତରସେନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଣ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ପ୍ରଶପତ୍ୟ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ବସୁଦେବଙ୍କ ଚରଣ । ୫୫୬ ।
 ଉଦୟରେ ବସୁଦେବଙ୍କ କଲେ ପାଦପୂଜା
 ଇନ୍ଦ୍ରବଜ୍ଞାଙ୍କ ନମସ୍କାର କଲେ ଦେବରାଜା । ୫୫୭ ।
 ଆବର ଯାଦବେ ଯେ ଯାହାରେ ପୂଜା କରି
 ଯେ ଯାହା ଅନରୁପେ ମାନ୍ୟକଲେ ଦେବହର । ୫୫୮ ।
 ସନାତନ ପୁରୁଷ ଯାହାର ଆଦି ଅନ୍ତ ନାହିଁ
 ସମସ୍ତ ଭେଦିଛନ୍ତି ସଂସାର ଚେଷ୍ଟା ପାଇଁ । ୫୫୯ ।
 ସେ ଯେବେ ଆନନ୍ଦେ ନ କରିବେ ପାଳଣା
 ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀମାନେ ହୋଇବେ ଯେ ବଣା । ୫୬୦ ।
 ଯାହା ଆନୁଆନେ ହୋଇ ଶୁଭକର୍ମ
 ଲୋକାଗୁର କର୍ମେ ସେ କରନ୍ତି ମାନ୍ୟଧର୍ମ । ୫୬୧ ।
 ଶୁଣ ହୋ ବିଲଙ୍କଦେଶ ରାଜା ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନି
 ଉତ୍ତିଶ୍ଚ ମହାଘରଥ ପୁରାଣ ପୁଣ୍ୟ ଧୂନି । ୫୬୨ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେ ସମସ୍ତ ଯାଦବ ବଳ
 ଯେ ଯାହାର ନିଜ ପୁରକୁ ଚଳିଲେ ସକଳ । ୫୬୩ ।
 ସ୍ଵାହାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଯେ ସାରିଲେ ଦେବହର
 ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକନ୍ତ ଦେଖି ମୁଶୋହିରେ ବିଜେ କରି । ୫୬୪ ।
 ଆପଣେ ଦେବକା ମାୟେ ପରଶନ୍ତ ଅନ୍ତ
 ଉତ୍ତରଣି ମତପୂଜି ଯୋଗାଡ଼ ଯେତେ ବର୍ଣ୍ଣ । ୫୬୫ ।

ଅମୃତ ଶୁଦ୍ଧପାକ ଅନ୍ତ ଅପୂର୍ବ ରନଶ
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ତ ଯେ ଯୈକକୁ ଆରେକ ଜଣା । ୫୭୭ ।
 ଭୁଞ୍ଜଣ ସିପୁତ୍ର ଯେ ହୋଇଲେ ଭଗବାନ
 ଆଞ୍ଚୋବନ ସାରିଣ ଯେ ତାମ୍ଭୋଳ କରନ୍ତି ଭୋଜନ । ୫୭୮ ।
 ସତ୍ୟଭାମାଂକ ପୁରେ ପାରିଜାତ ରୋତିଲେ ନେଇ
 ସତ୍ୟଭାମାଂକୁ ଦେନି ଅବକାଶ ଗୋସାଇଁ । ୫୭୯ ।
 ଯୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଉଦୟେ ଦିନମଣି
 ସୁଧର୍ମା ସଭାରେ ବିଜୟେ କଲେ ଚନ୍ଦପାଣି । ୫୮୦ ।
 ଇତିଶା ମହାଭାରତ ବିଷ୍ଣୁପୁରାଣ ବାଣୀ
 ପାପାଧୁ ମହାପାତକ କ୍ଷୟେ ହୋଇବ ଛୁଣି । ୫୮୧ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବିଲଂକଦେଶ ରାଯେ
 ରଦ୍ଦ ପାରିଜାତକ ହରଣ ସମାପତ ହୋଯେ । ୫୮୨ ।
 ଜୟ ତୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ
 ଅଶେଷ ମହିମା ଯେ କୃପାଜଳ ସିନ୍ଧୁ । ୫୮୩ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ ଗଦା ପଦ୍ମ ଶାରଙ୍ଗ ଚତୁଭୁଜ
 ଦେବାଧିଦେବ ରାଜା ଅଶେଷ ବିଶ୍ଵତେଜ । ୫୮୪ ।
 ହ୍ରାବର ଜଙ୍ଗମ କାଟ ପତଙ୍ଗ ଗୁରିଖାନି
 ଚଉରଣିକୋଟି ଯାଦବ ଉପରେ ଶିରୋମଣି । ୫୮୫ ।
 କଳ୍ପନା କାମନିଧୁ ଅଶେଷ ଗୁଣଗ୍ରହ
 ଦିନାଗତି କରୁଣା ଶରଣାଗତ ଦାହି । ୫୮୬ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ଗଙ୍ଗାଧର ଯାହାରେ କରନ୍ତି ଲପ୍ଯ
 ଅକ୍ଷୟେ ଅଜାମର ଯେ ନିରାକାର କାପ୍ତେ । ୫୮୭ ।
 ମନ ବୁଦ୍ଧି ଅହଂକାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୋର ତମ୍ଭୁ
 ଯୈକା ନିଶ୍ଚୟାସକେ ଯାହାର କୋଟିଯୈକ ମନୁ । ୫୮୮ ।
 କାଳାନ୍ତେ ସୁଗାନ୍ତେ ପ୍ରଳୟାନ୍ତେକ ପାଳଣା
 ଗଣଗର୍ବ ଦେବତା ତୋର ମାୟାରେ ପଢି ହୃଅନ୍ତି ବଣା । ୫୮୯ ।
 ତୁ ଦେବ ଅନାଦି ପରମ ଧର୍ମ ବ୍ରହ୍ମ
 ଅକ୍ଷରହୁଁ ବିବନ୍ଦିତ ନାମ ତୋର ସୁଷ୍ଠୁ । ୫୯୦ ।

ଶୁଦ୍ଧ ସୁଦ୍ଧ ପ୍ରକୃତ ଅଜିଲୁ ଆପଣେ ଯେକା
 ଅନେକ ରୂପ ସ୍ଵାମୀ ନାହିଁ ତୋର ଲେଖା । ୫୮୦ ।
 ସତ୍ତବ ରଜ ତମ ସିରୁଣ ଅନ୍ତର
 ସନାତନ ପୁରୁଷ ତୋତେ ନାହିଁ ପଟାନ୍ତର । ୫୮୧ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଆପ ତେଜ ଯେ ବାଜବ ଆକାଶ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ତୋର ଯେ ଶରୀରେ ପ୍ରକାଶ । ୫୮୨ ।
 ଜନ୍ମ କର୍ମ ବନ୍ଧନରେ ଭେଦ ଅଷ ଧାଯେ ତଥ୍ ମୁଳେ
 ଉପୁତ୍ର ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଧାଯେ ଉଆଳିଲୁ ସର୍ବକାଳେ । ୫୮୩ ।
 ଅନ୍ତର ଅନନ୍ତରୂପ ଧରୁ ଯେ କାମମୁଣ୍ଡି
 ଜଳ ସ୍ତର ଅନଳରେ ତୁହି ସିନା ସ୍ତ୍ରୀତି । ୫୮୪ ।
 କଳ୍ପଣା କାମନିଧି ଦେବ ଦେବତାଙ୍କୁ ପୂରି
 ଭାବଭର ଅର୍ଥେ ଯେ ତୁ ନାନାରୂପ ଧରି । ୫୮୫ ।
 ବିଶ୍ୱ ସଂସାର ତୋର ଯେ ଖେଳାୟର ଲାଳା
 କର୍ତ୍ତ୍ତୁକେ ମାନବ ରୂପ ଯେ ଧଇଲୁ ନନ୍ଦବଳା । ୫୮୬ ।
 ଦ୍ଵାପରେ ମାନବରୂପ ଯେ ତୁ ଧଇଲୁ ଆପଣେ
 ମହାଘରଥ ଯୁଦ୍ଧ ତୁ କରିବାକୁ ଗୋଲରଣେ । ୫୮୭ ।
 ବନ୍ଦଇ ସାରଳା ମାଗୋ ଝଙ୍ଗେରପୁର ବାସୀ
 ସଂସାର ଜନେ ମାଗୋ ତୋହୋର ନାମ ଘୋଷି । ୫୮୮ ।
 ସେ ସବ୍ବ ସିଦ୍ଧି ମାଗୋ ରହିଲୁ ନିଚିନ୍ତେ
 ଅସୁର ନିବାରିଲୁ ସଂସାରଜନ ହିତେ । ୫୮୯ ।
 ସିଂଘବାହିନୀ ତୁ ଭ୍ରମୁ ତନିପୁରେ
 ତୋହୋରେ ଦେବେ ରକ୍ଷା ହୋଇଲେ ସ୍ଵର୍ଗରେ । ୫୯୦ ।
 ଅସୁର ନିବାରଣୀ ତୁ ଦୁର୍ଗତ ତାରେଣୀ
 ତୋହୋର ମହିମା କେ ଜାଣିବ ପରିମଣି । ୫୯୧ ।
 ଦେବକୁ ଆଗୋଚର ତୋହୋର ମହିମା
 ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ହୋଇ କେ ଜାଣିବ ତୋର ସୀମା । ୫୯୨ ।

୫୮୩, ସୁଧାଯେ = ସଂହାରେ । ସୁଧାୟ = ସଲୟ ॥

ତେଣୁ କର ପ୍ରାର୍ଥନା ହୋଉଥିଲୁ ମୁହଁ
 ପିମ୍ବୁଡ଼ ଉପରେଣ ପବ୍ଲ ଲଦିଲେ ମହାମାଘୀ । ୫୯୩ ।
 ସେଣିକ ଆଗୋଚର ହେଉଥିଲୁ ମୋତେ
 ତୁ ଦେବା ପ୍ରସନ୍ନ ଯେ ହୃଅ ଶୁଦ୍ଧିତେ । ୫୯୪ ।
 ହାନ ପଣ୍ଡିତ ମୁଂ ଅଟଇ ସାରୋଳା ଦାସ
 ଶ୍ରୀ ସାରୋଳା ପାଦେ ରହୁ ମୋର ଆଶ । ୫୯୫ । ୧୧୨୭ ।

ଶିବ ବିବାହ

ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ବଇବସୁତ ମନ୍ତ୍ର ନୃପବର
 କୁମ୍ବ ରଷିଂକର ସୁତ ଅଗସ୍ତି ମୁନିବର । ୧ ।
 ତାହାଂକର ପାଦତଳେ ବଇବସୁତ ପତ୍ର
 ଉଠି ଉତ୍ତର ହୋଇ ଶିରେ କରଯୋଜ । ୨ ।
 ତୁମ୍ଭ ପାଦପଦ୍ମେ ମୁନି ନିତ୍ୟ ମୋର ସେବା
 ଯାହା ପର୍ଵତିବ ମୋତେ ତାହା କହିଦେବା । ୩ ।
 ଆଦ୍ୟପଦ୍ମର କଥା ଚରିତ ସମସ୍ତ ବୁଝିଲ
 ଅନେକ ବିଭା ଉତ୍ସବ ସମର ଶୁଣିଲ । ୪ ।
 ପାତାଳପୁରର ବିଭା ମଞ୍ଚଦୂର ବିଭା
 ସୁର୍ଗପୁର ବିଭା ଅସୁରଂକର ମରିବା । ୫ ।
 ପୈ ଆଦ୍ୟପଦ୍ମର ଯେତେ ଚରିତ ଯେ ମାନ
 ପ୍ରତି ପ୍ରତି କରି ମୋତେ କହିଲ ଆପଣ । ୬ ।
 ଦେବକକଥା ଯେ ମୋତେ ଫେନ୍ଦ ନ କହିଲ । ୭ ।
 ଯେଉଂକଥା ଗୁପତ କରି ରଖିଅଛ ଚିତ୍ରେ
 ସେ କଥା ପିଟାଇଣ କହ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ । ୮ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ମୁନିମଣି
 କେଉଂଣ ଚରିତ ମୋତେ କହ ନୃପମଣି । ୯ ।

ଯେହା ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତ ଯେ ବଇବସୁତ ରାଜନ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ କୁନ୍ତରଷିଂକ ନନ୍ଦନ । ୧୦ ।
 ଯେଉଁ କଥାରେ ସଂଶୟ ଅଛି ମୋହୋର ମନ
 ସେ କଥା ମୁଁ କହୁଅଛି ଶୁଣ ସାବଧାନ । ୧୧ ।
 ବୃଦ୍ଧା ବିଷ୍ଟୁ ଶିବ ଅଟନ୍ତି ତନିଜଣ
 ତନିଜଣଙ୍କର ପଡ଼ୁଷ କଲ ଯେ ଭିଆଣ । ୧୨ ।
 ସାବଧୀଂକ ବିଭା ହୋଇଲେ ବୃଦ୍ଧା ପୁଣି
 ବରୁଣ ଜେମାଂକୁ ବିଭା ହେଲେ ଚନ୍ଦପାଣି । ୧୩ ।
 ଶିଶୁରେ କାହାକୁ ବିଭା ହେଲେ ମୁନିବର
 କାହାର ନନ୍ଦମା କିମ୍ବ ନାମ ଯେ ତାହାର । ୧୪ ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ବିଭା ହୋଇଲେ ଶିଶୁରେ
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୋଇଲେ ବଇବସୁତ ମନୁ ତାଳେ । ୧୫ ।
 ଯେହା ଶୁଣିବାକୁ ଅଟୁ ତୁ ଭାରଜନ
 ଆନ କେହି ବୁଝିବାକୁ ପରୁରନ୍ତା ଯେମାନ । ୧୬ ।
 ବଇବସୁତ ପୁଞ୍ଜାକଳେ ମୁନିଂକର ଚରଣରେ
 କେବଣ ଚରିତମାନ ହେଲୁ ସେ ବିଭାରେ । ୧୭ ।
 ଶିଶୁରଂକ ବିଭା ମୋତେ ବିଷ୍ଟାର କହ ପୁଣ
 ପ୍ରତି ପ୍ରତି କରି ମୋତେ କହିବ ଆପଣ । ୧୮ ।
 ତୁମ୍ହ ଶାମୁଖରୁ ମୁଁ ଯେହି ରସ ଶୁଣି
 ନିଷ୍ଠାର ହୋଇବି ଯେହି ଭବ ତରଙ୍ଗିଣୀ । ୧୯ ।
 ଯେହା ଶୁଣି କହନ୍ତି କୁନ୍ତରଷି ବାଲ
 ଯେକମନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ବଇବସୁତ ମହାପାଳ । ୨୦ ।
 ତୁ ବଡ଼ ଧାର୍ମିକ ରାଜା ଅଟୁ ଯେ ମହତ
 ତୋତେ ତୁରାଇ ଆମେ କହିବା ସମସ୍ତ । ୨୧ ।
 ଶିଶୁରଂକ ବିଭା ବଡ଼ ରହସ୍ୟ ଚରିତ
 ଯେକମନେ ଶୁଣ ତୁମେ ବିଲଂକ ନୃପନାଥ । ୨୨ ।

୧୨' ପଡ଼ୁଷ = ପୁରୁଷକାର ।

ହେମବନ୍ତର ଦୁହିତାଯେ ଯେ ହୋଇଲେ ଉତ୍ତପତ୍ତି
 ସୁନ୍ଦର ଦେଖି ନାମ ତାହାର ଦିଲେକ ପାର୍ବତୀ । ୨୩ ।
 ଦିନୁଂ ଦିନୁଂ କୁମାରୀ ପିତାଘରେ ଯେ ବଢ଼ଇ
 ହେମବନ୍ତ ଯେ ଶିଥାକୁ ଦେଖିଣ ଭାଳଇ । ୨୪ ।
 ଯେତେକଦିନେ ପିତା ମାତା ବସିଣ ବିଶୁରନ୍ତି
 କାହାକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଆମ୍ବେ ଯେ ଦୋହିତା । ୨୫ ।
 ଯେତେ କହି ବେନିଜନ ଭାକୁଛନ୍ତି ବସି
 ଯେମନ୍ତର ସମୟେ ପାର୍ବତୀ ମିଳିଲେକ ଆସି । ୨୬ ।
 ପିତାମାତାଙ୍କ ବିରସ ଦେଖିଣ କୁମାରୀ
 ପଶୁରନ୍ତି ମାତାଙ୍କର କରେ କର ଧର । ୨୭ ।
 କିମ୍ବାଇ ବିରସ ତୁମେ ହେଉଛ ଗୋ ମାତ
 ଦୋହିତା ବଚନ ଶୁଣି କହେ ହେମବନ୍ତ । ୨୮ ।
 ଶୁଣ ଗୋ ପାର୍ବତୀ ତୁହି ମୋହୋର ବଚନ
 ଯହିଂର ନିମନ୍ତେ ଭାକୁଅଛୁଂ ବେନିଜନ । ୨୯ ।
 ପିତାଘରେ ଦୁହିତା ହୋଇଲେ ରଜେବଣ
 ଯେତେକାହନ ପୁରୁଷ ନର୍କଗତି ଯାନ୍ତି । ୩୦ ।
 ତୁ ବାଲଭାବ ଛୁଣ୍ଡ ଯେବେ ହେଲୁ କନ୍ୟା
 କାହାକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବି ତୋତେ ତୁ ହେଲୁ ଯେବେ ବାମା । ୩୧ ।
 ଯେହି କଥା ବିଶୁର ଭାକୁଛ ବେନିପ୍ରାଣୀ
 ଯେତୋଟା ଶୁଣିଣ ପାର୍ବତୀ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଘୁଣି । ୩୨ ।
 ଶୁଣସି ପିତା ମାତା ତୁମେ ମୋହୋର ବଚନ
 ଯେ କଥାରେ ଭ୍ରାନ୍ତ ତୁମେ ନ କର ମନେଣ । ୩୩ ।
 ମୋହୋର ସିନା କାନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ପଶୁପତି
 ତାହାନ୍ତ ଦେଖିଲେ ମୁଁ ହୋଇବି ରଜେବଣ । ୩୪ ।
 ତାଙ୍କୁ ନ ଦେଖିଲେ ମୁଁ ନୁହଇ ରଜକାରୀ
 ଯେହି କନ୍ୟାରୁପେଣ ମୁଁ ଥର ଯୁଗ ରୂପି । ୩୫ ।
 ଯୁଗକୁ ଯୁଗ ହର ଅଟନ୍ତି ମୋର ବର
 ଯେଥିକି ଶୋଚନା ତୁମେ ନ କର ମନର । ୩୬ ।

ପ୍ରେତେ କହି ପାର୍ବତୀ ଯେ ମଉନ ହୋଇଲେ
 ପ୍ରେହା ଶୁଣି ହେମବନ୍ତ ପୁଣ ପରୁରିଲେ । ୩୭ ।
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମାୟେ ଗୋ ମୋହୋର ଉତ୍ତିର
 ହର ଯେବେ ଅଟନ୍ତି ତୋହୋର ନିଜ ବର । ୩୮ ।
 ପ୍ରେବେ ସେହୁ ଅଛନ୍ତି ଯେ କେବଣ ଭୂବନ
 ଶିଶୁର ଚରିତ ମୋତେ କହ ବୁଝାଇଣ । ୩୯ ।
 ପ୍ରେଥମ ଚରିତ ମୋତେ ବୁଝାଇଣ କହ
 ତେବେ ସେ ମନ୍ଦୁ ମୋର ଫିଟିବ ସନ୍ଦେହ । ୪୦ ।
 ପିତାର ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ପାର୍ବତୀ
 ସଦାଶିବ ସ୍ଵାମୀ ମଞ୍ଚପୁରେ ତ ନାହାନ୍ତି । ୪୧ ।
 ଠିକ ଠିକ କର ବଚନ କହଇ ତୁମ୍ହଙ୍କୁ
 ମଞ୍ଚ ତେଜି ହର ଯେ ଗଲେ ହଟକେଶୁରକୁ । ୪୨ ।
 କୁଣବିତ ଅର୍ଥେ କପିଳାକୁ ବଧ କଲେ
 ବେଦର ବିବାଦେ ବ୍ରହ୍ମାର ମୁଣ୍ଡକୁ ମୋତିଲେ । ୪୩ ।
 ସେ ଦୋଷ ଅର୍ଥେ ହର ରହି ନୁଆରିଲେ
 ମଞ୍ଚ ତେଜ୍ୟା କରିଣ ସେ ହଟକେଶୁରକୁ ଗଲେ । ୪୪ ।
 ହଟକେଶୁରେ ତପ କରୁଛନ୍ତି ବସି
 ଦୋଷ ଛଞ୍ଚାଇଣ ତହୁଁ ଆସିବେକ କାଣୀ । ୪୫ ।
 ସେହି ଶିଶୁରଙ୍କୁ ମୁହିଁ ବିଭା ଯେ ହୋଇବି
 ନୋହିଲେ ଯେ ତୋର ଦରେ କନ୍ୟାରୂପେ ଥରି । ୪୬ ।
 ପ୍ରେତେକହି ପାର୍ବତୀ ଯେ ହୋଇଲେ ମଉନ
 ପ୍ରେଥୁ ଅନ୍ତେ ତହୁଁ ଗଲା କେତେ ଦିନ । ୪୭ ।
 ପ୍ରେକମନେ ତୁମ୍ହେ ଶୁଣ ବଇବସୁତ
 ହଟକେଶୁରପୁରେ ଶିଶୁରଙ୍କର ଯେଉଁଣ ଚରିତ । ୪୮ ।
 ବୃଷଭ ଉପରେ ଯେ ହର ବିଜେକଲେ
 ଶିଶୁଲ ଗୋଟିପ୍ରେ ଯେ ହାଥରେ ଧଇଲେ । ୪୯ ।
 ନବଲକ୍ଷ ଉମ୍ଭରୁ ବାଜଇ ଶୁନେୟଣ
 ହେମବନ୍ତ ବାଟେ ସେହୁ କଲେକ ଗବନ । ୫୦ ।

ପାତକମୋଚନ କରିତେ ବିଶ୍ଵବାସୀ
 ହଠକେଶ୍ଵରପୁରେ ଅଛନ୍ତି ସେ ବସି । ୫୧ ।
 ପ୍ରେସନେକ ସମୟେ ଗଲା କେତେଦିନ
 ସ୍ରୁତାନ ସାରି ଶିଶୁରେ ବସିଲେ ଧାନେଣ । ୫୨ ।
 ଧାନ କରନ୍ତି ସେ ମଞ୍ଚପୁରକୁ ଅନାଇ
 ତତ୍ତ୍ଵିର କରି ଶୁଣ ବିଳଂକ ନୃପତୀରଙ୍ଗ । ୫୩ ।
 ମଞ୍ଚପୁର ଚରିତ ଜାଣିଲେ ଯୋଗରେ
 ପାର୍ବତୀ ଜନ୍ମ ହେଲେଣି ହେମବନ୍ତର ଘରେ । ୫୪ ।
 ହଠକେଶ୍ଵରପୁରୁ ବାହାରଣ ହର
 ବିଜପ୍ରେ କଲେ ଆସି ମଞ୍ଚ ମଞ୍ଚଲର । ୫୫ ।
 କର୍ମିଳାସପୁରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ନିତିନ୍ତ ହୋଇଣ ତତ୍ତ୍ଵ ଶିଶୁରେ ରହିଲେ । ୫୬ ।
 ପ୍ରେସୁଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତତ୍ତ୍ଵ ଗଲା କେତେ ଦିନ
 ମେରୁ ସଭାକୁ ଶିଶୁର କଲେକ ଗବନ । ୫୭ ।
 ଉତ୍ସରୁ ଶବଦ ଶୁଣି ପାର୍ବତୀ ଜାଣିଲେ
 ହଠକେଶ୍ଵରୁଙ୍କ ହର ପ୍ରେତେଦିନେଣ ଅଇଲେ । ୫୮ ।
 ମାତାଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ କହିଲେ ପାର୍ବତୀ
 ଶୂନ୍ୟେଣ ଉତ୍ସରୁ ବଜାଇଣ ଶିଶୁରେ ଆସନ୍ତି । ୫୯ ।
 ପ୍ରେହି ହର ମାଗୋ ଅଟନ୍ତି ମୋର ବର
 ପାର ଯେବେ ତୁମେ ମୋତେ ପୃଷ୍ଠାକୁ ବିଭାବର । ୬୦ ।
 ଲଜ ସଂକୋଚ ପିଟାଇ କହିଲଇଙ୍ଗ ମୁହିଁ
 ପ୍ରେହାଙ୍କ ବେଶକେ ମୋର ଆନେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ୬୧ ।
 ପ୍ରେତେ କହିଣ ପାର୍ବତୀ ମତ୍ତନ ରହିଲେ
 ପ୍ରେହା ଶୁଣି ହେମବନ୍ତୀ ଉତ୍ସନ୍ତ ହୋଇଲେ । ୬୨ ।
 ପାର୍ବତୀଙ୍କ ନିଷ୍ଠୁର ବାଣୀ ଶୁଣିଣ ହେମବନ୍ତୀ
 ତତ୍ତ୍ଵଶୈଳ ବିଜେକଲେ ହେମବନ୍ତ କଢି । ୬୩ ।
 ବୋଇଲେ ଭେ କାନ୍ତ ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ
 ଶିଶୁରେ ଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ମେରୁସଭାକୁ ପୁଣି । ୬୪ ।

ଶୁଣ ଶୁନେୟ ନବଳକ ଉମ୍ଭରୁ ବାଜଇ
 ପାର୍ବତୀଙ୍କ ବିଭାଦେବା ଯେତାରେ ରଖାଇ । ୭୫ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ହେମବନ୍ତ ହରଷ ହୋଇଲେ
 କିଛି ଦୂର ଯାଏୟ ସେହି ପାଗ୍ଲେଟି ଯେ ଗଲେ । ୭୬ ।
 ଦେଖିଲେ ବୃଷତ ତତ୍ତ୍ଵ ଶଶିରେ ଆସନ୍ତି
 ବିଭୂତି ଭୂଷଣ ଜଟା କ୍ଳେଶ ଲମ୍ବନ୍ତି । ୭୭ ।
 ତନ ନେତ୍ର ତାହାଙ୍କର ଦିଶନ୍ତି ରଙ୍ଗମୟେ
 କୋଟିଯୁ କନ୍ଦର୍ପ ଜଣି ଅଙ୍ଗ ଶୋଘ୍ର ପାଏୟ । ୭୮ ।
 ଶଶିରଙ୍କ ମୂରତି ଦେଖିଣ ହେମବନ୍ତ
 ହୃଦଗତେ ବିଶୁରି ହୋଇଲେ କୃତକୃତ୍ୟ । ୭୯ ।
 ବୋଇଲେ ତୋ ସଦାଶିବ ଯାଉଛ କାହିଁଙ୍କ
 ଉମ୍ଭର ଶୁଣି ଅଇଲି ତୁମ୍ଭର ତହିଁଙ୍କ । ୮୦ ।
 ମେହୋର ଭୁବନକୁ ହୋ ବିଜପ୍ରେ କର କାଶୀ
 ହେମବନ୍ତ ବଚନେ ହରଷ ବିଶ୍ଵବାସୀ । ୮୧ ।
 ବେନିଜନେ ସଙ୍ଗ ହୋଇ ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ
 ହେମବନ୍ତ ନିଜପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୮୨ ।
 ବୃଷତ ଉପରୁ ଓନ୍ନାଇଣ ଗଙ୍ଗାଧର
 ବିଜପ୍ରେ କଲେ ଯାଇଁ ଜଗତ୍ତା ଉପର । ୮୩ ।
 ହେମବନ୍ତମୁର ଦେଖି ହରଷ ହୋଇଲେ
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କରି ବଚନ ବୋଇଲେ । ୮୪ ।
 ଧନ୍ୟ ହେମବନ୍ତ ରାଜା ନବର ତୋହାରି
 କେତେ ପୁରା ତପକରି ପାଇଲୁ ପ୍ରେ ପୁରା । ୮୫ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ହେମବନ୍ତ ହରଷ ହୋଇଲୁ
 ଗତରବ କରିଣ ସେ ହରଙ୍ଗୁ ରଖିଲା । ୮୬ ।
 ହର ବୋଇଲେ ହେମବନ୍ତ ଯାଆ ହୋ ବହନ
 ପାର୍ବତୀଙ୍କ କହ ବେଗେ କରୁ ସେ ରନ୍ଧନ । ୮୭ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ହେମବନ୍ତ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ
 ପାର୍ବତୀର ଆଗେ ଯାଇ ସକଳ କହିଲେ । ୮୮ ।

ବୋଇଲେ ଗୋ ପାର୍ବତୀ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
 ବହନ ରକ୍ଷନ କର ହର କରିବେ ଭୋଜନ । ୭୯ ।
 ଯେହା ଶୁଣିଣ ପାର୍ବତୀ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ
 ରୋଷାଇଶାଳରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୮୦ ।
 ରକ୍ଷନ କଲେ ଯାଇଁ ବେଗେ ଶାଳଅନ୍ତିମ
 ହେଙ୍ଗୁ ଜୀବା ମେଥି ପକାଇଣ ମୁଗ ଯେ ତିର୍ତ୍ତଣ । ୮୧ ।
 କନ୍ଦ ଲୁଚ ପୁରି ବଢା ଝିଲି ଯେ ମିଠାଇ
 ଆରିସା ଲଡ଼ୁ କଚୋଶ ସିଂଗତ୍ତା ଯେ ଖଇ । ୮୨ ।
 ଶୁଆଂମଣ୍ଡା ଯେତ୍ତୁର ଗଇଁଠା ଯେଉଁଠ ଫୁଲ
 ଚନ୍ଦ ପକାଇଣ ପଣାକଲେ ସମତୁଳ । ୮୩ ।
 ଚକୁଳ ଛୁଅପତର ଛେନା ମନୋହର
 ଶିର ଶିରସା ଶାକର ସକଳ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ସାର । ୮୪ ।
 ଗର୍ଭା ସତ୍ତା ନଳ ଶିଶ୍ରିଧ ତିନିପ୍ରତି
 ଯୁଗତ କରିଣ ଯେ ପାର୍ବତୀ ରାନ୍ଧିରନ୍ତି । ୮୫ ।
 ଶିଶ୍ରିର ନିତିନ୍ତି ଭୋଜନେ ବସାଇଲେ
 ଆପେ ଯେ ହେମବନ୍ତ ତହିଁ ପରଶିଳେ । ୮୬ ।
 ଭୋଜନ କର ହରଷ ହେଲେ ପଶୁପତି
 ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେ ଯୋଗାତ୍ମା ରାନ୍ଧିରନ୍ତି ପାର୍ବତୀ । ୮୭ ।
 ଯେ ରାଜଣା ରାଜବାକୁ ଅନକେ ଭାର୍ଜନ
 ହେମବନ୍ତ ଦରେ ଆସି ପାର୍ବତୀ ଜନମ । ୮୮ ।
 ଯେ କଥାମାନ ଶିଶ୍ରିରେ ହୃଦଗତେ ଜାଣି
 ଆଞ୍ଚୋବନ କଲେ ତହିଁ ସୁଶୀତଳ ପାଣି । ୮୯ ।
 କପୂର ପାନ ବିଦ୍ଵାନ ହେମବନ୍ତ ଦିଲେ
 ହରଷ ହୋଇଣ ତାହା ଶିଶ୍ରିରେ ଭୁଞ୍ଜିଲେ । ୯୦ ।
 ବୃଷଭତହିଁ ତହିଁ ସେହି ଯୋଗାତ୍ମମାନ ପାଇଲେ
 ପାଇଣ ବୃତ୍ତର ତହିଁ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ । ୯୧ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ କହନ୍ତି ଅଗତ୍ତ ମୁନି ତହିଁ
 ଯେକମନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ବିଲ୍ଲଂକ ନୃପତ୍ୱାଇଁ । ୯୨ ।

ବଡ ରହସ୍ୟ କଥା ଯେବେ ହୋଇବ ପୈଣ୍ଡିକ
 ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ବିଭ୍ର ହୋଇବେ ପାବଣ୍ଠିକ । ୯୩ ।
 ଦର ବସିଅଛନ୍ତି ମନରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ
 ହେମବନ୍ତ ସୁତ୍ର କରି କରକୁ ଯୋଡ଼ଇ । ୯୪ ।
 ଭୋ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଗଙ୍ଗା ଶିରରେ ତୋହୋର
 ଭୋ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଶିଶୂଳ ତୋର କର । ୯୫ ।
 ଭୋ ଦେବ ଶିବ ହୋ ତୋର ବୃଷଭ ବାହନ
 ଭୋ ଦେବ ଶିବ ତୁମ୍ହି ପୁରୁଷଙ୍କ ଉତ୍ତମ । ୯୬ ।
 ଭୋ ଦେବ ଶିବ ଅଟୁ ତୁମ୍ହି ମୂଳ ସ୍ତର
 ସମସ୍ତ ଚଳ ନାଥ ତୁମ୍ହି ଅଟୁ ଦମ୍ଭ । ୯୭ ।
 କେହି ବୃଦ୍ଧା କେହି ବିଷ୍ଟୁ କେହି ମହେଶ୍ୱର
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ନାମ ଗୋଟି ଭୁମ୍ଭର ସବୁର ଉପର । ୯୮ ।
 ଭୋ ଦେବ ଶିବ ଯେ କାହିଁ ଉତ୍ତପ୍ତି
 ଭୋ ଦେବ ଶିବ ଯେ ତୋତେ କେହି ନ ଜାଣନ୍ତି । ୯୯ ।
 ଭୋ ଦେବ ଶିବ ତୋର ଧବଳବର୍ଣ୍ଣ କାପ୍ତେ
 ଭୋ ଦେବ ଶିବ ତୋତେ ପୃଥିବୀ ତିଳ ପ୍ରାପ୍ତେ । ୧୦୦ ।
 ଭୋ ଦେବ ସତାଶିବ ତୁମ୍ହେ ଅଟ ଯେ ଅଲ୍ଲାଳ
 ପାଦ ନଶକୋଣେ ଯେ ରହିଛି ସକଳ । ୧୦୧ ।
 ଭୋ ଦେବ ଶିବ ତୁ ନିରଞ୍ଜନ ଅବତାର
 ଜୟ ଜୟ ସଦାନନ୍ଦ ଦ୍ଵାଦଶ ନାମ ତୋର । ୧୦୨ ।
 ଅନେକ ମତେ ହରଙ୍କୁ ହେମବନ୍ତ ସୁତ୍ର କଲେ
 କରପତି ଯୋଡ଼ଣ ଶ୍ରମରେ ଉଭା ଯେ ହୋଇଲେ । ୧୦୩ ।
 ହେମବନ୍ତ ତୁସ୍ତି ଶୁଣି ସନ୍ତୋଷ ହର ଚିତ୍ରେ
 ବୋଲିଲେ ଯେତେ ତୁସ୍ତି କରୁ ଯେ କମ୍ପେ ମୋତେ । ୧୦୪ ।
 ଯହିଂ ନିମନ୍ତେ ତୁସ୍ତି ଯେ କରୁଛ ଆପଣ
 ସେ କଥା ପ୍ରେସି କହ ମୋହାର ଆଗେଣ । ୧୦୫ ।
 ଯାହା ସେ ତୁମ୍ହେ କହିବ କରିବଙ୍କ ମୁହିଁ
 ଶିଶୂରଙ୍କୁ ହେମବନ୍ତ କରିଯୋଡ଼ କହି । ୧୦୬ ।

ମୋହୋର ବଚନ ତୁମେ କର ସିଂହାର
 ହେମବନ୍ତୀ ଗଭୁର୍ମ ଜାତ ଯୈକଇ କୁମାରୀ । ୧୦୭ ।
 ତାହାର ନାମଗୋଟି ଅଠଇ ପାବଣ
 ଶିଳ୍ପେକ୍ୟ ମୋହିମ ସେହି ଅଟେ ରୂପବନ୍ତୀ । ୧୦୮ ।
 ସେ ଦୁହିତା ଗୋଟି ମୁହିର୍ ଦେବଇ ତୁମଂକୁ
 ଯୈକଥା ଯେ ରହିଥିବ ପୁର ଯୁଗାନ୍ତକୁ । ୧୦୯ ।
 ଯୈହା ଶୁଣି ଶିଶୁର ଯେ ହରଷ ହୋଇଲେ
 କୋମଳ ବଚନେ ହେମବନ୍ତକୁ କହିଲେ । ୧୧୦ +
 ବୋଇଲେ ହେମବନ୍ତ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
 ଯୈବେ ଯାଉଥିଲୁ ଆମ୍ରେ ମେରୁ ଯେ ଆସ୍ତାନ । ୧୧୧ ।
 ମେରୁ ଆସ୍ତାନରେ ଥୁବେ ସିଦଶ ଦେବତାଯୈ
 ସମସ୍ତଂକୁ କହିବୁ ଆମ୍ରେ କହିବା କଥାଯୈ । ୧୧୨ ।
 ଦେଖୁଣି ବେଘରମାନ ଆମ୍ରେ ଚଳାଇବା
 ପଣ୍ଡାନରେ ଆମ୍ରେ ବିଭାଲନ୍ତି ଧରି ବିଭାହେବା । ୧୧୩ ।
 ଆମ୍ରେ ଯୈହା କହିଲୁ ତୁମ ଆମ୍ରର ସତ୍ୟ ଯେ ବଚନ
 ପାବଣ ବେଶକେ ଆମ୍ରେ ନୋହିବୁ ଆନମନ । ୧୧୪ ।
 ଯୈତେ କହି ଶିଶୁରେ ଉଠ ଉଭାହେଲେ
 ରୃଷଭ ଉପରେ ଚଢି ମେରୁସଭାରେ ମଳିଲେ । ୧୧୫ ।
 ତେତିଶକୋଟି ଦେବେ ମେରୁରେ ଛନ୍ତି ବସି
 ସେହି ସମୟେ ତହିର୍ ବିଜଯେ କଲେ କାଶୀ । ୧୧୬ ।
 ଶିଶୁରଂକୁ ଦେଖି ସର୍ବ ଦେବତାଯୈ ଉଠିଲେ
 ମାନନା କରି ଦେବସଭା ମଧ୍ୟ ବସାଇଲେ । ୧୧୭ ।
 କୁଶଳ ବାରତା ତହିର୍ ପୁଙ୍କା ପୁଙ୍କି ହୋଇ
 ହରଷେ କହନ୍ତି ଶିବ ଦେବଙ୍କ ମୁଖ ରୂପିର୍ । ୧୧୮ ।
 ଭୋ ଦେବ ସକଳ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
 ଦୁହିତାଯୈ ଦେବ ମୋତେ ହେମବନ୍ତ ରାଜନ । ୧୧୯ ।
 ଦେଖୁଣିଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱାବ୍ୟମାନ ଦିଅ ମୋତେ ତୁମେ
 ଆବର ବେଭାର ଦ୍ୱାବ୍ୟ ମାଗୁଆନ୍ତୁ ଆମ୍ରେ । ୧୨୦ ।

ଶିଖରଂକ ବନେ ଶୁଣି ଦେବଗଣେ
 ଦେଖୁଣିଦର ବିଧାନ ଭିଆଇ ବହନେ । ୧୧୧ ।
 ଦେଖୁଣିଦରକୁ ଯେତେ ଅଂଶ ଭାବ ହୋଇ
 ସକଳ ଦେବତାପ୍ରେ ସଭାରେ ତାହା ଆଣି ଥୋଇ । ୧୧୨ ।
 ପୁର ପାଞ୍ଚଭାର ଯେ ମିଠାଇ ପାଞ୍ଚଭାର
 ଫେଣା ପାଞ୍ଚଭାର ଯେ ନନ୍ଦିଆ ପାଞ୍ଚଭାର । ୧୧୩ ।
 ବସାଦଧୂ ପାଞ୍ଚଭାର ଆବର କନ ପାଞ୍ଚଭାର
 କଦଳୀ ଦଶଭାର ଯେ ବିଚିତ୍ର ପ୍ରକାର । ୧୧୪ ।
 ବିଚିତ୍ର ବସନ ପାଞ୍ଚଭାର ପିଲା ଶାତୀ ଆଣି
 ପୁଗତ କରଣ ଥୋଇଲେ ତାହା ପୁଣି । ୧୧୫ ।
 ହଳଦୀ ପାଞ୍ଚଭାର ଦିଅ ଦୁଇଭାର
 ଅମଳାଣ ପୁଷ୍ପ ଯେ ଆଣିଲେ ସାତଭାର । ୧୧୬ ।
 ଅଗର ତେନ ଯେ ଦଶଭାର ଆଣିଲେ
 ପାନ ସାତଭାର ଗୁଆ ତନିଭାର ତହିଁରେ ସଜାତିଲେ । ୧୧୭ ।
 ଦ୍ୱୟମନ୍ତେ ଅଣାଅଣିଭାର ତହିଁରେ ଯେ ହୋଇ
 ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଦେଖି ହରଷ ହେଲେ ଶିବ ତହିଁ । ୧୧୮ ।
 ଭାର ଭାର କରି ସବୁ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ସଜାତିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଥାଇଣ ସକଳ ଦେବେ ରୂପ ଦିଲେ । ୧୧୯ ।
 ମେରୁ କନ୍ଦରକୁ ହେମବନ୍ତର ନବର
 ପଞ୍ଚଦଶ ଯୋଜନ ପଥ ଅଟଇ ସେହି ଦୂର । ୧୨୦ ।
 ସକଳ ଭାର କରିଣ ତହିଁ ଦେନିଗଲେ
 ନାରଦେ ଯେ ଶୂନ୍ୟ ଥାଇଣ ତାହା ଦେଖୁଥିଲେ । ୧୨୧ ।
 ମନେ ମନେ ନାରଦେ କଲେକ ବିରୂପ
 ଆଜ ହେମବନ୍ତେ ଲଜ୍ଜା କରାଇବ ହର । ୧୨୨ ।
 ପ୍ରେମନ୍ତ ବିରୂପିଣୀ ମନଦଣ୍ଡ ବିମାନେ
 ଆରୋହଣ କରି ନାରଦେ ଯେ ଚଳିଗଲେ ଶୂନ୍ୟ । ୧୨୩ ।
 ସାତଯୋଜନ ପଥରେ ରହିଲେ ସେ ଯାଇ
 ଦ୍ୱୟମନ୍ତ ସମୟରେ ଭାର ଦେନ ତହିଁ । ୧୨୪ ।

ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଦେବେ ଯାଇ ତାହାଙ୍କ କଣ୍ଠର
 ତାହାକୁ ଦେଖିଣ ମାୟା କଲେ ମୁନିବର । ୧୩୫ ।
 ବୋଇଲେ ହୋ କେଣିକି ଯାଉଛ ତୁମେମାନେ
 ଅନେକ ଦ୍ଵବ୍ୟମାନ ତ ଅଛଇ ଗହନେ । ୧୩୬ ।
 ସେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ନାରଦ ମୁନିବର
 ପୈହୁ ଅଂଶ ଭାର ସବୁ ଦେଖୁଣି ଘରର । ୧୩୭ ।
 ଶିଶୁର ଦେଇଛନ୍ତି ହେମବନ୍ତର ଘରକୁ
 ଦୋହିତାପ୍ରେ ପ୍ରଦାନ ସେ କରିବ ହରଂକୁ । ୧୩୮ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ସବୁ ଅଟଇ ପୈ ମିଛ
 ଖାଇବାର ଦ୍ଵବ୍ୟମାନ କାହିଁ ତୁମେ ରଖ । ୧୩୯ ।
 ପିନ୍ଧିବାର ବସ୍ତ୍ରମାନ ପିନ୍ଧ ହୋ ଯତନେ
 ପୈହା ଶୁଣି ହରଷ ହୋଇଲେ ସବୁଜନେ । ୧୪୦ ।
 ନାରଦଂକ ବଚନ କେହି ନ ଜାଣିଲେ
 ଖାଇବାର ଦ୍ଵବ୍ୟ ଖାଇ ବସନ ପିନ୍ଧିଲେ । ୧୪୧ ।
 ଫୁଲ ଚନ୍ଦନ ସବୁ ଯେ ଦେନିଲେ ଦେହରେ
 ପାନ ଗୁଆ ମିଶାଇ ଖାଇଲେ ରସଭରେ । ୧୪୨ ।
 ବୋଇଲେ ଆମ୍ବେମାନେ କରବୁ କେମନ୍ତ
 ବିରୁଦ୍ଧି କହ ତୁମେ ମୁନି ତପୋବନ୍ତ । ୧୪୩ ।
 ସେମାନଂକ ବଚନ ନାରଦ ଯେ ଶୁଣି
 ହରଷ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି । ୧୪୪ ।
 ଆହେ ତୁମେ ସକଳ ଯେ ଆମୃତାରୁ ଶୁଣ
 ଯହିଂ ଯାହା ରଖିବ ତାହା କହିବାକ ପୁଣ । ୧୪୫ ।
 କହୁନ୍ତି ନାରଦେ ଯେ ଶୁଣ ଆମ୍ବ ବାଣୀ
 ପୁର ଯହିଂ ଥିଲା ଦସେ ତହିଂ ଥୁଅ ପୁଣି । ୧୪୬ ।
 ମିଠାଇମାନ ଥିଲା ଯେବଣ ହାଣ୍ଡିର
 ସେହି ହାଣ୍ଡିମାନଂକରେ ରଖ ଯେ ପଥର । ୧୪୭ ।
 ଫେଣା ହାଣ୍ଡିରେଣ ରଖ ଗୁଣ୍ଡାଘସେ ପୁଣି
 ନନ୍ଦିଆ ହାଣ୍ଡିରେ ବେଳପଳ ପୂରାଅ ଆଣି । ୧୪୮ ।

କଦଳୀ ସ୍ଥାନରେ ଅରଣ୍ୟପୁଲ ଯେ ପୂର୍ବାଥ
 ଗୁଆ ଥିଲା ଯହିଂ ପାଟୋଳ ଫଳ ଥୁଆ । ୧୪୯ ।
 ଦହି ଯହିଂ ଥିଲା ଫଳ ପୂର୍ବାଥ ନେଇ ତହିଂ
 କନ୍ଦ ସ୍ଥାନେ ବାଳି ଧୂଳ ପୂର୍ବାଥ ଯେ ନେଇ । ୧୫୦ ।
 ବସନମାନ ଥିଲା ଯେଉଁ ଆଡ ଖୁର
 ସେ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ ପୂର୍ବାଥ ପତର । ୧୫୧ ।
 ହଳଦୀଆ ମାଟି ରଖି ହଳଦୀ ସ୍ଥାନରେ
 କିଂଶୁକ ଫୁଲ ରଖି ଅମଳାନ ପୁଷ୍ପ୍ୟଠାରେ । ୧୫୨ ।
 ଦିଅ କଳସିରେ ପୂର୍ବାଥ ହଳଦୀ ଯେ ପାଣି
 ଚନ୍ଦନ ସ୍ଥାନରେ ଥୁଆ ଧଥକାଠ ଆଣି । ୧୫୩ ।
 ପାନ ସ୍ଥାନରେ ଆଢ଼ ପତର ପୂର୍ବାଥ
 ମୁଦମାନ ଦେଇଣ ହେମବନ୍ତେ ଚଳିଯାଆ । ୧୫୪ ।
 ଯୁତେ କହି ନାରଦେ ଯେ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗ ଗଲେ
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ଯେ ସେ ସେହିମତି କଲେ । ୧୫୫ ।
 ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ ସେ ସେହିମତି କରି
 ମୁଦମାନ ଦେଇଗଲେ ହେମବନ୍ତ ପୂର୍ବ । ୧୫୬ ।
 ହେମବନ୍ତପୁରେ ଯାଇଂ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଦେଖି ସେମାନଙ୍କ ହେମବନ୍ତ ପରୁରିଲେ । ୧୫୭ ।
 ବୋଇଲେ ଯୁ ଦ୍ରୁବ୍ୟମାନ କାହାର ଅଟଇ
 ସେ ବୋଇଲେ ଯୁ ଦ୍ରୁବ୍ୟମାନ ହର ଛନ୍ଦ ଦେଇ । ୧୫୮ ।
 ଦେଖୁଣିଦର ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଅଟଇ ଯୁ ପୁଣି
 ଯତନ କରଣ ଯେହା କର ସମ୍ବାଳଣ । ୧୫୯ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ହେମବନ୍ତ ହରଷ ହୋଇଲେ
 ଯତନ କରଣ ଭଣ୍ଟାରେ ନେଇଣ ରଖିଲେ । ୧୬୦ ।
 ଗଲ ଲୋକମାନଙ୍କ ସେ ଚରଣ କରିଣ
 ବସାଇଲେ ନେଇ ତାଙ୍କୁ ଭୋଜନ ସ୍ଥାନେଣ । ୧୬୧ ।
 ଷତରସେ ଭୋଜନ ସେ କଲେକ ତହିଂରେ
 ଆଞ୍ଚୋବନ ସାରି ସେ ବସିଲେ ହରଷରେ । ୧୬୨ ।

ପୈମନ୍ତର ସମୟରେ ନାରଦ ମୁନିବର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ହେମବନ୍ତ ପୁର । ୧୭୩ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ହେମବନ୍ତ ପୂଜାକଲେ
 ଚରଣ ପଖାଳଣ ମୃଗଗ୍ରଲେଣ ବସାଇଲେ । ୧୭୪ ।
 ବୋଇଲେ ନାରଦ ମୁନି ତୁମେ କାହିଁ ଥିଲ
 ଆଜ ଆସି ଦୁଇଶା ମୋର ଉପେଷିଲ । ୧୭୫ ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ଆମେ ଶୁନେୟ ଯାଉଥିଲୁ
 ତୋହୋର ପୁରେ ପୁଣ ଗଛକ ଶୁଣିଲୁ । ୧୭୬ ।
 ଶବଦ ଶୁଣି ପୈଣେ ଅଇଲୁ ତୋର ପୁର
 ପୈହା ଶୁଣି ହେମବନ୍ତ କହନ୍ତି ଉତ୍ତର । ୧୭୭ ।
 ଶୁଣ ହୋ ନାରଦ ତୁମେ ମୋହୋର ବଚନ
 କନ୍ୟାପୈ ଅଛି ମୋର ହରଙ୍କୁ କରିବି ପ୍ରଦାନ । ୧୭୮ ।
 ପାର୍ବତୀ ବୋଲଣ ନାମ ଅଟଇ ତାହାରି
 କୁଣ୍ଡରଙ୍କୁ ବିଭ୍ରା ଦେବି ମୋହୋର କୁମାଶ । ୧୭୯ ।
 ତହିଁର ନିମନ୍ତେ ଯେ ଆସିଛନ୍ତି ପୁଣ
 ଦେଖୁଣି ଘର ଦ୍ଵାର୍ବମାନ ଯେ ଦେନିଣା । ୧୮୦ ।
 ପୈହା ଶୁଣି ନାରଦେ ହରଷ ହୋଇଲେ
 ସପତସ୍ତର ଆଳାପି ବାଣାବାଦ୍ୟ କଲେ । ୧୮୧ ।
 ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ସେ ହେମବନ୍ତ ପୁଣି
 ଅଇଲୁ ଲେକମାନନ୍ତ କଲକ ମେଲାଣି । ୧୮୨ ।
 ମେଲାଣି ହୋଇଣ ତହିଁ ସବେ' ଚଳଗଲେ
 ଯେ ଯାହାର ପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୧୮୩ ।
 ପୈଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତହିଁ ନାରଦ ମୁନିବର
 ହେମବନ୍ତ ରାଜାକୁ ସେ କହନ୍ତି ଉତ୍ତର । ୧୮୪ ।
 ଆହୋ ହେମବନ୍ତ ରାଜା ଆମୁଠାରୁ ଶୁଣ
 ଯାଉଅଛୁଁ ଆମେ ସେ ସ୍ଵର୍ଗ ଯେ ଭୁବନ । ୧୮୫ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବାଣୀ ଶୁଣି ହେମବନ୍ତ କହ
 ଦେଖିବ ନାହିଁକି ହର କି କି ଛନ୍ଦ ଦେଇ । ୧୮୬ ।

ଯେନା ଶୁଣି ନାରଦେ ଯେ ହରଷ ହୋଇଲେ
 କି କି ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଦେଖିବା ବୋଇଲେ । ୧୭୭ ।
 ବିଜରକୁ ଗଲେ ସେ ନାରଦ ମୁନିବର
 ଦେଖିଲେ ମୁଆ ହୋଇଅଛି ଅଣାଅଣି ଭାର । ୧୭୮ ।
 ଫିଟାଳ ଦେଖନ୍ତି ତହିଁ ନାରଦ ମୁନି ବସି
 ଦଶଗୋଟି ହାଣ୍ଡିରେ ପଣିଛି ପରା ଦସି । ୧୭୯ ।
 ଦଶଗୋଟି ହାଣ୍ଡିରେ ପଥର ପୂରିଛଇ
 ଦଶଗୋଟି ହାଣ୍ଡିରେ ଗୁଣ୍ଡା ଦସି ଅଛଇ । ୧୮୦ ।
 ଦଶଗୋଟି ହାଣ୍ଡିରେ ଅଛି ବେଳପଳ
 ପାଟୋଳ ଫଳ ଅଛଇ ଛାଗୋଟି ହାଣ୍ଡିର । ୧୮୧ ।
 ଅରଣ୍ୟପୁଲ ପୂରିଛି ଦଶ ଯେ ଭାରରେ
 ପାଞ୍ଚଭାର ପଂକ ଅଛଇ ନିଚଳରେ । ୧୮୨ ।
 ବାଲ ପୂରିଅଛି ଦଶଗୋଟା ହାଣ୍ଡିରେ
 କଦଳୀ ପତି ଅଛଇ ଦଶ ଆଉଖୁରେ । ୧୮୩ ।
 ହଳଦିଆ ମାଟି ଅଛି ପାଞ୍ଚ ଯେ ଭାରର
 ହଳଦିଆ ପାଣି ଅଛି ଗୁର କଳଣିର । ୧୮୪ ।
 କଂଶୁକ ଫୁଲ ଅଛି ତହିଁ ସାତଭାର
 ଦଶଭାର ଧଅକାଠ ଅଛି ଯେ ତହିଁର । ୧୮୫ ।
 କଣ୍ଠାଆଳ ପତର ଯେ ସାତଭାର ଅଛି
 ଫିଟାଳ ସବୁ ଦେଖିଲେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବଜ୍ରି । ୧୮୬ ।
 ହେମବନ୍ତ ମୁଖକୁ ଗୃହିଂଶ ମୁନିବର
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ ସେ ହସନ୍ତି କର କର । ୧୮୭ ।
 ହେମବନ୍ତ ନାରଦଙ୍କ ହସ ତହିଁ ଦେଖି
 ଯେ ଭବିଷ୍ୟ ଦେଖି ପିଣ୍ଡାତି ନୁଆରନ୍ତି ଆଖି । ୧୮୮ ।
 ନାରଦେ କହନ୍ତି ହୋ ଶୁଣ ହେମବନ୍ତ
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ତୁହି ଘୁଣ କଲୁ ଯେହୁ କୃତ । ୧୮୯ ।
 ଉଣ୍ଠର ନାମ ବହି କରୁଥାନ୍ତି ଯେମନ୍ତ
 ତାହାନ୍ତ କେମନ୍ତେ ତୁ ଦେବୁ ତୋରହାର ଦୋହିତ । ୧୯୦ ।

୧୮୩୨ ଆଉଖୁର = ବେତର ପେତ ବା ମଞ୍ଜୁଷା, କାଠର ପେତ ।

ଶମଶାନ ବାସୀ ସେହୁ କିଣ୍ଟର ଅଟଇ
 ତୁହି ତ ଜାଣୁ ତାହାର କୁଳ ଗୋପ ନାହିଁ । ୧୯୧ ।

ହାଉମାଳ ଲୋଗୁଷେ ଲମ୍ବାଇଥାଇ ଗଲାରେ
 ପାଉଂଶ ଲୋଗୁଷେ ଗୋଳି ହୋଇଥାପ୍ରେ ସେ ଦେହରେ । ୧୯୨ ।

ମୃଗତମ୍ ଗୋଟାପ୍ରେ ସେ କାନ୍ଦେ ପକାଇଣ ଥାଇ
 ମୟୁର ପଛୀ ଗୋଟାପ୍ରେ ମୁଣ୍ଡରେ ଗୁଡ଼ିପ୍ରାଇ । ୧୯୩ ।

ବ୍ୟସ୍ତ ବିହୁନେ ପିନ୍ଧିଥାଇ ବୃକ୍ଷର ବକାଳ
 ଶିଶୁଳ ଗୋଟାପ୍ରେ ଧରିଥାପ୍ରେ ବଶସ୍ତୁଳ । ୧୯୪ ।

ବୃତ୍ତର ଗୋଟାପ୍ରେ ନିତ୍ୟ ଚଢ଼ିଥାଇ
 ଅନନ୍ତ ନାଗ ପଇତା ହୃଦରେ ଲମ୍ବର । ୧୯୫ ।

ତାହାର ପୁରକୁ ଦେବୁ ପ୍ରେପର କୁମାଣୀ
 ଶୁଣିଶ ହେମବନ୍ତ ବହୁତ ହୋଧ କର । ୧୯୬ ।

ହେମବନ୍ତ ହୋଧ ଦେଖି ତହିଁ ହେମବନ୍ତୀ
 ସମ୍ବାଳ ନୁଆରି ହୋଧ କଲା ଅପ୍ରମିତ । ୧୯୭ ।

ବିପରୀତ ଅସନ୍ତବ ଦେଖି ପୁରଜନେ
 ସମସ୍ତେ ରୋଦନ କଲେ ବିଦ୍ୟମାନେ । ୧୯୮ ।

ଯେସନେ ପବ୍ଲର କାଳେ ସାହେର ଗର୍ଜନ
 ରୋଦନ ଶବଦ ତହିଁ ଗହନ ତେସନ । ୧୯୯ ।

ରୋଦନ ଶବଦ ତହିଁ ଶୁଣି ମୁନିବର
 ହେମବନ୍ତ ରାଜାକୁ କରାଇଲେ ପ୍ରିର । ୨୦୦ ।

ରାଜା ପ୍ରିର ହୃଅନ୍ତେ ତହିଁ ପୁରଜନମାନେ
 ସମସ୍ତେ ଯେ ପ୍ରିର ହେଲେ ମୁନିଙ୍କ ବଚନେ । ୨୦୧ ।

ବିରିଷ ଦ୍ରୁବ୍ୟମାନ ଅଛଇ ଠାବେ ଠାବେ
 ହେମବନ୍ତ ପୁରୁ ନାରଦେ କେଣଲେ ଭାବେ । ୨୦୨ ।

ହେମବନ୍ତ ରାଜାକୁ ଲାଗିଲ ଗରୁ ବ୍ୟଥା
 ଧାନ କରି ବ୍ରହ୍ମାଂକୁ ସେହୁ କଲେ ଚିନ୍ତା । ୨୦୩ ।

ହେମବନ୍ତ ଆରତରେ ଚିନ୍ତିଲକ ଯହୁ
 ତତ୍କଷଣେ ବ୍ରହ୍ମା ଆସି ଶିକେକଲେ ତହିଁ । ୨୦୪ ।

୧୯୧ ପବ୍ଲ = ଅମାବାସ୍ୟା ଓ ପ୍ରତିପାଦାର ସନ୍ଧି ।

୧୯୧ ସାହେର = ସମୁଦ୍ର ।

ବ୍ରହ୍ମାୟେ ବୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ର କିମେ କଲୁ ମୋତେ
 କେବଣ ଚରିତମାନ କହ ମୋ ଅଗ୍ରତେ । ୨୦୫ ।
 ହେମବନ୍ତ ବୋଇଲୁ ଆସ ଯିବା ଭିତରକୁ
 ଦେଖୁଣି ବେଭାରମାନ ଦେଖାଇବା ତୁମ୍ହଙ୍କୁ । ୨୦୬ ।
 ଦେଖୁଣି ବେଭାର ଯାହା ଦେଇଛନ୍ତି ଶିଶୁରେ
 ଭିତରକୁ ଆସ ତୁମ୍ହେ ତାହା ଦେଖ ଥରେ । ୨୦୭ ।
 ପ୍ରେସେ କହି ହେମବନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଘେନିଗଲେ
 ଅସମ୍ବବମାନ ସବୁ ଦେଖାଇଣ ଦିଲେ । ୨୦୮ ।
 ତାହା ଦେଖିଣ ବ୍ରହ୍ମା ସ୍ତରୀୟ ହୋଇ
 ବିରୂପିଲେ ଆମ୍ବ ଦିଲା ଦୁର୍ବ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ । ୨୦୯ ।
 କେହୁ ପ୍ରେସେ ବିପରୀତ କଲ ପ୍ରେସେ ପୁଣ
 ପରୂରିବା କେହୁ ଆସିଥିଲା ପ୍ରେ ଭୁବନ । ୨୧୦ ।
 ପ୍ରେସେ ବିରୂପିଣ ବ୍ରହ୍ମା ଆପଣା ମନକୁ
 ପରୂରିଲେ ରୂହିଁ ହେମବନ୍ତର ମୁଖକୁ । ୨୧୧ ।
 ବୋଇଲେ ହୋ ହେମବନ୍ତ ଶୁଣ ଆମ୍ବ ବାଣୀ
 ଆନ କେହି ଆସିଥିଲା ପ୍ରେ ଠାବକୁ ପୁଣି । ୨୧୨ ।
 ହେମବନ୍ତ କହଇ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ
 ପ୍ରେକ୍ଷା ଆସିଥିଲେ ଯେ ନାରଦ ତପୋବନେ । ୨୧୩ ।
 ପ୍ରେହା ଶୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ହେମବନ୍ତ ମୁଖ ରୂହିଁ
 ଶୁଣ ହେମବନ୍ତ ତତ୍ତ୍ଵ ସ୍ତରକରି ଭୁବି । ୨୧୪ ।
 ପ୍ରେ କଥାକୁ ଶୋଚନା ତୁ ନ କର ମନେଣ
 ପ୍ରେ କଥାମାନ ସବୁ ନାରଦଙ୍କ ଭିଆଣ । ୨୧୫ ।
 ଦେଖୁଣି ତର ବିଧାନ ଯେତେକ ଅଛଇ
 ସକଳ ଦେବତାମାନେ ଆମ୍ବ ଥିଲୁ ଦେଇ । ୨୧୬ ।
 ପ୍ରବୋଧ ବଚନ କହି ବ୍ରହ୍ମା ଚଳିଗଲେ
 ଆପଣା ଭୁବନେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୨୧୭ ।
 ପ୍ରେଥି ଅନନ୍ତରେ ତହିଁ ଲାଲ କେତେଦିନ
 ଶିଶୁରେ ବିଜେକଳେ ମେରୁ ଯେ ଆସାନ । ୨୧୮ ।

ସକଳ ଦେବତାମାନ ମେଳିହେଲେ ତହିଁରେଣ
 ହରଂକୁ ଦେଖି ଉଠିଲେ ସବ୍ ଦେବତାଗଣ । ୨୧୯ ।
 ମାନନା କରି ବସାଇଲେ ମେରୁସବ୍ରାର ମଧ୍ୟେଣ । ୨୨୦ ।
 ସବ୍ରାରେ ଯେ ପଢିଲୁ ଅନେକ ବିଷ୍ପୁମାନ
 ପଶ୍ଚାନ୍ତେ ଶିଥିରେ ଯେ କହିଲେ ବଚନ । ୨୨୧ ।
 ଯୈକମନେ ଶୁଣ ଆହେ ସକଳ ଦେବଗଣେ
 ଆମ୍ବେ ଭୁମୃତାକୁ ଆସିଲୁ ଯେବଣ କାରଣେ । ୨୨୨ ।
 ହେମବନ୍ତ ପୁରକୁ ସମସ୍ତେ କର ହୋ ଗବନ
 ବିଭାର ଯେ ଦିନ ବାର ଘେନିଆସ ପୁଣ । ୨୨୩ ।
 ଯୈହା ଶୁଣି ସବ୍ ଦେବଗଣେ ବିଗୁରିଲେ
 ବିଗୁର କରଣ ତହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଂକୁ ବୋଇଲେ । ୨୨୪ ।
 ଆହୋ ବ୍ରହ୍ମାପ୍ଯେ ଚଳିଯାଅ ହୋ ବହନ
 ହେମବନ୍ତ ପୁରୁ ଯାଇ ବିଭାଲଗ୍ନ ଆଣ । ୨୨୫ ।
 ମକର ଯାଇଣ କୁମୃ ହୋଇଲୁ ପ୍ରବେଶ
 ଦେଗେ ଯାଇ ଭୁମେ ବିଭାଲଗ୍ନ ଘେନିଆସ । ୨୨୬ ।
 ସବ୍ ଦେବଗଣେ ଆମ୍ବେ ମେଳିହୋଇ ଯିବା
 ତନ୍ଦ୍ରଶେଖରଂକୁ ଯାଇ ବିଭା କରାଇବା । ୨୨୭ ।
 ଦେବଗଣଂକ ବରନେ ବ୍ରହ୍ମା ଚଳିଗଲେ
 ହେମବନ୍ତ ପୁରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୨୨୮ ।
 ହେମବନ୍ତ ରଜାକଙ୍କ କହନ୍ତି ବରନ
 ମୋତେ ପଠିଆଇଲେ ସକଳ ଦେବଗଣ । ୨୨୯ ।
 ବିଭାର ଯେ ଲଗ୍ନଦିନ ଦିଅ ଭୁମେ ମୋତେ
 ମେରୁ ଉପରେ ସବ୍ କରି ବସିଥାଇନ୍ତି ସମସ୍ତେ । ୨୩୦ ।
 ଯୈହା ଶୁଣି ହେମବନ୍ତ ହରଷ ହୋଇଲେ
 ଦଇବଗ୍ୟକୁ ଉକାଇ ସେ ଲଗ୍ନ ବୁଝାଇଲେ । ୨୩୧ ।
 କୁମୃ ଚଉବିଂଶ ଦିନେ ବଡ଼ ଶୁଭ ହୋଇ
 ତଥିବାର ନଷ୍ଟ ସବ୍ ଶୁଭ ଯେ ଅଟଇ । ୨୩୨ ।
 ସେହିଦିନ ପାବଣୀଙ୍କ ବିଭାକର ଭୁମେ
 ତଥିବାର କୋଷ୍ଟୀଗୋଟି ବୁଝି କହିଲୁ ଯେ ଆମ୍ବେ । ୨୩୩ ।

ବୁଦ୍ଧି ଲଚ୍ଛନ ବୃଦ୍ଧା ତହୁଁ ଚଳଗଲେ
 ମେରୁସଭା ତଳେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୨୩୪ ।
 ସମସ୍ତ ଚରିତମାନ କନ୍ଧିଲେ ସଭାରେ
 ଆସ୍ତାନ ମଉଳିଲ ଉଠିଲେ ଯେହୋପୁରେ । ୨୩୫ ।
 ସମସ୍ତ ଦେବଗଣମାନେ ତୁମେ ଯିବ
 ଆମ୍ବର ଆଜଠାରୁ ସଦିଭାବ ହେବ । ୨୩୬ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତହୁଁ କେତେଦିନ ଗଲ
 ବିଭାର ବିଧାନମାନ ହେମବନ୍ତ କଲା । ୨୩୭ ।
 ନାନାରୂପେ ପୁରମାନ କଲାକ ମଣିଣି
 ମେରୁସଭାକୁ ଗଲା ଗୁଆ ଅଷ୍ଟତ ଦେନି । ୨୩୮ ।
 ଗୁଆ ଅଷ୍ଟତ ଦିଲେ ସବ୍ ଦେବତାଙ୍କୁ
 ଚୋଇଲେ ହରଙ୍କୁ ଦେନିଯିବ ମୋହୋର ପୁରକୁ । ୨୩୯ ।
 ସଭାସ୍ତ୍ର ଦେବତାଗଣମାନ ତୁମେ ସବୁ ଯିବ
 ହର ପାବଙ୍ଗଙ୍କ ତୁମେ ବିଭା କରଇବ । ୨୪୦ ।
 ଯେଉଁ କହି ହେମବନ୍ତ ଗଲା ନିଜପୁରେ
 ସମସ୍ତ ଦେବତାୟେ କପିଳାସ ପୁରକଳଂ ଗଲେ । ୨୪୧ ।
 କପିଳାସପୁରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ଶ୍ରାବନ ଚରଣ ସେବଇ କବି ସାରୋଳ ଦାସ । ୨୪୨ ।
 ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ବିଳଂକ ରାଜନ
 ମହାଦେବଙ୍କର ବରବେଶର ବିଧାନ । ୨୪୩ ।
 ବିଭୂତି ଲେପନ ହେଲେ ସବାଙ୍ଗରେ
 କୁଳିକ କର୍କାଟକ ଦୁଇନାଗ ବାନ୍ଧିଲେ ଶିରରେ । ୨୪୪ ।
 ମହାପଦ୍ମ ନାଗକୁ ସେ ପଇତା କରଣ
 କାନେ ପରନା ସଜାତି ଦେଉଛନ୍ତି ଦେବଗଣ । ୨୪୫ ।
 ବିରମ ନାଗକୁ ସେ କଟିରେ ତୋର କଲେ
 ଶୈତନ ନାଗକୁ ସେ କଉପୀନ କରଣ ପିନ୍ଧିଲେ । ୨୪୬ ।
 ପଦ୍ମ ନାଗ ତଷ୍ଠକକୁ ସେ ଲମ୍ବାଇ ଗଲାରେ
 ଭୋଲେ ସେ ବିଜେକଲେ ଯାଇ ବୃଷତ ଉପରେ । ୨୪୭ ।

ସିଂହାଲ ଗୋଟିଯେକ ସେ ଦେନିଶ ହାଥରେ
 ନବଲକ୍ଷ ଉମ୍ଭରୁ ଯେ ବାଜଇ ଶୂନ୍ୟରେ । ୨୪ ।
 ଦେବଗଣାଙ୍କୁ ଦେନିଶ ସଙ୍ଗରେ ଚଳିଲେ
 ହେମବନ୍ତ ପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୨୫ ।
 ଯେସନେକ ସମୟେ ତହିଁ ନାରଦ ମୁନିବର
 ତୁମ୍ଭୁରୁ ବଜାଇଶ ଯେ ଯାଉଥିଲେ ଶୂନ୍ୟର । ୨୬ ।
 ହେମବନ୍ତପୁରେ ଯେ ଗହଳ ବାଣୀ ଶୁଣି
 ତୁମ୍ଭୁରୁ ନ ବଜାଇ ଶୂନ୍ୟରେ ରହିଲେ ମୁନିମଣି । ୨୭ ।
 ହେମବନ୍ତ ପୁରେ ବିଭା ଘାନେଶ ଜାଣିଲେ
 ଶୂନ୍ୟ ତେଜ୍ୟାକରି ଆସି ତା ପୁରେ ମିଳିଲେ । ୨୮ ।
 ଦେଖିଲେ ସଭାରେ ବସିଛନ୍ତି ଦେବଗଣ
 ବରବେଶେ ବସିଛନ୍ତି ତହିଁ ହର ପୁଣି । ୨୯ ।
 ମନେ ବିରୁଦ୍ଧିଲେ ଯେବେ ଉପାୟେ କରିବା
 ହରଙ୍କୁ ଯେ ସଭାରେ ଲଜ୍ଜା କରିବା । ୩୦ ।
 ଯେତେ ବିରୁଦ୍ଧ ନାରଦେ ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ହେମବନ୍ତ ପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୩୧ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ହେମବନ୍ତୀ ଯହିଁ ସେ ଦେଖିଲୁ
 ଦଣ୍ଡବତ କରି କରିଯୋଜି ଉଭାଦେଲୁ । ୩୨ ।
 ହେମବନ୍ତୀ ଆଗରେ କହନ୍ତି ମୁନିବର
 ଆଜ ତ ବଡ଼ ଉତ୍ସବ ଯେ ତୋହାର ପୁର । ୩୩ ।
 କି ନିମନ୍ତେ ଦେବଗଣମାନେ ଆସିଛନ୍ତି
 ଯେଥର ଚରିତ ମୋତେ କହ ହେମବନ୍ତୀ । ୩୪ ।
 ଭୋ ଦେବ ନାରଦ ଶୁଣ ବଚନ ମେହୋରି
 କଣ୍ଠରଙ୍କୁ ବିଭାଦେବ ମୋହୋର କୁମାର । ୩୫ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ନାରଦ ଯେ ବଚନ କହନ୍ତି
 ଆଶନ ଦୋହିତା ତୋର କେତେ ରୂପବନ୍ତୀ । ୩୬ ।
 ଯେହା ଶୁଣି ହେମବନ୍ତୀ ଭିତରକୁ ଗଲା
 ପାବଣୀର ହାଥ ଧରି ଦେନିଶ ଅଳେ । ୩୭ ।

ନାରଦଙ୍କ ଆଗରେ ଆଣି କଳ ଉପ୍ର
 ନିକଳଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର ଜାଣି ପାଦଶାଂକ ଶୋଘ୍ର । ୨୭୨ ।
 ଦେଖିଣ ନାରଦେ ଯେ ହରଷ ହୋଇଲେ
 ବାହାରେ ବିରସ ହୋଇ ବଚନ ବୋଇଲେ । ୨୭୩ ।
 ଶୁଣ ଆଗୋ ହେମବନ୍ତୀ ଶୁଣ ମୋ ଉଡ଼ଇ
 ପାଦଶାଂକ ହରଙ୍କୁ କିମ୍ବାଇ କଳୁ ବର । ୨୭୪ ।
 ଯୈଉଁ ସୁନ୍ଦର ହିଅକୁ ଅଖଣ୍ଡ ନାଶ କଳୁ
 ଜନ୍ମକାଳେ ବିଷ ଦେଇ କିମ୍ବେ ନ ମାଇଲୁ । ୨୭୫ ।
 ନୋହିଲେ ପକାଇ ଦେଇଥାଆନ୍ତୁ ଜଳରେ
 ବାଳକାଳେ ଗୋଡ଼ କିମ୍ବେ ନ ଦିଲୁ ଗଳାରେ । ୨୭୬ ।
 ସ୍ତ୍ରୀ ରକର ଗୃହାଂ ନିଜେ ହରକୁ ଯେ ତହିଁ
 କେମନ୍ତେ ବରବେଶର ବସିଛନ୍ତି ସେହି । ୨୭୭ ।
 ଦେଖ ଶିରେ ବାନ୍ଧଛନ୍ତି ବେନିଗୋଟି ଭୁଜଙ୍ଗ
 ବିଭୂତି ଲେପନ ଯେ ହୋଇଛି ସବାଙ୍ଗ । ୨୭୮ ।
 ଅହି ଗୋଟାପ୍ଯେ କାରରେ ପଇତା ପକାଇ
 ଗଳାରେ ଲମ୍ବାଇଛି ସର୍ପ ଗୋଟା ଦୁଇ । ୨୭୯ ।
 କଟିରେ ଭିତ୍ତିରୁ ଯୋଡ଼ାପ୍ଯେକ ଅନ୍ଧ ପୁଣି
 ପିନ୍ଧିଅଛି ସର୍ପେକ ଯେ କରିଣ କରିପୁନି । ୨୮୦ ।
 ସିଶୁଳ ଗୋଟାପ୍ଯେକ ଧରିଛି ହାଥର
 ଯୈ ତୋର ହିଅକୁ କିମ୍ବେ ଯୈହାକୁ କଳୁ ବର । ୨୮୧ ।
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହିଅକୁ ଜଳରେ ଝାସିଲୁ
 ଜନମ କାଳରୁ କିମ୍ବେ ଯୈହାକୁ ନ ମାଇଲୁ । ୨୮୨ ।
 ଯୈବେ କେମନ୍ତ କରି ଦେହ ଧରିବୁ ଯେ ତୁହି
 ଯୈ ସୁନ୍ଦର ହିଅ ହରକୁ ପୁଣ ଦେଇ । ୨୮୩ ।
 ଦେଖ ସର୍ପ ଆଉରଣ ହର ହୋଇଛନ୍ତି
 ଯୈ ବିଶ ଉତ୍ତବେ ଯୈହାଙ୍କର ଯୈସନକ ଶାନ୍ତି । ୨୮୪ ।
 ଯେବଣ ଜନମାନେ ବସ୍ତୁମାନେ ଥାନ୍ତି
 ଯାହା ବିଶକାଳେ ସେ ପଞ୍ଚଶାୟର ଯାନ୍ତି । ୨୮୫ ।

ସାଇ ପଡ଼ିଶାଘରୁ ସେ ବସେକ ମାତିଣ
 ଆଣି ଯାନ୍ତା ସାରିଣ ଦିଅନ୍ତି ଫେରାଇଣ । ୨୭୭ ।
 ଯେଣୁ ଯେହାର କୁଳ ଗୋପ ନାହିଁ ପୁଣ
 ବସୁ ଆଉରଣ ସେ ପାଇବ କାହିଁ ଜାଣ । ୨୭୮ ।
 ଦେଖ ଯେଉଁ ସପ୍ରମାନେ ଫୁ ଫୁ କରୁଛନ୍ତି
 ସିଂହାକାଳେ ନ ପୁଣ ସେ ଝିଅକୁ ଦଂସନ୍ତି । ୨୭୯ ।
 ଯେବେଳେ କହି ମୁନିବର ମଞ୍ଜନେ ରହିଲେ
 ଶୁଣିର କରି ହେମବନ୍ତୀ ହରଙ୍କୁ ଗୁହ୍ନିଂଲେ । ୨୮୦ ।
 ଦେଖିଲେ ସପ୍ରମାନେ ଅଛନ୍ତି ଦେହର
 ଫୁ ଫୁ କାର କରି ସେହି ଗର୍ଜନ୍ତି ଗରୁଡ଼ର । ୨୮୧ ।
 ତାହା ଦେଖିଣ ହେମବନ୍ତୀ ଖୋମ ଯାଇ
 ପଡ଼ିଲେକ ଭୂମିରେ ଶଶରେ ଗ୍ୟାନ ନାହିଁ । ୨୮୨ ।
 ଦାସୀମାନେ ତୋଳିଣ ମୁଖେ ଛୁଅଲେକ ପାଣି
 ଅସାନ୍ତୁମ ହୋଇ ହେମବନ୍ତୀ ରେଦନ କରଇ ପୁଣି । ୨୮୩ ।
 ହେମବନ୍ତୀ ଅସାନ୍ତୁମ ହେମବନ୍ତ ଶୁଣିଲେ
 ସିଂହରୁ ଆସି ଭିତର ପୁରରେ ମିଳିଲେ । ୨୮୪ ।
 ସାନ୍ତୁମ ହୋଇଣ ସେ ବସିଲେ ଦେମବନ୍ତୀ
 କାନ୍ତ ମୁଖ ଗୁହ୍ନିଂଣ ସେ ରେଦନ କରନ୍ତି । ୨୮୫ ।
 ହେମବନ୍ତ ତହିଁ ସେ ଅନେକ ହୋଧ କଲେ
 ହେମବନ୍ତୀ କର ଧରି ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ପ୍ରବୋଧିଲେ । ୨୮୬ ।
 ହେମବନ୍ତୀକ ପ୍ରବୋଧ କରନ୍ତି ହେମବନ୍ତ
 ଦେବସିଂହକୁ ବିଜ୍ଞାପୁ କଲେକ ତୁରିତ । ୨୮୭ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ବିଳଂକ ନୃପସାନ୍ତୀ
 ହେମବନ୍ତୀ କହେ ନାରଦଂକର ଧରି ପାଦ ଦୁଲ । ୨୮୮ ।
 ଭେ ମୁନି ଶୁଣ ଭୁମେ ମୋହୋର ବଚନ
 ଯେମନ୍ତେ ରହଇ ମୋହୋର ଦୋହିତାର ଜୀବନ । ୨୮୯ ।
 ସେ ଉପାୟେ ଭୁମେ କରିଦିଅ ମୁନି
 ଭୁମେ ପାଦତଳେ ମୁହଁ କରୁଛି ଦଳନି । ୨୯୦ ।

୨୯୧ ଖୋମ ଯାଇ = ମୋହୋର ।

ପ୍ରେହା ଶୁଣି ନାରଦେ କନ୍ତୁ ଉତ୍ତର
 ହେମବନ୍ତୀ ମନେ ଚନ୍ଦ୍ର ନ କର ତୋହୋର । ୨୯୦ ।
 ଆମେ ମୁନିମାନେ ଜାଣୁ ସକଳ ଯେ କଥା
 ପରୁରିଲେ କହୁଂ ଆମେ ତିନିପୁରର ବାରତା । ୨୯୧ ।
 ହେମବନ୍ତୀ ପରୁରିଲୁ ଆମୁନ୍ତ ତୁହି ଯେବେ
 ସର୍ପମାନନ୍ତ ଉପାୟେ କରିଦେବା ଆମେ । ୨୯୨ ।
 ଆମେ ଯାହା ଦେବା ତୁମେ ହିଅ ହାଥେ ଥୁବ ଦେଇ
 ଯେ ଜଡ଼ ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ ଫେରୁ ନ ଟେକିବେ ଅଛି । ୨୯୩ ।
 ଯେତେବେଳେ ହିଅ ଉପରକୁ ଯିବ
 ହିଅର ବାମହାଥେ ଯେ ଜଡ଼ଖଣ୍ଡ ଦେବ । ୨୯୪ ।
 ଯେତେ କହି ମୁନି କଳି ଧୋକଣ୍ଡ ଫେରିଲେ
 ଯେତୁକ ଜଡ଼ ଖଣ୍ଡ ଯେ ହାଥରେ ଦେନିଲେ । ୨୯୫ ।
 ବୋଇଲେ ଗୋ ହେମବନ୍ତୀ ଯେ ଖଣ୍ଡ ରଖିଥିବୁ
 ହିଅ ବେଦକ ଗଲୁବେଳେ ତାହାର ହାଥେ ଦେବୁ । ୨୯୬ ।
 ହେମବନ୍ତୀ ହାଥେ ଜଡ଼ ଦେଇ ମୁନିବର
 ତିଆରି କରିଣ ତହୁଂ ହୋଇଲେ ବାହାର । ୨୯୭ ।
 ଦେବସଭା ମଧ୍ୟ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରପୃଣ ଚରଣେ ଶରଣ ମୁହଁ ସାରେଳ ଦାସ । ୨୯୮ ।
 ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ବିଳଂକ ନୃପତି
 ଯେ ବିଭାଗ ସଭାରେ ଲଜ୍ଜା ଯେ ପାଇଲେ ପଣ୍ଡପତି । ୨୯୯ ।
 ଯହୁ ବିଭାଗ ହୋଇଲାକ ଆସି
 ସକଳ ମୁନିମାନେ ପ୍ରବେଶିଲେ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସି । ୩୦୦ ।
 ପ୍ରଥମେଣ ଆସି ମିଳିଲେ ବେଦବ୍ୟାସ
 ଶାଠିଯେସହସ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଶେ । ୩୦୧ ।
 ପାଞ୍ଚସହସ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଦେନି ଚଳିଲେ ବିଶ୍ୱାମିଦେ
 ଲକ୍ଷେ ଶିଷ୍ୟ ଦେନି ବିଜେକଲେ ଧର୍ମସୁତେ । ୩୦୨ ।
 ଲକ୍ଷେ ଶିଷ୍ୟ ଦେନି ଅଇଲେ ବିଭାଷ୍ଟେକ
 ବେନସହସ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଦେନି ଅଇଲେ ବାଳମ୍ବିକ । ୩୦୩ ।

ଲକ୍ଷେକ ଶିଷ୍ୟ ଦେନି ଅଇଲେ ଲୋମଣ ଗାଙ୍ଗବେ
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଶିଷ୍ୟ ଦେନି ବଶିଷ୍ଟ ବାମଦେବେ । ୩୦୪ ।
 ଅଗସ୍ତୀଂକ ତୁଳେଣ ଯେ ଲକ୍ଷେକ ବାଲଶିଷ୍ଟ
 ହେମବନ୍ତ ପୁରେ ଯେ ମିଳିଲେକ ଆସି । ୩୦୫ ।
 ବାଲମ୍ବିକ ସୁମନ୍ତେକ ଗାଗ୍ରେବ ଉତ୍ତମା
 ଶିଷ୍ୟଗଣନ୍ତ ଦେନି ମିଳିଲେ ମହାତମା । ୩୦୬ ।
 ଗଉତମ ଭାରତ୍ବାଦଶ ଶିଷ୍ୟନ୍ତ ଦେନି ସଙ୍ଗତର
 ଘେମାନେ ବିଜେକଲେ ହେମବନ୍ତପୁର । ୩୦୭ ।
 ପଉଳପ୍ତ ପାରେଣ୍ଟର ଆବର ଶାୟୁଂତନ୍ତ
 ଜୟଦେବ ଅଇଲେ ପଉଳପ୍ତର ତନ୍ତ । ୩୦୮ ।
 ଘେହାନ୍ତ ଆଦିକର ଅନେକ ମହରଷି
 କିଶୁରଂକ ବିଭାକାଳେ ମିଳିଲେକ ଆସି । ୩୦୯ ।
 ଛୁପ୍ତା ମଣ୍ଡୋପକୁ ସବ୍ରଦ୍ଵ ଦେବେ ବିଜେକଲେ
 ବେଦା ରୂପିପାଖେ ମୁନିମାନେ ଯେ ବସିଲେ । ୩୧୦ ।
 କିଶୁରେ ଯେ ବେଦାପରେ ବସିଲେକ ଯାଇଁ
 ଦିନଗଣମାନେ ବାକ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରିଲେ ତହିଁ । ୩୧୧ ।
 ଲବଣ୍ୟମେଣ୍ଟ ସାରି ଗଲେକ ପାବଣ୍ଟ
 ବେଦର ଉପରେ ବସିଅଛନ୍ତ ପଶୁପତି । ୩୧୨ ।
 ହେମବନ୍ତୀ ପୃଣି ପାବଣ୍ଟକ ଦେନଣ ଅଇଲେ
 ବେଦା ତଳେ କଟମା ମାତ୍ରଣ ବସିଲେ । ୩୧୩ ।
 ପାବଣ୍ଟକ ବାମହାଥେ ଜଡ଼ ଖଣ୍ଡିଯୁ ଅଛଇ
 ଜଡ଼ଗୁଣ ଆନ ତାହା କେହି ନ ଜାଣଇ । ୩୧୪ ।
 କିଶୁରଂକ କରେ ପାର୍ବଣ୍ଟକ କର ଦେଇ
 ବିଦୁଜନମାନେ ଯେ ବାକ୍ୟକଲେ ତହିଁ । ୩୧୫ ।
 ବେନିଜନଂକର କର ବନ୍ଧନ ଯେ କଲେ
 ଅହିଓ ଯୁବଣ୍ମମାନେ ହୃଳହୃଳ ଦିଲେ । ୩୧୬ ।
 ପୁଣ ବେନିଜନଂକର କର ପିଠାଇଣ
 ପାର୍ବଣ୍ଟକ କର ତହିଁ ଧରିଣ କିଶାନ୍ୟ । ୩୧୭ ।

କର ଧର ପାର୍ବତୀଙ୍କ ବୁଲାଇଣ ନେଲେ
 ଶିଶୁରଙ୍କ ଡାହାଣ ଭାଗରେ ବସାଇଲେ । ୩୧୮ ।
 ଯେଉଁ ଅନନ୍ତରେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଦିବ୍ୟରସ
 ଅଷ୍ଟମ ସଭରେ ଉପୁଜ୍ଞବ ବଡ଼ ହାସ୍ୟ । ୩୧୯ ।
 ପାର୍ବତୀ ଯହୁଂ ହରଙ୍କ ଡାହାଣେ ବସିଲେ
 ସଧୀରେ ସଧୀରେ ତହୁଂ ପବନ ବହିଲେ । ୩୨୦ ।
 ମତ୍ତଷ୍ଠ ଗନ୍ଧ ତହୁଂ ସର୍ପମାନେ ପାଇ
 ରହି ନୁଆରନ୍ତି ତହୁଂ ଚାଣ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ । ୩୨୧ ।
 ସଧୀରେ ସଧୀରେ ହର ଅଙ୍ଗ ପିଟିଗଲେ
 ପିଟିଣ ସର୍ପମାନେ ଯେଣେ ତେଣେ ପଶିଲେ । ୩୨୨ ।
 ଯହୁଂ ସର୍ପମାନେ ପଳାଇଲେ ଖରତରେ
 ତହୁଂ ଉଲଗ୍ନ ହୋଇ ହର ବେଶରେ ବସିଲେ । ୩୨୩ ।
 ହରଙ୍କ ଡାହାଣ ଭାଗେ ପାର୍ବତୀ ଅଛନ୍ତି
 ଯେଉଁ ସମୟରେ ହେମବନ୍ତୀ ଯେ ଆସନ୍ତି । ୩୨୪ ।
 ସତୀଗଣମାନନ୍ତ ସେ ଦେନି ସଙ୍ଗତେଣ
 ସପ୍ତ ଦ୍ୱାରା ବଳୀମାନ ଦେନିଣ କରେଣ । ୩୨୫ ।
 ଗହ ଗହ ଶବଦେ ଯେ ହୃଳହୃଳ ଦେଇ
 ଆନନ୍ଦେ ଆସନ୍ତି ବନ୍ଧାପନା କରିବାର ପାଇଁ । ୩୨୬ ।
 ନାରତେ ହସି ନାଚନ୍ତି ଶଣା ଧରି କର
 ଦୂରୁ ଦେଖିଲେ ଉଲଗ୍ନ ହୋଇ ହର ବସିଛନ୍ତି ସେ ସଭାର । ୩୨୭ ।
 ଦେବଗଣମାନେ ଯେ ହସନ୍ତି ହରଙ୍କୁ ରୂପିଂ
 ସଙ୍କୁତେ ବିଲେ ହର ବହୁତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଇ । ୩୨୮ ।
 କାହାର ଦେହେ ବୁଦ୍ଧ ନ ରହଇ ହସରେ
 ଯେକୁଂ ଯେକେ ଧରାପତି ହୃଥିନ୍ତ ସଭାରେ । ୩୨୯ ।
 ଦେବଗଣ ଶିବଗଣ ମୁନିଗଣ ତହୁଂ
 ସମସ୍ତେ ହସନ୍ତି ଯେ କରିବାକ ଦେଇ । ୩୩୦ ।
 ଯେହାଂକର ହସ ଦେଖି ପୁଣି ତତପର
 ଲୈଛି ହୋଇ ବସିଲେ ବେଶର ଉପର । ୩୩୧ ।

ତାହା ଦେଖି ହେମବନ୍ତୀ ଲଜେ ପଳାଇଲେ
 ସଖୀମାନେ କରତାକ ଦେଇଣ ହସିଲେ । ୩୩ ।
 ବୋଇଲେ ସଖୀପ୍ରେ ଗୋ ବଡ଼ ବିପଶ୍ଚାତ
 ତିନିପୁରେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟ ଦେଖିଲୁ ନାହିଁ ତ । ୩୩ ।
 ଝିଅ କରମରେ ତ ଯେହି ଦଶା ଥିଲୁ
 ଯେବେଳେ ସ୍ଵାନିମାନ କରି ବିଧାତା ଲେଖିଲୁ । ୩୩ ।
 ବହୁ ବିରସ ତହୁଁ ହୃଥକ୍ତ ହେମବନ୍ତୀ
 ହେମବନ୍ତୀ କର ଧରି ସଖୀମାନେ ହସନ୍ତୁ । ୩୩ ।
 ବଡ଼ ଲଜ୍ଜା ହେମବନ୍ତ ସଭାରେଣ ପାଇ
 ଭିତର ପୁରକୁ ସେ ଗଲେ ବେଗ ହୋଇ । ୩୩ ।
 ରୁଙ୍ଗଡ଼ା ଘରୁ ବସ୍ତୁ ଅଳଂକାର ଦେନିଲେ
 ବେଶର ତଳେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୩୩ ।
 ବସ୍ତୁ ଅଳଂକାର ଥୋଇ ବୋଇଲେ ବଚନ
 ବେଗକରି ପିନ୍ଧି ଯେହି ବସ୍ତୁ ଅଳଂକାରମାନ । ୩୩ ।
 ତତକଣେ ଛଣ୍ଡରେ ଯେ ବେଶରୁ ଉଠିଲେ
 ଲଜ ତେଜି ବସ୍ତୁ ଅଳଂକାରମାନ ସେ ପିନ୍ଧିଲେ । ୩୩ ।
 ବସ୍ତୁ ଅଳଂକାରମାନ ପିନ୍ଧିଲେ ଦେବହର
 ବସିଲେ ଯାଇଁ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ଡାହାଣ ଭାଗର । ୩୪ ।
 ବେଦଧୂନି କଲେ ବିପ୍ରେ ହସ ତେଜ୍ୟାକରି
 ଯେସନେକେ ପର୍ବକାଳେ ଗର୍ଜଇ ସିନ୍ଧୁ ବାରି । ୩୪ ।
 ବେଦଧୂନି ଶବଦ ଶୁଣିଣ ହେମବନ୍ତୀ
 ସଖୀଗଣମାନନ୍ତ ଦେନ ସେ କହାଇ ଆସନ୍ତୁ । ୩୪ ।
 ଗହୁ ଗହୁ ହୃଳହୃଳ ସର୍ବ ବାମା ଦେଇ
 ସପ୍ତ ଦ୍ୱାପାବଳୀ ଦେନ ଅଇଲେ ତଳାଇ । ୩୪ ।
 ଆସିଣ ମିଳିଲେ ସେ ବେଶର ଉପର
 ବେଶପରେ ବସିଛନ୍ତ ପାର୍ବତୀ ଯେ ହର । ୩୪ ।
 ବିଭାର ବିଧାନମାନ ସରିଲାକ ଯହୁଁ
 ହୃଳହୃଳ ଦେଇ ବନ୍ଧାପନା କଲେ ତହୁଁ । ୩୪ ।

ବନ୍ଦାପନା କରି ହରପାବଣୀଙ୍କ ନେଲେ
 ଭିତର ପୁରେ ନେଇ ସୁଅ ଖେଳାଇଲେ । ୩୮୭ ।
 ସୁଅ ଖେଳମାନ ତହୁଁ ସରଳକ ଯହୁଁ
 ବରକନ୍ୟା ଶୀତଳତୁଣ୍ଡି କଲେ ସେ ଯେ ତହୁଁ । ୩୮୮ ।
 ଯେଉଁ ରହସ୍ୟରେ ଶିଶୁରେ ବିଘ୍ନହୋଇ
 ସେବନ ହେମବନେ ହରପାବଣ ଯେ ରହି । ୩୮୯ ।
 ସକଳ ଦେବତାମାନେ ଭୋଜନ ଯେ କଲେ
 ଭୋଜନ କରିଣ ଆଞ୍ଚ୍ଛାବନ ଯେ ସାରିଲେ । ୩୯୦ ।
 କର୍ପୂର ପାନ ବିତ୍ତଆ ସମସ୍ତ ଯେ ପାଇ
 ସନ୍ନୋଷ ହୋଇଲେ ଯେ ସବ୍ ଦେବେ ତହୁଁ । ୩୯୧ ।
 ଯେକା ମାତ୍ର ପବନ ଦେବତା ନ ଭୁଞ୍ଗିଲେ
 ହେମବନ୍ତ ପୁରେ ସମସ୍ତ ଦେବତା ରହିଲେ । ୩୯୨ ।
 ଆର ଦିନ କନ୍ୟା ଦେନିଣ ସଙ୍ଗତର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆସି କପିଳାସ ପୁର । ୩୯୩ ।
 ଦେବଗଣମାନେ ଯେ ଯେହା ପୁରେ ଗଲେ
 କପିଳାସ ପୁରେ ହରପାବଣ ରହିଲେ । ୩୯୪ ।
 ଯେକବିଦିନେ ପାବଣ ବିରୁଦ୍ଧ ବସି
 ଯେମନ୍ତ କାଞ୍ଚିକେଶୁର ମିଳିଲେକ ଆସି । ୩୯୫ ।
 ପୁଣି ଆସି ମିଳିଲେକ ଦେବ ଗଣେଶୁର
 ତାହାନ୍ତ ଦେଖିଣ ଦେଖା ହୋଇଲେ କାତର । ୩୯୬ ।
 ମନିଷରେ ସଂଜାତ ଅଟଇ କରଗୁର
 ଗଜ ମୁଣ୍ଡ ଦେଖିଣ ପାବଣ ଭାପୁ କରି । ୩୯୭ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ନ ଅନାଇଲେ ବାମଭାଗେ
 କାଞ୍ଚିକେଶୁର ଉତ୍ତର ହୋଇଛନ୍ତି ଆଗେ । ୩୯୮ ।
 ଛତ୍ରଗୋଟି ମୁଣ୍ଡ ତାଙ୍କ ବାରଗୋଟି ଆଖି
 ବନ୍ତ ଭାପୁ କଲେ ଯେ ପାବଣ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି । ୩୯୯ ।
 ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗଣେଶ ବାହାନ ମୂଷକ ଅଟଇ
 କାଞ୍ଚିକର ବାହାନ ଯେ ମୟୂର ଗୋଟି ହୋଇ । ୪୦୦ ।

ମୁଷା ଧାନ ଗୁଡ଼ିଳ ତାହାରେ ଖାଚବ
 ମୟୁର ବାଡ଼ରେ ଫୁଲ ଫଳ ନ ରଖିବ । ୩୭୦ ।
 ଯେ ମୂଷିକ ଗୋଟି ଲୁଗୋ ଭତରେଣ ପଣି
 ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି କରିଣ ଯେ କାଟିବ ନିଶ୍ଚେଷ । ୩୭୧ ।
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବ ମୋତେ ବୁଦ୍ଧ ଦଶୁ ନାହିଁ
 ଯେମନ୍ତ ସମୟେ ହର ମିଳିଲେକ ତହିଁ । ୩୭୨ ।
 ବୃଷତ ଉପରେ ହର ଚଢ଼ିଣ ଆସନ୍ତ
 ନବଲକ୍ଷ ଡମ୍ବରୁ ଯେ ଶୁନ୍ୟରେ ବାଜୁଛନ୍ତି । ୩୭୩ ।
 ବାଦ୍ୟ ଶୁଣି ପାବ'ଣ ଗୁହିଂଲେ ଛିରକରି
 ଦେଖିଲେ ଆସୁଛନ୍ତି ଦେବ ତ୍ରିପୁରାର । ୩୭୪ ।
 ପାଞ୍ଚଗୋଟା ମୁଣ୍ଡ ତାଂକର ପନ୍ଦରଗୋଟା ଆଖି
 ଆଖି ପିଲୁଛି ନୁଆରନ୍ତି ପାବ'ଣ ଯେ ଦେଖି । ୩୭୫ ।
 ମନେ ବିରୁଦ୍ଧିଲେ ମୁଂ କି ବୁଦ୍ଧ କରିବ
 ଯେ ଭବିଷ୍ୟ ଦେଖି ଦେହ କେମନ୍ତେ ଧରିବ । ୩୭୬ ।
 ଯେତେ ବିରୁଦ୍ଧ ତଳକୁ କଲେକ ବଦନ
 ବେନି ନୟନରୁ ମାର ବହଇ ଘନ ଘନ । ୩୭୭ ।
 ପାବ'ଣ ନୟନ ମାରେ ଜଗତ ପୂରିଲା
 ଦେବଗଣମାନନ୍ତ ବଡ଼ ଭୟ ଯେ ଲାଗିଲା । ୩୭୮ ।
 ଅଧାସୁର' ପୁରେଣ ରହିଲେ ଦେବଗଣ
 ପାବ'ଣଙ୍କ ତୁସ୍ତି ସେ କରନ୍ତି ମଦବାନେ । ୩୭୯ ।
 ଜୟ ଜୟ ପାବ'ଣ ତୁ ହରର ଘରଣୀ
 ଜୟ ଜୟ ପାବ'ଣ ଜଗତ ତାରେଣୀ । ୩୮୦ ।
 କପିଳାସ ଭୁବନ ଗୋ ଅଟଇ ତୋହୋର
 ଯେଥୁ ବିଜେକଲୁ ହେମବନ୍ତ ତେଜ୍ୟା କର । ୩୮୧ ।
 ରୋଦନ ଜଳରେ ମାଗୋ ବୁଦ୍ଧୁତି ସଂସାର
 ଜୟ ଜୟ ପାବ'ଣ ଗୋ ସଂସାର ରକ୍ଷାକର । ୩୮୨ ।
 ତୋହୋରେଣ ଦେବେ ସ୍ଵର୍ଗ' ରକ୍ଷା ହେବେ ପୁଣି
 ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗା ମାଗୋ ଦୁର୍ଗତି ତାରେଣୀ । ୩୮୩ ।

ଦେବେ ଅଗୋଚର ମାଗୋ ତୋହୋର ମହିମା
 ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମରେ କେ ଜାଣିମ ତୋ ସୀମା । ୩୭୪ ।
 ତେଣୁ ତୁମନ୍ତ ମାଗୋ ପ୍ରାର୍ଥନା କରଇ
 ନୟନୁ ଲେତେକ ମାଗୋ ନ ପକାଅ ତୁହି । ୩୭୫ ।
 ଯେ ନୟନ ଜଳରେ ଯେ ସ୍ଵର୍ଗ ଆଛାଦିବ
 ଦେବଲୋକ ନରଲୋକ କିଛି ନ ରହିବ । ୩୭୬ ।
 ତୁଷ୍ଟି ଶୁଣି ପାବ'ଣୀ ଯେ ତେରେଛେ ଗୃହିଂଲେ
 ପ୍ରଥମେ ଅଧ୍ୟାୟଗ'ରେ ଲନ୍ଦୁଂକୁ ଦେଖିଲେ । ୩୭୭ ।
 ସହସ୍ରନୟନ ଯେ ଲନ୍ଦୁଂକ ଦେହର
 ତାହା ଦେଖି ପାବ'ଣୀ ଯେ ହୋଇଲେ କାତର । ୩୭୮ ।
 ପୁଣି ବୃଦ୍ଧାଂକ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲେ ଯାଇ
 ସ୍ଥିର କର ପାବ'ଣୀ ଯେ ନିରେଖିଣ ଗୃହି । ୩୭୯ ।
 ଦେଖିଲେ ସେ ବୃଦ୍ଧାଂକର ଶିରେ ଗୃରିମୁଣ୍ଡ
 ଗୃରିଦିଗ ଭଗକୁ ହୋଇଛି ଗୃରିତୁଣ୍ଡ । ୩୮୦ ।
 ଯେଉଁପରି ଚରିତମାନ ଦେଖି ପାବ'ଣୀ ବିରୁଦ୍ଧିଲେ
 ସ୍ଵର୍ଗରେ ତ ଯେ ଭବିଷ୍ୟ ଅଛଇ ବୋଇଲେ । ୩୮୧ ।
 କର୍ମକୁ ଆଦରି ଦେଖା ହୋଇଲେକ ସ୍ଥିର
 ଦୁଃଖ ସୁଖ ଆବୋର ରହିଲେ କଇଳାସର । ୩୮୨ ।
 ଯେଉଁହି ପ୍ରକାରେଣ ହର ପାବ'ଣୀଙ୍କ ବିଭା
 ହର ପାବ'ଣୀଙ୍କଠାରୁ ଆଉ ନାହିଁ ଶୋଭା । ୩୮୩ ।
 ଯେମନ୍ତ ହୋଇ ରାଜନ ବିଭାର ଚରିତ
 ହର ଗତିର୍ବାଂକ ବିଭା ଯେମେସନକ ସଂଜାତ । ୩୮୪ ।
 ଯେଉଁହା ଶୁଣି ବଇବସୁତ ମନୁ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ମୁନିଂକ ଚରଣେ ଗତିଘାଳିଣ ଶୁତିଲେ । ୩୮୫ ।
 ତୋ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନି ମୋତେ କଳ ଯେ କାରଣ
 ତୁମ୍ଭ ମୁଖୁଂ ଶୁଣିଲି ହର ପାବ'ଣୀଙ୍କ ବିଭା ପୁଣି । ୩୮୬ ।
 ଯେ ବିଭା ଚରିତ ଶୁଣି ମୋ ଶଶାର ଉକ୍ତିଏ
 ପଦ୍ମପାଦେ ଶରଣ ମୁଂ ଶୂଦ୍ରମୁନି ସାରେଳ ଦାସ । ୩୮୭ । ୧୩୩୮୭ ।

ମଧ୍ୟପର୍ବତ ପରିଣିଷ୍ଠ

କୁନ୍ତୀ ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ କଳି

ବଦନ୍ତ ଅଗନ୍ତି ଶୁଣ ହୋ ମନୁ ନୃପତ
କୋଇନ୍ଦା ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ କଳିର ଯିସ ଖାତ । ୧ ।
ମନୁ ପୁଞ୍ଜା କଲେ ଅଗନ୍ତିଂକ ଅଗ୍ରତେ
କିସ ଅର୍ଥେ କଳି ହୋଇଲା କହ ହୋ ମୁନି ମୋତେ । ୨ ।
ଶୁଣ ହୋ ମନୁରୁଷେ ଭାଗୀରଥୀ ନାମେ ଗଜାକୂଳେ
ନାଳ ଉପ୍ତଳ ନାମେ ଯେ ପରତର ତଳେ । ୩ ।
ବିରଜେଶ୍ୱର ବୋଲି ତହିଁ ବିଜପ୍ରେ ଦେବ କାଶୀ
ମନୁଷ୍ୟ ଅବତାର ସେ ପ୍ରତକ୍ଷେ ବାରଣସୀ । ୪ ।
ବାଲ ବୃଦ୍ଧ ତରୁଣ ତନ୍ମରପ ଧରଇ
ପ୍ରତକ୍ଷେ ବର ଦିଅଇ ଯେ ଯାହା ମନେ ବାଞ୍ଛିଇ । ୫ ।
ଇନ୍ଦ୍ରପରଶ୍ପି ରାଜ୍ୟ ତେଜି ନିରେଯହେଁ ଆସନ୍ତ କୋଇନ୍ଦା
ସେ ବିରଜେଶ୍ୱର ଦେବତାନ୍ତ ଆସି ପୂଜା କରଇ ନିତ । ୬ ।
ପ୍ରହରକ ରାତ ଥାଉଁ ସେ ପୂଜାବିଧ କର୍ମ ସାରି
ବିବାନେ ଆରୋହି ଦେଖା ଆସନ୍ତ ବାହୁଡ଼ି । ୭ ।
କନକର ଚମ୍ପା ଦେଖା ସହସ୍ରେକ ଦେନି
ନିତପ୍ରତି କୋଇନ୍ଦା ପୂଜାବିଧ ସାରି ଭକ୍ତ ମାନ । ୮ ।

୫୧ ଶ୍ରୀହତ୍ତେ ବର ଦିଅଇ ଯେ ଯାହା ମନେ ବାଞ୍ଛିଇ । (ଜ, ଘ)

୮୧ ଶୁକଳ ବର୍ଷ ଚମ୍ପାସୁଧ ଶତରୋଟି ଦେନି । (ଛ,ଘ,ଡ,ଖ,୦,ତ)

ଗାନାଶ୍ଵର ସ୍ଥାନ ସାର ପ୍ରଭାତର କାଳେ
 ସେହି ବିରାଜେଣ୍ଟରଙ୍କୁ ପୂଜା କରଇ ଅବଲାଳେ । ୯ ।
 ନିତ୍ୟହେଠେ ଆସନ୍ତି ଗାନାଶ୍ଵର ଛଣ୍ଡର ପୂଜିବାରେ
 ମନର ହରଷେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ନିଜ ପୁରେ । ୧୦ ।
 କୋଇନ୍ଦ୍ରାଂକ ପୂଜା ତ ଗାନାଶ୍ଵର ନ ଜାଣନ୍ତି
 ଗାନାଶ୍ଵରଙ୍କ ପୂଜା ନ ଜାଣନ୍ତି ଦେବୀ କୋନ୍ତୀ । ୧୧ ।
 ଯେୟମନ୍ତ୍ର ପ୍ରକାରେ କେତେ "ଦିନ ଗଲା
 ଯେକର ପୂଜା ଆରେକ ନ ଦେଖିଲା । ୧୨ ।
 ଯେକନ୍ତିନେ କୋଇନ୍ଦ୍ରା ଯେ ପୂଜାବିଧ୍ୟ ସାରି
 ନିଜ ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲେ ପାଣ୍ଡବ ଗର୍ଭଧାରୀ । ୧୩ ।
 ଯେୟମନ୍ତ୍ର ସମୟେ ଦ୍ଵିଯୋଧନ ମାତ୍ର
 ଦେବତା ପୂଜାକୁ ଉପହାରମାନ ଦେନି
 ଦାସୀମାନେ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗତ । ୧୪ ।

ଯେୟମନ୍ତ୍ରେ ଦାସୀମାନେ ସଙ୍ଗତେ ଅଛନ୍ତି
 ଦେଉଳ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଗାନାର ଦୋହିଣୀ । ୧୫ ।
 ରାଜ୍ୟର ଭୋଗେ ଗରିଷ୍ଠ ସେ ଦ୍ଵିଯୋଧନର ମାତ୍ର
 ନିଜ ପୂଜା ଦେଖିଣ ସେ ହୋଅନ୍ତି ପ୍ରଜ୍ଞଳିତ । ୧୬ ।
 କୋପେ ବୋଲନ୍ତି ଦେବୀ ପରିଜନଙ୍କ ଆଗେ
 ମୋହୋର ଠାରୁ ଗରିଷ୍ଠ କେ ଜମ୍ବୋଦ୍ବୀପ ଭାଗେ । ୧୭ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଚମ୍ପା ଦେବୀ ଶତେଗୋଟି ଦେନି
 ପ୍ରତକ୍ଷେ ପୂଜା କରଇ ସେ ସୁଲଭ କାମିନୀ । ୧୮ ।
 ନିତ୍ୟହେଠେ ପ୍ରହରେକ ପରିପନ୍ତେ ନିଷ୍ଠାପର ଯୋଗେ
 ଖଟିଣ ମଣାଇଥାଇ ମୁହିଁ ସଦାନନ୍ଦଙ୍କ ଆଗେ । ୧୯ ।
 ଯାହା ମାଗିବଇଂ ମୋର ବାଞ୍ଛୀସିନ୍ଧ କରଇ
 ଜମ୍ବୋଦ୍ବୀପ ମଧ୍ୟେ ପୁଷ ମୋର ଯେକାଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ରକୁଣ୍ଡ ହୋଇ । ୨୦ ।
 ଅନେକ ସମ୍ବଦ ମୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି କାଶୀ
 ତାହାଙ୍କର ଚରଣେ ସେବା ମୁହଁ କରଇ ଅହରିଣି । ୨୧ ।

୧୦୨ ପ୍ରତକ୍ଷେ ପୂଜା କରଇ ମୁହିଁ ସୁଲଭ କାମେନୀ । (୦, ଘ, ଜ, ଟ, ଦ)

ଅନେକ ଦୟା ମୋତେ କରନ୍ତି କପାଳୀ
 ଭୁତ୍ୟ ପୂଜା ଦେଖି ମୋର ଶଶର ବିକଳୀ । ୨୨ ।
 ମୋହୋର ଭଗତ ଭାଙ୍ଗି କେ କରଇ ସେବା
 ଲିଙ୍ଗ ପୂଜା କଲେ ସପ୍ତଷପେ ହୋଇ ଶାଜା । ୨୩ ।
 କେସନେକେ ପୂଜା ମୁହିଁ ଭାଙ୍ଗି ବି ତାହାର
 ଦ୍ୱୟେ ନେକ ବୋଲି ଗାନାଶ ଗଲେ ହପ୍ତିନା ନବର । ୨୪ ।
 ବିସ୍ତୁପୁ ହୋଇ ହପ୍ତିନା ପୁରେ ବିଜଦ୍ୱୟ ଗାନାଶ
 ସନ୍ଧିଘେ ରାଇ ଦ୍ଵାରା ଯୋଧନକୁ ଆଗଥାଂ ଦିଲେକ ହକାର । ୨୫ ।
 ବାବୁ ବିରାଜେଣ୍ଟର ଲିଙ୍ଗ ଆମ୍ବେ ପୂଜା କରୁଂ ନିତ
 ସେ ଲିଙ୍ଗ ପୂଜାକଲେ ହୋଇ ସପତ ଥାପେ ନୃପତି । ୨୬ ।
 ବିଦିଧ ବଞ୍ଚି କର ଚମ୍ପା ସହଗେ କୁସୁମ
 ନିତପ୍ରତ ଉପହାର ମୁଂ କରଇ ଅନୁପାମ । ୨୭ ।
 ଆମ୍ବର ପୁଷ୍ପ କେହି ପକାଇଦିଅଇ ପ୍ରତିଦିନେ
 କନକ ଚମ୍ପା ପୂଜି କେ ଆସଇ ଦେବପ୍ଲାନେ । ୨୮ ।
 ରେଣୁ କର ବିସ୍ତୁପ୍ରେ ବାବୁ ମୋହୋର ପଞ୍ଚମି
 ନିଚଳ ପୂଜା କେମନ୍ତେ ଘେନଇ ପଶୁପତି । ୨୯ ।
 ଭୁବି ଯେ ମୋର ପୁଷ୍ପ ଦ୍ୱୀକାଙ୍ଗ ରାଜନ
 ତୋହୋର ପ୍ରସାଦେ ବାବୁ ମୋହୋର ସବ୍ରମ୍ଭ ଶୁଭମାନ । ୩୦ ।
 ଦ୍ୱୀକା କାଶୀପତି ପ୍ରସନ୍ନ ମୁଂ ମାଗିବି ସଦଗତ
 ଦ୍ୱୟ ଶିଶୁର ପ୍ରସାଦେ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଦ୍ୱୀକାଙ୍ଗ ଚନ୍ଦ୍ରବୁଣ୍ଡା । ୩୧ ।
 ଦ୍ୱୀକାଧ ପୂଜାମାନ ଯେ ଅଟଇ କେମନ୍ତ
 ଦ୍ୱୀହା ବିରୁଦ୍ଧ ମୋତେ କହ ବୋଇଲେ ରାଜମାତା । ୩୨ ।
 ଦ୍ୱୀହା ଶୁଣି ଦ୍ଵାରା ପୋଖନ ବୋଇଲା ମାତା ଗୋ ନ ଜାଣ କି ଦ୍ୱୀପନ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଜନମ ଦ୍ୱୟ ଶିବଙ୍କୁ ପୂଜା କରଇ ପ୍ରତିଦିନ । ୩୩ ।
 ରାତ୍ର ପ୍ରହରେକ ଥାଉଂ ପୂଜା କରଇ ଦେଖା କୋନ୍ତୀ
 ନାନା ବଞ୍ଚି ଚମ୍ପା ଗଇଛ ଦୁଦୁର ଦେନି ନିତ । ୩୪ ।

ତାହାଂକର ପୂଜାକୁ ତୁମେ ଯେବେ ଅଭିମାନ କର
 ଅଭିମାନ ନ ସହିବଟି ମାତ୍ର ଗୋ ସମସ୍ତେ ଗୁଡ଼ିବା ଶଶାର । ୩୫ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ କହନ୍ତି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନୃପ ଚନ୍ଦ୍ରପୁଣ୍ଡ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଲକ୍ଷେ ଚମାରେ ତୁମେ ପୂଜାକର ନିତ । ୩୬ ।
 ଅଳପ ଦିନ ରାଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ସିନା ପାଣ୍ଡବଂକର
 କିଏ ଅଛି ତାହାଂକର କଣୟୁ ଧନରହ ଭଣ୍ଡାର । ୩୭ ।
 ନିତ୍ୟସେହେଁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମା ଭିଆଇ ପାରିବେଟି କି କୋନ୍ତୀ
 ବିଜଳିଷ କରଇ ସିନା ଶଶାର ଭଗତି । ୩୮ ।
 ଦ୍ରୁଯୋଧନ ବଚନ ଶୁଣି ଗାନ୍ଧାରୀ ତୋଷମନ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଶତେ ଚମା ଗଢାଇ ପ୍ରତିଦିନ । ୩୯ ।
 ଭୋଗରଗ ବିଧାନ ଦେନି ଅନୁଆନ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଚମା ଦେନେ ପୂଜଇ ପ୍ରତିଦିନ । ୪୦ ।
 ଆରେକ ଦିନେ ପୂଜା କର ଅଇଲେ ଦେଖା କୋନ୍ତୀ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଚମା ଦେଖି ବିସ୍ମୟ ତାଂକର ଯେ ମତ । ୪୧ ।
 ପୂଜାସାର ଦେଖା ତହୁଁ ବାହୁଡ଼ିଣ ଗଲେ
 ଆରଦିନେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମା ଦେନି କୋଇନ୍ତାପ୍ଯେ ଅଇଲେ । ୪୨ ।
 ଦୁଇଦିନ ପୂଜାକୁ ଯେତେକ ଆପ୍ଯୁ ଲୁଣି
 ପ୍ରଭାତ କାଲେ କୋଇନ୍ତାପ୍ଯେ ପୂଜା କରନ୍ତି ବେଗି ବେଗି । ୪୩ ।
 ପେମନ୍ତର ସମସ୍ତେ ଦ୍ରୁଯୋଧନର ମାତ
 ବିରଜେଶ୍ୱର ଲିଙ୍ଗତହିଁ ମିଳିଲେ ତୁରିତ । ୪୪ ।
 ଦେଖିଣ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ହୋଇଲେ କୋପରିତ
 ମନରେ ବିକୃତ କଲା ଦ୍ରୁଯୋଧନର ମାତ । ୪୫ ।
 ରାଗେଣ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ବୋଲଇ ବଚନ
 ମୁହିଁ ସେ ଲିଙ୍ଗ ପୂଜିବାକୁ ଅଟଇ ଭାଜନ । ୪୬ ।
 ତୁ ଯେ ପୂଜା ମୋହୋର ଭାଙ୍ଗୁକିନା ଯୁଗତେ
 ଯୈତେ ବୋଲି କୋପେ ସେ ବୋଲଇ କୋଇନ୍ତେ । ୪୭ ।
 ଅନେକ ହିଁଦ୍ଵାରୀ ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ
 ଅପମାନ ପାଇଣ କୋଇନ୍ତାପ୍ଯେ ବାହୁଡ଼ିଣ ଗଲେ । ୪୮ ।

କୋଇନ୍ତାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ଗୋ ପୂଜଇ ମୁହିଁ ନିତ
 ତୁମେ କିମ୍ପେ ଯେବେ ଗୋ ବୋଲୁଛ ଅମାତି । ୪୫ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ଲିଙ୍ଗ ମୋହୋର ସେ ପୂଜା
 ନିତ୍ୟାପ୍ରତି ପୂଜଇ ମୁଁ ଶଶ୍ଵର ଦେବରଜା । ୪୦ ।
 ତୋହୋର ଅମାତି ହୋଇଲୁ ଯେ ଅବିଗୁର
 ତୁ ସେ ନିତ ପୂଜା ଗୋ ଭାଙ୍ଗୁଛ ମୋହୋର । ୪୧ ।
 ଯେସନ ଉଚବାଚ ହୋଅନ୍ତେ ବେଦ ବାମା
 ଦୁହିଁକର ମଧ୍ୟରେ ବିଜପ୍ରେ ଶଶ୍ଵର ମହାତମା । ୪୨ ।
 ଉତ୍ତା ହୋଇଣା ମଧ୍ୟ ସେ ଯେ ବୋଇଲେ ଦେବ ହର
 ଦୁହେଁ ଶୁଣ ହୋ ତୁମେ ଆମୁର ଉତ୍ତର । ୪୩ ।
 କି ନିମନ୍ତେ ଦୁହେଁ ତୁମେ ହୋଅ ଅନେୟାଅନ୍ୟ
 କୁର ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଅଟ ତୁମେ ଗୋ ଜନମା । ୪୪ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଗାନ୍ଧାରୀ ଶୁଣ ତୁମେ ଦ୍ଵିଜ
 ନିତପ୍ରତି ମୁହିଁ ଯେ ସେବକ ଦେବରଜ । ୪୫ ।
 ଆଜୁଁ ଆସି ମୋହୋର ପୂଜା ସେ ଭାଙ୍ଗିଲ
 କି ନିମନ୍ତେ ଆସି ମୋ ଲିଙ୍ଗ ପୂଜାକଲୁ । ୪୬ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଦ୍ଵିଜଠୀ ଦେବ ଯେ ସୁତଳ
 ଯେବେ ତୁମେ ମାପ୍ରେ ଗୋ ମୋହୋର ବୋଲେ ଚଳ । ୪୭ ।
 କାଳି ପ୍ରଭତେ ଯେହୁ ସହସ୍ରେ ଚମ୍ପା ଦେନି
 ପୂଜା କରିବଟି ପ୍ରଭତ ରଘୁଣୀ । ୪୮ ।
 ତାହାର ଲିଙ୍ଗଟି ସେ ହୋଇବ ଯୁଗତେ
 ଆଜ ଯାଥ ତୁମେ ଦୁହେଁ ନୋହ ବିମୁଖ ଚିତ୍ରେ । *୫ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ଯେଉଁକେ ହେଲୁ ତୋଷ
 କାଳି ଆମ୍ବେ ପରିଜା ବୁଝିବା ସମ୍ଭାଷ । ୪୯ ।
 ସହସ୍ରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମ୍ପା ଦେନି ଯେ ଆଗେ ପୂଜା କରି
 ଯଥାଅର୍ଥେ ଲିଙ୍ଗ ସେ ସେ ହୋଇବ ତାହାର । ୫୧ ।
 ଯେଉଁକୁ ଭର୍ଜନ ଲୋ ହୋଇବୁ କମନ୍ତେ
 ଯେଉଁତେ ବୋଲି କୋପ କଲେ ଗାନ୍ଧାରୀ ରଜମାତେ । ୫୨ ।

ଗାନ୍ଧାରୀ ବଚନେ କୋଇନ୍ତାପ୍ରେ ବାହୁଡ଼ିଲେ
 ନିଜ ମନ୍ଦରେ ଦେଖି ଉପବାସେ ଶୁଣିଲେ । ୭୩ ।
 ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚବେ ସେବନ୍ତି ମାତାଙ୍କ ରରଣ
 ପ୍ରଶପତ୍ୟ କରନ୍ତି ସେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରଣ । ୭୪ ।
 ଯୁଦ୍ଧେଷ୍ଠି ପରୁରନ୍ତି ମାପ୍ରେ ଗୋ କିମ୍ବାଇଁ ବିକୃତ ମନ୍ତ୍ର
 କାହିଁର କାରଣେ ମାପ୍ରେ ବିସ୍ତୁପ୍ରେ ଯୁଗତି । ୭୫ ।
 ତୁମ୍ଭର ମନରେ ଗୋ ବିସ୍ତୁପ୍ରେ କିମର୍ଥେ
 କିଏ ସେ ଅସମ୍ଭବ କହିବାନା ମୋତେ । ୭୬ ।
 କୋଇନ୍ତାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ପଞ୍ଚୁଜଣେ
 ଶିଶୁର ପୂଜାପ୍ରେ ମୁଁ ପାଇଲି ଅଭିମାନେ । ୭୭ ।
 ମୋହୋର ପୂଜାପୁଷ୍ଟ୍ୟ ଗାନ୍ଧାରୀ କାଳି ପକାଇଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଶତେଚମ୍ପା ଦେନିଶ ପୂଜାକଲେ । ୭୮ ।
 ମୋତେ କି ସଖ୍ୟ ଯେ ଅଟଇ ସେହି କଥା
 ତେଣୁ କରି ପାଇଲି ଲଜ୍ଜା ଅପ୍ରମିତା । ୭୯ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ପରିଜା କଲେ କଥା କୁତୁହାଳେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସହସ୍ରେକ ଚମ୍ପା ଦେନି ଯେ ପୂଜିବ ପ୍ରାତକାଳେ । ୮୦ ।
 ତାହାର ସେ ସୁଫଳ ହୋଇବ ପୂଜାର ବିଧାନେ
 ଘେପୁନକ ପ୍ରତିଗ୍ୟାଂ ବାବୁ ଗାନ୍ଧାରୀ କଲେ ମନେ । ୮୧ ।
 ମାତାଙ୍କର ବଚନ ଶୁଣିଶ ବୋଲନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 ସେ ଶ୍ଵର କଥାକୁ କିମ୍ବେ ବିସ୍ତୁପ୍ରେ ତୁମ୍ଭର ଯେ ମନ । ୮୨ ।
 କୋଇନ୍ତାପ୍ରେ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଗାନ୍ଧାରୀ କୋପକଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଶତେ ଚମ୍ପା ପୁଷ୍କର ମାଗିଲେ । ୮୩ ।
 ବାବୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଚମ୍ପା ଦେନି କରିବେ ଲିଙ୍ଗ ପୂଜା
 ସୁଚତେ ତାହାର ସେ ହୋଇଲେ ଲିଙ୍ଗରଜା । ୮୪ ।
 ବାବୁ ସୁଗତେ ଶତେପୁଷ୍କ ଅଛଇ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ଦଶ ଦଶ ଦିଲେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମ୍ପା ସହସ୍ରେକ ସର । ୮୫ ।

୭୮, ଅଭିମାନେ = ଅପମାନେ ।

ଆମେ ଦୁଇଜଣ ଗାଉ ପ୍ରତିଶ୍ୟାଂ ଯେ କଳୁ
 ଉଚବାଚ ହେଉ ହେଉ କଳ ଆରମ୍ଭିଲୁ । ୭୭ ।
 ସହସ୍ରେକ ଚମ୍ପା ଦେଇ ଆଗେ ଯେ କରିବ ପୂଜା
 ତେବେ ତାହାର ନିଚପ୍ରେ ଦେବେ ଦେବରାଜା । ୭୮ ।
 ରଘୁନୀ ପ୍ରଭୁତୁଂ ପୂଜା କରିବ ସେଲାଟଙ୍ଗ
 ମୁଂ କିସ କରିବ ବୋଲି ବୋଲିଲେ ପୁଷ୍ଟଙ୍କର ଆଗେ । ୭୯ ।
 ତୁମେ ପୁଷ୍ଟ ଶୁଭବନ୍ତ କରିବ ମୁଂ କିସ
 ଅବଶ୍ୟ କାଳ ଗାନ୍ଧାରୀ ଦେଖିମ ମୋର ପଶ । ୮୦ ।
 ଶତେପୁଷ୍ଟ ଜାତକଳ ସର୍ବେ ମହାବଳୀ
 ସଫେ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ପୁଷ୍ଟ ମୁଂ ପାଞ୍ଚାଟି ଚମ୍ପା ପାଇବି କାଳ । ୮୧ ।
 କାହୁଂ ଯେତେ ଚମ୍ପା ଯେହୁ ଦେବେ ମୁଂ ଭାଲଇ
 ଯେତେ କହିଣ ଦେଖ ଯେ କରନ କରଇ । ୮୨ ।
 ମାତାଂକ ବିକଳ ଦେଖି ପାର୍ଥ ମନେ ଭାଳି
 ଜନମାଂକ ବିକଳ ତ ନୁହଇଂ ସମ୍ବାଳ । ୮୩ ।
 ଅଜୁନ ବୋଲିଲେ ମୁଶୋହି କର ତୁ ଗୋ ମାଘେ
 ଯେମନ୍ତେ ମନବାଞ୍ଚ୍ଛା କାଳ ପୂରିବ କରିବ ସଞ୍ଚପ୍ତେ । ୮୪ ।
 କାଳ ପ୍ରଭୁତୁଂ ପୂଜାକୁ ଯାଅ ଆଗୋ ଆଜି
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପେ ଦେଉଳ ଘୋଡ଼ାଇବି ମୁହିଂ । ୮୫ ।
 ଅଜୁନ ବରନ ଶୁଣି ଦେଖା କୋନ୍ତୀ
 ସ୍ଵାହାନ ଷଟକମ୍ ସାରି ମୁଶୋହି କରନ୍ତି । ୮୬ ।
 ରବି ଅସ୍ତ୍ରକାଳେ ଯେ ପଞ୍ଚଙ୍କରେ ଶୁତେ
 ମନ ଉଦବେଗେ ଯେ ନିଦ୍ରା ନ ମାତ୍ରର ବେନି ନେବେ । ୮୭ ।
 ପ୍ରହରେକ ରବ ଥାଉ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର
 ଶିଶୁରଂକ ପୂଜା ନିମନ୍ତେ ଗଲେ ପାଣ୍ଡବ ଗର୍ଭଧାରୀ । ୮୮ ।
 ବିବାହୁଂ ଉତ୍ତୁରଣ ସେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ମାତ
 ଉଗତମହିଳ ପୂଜା କରନ୍ତି ବିଶ୍ୱନାଥ । ୮୯ ।

ଲୟେ କର ଅଜୁନ ପୂଜାର ବେଳ ଜାଣି
 ବାମକରେ ଗାର ଅଜୁନ ଗାଣ୍ଡିମ ଧନୁଧର ଟାଣି । ୮୫ ।
 ମନଭେଦ ନାରାଜ ବସାଇଣ ଗୁଣେ ପାଥ
 ଅସ୍ତ୍ରକୁ ତିଆର ବୋଲଇ ଚଳ ତୁ ତୁରିତ । ୯୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାର ଯେ କୁବେର ଦେବତା ତହିଁ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଚମା ଯେ ଅଛଇ ପୂରେଇ । ୯୧ ।
 କତୁଶା ଶର ଆବର ବିଶଳକ ପୁଣି
 ଦେଉଳ ଅୟେଂଳା ଶିଶୁ ପୂରେଇବୁ ଆଣି । ୯୨ ।
 ପବନଶରକୁ ଆଡ଼କର ଦିଲ୍ଲ ଥୋଇ
 ମନଭେଦ ପଞ୍ଜଳୀ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ର ଆଗେ ଯାଇ । ୯୩ ।
 ଅଜୁନର ସଙ୍କେତକୁ ଜାଣି ସୁରନାଥ
 କୁବେରକୁ ଡାକି ଆଗ୍ୟାଂ ଦିଲେ ଯେ ତୁରିତ । ୯୪ ।
 ଆହୋ କୁବେର ଆମ୍ବର ବୋଲ ତୁମେ କର
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମା ବୃଷ୍ଟିକର ଶିର୍ବକ ମନ୍ଦର । ୯୫ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଆଗ୍ୟାଂରେ ଦିଗପାଳ ଯେ କୁବେର
 ତକ୍ଷଣେ ବିଜେକଳେ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ । ୯୬ ।

୮୬ । “ବାମକରେ ଗାର ଅଜୁନ ଗାଣ୍ଡିମ ଧନୁଧର ଟାଣି” ପରେ କେତେକ
 ପୋଥରେ ଅଧିକା ପାଠ ।
 ମନଭେଦ ନାରାଜକୁ ପୂରେଇଣ ପାର୍ଥ
 ବୋଇଲ୍ଲ ବାସବ ଆଗେ ପଞ୍ଜବୁ ତୁରିତ ।
 ତହିଁ ଉପରେ ତୁ ବେଗେ ପଞ୍ଜ ଶର
 ବେଗେ କାଟିଦେବୁ ଭଣ୍ଡାରର ଦ୍ଵାର ।
 ସେହା ଶୁଣି ଦେବଅସ୍ତ୍ର ବେଗେ ଚଳିଗଲ୍ଲ
 କୁବେର ଭଣ୍ଡାର ଉପରେ ପଞ୍ଜିଲ୍ଲ ।
 ଦ୍ଵାର କାଟି ଦିଅନ୍ତେ ପଞ୍ଜଳ ଅସମ୍ଭାଳ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମା ବୃଷ୍ଟି ହୋଇଲ୍ଲ କୋଇନ୍ତାଂକ ଲିଙ୍ଗ ପୂଜାବେଳ ।
 ଅହଶ୍ୟ ପୁଷ୍ୟ ପଞ୍ଜଳ ଜଳବୃଷ୍ଟି ଜାଣି
 ବିଶକେଶର ଦେଉଳେ ବରଷିଲେ ଆଣି ।

କୁନ୍ତୀଦେବୀ ଶିବପୂଜା କରିବାର ବେଳେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମା ବୃକ୍ଷିକଲେ ସେହି ଦିଗପାଳେ । ୯୭ ।
 ପାତେଶ୍ଵର ଦେଉଳ ଯେ ଗମିଶ୍ଵର ପୂରୋଇଲ
 କୋଇନ୍ଦ୍ରାଂକ ମନବାଞ୍ଛୀ ସାର୍ଥୁକ ହୋଇଲ । ୯୮ ।
 ସନ୍ତୋଷେଣ ବର ଦିଲେ ଅନେକ ଅଇରି
 ପଞ୍ଚୁକୁଟକେ ତୋହୋର ପୁଷ୍ଟ ହୃଥନ୍ତ ଦଣ୍ଡଧାରୀ । ୯୯ ।
 ବାଞ୍ଛୀ ପୂରୋଇ କୋଇନ୍ଦ୍ରା ପ୍ରବେଶ ପାଇଁ ପୁରେ
 ପଛେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଦେବୀ ପ୍ରବେଶ ମନ୍ଦରେ । ୧୦୦ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମାରେ ଯେ ଦେଉଳ ଅକ୍ତାଳ ଦିଶୁନାହିଁ
 ଲେଉଟିଲେ ଗାନ୍ଧାରୀ ବହୁତ ଲଜ୍ଜା ପାଇ । ୧୦୧ ।
 ସଇଲେକେ ପାଣ୍ଡବକର ମହିମା ପ୍ରେସନ
 ଜଗତେ ଉଦ୍ଧିତ ହୋଇଲେ କୋଇନ୍ଦ୍ରାଂକର ନନ୍ଦନ । ୧୦୨ ।
 ସୁମୁଖ ଉପୁଜାଇ କୋଇନ୍ଦ୍ରା ସାଧୁ ଅରଜିଲ
 ଅସଜନ ଗାନ୍ଧାରୀ ପୋଯେ କିଛିହିଁ ନୋହିଲ । ୧୦୩ ।
 ପଞ୍ଚପୁଷ୍ଟ ଉପୁଜାଇ ପିତୃଲୋକ ଉଦ୍ଧାରି
 ଶତେପୁଷ୍ଟ ଉପୁଜାଇ ଶୋକ ସମ୍ବନ୍ଧ ଗାନ୍ଧାରୀ । ୧୦୪ ।
 ଅସଜନ ଶତେକପୁଷ୍ଟ ଯେତେ ଯେତେ ଦୁଷ୍ଟ
 ସନ୍ଦୁଆମ୍ବା ପାଣ୍ଡବେ ଯେକୁଂ ଯେକ ଗରିଷ୍ଠ । ୧୦୫ ।
 ତୁ ଯେ ପୁଙ୍କାଳି ହୋ ମନୁ ମହାରାଜା
 ସନ୍ଦୁଆମ୍ବା ଜନନ୍ତ ସମସ୍ତେ କରନ୍ତି ଯେ ପୂଜା । ୧୦୬ ।
 ଯେସନେକ ପରିଜା କଲେ ବେନିନାରୀ
 ଜଇନ୍ଦ୍ରାପ୍ରେ କୋଇନ୍ଦ୍ରା ହପ୍ତନାପ୍ରେ ଗାନ୍ଧାରୀ । ୧୦୭ ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗନ୍ତି ମୁନି ଆଦି ବୃଦ୍ଧବେଶ
 ତତ୍ତ୍ଵ ଲ୍ୟୁକରି ଶୁଣ ବଇବସ୍ତୁ ମନୁ ଶ୍ରୋତା । ୧୦୮ ।
 ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ଯେହୁ ଅଶ୍ଵେ ପୁଣ୍ୟମାନ
 ଶୁଣନ୍ତେ ପାପକ୍ଷେପ୍ତେ ବଧୁତ ସନ୍ନାନ । ୧୦୯ ।
 ଯେକଣିତରେ ଶୁଣନ୍ତେ ପାଇବ ସଦଗତ
 ଭାରଥ ଶ୍ରୋତା ହେଲେ ଅନେକ ଫଳଶୁଦ୍ଧ । ୧୧୦ ।

ଆହେ ପ୍ରାଣୀମାନେ ତୁମେ ଶୁଣ ପ୍ରେକ୍ଷମନେ
 ଭାରଥ ଶୁଣି ଦକ୍ଷିଣା ଦେବଟିଙ୍କ ଦିବ୍ୟମାନେ । ୧୧୧ ।
 ଯେମନ୍ତ ଦାନ ଦେଇ ତେମନ୍ତ ଫଳ ପାଇ
 ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦିଲେ ଫଳ କେବେହେଠେ ନୁହଇ । ୧୧୨ ।
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀ ସାରୋଳାଂକ ଚରଣେ ଦଇନି
 ସାରୋଳ ଦାସ କବି ବୋଇଲେ ଫଳଶ୍ରୁତି ଘେନି । ୧୧୩ ।
 ନିଚିନ୍ଦ୍ରେଣ ଶୁଣିଲେ ପାଇବ ସଦଗତି
 ଭାରଥ ସଙ୍ଗୀତା ହେଲେ ଅନେକ ଫଳଶ୍ରୁତି । ୧୧୪ ।

—ମଧ୍ୟପଦ୍ମ ଦ୍ଵିତୀୟଶତ ସମାପ୍ତ—

